



Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Høiesteretsaaret 1882—83.

Ny Række. 6. Aargang.



Kjøbenhavn.

Forlagt af Universitetsboghandler G. E. C. Gad.

1883.

NAVNE-REGISTER.

Private Sager.

Pag.	Pag.
Aarhus Byraad 810.	Ekelund, Gaardejer 216.
Aase, Jens Nielsen 431.	Erleben, Skolelærer 768.
Alberti, Overretsprokurator. . . 332.	
Andersen, Chr. 547.	Finantsministeriet 818, 825.
— Chr. Firma 548.	Fischer, Kjøbmand 574.
— Ida 676.	Fleron, Enkefrue 64.
— Lars, Husmand 408.	Foerlev Teglværk 323, 791.
	Frandsen, Peder, Gaardejer . . 764.
Ballin, Detaillist 585.	Færch, Konsul 181.
Bang, Cecilie, Enkefrue 643.	
Bernstorff, Greve 656.	Gudme, A. H. 447.
Beyer, Prokurator 463.	Guldberg, A. A. 28.
Bloch, Kjøbmand 350.	
Bolding, Kroejer 697.	Hansen, Birthe Cathrine 144.
Borup, Herredsfoged 141.	— J. Kjøbmand 39.
Brandt, Ingeborg 597.	— Hans Jørgens Enke 732.
— Andreas 597.	— N., Bager 887.
Bronnum, Mægler 643.	— Peder 206.
	Hartvigson, Grosserer 46.
Carstensen, Redaktør 486.	Holm, Jacob, Overretssagfører . 870.
Castenschiold, Kammerherre . . 894.	Houmann, Sophus 814.
Cichoriefabrikkerne, de danske . 181.	Hvalsøe, Prokurator 3.
Christensen, Thomas 773.	Høeg, Præst 697.
Christiansen, Th., Firma 520.	
Christoffersen, Lars 773.	Indenrigsministeriet 29.
Clausen, Skifteforvalter i Thisted 100.	Iversen, Jørgen 431.
Crone, Politidirekteur 28, 201.	
	Jansen, J. S. 585.
Dampskibsselskab, det forenede 818.	Jensen, Ane Marie 324.
Diakonissestiftelsens Lotteri . . 870.	— B., Gaardejer 909.

	Pag.		Pag.
Jensen, Chr., Kjobmand	520.	Nielsen, Parcellist	206.
— Vinkyper	548.	— P., Gaardejer	323.
Johansen, Prokurator	120.	— Peder, Husmand	656.
— fhv. Dampmøller	800.	— R., Gaardejer	909.
— Murmester	323.	— Tømmermester	830.
Jørgensen, Spillemand	825.	— Vinhandler	597.
Justitsministeriet	672.	Nilsson, Niels	216.
Kayser, Enkefrue	814.	Novach, Martinengo	421.
Kjær, Spisevært	853.	Nørgaard, Jens Sørensen	120.
Kjeldsen, Gaardejer	866.	Nothen, Murmester Enke	46.
Knak, H. Pedersen	881.	Odense Kommune	29.
Kreaturforsikringsforening for Danmark	887.	Olsen, H., Urtekræmmer	13.
Kreditforeningen for Haandvær- kere i Kjøbenhavn	3.	— Højskoleforstander	332.
Kæstel, Henrik	778.	— Proprietær	764.
Larsen, Jens Gaardmds. Enke	100.	Ostenfeldt, Fiskeriejer	853.
Lauridsen, Møllerenke	697.	Paaske, Niels A., Grdmd.	535.
Laustsen, Gaardejer	866.	Pedersdatter, Sidsel	881.
Lehmann, Chr.	597.	Petersen-Ostermann, Grosserer	350.
Levetzau, Kammerherre	225.	Qvist, C. H. H.	447.
Levin, Grosserer	64.	Raben-Levetzau, Greve	225.
Levin og Salomonsen	603.	Rasmussen, Marie	223.
Longelse Fuglsbelle Sogneraad	375.	Riber, Kjobmand	39.
Madsen, Chr., Detailhandler	632.	Ringkjøbing Amtsraad	141.
— Fabrikant	697.	Rosengaard, Sagfører	732.
— Hans, Gaardmand	375.	Scharff, J. J.	463.
— Ingeborg	632.	Scharling, Sognepræst	875.
— Kudsk	201.	Schewing, Glasfabrikant	216.
Maglemølle Papirfabrik	136.	Schiellerup, Maskinmester	136.
Maribo Diskontokasse	603.	Schierbeck, Chr., Firma	421.
Matzen, Forpagter	636.	Schneider, Papirhandler	830.
Mini, Arthur	672.	Secher, Redaktør	486.
Mortens St., Kirke i Randers	875.	Sidenius, Prokurator	800.
Møller, Arbejdsmand	853.	Sjællands Stiftamtmand	768.
— Prokurator	703.	Skiftekommission, Hof- og Stads- rettens	144.
— J., Gaardejer	875.	Smed, Morten, Grdmd.	535.
Mønsters Konkursbo	426.	Spanggaard, Lars Jensen	324.
Münder i Bremen	13.	Spare- og Diskontobanken for Hvermand	323.
Neiëndam, Grosserer	894.	Sparekasse, sjæll. Bondestands	408.
Nielsen, Jver	574.		

	Pag.		Pag.
Struve, J. H.	426.	Valgbestyrelsen for 6te Lands-	
Strebech, Prokurator	791.	thingskreds	636.
Seegaard, Værtshusholder	205.	Vorup Sogneraad og Kirke	875.
Serbymagle-Kirkerup Sogneraad	676.		
Sørensen, Ingeborg	205.	Wagner, Lampefabrikant	216.
		Wätzold, Entreprenør	703.
Thiele, Assessor	201.	Weis, Møllejejer	810.
Thorsen & Lmnd, Sagførere	778.	Westermann, Fabrikant	870.
Tvermoes, Overretsprokurator	870.	Østergaard, Sagfører	547.

Offentlige Sager.

	Pag.		Pag.
Andersen, Anders, kaldet Nis	326.	Blom, A. J.	95.
— Ane Kirstine	849.	Bronton, Anna	844.
— Andreas	356.	Brønner, Fr. Vilhelm	490.
— Carl Edvard	61.		
— Christine, kaldet Ca-		Canton, Allick	760.
lum	105.	Carlsen, Andreas	669.
— Chr.	216.	Carstensen, Kammerherre	505.
— Emil Andreas	542.	Christensen, Carl Emil	906.
— Hans	37.	— Carl Vilhelm	59.
— Hans Chr.	127.	— Chr., kaldet Mar-	
— Henrik	509.	cussen	25.
— Jens	41.	— Erik	619.
— Inger Sofie	324.	— Fritz H.	9.
— Johan	857.	— Jens	576.
— Mette	19.	— Jens Jørgen	117.
— Niels	211.	— Karen, Leths Enke	45.
— Sven Anton	429.	— Karen Marie	492.
Augustesen, Sidsel	494.	— Maren	125.
		— Pøder	847.
Ballhausen, Kjøbmand	570.	— Peter	244.
Bang, Herman	10.	Christensdatter, Caroline	752.
Bargatsch, Karen	221.	Christiansen, H. P.	564.
Barkovs Enke, Maren Kirstine		— Hans	368.
Nielsen	695.	Christopher, James Romney	512.
Bendtsen, Lars Peter	862.	Christoffersen, Hans	498.
Berg, S. Samuelsen	11.	Clausen, Christen	898.
Bertelsen, Mathias	807.		

	Pag.		Pag.
Danielsen, Karl	808.	Hansen, Mette Marie	352.
Ditlevsen, Chr.	594.	— Mauritz	154.
Drewes, Caroline	501.	— Niels Peter	723.
Dybdahl, Jens	554, 654.	— Ole	594.
Eckell, Justinus	627.	— Peder	244.
Eg, Maren	587.	— Peter	533.
Erlandsson, Ola	795.	— Rasmus	594.
Evald, Johan	198.	— Sophus Marius	906.
		— Hansen (Gad) Vilhelmine	743.
Feddersen, Theodor	458.	Hendriksen, Niels	211.
Fleron, Vilhelm Ludvig	123.	Hessel, Peter Bendt	319.
Frandsen, Peter	540.	Heyliger, James	71.
Frantzen, fh. Gross. 682, 687, 821.		Hjorth, Olivia	553.
Frøderiksen, Fr.	594.	Hjortsvang, Redaktor	176.
— P. D.	727.	Holm, Hans Andersen	194.
— Vilhelm	741.	Hornemann, Carl	784.
Friis, Thøger	589.	Hyhne, Bertheline	886.
Germansen, Hans	110.	Høberg, Peter Hans	491.
Gregersen, Hans	244.	Høier, Emma	338.
Groth, Carl Severin	442.	Høyberg, Simon	211.
Grunnet, J. B.	576.	Jacobsen, Anders	629.
Grønbeck, Carl	576.	— Jens	594.
Gudman, Alfred	161.	— J. P.	725.
Guldberg, A. A.	663.	— N. P.	594.
		— Simon	594.
Hald, Martinus	745.	Jakobsson, Bjarni	857.
Hallander, J. C. Rasmussen	556.	— Præst	130.
Hansdatter, Maren	809.	Jensen, Aktur	717.
Hansen, Anna Cathrine	134.	— Ane	112.
— Christen	219.	— Anna Christine	417.
— Chr.	556.	— Christen	195.
— Harald Lauritz	154.	— Christoffer	460.
— H. J.	1.	— Erik	452.
— Jeppe	244.	— Fr.	674.
— Johan Fr.	112.	— Jacob Andreas	620.
— Jørgen	81.	— Jens Andreas (Urt)	191.
— Lars	611.	— Jens	436.
— Lars	747.	— Jensine	845.
— Lars	838.	— Jens Peter	425.
— Mads Peter	148.	— Jens Peter	379.
— Maren Johanne	849.	— Jørgen	156.
— Mathias	892.	— Karen Marie	346.
— Mette	339.	— Knud Chr.	397.
		— Lars Peder	244.

	Pag.		Pag.
Jensen, Maren Kirstine	361	Lønholt, Erik	749.
— Mads	202.	Madsen, Christoffer	81.
— Martinus	330.	— Stine	81.
— Ole	515.	Marcussen, Søren	315.
— Peder	500.	Martinussen, Sofus	362.
— Peder	594.	Mølsen, Jens	752.
— Vilhelm Julius	436.	Meyer, Charles Fr.	161.
Johanneson, John	857.	Mikkelsen, Niels	179.
Johannesen, Carl	178.	— Niels Mogens	891.
Johansen, Peter	81.	Mogensen, Henriette	312.
Jonsson, Arni	446.	Mortensen, Peder	913.
Jørgensdatter, Maren	188.	Møller, Carl F.	737.
— Maren	501.	— Petræa	719.
Jørgensen, Hans, kaldet Rotten	382.	— fhv. Sogneraadformd.	334.
— Jens	755.	Nielsen, Anders, kald. Sjællænder	479.
— Johan	485.	— Anders	364.
— Jørgen	244.	— Carl Julius	156.
— Jørgen Chr.	771.	— Chr.	383.
— Mogens (Madvig)	591.	— Hans	81.
— Peter Chr.	34.	— Hans	563.
Kayser, C. T. B.	650.	— Hans Peter	98.
Kiim, Peter	495.	— Jacob	594.
Kjær, Jacob Chr.	730.	— Jens Kr.	16.
Knudsen, Elias	103.	— Jens	401.
— Hans	368.	— J. Chr. (Kjær)	582.
Krogstrup, Anders	507.	— Jørgen	244.
Kubel, Henning	566.	— Oline	490.
Larsdatter, Julie	417.	— Niels Jacob	862.
Larsen (Jensen), Chr.	482.	— N. Chr.	576.
— Johan	526.	— Niels Peter	543.
— Lars	244.	— Niels P.	798.
— Lars	608.	— Rasmus	244.
— L. P.	594.	— Rasmus	849.
— Larsen, Mogens	77.	— Sereu	576.
— Niels	106.	Olsdatter, Ane	719.
— Peder	594.	Olsen, Hans Holse	36.
— Peder	679.	— Johanne	76.
Laursen, Mikkal, kaldet Kok	189.	— Susanna	553.
Lerche, Niels Peter	90.	Orthmann, Adolf Chr.	197.
Lindal (Gotsche), Louise	861.	Ottesen, Peter Jens	685.
Linderberg, P. T. F.	43.	Pedersdatter (Lund) Bodil	591.
Ljungberg, Carl	348.		
Lund, Vilhelm	341.		

	Pag.		Pag.
Pedersdatter, Kirsten	355.	Sandberg, Carl	804.
Pedersen, Achristinus	613.	Schmidt, Chr. Herman, kaldet Nagel	328.
— Andreas med Tilnavn Lund	19.	— Emilie	744.
— Anders	551.	— Lorentz	670.
— Anders	571.	— M., Redaktør	176.
— Anders	838.	Schou, Emil Alfred	851.
— Chr. Fr.	344.	Siebelts, Chr. Fr.	695.
— (Liunge) Hans	397.	Simonsen, Hans	862.
— Hans	411.	Skov, Jørgen	841.
— Hans	594.	Sliphagen, Mathilde	532.
— Hans	668.	Stelfeldt, N. Christensen	161.
— Hans	768.	Stjerna, Frants	630.
— Mads Jeppe	624.	Sundstrup, Lauritz	240.
— Maren	461.	Svensdotter, Caroline	787.
— Ole	219.	Segaard, Ane Marie	406.
— Otto	415.	Sørensen, Johansine	405.
Pehrson, Jens	661.	— Jørgen	498.
Perlberg, Johanne Sofie	837.	— Ole	911.
Petersen (Borch), Chr.	740.	— Peder	472.
— Hans Peter	614.	— Rasmus	498.
— Karen Johanne	574.	Taylor, C. E.	517.
— Ludvig Møller	533.	Thorkildsen, Maren	115.
— Niels Andreas	185.	Thomsen, Jørgen	436.
— Valdemar	548.	Thorup, August	223.
Poulsdatter (Styvel), Maren	805.	— Dagmar	412.
Poulsen, Karen Marie	729.		
Rasmussen, Hans	533.	Varcke, Mathilde	681.
— Jacob	476.	Viberg, C. T.	647.
— Niels	564.		
— Rosalie	77.	Winter, Marie	232.
— Søren	594.		
Reimer, Fr. Thorvald	905.	Zangenberg, Heinrich	900.
Rothe, C. Ed.	836.	Zederkopff, Conrad	211.
Röpke, Heinrich	161.		

FORTEGNELSE

over

de i Sagregisteret benyttede Rubrikker.

Aager.	Gæld.
Adoption.	Hittegods (ulovlig Omgang med).
Afvisning.	Honorar.
Aktionsordre.	Hæleri.
Aktionsomkostninger.	Indkvartering.
Angivelse (falsk).	Indicier.
Appel.	Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.
Arrestforretning.	Interessentskab.
Arv og Succession.	Island.
Assurancesvig.	Kaution.
Barnefødsel i Dølgmaal.	Kommunalvæsen.
Bedrageri.	Konfiskation.
Betaling.	Konkurs.
Betleri.	Kontrakt.
Brandstiftelse.	Kvaksalveri.
Dampkjedler (Tilsyn med).	Landboforhold.
Drab.	Leverance.
Ed.	Lotterispil.
Ejendomsret.	Løsgænger.
Erstatning.	Møddelagtighed.
Fallit.	Medikamenthandel.
Falsk.	Mened og dermed besl. Forbrydelser.
Falskmøntneri.	Mortifikation.
Fattigvæsen.	Myndighed off. (Forbrydelse imod).
Fiskeri.	Næringsbrug (ulovlig).
Forvaring.	Nødværge.
Forældremyndighed.	Patentret.
Fremmedlov.	Pension.
Fuldmagt.	Presseforseelse.
Gjentagelse.	Procesomkostninger.

X Fortegnelse over de i Sagregisteret benyttede Rubrikker.

Ran.	Toldafgift.
Rettens Pleje.	Transport.
Røveri, Trudsler.	Tyendeforhold.
Servitut.	Tyveri.
Skatter og Afgifter.	Udeblivelsesdom.
Skifte.	Udlæg.
Skolevæsen.	Valgberettigelse.
Skjøde- og Pantevæsen.	Veje og Vandløb.
Stats- og Majestætsforbrydelse.	Vestindien.
Sundhedsvedtægt (Overtrædelse af).	Vexel.
Straf.	Vidneførsel.
Sædelighed (Forbrydelse imod).	Vold.
Testament.	Værnepligt.
Tiende.	Ærefornærmelse.
Tilregnelighed.	

SAGREGISTER.

	Pag
Aager.	
En Tiltalt anset efter Lov 6 April 1855 § 4	244.
Adoption.	
En Person, der ifølge Adoptionsbevilling i Et og Alt skulde anses for en Enkes ægte Barn og tage Arv efter hende dog med Forbehold af Enkens Dispositionsret over indtil $\frac{2}{3}$ af hendes Formue, antaget stillet i et saadant Forhold til Enken, at Personen, der ved Testament var indsat til hendes Universalarving, maatte henføres under det i et Testament til Fordel for Euken og hendes Arvinger brugte Udtryk «hendes lovlige Arvinger» og som saadan være arveberettiget fremfor de med Enken kun i Sidelinien Beslægtede	144.
Afvisning.	
Sagen afvist forsaauidt 4 under den fyenske Folkebanks Sag Tiltalte vare sigtede for Overtrædelse af Firmaloven, da den deri fastsatte Bøde ikke udgjorde summa appellabilis	244.
En Sag, hvorunder en Person bl. A. var sigtet for Overtrædelse af Lov om Tilsyn med Fremmede af 15 Maj 1875 forsaauidt afvist, da denne Overtrædelse ikke kunde medføre en Straf, der udgjorde objectum appellabili for Højesteret	348.
En Sag, hvorunder et Fruentimmer bl. A. var tiltalt for ulovlig Omløben med Varer, forsaauidt afvist, da den hende for bemeldte Forseelse idømte Bøde i Forbindelse med de konfiskerede Varers Værdi ikke udgjorde summa appellabilis for Højesteret og Sagen alene var indanket efter Tiltaltes Begjæring	353.
En Sag, hvorunder en Person var tiltalt for Overtrædelse af Straffelovens § 182 samt for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskjænkning, afvist, forsaauidt angik den sidstnævnte Sigelse, da den Tiltalte herfor af Overretten idømte Bøde ikke udgjorde summa appellabilis og Sagen alene var indanket efter hans Begjæring	614.
En Sag, hvorunder en Tiltalt for Overtrædelse af Brandpolitilov paa Landet af 2 Marts 1861 ved Underretten var idømt en Bøde af 10 Kr. afvist fra Overretten, da Bøden ej udgjorde summa appellabilis for Overretten og Sagen kun var indanket dertil efter Tiltaltes Begjæring; stadfæstet af Højesteret	752.
En nedlagt Paastand om Afvisning af en rejst Paaanke af en af	

	Pag.
en Skifteret, uden Indvarsling iværksat, Extradition af et Dødsbo, taget tilfølge, idet Fristen for Paaanke var udløbet, selv om denne kun regnedes fra det Øjeblik, da Skifterettens Beslutning om Extradition bevislig var kommet til Paagjældendes Kundskab	909.

Aktionsordre.

Statueret, at et af en Tiltalt udvist Forhold mod et af hendes uægte Børn, skjøndt det maatte anses indbefattet under den mod hende ndstedte Aktionsordre for Ombringelse af hendes Børn, ikke nu kunde tages under Paakjendelse, da Forholdet i sin Helhed maatte anses at have været Gjenstand for Undersøgelse og Paakjendelse ved Højesteret i 1879, uanset at den dengang udfærdigede Aktionsordre kun omtalte Straffelovens §§ 190 og 192, 2.	232.
En for Bedrageri og Falsk Tiltalt anset for Falsk	362.
2 Tiltalte demte af Højesteret som første Instans	436.

Aktionsomkostninger.

Under en Voldssag statueret, at Honorar for en Lægeerklæring ikke kunde henføres under Erstatning for den Skadelidtes Omkostninger ved hans Kur og Pleje men under Aktionsomkostninger	476.
--	------

Angivelse (falsk).

En Tiltalt, der havde sigtet en Person for Tyveri, men endnu inden denne var foranlediget bragt tilstede paa Politistationen, tilstod, at han selv var Tyven, anset efter § 225, derimod efter Omstændighederne frifunden for Sigtelsen for en anden falsk Angivelse	61.
En tiltalt Pige anset efter § 225	412.
En Tiltalt anset efter §§ 226 og 227	650.

Appel.

Da en Parts beskikkede Sagfører for Overretten havde undladt at nedlægge Paastand om ubetinget Domfældelse og Sagføreren for Højesteret som Følge heraf havde indskrænket sig til, ligesom for Overretten, at paastaa Sagens Udfald gjort afhængig af Partsed, gjordes Sagen som ved Underretten afhængig af Citantens Ed, medens Højesteret udtalte, at Indstævnte efter det Oplyste maatte være pligtig at betale Citanten det af ham paastaaede Beløb	136.
--	------

Arrestforretning.

Forskjellige Arrestforretninger i Rekvisiti faste Ejendomme stadfæstede, uanset at Rekvisitus paa nogle af disse kun havde uthinglæste Skjeder, samt at de faste Ejendomme ikke vare blevne vurderede, idet Rekvisiti paa dertil given Anledning gjorde Udtalelse om, at den først gjorde Arrest efter hans Formening

ikke kunde medføre nogensomhelst Dækning, i Forbindelse med de øvrige fremkomne Oplysninger, maatte gjøre en formelig Vurdering overflødig, og beføje Rekvirenten til at udstrække Arresten til alle de arresterede faste Ejendomme 830.

Arv og Succession.

Statueret, at Lehns greve Raben-Levetzau ikke ved i Aaret 1879 at tiltræde Grevskabet Christianssæde, var' bleven uberettiget til fremdeles at forblive i Besiddelse af det for Stamhuset Restrup substituerede Pengefideikommis . . . , 226.

Assurancesvig.

En Tiltalt frifundet 90, 576.
 To tiltalte Ægtefolk frifundne, da der ikke fandtes aldeles tilstrækkeligt Bevis for at de havde unddraget reddede Gjenstande fra Vurdering, for i svigagtig Hensigt at tilvende sig større Assurance end der tilkom dem, samt da det fandtes betænkeligt at statuere, at de havde havt i Sinde at lade sig den ved Vurderingen udfundne Erstatning udbetale uden at opgive, at der senere var fremkommet flere reddede Gjenstande . 752.
 En Tiltalt anset efter § 259 148.
 Bestyreren for Selskabet «Engeldrupværk Fabrik» anset efter § 259 244.
 En Tiltalt efter Indiciet anset efter § 259 383.

Barnefødsel i Dølgemaal og uforsvarlig Omgang med Barnefødsel.

§ 194 anvendt, en Medtiltalt frifundet 77.
 Et ved Overretten efter § 194, smh. § 46 og § 195, anset Fruentimmer, anset efter § 195, en Medtiltalt efter samme §, jfr. § 47, 2 719.

Bedrageri.

5 for bedragerligt Forhold og Meddelagtighed heri ved Kjøb og Salg af Besætningsgjenstande, henhørende til en fast Ejendom, Tiltalte frifundne 576.
 En Person, der var tiltalt for bedragerisk Forhold ved at have medtaget Besætning fra en pantsat Ejendom, som han havde solgt, medens Kjøberens skulde forsyne den med fornøden Besætning, frifundet 582.
 En Tiltalt efter Omstændighederne frifundet, derimod anset efter § 262, 2 755.
 En Kontorist, der uden sin Principals Vidende og Villie havde henvendt sig til en Kjøbmand med Anmodning om for Principals Regning at laane ham 50 Kr., som han foregav i dennes Fraværelse at have nødvendig Brug for samt beholdt Beløbet, anset efter § 251 117,

	Pag.
En Tiltalt anset efter § 251, ved Overretten efter § 256	589.
§ 251 anvendt paa 2 Tiltalte, der ved at indbilde en Trediemand at de havde skaffet ham en Kondition, fik ham til at overgive den ene af dem en Sparekassebog, der efter deres Sigende skulde tjene som Depositum for hvad der i Tjenesten betroedes ham	906.
§ 251 endvidere anvendt	59, 103, 106, 886.
En Tiltalt anset efter § 252	222.
En Tiltalt anset efter § 253 for at have bortsolgt Størstedelen af sin sammen med hans Ejendom pantsatte Besætning, uden at erstatte det Bortsolgte med Nyt, hvad han efter samtlige Omstændigheder heller ikke havde havt Udsigt til at kunne	1.
En Kontorist, der var bemyndiget til at modtage og kvittere for Forretningsindbetalinger og foretage visse Udbetalinger, men som dels undlod at indføre udbetalte Pengebeløb i Kassebogen, dels opførte i samme ikke afholdte Udgifter eller med større Beløb end gjort, og derpaa selv tilvendte sig Pengene, hvilket han ligeledes havde gjort med et efter Principalens Ordre paa Amtstuen hævet Beløb og med et til Betaling af Regninger leveret Beløb anset efter § 253	117.
En Tiltalt, der Dagen efter at der af en Kreditor var gjort Udlæg i en ham tilhørende Fordring paa 70 Kr., af Debitor for denne sidste Fordring havde ladet sig Beløbet udbetale og derpaa, istedetfor efter hvad der for dette Tilfælde var aftalt, at levere førstnævnte Kreditor Beløbet, havde forbrugt dette, anset efter § 253; af Overretten anset efter § 256	330.
§ 253 anvendt paa en Tiltalt, der havde brændt en ham til Indfrielse af en ældre Væxel leveret ny Væxel samt forbrugt et ham til Sagens Berigtigelse overgivet kontant Beløb, hvilket han forøvrigt havde erstattet inden Sagens Paadømmelse i 1ste Instants, ligesom Vedkommende havde frafaldet Paatale i Sagen	458.
§ 253 anvendt paa en Tiltalt, der ved Bortflytning fra sin tidligere Ejendom havde medtaget nogle Effekter, i hvilke der var gjort Udlæg; Overretten havde anvendt § 256, jfr. § 253	543.
§ 253 anvendt paa en Tiltalt, der efter at være befuldmægtiget af en Tjenestepige til at forskaffe hende det hende tillagte Alimentsbidrag, fordulgte og nægtede for hende at have modtaget dette for tvende Halvaar, medens han udbetalte hende en mindre Sum som Forskud af sine egne Midler	663.
Et Boghandlerfirmas Subskribentsamler, der svigagtig disponerede over betroede Billeder, anset efter § 253	741.
En Tiltalt (Lønholt) anset efter § 253 for at have tilegnet sig en større Sum Penge, som han havde hævet for sin Principal	749.
En Tiltalt anset efter § 253 for at have disponeret over nogle Besætnings- og Inventariedelev fra en Gaard, som han med Besætning o. s. v. havde solgt til en Andenmand, der havde	

tilladt Tiltalte indtil videre at forblive paa Ejendommen mod at passe denne	841.
§ 253 endvidere anvendt 16, 36, 41, 81, 103, 106, 113, 328, 376, 405, 551, 556, 613, 668, 717, 852, 886, 907.	
En Person, der til eget Brug havde anvendt et ringe Pengebeleb, som Ejeren havde givet ham til at betale en denne paahvilende Skyld, ikke paaført Strafansvar i Medfør af § 254	106.
Et tiltalt Fruentimmer anset efter § 255, cfr. § 251	352.
Et tiltalt Fruentimmer anset efter § 255 for at have gjort sig Fordel ved at spaa af Kort	461.
En Tiltalt for Bedrageri i Spil anset efter § 255	629.
En tiltalt Møllersvend anset efter § 256 for at have undladt at tilbagelevere nogle Sække, som han havde laant eller dog uden Hensigt at beholde, taget hos sin Husbond for deri at hjembringe Korn eller Brænde; hans Hustru anset efter samme § for at have været enig i at beholde de saaledes hjembragte Sække, der af hende benyttedes til Sengklæder for Børnene . .	113.
En Tiltalt, der, efter at der var gjort Arrest i forskellige ham tilhørende Gjenstande, havdesolgt og forsøgt at sælge flere af disse sidste, anset efter § 256, tildels smh. med § 46, navnlig af Hensyn til, at Arresten ikke var stadfæstet i sit fulde Omfang . .	768.
En Kontorist, der var bemyndiget til at kvittere, anset efter § 257 for, da en Debitor anmodede ham om at betale 4 Kr. 50 Øre, han skyldte Principalen, ved at Belebets afgik i hans Tilgodehavende hos Kontoristen, at have givet bemeldte Debitor en af ham paa Kjøbmandens Vegne underskrevet Kvittering for Belebets, men uden at indbetale dette til Principalen	117.
En Tiltalt anset efter § 257 for hemmelig at have forladt sit Logis uden at betale, ligesom han ej heller havde nogen paaviseelig Udsigt til at kunne betale	161.
En Tiltalt, der havde afhændet forskellige et Fiskeriselskab tilhørende Fiskebakker, der vare leverede en Baadformand til Brug og som Tiltalte af denne havde faaet udleveret til Forsyning med Madding i sit Hjem efter Omst. anset efter § 257	198.
En Person, til hvem en Enke havde henvendt sig om juridiske Forretningers Udførelse, fordi han ved tidligere Lejligheder havde fortalt, at han var Prokurator, anset efter § 257 for ved urigtige Foregivender om havte Udgifter m. m. at have franarret Enken Penge	202.
To Tiltalte ansete efter § 257 for svingagtigt Forhold ved Dannelsen af Engeldrupværk-Selskabet, særlig deres vitterlig urigtige Anbringender i den udstedte Prospektus	244.
Formanden for og 2 Medlemmer af Bestyrelsen for Fyens Folkebank ansete efter § 257 for til eget Brug, derunder Bøsspil, at have benyttet Bankens Midler, samt for i et af Bankens Filialer at have diskonteret Vexler trukne af Formanden og endosserede af	

	Pag.
de 2 Medlemmer; Bankens Bogholder anset medansvarlig i sidstnævnte Forhold. Formanden anset efter samme § for uden de Paagjældendes Samtykke at have iværksat Salg af forskellige Banken til Haandpant givne Værdipapirer, samt for i Forbindelse med et Medlem at have udstedt Deklarationer, hvorved der paa Bankens Vegne tilsagdes dem Uopsigeligheid i 10 Aar for deres Skyld til denne. Bankens Bogholder anset efter samme § for at have foretaget Omposteringer for at give sin Konto for Kredit i løbende Regning et bedre Udseende	244.
En Tiltalt, der for en Kjøbmand foregav, at en Person, som begjærte at faa Varer paa Kredit hos denne, ved hvilke Varer Tiltalte efter Aftale skulde dækkes for sin Gjæld hos Personen, var solid og vederhæftig, og derved bevægede Kjøbmanden til at tilstaa Krediten, uagtet Tiltalte godt indsaa, at Personen ikke kunde betale, anset efter § 257	566.
En Tiltalt anset efter § 257 for at have forbrugt en Del af de Penge, som vare indkomne i Henhold til et af ham for en anden Mand omsendt Bønskrift	663.
En Tiltalt anset efter § 257 for at have bekræftet Rigtigheden af hvad en Medtiltalt for at faa en Komode udleveret paa Kredit hos en Snedker havde anført om, at Komoden var bestemt for Medtiltaltes Søster, der var Tjenestepige og vilde betale Kommoden til 1 Maj, naar hun fik sin Løn, hvorefter Tiltalte af Medtiltalte fik Komoden overdraget som Betaling for dennes Skyld til ham	847.
§ 257 endvidere anvendt	106.

Betaling.

Et Annoncebureau, der havde paastaet, at der maatte tilkomme samme ubetinget Rabat i Betalingen for Avertissementer i en svensk Avis, ikke givet Medhold, da Bevis ikke af Bureauet var ført for særlig Aftale herom og ej heller for, at det var Sædvane, at der gives Annoncebureauer saadan Rabat uden Hensyn til, om Betalingen erlagdes kontant	426.
En Indstævnt frifunden for et Teglværks-Interessentskabs Tiltale til at betale et Parti til 2de Trediemænd leverede Mnrssten, idet der ikke af Interessentskabet var ført Bevis for Rigtigheden af dets Paastand om, at Indstævnte selv havde afkjøbt Teglværket Stenene og forlangt dem for sin Regning afsendte til de nævnte Trediemænd	791.

Betleri.

En Kone, der forhandlede Hvedebrod paa Landet og stundom modtog Foræring af Fødevarer ogsaa fra Steder, hvor der ikke kjøbtes Brød hos hende, frifunden for Tiltale for Betleri, da hun hverken ved Ord eller Gebærder havde antydnet, at hun

ønskede nogen Gave, og den Omstændighed, at hun kunde have gjort Regning paa at hendes lille Fortjeneste vilde blive suppleret med frivillige Gaver, ikke derimod kunde komme i Betragtning	125.
Straf for Betleri endvidere idømt: 39, 61, 81, 105, 223, 346, 348, 411, 460, 472, 495. 501, 568, 679, 725, 740, 795, 844, 852.	

Brandpolitilov (Overtrædelse af).

2 Tiltalte frifundne	219.
--------------------------------	------

Brandstiftelse.

En Tiltalt frifundet af Mangel paa Bevis	90, 148, 571.
En Gaardejer, der var tiltalt for ved Tilsidesættelse af almindelig Forsigtighed og de gjældende Forskrifter at have afstedkommet Ildsvaade ved uforsigtig Benyttelse af et Damptærskoværk frifundet, da det var oplyst, at han ikke havde lejet Damptærskoværket, men at Fabrikanten af dette udførte Tærskningen for bestemt Betaling og ved egne Folk, saa at Ansvaret for Iagttagelsen af Forsigtighedsreglerne nærmest maatte paahvile Fabrikanten og hans Folk. En Medtiltalt, der paa Fabrikantens Vegne forestod Opstillingen af Lokomobilet, anset efter § 284, medens der efter Størrelsen af den idømte Straf ikke blev Spørgsmaal om endvidere at anse ham efter Lov 24 Marts 1875 § 24. Udredelsen af Erstatningen for den skete Brandskade derimod paalagt denne Medtiltalt	157.
2 Personer, der vare tiltalte for ved Sprængning af Sten at have afstedkommet Ildsvaade eller for Overtrædelse af Brandpolitiloven, frifundne, idet de ikke fandtes at have tilsidesat almindelig Forsigtighed	219.
En for Overtrædelse af § 284 tiltalt Møllejejer efter Omstændighederne frifunden	771.
§ 281, jfr. § 51, anvendt paa en Parthaver i Engeldrupværk Fabrik for den af ham ved forskellige Samtaler udviste Virksomhed for Iværksættelse af Brandstiftelse paa Fabrikbygningen, en Medtiltalt anset efter samme §, jfr. § 52, 2 Medtiltalt frifundne	244.
En Tiltalt, der med et tændt Lys var gaaet op paa Loftet i det af ham beboede Hus, og havde sat Lyset fra sig paa Gulvet i en Afstand af ca. $\frac{1}{2}$ Alen fra en i Straataget anbragt Lysaabning, der var indfattet i en Træramme og tilstoppet med Blaar, medens han under sit Arbejde vendte sig om mod den modsatte Side, hvorefter der opstod Ild i Huset, anset efter § 284; ved Overrettens Dom var han frifunden	216.
En Tiltalt anset efter § 281	315, 737.

Dampkjedler (Tilsyn med).

To Tiltalte ikke ansete efter Lov 24 Marts 1875, da de efter § 284 vare idømt Straf af simpelt Fængsel 157.

Drab.

En Tiltalt anset efter § 188; Forholdet af Kriminalretten henført under § 203 og 198 240.
 En Tiltalt anset efter § 188 for at have foraarsaget sin Hustrus Død 401.
 Et Fruentimmer anset efter § 190 for at have druknet sit 3 Uger gamle Barn, tillige anset efter § 192 for Drab af 3 andre af hendes uægte Børn strax efter Fødselen, for det enes Vedkommende efter 1ste Led, for de 2 andre efter 2det Led 232.
 En Tiltalt anset efter § 190. Livsstraf exekveret 479.
 En Tiltalt anset efter § 190 for at have kvalt sit 14 Dage gl. Barn 787.
 En Tiltalt anset efter Slutningsbestemmelsen i § 191, idet han maatte anses at have været i det i § 187 nævnte Tilfælde 319.
 Et tiltalt Fruentimmer, som strax efter Fødslen fattede og iværksatte det Forsæt at tage sit uægte Barn af Dage, anset efter § 192, 1ste Led 406.

Ed.

En Persons Alimentationsforpligtelse til et uægte Barn gjort afhængig af at Moderen med sin Ed bekræftede, at Personen var Barnefader, idet der fandtes tilvejebragt en høj Grad af Formodning for Rigtigheden af hendes Sigtelse og det efter Beskaffenheden af hans Forklaringer under Sagen ikke fandtes at kunne tilstedes ham at aflægge Ed, af hvilken Sagens Udfald i forrige Instants var gjort afhængig 205.

Ejendomsret.

Udlægsforretning i et Par til en Gaards Besætning hørende Heste for en Fordring paa Gaardens Forpagter, der senere solgte dem til en Anden, anset retskraftig i det indbyrdes Retsforhold mellem Udlægshaver og Kjøber, da det ikke ubetinget kunde anses ugyldigt og ej var omstødt af Gaardens Ejer. Udlægshaveren tilpligtet at udbetale Auktionsbeløbet for en Vogn med Fradrag af Auktionsomkostningerne til den, der maatte antages forinden Udlæget ved Kjøb at være bleven Ejer af samme 463.
 En Gaardmands Paastand om at han, da han udleverede forskellige Løseregjenstande til sin Søster og hendes Mand, stod i den ved Søsterens urigtige Meddelelse fremkaldte fejlagtige Tro, at hun efter Forældrenes Testament var berettiget til disse, ikke taget til Følge, da det maatte paaligge ham at føre Bevis for dette Anbringende, hvilket han ikke havde præsteret 881.

Erstatning.

En efter § 205 anset Tiltalt tilpligtet at udrede en Erstatning af 800 Kr. for Næringstab	25.
En efter § 174, jfr. § 46, Domfældt, i Medfør af § 303 tilpligtet at betale den paagjældende Pige en Godtgørelse af 300 Kr. efter hendes Paastand	526.

Fallit.

En Tiltalt anset efter § 260 for under en, efter at hans Bo var taget under Konkursbehandling, afholdt Registreringsforretning i egennyttig Hensigt at have afgivet urigtig Opgjørelse af sine Ejendele og udestaaende Fordringer	37.
2 Tiltalte ansete efter Straffelovens § 260 for at have unddraget den Enes Kreditorer Boets Effekter; en Medtiltalt anset efter § 260, jfr. § 52	533.
En Tiltalt anset efter § 260 for at have fortiet for Skifteretten i hans Fallitbo at han havde en lille udestaaende Fordring, skjøndt han udtrykkelig var spurgt om han havde udestaaende Fordringer	847.
Et Ægtepar, der efter Aftale med en Person modtog en Del Løse-gjenstande for at unddrage Personens forestaaende Fallitbo disse og i Henhold til Aftalen efter Fallitten foregav at de havde købt Gjenstandene, anset efter § 260, jfr. § 47, 1; en Kone, der af samme Person modtog noget til 6 Kr. vurderet Hør og foregav at det var solgt hende, medens det ikke var omtalt for hende at dette skete for at forhindre Kreditorerne fra at tage Herren, skjøndt hun nok forstod at dette var Meningen, anset efter § 260, jfr. § 47, 2	849.
En Tiltalt, der paa en Tid da han maatte antages at have forudset sin Fallit, begunstigede enkelte af sine Kreditorer, anset efter § 261	485.
Formanden for Fyens Folkebank og et Bestyrelsesmedlem ansete efter Konkurslovens § 148, jfr. Straffelovens § 262, 2, for Uredeligheder med Hensyn til Statusopgjørelser m. m.; Bankens Bogholder anset efter samme §§ for grove Uordener i Bogføringen	244.
En Kjøbmand anset efter § 262, 2, tildels i Forbindelse med Konkurslovens § 148 for uordentlig Bogføring	244.
Formanden for Fyens Folkebank anset efter § 263 for i meget stort og for Banken ødelæggende Omfang dels uden behørig Sikkerhedsstillelse at have givet Andre Kredit til at drive, dels for Bankens egen Regning at have drevet, Børsspil	244.
En tiltalt Detaillist i en Kjøbstad anset efter Straffelovens § 262, 2det Stykke, for grove Uordener med sine Handelsbøgers Førelse og for Unladelse af at gøre den befalede Statusoversigt	755.

Falsk.

- En Tiltalt, der i 1ste Instants var anset efter § 270, cfr. § 271, for at have søgt Hjælp ved at ombære en af ham med 2 Personers Navne forsynet Indsamlingsliste, frifunden, da den nævnte Paategning ikke kunde antages at være fremtraadt som en selvstændig Bevidnelse, men alene at have betegnet sig som et Uddrag af en af de nævnte Personer tidligere udfærdiget Bevidnelse 795.
- En Person, der med Anmodning om Betaling havde leveret en Fragtmand til videre Besørgelse en i Virkeligheden værdiløs Pakke, adresseret til en bosiddende Mand i Næstved, hvis Navn han havde erfaret af Paaskriften paa en anden hos Fragtmanden beroende Pakke, da han tidligere paa Dagen i samme Øjemed havde indfundet sig med Pakken, paaskreven et iflæng valgt Navn, samt tillige dermed en Regning, der af Tiltalte var underskrevet med Kvittering af en Instrumentmager i Kjøbenhavn, fra hvem Pakken udgaves at indeholde en Forsendelse, anset efter § 268, 1ste Led, tildels smh. med § 46 59.
- En Tiltalt anset efter § 268 for falskelig at have underskrevet 5 Personers Navne som Kautionister paa et Dokument, ved Hjælp af hvilket han vilde opnaa Akkord med sine Kreditorer 185.
- En Tiltalt anset efter § 268 for falskelig i en ikke udfyldt Kontrabog, som han havde faaet tilsendt fra en Sparekasse, at have indført forskellige Beløb som indbetalte og forsynet disse Indtegninger med Bogholderens Underskrift samt en med dennes og en anden Mands Navn underskrevet Bemærkning om at 200 Kr. af Summen var opsagt, hvorefter han deponerede Bogen hos en anden med Fuldmagt for denne til at hæve en Del af Bogens Paalydende 362.
- En Tiltalt anset efter § 268 for at have forsynet 2de af ham selv udstedte Dokumenter, nemlig en Tilstaaelse om at have modtaget nogle Pengeeffekter til Opbevaring samt en Erklæring om ved Tilbagelevering af nævnte Tilstaaelse at ville udlevere Effekterne, med Andenmands Underskrift uden Bemyndigelse og uden at det var antageligt, at han havde handlet i Tro paa, at han havde erholdt saadan Bemyndigelse; tillige udtalt, at Tiltalte efter egen Erkjendelse i hvert Fald var gaet udenfor den Bemyndigelse, han vilde have erholdt af Paagjældende. Kriminalretten havde henført Forholdet under § 251 436.
- §§ 268 og 270 anvendte paa en Tiltalt, der havde underskrevet forskellige Laanebeviser med andre Personers Navne uden deres Samtykke, ligesom han paa samme Maade havde forsynet nogle af Dokumenterne med Navne af andre Personer som Vitterlighedsvidner m. v. 452.
- Et Boghandlerfirmas Subskribentsamler, som for at skjule sine

svigagtige Dispositioner over betroede Billeder gav Firmaet Lejekontrakter om disse Billeder forsynede med Underskrift af forskellige Personer uden deres Vidende, anset efter § 268	741.
§ 270, jfr. § 47, anvendt paa en Tiltalt, der havde formaaet en Anden til at skrive en Anbefaling for ham og underskrive den med vedkommende Fattigforstanders Navn uden dennes Tilladelse, hvilken Anbefaling Tiltalte derefter benyttede for at betle	495.
En Tjenestekarl anset efter § 270 for at have givet sin Skudsmaalsbog Paategning om en tildels urigtig Tjenestetid og underskrevet denne med Husbondens Navn samt derefter forevist Bogen for vedkommende Sognefoged	619.
En Tiltalt anset efter § 271, jfr. § 270, smh. med § 46. for at have udfærdiget falske Attester om sine Tjenesteforhold, hvilke han dog endnu ikke havde gjort Brug af og som paa Grund af deres iøjnefaldende Mangler ansaas mindre farlige	16.
Formanden for Fyens Folkebank anset efter § 274, jfr. § 269, for paa 2 af ham udstedte, i Banken som Sikkerhed for hans Gjæld til samme beroende, med Blankoendossement forsynede Vexler, med Hensyn til hvilke Vexellovgivningen ikke var iagttaget, i Overværelse af den ene Endossent og Bankens Bogholder, men uden den anden Endossents Samtykke over dennes Navn at have skrevet »Protest frafaldes»	244.
En Tiltalt anset efter § 274, 2, jfr. § 268, for i 2 kvitterede Regninger fra en Kjøbmand at have tilføjet Tal, som gave dem Udseende af at indeholde Tilstaaelse for Modtagelsen af større Beløb, end Tilfældet var, samt at have benyttet dem som Bevis for præsteret Betaling under et Søgmaal fra Kjøbmandens Side	368.
En Tiltalt anset efter § 275, jfr. § 270, for at have udfærdiget et Dokument underskrevet med et opdigtet Navn, hvis Formaal var at bibringe hans Principal den Tro at han var syg, for derved at vinde Tid til at undløbe med et Beløb, som han havde hævet for Principalen	749.
En Tiltalt anset efter § 275, jfr. § 268	886.
En Tiltalt anset efter § 275, jfr. §§ 268 og 270 for at have tilskrevet en Person, der efter et i en Avis indrykket Avertissement meldte sig hos ham som Tjenestesøgende, et med et fingeret Navn underskrevet Brev om at han kunde henvende sig til ham for at faa bemeldte Tjeneste, samt oprettet Kontrakt med ham om Forholdet, underskrevet med samme Navn	906.

Falskmøntneri.

En Tiltalt anset efter Straffelovens § 264, tildels smh. med § 268 i Mentloven af 23 Maj 1873, en Medtiltalt anset efter sag

for Medkomme
tildede Ham
ve dække
Klubb
sag

	Pag.
§, jfr. § 47, 1ste Punktum, ligeledes tildels smh. med Mentlovens § 14	556.
Fattigvæsen.	
En Sognekommunes Paastand om, at en et Fruentimmer uden noget Forbehold ydet Fattighjælp paa en Tid, da hendes Moder hensad i uskiftet Bo, skulde betragtes som et Forskud, som Kommunen efter Moderens Død skulde være berettiget til at forlange refunderet af Fædrearven, ikke tagen tilføje, da det paagældende Fruentimmer ikke havde nogen Ret til at forlange den faldne Fædrearv udbetalt paa den Tid Fattigunderstøttelsen ydedes hende, og det overhovedet maatte anses ganske uvist, om hun nogensinde vilde komme til at oppebære noget af Arven	676.
Fiskeri.	
Tvende Personer ansete med Bøder i Henhold til D. L. 5—10—25 efter Analogien af Lovgivningens Bestemmelser, navnlig om Straf for ulovlig Jagt samt tilpligtede at betale Erstatning for at have fisket i Randers Havn, da Ejeren af Frijsenvold Fiskegaard maatte antages sammesteds at have udelukkende Fiskeriret	853.
Forvaring.	
En for Overtrædelse af Straffelovens §§ 201 og 202 Tiltalte, ikke paalagt Strafansvar, men i Henhold til § 38 hensat i Forvaring af Øvrigheden	482.
Forældremyndighed.	
En Hustru, som uden skjellig Grund havde forladt det fælles Hjem, efter de forhaandenværende Omstændigheder anset ubeføjet til, fordi Manden havde forladt Landet og taget Ophold udenfor Danmark, at modsætte sig hans Fordring om, at deres Fællesbørn skulde overgives ham som Familiens Værge	682.
1875 § 22	886.
n til at sælge to Villaer id Byttehandel, frifunden staa ved den med Sønnen vedtage, at et Beløb, der ii, skulde leveres Kjøberen er kontant, fandtes at have ldmagt	814.

Gjentagelse af Forbrydelse.

I et Tilfælde, hvor en Person var tiltalt for en Række Lomme-tyverier, af hvilke nogle vare begaaede før, andre efter Udløbet af ti Aar efter den af hende senest udstaaede Straf for Tyveri, statueret, at der ikke med Hensyn til disse sidste kunne blive Anvendelse for Straffelovens § 61, 2.	346.
--	------

Gjæld.

En Kjøbmands Tiltræden til et Firmas Akkordforslag efter de forud- gaaede Forhandlinger ikke betragtet som Renunciation paa nogen Del af hans Tilgodehavende	520.
En Indstævnt tilpligtet at indsætte 2000 Kr. mod betryggende Sikkerhed for livsvarig Rentenydelse af Beløbet i et af ham selv valgt Pengeinstitut, saaledes at Beløbet efter hans Død skulde tilfalde Citanten, idet han, uden at den stipulerede Forud- sætning, hvorunder han var berettiget til at kvittere en Pante- obligation og oppebære Beløbet, dog havde gjort dette	778.

Hittegods.

En Opvarter anset efter § 247 for at have tilegnet sig en Medail- lon, som han om Aftenen fandt i en af Gæstestuerne, i hvil- ken Ingen dengang opholdt	16
En Tiltalt anset efter § 247, jfr. § 64, for at have beholdt en 50 Rd. Seddel, som en Herre havde givet ham med Bemærk- ning: den har jeg fundet; af Overretten frifunden, idet denne hans Forklaring ikke fandtes bestyrket ved det iøvrigt under Sagen oplyste	747.

Hæleri.

Straf for Hæleri anvendt	81, 339, 397, 553, 564, 608.
------------------------------------	------------------------------

Indicier.

En Tiltalt anset for Falsk	368.
En Tiltalt anset for Assurancesvig	383.
En Tiltalt dømt paa Indicier efter § 230, 1ste Led, eller i Med- før af § 241, 2det Led, efter § 238	397.

Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.

En Tiltalt dømt for Tyveri	11, 647.
En Tiltalt dømt som Tyv; frifunden af Overretten	356.
En Tiltalt dømt som Hæler	608.

Indkvartering

Odense Kommune kjendt berettiget til Godtgjørelse efter Lov 29 Decbr. 1850, smh. med Lov 9 Decbr. 1861 for ordinær Ind- kvartering i Aaret 1876	29.
---	-----

Interessentskab.

- Opgjørelse af Mellemværende i Anledning af et Ejendomsindkjøb
og dermed forbundet Byggeføretagende 46.

Island.

- En for uordentlig Embedsførelse, Drukkenskab og forargelig Vandel tiltalt Præst anset med Embedsfortabelse 130.
- To for Tyveri og Meddelagtighed heri Tiltalte og herfor ved Overretten dømte, af hvilke den ene var Styrmand, den anden Skibsfører, ansete for Bedrageri efter § 255, idet den Første saavel inden det Skib, hvormed de farede, afgik fra Kjøbhvn. som under Opreisen til Island og efter at være ankommet der, fra Lasten havde tilvendt sig forskellige til Skibets Ladning hørende Gjenstande, og den anden, der var vidende om og engang havde været Øjenvidne til Styrmandens Tilvendelser af disse Gjenstande, havde deltaget med denne i Nydelsen heraf 154.
- En Tiltalt anset efter islandsk Straffelovs § 148, 2det Mbr., idet Tiltalte havde været impliceret i den Sag, i hvilken han havde aflagt falsk Forklaring, og Vidnesbyrd derfor ej burde have været affordret ham 446.
- 3 for Indbrudstyveri Tiltalte ansete efter Straffelovens § 230, 231 4, 249 857.

Kaution.

- En Kautionist for en Agent for et Kreaturforsikringselskab tilpligtet at betale Agentens Skyld, idet han ikke fandtes kun at have indgaaet Kautionsforpligtelsen under Forudsætning af at han kun kaverede indtil den Sum, som i Agentens Instrux var foreskrevet for hans Kassebeholdnings Størrelse, og for hvilken han hvergang skulde gjøre Afregning samt at Selskabet maatte have indset at han kun vilde kavere med denne Begrænsning 887.

Kommunalvæsen.

- Erstatning for Afstaaelse af Jord til Sender-Longelse Skole . . . 375.

Konfiskation.

- En for ulovlig Medikamenthandel Tiltalts Oplag af homeopatiske Medikamenter konfiskeret 517.

Konkurs.

- Statueret, at den en Enke ved en Overenskomst med et Grevskab om Frasigelse af Fæsteret tillagte livsvarige aarlige Udbetaling var af en saadan personlig Natur, at den ikke kunde antages ved hendes senere Ægteskab at være gaaet over til at blive en det ny Fællesbo tilhørende Formuegjenstand, i hvis Substants Boets Kreditorer skulde kunne være berettigede til at søge Fyldestgjørelse 120.

Kontrakt.

- En Prokurator som juridisk Konsulent for en Møbelhandlerforening dømt til at betale til Kreditforeningen for Haandværkere og Industridrivende i Kjøbenhavn et Beløb i Anledning af førstnævnte Forenings Byggeforetagende 3.
- En kbhvnsk. Handlende tilpligtet at betale Differencen mellem den Pris, hvortil nogle Partier Petroleum, hvis Modtagelse han fandtes uberettiget at have nægtet, udbragtes ved Mægler salg paa Lybecks Bers, og den akkorderede Pris 13.
- Spørgsmaal om hvorvidt en paa Maglemølle Papirfabrik ansat Maskinmester var afskediget uden kontraktmæssig Opsigelse og om Virkningerne heraf 136.
- I en Sag, hvorunder en Cigarfabrikant sagsøgte til paa Grund af forsildig Levering af Varer at betale Erstatning fra 1 April til 18 Novbr. 1881, medens saadan Erstatning for Tiden fra 1ste til 31te Marts s. A. ved Sø- og Handelsrettens usvækkede Dom af 18 August 1881 var tilkjendt ham, statueret, at da Paastanden i sidstnævnte Sag var gaaet ud paa Erstatningsansvar indtil fyldestgjørende Levering skete, men Dommen kun havde paalagt Betaling af Erstatning med det til Sagens Anlæg forfaldne Beløb og tillagt Frifindelse for den Del af Paastanden, som ikke toges til Følge, uden Antydning af, at denne Frifindelse kun var for Tiden, maatte yderligere Erstatning alt anses frakjendt 350.
- Antaget at en i 1848 af en Godsejer givet Paategning paa en Husmands Lejekontrakt, hvorefter Sidstnævnte mod Erlæggelse af en Indfæstningssum skulde have Ret til at erholde ny Kontrakt uopsigelig i hans og Hustrus Levetid, hvilken ny Kontrakt Husmanden først fordrede udfærdiget efter Lejehusets Salg i 1879, men inden Lejemaalet efter Opsigelse skulde ophøre, berettigede Husmanden til at fordre denne ny Kontrakt 656.
- En indgaaet Kontrakt om Bortforpagtning af 2 Møller ophævet paa Grund af Ejerens Misligholdelse; Sidstnævnte paalagt efter uvillige Mænds Skjøn at udrede Erstatning for det Tab, Lejeren maatte have lidt ved Anskaffelser i Anledning af den tilsigtede Forpagtnings Overtagelse, samt ved at have tabt det Udbytte, han kunde have haft af Forpagtningen fra dennes Begyndelse til lovlig Opsigelsestid 773.
- Opgjørelse af Mellemværende mellem Entrepreneur Wätzold og Koncessionshaveren paa Anlægget af Silkeborg—Herning Banen 703.

Kvaksalveri.

- En Tiltalt anset efter Frd. 5 Septbr. 1794 § 5, cfr. Lov 3 Marts 1854 554, 627, 654.

Landboforhold.

- En Gaardejer, hvem det ved Amtsresolution var betydet, at han

inden Aarets Udgang havde at forsyne en Bondegaard med tilstrækkelige Avlsbygninger med Beboere og fornøden Besætning og Inventarium, og som, da han undlod dette, blev tiltalt for Overtrædelse af Frd. 6 Juni 1769, jfr. Pl. 7 Juni 1806, frifunden, da nævnte Frd.s § 2 ikkun omhandlede det Tilfælde, at en Jordegodsejer nedlagde en Bondegaard og drev dens Avling under en Sæde- eller Avlsgaard, og den i Frd.s § 5, der nærmest maatte finde Anvendelse paa hans Forhold, fastsatte Frist af 3 Aar først kunde regnes fra hans Tiltrædelse af Gaarden i 1880. Overretten havde frifundet ham, fordi Frd.s § 2 ikke fandtes anvendelig efter den hele Maade, hvorpaa han drev Gaarden	442.
En Grusgravningsret antaget erhvervet ved Alderstidshævd for en Ejendoms Besidder i Forhold til dennes Behov	764.

Leverance.

Et Lotteri dømt til af en Leverandør at modtage saa mange paa vedkommende Gevinstfortegnelse som fra hans Fabrik udgaaende opførte Gevinster, som Lotteriet efter Trækningen virkelig havde faaet Brug for	870.
--	------

Lotteri.

Formanden for Diakonissestiftelsenslotteriets Direktion anset efter L. 6 Marts 1869 § 3 for at have averteret til Salg og afhændet Sedler i Klasselotteriet	505.
---	------

Løsgænger.

En Tiltalt frifundet, idet et ham efter Udstaaelse af en Straf for Løsgænger til et Herreds Politiprotokol under Trudsel af Løsgængerstraf givet Tilhold om at begive sig med Jernbane til Kbhvn. og ved Ankomsten strax melde sig der ¹ til Politiprotokollen i Henhold til et ham tidligere til bemeldte Protokol givet Tilhold, ikke fandtes at have haft Hjemmel i Loven af 3 Marts 1860	223.
En Tiltalt anset med Straf efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 2, for mod givet Tilhold at have forladt Arbejdsanstalten, derimod ikke for sit Forhold efter Undvigelsen, idet det ikke turde forkastes, at hun havde søgt og faaet Arbejde i dette Tidsrum .	45.
En ved Overretten Frifundet, dømt efter Lov 3 Marts 1860 § 1, idet en ham inden Politiretten mundtlig given Tilkjendegivelse, hvorved det, idet han midlertidig fritoges for overensstemmende med tidligere givet Tilhold at melde sig, paalagdes ham paany at iagttage dette, naar Betingelsen for Fritagelsen ophørte, ikke kunde betragtes som et nyt Tilhold, der maatte gives paa den i Loven foreskrevne Maade	127.

Straf for Løsgængereri endvidere idømt 61, 81, 105, 188, 223, 348,
352, 355, 492, 679, 681, 685, 725, 740, 852.

Meddelagtighed.

3 Tiltalte, der ved Overrettens Dom vare ansete efter § 260, jfr.
§ 54, ansete, de To efter § 260, den tredje efter samme §,
jfr. § 52 533.

Medikamenthandel (ulovlig).

En tiltalt Kjøbmand, der havde solgt en saakaldet »Hostelikør«,
anset efter Frdg. 4. Decbr. 1672 § 30, idet bemeldte Liker,
forsaavidt den anbefaledes som Lægemediel, maatte henføres
blandt de syrupi medicati, hvis Forhandling efter Justitsmini-
steriets Bekjendtgjørelse af 23. Maj 1871 er Apothekerne for-
beholdt, skjendt intet af de enkelte Stoffer, hvoraf Likøren var
sammensat, var saadan Eneret undergiven 570.
En Tiltalt anset efter Frdn. 4. December 1672 § 30 491, 627.

Mened og dermed beslægtede Forbrydelser.

En for Mened og Forlokkelse dertil Tiltalt efter Omstændighe-
derne frifundet 364.
En Tiltalt frifunden paa Grund af manglende tilstrækkeligt Bevis 436.
En Tiltalt anset efter § 146, en Medtiltalt efter samme §, jfr.
§ 52 417.
En Tiltalt anset efter § 146 og en Medtiltalt efter § 145 436.
En Tiltalt anset efter § 146 862.

Mortifikation.

Mortifikation af Skjælds- og Ukvemsord ikke given under en
offentlig Sag for det i Straffelovens § 101 omhandlede Forhold 34.
Mortifikation og Mulkt for Udtryk, brugte i en Sagferers Indlæg
under Proceduren 535.
Ærefornærmelser mortificerede 682, 687.
Fornærmelige Ytringer i en Sagferers Indlæg for Overretten ikke
under vedkommende civile Sags Appel efter Paastand mortifi-
cerede af Højesteret, da der under samme kun kunde være
Spørgsmaal om at prove, om Ytringerne vare strafbare efter
Lovens Bestemmelser om Uskikkelighed for Retten og der ikke
fandtes aldeles tilstrækkelig Føje til at statuere dette 870.

Myndighed og Orden (Forbrydelser mod den offentlige)

En Tiltalt, aktioneret for Overtrædelse af § 98 for at have bort-
vist en Arbejdsmand, der ved Licitation havde paataget sig at
at udføre en af Sogneraadet med Amtsraadets Billigelse beor-
dret Udvidelse af en langs Tiltaltes Ejendom løbende offentlig
Bivej og senere, da Arbejdsmanden atter indfandt sig, paany

	Pag.
bortvist ham og frataget ham hans Skovl, frifunden, da Arbejdsmanden ikke kunde betragtes som Ihænde­haver af nogen saadan offentlig Myndighed, som § 100 cf. 98 forudsætter . .	110.
En Tiltalt anset efter §§ 98 og 101 for at have udskjældt en Sogneraadsformand og grebet ham i Brystet i Anledning af hans Optreden som saadan	415.
En Tiltalt anset efter § 98 for Vold mod en Sogneraadsformand	587.
4 Tiltalte for Vold mod en Politibetjent ansete efter § 100 . . .	211.
§ 100 anvendt for Vold mod en Politibetjent	725.
En for Overtrædelse af § 100 og 101 tiltalt Sogneraadsformand frifundet; af Overretten anset efter § 100 cf. 98, 2.	334.
En Tiltalt anset efter § 100, jfr. § 98, for at have slaæet en Land-Politiassistent, der antraf og examinerede ham paa Landvejen	460.
En Tiltalt anset efter § 101 for at have brugt Skjælds- og Ukvemsord mod en Postexpediter	34.
En Tiltalt anset efter § 101 for Fornærmelse mod en Dommer .	383.
En Tiltalt anset efter § 101 for Fornærmelser mod en Sogneraadsformand	587.
§ 101 anvendt for Skjældsord mod en Politibetjent	725.
En Tiltalt anset efter § 101 for i et Brev til en Politibetjent at have sigtet denne for at ville dupere en Enke ved løgnagtigt Opspind samt fremført flere andre fornærmelige Udladelser . .	663.
En Tiltalt anset efter § 100 cf. 98 og 101 for Vold og Fornærmelse mod Odense Stationsinspektør	899.
2 Tiltalte ansete efter § 108	211.
 Næringsbrug (ulovligt).	
En Tiltalt anset for ulovlig Brændevinsudskjænkning efter Næringslovens § 78 med Bøde samt Fortabelse af Næringsret paa Detailhandel og Brændevinshandel	417.
En Tiltalt anset efter Næringslovens § 75, jfr. § 82, samt § 78 og med Forbrydelse af Ret til Brændevinssalg	515.
 Nødværge.	
En for Vold Tiltalt, der af Overretten var frifundet i Medfør af § 40, 1ste Stykke, anset efter § 203, smh. med § 40, sidste Punktum	661.
 Patentret.	
En Vognfabrikant frifunden for en anden Vognfabrikants Tiltale for Indgreb i dennes Patentberettigelse, idet Forudsætningen i Patentet: at der ikke tidligere her i Riget var forfærdiget Gjenstande af den i samme angivne Beskaffenhed, ikke fandtes at være tilstede og Eneretten saaledes maatte anses fortabt. Paastanden om, at Eneretten overhovedet ikke skulde kunne	

. gjøres gjældende, fordi Patentet ikke var bragt til almindelig Kundskab, derimod forkastet som manglende Hjemmel i Lovgivningen 447

Pension.

Finantsministeriet tilpligtet ved Pensionsberegningen for en Spillemand af 2den Klasse at tage Hensyn til et ham efter Lov 17. Maj 1873 § 2, jfr. § 1, tillagt Lønningstillæg, uanset at han ikke havde oppebaaret dette i fulde 3 Aar. 825.

Presseforseelser.

En tiltalt Forfatter anset efter Straffelovens § 184 med en Bøde for i et Afsnit af sin Roman at have tegnet saadanne Billeder af Vellyst og saa uforblommet stillet Læseren for Øje Handlinger ene sigtende til sandelig Attraaes Opvækkelse og Tilfredsstillelse, at den ved nævnte § som Værn mod Udskejelser i denne Retning satte Grændse for Literaturens Frihed i slige Emners Behandling fandtes at være overskreden 10.

Procesomkostninger.

En Indstævnt tilpligtet at betale Processens Omkostninger skadesløst ifølge Indholdet af den paagjældende Obligation 830.

Ran.

En Tiltalt frifundet 198.
 3 Tiltalte ansete efter § 237 for efter at have skudt et Raadyr i en Skov at have bemægtiget sig Dyret, ved hvilket en ved Skoven ansat Ledvogter havde stillet sig hen 498.

Rettens Pleje.

Paastand om Annulation og Ophævelse af en Fængslingskjendelse og om Ansvar for Forhørsdommeren forkastet, da der fandtes at have været god Feje til den dekreterede Arrest. 28.

En Underdommers Paastand om Ophævelse af en af Overretten i Anledning af en Fængslingskjendelse udtalt Misbilligelse ikke taget til Følge, om end Misbilligelsen maatte være udtalt noget skarpere end nødvendigt, idet der under Hensyn til den Forseelse, Vedkommende var sigtet for og den Straf, han maatte kunne antages herfor at paadrage sig, ikke fandtes at burde være afsagt Fængslingskjendelse, og at end ikke den efter det første Forber iværksatte og i to Dage fortsatte Anholdelse af den Tiltalte, 72-Aarige, ikke tidligere straffede, og som det maatte antages i Byen boende Mand, ikke fandtes tilstrækkelig begrundet 141.

En Tiltalt anset med Mulkt i Henhold til Højesteretsinstruxen, smhdt. med Frdg. 23. December 1735 § 2, for under sit For-

	Pag.
svær i Højesteret at have fremført fornærmelige Paasagn mod Forskjellige og navnlig mod en Underdommer	161.
Paastand om en Fængslingskjendelses Annullation samt om Ansvar for Forhørsdommeren forkastet med Bemærkning, at forsaavidt der var anket over Fængslings Forsættelse, kunde der allerede af den Grund ikke blive Spørgsmaal om herfor at idømme Ansvar, da Højesteret ikke ved fremlagt Udskrift af de efter Kjendelsens Afsigelse optagne Forhør var sat istand til at bedømme, hvorvidt noget i saa Henseende kunde lægges Forhørsdommeren tillast	201.
Mortifikation og Mulkt for utilberøgt Udtryk i en Sagførers Indlæg under Proceduren	535.
En Tiltalts for Højesteret fremsatte Begjæring om Udsættelse for at tilvejebringe nye Oplysninger afslaaet	663.
I Præmisserne til en Højesteretsdom pointeret, at der var endvidere overgaaet den Tiltalte 2de ikke af Kriminalretten udtrykkelig anførte Tyvsdomme	685.
En befale Sagfører, som efter 2 Gange at have fremlagt Indlæg i Sagen den 20. Oktober 1879 havde erholdt Anstand for at imedegaa et fra Modparten i da fremkommet Indlæg, derefter havde havt Udsættelse til 18. Oktober 1880 uden at anføre fyldestgjørende Grund, anset efter Frdg. 16. Januar 1828 § 14 med Bøde	825.
 Røveri (Trudslar).	
To Tiltalte efter Omstændighederne frifundne	19.
En Tiltalt frifunden, da det i den indankede Dom under § 245 henførte Forhold hverken fandtes at kunne betragtes som Pengeafpresning eller overhovedet at være strafbart	244.
2 Tiltalte ansete for Forsøg paa Røveri efter § 243	81.
En Tiltalt anset efter § 245	163.
En tiltalt Bladudgiver anset efter § 245 for at have tilskrevet forskellige Personer Trudselsbreve for at formaa dem til at betale skyldig Gjæld	509.
En Tiltalt anset efter § 245 for under Trudsel af at anmelde en Person som skyldig i Utugt mod et Pigebarn, at have formaaet ham til at betale Penge samt til udenfor Overenskomst om Alimantation at betale en yderligere Sum	695.

Servitut.

En Grundejer i Kjøbenhavns udenbys Kvarter kjendt uberettiget til at lade foretage Tilberedning og Tørring af raa Huder samt at have Dampmaskine paa sin Ejendom, idet det Skjæde, hvorved hans Parcel fraskiltes den samlede Ejendom, havde indeholdt Bestemmelse dels om, at Kjøberen skulde være underka-

stet Forskrifterne i Lov 10. Marts 1852, dels om at han paa Ejendommen skulde være uberettiget til at foretage saadanne Indretninger, som i nogen Maade havde skadelig Indfyldelse for de tilstedende Parcellers Beboere, og der, da Skjødet var blevet thinglæst efter Reglerne i Sportelreglementets § 72 som stiftende forskellige Servituter, ingen Grund var til at forudsætte, at Thinglæsningen skulde have undtaget den sidstnævnte Bestemmelse, og Grundejerens eget Skjøde derhos omtalte det ovennævnte første Skjøde. Tillige statueret, at 2 senere erhvervede mindre Arealer, af hvilke det ene var erhvervet ved Magelæg til Grændseregulering, medens det andet efter dets ringe Størrelse samt Beliggenhed ligeledes fandtes at maatte betragtes fra samme Synspunkt, maatte anses saaledes indlemmede i Hovedejendommen, at de maatte være samme Indskrænkning undergivne

65.

Skatter og Afgifter.

En Møllejers Paastand om Ophævelse af en ham overgaaet Udpantning for det Landdistriktet, Aarhus Mølle, for 1ste Halvaar 1877 paalagte Bidrag til Aarhus Kjøbstads Fattig- og Skolevæsens Udgifter tagen tilfølg, idet ingen Paaligning af Bidraget overensstemmende med Forskrifterne i Lov 6. Juli 1867 § 3 og Lov 26. Maj 1868 § 15 havde fundet Sted, skjønt der i Distriktet boede flere selvstændige Personer og Citanten, der ej længere var eneste Lodsejer i Distriktet, havde taget personligt Ophold i en anden Kommune, ligeledes ifølge Lovens 3—6—3 og 2—22—64 fritagen for det ham som Kirkebidrag affordrede Beløb

810.

Skifte.

Eventuelle Arvingers Paastand paa, at de i et Dødsbo værende Pengeeffekter eller ialtfald nogle af Exekutorerne indkjøbte Pengeeffekter skulle realiseres og Beløbet indsættes kontant i Overformynderiet efter Omstændighederne ikke tagen til Følge

643.

Skolevæsen.

Antaget, at Jord til en Kommunes Skolelod, afgiven i Henhold til et for en Overlandvæsenkommission indgaaet Forlig skulde taxeres som ved tvungent Salg, idet det, efter hvad der forud var passeret, skjønnes, at der ikke havde været tilstrækkelig Grund til at antage, at det ved Afslutningen af Forliget havde været Deltagernes Mening, at Kommunen herved skulde lukrere paa de paagældende Privates Bekostning .

375.

Skjøde- og Pantevæsen.

Kreditor efter en Obligation, gaaende ud paa at give Panteret i den en Trediemand senere tilskjødede Ejendom, hvilken Panteret ingensinde var kommen til Gyldighed, da Udstederen havde manglet Beføjelse til at indrømme samme, i hvert Fald i det Omfang, hvori Kreditor havde villet gøre den gjældende, tilpligtet, da rette Vedkommende ikke havde godkendt Pantsættelsen eller givet Tilsagn om at ville indestaa for Obligationens Indfrielse, at forsyne den med Paategning om, at den kunde udslættes af Pantebogen	408.
En Enke, der havde ladet paa en Ejendoms folium thinglæse en Udskrift af hvad der var passeret ved en Skiftesamling til Oplysning om, at hun var Medejer af Ejendommen samt en Tilkjendegivelse til vedkommende Auktionsdirektor om, at hun ikke erkjendte Lovligheden af et af den i Skjødebogen angivne Ejer foranstaltet Salg, tilpligtet at lade bemeldte Protokollata udslætte, da hun ikke havde tilvejebragt Bevis for at hun havde nogen saadan Ret til Ejendommen, at hun kunde lægge Hindringer ivejen for dens Salg	732.

Stats- og Majestætsforbrydelse.

En Tiltalt anset efter § 85, 2, jfr. §§ 45 og 46. Straffen nedsat under Hensyn til, at han ikke havde gjort Skridt til nogen Organisation af den Arbejderbefolkning, som han søgte at op-hidse og hans Forhold iøvrigt ikke kunde antages at have havt nogen farlig Karakter	123.
En bornholmsk Redaktor, der var tiltalt for Overtrædelse af § 90, efter Omstændighederne frifundet	43.
2 Udgivere af et Blad, af hvilke den ene tillige var angivet som Leder, ansete efter § 90 for i en Artikel i Bladet at have krænket den Ærbødighed, der skyldes Kongen	176.

Straf.

Straf for Overtrædelse af Lov 6. Marts 1869 § 13, 2, nedsat i Betragtning af den lange Tid, der var hengaaet inden Forseel-sens Paatale	178.
En Tiltalt anset efter Slutningsbestemmelsen i § 191, idet han maatte anses at have været i det i § 187 nævnte Tilfælde . .	319.
Straffetiden for en efter § 228 anset Person nedsat i Betragtning af forholdsvis langvarig Varetægtsarrest	344.
Næringsret forbrudt i Henhold til Lov 2. Juli 1870 § 7	417.
En Tiltalt anset som for 5te Gang — istedetfor som ved Over-retsdommen for 4de Gang — begaaet Hæleri, idet der endvi-dere tidligere var overgaaet ham en Dom for 4de Gang begaaet Hæleri og denne Dom, der var fuldbyrdet, efter at Tiltalte havde erklæret sig tilfreds med den, efter de foreliggende Om-	

	Pag.
stændigheder ikke fandtes at burde tilsidesættes	472.
Forbrydelse af Ret til Brændevinssalg idemt i Forbindelse med Bødestraf efter Næringslovens § 75, jfr. 82, og § 78	515.
Langvarig Varetægtsarrest, i Henhold til § 58 traadt istedetfor forskyldt Straf efter § 203, sammenholdt med § 40, sidste Punktum	661.

Sundhedsvedtægt (Overtrædelse af)

En tiltalt Husejer og Næringsdrivende anset efter Lov 12. Januar 1858 § 2, cfr. Lov 28. Marts 1868, smh. med Aalborg Kjøb- stads Sundhedsvedtægt af 15. Oktober 1878 § 34	784.
---	------

Sædeligheden (Forbrydelser imod).

En for Uterlighed Tiltalt frifundet	77.
En Tiltalt frifundet, idet hans Forklaring om at have staaet i den Formening, at Pigen ikke havde været uvillig til at lade sig behandle som sket, ikke fandtes at kunne forkastes	106.
En for Voldtægt Tiltalt frifunden	526.
Tvende for Overtrædelse af Entholdelsesdekret Tiltalte frifundne, navnlig under Hensyn til de Omstændigheder, der havde for- anlediget Mandspersonens ganske midlertidige Ophold i det medtiltalte Fruentimmers Hus	591.
En Tiltalt anset efter § 168, 2.	98.
2 Tiltalte ansete efter § 168, jfr. 46	161, 900.
En Tiltalt anset efter § 174, jfr. § 46	526.
En Tiltalt anset efter § 176, jfr. § 173, for sit Forhold overfor et 9-Aars Pigebarnd; Overretten havde anvendt § 173, jfr. § 46	106.
En Tiltalt anset efter § 174	500.
En for Forsøg paa Voldtægt eller for uterligt Forhold overfor en ikke 16-aarig Pige Tiltalt, der af Overretten var idemt Straf i Medfør af § 45 efter § 176, jfr. §§ 168 og 174, anset efter § 176, jfr. 168	341,
En Tiltalt anset efter § 176, jfr. § 168	507,
En Tiltalt anset efter § 176, jfr. § 173; ved Overretten anset efter § 173, jfr. § 46, og § 176, jfr. § 173	563.
2 Tiltalte ansete efter § 176, smhdt. med § 173 samt § 185, af Kriminalretten ansete efter § 185	695.
En Tiltalt anset efter § 177, tildels smhdt. med § 46	161.
To Tiltalte ansete efter § 177, tildels smhdt. med § 46; Forhol- det af Kriminalretten anset som uterligt, og da det ikke var foregaaet under de i § 176 og 185 omtalte Forudsætninger, for straffrit	695.
2de Tiltalte ansete efter § 178, medens de ved Overretten vare frifundne	490.
En Tiltalt anset efter § 182, 2det Led	614.

	Pag.
En Gjæstgivers Søn, der som Bestyrer havde Dispositionsret over Gjæstekamrene, anset efter § 182, 2.	730.
En Tiltalt anset efter § 183, 1, jfr. § 46	161.
3 Tiltalte ansete efter § 185	161.
2 Tiltalte ansete efter § 185, den ene tillige efter § 176, jfr. 174	862.

Testament.

Et Testament, hvorved der uigjenkaldeligt var tillagt Beslægtede nogle Legater, anset med Retsvirkning gjenkaldt, idet Dispositionen ikke blot ikke var medunderskrevet af de Beslægtede, men disse end ikke havde overværet Oprettelsen, ligesaa lidt som Testatrice hverken før eller senere havde givet nogen bindende Erklæring om ikke at ville gjenkalde samme	597.
--	------

Tiende.

En i et Sogn, hvis Sognekirke tidligere var bleven nedlagt, paany oprettet Sognekirke, atter tillagt den nedlagte Sognekirkes Kirketiende, der havde været tillagt den Kirke i en Kjøbstad, der i Mellemtiden havde været Sognets rette Sognekirke; den sidste Kirke tilhørende $\frac{1}{2}$ Kongetiende af nævnte Sogn derimod ikke frakjendt samme	875.
---	------

Tilregnelighed.

En for Overtrædelse af Straffelovens §§ 201 og 202 Tiltalt som utilregnelig ikke paalagt Strafansvar, men i Henhold til § 38 sat i Forvaring af Øvrigheden	482.
--	------

Toldafgift.

Det forenede Dampskibsselskab frifunden for Finantsministeriets Tiltale til at erlægge Told af en i et toldberigtiget Dampskib i Udlandet indlagt ny Maskine, idet denne ikke kunde betragtes som en med Skibet i Toldterritoriet indført Vare eller Indførselsgjenstand, men kun som traadt i Stedet for en ældre, integrerende og nødvendig Bestanddel af det toldberigtigede Skib, som maatte antages, jfr. § 8 i Lov af 4. Juli 1863, at have været Gjenstand for Fortoldning under Et med Skibet . .	818.
---	------

Transport.

En Enke, der til sin Svigersøn havde transporteret en hende tilhørende Panteobligation, som hun dog senere fik tilbageleveret kort forinden dennes Bo blev taget under Konkursbehandling, tilpligtet at udlevere Obligationen til Skifteforvalteren, idet det statueredes, at det maatte paahvile hende at bevise det af hende til Støtte for hendes Frifindelse fremsatte Anbringende om, at den ubetingede Transport dog ifølge en samtidig mundtlig Aftale skulde bortfalde, saafremt Øjemedet med samme:

	Pag.
at hjælpe Svigersønnen ud af pekuniaire Vanskeligheder saa at han undgik Fallit, ikke opnaaedes; ligesom saadant Bevis ikke var fort, saaledes var end ikke en til Partseds Anvendelse tilstrækkelig Formodning tilvejebragt	100.

Tyendeforhold.

En Tiltalt, der havde slaaet sin Husbond i Hovedet med en Jernskovl, anset efter § 203, jfr. Tyendelovens § 26	189.
--	------

Tyveri.

En for Tyveri af noget Halm Tiltalt efter Omstændighederne frifundet	611.
§ 228 anvendt paa en Møllersvend, der forestod Udsalget af Mel etc. og som havde tilegnet sig Partier af de paa Møllen værende malede Kornvarer, som han dels skjænkede til Andre, dels selv forbrugte	113.
En Tiltalt anset efter § 230, 1, for at have tilvendt sig en Portemonnaie med 3 Kr., som faldt ud af en Medtjeners Støvle, da han stod med denne i deres fælles Stue, medens han indsaa, at Pengene tilhørte Medtjeneren. Da han hørte, at Portemonnaisens Forsvinden skulde meldes for Politiet gjemte han denne bag Drengens Kiste, hvor den derefter efter Tiltaltens Anvisning fandtes med sit Indhold	195.
En Tiltalt, der var roet ud og havde tilvendt sig Fisk af en Andens Ruser anset efter § 228	344.
Et tiltalt Fruentimmer, der havde begaaet en Mængde Lomme-tyerier paa Gaden, anset efter § 230, 1, tildels smh. med § 46	346.
En Tiltalt anset efter § 228 for at have oprykket og tilegnet sig Hegnspæle, som han derpaa benyttede til Brændsel	494.
En Tiltalt anset efter § 228 for Tilegnelse af en Del af en i en Skov henliggende Bøgebunke	540.
En tiltalt Tjenestepige anset efter § 228 for Tilegnelse af Fødemidler hos Husbonden; en medtiltalt Kone anset efter samme §, tildels smh. med § 52	553.
Et tiltalt Tyende anset efter § 228 for Tilegnelse af Fødevarer .	574.
Flere tiltalte Fiskere ansete efter § 228 for Tilegnelse af Brænde i Skoven	574.
En Tiltalt anset efter § 231, 1, for at have stjaalet Vasketøj, der henstod i en Gaard, i hvilken han i lovlig Ærind var kommet ind, og hvorfra han da havde kastet Tøjet ind paa en afsondret Stenplads, fra hvilken han senere havde bortført Tøjet	905.
Straf for Tyveri endvidere idømt . 9, 11, 36, 39, 61, 76, 81, 105, 106, 134, 194, 339, 356, 361, 382, 397, 405, 412, 472, 501, 532, 542, 568, 624, 647, 668, 669, 670, 717, 725, 729, 737, 744, 798, 804, 805, 807, 808, 809, 837, 844, 852, 886, 891, 892, 911.	

Indbrudstyveri.

En Tiltalt anset efter § 230, 2det Led, for forskellige Indbrudstyverier i Sjællandske Jernbaners Bygninger, § 230, 1ste Led, der tillige var citeret af Overretten, elimineret	379.
Straf for Indbrudstyveri fremdeles anvendt	81, 338, 356, 412, 668, 685, 743, 744, 861, 892.

Tyveri begaaet af Børn.

§ 233 anvendt	324.
-------------------------	------

Tyveri efter § 235.

En Tiltalt anset efter § 235 for, da hun mod Skovejeren's Tilladelse sankede Pillebrænde i Skoven, tillige at have hjemkjørt 6 à 7 til 1 Kr. 20 Øre vurderede Favnestykker, som laa paa et sidt Sted og havde dannet nederste Række af noget for Skovejeren bestemt Brænde, men var bleven ladt tilbage, da det ved Stabelens Hjemkjørsel var fastfrosset til Jorden	115.
En Rægter, der 2—3 Gange om Ugen af den i Kostalden efter Malkningen henstaaende Mælk havde tilvendt sig saa meget, at han kunde fylde en 3 Pægleflaske, hvilket han selv drak, naar han, der efter sin Forklaring kun nød lidt om Morgenen, op ad Formiddagen blev sulten, anset efter § 235	197.
§ 235 anvendt for Tilvendelse af Brændsel i Skoven	594.
Et tiltalt Tyende anset efter § 235 for Tilægnelse af Fødevarer	574.
En for Tyveri tiltalt Husmand, der havde tilvendt sig en Hat fuld mugne Beskeiter, der i frisk Tilstand vilde have haft en Værdi af 16 Øre, fra en Baake, hvor de vare henlagte til Brug for Skibbrudne, anset efter § 235; af Overretten anset efter § 228; en Medtiltalt frifunden, da hans Forhold indskrænkede sig til, at han, der ikke forud var vidende om den Andens Forehavende, tog imod den ham af denne rakte Hat, hvilken han øjeblikkelig satte fra sig i den Baad, hvori de vare roede til Baaken	839.

Udeblivelsesdomme	39, 216, 323, 547, 548, 574, 768.
-----------------------------	-----------------------------------

Udlæg.

Et Firma, der havde givet en Skipper et Fragtforskud, ikke kendt fortrinsberettiget i det Beløb, der indkom ved Skibets Tvangs salg, efter at dets Rhederi var gaaet fallit, fremfor en tidligere Udlægshaver, hvis Fordring ikke stod i Forbindelse med Ydelse til selve Skibet	421.
En Person, der ved en efter Begjæring af en Kreditforening over en fast Ejendom afholdt Auktion som ufyldstgjort Panthaver havde begjært sig denne udlagt, tilpligtet at udlevere til Rekviritus forskjelligt Butiksinventarium, idet dette ikke kunde antages indbefattet under Ejendommens «mur- og nagelfaste Appertinentier», der alene nævnedes i den Udlægsforretning,	

hvorefter Kreditforeningen lod Auktionen afholde, og i den Fogedforretning, hvorved Panthaveren fik Udlæg til Forauktionering. Erstatning for Effekterne og deres Afsavn fastsat til en af Højesteret bestemt Sum	800.
---	------

Valgberettigelse.

En af Valgbestyrelsen for en Landstingskreds fremsat Nægtelse af at optage en Forpagter paa Listen over de højstbeskattede Landstingsvælgere forkastet, forsaavidt angik $\frac{2}{3}$ af den af ham af vedk. Gaard udredede samlede Gammelskat og Landskat. Forpagterens Paastand om, at der tillige skulde tages Hensyn til den udredede Ligningsskat ikke tagen til Følge som manglende Hjemmel i Lov af 20 Juni 1859 § 9	636.
--	------

Veje og Vandløb.

En Jordbruger tilpligtet at hæve Afspærring af et Vejstykke og istandsætte dette til Brug for en Parcellist og hans Husstand, idet bemeldte Vej, der maatte antages at have været til allerede i 1801, forventes at være anlagt og ved Udskiftningen af en Del af Bidstrup Hovedgaards Marker at være bevaret nærmest for at forskaffe den Del af bemeldte Gaards Marker, der haves i Brug af Margrethehaabs Husmænd, hvorunder Parcellisten herte, en lettere Adgang til Sognets nordlige Del, og Jordbrugeren uden nogen paavist Berettigelse havde afkastet denne Vej, som fornævnte Husmænd stadig havde benyttet og over hvilken de endog havde haft en ikke uvæsentlig Raadighed	206.
En Gaardejer tilpligtet at fravige Besiddelsen af et Jordstykke som Følge af en Vejudvidelse, idet det i sin Tid kun paa den Betingelse var medfulgt det til Leje overdragne større Jordareal, at det atter paa Anfordring skulde afgives, naar hin Eventualitet maatte kræve det	431.
Ang. en Markvejs Regulering og Betaling for afgiven Jord dertil	535.
En Fabrikant, der havde anlagt et Stemmeværk i en Aa, tilpligtet ved Landvæsenskommissionsforretning at faa afgjort, hvorledes nævnte Værk skulde torændres for at Betingelserne for dets Anbringelse i Henhold til et for en Landvæsenskommission indgaaet Forlig kunne overholdes, derimod ikke antaget at have forbrudt Ret til at have Stemmeværket eller tilpligtet at betale Erstatning	697.

Vestindien.

En Tiltalt anset efter Lov 6—6—1 i Henhold til Frd. 4 Oktober 1833 § 10, 1	71.
Antaget, at Erstatning til den Dræbtes Enke ikke efter den for Vestindien gjældende Straffelovgivning kunde paalægges Drabsmanden	71.

	Pag.
En Tiltalt, der uden videre Kraftanvendelse ved Benyttelse af en Pind aabnede en af 2de Halvdere bestaaende Indgang, anset for simpelt Tyveri efter Frd. 11 April 1840 § 1	512.
En vestindisk Tiltalt anset efter Frd. 4 Decbr. 1672 § 30 for at have afhændet homeopathiske Medikamenter; samme anset efter L. 5 Septbr. 1794 § 5	517.
En Tiltalt anset efter Frd. 4 Oktbr. 1833 § 2 sidste Stykke, jfr. § 4, og efter samme Frd. § 12, jfr. §§ 3, 4 og 6	760.
 Vexel.	
En Bank, der var beordret til at incassere en indenbys Vexel eller i modsat Fald at lade den behørigt protestere, ikke antaget efter Frd. 18de Maj 1825 § 34 at have taget nogen Forsømmelse med Forkyndelsen af Protesten ved ikke derom at underrette Endossenten	603.
 Vidnepligt.	
En Kjøbmand kjendt pligtig til at besvare forskellige Vidnekvæstioner, idet hans Paastand om overhovedet at være berettiget til at vægre sig at svare, forsaavidt han derved vilde komme til at meddele Oplysninger om sin Handelsvirksomhed forkastedes, og den Omstændighed, at han muligvis kunde udsætte sig for ikke at opnaa en Fordel, han ellers kunde have Udsigt til, ikke berettigede ham til at nægte at aflægge Vidnesbyrd, ved hvilke han ikke paadrog sig Ansvar overfor det Offentlige eller sine Kunder, ligesom han overhovedet ikke havde paavist nogen retlig Interesse, der kunde komme i Betragtning til at fritage ham for Besvarelsen af de til ham rettede Spørgsmaal	181.
Et Vidnes Protest mod at lade sig afhøre, fordi det som Vedkommendes Raadgiver [skulde have indirekte Interesse i den paagjældende Sags Udfald og fordi der havde været begjært kriminel Undersøgelse mod Vidnet paa Foranledning af Modparten forkastet	585.
 Vold mod Private.	
En for Overtrædelse af Straffelovens §§ 201 og 202 Tiltalt som utilregnelig ikke paalagt Strafansvar, men i Henhold til § 38 sat i Forvaring af Øvrigheden	482.
En Tiltalt anset efter § 203, smh. med § 40, sidste Punktum, men Straffen bortfalden i Henhold til § 58	661.
En Tiltalt anset efter § 203 for med en Kniv at have givet en Person et Snit i Halsen	161.
En Tiltalt anset efter § 203, jfr. § 54, for Vold mod en Medtjener	179.
En Tiltalt, der havde tilføjet sin Husbond et Slag i Hovedet med en Jernskovl, anset efter § 203, jfr. Tyendelovens § 26	189.
En Forkarl anset efter § 203 for med et Stykke Træ at have	

	Pag.
slaaet en Tjenestekarl under Arbejdet i Ansigtet, hvilket Slag medførte Brud af Underkjæben	191.
§ 203 anvendt 326, 425, 429, 476, 620, 630, 674, 723, 727, 745,	913.
3 Tiltalte ansete efter § 204 for at have tilføjet en Politibetjent saadanne Læsioner, at han som utjenstdygtig maatte afskediges af Politiets Tjeneste	211.
En Tiltalt anset efter § 205	25.

Værnepligt.

En Tiltalt anset efter L. 6 Marts 1869 § 13, 2, for uden lovligt Forfald at være udebleven fra Sessionen. Straffen nedsat i Betragtning af den lange Tid, der var hengaaet inden Forseelsens Paatale	178.
En af fremmede Forældre her i Landet født Mandsperson, som efter de forhaandenværende Omstændigheder ikke kunde antages at have opfyldt den i Indfødsretsloven af 15 Januar 1776 § 9 stillede Betingelse for at kunne agtes som Indfødt, udslettet af Lægdsrullen i Henhold til Lov 6 Marts 1869 § 2 som schweitzer Borger efter Artikel VIII i Traktat af 10 Februar 1875	672.

Ærefornærmelse.

Den ansvarhavende Redaktør af »Den radikale Socialist» anset efter § 216, jfr. § 215	95.
En Tiltalt anset efter § 216, jfr. § 215, og § 217, for trykte Injurier mod en Kriminalretsassessor	548, 682, 687.
Entiltalt Redaktør anset efter Straffelovens § 216, jfr. § 215, cfr. § 219	486.
En Tiltalt anset efter § 216, jfr. § 217, for Fornærmelser mod Politidirektøren	821.
Formanden for »Den sjællandske Bondestands Sparekasse» anset efter § 217 for nogle i et i Retten under en anden Injuriesag fremlagt Indlæg fremførte fornærmelige Udladelser mod en Højskoleforstander; disse Udtalelser derhos mortificerede	332.
Et for Ærefornærmelse tiltalt Medlem af Foreningen til Dyrenes Beskyttelse anset efter § 217, Mortifikation tillagt den Fornærmede	894.

RETTELSER.

- P. 100, 18 L. fra n.: 8 Marts 1882, skal være 8 Marts 1880.
P. 144, 4 L. fra o. staar Fredag den 25 April, skal være Tirsdagen.
P. 147, 5 L. fra n. Tilfælde, skal være tilfulde.
P. 356, 14 L. fra n. Defensor Halkier, skal være Defensor Hansen.
P. 357, 4 L. fra o. maa der ved, skal være: maa der mod.
P. 357, 9 L. fra o. Frd. 8 Septbr. 1840, skal være 8 Septbr. 1841.
P. 657, 4 L. fra o. Nr. 43, skal være Nr. 42.
P. 703, 11 L. fra o. 27 Juni 1882, skal være 27 Juni 1881.
P. 707, 14 L. fra o. Citanten, Kammerraad, Prokurator Møller er en
Skrivfejl for: Citanten J. C. T. Wätzold.
P. 844, 5 L. fra o. Bedrageri, skal være: Betleri.
P. 858, 14 L. fra o. for det af Tiltalte, skal være: For det af de Tiltalte.
-

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1882—83.

Nr. 1.

Iste ordinære Session.

Torsdagen den 2 Marts 1882.

Nr. 121.

Advokat Klubien

contra

Hans Jørgen Hansen (Defensor Bagger),

der tiltales for Bedrageri.

Gjording-Malt Herreders Extrarets Dom af 14 Oktober 1881: Tiltalte, Gaardejer Hans Jørgen Hansen af Lintrup, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Bøggild og Sagfører Therkildsen i Ribe, 12 Kr. til den Førstnævnte og 10 Kr. til den Sidstnævnte, samt Diæt til Sagfører Therkildsen efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 December 1881: Tiltalte, Hans Jørgen Hansen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Fasting og Kancelliraad Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Gaardejer Hans Jørgen Hansen for Bedrageri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han — der ved et af ham i Forening med en Gaardejer i Halleskov den 24 Marts d. A. udstedt og den 25de s. M. tinglæst Skadesløsbrev havde til Sikkerhed for et Beløb af indtil 1000 Kr., som han og Medudstederen eller den ene af dem til enhver Tid maatte være Sagfører Kaaber i Kolding skyldig, givet denne Pant næstefter forud tinglæste Behæftelser i den ham tilhørende Gaard Matr.-Nr. 4a i Lintrup med Sæd, Avl, Afgrøde og Gjødskes samt al den ham tilhørende Besætning, der i Skadesløsbrevet angives paa den Tid at bestaa af 2 Heste, 8 Kreaturer og 4 Faar med Yngel — i Løbet af det paafølgende Foraar og den første Del af Sommeren har afhændet Størstedelen af denne Besætning, nemlig samtlige 8 Kreaturer, ved hvis Afhændelse han dog havde tilbyttet sig en Ko, samt de 4 Faar med Lam, saaledes at der, da Sagfører Kaaber i Henhold til et med Tiltalte og den anden Debitor den 21 Juni d. A. indgaaet Forlig den 19 August næstefter lod gjøre Udlæg hos dem for et Tilgodehavende af 556 Kr. 68 Øre med Renter og Omkostninger, af den af Tiltalte pantsatte Besætning, af hvilken de to Heste imidlertid vare døde, ikkun var tilstede den ovennævnte Ko, der ved Forretningen blev vurderet til 25 Kr. Tiltalte, der efter sin Forklaring har anvendt de ved Salget af de pantsatte Besætningsdele indvundne Penge, ialt 576 Kr., dels til Betaling af anden Gjæld, dels til at leve for, har iøvrigt udsagt, at han ikke havde foretaget de ommeldte Afhændelser i bedragerisk Hensigt, idet det blot havde været hans Mening at skaffe sig Penge for at kunne komme over de værste Vanskeligheder med sine Kreditorer og blive ved Ejendommen, hvorefter det var hans Hensigt, naar hans Omstændigheder senere bleve bedre, atter at indkjøbe Kreaturer, men efter Sagens Oplysninger i det Hele, navnlig hvad der er fremkommet under et paa Foranledning af Overretten optaget yderligere Forhør, maa det antages, at Tiltaltes Udsigter til igjen at kunne blive i Stand til at anskaffe Besætning til Gaarden, have været meget ringe.

Sagfører Kaaber har i en Skrivelse til Underretten af 14. September d. A. paastaet sig tilkjendt Erstatning hos Til-

talte, som det i Skrivelsen hedder „overensstemmende med den hos denne afholdte Udlægsforretning“, hvorhos han paa Foranledning af Overretten ved en Skrivelse af 29 November d. A. til Underretten nærmere har oplyst, at han ved Realisation af Tiltaltes og hans anden Debitors Ejendomme m. m. aldeles ingen Dækning har faaet for sin heromhandlede Fordring, medens Netto-Provenuet af nogle hos Tiltalte udlagte Løsøregejstande i det Højeste vilde komme til at udgjøre omtrent 25 Kr.

Da der imidlertid efter det Anførte endnu savnes nøjagtig Oplysning om det Tab, som Sagfører Kaaber har lidt ved Tiltaltes Forhold, og der ikke skjønnes at være Anledning til at opholde Sagen efter Tilvejebringelsen af yderligere Oplysninger i denne Henseende, vil der ikke under nærværende Sag kunne tilkjendes ham nogen Erstatning.

Om der nu end efter de i det ovennævnte Skadesløsbrev brugte Udtryk maa antages ikke ved Pantsætningen af Tiltaltes Besætning at være lagt nogen særlig Vægt paa Bevarelsen netop af de enkelte bestemte Dele, hvoraf denne paa den Tid bestod, saaledes at det ikke kunde være Tiltalte forment at foretage mindre væsentlige Dispositioner over enkelte Dele af Besætningen, hvorved dennes Værdi ikke i nogen væsentlig Grad forringedes, følger det paa den anden Side af Forholdets Natur, at han ikke kunde være berettiget til efterhaanden at bortsælge saagodtsom hele sin Besætning, uden samtidig igjen at anskaffe andre Besætningsdele af omtrent en tilsvarende Værdi, og Tiltalte, der er født i Aaret 1853 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, vil derfor for sit ovenanførte Forhold være at anse efter Straffelovens § 253 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes at maatte bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Nr. 3. Kreditforeningen for Haandværkere og Industridrivende i Kjøbenhavn (Hansen)

contra

Overretsprokurator **L. Hvalsøe** (Ingen),
angaaende Indstævntes Forpligtelse til at betale 8000 Kr. m. v.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Oktober 1880: Indstævnte, Overretsprokurator N. L. Hvalsøe, bør til Citanterne, Kreditforeningen for Haandværkere og Industridrivende i Kjøbenhavn betale 2910 Kr. 72 Øre, men iøvrigt

bør han for Citanternes Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes, forsaavidt det maatte findes, at det af Citanterne under 30 Septbr. 1878 fremlagte, den 22 September 1877 daterede Brev til dem fra Indstævnte burde have været stemplet.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: Efter at Murmester P. C. Henrichsen ifølge Kontrakt med Møbelhandlerforeningen her i Staden, der afsluttedes under Medvirkning af Indstævnte, Overretsprokurator N. L. Hvalsoe, som Foreningens juridiske Konsulent, havde overtaget i Entreprise Opførelsen af Foreningens Stiftelsesbygning paa Grunden Matr.-Nr. 171 i Nørrevold Kvarter, blev der mellem ham og Tømmermester Vald. Petersen under 30 August 1877 oprettet en Kontrakt angaaende Tømmerarbejdet til denne Bygning, som Vald. Petersen overtog for en Betaling af 15,000 Kr., der skulde udbetales ham i forskjellige Rater, hvoraf den sidste skulde erlægges med 8000 Kr. i Juni Termin 1878, saasnart Prioriteringen af den ny Bygning havde fundet Sted og senest den 30 Juni 1878. Samtidig hermed oprettedes der mellem Henrichsen og Snedker V. S. G. Nielsen en Kontrakt angaaende Snedker- og Smedearbejdet ved bemeldte Bygning. Den 3 Oktober 1877 indgik Vald. Petersen en Kassekreditivkontrakt med Citanterne, Kreditforeningen for Haandværkere og Industridrivende i Kjøbenhavn, som imod Sikkerhed i Kontrakten mellem ham og Henrichsen og et skriftligt Tilsagn af 22 Septbr. 1877 fra Indstævnte — gennem hvis Hænder de Udbetalinger, som af Møbelhandlerforeningen skulde gjøres til Henrichsen, gik — om, at han ikke skulde udbetale Vald. Petersen Noget paa hans Kontrakt med Henrichsen uden Citanternes Samtykke, saalænge Kassekrediten ikke var dækket, indrømmede Vald. Petersen en Kassekredit paa 6000 Kr. Da Vald. Petersen senere ønskede at hæve eller lade hæve det ham paa Kontrakten med Henrichsen tilkommende Restbeløb af

8000 Kr. direkte hos Møbelhandlerforeningen, gav Henrichsen ham under 30 Marts 1878 Transport paa sin Ret til hos bemeldte Forening at faa et saadant Beløb udbetalt eller Prioritet derfor i Henhold til hans Entreprisekontrakt, dog, som det hedder i Transporten: „Hr. Overretsprokurator Hvalsøes Ret som Haandpanthaver i Kontrakten og Fortrinsberettiget i enhver Henseende forbeholdt“. Den Petersen saaledes tiltransporterede Ret overdrog han derefter under 30 August s. A. til Citanterne. Efter at Stiftelsesbygningen var fuldført, blev den endelige Panteobligation, til Beløb 13,500 Kr., som Foreningen skulde udstede for Restbyggesummen, efter Overenskomst med Murmester Henrichsen, der havde erholdt betydelige Forstrækninger af Indstævnte, udstedt til denne Sidste, hvem Henrichsen til Sikkerhed for Betalingen af, hvad han maatte være eller blive Indstævnte skyldig indtil et Beløb af 16,000 Kr. med mulig paaløbende Renter à 1 pCt. om Maanedn, ved Skadesløsbrev af 4 Septbr. 1877 havde givet Haandpanteret i sin Kontrakt med Møbelhandlerforeningen, saaledes at Indstævnte skulde være forlods berettiget til fremfor nogen Anden af bemeldte Forening at modtage og kvittere for de Henrichsen tilsagte Betalinger og Præstationer og derved gjøre sig betalt, medens Henrichsen Intet selv skulde kunne hæve eller modtage uden Indstævntes Samtykke, saalænge Henrichsen stod i noget Debet til Indstævnte, hvorhos Skadesløsbrevet indeholdt den yderligere Bestemmelse, at, forsaavidt der ifølge Kontrakten skulde udstedes nogen Panteobligation til Henrichsen, da undergaves en saadan Panteobligation strax den samme Ret for Indstævnte, som tilkom denne til at oppebære Præstationen, og Obligationen undergaves hans Haandpanteret, eller, hvis han foretrak det, kunde han forlange Obligationen udstedt til sig selv, og i saa Tilfælde ligesom med Hensyn til de kontante Udbetalinger skulde hans Kvittering paa Kontrakten være ligesaa gyldig, som om Henrichsen selv havde meddelt den.

I Henhold til den ommeldte Transport af 30 August 1878 og det nævnte skriftlige Tilsagn fra Indstævnte af 22 September 1877 samt under Paaberaabelse af, at Indstævnte endvidere ved Afslutningen af Kontrakten imellem Murmester Henrichsen og Vald. Petersen skal med Henrichsens Samtykke have lovet, at han skulde holde det Fornødne til Dækning af Petersens Tilgodehavende ifølge Kontrakten med Henrichsen tilbage i det Beløb, som denne skulde have af Møbelhandlerforeningen for Bygnings Opførelse, have Citanterne under nærværende Sag, der af Indstævnte er anmeldt for Murmester Henrichsen, som dog ikke har givet Møde under Sagen, principaliter søgt Indstævnte til at betale dem som Transporthavere de oftnævnte 8000 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 3 Septbr. 1878 til Betaling sker. Subsidiært have de paastaet Indstævnte tilpligtet at betale dem som Transporthavere en saa stor Del af 13,500 Kr.,

som kan tilkomme 8000 Kr. i Konkurrence med 5800 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra samme Dato til Betaling sker, eller dog at meddele dem Transport paa et tilsvarende Beløb af den Panteobligation, der, som ovenfor nævnt, af Møbelhandlerforeningen er udstedt til ham for 13,500 Kr., hvorved bemærkes, at de 5800 Kr. udgjøre det Restbeløb, som Henrichsen skylder den fornævnte Snedker V. S. G. Nielsen, der ligeledes har havt en løbende Kassekredit hos Citanterne og skal have lovet at transportere dem sin Fordring mod Henrichsen, hvorfor Citanterne ogsaa for hans Vedkommende have taget det videste Forbehold overfor Indstævnte, hvis foranførte Tilsagn af 22 Septbr. 1877 ogsaa omfatter bemeldte Niensens Forhold til Citanterne, ligesom Indstævnte ogsaa efter deres Paastand i Forbindelse med det paastaede Løfte til V. Petersen om af Udbetalingerne til Henrichsen at indeholde det Fornødne til Dækning af Petersens Tilgodehavende hos denne skal have givet Snedker Nielsen det samme Løfte. Mere subsidiært have Citanterne paastaet Indstævnte tilpligtet at betale dem som Transporthavere og Haandpanthavere i V. Petersens Kontrakt med Henrichsen de dem efter Kassekreditivkontrakten tilkommende 5051 Kr. 95 Øre med Renter 6 pCt. p. a. fra den 31 August 1878 til Forligsklagens Dato den 3 September s. A. og derefter 7 pCt. til Betaling sker, mest subsidiært at betale dem et saa stort Beløb, som efter Realisationen af den ovennævnte Panteobligation og efter Fradrag af Indstævntes Tilgodehavende, for hvilket han maatte befindes fortrinsberettiget til Dækning af Panteobligationen, kan tilkomme 8000 Kr. i Konkurrence med 5800 Kr. med Renter af dette Beløb 5 pCt. p. a. fra den 3 Septbr. 1878 til Betaling sker.

I alle Tilfælde have Citanterne derhos paastaet sig tillagt Sagens Omkostninger hos Indstævnte skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

Indstævnte har, med Benægtelse af at have givet V. Petersen noget Løfte om at ville af Udbetalingerne til Henrichsen indeholde det Fornødne til Dækning af Petersens Tilgodehavende hos denne, principaliter paastaet sig frifunden for Citanternes Tiltale i denne Sag; subsidiært har han paastaet sig frifunden mod at betale Citanterne 2910 Kr. 72 Øre uden Renter, idet han har anført, at den omhandlede Panteobligation paa 13,500 Kr. med vedhængende Renter til den 8 Oktober 1878 ved en samme Dag afholdt offentlig Auktion udbragtes til 10,975 Kr. 50 Øre, at der heri afgaar hans Tilgodehavende hos Murmester Henrichsen, der med Renter til den 8 Oktober 1878 udgjør 5955 Kr. 20 Øre, og at det Overskydende, 5020 Kr. 30 Øre, formentlig maa fordeles imellem V. Petersen og Snedker Nielsen i Forholdet 8000 til 5,800 eller til Førstnævnte 2910 Kr. 32 Øre, hvilket Beløb tilligemed Renter for en Dag eller tilsammen det ovennævnte Beløb af 2910 Kr. 72 Øre han under 9 Oktbr. 1878

notarialiter har tilbudt Citanterne mod at de gave ham ren Kvitering og hævdede nærværende Sag, hvorpaa de imidlertid ikke have villet indgaa, saa at han ikke anser sig pligtig at svare Renter af Beløbet. Iøvrigt har han med nogle Modifikationer sluttet sig til Citanternes subsidiære Paastande i omvendt Orden, af hvilke den mest subsidiære nærmest falder sammen med Indstævntes ovenanførte subsidiære Paastand, forsaavidt Opgjørelsens og Fortrinsrettens Rigtighed erkjendes. I alle Tilfælde har han derhos paastaet sig tillagt Sagens Omkostninger hos Citanterne eller disse dog ophævede.

Mod Indstævntes Benægtelse have Citanterne forsøgt at tilvejebringe Bevis for at han har afgivet det omstridte Løfte om at indeholde i Udbetalingerne til Henrichsen det Fornødne til Dækning af V. Petersens Tilgodehavende hos denne, og de have til den Ende ført saavel Murmester Henrichsen som V. Petersen og fornævnte Snedker V. S. G. Nielsen som Vidner, hvilke samtlige have udsagt, at et Løfte, som det ommeldte, er afgivet af Indstævnte. V. Petersen kan imidlertid efter sin hele Stilling til Sagen, og særligt, da der Intet foreligger om, at han ved Transporten til Citanterne skulde være frigjort for sin Gjældsforpligtelse til samme, ikke anses som et gyldigt Vidne i Sagen, og det samme maa gjælde om Snedker Nielsen, hvem Indstævnte efter Citanternes Paastand under Et med det omstridte Løfte til Petersen skal have givet et lignende Løfte, og for hvis Vedkommende Citanterne, der ligeledes have tilstaaet ham en løbende Kassekredit og for deres Tilgodehavende efter samme forventede Transport paa hans Fordring paa Henrichsen have taget det videste Forbehold, saa at hans Forhold til og Interesse i det ommeldte Løfte i det Hele er ensartet med Petersens. Tilbage staar saaledes, idet et af Citanterne ført 4de Vidne Intet har kunnet forklare til Fordel for Citanterne, alene Murmester Henrichsens Forklaring, men efter alt Foreliggende kan der derved end ikke anses tilvejebragt en saadan Formodning om Tilværelsen af det oftnævnte Løfte, at Sagens Udfald forsaavidt kunde være at gjøre afhængigt af Indstævntes Ed. Det kan nemlig ikke være uden Betydning for Gyldigheden af dette Vidnesbyrd, at Henrichsen under Erkjendelse af, at han vidste, at Indstævnte skulde medunderskrive, hver Gang Vidnet fik Betaling af Møbelhandlerforeningen, har i sin Vidneforklaring udtalt sig om sit Forhold til Indstævnte paa en Maade, som ikke staar i Samklang med de fremkomne Oplysninger og de ham foreholdte, af ham selv underskrevne Dokumenter, idet han har udsagt, at han antog, at Grunden til, at Indstævnte saaledes skulde medunderskrive hver Gang Vidnet fik Penge, var at sikre Nielsen og Petersen, medens Skadesløsbrevet af 4de Septbr. 1877 og Paategningen paa Entreprisekontrakten af 22de s. M., hvorved Vidnet erkjender, at bemeldte Kontrakt er givet Indstævnte i haandfaaet Pant, og

at Vidnet derfor ikke kan modtage nogen Udbetaling uden Samtykke fra ham, noksom vise, at Nødvendigheden af Medunderskrift fra Indstævntes Side i ethvert Fald hovedsagelig tilsigtede at betrygge dennes egen Interesse. Hertil kommer det Paafaldende i, at Petersen skulde have modtaget Transporten fra Henrichsen af 30 Marts 1878 med det ovenciterede aldeles ubetingede Forbehold til Fordel for Indstævnte, hvorved bemærkes, at der ikke vil kunne tages noget Hensyn til Citanternes ubeviste Anbringende, at Petersen ikke skal have kjendt det nærmere Forhold af bemeldte Transport. Fremdeles tyder Indstævntes Tilsagn af 22 Septbr. 1877 i alt Fald nærmest paa, at Indstævnte allerede den Gang ikke vedkjendte sig at have givet noget saadant Løfte, og endelig maa det ogsaa fremhæves, at det ommeldte 4de Vidne ikke ved at forklare Noget om et slikt Løfte for Nielsens Vedkommende, uagtet han havde Transport paa dennes Fordring paa Henrichsen for Snedkerarbejde.

Idet der efter det Anførte ikke bliver Spørgsmaal om at undersøge, hvilken Betydning der, saafremt et saadant Løfte antoges givet, kunde tillægges samme, vil der ikke kunne gives Citanterne Medhold i nogen af de Paastande, som have Tilværelsen af et slikt Løfte til deres Forudsætning, og, da dette maa antages at gjælde ikke blot om den principale, men ogsaa om de tvende første subsidiære Paastande, bliver der kun Spørgsmaal om den mest subsidiære Paastand. Da det nu er utvivlsomt, at Indstævnte, naar han ikke antages at have afgivet det oftnævnte Løfte, er fortrinsberettiget for hele sit Tilgodehavende hos Murmester Henrichsen, og da ingen Indsigelse er fremsat mod Indstævntes Opgivelse af dette Tilgodehavende, og af hvad der derefter af Provenuet for Panteobligationen kan blive tilbage til Udbetaling paa Petersens og Nielsens Tilgodehavende efter Forholdet mellem 8000 og 5800, saa vil Indstævnte kun kunne tilpligtes at betale Citanterne de af ham selv overensstemmende med bemeldte Opgjørelse tilbudte 2910 Kr. 72 Øre, og det vil, efter hvad ovenfor er oplyst om, at Beløbet, der indbefatter Renter indtil den 9 Oktober 1878, under s. D. notarialiter er blevet tilbudt Citanterne, ikke kunne paalægges Indstævnte at svare yderligere Renter af Beløbet.

Nr. 127.

Advokat Henrichsen

contra

Fritz Harald Christensen (Defensor Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 31 Januar 1882: Arrestanten Fritz Harald Christensen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar samt udrede denne Aktions Omkostninger og derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne, Overauditer Wolff og Lehmann, med 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Henrichsen og Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestanten Fritz Harald Christensen, der er født den 29 August 1848 og tidligere ofte straffet, senest ved denne Rets Dom af 6 Juli 1880 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, er under nærværende, mod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist om at have sidst afvigte 3 Januar stjaalet en Detailhandler Christen Andersen tilhørende, til 5 Kr. vurderet Frakke, der som Skildt hang udenfor Bestjaalnes Butik. Som Følge heraf vil han nu blive at dømme efter fornævnte § i Straffeloven for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne til Tugthusarbejde i 3 Aar.

Nr. 102.

Advokat Hindenburg

contra

Herman Joachim Bang (Defensor Klubien),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 184.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 Juli 1881: Tiltalte, Herman Joachim Bang, bør til Statskassen bøde 100 Kr. eller, saafremt denne Bøde ikke fuldt betales, hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa bør og det ovenomhandlede Skrift, betitlet „Haabløse Slægter“, Roman af Herman Bang, konfiskeres, og Tiltalte udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Rode, 50 Kr. Den idømte Bøde at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Udredelse bestemmes til 4 Uger fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Klubien 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte, Herman Joachim Bang, der er født den 20 April 1857 og ikke funden forhen straffet, tiltales under nærværende Sag for Overtrædelse af Straffelovens § 184.

Sagen er anlagt i Henhold til Bestemmelse, tagen af Justitsministeriet i Skrivelse til Kjøbenhavns Politidirektør af 3 Januar d. A. i Anledning af en her i Staden i forrige Aar udkommen Roman, betitlet „Haabløse Slægter“, paa hvilken er navngiven som Forfatter: „Herman Bang“.

Tiltalte har erkjendt, at der ved dette Navn er sigtet til ham, og idet han forevrigt ogsaa har vedkjendt sig Forfatter-skabet til denne Roman, bærer han saaledes i Medfør af § 3 i Lov om Pressens Brug af 3 Januar 1851 Ansvar for dennes Indhold.

Efter hvad der er udtalt i et Forord til Romanen og af Tiltaltes Defensor gjort gjældende, har Tiltalte i denne Roman villet

skildre en legemlig og sjælelig degeneret Slægts sidste mandlige Personligheds Livshistorie, og i og for sig kan hans Skrift heller ikke med Føje siges at være skrevet med et utugtigt Formaal for Øje, ligesaa lidt som der i samme -- afset fra nedenstaaende Afsnit findes Skildringer, der kunne betegnes som egentlig utugtige. Men i nysberørte Afsnit af Bogen, der strækker sig fra dennes p. 465 -- 519, har Tiltalte, ved at skildre den omhandlede Personligheds Forhold til en Kvinde, der søger Tilfredsstillelse i usædelige Forbindelser med unge Mandspersoner og i disse Forbindelser en Nydelse i at forøge sine Offeres Lidenskab ved Sandseligheden pirrende Midler, tegnet saadanne Billeder af Vellyst og saa uforblømt stillet Læseren for Øje Handlinger, ene sigtende til sandelig Attraas Opvækkelse og Tilfredsstillelse, at den ved Straffelovens § 184, som Værn mod Udskejelser i denne Retning, satte Grændse for Literaturens Frihed i Behandlingen af Emner af saadan Beskaffenhed findes at være overskredet, og Tiltalte vil derfor være at anse efter bemeldte §, efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde af 100 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling af denne Bøde inden Exekutionsfristens Udløb med simpelt Fængsel i 14 Dage. I Medfør af Straffelovens § 34 vil derhos det omhandlede Skrift være at konfiskere.

Nr. 114.

Etatsraad Buntzen

contra

Svenne Samuelson Berg (Defensor Halkier),

der tiltales for Tyveri eller anden ulovlig Disposition over fremmed Gods.

Ribe Kjøbstads Extrarets Dom af 24 Novbr. 1881: Arrestanten Svenne Samuelson Berg bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa bør han og udrede alle af hans Anholdelse, Arrest, Aktion og Straffens Exekution lovligt flydende Omkostninger, hvorunder Salær til Aktor, Sagfører Therkildsen, og Defensor, Prokurator Bøggild, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 Januar 1882: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Isaacsen, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da Tiltalte har vedgaaet at have sat sig i Besiddelse af den under Sagen omhandlede Frakke og der efter de Højesteret forelagte Oplysninger ikke kan tages Hensyn til hans Foregivende om, at han havde Ejerens Samtykke til at laane den, er han med Rette ved den indankede Dom funden skyldig i Tyveri og i Betragtning af de ham tidligere overgaaede Domme anset efter Straffelovens § 231. Da den valgte Straf af 1 Aars Forbedringshusarbejde findes passende, vil Dommen, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, saaledes være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Svenne Samuelson Berg — der er født i Aaret 1838 og tidligere ofte har været straffet dels for Betleri og Løsgængereri, dels for Ejendomsindgreb senest ifølge Overrettens Dom af 6 September 1880 i Medfør af Straffelovens § 240, 2det Led, efter bemeldt Lovs § 230 samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, — tiltales under denne Sag for Tyveri eller anden ulovlig Disposition over fremmed Gods.

Arrestanten har vedgaaet, at han den 5te eller 6te Maj f. A. har fra Arbejdsmand Christen Pedersens Bopæl i Ribe taget en denne tilhørende sort Frakke, som han derefter under et Besøg hos Arbejdsmand Hans Jensen i Lustrup efterlod i dennes Hjem, hvorefter Frakken, der ifølge Pedersens edelige Forklaring er frakommen ham den 6 Maj f. A. imod hans Vidende og Villie, blev af Jensens Hustru afleveret til Politiet. Vel har nu Arrestanten paastaaet, at han havde erholdt Frakken tillaans af Pedersen paa ubestemt Tid, og at det havde været hans Agt ved Lejlighed at afhente den hos Hans Jensen og tilbagelevere den til Pedersen, men ligesom dette af Pedersen benægtede Anbringende savner ethvert Støttepunkt — hvorved navnlig bemærkes, at Arrestanten først afgav den Forklaring, at han havde faaet Frakken tillaans for at bruge den ved sin Moders Begravelse, der fandt Sted den 4 Maj, men senere, da det var blevet oplyst, at han til Brug ved Begravelsen havde haft en anden Mands Frakke tillaans, forklarede, at han enten Dagen efter Begravelsen eller den paafølgende Dag tog Frakken, som han vil have haft Tilladelse til

at laane, paa Pedersens Værelse, uden at han vil kunne huske, om Pedersen den Gang var hjemme — saaledes staar det ogsaa i Modstrid med de af Jensen og dennes Hustru afgivne beedede Forklaringer om at Arrestanten ved sin Ankomst først tilbød dem Frakken tilkjøbs og derefter til Gave og ved sin Bortgang aldeles ikke omtalte, at han vilde komme igjen for at afhente Frakken, og det maa derfor i Medfør af Lovens 6—17—10 og 11, cfr. Frd. 8 September 1841 § 6 statueres, at Arrestanten har stjaalet den omhandlede Frakke.

Denne er, efter at være vurderet til 4 Kr., udleveret til Christen Pedersen, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning.

For sit ovenanførte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Fredagen den 3 Marts.

Nr. 33. Urtekræmmer **Hans Olsen** (Alberti)

contra

Kjøbmand **E. Rud. Münder** i **Bremen** (Asmussen),
betræffende Betaling for et Parti Petroleum.

Sø- og Handelsrettens Dom af 1 Septbr. 1881: Indstævnte, Urtekræmmer Hans Olsen, bør til Citanten, Kjøbmand E. Rud. Münder i Bremen betale de paastævnte Rm. 1091 25 Pf. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 16 April d. A. indtil Betaling sker og denne Sags Omkostninger med 60 Kr. At udredes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Indstævnte ikke for Høiesteret har fastholdt den af ham i foregaaende Instants fremsatte Paa-stand, at Citanten ved sit Telegram af 12 Februar 1881 og sin paafølgende Taushed skulde have afskaaret sig fra at fremsætte Indsigelser mod Søgsmålet, vil den indankede Dom være at stadfæste i Henhold til de i samme iøvrigt anførte Grunde, hvorved dog erindres, at det vel, efter hvad der er oplyst af Citanten for Høiesteret, er antageligt, at Brevet af 12 Februar 1881 først er kommet Citanten ihænde den 16de s. M. om Morgenens, men ligesom der dog endnu var levnet Tid for ham til telegrafisk Svar inden Fristens Udløb Kl. 1,

saaledes var der allerede ved Brevet af 9 Februar givet ham en tilstrækkelig Opfordring til at erklære sig om Modtagelsen af det deri omhandlede Parti. Processens Omkostninger for Høiesteret vil Citanten have at betale til Indstævnte med 200 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret betaler Citanten til Indstævnte med 200 Kroner. Saa betaler Citanten og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: Ved Slutseddel af 5 November f. A. solgte Citanten, Kjøbmand E. Rud. Munder i Bremen, til Indstævnte, Urtekrammer Hans Olsen, her af Staden 300 Barrels raffineret amerikansk Petroleum til en Pris af M. 11. 05 pr. 50 Kilo Netto at levere efter Sælgerens Valg i Løbet af Maanederne Januar—Marts 1881 fra Borde eller fra Lager i Bremerhaven eller Geestemünde maanedlig 100 Barrels. Da Citantens Bo i Januar d. A. var taget under Behandling som Konkurs, tilskrev Kurator i Boet den 9 Februar Indstævnte med Opfordring til at modtage strax Februar-Leveringen efter Slutsedlen med Bemærkning, at han, saafremt Indstævntes Bestemmelse derom ikke skulde være indtruffen den 12te s. M., Børstid Kl. 1, vilde lade de 100 Barrels Petroleum sælge bedst muligt for Indstævntes Regning og sende ham Differenceregning. Herpaa svarede Indstævnte ved Telegram: „Ingen Disposition over Petroleum bliver anerkjendt af os. Konkurs har annulleret Kontrakterne“, og efter Modtagelsen af dette skrev, ifølge den af Citanten fremlagte Korrespondance, hvis Rigtighed Indstævnte har erklæret hverken at kunne bekræfte eller benægte, Kurator den 12te s. M. til Indstævnte, at Konkursen ikke havde annulleret Kontrakten, og gav Indstævnte Frist med Varernes Modtagelse til den 16de s. M. med Tilkjendegivende, at dersom Indstævntes Disposition ikke til da var i Kurators Hænder, vilde han sælge for Indstævntes Regning og debitere ham for Differencen. Da Indstævnte ikke lod høre fra sig, blev ifølge det Oplyste Partiet den 16 Februar solgt ved Mægler paa Børsen i Bremen til en Pris af 9 Mk. 15 Pf., og den følgende Dag sendte Kurator Indstævnte Differenceregning til Beløb Mk. 524. 90 Pf. I Skrivelse af 28 Februar opfordrede Kurator Indstævnte til at disponere over de pr. Marts solgte 100 Barrels med Tilkjendegivende, at dersom ingen Bestemmelse over dem var indtruffen inden 4 Marts

d. A. Kl. 1, vilde de blive solgte for Indstævntes Regning. Ej heller i den Anledning foretog Indstævnte Noget, og de 100 Barrels blev paa lignende Maade den 4 Marts solgte til en Pris af 9 Mk. pr. 50 Kilogr., hvorefter Kurator tilstillede Indstævnte Differenceregning til Beløb Mk. 566. 35 Pf. Indstævnte besvarede ikke disse Skrivelser og undlod, skjændt dertil opfordret, at sende Kurator Differenceregningernes Beløb, ialt Mk. 1091. 25 Pf., og Citanten, der har faaet sit Bo ekstraderet, har derfor i denne Sag paastaaet Indstævnte tilpligtet at betale ham de nævnte Mk. 1091. 25 Pf. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 16 April d. A., indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte har derimod paastaaet sig frifunden og sig tillagt Sagens Omkostninger skadesløst eller med et tilstrækkeligt Beløb. Naar Citanten formener, at Indstævnte allerede ved det ovenanførte Telegram skulde have tilkjendegivet, at han ikke vilde opfylde Kontrakten, og at han saavel derved som ved sin Taushed efter Modtagelsen af Skrivelserne fra Boets Kurator skulde have afskaaret sig fra at fremsætte Indsigelser mod Søgsmålet, kan der ikke gives ham Medhold deri. Virkningen mod Indstævnte af hans Telegram, i hvilket han udtalte den Formening, at Kontraktens Ugyldighed maatte blive en Følge af Citantens Konkurs, maatte i ethvert Fald bortfalde ved den Indstævnte i Skrivelse af 12 Februar fra Kurator givne ny Frist til Varernes Modtagelse, og Indstævnte kunde ikke ved at undlade at besvare Kurators Opfordringer eller hans Tilkjendegivelser om eventuelt at ville sælge for Indstævntes Regning, miste sine Indsigelser, naar Indstævnte ikke havde Forpligtelse til at modtage, eller Kurators Fremgangsmaade var uhjemlet; saa lidt som Indstævnte ved ikke at remonstrere imod Differenceregningerne kan efter det Passerede anses at have erkjendt disses Rigtighed. Det bliver altsaa at undersøge, om Indstævnte har været pligtig til at modtage Varerne efter de af Kurator til ham rettede Opfordringer og om Kurator har været berettiget til, som sket, at realisere for Indstævntes Regning. Indstævnte har erkjendt, at Citantens Konkurs ikke kunde fritage ham for at modtage de omkontraherede Varer, naar Boet vilde levere dem, men han har anført, at Brevet af 12 Februar d. A., i hvilket han opfordrede til at modtage Februar-Leveringen, ikke naaede sin Bestemmelse før den i Brevet satte Fristes Udløb. Hertil vil der dog ikke kunne tages Hensyn, da Indstævnte har erklæret end ikke at have undersøgt, naar Brevet er ankommet, og ej heller vil der kunne tages Hensyn til Indstævntes af intet bestyrkede og imod det af Citanten fremlagte stridende Paastand, at Citantens Bo ikke skulde have besiddet de omkontraherede Varer og at disse ikke af Kurator skulde være blevne solgte. Ej heller kan det, som Indstævnte mener, komme i Betragtning til at befri ham. at Opfordringerne

til ham ikke ere skete ved Notarius publicus, og endeligen findes den af Indstævnte paaberaabte Omstændighed, at det i Opfordringerne ikke er angivet, om Modtagelsen skulde ske i Bremerhaven eller Geestemünde, ikke at kunne have nogen Betydning i saa Henseende, da disse Steder ere beliggende umiddelbart op til hinanden, og Indstævnte, naar han vilde modtage Varerne, maatte forudsættes at ville henvende sig til Kurator for at faa Udleveringsseddel, ved hvilken Lejlighed han da vilde erfare, hvor Varerne vilde blive ham udleverede. Naar Indstævnte saaledes havde forsømt sin Forpligtelse til at modtage Varerne, maatte Kurator være berettiget til at sælge dem for Indstævntes Regning, og Indstævntes Indsigelse imod, at saadant Salg er sket ved Mægler paa Børsen og ikke ved offentlig Auktion, maa anses ubeføjet, hvorhos det ved de af Citanten producerede Bevisligheder maa anses tilstrækkelig konstateret, at Varerne ere udbragte til de af Citanten angivne Priser. Indstævnte vil derfor være at dømme overensstemmende med Citantens Paastand, saaledes at Sagens Omkostninger, som han vil have at udrede, bestemmes til 60 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Mandagen den 6 Marts.

Nr. 118.

Advokat Levinsen

contra

Jens Kristen Nielsen (Defensor Buntzen),

der tiltales for Bedrageri, Falsk og ulovlig Omgang med Hitte-gods.

Kriminal- og Politirettens Dom af 3 Januar 1882: Arrestanten Jens Kristen Nielsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Alberti og Lange, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 14 April 1882.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1882—83.

Nr. 2-3.

Mandagen den 6 Marts.

Nr. 118.

Advokat Levinsen

contra

Jens Kristen Nielsen (Defensor Buntzen).

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at
stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte
til Advokat Levinsen og Etatsraad Buntzen 50
Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten
Jens Kristen Nielsen, der er født den 1 Juni 1857 og ved Kjø-
benhavns Garnisonskriksretsdom af 13 Decbr. 1880 anset efter
Straffelovens § 229 Nr. 4 og § 270, jfr. § 46, med 25 Rotting-
slag og strengt Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage,
samt i Medfør af Parolbefaling 3 August 1846 § 2 Nr. 1 og 2
nedsat i de Meniges 2den Klasse, tiltales under nærværende Sag
for Bedrageri, Falsk og ulovlig Omgang med Hittegods.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er
det bevist, at han svigagtigen har tilegnet sig en til 30 Kr. vur-
deret Kjole, en til 50 Kr. vurderet Frakke, en Frakke og et Par
Benklæder af Værdi ialt 48 Kr. og en Frakke af Værdi 8 Kr.,
hvilke Klædningsstykker han under Opgivelse af urigtigt Navn

og i den forud fattede Hensigt at tilvende sig dem, havde lejet paa en Dag af 4 forskjellige Skrædermestre her i Staden, samt 17 Stole, hvoraf 6, vurderede til 4 Kr. 50 Øre pr. Stk. og tilhørende Stolefabrikant Frantz Anton Faber, og 11, ansatte til Værdi af 5 Kr. pr. Stk. og tilhørende Snedker og Stolemager Olaf Svensson, hvilke Stole han med den forudfattede Hensigt til at tilvende sig dem havde skaffet sig udleveret af de nævnte Næringsdrivende til Udførelse af Politurarbejdet ved dem. Af disse Bedragerier ere de to, hvis Gjenstande vare de to førstnævnte Klædningsstykker, begaaede af Arrestanten i 1879, de øvrige i forrige Aar; for de fleste af de nævnte Gjenstandes Vedkommende er det lykkedes Arrestanten igjennem Salg, Pantsætning eller fortsat Brug af dem at opnaa den ved Tilegnelsen af dem tilsigtede Fordel, hvorimod Saadant ikke er lykkedes ham med Hensyn til den ovenanførte til 50 Kr. vurderede Frakke og 3 af de til 5 Kr. pr. Stk. vurderede Stole, som Følge af, at hans bedrageriske Forhold blev opdaget, forinden han forsaauidt fik det gennemført.

Forsaauidt Arrestanten derimod sigtes for at have i 1879 gjort sig skyldig i lignende Bedragerier med Hensyn til en Skrædermester Otto Holm tilhørende til 20 Kr. vurderet Frakke og to til ialt 70 Kr. vurderede Klædningsstykker, der tilhørte en af ovenmeldte Skrædermestre, nemlig Georg Krogh, er der for Rigtigheden af disse Sigtelser, og navnlig for den af Holm rejste, mod Arrestantens Benægtelse vel tilvejebragt høj Grad af Formodning, men for ingen af dem et til forsaauidt at dømme Arrestanten tilstrækkeligt Bevis. Det Samme gjælder med Hensyn til et i Forbindelse med det første af disse Bedragerier staaende Falsk.

Ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det fremdeles bevist, at han den 19 August f. A. har udfærdiget 2 Attester og underskrevet disse henholdsvis „Sviser A. Josty“ og „L. Svendsen“, Hotellejer Christianslund Badehotel Nyborg, ved hvilke Underskrifter han sigtede til Konditor paa Frederiksberg Frederik Carl Anton Josty, i hvis Konditori han i flere Maaneder i forrige Aars Sommer vartede op hver Helligdag og hver Søndedags Eftermiddag, samt til Forpagteren af Christianslund ved Nyborg Badehotel Anders Svendsen, hvis Fornavn var ham ubekjendt og hvem han havde tjent som Opvarter fra 1 August til 1 Oktbr. 1879. Begge Attester, der selvfølgelig vare underskrevne, som anført, uden de nævnte Mænds Vidende og Villie, indeholdt dels unøjagtige, dels ligefrem urigtige Angivelser i Henseende til Arrestantens Tjenesteforhold til Underskriverne og iøvrigt anbefalende Vidnesbyrd om Arrestantens Opførsel i bemeldte Tid; forøvrigt maa de paa Grund af deres iøjnefaldende Mangler anses mindre farlige; de fandtes i hans Besiddelse ved hans Anholdelse i Sagen den 22 August f. A. og forsaauidt Arre-

stanten har forklaret, at han dengang ikke endnu havde gjort noget Brug af dem eller forevist dem for Nogen, findes der ikke at være Feje til at forkaste denne Forklaring.

Endelig er Arrestanten ved egen Tilstaaelse og Forklaring, der findes at maatte lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse for hans Vedkommende, overbevist at have tilegnet sig en til 2 Kr. vurderet Medaillon, som han, medens han i Maj Maaned f. A. var Opvarter paa Traktørstedet Belvedere, en Aften fandt i en af Gjestestuerne dersteds paa en Tid, hvor Ingen var tilstede i denne Stue og han derfor antog, at den var tabt af En eller Anden, der havde været tilstede i Lokalet som Gjest, men atter forladt det.

Ejeren af denne Medaillon er ikke kommet tilstede under Sagen.

I Medfør af Ovenanførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 253, jfr. tildels § 64, efter § 271, jfr. § 270, sammenholdte med § 46, og efter § 247, og findes Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Tirsdagen den 7 Marts.

Nr. 108.

Advokat Klubien

contra

**Anders Pedersen med Tilbavn Lund og Mette Cathrine
Andersen (Defensor Bagger),**

der tiltales for Pengeafpresning.

Gjørding-Malt Herreders Extrarets Dom af 29 April 1881: Tiltalte, Mette Cathrine Andersen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, hvorimod Tiltalte, Anders Pedersen Lund, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Ferslev og Sagfører Therkildsen i Ribe, 20 Kr. til Førstnævnte og 15 Kr. til Sidstnævnte samt Diæter til dem Begge efter Amtets nærmere Bestemmelse, udreder Tiltalte A. P. Lund, dog at Tiltalte M. C. Andersen vil have in solidum med ham at tilsvare Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 August 1881: De Tiltalte, Anders Pedersen med Tilnavn Lund og Mette Cathrine Andersen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes, at Tiltalte Pedersen udreder Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor for Underretten 25 Kr. og til Defensor sammesteds 20 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Kancelliraad Møller, 30 Kr. til hver, hvorhos Tiltalte, Mette C. Andersen in solidum med Førstnævnte tilsvarende Hvilvparten af bemeldte Omkostninger. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at samtlige Aktionens Omkostninger udredes solidarisk af de Tiltalte.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at de Tiltalte En for Begge og Begge for En udrede samtlige Aktionens Omkostninger. Paa samme Maade udrede de i Salarium for Højesteret til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Bagger 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Anders Pedersen med Tilnavn Lund og hans Datter Mette Cathrine Andersen for at have gjort sig skyldige i Pengeafpresning.

Da Tiltalte Mette Cathrine Andersen, som den 15 Januar sidstleden paa Grund af Svaghed i den højre Arm havde fra-
traadt sin Tjeneste, samme Dags Aften omtrent Kl. 11 kom hjem i sine Forældres Bolig i Gjørding, fortalte hun — efter hvad begge Forældrene have forklaret — at senere afdøde Kroejer Bolding sammesteds, med hvem hun var kjært fra Gjørding Jernbanestation, og som efter hendes Foregivende allerede paa Vognen havde udvist uhøvisk Adfærd imod hende, havde, efter at hun var staaet af Vognen ved Kroen og havde begivet sig paa Vej til Forældrenes ca. $\frac{1}{2}$ Fjerdingsvej derfra beliggende Hus, indhentet hende, og efter at have fulgtes et Stykke med hende, kastet hende omkuld i Sneen og tiltvunget sig Samleje med hende, i Anledning af hvilken Beretning hendes medtiltalte Fader Anders Pedersen med Tilnavn Lund hentede to Naboer og med

disse begav sig hen for at bese Stedet, hvor den af Datteren ommeldte Voldtægtshandling skulde være foregaaet.

Næste Morgen skrev Tiltalte Anders Pedersen til Bolding et Brev uden Underskrift, som ikke er kommet tilstede under Sagen, men som — efter hvad Tiltalte overensstemmende med den af et Vidne, hvem han havde ladet læse Brevet, afgivne Forklaring har erkjendt — gik ud paa, at Bolding skulde møde hos Tiltalte samme eller næste Dags Aften for at afgjøre den Sag i Anledning af Følgeskabet med Datteren, og at Bolding kunde være forvisset om, at det ikke gik saaledes af, med hvilket Brev — skjøndt det efter Tiltaltes og det nævnte Vidnes Forklaringer Intet indeholdt om Erstatning eller Penge — Tiltalte har indrømmet, at det var Mening, naar Sagen skulde afgjøres i Mindelighed, at Bolding skulde betale en Sum Penge, hvorhos Tiltalte i saa Henseende har forklaret, at naar Bolding den Dag havde budt ham 100 Kr., havde han taget derimod. Bolding indfandt sig imidlertid ikke hos Tiltalte, og denne, der i Løbet af Dagen den 16 Januar havde talt med Forskjellige om det mellem hans Datter og Bolding efter hendes Forklaring Passerede og om at kræve Erstatning herfor hos Bolding, indfandt sig derefter den 18 Januar hos en Prokurator i Ribe, for at raadføre sig med denne om Sagen, ved hvilken Lejlighed han var i Følge med Formanden for sin Hjemstedskommunes Sogneraad, der efter Tiltaltes Anmodning den 16 Januar om Morgenen havde beset Stedet, hvor Tiltaltes Datter vilde være bleven voldtagen, og da efter Tiltaltes Forklaring skal have udtalt, at et Forhold, som det af Bolding udviste, kunde medføre Tugthusstraf i 8 Aar eller en hertil svarende Erstatning, hvad Paagældende dog bestemt har benægtet. Til Prokuratoren talte Tiltalte først om at faa fri Proces til en Retssag imod Bolding i Anledning af det mellem ham og Datteren Forefaldne, men da Prokuratoren, efter at have gjort opmærksom paa, at Tiltaltes Sigtelse imod Bolding kunde gjøres til Grundlag for en kriminel Sag, og at der i Straffelovens § 303 fandtes en Bestemmelse om Erstatning til den i deslige Tilfælde Forurettede, spurgte, om han ikke vilde undlade at anmelde Sagen til Politiet, naar han fik en saadan Erstatning, bekræftede Tiltalte dette, hvorefter Prokuratoren lod falde en Ytring om, hvilken Erstatning Tiltalte saa skulde have, og efter at der derpaa var mellem Tiltalte og hans fornævnte Ledsager blevet talt om forskjellige Summer, medens Prokuratoren vil have forholdt sig passiv under denne Forhandling, opsatte Sidstnævnte et Brev til Bolding, der ikke er kommet frem under Sagen, men hvis Indhold efter Prokuratorens Forklaring, næst at antyde Tiltaltes Sigtelse imod Bolding, gik ud paa, at hvis denne var uskyldig, skulde han ikke foretage sig Nogetsomhelst, men at han i modsat Fald gjorde bedre i at tilbyde Tiltalte og Datteren den Erstatning, som de alligevel i Henhold til Straffelovens § 303

vilde faa ved Dommen i Justitssagen, og at møde hos Prokuratoren, der da vilde se at ordne Sagen, og blev dette Brev overgivet Tiltalte, hvem Prokuratoren tillige opfordrede til ved det foreslaaede Møde hos ham at medbringe en Fuldmagt for Tiltalte fra Datteren til at ordne Sagen. Tiltalte indfandt sig ogsaa hos Prokuratoren til den aftalte Tid og medbragte et med hans Datters Navn underskrevet Papir, hvori det hedder, at det ganske stod i hendes Faders Magt at afgjøre i Mindelighed Sagen med Kroejer Bolding i Anledning af den Behandling, hun nød af ham med Hensyn til hans Voldtægt paa hende den 15 Januar, og at Faderen, hvis mindelig Forlig ej kunde opnaas, var befuldmægtiget til paa hendes Vegne at lade Sagen lovlig fremme; men derimod udeblev Bolding, som imidlertid ved et Telegram meldte Prokuratoren, at han havde modtaget dennes Brev for sent, og Prokuratoren, som i den Anledning ytrede til Tiltalte, at man nu maatte antage, at Bolding var skyldig, da han formentlig ellers vilde have givet Møde, lod sig da af Tiltalte meddele en Fuldmagt til, som det hedder i samme, at lade Sagen mod Bolding falde, naar Tiltalte af denne fik Bevis for, at han forpligtede sig til foruden Prokuratorens Salær at betale Tiltalte paa hans Datters Vegne 400 Kr. — hvilket Beløb Prokuratoren efter sin Forklaring, uden at føre nogensomhelst Forhandling med Tiltalte om Summens Størrelse, indsatte i Dokumentet i Henhold til, hvad der ved Tiltaltes forrige Møde hos ham blev slaaet fast som Minimum — samt medgav Tiltalte et Brev til Bolding om at komme ind til ham og tale om Sagen. Efter at Bolding derpaa, som det maa antages efter Modtagelsen af bemeldte Brev, om Aftenen den 21 Januar havde hos en Ven af sig — for hvem han efter dennes Forklaring vedgik at have havt Samleje med Tiltalte Mette Cathrine Andersen, men uden at anvende fjerneste Vold — havt en Sammenkomst med Tiltalte Anders Pedersen, hvem han da tilbød at betale 100 Kr., medens denne forlangte 600 Kr. for at lade Sagen falde og iøvrigt henviste til ovennævnte Prokurator som sin Befuldmægtigede, tog Bolding den næste Dag ind til Ribe til Prokuratoren. Efter dennes Forklaring erklærede han sig her uskyldig i det ham af de Tiltalte paasigtede Forhold; men da han forekom Prokuratoren noget forlegen og talte om de 100 Kr., han havde tilbudt Anders Pedersen, og Prokuratoren derfor foreslog ham at samles hos denne med de Tiltalte Tirsdagen den 25 Januar Kl. 12^{1/2}, gik Bolding ind derpaa og modtog af Prokuratoren et Brev til Anders Pedersen, indeholdende en under Sagen fremlagt Meddelelse om, at Bolding ved sin Nærværelse hos Prokuratoren ikke havde villet erkjende Sigtelsens Rigtighed, og at det derfor var blevet aftalt, at han og begge de Tiltalte skulde møde sammen hos Prokuratoren paa den foran nævnte Tid, samt at Anders Pedersen, hvis han skulde blive forhindret, selv maatte aftale en anden Tid med

Bolding. Denne Meddelelse vil Tiltalte Anders Pedersen først have modtaget dea 25 Januar om Eftermiddagen Kl. 4, hvorom han strax ved et Brev underrettede Bolding, og gaar dette under Sagen fremlagte Brev, næst en Beklagelse over, at han havde tilbageholdt Prokuratorens forommeldte Meddelelse, ud paa at opfordre Bolding til at møde med de Tiltalte den følgende Dag hos Prokuratoren paa det i Meddelelsen fra denne nævnte Klokkeslet, hvorefter det i Brevets Slutning hedder: „Altsaa imorgen i Ribe, Tid og Sted, i modsat Fald fremmes Sagen, det er en afgjort Sag.“ Faa Timer efter Modtagelsen af dette Brev afivede Bolding, der efter den af hans ovennævnte Ven afgivne Forklaring maa antages at have taget sig den imod ham rejste Beskyldning meget nær, sig ved et Skud gjennem Hovedet.

Ligesom afdøde Bolding i et efterladt Brev til hans Hustru, hvori han som Motiv til sit Selvmord anfører den imod ham rejste Beskyldning for at have voldtaget Tiltalte Mette Cathrine Andersen og den Tort, han ventede sig deraf, skjøndt han ikke tvivlede om at blive frifunden under en kriminel Sag desangaaende, har betegnet den nævnte Beskyldning som uretfærdig, saaledes er det af de to Naboer, Tiltalte Anders Pedersen om Aftenen eller Natten den 15 Januar tilkaldte for at bese Stedet, hvor Voldtægtshandlingen skulde være foregaaet, forklaret, at de ikke ved denne Undersøgelse fik Indtryk af, at der var udøvet nogen Vold, idet der i Sneen var dannet et roligt, tydeligt og enkelt Leje af et Fruentimmer, der havde ligget paa Ryggen, og af disse to Vidner, som derfor ogsaa afsloge en Begjæring af Anders Pedersen om at underskrive en af ham selv den 19 Januar affattet Bevidnelse af, at Situationen i Sneen udviste, at hans Datter ikke havde indvilget i Samlejet, har det ene tilføjet, at da begge Vidnerne tilligemed en Tredie den 16 Januar om Eftermiddagen vare sammen med Anders Pedersen paa dennes Bopæl, blev der, efter at Vidnet havde ladet Datteren fortælle, hvorledes det var gaaet til med Voldtægten, ikke talt Andet om samme, end at der blev fjaset dermed, idet ingen af de tre nævnte Mænd havde nogen Tro til den, medens der dog ikke var Andet at mærke paa Tiltalte Anders Pedersen, end at han troede paa Datterens Fortælling. En med de foran nævnte Vidners i det Væsentlige stemmende Beskrivelse af Situationen i Sneen er endvidere given af den ovennævnte Sogneraadsformand, der efter Anders Pedersens Anmodning besaa Stedet den 16 Januar om Morgenen, og efter hvis Opgivende der i Sneen endog kunde ses de tre Sømme ned ad Ryggen paa en Fruentimmerkaabe, medens dette Vidne efter sin Forklaring alligevel vil have antaget, at der var begaaet Vold, og hertil kommer, at afdøde Bolding, der maa antages ikke at have været ganske ædru den paa-gjældende Aften, efter Sagens Oplysninger var lille, temmelig spinkel samt svagelig, efter en et Aars Tid iforvejen gjennem-

gaaet Sygdom, medens Tiltalte Mette Cathrine Andersen, der har avlet Børn udenfor Ægteskab med to forskellige Mandspersoner, og efter flere under Sagen afgivne Vidneforklaringer er i Vanrygte for Løsagtighed, ifølge en under Sagen fremlagt Lægeerklæring er af en meget kraftig Legemsbygning med en stærk Muskeludvikling, hvorhos hendes højre Arm, skjøndt hun maa antages at lide af Smerter og Svækkelse i den, ikke frembyder Svind eller anden Abnormitet. Men uagtet Alt, hvad der saaledes taler imod Rigtigheden af Sigtelsen imod afdøde Bolding for at have voldtaget Tiltalte Mette Cathrine Andersen, har hun dog vedblivende fastholdt samme, ligesom hendes medtiltalte Fader vedblivende har paastaaet, at han intet Øjeblik har tvivlet om, at hun var taget med Vold, og denne deres Forklaring vil derfor være at lægge til Grund for Sagens Paadømmelse.

Iøvrigt have begge de Tiltalte forklaret, at Mette Cathrine Andersen ikke har givet Faderen Anvisning paa at kræve Erstatning hos Bolding for den ham paasigtede Voldtægt, ihvorvel hun var enig i Sagens Afgjørelse paa den Maade, samt at hun i det Hele ikke har havt Noget med Sagens Ledelse og de førte Forhandlinger at gjøre, og medens Begge have erkjendt, at have været sig bevidste, at de sigtede Bolding for en grov Forbrydelse, saa at det maatte være ham magtpaaliggende at faa Sagen afgjort i Mindelighed, have de benægtet at have indset. Det Ulovlige i at afkræve Bolding Penge ved en saadan Lejlighed, ligesom Anders Pedersen — der efter sin Forklaring følte sig bestyrket i sin Opfattelse af dette Punkt ved den ovennævnte Prokurators Udtalelser — bestemt har benægtet at have truet Bolding med at anmelde Sagen for Øvrigheden eller at have havt dette isinde.

Om det nu end efter alt det Oplyste maa antages, at Tiltalte Anders Pedersen har paa en truende Maade hentydet til en eventuel Retsforfølgning imod Bolding i Anledning af den ham paasigtede Voldtægt, findes hans hele Forhold i saa Henseende dog ikke at være af en saadan Natur, at Bestemmelserne i Straffelovens § 245 kunne finde Anvendelse paa samme. Ligesom Tiltalte nemlig ikke har brugt en skjult eller underfundig Fremgangsmaade overfor Bolding eller søgt gennem Sagens Hemmeligholdelse at afpresse ham Penge, men tvertimod strax har henvendt sig angaaende den paasigtede Voldtægt til Naboer og andre i Sognet boende Personer, deriblandt den ovennævnte Sogneraadformand, og fra flere af disse har faaet det Raad, at søge at jævne Sagen i Mindelighed, saaledes tyder ogsaa hans Optræden overfor Prokuratoren og hans til denne rettede Anmodning om at søge Beneficium til en Proces imod Bolding hen paa, at han var i god Tro med Hensyn til Erstatningspaastandens Lovlighed, hvilken Tro yderligere maatte bestyrkes ved Prokuratorens ovenangivne Udtalelser om Sagen og ved hans Til-

bud om at tage Sagens Ledelse og Forhandlingernes Førelse med Bolding i sin Haand. I Henhold hertil og da Tiltalte derefter overdrog Ledelsen af Underhandlingerne med Bolding til Prokuratoren, til hvem han ogsaa har henvist ved de to sidste Lejligheder, da han traadte i umiddelbar Forhandling med Bolding, kan det ikke antages, at han har handlet i nogen bevidst lovstridig Hensigt, og da Medtiltalte Mette Cathrine Andersen, som ovenanført, ikkun har fulgt sin Faders Anvisning og overladt Sagens Afgjørelse til ham, ville begge de Tiltalte, der ere fødte henholdsvis 1829 og 1852 og ikke tidligere have været tiltalte eller straffede, være at frifinde for Aktors Tiltale.

Nr. 113. Højesteretssagfører Hansen
contra

Christian Christensen, ogsaa kaldet **Christen Christensen Marcussen** (Defensor Henrichsen),

der tiltales for voldeligt Forhold.

Aars og Slet Herreders Extrarets Dom af 19 Oktb. 1881: Tiltalte, Gaardejer Christen Christensen Marcussen af Tolstrup, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede i Erstatning til Mølle ejer Jens Nielsen Grøn af Brøndum 800 Kroner og godtgjøre ham havte Udgifter til Læge med 10 Kr. 50 Ore samt tilsvare alle af hans Anholdelse, Aktionens og Dommens Exekution lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Mønsted, 15 Kr. Den idømte Erstatning og Godtgjørelse at udredes inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 Decbr. 1881: Tiltalte Christian Christensen, ogsaa kaldet Christen Christensen Marcussen, bør hensættes i simpelt Fængsel i 3 Maaneder. Saa betaler han og i Erstatning til Mølle ejer Jens Nielsen Grøn af Brøndum 1000 Kr., hvorhos han udreder Aktionens Omkostninger efter Underretsdommens Bestemmelser og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten. Justitsraad Neckelmann og Prokurator Isaacsen, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning

udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, idet dog Erstatningen, ved hvis Fastsættelse det i Dommen nævnte Forlig af 22 Juli f. A. ikke kan anses bindende, findes, blandt Andet under Hensyn til de Høiesteret forelagte nye Oplysninger angaaende det tilføjede Næringstab, at burde fastsættes til 800 Kroner foruden de 50 Kroner, som Tiltalte allerede har erlagt.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Erstatningen bestemmes til 800 Kroner. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Henrichsen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Gaardejer Christian Christensen, ogsaa kaldet Christen Christensen Marcussen, for voldeligt Forhold, hvorved han har berøvet Møllejeer Jens Nielsen Grøn af Brøndum Synet paa det ene Øje. Efter Sagens Oplysninger kom Tiltalte den 5 Juli d. A. om Aftenen Kl. omtr. 10 ind paa en Beværtning i Løgstør, hvor flere andre Personer og deriblandt ovennævnte J. N. Grøn vare tilstede, og tog Plads ved Enden af et Bord ligeoverfor denne Sidste, med hvem han kom i Samtale, og da det under denne af en af dem blev bragt paa Tale, at Grøn for nogle Aar siden paa en Kjøretur, i hvilken Tiltaltes Broder havde deltaget, havde været saa beruset, at han havde væltet, opstod der herover et Skænderi imellem Tiltalte og Grøn, under hvilket denne, der kort i Forvejen havde været i Klammeri med en anden af de i Værtshuset Tilstedeværende, rejste sig op og med sin Haand eller den ene Finger slog Tiltalte op under Næsen. Det maa nu ved Tiltaltes egen Tilstaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkeligt godtgjort, at han, der efter sit Udsagn blev ophidset over det ham tilføjede Slag eller Stød, der gjorde meget ondt, i Forbittrelse herover, samt idet Grøn, efter hvad der er oplyst, maa antages at have gjort Mine til atter at ville slaa Tiltalte, har med Skaaret af en Overkop, som han havde drukket af, men, hvad han dog selv ej vil kunne erindre, i Hidsighed slaet imod Bordet, saa at den var gaet itu, tildelt Grøn et Slag i Ansigtet, hvorved der blev tilføjet denne et Saar

under det højre Øje. Da Saaret blødte stærkt, blev Grøn af en af de Tilstedeværende strax fulgt hen til en Læge, og ifølge en af denne den 9de s. M. afgiven Erklæring fandtes der paa højre Side af Grøns Ansigt lige under Øjevinklen et $1\frac{1}{2}$ Tomme langt Saar, hvis nederste Rand dannede en løsreven Lap, der ligesom var skrabet løs fra Benet, hvorhos selve det højre Øje havde faaet en alvorlig Beskadigelse, idet et gennemtrængende Saar havde aabnet Vej for Øjets Glasvæske, hvoraf Følgen vilde blive absolut uheldelig Blindhed paa det paagjældende Øje, hvis Betændelse under uheldige Omstændigheder ogsaa kunde bringe det andet Øje i Fare. En senere Erklæring af 27 August d. A. fra den samme Læge gaar ud paa, at Lægen samme Dag havde underkastet Grøn en nøjagtig Undersøgelse, at Saaret paa den højre Kind da var lægt med solidt, men fremtrædende og ikke lidet vansirende Ar, samt at Undersøgelsen med Hensyn til Beskadigelsen af Øjet havde godtgjort, at Synet paa dette Øje var tabt fuldstændig og for stedse, og at der i det syge Øje endnu forefandtes en saadan Sygdomstilstand, som erfaringsmæssig vides at kunne vare meget længe og, saalænge den varer, bestandig truer det endnu sunde Øje med at angribes af en lignende Sygdom, hvorfor Lægen havde tilraadet Grøn at lade en kyndig Øjenlæge fjerne det syge Øje ved en Operation, der ikke vilde medføre nogen Fare og vilde bevare det andet Øjes Sundhed og Sekraft. Tiltalte har iøvrigt udsagt, at han, der er hurtig til at handle, ikke tænkte over, hvor han slog efter Grøn, eller i Øjeblikket bestemt lagde Mærke til, hvad han foretog sig, og at han navnlig kun tilsigtede at tilføje Grøn et Slag, men ingenlunde havde til Hensigt at ramme ham i Øjet eller at tilføje ham nogen Skade paa Helbredet, ligesom han ej heller tænkte paa, at han havde Noget i Haanden, og Tiltalte har tilføjet, at han, hvad ogsaa bestyrkes ved Sagens øvrige Omstændigheder, strax, da han havde bibragt Grøn Slaget, fortrød hvad han havde gjort.

Samme Aften, paa hvilken det Ovenomhandlede var passeret, indgik J. N. Grøn, da han kom tilbage fra Lægen, en Overenskomst med Tiltalte, hvorefter denne skulde give ham 20 Kr. og deres Mellemværende i Anledning af det Passerede dermed være afgjort; men da det senere viste sig, hvor alvorlig den Grøn tilføjede Beskadigelse var, blev der i Forhøret den 22 Juli næstefter indgaaet et nyt Forlig imellem dem, hvorefter Tiltalte skulde betale Grøn kontant 200 Kr. samt meddele ham en Obligation for 800 Kr., at forrente med 4 pCt. p. a. og afdrage med 200 Kr. aarlig, medens Grøn paa sin Side frafaldt al Tiltalte imod Tiltalte og indstillede, at han maatte fritages for enhver Straf, idet han afgav den Erklæring, at Tiltalte efter hans Overbevisning ikke havde havt til Hensigt ved det ham tilføjede Slag at ramme eller beskadige hans Øje. Efter at der var dekretet Aktion i Sagen, har Grøn imidlertid i en Skrivelse til Extraretten af

17 September d. A., næst at udtale Ønsket om, at Tiltalte paa derom indgivet Ansøgning maatte kunne fritages for Straf imod at opfylde det sidstnævnte Forlig, erklæret, at han for det Tilfælde, at Tiltalte skulde lide Dom, maatte henholde sig til den af Aktor for Underretten nedlagte Erstatningspaastand, der, foruden Godtgjørelse for alle havte og fremtidige Udgifter til Lægehjælp m. v., navnlig ogsaa til den af Lægen anbefalede Operation, gaar ud paa en Erstatning for Næringstab, Lidelse, Lyde og Vansir af enten 2000 Kr. engang for alle eller 250 Kr. aarlig i Grøns Levetid, men denne Erstatningspaastand vil ikke kunne komme i nogen Betragtning, idet den Omstændighed, at Tiltalte er sat under offentlig Tiltale og foruden Udredelse af Erstatning vil komme til at lide Straf for sit Forhold, ikke kunde give Grøn nogen Beføjelse til at fordrø sig tillagt et større Erstatningsbeløb end det, hvormed han selv til Retsprotokollen havde erklæret at ville lade sig nøje.

For den ovennævnte imod J. N. Grøn udøvede Voldsgjerning, der efter sin Beskaffenhed maa henføres under Straffelovens § 204, vil Tiltalte, der er født i Aaret 1835 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse efter samme Lovs § 205 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 3 Maaneder. Han vil derhos have at udrede i Erstatning til J. N. Grøn et Beløb, der findes passende at kunne bestemmes til ialt 1000 Kr.

Onsdagen den 8 Marts.

Nr. 17. Inkassator **A. A. Guldberg** (Selv)

contra

Politidirektøren i Kjøbenhavn, Etatsraad **V. C. Crone** paa det Offentliges og paa Justitiens Vegne, og Kriminal- og Politiretsassessor **J. A. Thiele** (Hindenburg)

betr. Annullation af en Fængslingskjendelse m. v.

Under et den 1 December 1880 afholdt Forhør dekretede Dommeren i 5te Kriminelkammer Arrest paa Citantens Person, idet det — som det i Forhørsudskriften hedder — „da han, der tidligere er straffet for Bedrageri og gjentagne Gange har været under Tiltale for samme Forseelse, paany er mistænkt for at

have gjort sig skyldig i Bedrageri og det til Sagens Oplysning fandtes nødvendigt at sikre sig hans Tilstedeværelse“.

Højesterets Dom.

Da der efter de Oplysninger, som allerede forelaa ved Afsigelsen af den indankede Fængslingskjendelse, og efter det i denne iøvrigt Anferte findes at have været god Føje til den dekreterede Arrest, ville de af Citanten for Højesteret nedlagte Paastande om Kjendelsens Annullation eller Ophævelse og om Ansvar for Forhørsdommeren være at forkaste. Det de Indstævntes befalede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær bliver at udrede af Citanten.

Thi kjendes for Ret:

Citantens Paastande om den indankede Kjendelses Annullation eller Ophævelse samt om, at Ansvar paalægges Forhørsdommeren, kunne ikke tages til Følge. I Salarium til Advokat Hindenburg betaler Citanten 60 Kroner.

Fredagen den 10 Marts.

Nr. 9. **Odense Kommune** (Hansen)

contra

Indenrigsministeriet (den konst. Kammeradvokat),

betr. Størrelsen af bemeldte Kommunes Godtgørelse for ordinær Indkvartering i Aaret 1876.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Februar 1880: Indstævnte, Indenrigsministeriet, bør for Tiltale af Citanten, Odense Kjøbstadskommune, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Om det end ikke antages, at Indenrigsministeriet tidligere havde udtalt sig saaledes ligeoverfor Odense Kommune, at denne med tilstrækkelig Grund deri kunde finde den efter Lov af 9 Decbr. 1861 fornødne Bestemmelse om Anvisning af Kvarterer med Enmands Senge, maa Kommunen i ethvert Fald

i den med Ministeriet i Aaret 1875 førte, tildels først efter den indankede Doms Afsigelse fremlagte Brevvexling antages at have havt Føje til at se en saadan Bestemmelse truffen fra Ministeriets Side. I denne Henseende bemærkes, at efter at Odense Byraad under 12 Juli 1875 havde udtalt, at det ansaa Kommunen berettiget til Godtgjørelse efter Lov af 29 December 1850, smhldt. med Lov af 9 December 1861, og under 16de s. M. ved at indsende et Overslag over den Byen efter fornævnte Lovbestemmelser tilkommende Godtgjørelse for ordnær Indkvartering i Aaret 1876, havde fastholdt denne Udtalelse, har Indenrigsministeriet vel under 20 Septbr. 1875 yttret, at de Beløb, der beregnedes som virkelig Udgift for Menigskvarterer, ikke maatte overstige det fastsatte Maximumbeløb, men dertil alene føjet, at Kvartererne, saafremt Forholdet ikke ordnedes saaledes, at Merudgiften uden Tilskud fra Statskassen afholdtes af Kommunens Kasse, maatte tilvejebringes ved Paaligning in natura, hvorimod der Intet findes antydet om, at Kommunen kunde vende tilbage til at anvise Kvarterer med Tomands Senge; ej heller har Ministeriet senere givet Anvisning herpaa, navnlig ikke efter at Byraadet under 14 Oktbr. 1875 havde fastholdt sin tidligere Anskuelse med Tilføjnig om, at Spørgsmaalet om Godtgjørelsens Størrelse i fornødent Fald maatte afgøres paa den i Lov 29 December 1850 § 7 foreskrevne Maade. Hermed stemmer det ogsaa, at Ministeriet i sin Decision af 29 Juni 1877 ikke omtaler Tomands Senge, men kun de i Skrivelsen af 20 Septbr. 1875 paapegede tvende Alternativer.

Naar saaledes Lov af 9 Decbr. 1861 maa anses bragt til Anvendelse paa Odense Kommune for det under Sagen omhandlede Tidsrum, maa Kommunen ogsaa have Krav paa den fulde ved fornævnte Lov hjemlede Godtgjørelse for de af den præsterede Kvarterer med Enmands Senge, og Indenrigsministeriet vil derfor have at betale det under Sagen paastaaede Beløb, 1672 Kr. 54 Øre, imod hvis Rigtighed der iøvrigt ingen Indsigelse er fremsat, tilligemed Renter deraf fra Stævningens Dato. Processens Omkostninger for begge Retter ville være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør til Citanterne betale 1672 Kroner 54 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 25 August 1877 indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Citanten, Odense Kjøbstadkommune, oftere i Henvendelser til Indstævnte, Indenrigsministeriet, havde gjort gjældende, at den for de til de Menige i Byens Garnison leverede Kvarterer med Enmandssenge i Henhold til Lov 9 December 1861, jfr. med Lov 29 December 1850 § 2, maatte anse sig berettiget til at erholde den ved de nævnte Lovbud Kommunen for denne Slags Kvarterer tillagte Godtgjørelse, nemlig foruden det ved Frd. 15 November 1816 tilstaaede Erstatningsbeløb endvidere Totrediedelen af hvad Udgiften maatte overskride dette Beløb, fastsat, saaledes som det ligger i Ordene, i Forhold til den virkelig havde Udgift, medens det fra det indstævnte Ministeriums Side fastholdtes, at det i saa Henseende efter de stedfindende Omstændigheder maatte være bundet ved de gjennem de aarlige Finantslove tagne Bestemmelser, hvorefter der var blevet sat visse Maximalbegrænsninger for Størrelsen af det Beløb, der vilde kunne beregnes som virkelig Udgift for Kommunerne, og at Kvarterererne derfor, saafremt Merudgiften ikke vilde kunne afholdes af Kommunernes Kasse uden yderligere Statstilskud, maatte tilvejebringes ved Paaligning in natura paa Borgerne, indsendte Odense Kommunalbestyrelse i sin Tid et Overslag over Indkvarteringen for Aaret 1876, hvori bl. A. var anført, at der, som hidtil, vilde blive leveret Kvarterer med Enmandssenge til de Menige ifølge Akkord ved Licitation eller underhaanden, og opgivet den hertil medgaaende virkelige Udgifts formodede Beløb, med udtrykkelig Tilføje, at der af Forskjellen mellem den virkelige Udgift og det ved Frd. 15 November 1816 normerede Vederlag efter Lov 9 December 1861 vilde tilkomme Kommunen Totrediedelen.

Kvarterererne for 1ste Halvdel af det nysnævnte Aar bleve derefter for en væsentlig Del tilvejebragte ved Licitationer, afholdte den 18 Marts og 3die og 5 April 1876, fra 25 April næsteften. Ved Skrivelse af paafølgende 13 Maj til Amtmanden over Odense Amt, meddelte Ministeriet, at der med Hensyn til Betalingen for Menigskvarterer med Enmandssenge ved Finantsloven 1876—77 var givet Samtykke til, at der fra 1 Januar kunde opføres som virkelig Udgift for Kommunerne 17 Øre daglig pr. Mand i de 6 Sommermaaneder (April—September) og 20 Øre daglig pr. Mand i den øvrige Tid af Aaret, saaledes at der desuden i ethvert Tilfælde, hvor Kvarter kun skulde tilvejebringes for 90 Dage eller kortere, kunde indrømmes et yderligere Tillæg af 3 Øre daglig pr. Mand, hvilket alt i Virkeligheden er en Forhøjelse af, hvad der ved de tidligere Finantslove var blevet tilladt — hvorhos det dog bl. A. maatte være dokumenteret, at der ikke ved Licitation eller Akkord underhaanden havde kunnet opnaas Kvarterer for billigere Pris.

I de vedkommende Opgjørelser over den Kommune af Statskassen tilkommende Godtgjørelse for Tidsrummet fra 1 Ja-

nuar til 30 Juni 1876 for de i Byen garnisonerende Hærafdelinger, nemlig 2det Dragonregiment og 5te, 16de og 26de Infanteribataillon, beregnede Kommunalbestyrelsen imidlertid ikke destomindre sine havde Udgifter til Meningskvarterer med Enmandssenge med deres virkelige Beløb fuldt ud, og med Paastand om Vederlag efter Bestemmelserne i Loven 9 December 1861. Mod denne Beregning blev der af vedkommende Revision gjort Udsættelse i Henhold til Indholdet af den ovenanførte Skrivelse, og da Kommunalbestyrelsen fastholdt sit Standpunkt i Sagen, nægtedes det ved Ministeriets Decision af 29 Juni 1877 at godtgjøre Kommunen af de af samme fordrede Summer et Beløb af ialt 1684 Kr. 6 Øre.

I denne Anledning har Citantskabet anlagt nærværende Sag, hvorunder det, næst at erkjende, at der med Hensyn til 24 Mand i Tidsrummet fra 1ste til 24 April i det ommeldte Aar er regnet 3 Øre for meget daglig, ialt 17 Kr. 28 Øre, hvoraf $\frac{2}{3}$ eller 11 Kr. 52 Øre vil være at afkorte i den beregnede Godtgjørelse, har nedlagt Paastand paa, at Indstævnte kjendes uberettiget til i Totalbeløbet af Opgjørelsen over den Odense Kjøbstad tilkommende Godtgjørelse for ordinær Indkvartering i Halvaaret fra 1 Januar til 30 Juni 1876 vedkommende de ovenanførte Hærafdelinger at afkorte 1672 Kr. 54 Øre, samt tilpligtes at betale Citanten dette Beløb med Renter 5 pCt. aarlig fra Stævningens Dato den 25 August 1877, til Betaling sker, og Sagens Omkostninger med noget Tilstrækkeligt. Indstævnte, som har ladet møde ved den konstituerede Kammeradvokat, procederer til Frifindelse for Citantens Tiltale med Tillæg af Sagens skadesløse Omkostninger, derunder Salær til Kammeradvokaten.

Idet bemærkes, at der under nærværende Sag ikke findes tilstrækkelig Anledning til nærmere at komme ind paa det af Parterne med forholdsvis betydelig Udførlighed omprocederede Spørgsmaal, hvorvidt det maatte tilkomme Kommunerne frit at vælge mellem de forskjellige Indkvarteringsmaader, som staa til Raadighed, i det Omfang, Lovgivningen tillader, uden at Statsmagten kan give den noget direkte Paabud i denne Retning, eller paa det dermed sammenhængende Spørgsmaal, om overhovedet Kvarterer med Enmandssenge nogensinde kunne være Gjenstand for Paaligning in natura paa Borgerne, maa man imidlertid med Citanten anse det for en Selvfølge, at Statsmagten ikke, i Henhold til blotte kalkulatoriske Overslagsberegninger paa Finantslovens Udgiftsbevillingsside, kan være berettiget til at tilsidesætte eller fravige de tydelige og klare Bestemmelser i et gjældende Lovbud, naar Betingelserne for dets Anvendelighed iøvrigt ere tilstede

Da det nu er in confesso, at der af Odense Kommune er blevet leveret Kvarterer med Enmandssenge i det paastaede Tidsrum, og da ej heller den af Citanten beregnede Godtgjørelses

Rigtighed som virkelig havt Udgift bestrides eller dens Billighed i og for sig drages i Tvivl, vil Sagens Afgjørelse væsentlig komme til at bero paa, om den Forudsætning, hvortil Loven af 9 December 1861 iøvrigt er knyttet, nemlig, at Kvartererne ere blevne anviste „efter Indenrigsministeriets nærmere Bestemmelse“, hvilke Udtryk Parterne i Overensstemmelse med den hele Sammenhæng ere enige om at fortolke som enstydige med „efter Indenrigsministeriets nærmere Paabud eller Anordning“, i det foreliggende Tilfælde kan siges at være tilstede eller ikke.

Mod Indstævntes Benægtelse skjønner Retten ikke, at saadant er godtgjort.

Medens der nemlig fra Citantens Side end ikke er bleven dokumenteret nogen Udtalelse fra Indstævnte, som skulde indeholde noget slikt udtrykkeligt Paabud, har Citanten dels paabe-
raabt sig en i Ministerialtidenden for 1872 offentliggjort Skrivelse fra Krigsministeriet af 11 Juni s. A., hvori bl. A. meddeles, at Indenrigsministeriet har udtalt, at det med hint Ministerium maatte være enigt i, at der, saavidt mulig, bør anvises Menigskvarterer med Enmandssenge, dels henvist til, at det efterhaanden rundt omkring i Kjøbstæderne er blevet almindeligt at anvende Kvarterer med Enmandssenge, og at Indenrigsministeriet stadig har understøttet dette paa en saadan Maade, at deraf maatte kunne udledes et Slags forudsætningsmæssigt Paabud eller stilltende Ikraftsættelse af hint Lovbud. Men ligesaa lidt som en sliq lejlighedsvis Omtale af Indenrigsministeriets Opfattelse i en Skrivelse fra et andet Ministerium, som mangler Kompetence paa det heromhandlede Omraade, har noget Krav paa at kunne betragtes som et til Efterlevelse forbindende Paabud, ligesaa lidt kan den Omstændighed, at Indstævnte, som af samme selv erkjendt, i en Aarrække har opfordret Garnisonsbyerne til frivillig at yde Kvarterer med Enmandssenge, og at Ministeriet, naar denne Opfordring er blevet efterkommet, har anset sig berettiget til at yde en højere Godtgjørelse end ved Loven 29 December 1850 § 2 hjemlet, i og for sig stifte nogen Forpligtelse for Kommunerne til fremdeles at vedblive med Ydelsen af Kvarterer af ommeldte Art, eller paa den anden Side nogen Ret for dem til at oppebære andet eller mere, end hvad Ministeriet i disse sine Opfordringer har stillet dem i Udsigt og under de i samme budne Vilkaar.

Af hvad der under Proceduren er blevet oplyst om Beskaffenheden og Omfanget af det fra Indstævntes Side tilbudne Vederlag, fremgaar det, som alt ovenfor berørt, at Indstævnte ogsaa ligeoverfor Odense Kommune og længe før det Tidsmaal, hvorom nærværende Sag drejer sig, stadig har henvist til Finantslovens Maximalsatser, med Hensyn til Godtgjørelsens Beregningsmaade, og nægtet at yde et større Vederlag, end der under Hensyn hertil vilde kunne udkomme. Da Citantskabet saaledes alt forlængst

maatte være vidende om, hvilken Godtgjørelse der fra Ministeriets Side var i Udsigt, vil det saameget mindre kunne udlede noget til Gunst for sig af den Omstændighed, at den oftommeldte Skrivelse af 13 Maj 1876 først er blevet det tilstillet efter Afholdelsen af de i det indsendte Overslag bebudede Licitationer, som der ved hin Skrivelse langtfra at tilbydes ringere, netop tilstaas en forholdsvis ikke ubetydelig højere Godtgjørelse end tilforn.

Indstævnte vil derfor være at frifinde for Citantens Tiltale i Sagen, hvorhos dennes Omkostninger efter Omstændighederne, ville være at ophæve.

Nr. 117.

Advokat Halkier

contra

Peter Christian Jørgensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for det i Straffelovens § 101 omhandlede Forhold.

Svaneke Extrarets Dom af 14 Januar 1882: De af Tiltalte, Slagter Peter Christian Jørgensen af Svaneke, om og imod Postexpeditør, Kapitain Sørensen, brugte og ovenfor anførte Ukvems- og Skjældsord bør døde og magtesløse at være, og bør Tiltalte for sit i saa Henseende udviste Forhold bøde til Statskassen 100 Kr. eller, dersom Bøden ikke fuld betales, straffes med simpelt Fængsel i 15 Dage. Saa bør Tiltalte og udrede de med denne Sag forbundne Omkostninger, heri Salær til Aktor, Kancelliraad Erichsen, og Defensor, Prokurator Petersen, 10 Kr. til hver. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han rettelig anset efter Straffelovens § 101, og Straffen findes passende fastsat til en Bøde paa 100 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 15 Dage. Derimod vil der ikke under nærværende Sag, som ved Dommen sket, kunne gives Mortifikation paa de paagjældende Yttringer. Aktionens Omkostninger vil Tiltalte have at udrede efter Bythingsdommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Peter Christian Jørgensen bør til Statskassen

bøde 100 Kroner eller, saafremt denne Bøde ikke fuldt betales inden 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse, hensættes i simpelt Fængsel i 15 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Bythingsdommen fastsatte Salarier samt i Salarium til Advokaterne Halkier og Hindenburg for Højesteret 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ifølge Bornholms Amts Ordre af 2 December tillaes under nærværende Sag Slagtermester Peter Christian Jørgensen af Svaneke for det i almindelig borgerlig Straffelovs § 101 omhandlede Forhold, og er han ved egen Tilstaaelse, der stemmer med de i Sagen iøvrigt afgivne Forklaringer, overbevist om at have gjort sig skyldig i saadant Forhold ved at overfalde Postexpeditør i Svaneke, Kapitain Sørensen med Skjældsord og Ukvemsord, fordi denne nægtede at udlevere ham et til hans Søn, G. Jørgensen, adresseret Pengebrev, før han producerede Adressatens Kvittering for Brevet eller dennes Fuldmagt til at modtage det. Kapitain Sørensen har af de Udtryk, som Tiltalte benyttede ved den omhandlede Lejlighed, kun kunnet erindre, at Tiltalte sagde, at Kapitain Sørensen behandlede ham „lumpent“, men Tiltalte har, foruden at tilstaa, at han brugte dette Udtryk, tillige tilstaaet, at han udskjældte Kapitain Sørensen for „en Slubbet“. Naar Tiltalte som Undskyldning for dette sit Forhold har anført, at han maatte anse det for en imod ham udvist Haan, at Kapitain Sørensen ej vilde betro ham det til hans Søn adresserede Pengebeløb, kan dette saa meget desmindre tjene til en Formildelsesgrund, som der ikke alene var Tale om et Pengebeløb, men ogsaa om det forseglede Brev, hvori Beløbet var indlagt.

Med Hensyn til den af Tiltalte i Bornholms Avis af 28 Oktober 1881 indrykkede Artikel, hvori bl. A. gives en forvrænget Beretning om Kapitain Sørensens Forhold med det omhandlede Pengebrev, idet han fremstiller Sagen, som om der var Spørgsmaal om en Penge-Anvisning og et Brev, hvilket sidste Kapitain Sørensen skulde have tilbageholdt, ligger Bedømmelsen af Tiltaltes herved udviste Forhold udenfor denne Sag.

De af Tiltalte brugte og ovenfor anførte, for Postexpeditør, Kapitain Sørensen fornærmelige Ukvemsord og Skjældsord ville være at mortificere, hvorhos Tiltalte, der er 53 Aar gl. og ikke tidligere findes kriminaliter tiltalt, i Henhold til Straffelovens § 101 vil være at anse med en Statskassen tilfaldende Bøde af 100 Kr. eller, saafremt Bøden ikke fuldt udbetales, med simpelt Fængsel i 15 Dage.

Nr. 120.

Advokat Nellesmann

contra

Hans Olsen (Holse) (Defensor Halkier),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 Januar 1882: Arrestanten Hans Olsen Holse bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Maag og Overauditer Wolff, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellesmann og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Olsen, kaldet Holse, tiltales under nærværende Sag for Tyveri og Bedrageri, og er ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have den 18 Novbr. f. A. paa offentlig Vej her i Staden frastjålet en Udlænding ved Navn Albert Lüttke, der var i høj Grad beruset og med hvem han var i Følge, et til 12 Kr. vurderet Uhr med tilhørende Kasse og Kjæde af Værdi ialt 1 Kr., hvilket Bestjælnen bar i sin Vestelomme, samt at have den 17 Septbr. f. A. af endel Gang- og Køjeklæder, hvilke finsk Sømmand Carl Victor Michelsen havde betroet ham at opbevare for sig, medens han laa paa Hospitalet, svigagtigen pantsat et til 12 Kr. vurderet Par Benklæder.

Arrestanten, der er født den 14 Oktbr. 1841, er tidligere straffet for Tyveri, sidste Gang ifølge Nakskov Kjøbstads Extra- retsdom af 22 Maj 1871 efter Straffelovens § 231 og § 251, smhldt. med § 255 og § 61 samt § 62 og § 307 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, hvilken Straf han havde udstaaet den, 30 Maj 1873. Han er efter den Tid anset ved Rettens Dom af 9 Februar 1875 efter Analogien af § 247, jfr. § 55, med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage og tvende Gange for Løsgjænger, senest ved Rettens Dom af 20 Oktbr. 1877 efter § 1 i Lov af

3 Marts 1860 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 42 Dage.

I Medfør af Foranførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri samt efter § 253 efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Mandagen den 13 Marts.

Nr. 110. Advokat Levinsen
 contra
Hans Andersen (Defensor Halkier),
 der tiltales for bedrageligt Forhold.

Odense Herreds Extrarets Dom af 6 Juli 1881: Tiltalte, Hans Andersen af Bred, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gangs 5 Dage. Saa bør han og udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Kramer, 16 Kr. og til Defensor, Kancelliraad, Prokurator Borch, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Decbr. 1881: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Sørensen og J. Lassen, betaler Tiltalte, forhenværende Detailhandler Hans Andersen af Kaadekilde Mark, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Odense Herreds Extraret hertil efter Tiltalte, forhenværende Detailhandler Hans Andersens af Kaadekilde Mark, Begjæring indankede Sag, hvorunder Tiltalte aktioneres for bedrægligt Forhold, er det ved Tiltaltes egen, af det iøvrigt Oplyste bestyrkede, Tilstaaelse bevist, at han, der er født den 24 Juni 1857 og ikke funden forhen straffet og som i flere Aar paa et af hans Fader løst Næringsbevis har med sin Kurators Samtykke i sit eget Navn og for egen Regning drevet Detailhandel i Breed, har, efter at hans Bo den 23 April d. A. var blevet taget under Konkursbehandling, ved den samme Dag afholdte Registreringsforretning, uagtet han af Skifteforvalteren var bleven advaret om ikke at fordølge Nogetsomhelst af, hvad han ejede, afgivet en urigtig Opgjærelse af sine Ejendele og de udestaaende Fordringer, der tilkom ham. Han har nemlig ved denne Løjlighed undladt at omtale, at han, foruden et Tørvemaal paa Lædegaarde Mark, som han havde kjøbt for 200 Kr., ejede Løsøregjenstande til en Værdi af ca. 510 Kr., og at han hos forskellige Debitorer havde udestaaende Fordringer til et samlet Beløb af ca. 400 Kr., hvoraf ca. 70 Kr. ifølge Vexler, som han havde ladet 2 af sine Debitorer udstede til Afgjørelse af deres Skyld. Ligesom Tiltalte nu udtrykkelig har erkjendt med Hensyn til en af de udestaaende Fordringer til et Beløb af 140 Kr., at det var for at forhindre sine Kreditorer i at komme i Besiddelse af Beløbet, at han forfulgte samme, og med Hensyn til en anden af dem til Beløb ca. 135 Kr. for Varer, som han anden Paaskedag d. A. havde solgt, at det var af samme Grund, at han solgte Varerne, uagtet han paa den Tid har maattet forudse sin forestaaende Fallit, saaledes maa det ogsaa antages, at det var i egennyttig Hensigt og for at de ikke skulde komme Boet tilgode, at Tiltalte har fortiet de øvrige ovenfor omtalte udestaaende Fordringer og Ejendele, og findes hans Forklaring med Hensyn til adskillige af disse Ejendele til en Værdi af 114 Kr., om at han ikke havde tænkt paa dem og derfor havde glemt at opgive dem, efter Omstændighederne at maatte forkastes.

Paa Grund af det Anførte vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 260 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved den indankede Dom af 6 Juli d. A. passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Henrichsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Roskilde Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, der i første Instants tillige angik en Medtiltalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, tiltales Arrestanten Julius Petersen for Meddelagtighed i Tyveri og for Betleri og er han i saa Henseende ved Extrarettens Dom af 16de f. M. i Medfør af Straffelovens § 228, jfr. § 47, og Lov 3 Marts 1860 § 3 anset med en Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og tilpligtet in solidum med den Medtiltalte at udrede Aktionens Omkostninger.

Ved Arrestantens med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at han og den Medtiltalte, som den 23 Novbr. f. A. var kommen her fra Staden til Roskilde, denne og den følgende Dag have betlet paa forskjellige Steder i Byen og navnlig hos Tømmermester Kornerup, i hvis Forstue de ved i den Anledning at gaa igjennem samme bemærkede, at der hang en Vinteroverfrakke. Da de den 24 November om Aftenen vare i Begreb med at vende tilbage her til Staden og ved at gaa forbi Kornerups Sted bemærkede, at Forstuedøren stod paa vid Gab, foreslog Medtiltalte Arrestanten, at de skulde stjæle Frakken for derigjennem at skaffe sig Penge, og da Arrestanten erklærede sig enig heri, gik Medtiltalte, medens Arrestanten blev paa Gaden, ind og tog Frakken, som han, efter at være kommen udenfor, iførte sig i Arrestantens Paasyn, hvorpaa de fortsatte deres Vej ud af Byen. I Frakkens Lommer fandt Medtiltalte et Par Handsker, som han strax gav til Arrestanten, der ved sin Anholdelse endnu var i Besiddelse af dem, og den følgende Dag, da de vare komne her til Staden, overgav Medtiltalte Arrestanten Frakken, for at han skulde pantsætte den, og derefter bringe det indvundne Beløb til et nærmere aftalt Mødested, hvor de da vilde dele samme mellem sig. Arrestanten pantsatte derpaa Frakken for 15 Kr. og begav sig efter sin Forklaring hermed til det aftalte Sted, men da han ikke traf den Medtiltalte her, skjøndt denne, efter hvad han har udsagt, vil have været der tilstede, forbrugte han samtlige Penge i egen Interesse. Frakken og Handskerne ere bragte tilstede og, efter at være vurderede til henholdsvis 40 Kr. og 50 Øre, tilbagegivne Bestjaalne.

Det af Arrestanten, der er født den 22 December 1858 og ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, saaledes udviste Forhold vil være at henføre under Straffelovens § 228, jfr. § 47 1ste Led, samt Lov 3 Marts 1860 § 3, og da den i den indankede Dom efter de samme Lovbestemmelser fastsatte Straf af Fængsel paa

Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage findes passende, ligesom dens øvrige Bestemmelser tiltrædes, vil bemeldte Dom være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket.

Nr. 122. Højesteretssagfører Hansen
 contra
Jens Andreasen (Defensor Buntzen)
 for bedrageligt Forhold.

Lysgaard m. fl. Herreders Extrarets Dom af 22 Octbr. 1881: Tiltalte, Jens Andreasen af Hestlund, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, hvorhos han bør udrede samtlige af Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Rønne, 10 Kr. og til Defensor, Overretsprokurator Isaacson, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 19 Decbr. 1881: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 20 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Kancelliraad Møller, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han rettelig anset efter Straffelovens § 253, jfr. § 23, men Straffen findes, som ved Underretsdommen sket, at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. I Henseende til Aktionen Omkostninger bliver Overretsdommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til Straffen bør Herredsthingsdommen, men iøvrigt Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Etatsraad Buntzen 30 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltaltes Jens Andreasen for bedrageligt Forhold.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han — der ved en af ham til Kreditforeningen af jyske Landejendomsbesiddere den 24 November 1877 udstedt, den 30 s. M. thinglæst Panteobligation havde for en Gjæld til Foreningen, stor 2400 Kr., givet samme første Prioritets Panteret i den Tiltalte tilhørende Ejendom Matr.-Nr. 10 d og 25 c af Kragelund, af Hartkorn 2 Skpr. $\frac{1}{2}$ Alb., med Avl, Afrøde, Gjødning, Besætning, Inventarium og Avlsredskaber m. V. — først efterhaanden har solgt hele sin Besætning og senere, da han kunde indse, at han ikke kunde blive ved Stedet, tillige dels har solgt, dels bortført fra Stedet al Avl, Afrøde og Gjødning samt alt det Løsøre, der kunde gjøres i Penge, hvorefter han selv med Familie i Begyndelsen af November Maaned 1880 fraflyttede Stedet uden at sørge for, at der blev saaet Vintersæd, medens han iøvrigt bortlejede Huset til en Mand, der skulde føre Tilsyn med Stedet. Da Renter og Afdrag paa Gjælden til Kreditforeningen ikke blev betalt til December Termin 1880, hvorved Gjælden ifølge Bestemmelserne i Obligationen forfaldt til Betaling, lod Kreditforeningen sig den 4 April d. A. give Udlæg i Ejendommen til Fyldestgjørelse for sit Tilgodehavende med Renter og Omkostninger, men under den afholdte Udlægsforretning blev Ejendommen, paa hvilken der hverken fandtes Besætning, Avl eller Gjødning, kun vurderet til 1200 Kr., og efter Sagens Oplysninger maa den, efterat der forgjæves var blevet afholdt Auktion over samme, antages af Foreningen, der lod sig den udlægge til Ejendom for 800 Kr., at være solgt underhaanden for 900 Kr. Tiltalte har nu vel villet gjøre gjældende, at han, da de ovenmeldte Ejendele tilhørte ham, ansaa sig berettiget til, som sket er, at disponere derover, saa meget mere som det var nødvendigt at realisere dem for at skaffe sig og Familie, der paa Grund af Sygdom og andre Omstændigheder vare i stor Trang, det nødvendige Udkomme, og at det ikke var hans Hensigt ved sin Handlemaade at paaføre Kreditforeningen Tab, samt at saadant Tab ogsaa vilde være udgaaet, dersom Ejendommen, hvis Jorder og Bygninger han havde forbedret saaledes, at den var Mere værd, da han rejste fra den, end da han pantsatte den, ikke var blevet solgt saa pludselig, men til disse Anbringender findes der efter Omstændighederne intet Hensyn at kunne tages.

For sit omhandlede Forhold vil Tiltalte, der er født den 16 Juni 1821 og som med Undtagelse af, at han to Gange har erlagt Bøder som ulovligt Næringsbrug, iøvrigt ikke har været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 253, kfr. § 23, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fængselkost i 20 Dage, og med denne Nedsættelse i Straffetiden, der

ved Underrettsdommen er bestemt til 40 Dage, vil bemeldte Dom saaledes være at stadfæste.

Tirsdagen den 14 Marts.

Nr. 124. Højesteretssagfører Bagger

contra

Peter Theodor Fernando Linderberg (Defensor Hansen),
der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 90.

Rønne Kjøbstads Extrarets Dom af 4 Januar 1882: Tiltalte, Peter Theodor Fernando Linderberg, bør hensættes i simpelt Fængsel i 4 Maaneder samt udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kancelliraad Erichsen og Petersen 20 Kr. til hver. Dommen at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ligesom Tiltalte har benægtet ved de i den indankede Dom anførte Udtalelser at have tænkt paa eller sigtet til Kongen personlig, saaledes findes der heller ikke tilstrækkelig Føje til at statuere dette efter selve Indholdet af de nævnte Udtalelser. I denne Henseende bemærkes, at omend Tiltalte maa siges at have betegnet den Nordmændene tillagte Opfattelse af Kongens Stilling som Folkets Tjener istedetfor dets Herre som passende ogsaa paa danske Forhold, kan der dog ikke i Fremsættelsen af en saadan Anskuelse om Kongemagtens Betydning i Almindelighed anses at ligge noget for den regjerende Konge her i Landet personligt fornærmende. Og forsaavidt der i Forbindelse hermed nævnes: »al den Mængde kronede Gøgl og Humbug, under hvilket vi endnu fremdeles træller«, da maa dette naturligst opfattes som en, omend i stærke Udtryk, fremsat Beklagelse over det Skinvæsen med Ordenstegn, Titulaturer m. v., der efter Tiltaltes Mening klæber ved Kongedømmet; men ej heller herved kan Tiltalte siges at have rettet nogen fornærmelig Udtalelse mod Kongen, idet der ikke findes nogen Antydning af, at Kongen personlig skulde have nogen Skyld i hint formentlige Skinvæsens Tilværelse eller have udøvet de paagjældende kongelige Prærogativer paa en uheldig Maade. Da Betingelserne for Anvendelsen af Straffelovens § 90 saaledes ikke i nærværende Tilfælde ere tilstede, findes Tiltalte at maatte frifindes, efter

Omstændighederne dog med Forpligtelse til at udrede Akti-
 onens Omkostninger, derunder de ved Bythingsdommen fastsatte
 Salærer.

Thi kjendes for Ret:

Peter Theodor Fernando Linderberg bør for
 Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han
 udreder Aktionens Omkostninger, derunder de
 ved Bythingsdommen fastsatte Salarier samt i
 Salarium for Højesteret til Højesteretssagførerne
 Bagger og Hansen 50 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Peter Theo-
 dor Fernando Linderberg, der er født i Kjøbenhavn den 29
 April 1854 og ej forhen findes tiltalt eller straffet, er under
 nærværende Sag sat under Tiltale for at have gjort sig skyldig
 i det i den almindelige borgerlige Straffelov af 10 Febr. 1866
 § 90 omhandlede Forhold.

Tiltalte er i saa Henseende ved sin egen Tilstaaelse, som
 stemmer med det iøvrigt under Sagen Oplyste, overbevist om i
 det af ham i Rønne udgivne og ledede Blad „Folkebladet“ Nr.
 44 for Torsdagen den 27de Oktober f. A. at have indrykket en
 Artikel: „Et Par Ord om det norske Folk“, hvori han bl. A.
 udtaler sig saaledes:

„Og saa kan man ogsaa forstaa, at Nordmændene kan føle
 sig krænkede over, at Kongen i en privat Tale kalder Folket
 „Undersaatte“; thi Nordmændene er heldigvis kommen saa langt
 i Udvikling, at de forstaaer, at Kongen ikke er deres Herre,
 men derimod deres Tjener, og det er maaske en af det danske
 Folks største Svagheder, at vi ikke endnu har lært at skamme
 os over al den Mængde kronede Gøgl og Humbug, under hvil-
 ket vi endnu fremdeles trøller“.

Tiltalte har erkjendt, at han ved ovenanførte Ord har villet
 udtale en Beklagelse over, at det danske Folk endnu ikke er
 naaet til at betragte Kongen som sin Tjener, og at han ved
 „kronet Gøgl og Humbug“ har sigtet til Uddeling af Berøm-
 melsespatenter, Embedsbestallinger, Titelludnævnelser og Ordens-
 dekorationer.

For disse Udtryk, hvorved Tiltalte har krænkert den Ærbo-
 dighed, der skyldes Kongen, vil han være at anse efter Straffe-
 lovens § 90, og findes Straffen at kunne fastsættes til 4 Maane-
 ders simpelt Fængsel.

Onsdagen den 15 Marts.

Nr. 130.

Advokat Halkier

contra

Karen Marie Christensen, Leths Enke

(Defensor Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Polititilhold og Løsgængereri.

Korsør Kjøbstads Politirets Dom af 15 December 1881: Arrestantinden Karen Marie Christensen, Leths Enke bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt udrede samtlige af denne Sag lovlige flydende Omkostninger. At efterkomme under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Januar 1882: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Sælær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Nissen og Christensen, betaler Tiltalte, Karen Marie Christensen, Leths Enke, 15 Kr. til hver. At efterkomme under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde vil Dømmen være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden bliver at forkorte til 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Nellemann 30 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, efter Begjæring af Karen Marie Christensen, Leths Enke, fra Korsør Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag, er hun, der er født den 30 Decbr. 1824 og tidligere straffet, bl. A. flere Gange for Løsgængereri og Betleri, senest ifølge Korsør Politirets Dom af 6 December 1880 efter §§ 1 og 3, jfr. § 5 i Lov 3 Marts 1860, med 180 Dages Tvangsarbejde, ved egen, af det iøvrigt Oplyste, bestyrkede Tilstaaelse overbevist at have overtraadt et hende til Korsør Politiprotokol den 9 Juni f. A.

under sædvanlig Straffetruusel meddelt Tilhold ved den 29 August s. A. at have uden Tilladelse forladt Korsør Arbejdsanstalt, paa hvilken hun var anbragt af sin Forsørgelseskommune. Forsaa-vidt Tiltalte dernæst er sigtet for efter sin Undvigelse fra bemeldte Anstalt at have gjort sig skyldig i Løsgængeri, da har Tiltalte vel forklaret, at hun, efter at være rejst til Sverrig og derfra til Jylland, har flakket omkring her, med Undtagelse af nogen Tid, hvori hun har besøgt Slægtninge, indtil sin Anholdelse den 6 December s. A., men tillige under et efter Politiretsdommens Afsigelse optaget Forhør udsagt, at hun i denne Tid har søgt og tildels erholdt Arbejde, og da denne Forklaring vil blive at lægge til Grund for Sagens Paadømmelse, kan det ikke billiges, at der for dette Forhold ved den indankede Dom er paalagt hende Strafansvar. Da imidlertid den Tiltalte for det ovenfor ommeldte, hende overbeviste Forhold, der ved den indankede Dom med Rette er henført under § 1, jfr. § 2 i Lov 3 Marts 1860, i den nævnte Dom ifundne Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage findes passende — — vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Onsdagen den 22 Marts.

Nr. 46. Grosserer og Fabrikant **H. Hartvigson** (Overretts-sagfører Salomonsen)

contra

Murmester **Nøthens Enke, Hanne Nøthen**, født Lundgreen (Alberti)

betr. Opgjørelse af et Interessentskabsforhold.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Maj 1881: Kontracitantinden, Murmester Nøthens Enke, Hanne Nøthen, født Lundgreen, bør for Tiltale af Hovedcitanten, Grosserer og Fabrikant H. Hartvigson, i denne Sag fri at være. Derimod bør Hovedcitanten, imod Extradition i kvitteret Stand af den omhandlede, af ham den 3 Oktober 1874 udstedte Vexel med tilhørende Protest, til Kontracitantinden betale de kontrapaa-stævnte 7924 Kr. med Renter 6 pCt. aarlig af 6000 Kr. fra den 10 Januar f. A., indtil Betaling sker, og 5 pCt. aarlig af 1924 Kr. i samme Tidsrum. Omkostningerne ved Hoved-, Kontra- og Kontinuationssøgsmaalet ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd

efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes, forsaavidt det maatte befindes, at den under Sagen fremlagte Deklaration af 28 Septbr. 1872 ikke er skrevet paa behørigt stempelt Papir.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Dommen har forkastet saavel Citantens Paastand om at erholde sin til det fælles Foretagende indskudte Kapital, 12,000 Kr. m. v. tilbagebetalt af Indstævnte uden Hensyn til det ved Foretagendet lidte Tab, som Indstævntes Paastand om, at bemeldte Indskud paa Grund af Misligholdelse fra Citantens Side skulde anses som forbrudt til Fordel for Indstævnte. Citanten maa derimod være berettiget til af Indstævnte at erholde udbetalt et saadant Beløb, som efter en Opgjørelse af samtlige de Udgifter og Indtægter, som have været forbundne med det fælles Foretagende, maatte blive tilbage af hans Indskud, efter at den paa ham faldende Halvpart af det lidte Tab deri er fradraget; og den Maade, hvorpaa Sagen har været indklaget for Forligskommissionen og paastævnet for Retten, findes ikke, saaledes som ved Dommen antaget, at kunne være til Hinder for, at der i Henhold til Citantens subsidiære Paastande foretoges en slig Opgjørelse af Parternes Mellemværende. Som Følge heraf og i Medfør af den Højesteret ved Kongelig Ordre af 20de Februar d. A. meddelte Bemyndigelse ville disse subsidiære Paastande saaledes være at tage under Paakjendelse.

Som Sagen foreligger, vil Opgjørelsen — der maa omfatte det hele Tidsrum fra Foretagendets Begyndelse indtil Udgangen af Oktober Maaned 1878, da det, efter at de i Dommen ommeldte Parceller Matr. Nr. 907, 908 og 909 vare afhændede, overensstemmende med Proceduren maa betragtes som afsluttet — være at foretage paa Grundlag af de af Indstævnte fremlagte Regnskaber og Fortegnelser over Udgifter og Indtægter samt derhos, under Hensyn til samtlige Omstændigheder, saaledes, at saavel det i Dommen ommeldte Udlæg til Indstævntes afdøde Mand som ufyldstgjort Panthaver af Hovedejendommen, som det derefter iværksatte Bortsalg af samme for 33,500 Kr. betragtes som sket for fælles Regning, at der for de nysnævnte Parcellers Vedkommende tages Hensyn, ikke til deres calculerede Værdi, men alene til den virkelig opnaaede Kjøbesum, der udgjorde 15,369 Kr. 10 Øre, samt at der regnes hver af Parterne Renter à 6 pCt. aarligt tilgode af deres gjorte Indskud.

Medens det af det nys Anførte er en Følge, at Indstævntes Paastand om, at det af Citanten gjorte Indskud, 12,000 Kr., bør nedsættes med det Beløb, 1384 Kr., som — formentlig

uretteligt — ifølge det fremlagte Begyndelsesregnskab er ham udbetalt som Renter af Indskudet indtil 24 Marts 1875, ikke kan komme i Betragtning, maa derimod Citantens Indsigelse imod, at der i samme Regnskab — foruden det Beløb, 7194 Kr. 8 Øre, der erkjendes at være indskudt af Indstævntes afdøde Mand — endvidere er opført 1250 Kr. som indskudt af ham, anses beføjet, idet det findes med tilstrækkelig Sikkerhed at fremgaa af et fremlagt Underbilag, at Indstævntes afdøde Mand, efter at have udbetalt det nævnte Beløb, atter har faaet dette refunderet af Regnskabsføreren. Citantens Indskud bliver her-
 efter at opføre med det ovenan-
 førte Beløb 12000 Kr. " Ø.

hvortil ifølge det Ovenanferte bliver at føje Renter heraf, som paastaaet, fra 24 Marts 1875 til 31 Oktbr. 1878 med 2580 — " —
 samt endvidere Beløbet af de i Forligsklagen specificerede Poster — forsaavidt de under Proceduren ere fastholdte — for Udlæg, Citanten vil have havt 296 — 78 —
 idet der efter samtlige Omstændigheder ikke findes tilstrækkelig Føje til paa Grund af ufuldstændig Legitimation at nedsætte denne Sum.

tilsammen . . 14876 Kr. 78 Ø.

Ligeledes bliver Indstævntes Indskud at opføre med det ovennævnte Beløb 7194 Kr. 8 Ø.
 med Tillæg af Renter indtil 31 Oktbr. 1878 af 1194 Kr. 8 Øre fra 11 Juni 1874 og af 6000 Kr. fra 6 Juni 1877 819 — 42 —

tilsammen . . 8013 — 50 Ø.

(Fortsættes.)

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairen.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1882—83.

Nr. 4.

Onsdagen den 22 Marts.

Nr. 46. Grosserer og Fabrikant H. Hartvigson
(Overretssagfører Salomonsen)

contra

Murmester Nøthens Enke, Hanne Nøthen, født Lundgreen
(Alberti)

Ifølge de af Indstævnte iøvrigt fremlagte Fortegnelser, saaledes som disse af hende under Proceduren ere blevne endeligen berigtigede, udgjøre de Foretagendet endvidere belastede Udgifter ialt

overført ialt 22890 Kr. 28 Ø.

Af disse findes imidlertid at burde udgaa det Beløb 1500 Kr., der af Indstævnte, uden at nogen Hjemmel herfor foreligger, er beregnet for hendes afdøde Mands Tilsyn med og Ledning af Bygningsarbejderne, samt det Beløb . . . 200 — der er opført »til en Karl», men efter Proceduren alene kan antages at være indsat for at afhjælpe Mangelen af Legitimation for et tilsvarende Beløb paa en anden Fortegnelse;

overføres ialt 22890 Kr. 28 Ø.

overført ialt 22890 Kr. 28 Ø.

hvorhos endelig det Beløb af 2500 Kr., der er beregnet som Rente af Indstævntes »i Ejendommen indestaaende Kapitaler» i Henhold til Proceduren findes at maatte nedsættes til 820 Kr. eller med 1680 Kr.

Fradrages overensstemmende hermed	3380 Kr. » Ø.
ville Udgifterne efter disse Fortegnelser udgjøre	79411 Kr. 11 Ø.
og det samlede Beløb af Foretagendets Udgifter	<u>102301 Kr. 39 Ø.</u>
andraget herefter	102301 Kr. 39 Ø.
Ifølge den fremlagte Fortegnelse over Indtægterne udgjøre disse	70355 Kr. 76 Ø.
hvortil ifølge Proceduren maa føjes Restkjøbesummen for et solgt Hus	8000 — " —
og Renter heraf i 2 Maaneder	66 — 67 —

Drages den samlede Indtægt	78422 — 43 Ø.
fra Udgiften, udkommer som det af Foretagendet flydte Tab	<u>23878 Kr. 96 Ø.</u>
Naar endelig fra Indstævntes ovenanferte Indskud	14876 Kr. 78 Ø.
drages Halvdelen af bemeldte Tab med	11939 — 48 —
udkommer det Beløb, som Indstævnte ifølge det Ovenanferte vil være pligtig at betale Citanten, med	<u>2937 Kr. 30 Ø.</u>

Forsaavidt Indstævnte under Kontrasøgsmaalet i 1ste Instants har paastaet den i den indankede Dom omhandlede forældede Vexeldom fornyet, ville de af Citanten i Henhold til det af ham under Vexelsagen tagne Forbehold herimod fremsatte Indsigelser ligesaa lidt kunne komme i Betragtning under denne Del af Sagen, som under selve Vexelsagen; og da der ikke fra Citantens Side findes tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at den paagjældende Vexel, som af ham anbragt, ikkun var udstedt til Fornyelse af en Interessentskabet vedkommende ældre Vexel af samme Størrelse, hvis Beløb er godskrevet Indstævnte som Indskud, vil hans under Kontinuationssøgsmaalet fremsatte Paastand om at tilkjendes hos Ind-

stævnte et tilsvarende Beløb saaledes heller ikke kunne tages til Følge. Det maa derfor have sit Forblivende ved, at Citanten er tilpligtet at indfri den paagældende den 3 Oktbr. 1874 for 3000 Rd. udstedte Vexel med Renter og Omkostninger som ved Dommen bestemt, hvori imidlertid afgaar det Citan- ten, som nysanfært, hos Indstævnte tilkommende Beløb 2937 Kr. 30 Øre tilligemed Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 1 Novbr. 1878.

Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Om- stændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør mod Extradition i kvitteret Stand af den ovennævnte Vexel af 3die Oktober 1874 til Indstævnte betale 7924 Kroner med Rente 6 pCt. aarlig af 6000 Kroner og 5 pCt. aarlig af 1924 Kroner fra den 10de Januar 1880 indtil Betaling sker, dog at deri afgaar 2937 Kroner 30 Øre med Rente deraf 5 pCt. aarlig fra den 1ste November 1878. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Par- terne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under nærværende Sag, der procederes baade efter Hoved-, Kontra- og Kontinuationsklage og Stævning, er det in confesso, at der under 28 Septbr. 1872, blev mellem Hovedcitanten, Grosserer og Fabrikant H. Hartvigson og Indstævnte, senere afdøde Mur- mester Nøthen oprettet en Deklaration, hvorved Sidstnævnte er- kjendte, at Ejendommen Store Mariedal, ogsaa kaldet Tolvkan- ten, ved Strandvejen — som han havde kjøbt alene i sit eget Navn for 25,000 Rdl., af hvilken Sum ifølge Kjøbekontrakten 7500 Rdl. betaltes ved Kontraktens Underskrift, 7500 Rdl. skulde betales i Juni Termin 1873 og 1000 Rdl. forblive henstaaende i Ejendommen, paa hvilken der senest i December Termin 1874 skulde tages Skjøde, — var kjøbt i Fællesskab med Hovedcitan- ten, og at han, naar Hovedcitanten opfyldte de af ham ved De- klarationen overtagne Forpligtelser, var forpligtet til at meddele ham Transport paa Halvdelen af Retten ifølge den omhandlede Kjøbekontrakt angaaende Ejendommen, saa at Hovedcitanten i Forening med Indstævnte kunde erholde Skjøde paa Ejendom- men, hver for en Halvdel. Det bestemtes fremdeles i Deklara- tionen, at Indstævnte skulde bestyre og udparcellere Ejendommen. Paa den anden Side erkjendte Hovedcitanten ved Deklarationen,

at den omhandlede Handel var afsluttet efter Aftale og i Fællesskab med ham, og at han derfor var forpligtet til skadesløst at indfri Halvdelen af de Forpligtelser, som deraf resulterede, til hvilken Ende han, eftersom Indstævnte betalte de 7500 Rd., som skulde erlægges ved Kontraktens Underskrift, forpligtede sig til skadesløst at betale de 7500 Rd., som skulde erlægges i Juni Termin 1873 og til Sikkerhed herfor senest i December Termin 1872 at deponere hos Indstævnte som haandfaaet Pant en af en navngiven Trediemand udstedt Panteobligation, som til den Tid vilde være 9000 Rd. stor.

Hensigten med det omhandlede Interessentskab var, efter hvad der er in confesso, at ombygge Hovedbygningen paa Ejendommen, udstykke Grunden og sælge Alt. I Henhold til Kontrakten indbetalte Hovedcitanten den 24 Marts 1873 2000 Rd. og den 5 Maj s. A. 4000 Rd. Inden Udgangen af det nævnte Aar var Ombygningen færdig, og i den første Halvdel af 1874 solgte Indstævnte en Parcel af Ejendommen for 16,000 Kr. og betingelsesvis en anden Parcel for 10,000 Kr. Indstævnte lod derefter, da der, som bemærket, i December Termin 1874 skulde tages Skjøde paa Ejendommen, under 23 Novbr. s. A. ved Notarius publicus her i Staden Hovedcitanten underrette om, at, uagtet denne ikke i Juni Termin 1873 i Overensstemmelse med den trufne Aftale havde betalt de 7500 Rd. af Kjøbesummen og heller ikke stillet den fastsatte Sikkerhed og derved fortabt sin Adkomst til at blive Medejer af Ejendommen, var Indstævnte dog villig til at optage ham som Medejer — for Halvdelen i den nævnte Ejendom, med Undtagelse af de to bortsolgte Parceller, mod at han inden Udgangen af November Maaned udbetalte Indstævnte kontant de omtalte 7500 Rd., hvilke Indstævnte allerede i Juni Termin 1873 havde udbetalt til Sælgeren af Ejendommen. I Gjensvar paa denne Notarialbeskikkelse lod Hovedcitanten under 30te s. M. ved Notarius Indstævnte underrette om, at han, efter at have betalt de ovenfor anførte 6000 Rd., havde erholdt den af ham deponerede Obligation tilbage, idet det var blevet bemærket, at der ikke til Terminen var Brug for flere Kontanter, samt at han senere dels kontant, dels paa anden Maade havde heftet for indtil 14,000 Rd. og dengang heftede for 9000 Rd., hvorhos Hovedcitanten anførte, at han havde tilbudt Indstævnte at ville præstere ethvert Beløb, der maatte behøves og rettelig kunne afkræves ham, naar han maatte blive bekendt med Regnskabet og den ham tilkommende Ret til at erholde Skjøde paa Ejendommen blev opfyldt, men at han hverken havde kunnet erholde Regnskab eller Skjøde. Idet det endelig i Notarialbeskikkelsen udtaltes, at Hovedcitanten havde tilbudt Indstævnte, at, forsaavidt denne heftede for mere i Ejendommen end Hovedcitanten, maatte han for dette Beløb optage en Prioritet i Ejendommen næstefter de paa 1ste Prioritet indestaaende 10,000 Rd., og at det herefter

formentlig ikke var Hovedcitanten, men Indstævnte, der ikke havde opfyldt sine Forpligtelser, lod Hovedcitanten ved Notarius under Forbehold af sin Ret i videste Omfang, Indstævnte tilkjendegive, at han, naar Indstævnte fremlagde et detailleret Regnskab over Indtægter og Udgifter til Dato og det deraf fremgik, at Indstævnte heftede for mere i Ejendommen end han, vilde udligne dette, mod at han samtidig fik Halvdelen af Ejendommen tilskjødet.

Indstævnte, der maa antages at have været forhindret i at aflægge et fuldstændig detailleret Regnskab, fordi den med begge Interessenters Samtykke antagne Regnskabsfører vægrede sig ved at aflægge Regnskab og derfor under en af Indstævnte mod ham anlagt Sag ved Dom af 25 Septbr. 1876 blev tilpligtet at aflægge Regnskab for Anvendelsen af forskellige ham betroede Pengesummer, foretog da intet videre i Forhold til Hovedcitanten, men solgte under 22 Februar 1875 Hovedejendommen for 48,000 Kr., af hvilket Beløb 12,000 Kr. forblev indestaaende i Ejendommen imod en til Indstævnte udstedt Panteobligation, og under 3 Marts 1875 erholdt Indstævnte Skjøde paa de resterende Parceller af Ejendommen, Matr. Nr. 907, 908 og 909. Da imidlertid Kjøberen af Hovedejendommen gik fallit og Ejendommen derfor stilledes til Auktion, blev Indstævnte Højstbydende ved den den 7 September 1876 afholdte 5te Auktion, og Ejendommen blev da efter hans Begjæring af nærværende Rets Skiftekommision udlagt ham som ufyldstgjort Panthaver til Ejendom, hvorved der paa den nævnte Obligation, stor 12,000 Kr., blev afskrevet 6808 Kr. 34 Øre, der udgjorde den Del af Prioriteten, der blev dækket ved det paa Ejendommen gjorte Bud, og Indstævnte tog fra Oktober Flyttedag 1876 Bolig paa Ejendommen. Hovedcitanten anlagde derpaa ifølge Stævning af 10 August 1877 nærværende Sag mod Murmester Nøthen, i hvis Sted hans Enke, Hanne Nøthen, født Lundgren, der hedsider i uskiftet Bo efter fornævnte hendes afdøde Mand, under Sagen er indtraadt, og paastod sig under denne kjendt berettiget til at betragte sig som løst fra sin med Indstævnte i 1872 indgaaede Overenskomst om for fælles Regning at købe den saakaldte „Tolvkant“ paa Strandvejen og Indstævnte tilpligtet at betale Hovedcitanten det af ham gjorte Indskud 12000 Kr. „ Ø.
og Renten heraf 6 pCt. aarlig eller 1680 — „ —
samt forskellige af ham havte Udlæg, der efter
hans senere Procedure ere nedsatte til 296 — 78 —

eller ialt . . 13976 Kr. 78 Ø.

med Renter heraf 7 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 23 Juli 1877, indtil Betaling sker, hvorhos han paastod sig Sagens Omkostninger tilkjendt skadesløst.

I den af Hovedcitanten indgivne Forligsklage paaberaabte han sig, at Indstævnte aldeles havde ignoreret hans Tilværelse som Medinteressent i den omhandlede Forretning, havde ombygget Ejendommen efter en meget kostbar Maalestok, solgt Dele af Ejendommen og taget nogle af disse tilbage igjen, alt uden Konference med ham eller i alt Fald uden dertil at indhente hans Billigelse, og at Indstævnte selv havde taget Ejendommen i Brug og beboet den i længere Tid, uden deraf at beregne Leje, og Hovedcitanten kunde derfor ikke fremdeles anse sig for bunden ved dette Forhold og ansaa sig berettiget til at udtage sin Kapital.

Indstævnte paastod sig i Hovedsagen frifunden for Hovedcitantens Tiltale og Hovedcitanten paalagt Sagens Omkostninger skadesløst eller dog med noget Tilstrækkeligt og derhos idemt Mulkt for unødigt Trætte, fordi han ikke havde givet personligt Møde ved Forligsprøven. Idet Indstævnte nemlig benægtede, at han, som i Forligsklagen angivet, havde ignoreret Hovedcitantens Tilværelse eller krænket nogen Hovedcitanten i Interessentskabet tilkommende Ret, eftersom han i den ham ifølge Interessentskabskontrakten tilkommende uindskrænkede Bestyrelses- og Udparceleringsret havde haft Beføjelse til de i Klagen omhandlede Foretagender, over hvilke Hovedcitanten heller ikke tidligere havde ført Klage, støttede han navnlig den af ham nedlagte Frifindelsespaastand paa, at Hovedcitanten havde misligholdt den med ham indgaaede Kontrakt, idet Hovedcitanten nemlig ikke havde indbetalt hele det i Kontrakten aftalte Beløb af 15,000 Kr. og ikke stillet den vedtagne Sikkerhed, ligesom han, der ifølge Kontrakten skulde indfri Halvdelen af de Forpligtelser, som resulterede af Handelen, og hvortil bl. A. ogsaa hørte Omkostningerne ved Hovedbygningens Ombygning, ikke havde været villig til at deltage med Indstævnte i disse Udgifter og navnlig vægret sig ved at indbetale det ham ved den nævnte Notarialbeskikkelse afkrævede Beløb af 15,000 Kr. Hovedcitanten formentes herved at have tabt al Adkomst baade til at blive Medinteressent i Ejendommen og til at kræve Indstævnte for 12,000 Kr., der af Hovedcitanten vare udbetalte ifølge en kontraktmæssig Forpligtelse, og som der var givet en kontraktmæssig Anvendelse. Indstævnte gjorde fremdeles gjældende, at han ved den omhandlede Forretning havde lidt et langt større Tab end 12,000 Kr., og at Hovedcitanten derfor endnu mindre kunde fordr sit Indskud tilbage. Indstævnte benægtede derhos, at Hovedcitanten kunde fordr Renter af det af ham gjorte Indskud, og hvad angaar de af Hovedcitanten anførte Udlæg, som denne efter sin Paastand havde haft i Interessentskabets Interesse, benægtede han enten, at Hovedcitanten havde haft dem, eller at de vare komne Interessentskabet tilgode.

Forsaavidt Indstævnte saaledes havde paaberaabt sig, at Hovedcitanten havde gjort sig skyldig i Misligholdelse af Kontrakten, benægtede Sidstnævnte, at dette var Tilfældet, idet han i Overensstemmelse med, hvad der er anført i Notarialbeskikkelsen, gjorde gjældende, at han havde deponeret den i Interessentskabskontrakten omhandlede Obligation hos den antagne Regnskabsfører og af denne atter havde faaet den tilbageleveret samt af ham var bleven foreløbig fritagen for at gjøre yderligere Pengetilskud — hvilket imidlertid Alt efter Indstævntes Anbringende er sket uden nogen Bemyndigelse fra hans Side —, og at han ikke kunde være pligtig til at yde yderligere Pengetilskud, saalænge der ikke forelaa noget Regnskab over Anvendelsen af de allerede indbetalte Pengebeløb, og dernæst anførte Hovedcitanten, at, selv om han havde gjort sig skyldig i Misligholdelse af Kontrakten, kunde dette dog ikke berettigge Indstævnte til at fjerne Hovedcitanten fra Interessentskabet og dog beholde det af ham gjorte Indskud. Idet Hovedcitanten derhos benægtede, at Indstævnte havde lidt det af ham angivne Tab, gjorde han senere under Proceduren gjældende, at han ganske vist maatte fastholde det Standpunkt, at han, uden Hensyn til om der var vundet eller tabt ved Forretningen, maatte kunne gjøre gjældende, at naar Indstævnte trods Hovedcitantens Protest af 30 Novbr. 1874 og den deri indeholdte Opfordring til at skjøde ham Halvparten og gjøre Rede for Anvendelsen af de indskudte og indkomne Beløb og trods hans Indsigelser mod Indstævntes Dispositioner over Ejendommen, aldeles Intet lod høre fra sig, men kun solgte bort af Ejendommen, maatte han kunne betragte sig som løst fra sine Forpligtelser og fordr sit Indskud med Renter tilbage, og at han altsaa under denne Forudsætning baserede sin Paastand paa, at Indstævnte havde misligholdt sine Forpligtelser; men, uden Hensyn til om Indstævnte havde gjort sig skyldig i Kontraktsbrud, maatte han, efter hvad han under den senere Procedure havde anbragt, formentlig være berettiget til at fordr, at Indstævnte skulde aflægge Regnskab for Anvendelsen af de af Hovedcitanten indskudte 12,000 Kr. og atter udbetale dem til ham, medmindre han kunde godtgjøre, at hele Beløbet eller en Del af det var gaet tabt. Forsaavidt Hovedcitanten saaledes senere under Sagen havde anført, at Indstævnte skulde være pligtig til aflægge Regnskab for det af Hovedcitanten indskudte Beløb, har Indstævnte anbragt, at Hovedcitanten ikke under nærværende Sag, saaledes som den oprindelig er anlagt, kan fordr Regnskab aflagt, og Indstævnte, der under Sagens Gang atter har solgt Hovedejendommen, og som tillige har solgt de 3 Parceller Matr. Nr. 907, 908 og 909, har derfor kun subsidiært under Sagen fremlagt Regnskab over Parternes gjensidige Mellemværende i Anledning af den omhandlede Forretning, og i Henhold til de af Indstævnte saaledes meddelte Oplysninger har Hoved-

citanten, der paa flere Punkter har gjort Indsigelse mod Regnskabet, nedlagt flere subsidære Paastande og derunder paastaet sig tilkjendt forskellige Beløb, der under forskellige Forudsætninger skulde udgjøre hans Andel i Interessentskabets Formue.

Der findes nu vel at maatte gives Hovedcitanten Medhold i, at, selv om han havde gjort sig skyldig i en Misligholdelse med Hensyn til de ham paahvilende kontraktmæssige Forpligtelser, kunde dette dog ikke medføre, at han skulde have forbrudt det af ham gjorte Indskud af 12,000 Kr.; men paa den anden Side vilde han, da Interessentskabet mellem Parterne i alt Fald i nogen Tid lovlig har bestaaet, heller ikke, selv om der forelaa et Kontraksbrud fra Indstævntes Side, kunne fordre hele det af ham i Interessentskabet gjorte Indskud, nemlig den af ham indskudte Kapital af 12,000 Kr. og de af ham muligvis gjorte Udlæg, udbetalt uden Hensyn til det Tab, der var lidt i den fælles Forretning, men han vilde kun kunne fordre, at Indstævnte udbetalte ham et saa stort Beløb, som efter rigtig opgjort Regnskab maatte findes at være hans Andel i Interessentskabets Formue paa det Tidspunkt, da Interessentskabet maatte betragtes som opløst eller anses for at have afsluttet sin Virksomhed, og den af Hovedcitanten nedlagte principale Paastand vil derfor ikke kunne tages til Følge. Da der nu derhos maa gives Indstævnte Medhold i, at Hovedcitanten ikke under nærværende Sag, saaledes som den oprindelig er bleven anlagt, og saaledes som Sagen navnlig har været indbragt for Forligskommissionen, kan fordre, at Indstævnte under Sagen skal aflægge Regnskab for Parternes Mellemværende i Anledning af den omhandlede Forretning eller dømmes til at betale det Beløb, som efter et rigtigt aflagt Regnskab mulig maatte tilkomme Hovedcitanten, vil der heller ikke kunne tages noget Hensyn til de af ham nedlagte subsidære Paastande, der, som ovenfor bemærket, gaa ud paa at erholde, hvad der efter et opgjort Regnskab er Hovedcitantens Andel i Interessentskabets tilbageværende Formue. Indstævnte vil derfor være at frifinde for Hovedcitantens Tiltale, og Omkostningerne i Hovedsagen ville efter Omstændighederne være at ophæve, idet nemlig Hovedcitanten findes paa en fyldestgjørende Maade at have godtgjort, at han var forhindret i at give personligt Møde under Forligsprøven, og der bliver derfor heller ikke Spørgsmaal om at idemme Hovedcitanten Mulkt for unødigt Trætte.

Hvad Kontrasøgsmaalet og Kontinuationssøgsmaalet angaar, da blev Hovedcitanten ved en blev nærværende Ret under 1 Marts 1875 afsagt Dom i en af Indstævnte i Hovedsagen, Murmester Nøthen, mod ham anlagt Sag Nr. ³⁶/₁₈₇₅ dømt til mod Extradition i kvitteret Stand af en den 3 Oktober 1874 af Hovedcitanten til bemeldte Indstævnte eller Ordre udstedt og af Nøthen til Industribanken her i Staden eller Ordre endosseret, af denne Bank den 13 Januar 1875 ved Notarius publicus her i Staden

de non solutione protesteret og derefter af Nøthen hos den nævnte Bank indfriet Vexel, stor 3000 Rd. eller 6000 Kr., samt mod Extradition af den til Vexlen hørende Protest at betale Nøthen 6038 Kr. 24 Øre (nemlig Vexlens Hovedstol 6000 Kr., $\frac{1}{2}$ pCt. Provision og Courtage 30 Kr. og Protestomkostninger 8 Kr. 24 Øre) med 6 pCt. aarlig Rente af 6000 Kr. fra den 16 Januar 1875, indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst. I Henhold til denne Dom, der nu er forældet, hvorfor Kontracitantinden har søgt Fornyelse paa samme, har Murmester Nøthens Enke, fornævnte Hanne Nøthen født Lundgreen, der har opgjort Omkostningerne ved den nævnte Sag Nr. ⁸⁸/1875 til 99 Kr. 76 Øre, paastaet Hovedcitanten tilpligtet mod Extradition af den nævnte Vexel med tilhørende Protest at betale til Kontracitantinden 6038 Kr. 24 Øre og Renter af 6000 Kr. fra den 16 Januar 1875 til Kontraklagens Dato den 2 Januar f. A. 6 pCt. aarlig med 1786 Kr. samt de forannævnte Omkostninger 99 Kr. 76 Øre, ialt 7924 Kr. tilligemed Renter 6 pCt. aarlig af 6000 Kr. fra Kontrastævningens Dato den 10 Januar 1880, indtil Betaling sker, og Renter af de øvrige 1924 Kr. med 5 pCt. aarlig i samme Tid og Kontrasagens Omkostninger skadesløst.

Hovedcitanten har imidlertid gjort gjældende, at der løb flere Vexler, hvorpaa hans og Nøthens Navne fandtes, men at det ikke var Meningen, at de skulde indfries ved yderligere Tilskud af Interessenterne, men at Tanken var at holde dem gaende, indtil der ved Ejendommens Realisation fremkom Valuta til deres Dækning og at saaledes ogsaa den under Kontrasøgsmaalet omhandlede Vexel var en i Interessentskabets Interesse trukken og indfriet Vexel, og Valutaerne for samme kommen Interessentskabet og ikke Hovedcitanten personlig tilgode, og ved de Beregninger over Parternes Mellemværende i Interessentskabet, som ligge til Grund for de af Hovedcitanten nedlagte subsidiære Paastande, er den omhandlede Vexel, efter hvad Hovedcitanten har anbragt, derfor ogsaa tagen i Betragtning og Vexlens Beløb skreven Nøthen tilgode. Til Støtte for den af Hovedcitanten saaledes fremsatte Paastand om, at den nævnte Vexel vedrørte Interessentskabet, har han navnlig paaberaabt sig, at han ved den angaaende Vexlen optagne Protest bl. A. anførte, at Vexlen ikke blev betalt, fordi den ikke direkte vedrørte ham, men henhørte til Ejendommen St. Mariedal, og at Diskontoen for Vexlen, ved hvilken en ældre Vexel indfries, er bleven ført begge Interessenter i Regning. Hovedcitanten har derfor paastaet sig frifunden under Kontrasøgsmaalet og sig tillagt dettes Omkostninger skadesløst samt protesteret mod, at han bebyrdes med Omkostningerne ved det af Nøthen i sin Tid mod ham for Vexlen anlagte Søgsmaal, der faldt bort af sig selv, da Ejendommen St. Mariedal umiddelbart efter blev bortsolgt, saa at der kom

Penge ind til Vexlens Dækning. For det Tilfælde imidlertid, at Retten maatte anse sig forpligtet til at forny den tidligere Dom, har Hovedcitanten under det af ham anlagte Kontinuationssøgsmaal foruden de oprindelig paastaaede Beløb paastaaet sig yderligere tilkjendt det samme Beløb, som Kontracitantinden har paastaaet tilkjendt sig, idet hans Indskud i Interessentskabet efter hans Paastand da vil forøges med dette Beløb, og han har derhos paastaaet sig tilkjendt Kontinuationssøgsmaalets Omkostninger skadesløst.

Kontracitantinden har derimod benægtet, at den omhandlede Vexel vedrører Parternes Mellemværende i Anledning af Interessentskabet, og derhos har hun protesteret imod, at der tages noget Hensyn til de ovenfor anførte, af Hovedcitanten fremsatte Indsigelser, da de ikke ere gjorte gjældende under den tidligere Sag, naagtet de vedrøre Forhold, der ere ældre end denne. Det anlagte Kontinuationssøgsmaal har Kontracitantinden paastaaet afvist med Tilkjendelse af Kost og Tæring, fordi det er for sildig anlagt; subsidiært har hun i Henhold til sit anførte Anbringende om, at Vexlen ikke vedrørte Interessentskabet, paastaaet sig frifunden i Kontinuationssøgsmaalet, og derhos har hun paastaaet Hovedcitanten idømt skadesløse Sagsomkostninger og Mulkt for unødigt Trætte, dels efter Sagens Beskaffenhed, dels fordi Hovedcitanten uden lovligt Forfald har undladt at give personligt Møde under Forligsmæglingen.

Der findes nu at maatte gives Kontracitantinden Medhold i, at de af Hovedcitanten med Hensyn til Kontrasøgsmaalet fremsatte Indsigelser ikke kunne komme i Betragtning, eftersom de Forhold, som de vedrøre, ligge forud for den tidligere Sag, under hvilken Hovedcitanten gav Møde uden at fremkomme med nogen Indsigelse, og den af Kontracitantinden nedlagte Paastand, der kun gaar ud paa Fornyelse af den ældre Dom, vil derfor være at tage til Følge, dog saaledes, at Omkostningerne ved Søgmaalet efter Omstændighederne blive at ophæve. Den af Kontracitantinden med Hensyn til Kontinuationssøgsmaalet nedlagte Afvisningspaastand findes ikke at kunne tages til Følge, da Søgmaalet ikke kan anses for sent anlagt. Derimod findes den af Kontracitantinden nedlagte Frifindelsespaastand at burde tages til Følge allerede af den Grund, at der under nærværende Sag, i Henhold til hvad der ovenfor er antaget, ikke kan ske nogen Opgjørelse af Parternes gjensidige Mellemværende i Anledning af det omhandlede Interessentskab, og at der derfor heller ikke under Sagen vil kunne træffes nogen Afgjørelse af, hvorledes Mellemværendet skal opgjøres, naar Hovedcitanten dømmes til at indfri den omhandlede Vexel.

Efter Omstændighederne ville Omkostningerne ved Kontinuationssøgsmaalet være at ophæve.

Statskassens Ret vil være at forbeholde, forsaavidt det maatte befindes. at den under Sagen fremlagte Deklaration af 28 Septbr. 1872 ikke er skrevet paa behørigt stemplet Papir; iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Torsdagen den 23 Marts.

Nr. 145. Højesteretssagfører Bagger

contra

Carl Vilhelm Christensen (Defensor Klubien),

der tiltales for Bedrageri og Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 Februar 1882: Arrestanten Carl Vilhelm Christensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salarer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kaas og Steinthal, med 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han være at anse efter Straffelovens § 251 og efter dens § 268 1ste Led, tildels sammenholdt med § 46. Straffen findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Han vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger efter Dommens Forkrifter.

Thi kjendes for Ret:

Carl Vilhelm Christensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Carl Vilhelm Christensen, der er født den 16 Oktober 1862 og ved denne Rets Domme af 21 Oktober 1879 og 23 November

1880 anset henholdsvis efter Straffelovens § 253, jfr. §§ 37 og 21, med 20 Rottingslag og efter §§ 228 og 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende Sag for Bedrageri og Falsk.

Forsaaavdt angaar Tiltalen for Bedrageri, er det ved Arrestantens Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han den 29 Septbr. f. A. svigagtig har fravendt Tobakshandler Jens Petersen to Cigarrør af Værdi tilsammen 8 Kr. Arrestanten indfandt sig den ommeldte Dag i Petersens Butik og foregav falskeligt for dennes Lærling Fritz Andersen, der var alene tilstede i Butiken, at han af Brændevinsbrænder Danielsen var sendt for at købe nogle Cigarrør samt en Kasse Cigarer. Han anmodede Lærlingen om at sende Cigarerne til Danielsen efter en nærmere opgiven Adresse, medens han selv udbad sig Cigarrørene udleverede, idet disse da skulde blive betalte ved Cigarernes Aflevering. I Tillid til dette Foregivende udleverede Lærlingen de ovennævnte Cigarrør til Arrestanten, men viste det sig, da de bestilte Cigarer bleve sendte efter den opgivne Adresse, at Danielsen ikke boede der. Efter Arrestantens Forklaring, som der ikke er Grund til at forkaste, har det ikke været hans Hensigt svigagtig at tilvende sig Cigarerne.

Hvad angaar Tiltalen for Falsk, er det paa samme Maade godtgjort, at Arrestanten den 27 December f. A. har gjort sig skyldig i denne Forbrydelse under følgende nærmere Omstændigheder:

Arrestanten, der havde Kundskab om, at Fragtmand Lars Hansen fra Næstved opholdt sig her i Staden paa Gjæstgivergaarden „Tre Hjorter“, besluttede at fravende denne Penge ved at medgive ham og modtage Betaling for en fingeret Vare til en Adressat i Næstved. I dette Øjemed skrev han paa en trykt Blanket en Regning „til Hansen fra Nyrup“, lydende paa et „Brokbindaberat“, — Brokbindapparat — stor 15 Kr. 85 Øre, underskrevet „Betalt Nyrup“, med hvilken Regning han indfandt sig paa nævnte Gjæstgivergaard og samtidig medbragte en Cigar-kasse, som han, for at give det Udseende af, at den indeholdt den foregivne Vare, havde pakket ind i Papir og fyldt med nogle Æbler. Han traf imidlertid ikke Fragtmanden, men fik tilfældig Lejlighed til at se en Pakke, der skulde forsendes til Næstved, og som bar Navnet Davidsen til Paaskrift. Da nu Arrestanten havde valgt Navnet Hansen ifæng, uden at sigte til eller kjende nogen Mand af dette Navn i Næstved, besluttede han sig til ikke at gjøre Brug af den medbragte Regning, men i Stedet for at skrive en anden. I Overensstemmelse hermed udfærdigede han paa en trykt Blanket en ny Regning „til Davidsen fra Nyrup“ for et „Brokbindaberat“ til Beløb 15 Kr. 85 Øre og underskrevet „Betalt Nyrup“. — Med denne Regning indfandt han sig atter paa Gjæstgivergaarden og præsenterede samme med An-

modning om Betaling for Fragtmand Hansen, hvem han nu traf tilstede og samtidig overleverede den ovennævnte Cigarkasse, men Hansen fattede strax Mistanke og udbetalte derfor ikke Beløbet, hvorimod han foranledigede Arrestantens Anholdelse. Ved Navnet „Nyrup“, som Arrestanten benyttede paa Regningerne, sigtede han til Instrumentmager Johan Ernst Nyrup, hvis Navn han saaledes betjente sig af uden dennes Vidende og Villie.

Som Følge af Foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 251 og § 268, tildels sammenholdt med § 46, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, hvorhos han vil have at betale Aktionens Omkostninger.

Nr. 133. Højesteretssagfører Bagger

contra

Carl Edvard Andersen (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri, falsk Angivelse, Betleri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 Febr. 1882: Arrestanten Carl Edvard Andersen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salarer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Alberti og Petersen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens § 230 1ste Led og § 225 samt Lov af 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, men Straffen findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Han vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger efter Dommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Carl Edvard Andersen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i atten Maaneder. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom bestemte Salarier

samt i Salarium til Højesteretssagførerne Bagger og Hansen for Højesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Carl Edvard Andersen, der er født den 23 April 1842 og mange Gange tidligere straffet, dels for Ejendomsindgreb, dels for Betleri og Løsgænger, bl. A. ved Helsingør Kjøbstads Politiretsdom af 2 Juni 1880 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og ved denne Rets Dom af 19 Oktober s. A. efter Straffelovens § 229 Nr. 4, jfr. tildels § 46 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, tiltales under nærværende Sag for Tyveri, falsk Angivelse, Betleri og Overtrædelse af Polititilhold, og er Arrestanten ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have gjort sig skyldig i disse Forbrydelser under følgende Omstændigheder:

I Slutningen af Oktober Maaned f. A. har Arrestanten fra-stjaalet Frugt- og Vildthandler Christian Jensen en til 3 Kr. vurderet Hare, der hang som Skilt i Døraabningen til dennes Butik, og medens Arrestanten i den første Uge af den paafølgende Maaned, tildels i Forening med en her under Sagen ikke medtalt Person, gik rundt i forskellige Ejendomme her i Staden og betlede, tilvendte han sig den 6te s. M. i et Værelse, hvor han i fornævnte Øjemed havde indfundet sig, et sammesteds beroende, til 12 Kr. vurderet, Uhr, som tilhørte Smedesvend Ludvig Frederik Olsen.

Endvidere er Arrestanten overbevist at have overtraadt et ham til Protokollen over mistænkelige Personer den 22 Oktober f. A. under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold bl. A. om at melde sig ved bemeldte Protokol hver Mandag for at oplyse, at han ernærede sig paa lovlig Maade, idet han ikke har foretaget nogen Melding fra den Dag, Tilholdet blev ham givet og indtil han den 7 November næsteften blev anholdt i nærværende Sag.

Hvad endelig angaar Tiltalen for falsk Angivelse, er det godtgjort, at Arrestanten den 7 November f. A. indfandt sig paa første Politistation og falskeligen anmeldte, at Tjenestekarl Ole Peter Tønnesen, der er den tidligere omtalte Person, i Forening med hvem Arrestanten har gjort sig skyldig i Betleri, havde stjålet et Uhr et Sted paa Halmtorvet, hvor de havde indfundet dem for at tigge. Endnu samme Dag, forinden Tønnesen var foranlediget bragt tilstede paa Stationen, erkjendte Arrestanten imidlertid, at det var ham selv, der havde begaaet Tyveri af et Uhr, nemlig det ovenomhandlede, og at hans Sigtelse mod Tønnesen var usand. Som Grund til denne Angivelse har Arrestanten

anfært, at han var bleven vred over, at Tønnesen paa et Logis-hus havde omtalt, at Arrestanten havde stjaalet Uhret, og derfor vilde skaffe ham arresteret.

Samtidig med, at Arrestanten for Politiet erkjendte, at ommeldte Sigtelse var falsk, fremkom han med en Angivelse om, at Arbejdsmand Otto Harald Petersen skulde, efter at Arrestanten til ham havde yttret, at han (Arrestanten) maatte skynde sig at blive af med det paagjældende Uhr inden der gik Politiefterretninger ud, være gaaet ud med Arrestanten for at pantsætte Uhret, og efter at dette var sket have modtaget en Krone af de derved indvundne Penge, hvilken Sigtelse for en hælerisk Virksomhed Petersen under Sagens Undersøgelse vedblivende har benægtet Rigtigheden af.

Under Forhørerne har Arrestanten ogsaa erkjendt, at det er usandt, at han til Petersen skulde have brugt fornævnte Ytring og forklaret, at han kun havde sagt til Petersen, at han havde Uhret fra en Søster. Men da Arrestanten næst at fastholde, at Petersen af ham har modtaget det nævnte Pengebeløb, har forklaret, at han har antaget, at Petersen var skyldig i den ham paasigtede Brøde, idet Petersen efter Arrestantens Formening ikke har kunnet tro paa Rigtigheden af hans Foregivende, men efter Omstændighederne maa have indset, at Uhret var ulovligt erhvervet, og der, efter hvad der er oplyst i Sagen, ikke findes Føje til at forkaste Arrestantens Forklaring og til at antage, at han mod bedre Vidende er fremkommen med den heromhandlede Angivelse, hvis Urigtighed end ikke er godtgjort, saa vil dette hans Forhold ikke kunne tilregnes ham som nogen falsk Angivelse.

Som Følge af Foranførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Led, og § 225 samt efter Lov 3 Marts 1860 om Straffen for Løsgænger og Betleri § 1, jfr. § 5, og findes Straffen efter Omstændighederne at burde under Et bestemmes til Tugthusarbejde i 2 Aar, hvorhos han vil have at betale Aktionens Omkostninger.

Tirsdagen den 28 Marts.

Nr. 12. Grosserer **A. D. Levin** (Hansen)
contra
Enkefru Agnes Fleron (Shaw).

betr. Spørgsmaal om Servitutberettigelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 September 1880: Forsaavidt angaar Spørgsmaalet om Indstævnte, Grosserer A. D. Levins Ret til paa den ham tilhørende Ejendom Matr. Nr. 43 F & G 1 i Staden Kjøbenhavns udenbys Vester Kvarter at have Oplag af raa Huder under aaben Himmel, afvises Sagen. Indstævnte bør ligeoverfor Citantinden, Enkefru Agnes Fleron, født Ahlmann, som Ejerinde af Ejendommen Matr. Nr. 43 E Lod 2 og 43 F & G 3 i Staden Kjøbenhavns udenbys Vester Kvarter være uberettiget til paa ovennævnte ham tilhørende Ejendom at lade foretage Tilberedning og Tørring af raa Huder og sammesteds at have og drive en Dampmaskine. Saa bør han og under en daglig Mulkt af 10 Kr. til Staden Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag han sidder denne Dom overhørig, borttage den Dampmaskine, der for Tiden er anbragt i Ejendommens Bygninger. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 28 April 1882.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1882—83.

Nr. 5-6.

Tirsdagen den 28 Marts.

Nr. 12.

Grosserer A. D. Levin (Hansen)
contra
Enkefru Agnes Fleron (Shaw).

Høiesterets Dom.

Forsaavidt Spørgsmaalet om Citantens Ret til paa den ham tilhørende Ejendom Matr. Nr. 43 F & G 1 i Staden Kjøbenhavns Udenbys Vester Kvarter at have Oplag af raa Huder under aaben Himmel er blevet afvist ved den indankede Dom, maa det, efter Parternes Procedure for Høiesteret, herved have sit Forblivende.

Af den under Sagen fremlagte Panteattest og den efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Afskrift af den paagjældende Ejendoms Folium i Panteregisteret fremgaar det, at det oprindelige Skjøde af 16 December 1854 fra Enkefru Schlegel til Gjæstgiver Mortensen, ved hvilket Citantens Ejendom blev fraskilt Matr. Nr. 43 F & G, er blevet thinglæst overensstemmende med Sportelreglementet af 22 Marts 1814 § 72 som stiftende forskjellige Servituter, deriblandt den i Dommen nævnte Bestemmelse om Anvendeligheden af Loven af 10 Marts 1852, og der er ingen Grund til at forudsætte, at den ved fornævnte § 72 af Sportelreglementet foreskrevne Thinglæsningsbegjæring skulde have undtaget den Bestemmelse, der forbyder Kjøbereren at have Indretninger, som kunde have skadelig Indflydelse for de tilstødende Parcellers Beboere, i hvilken Henseende bemærkes, at selve Skjødet, som det nærmest maatte være Citantens Sag at fremlægge, ikke er kommet tilstede under Sagen. Det kan derhos mærkes, at det til Citanten selv udstedte Skjøde ved at omtale Skjødet af 16 December 1854 som servitutstiftende maatte indeholde en Op-

fordring for ham til at gjøre sig nærmere bekendt med dettes Indhold, navnlig naar henses til den Brug, han agtede at gjøre af Ejendommen.

I Betragtning af det Ovenstaaende og forøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde maa det billigest, at Citanten er bleven kjendt uberettiget til at lade foretage Tilberedning og Tørring af raa Huder samt at have og drive Dampmaskine paa den Del af hans Ejendom, som han besidder i Medfør af det ham af A. H. Holm under 14 Februar 1874 meddelte Skjøde. Og hvad angaar to under Sagen omhandlede mindre Arealer — af hvilke det ene er erhvervet ved Mægling med Indstævnte af 7 September 1875 under udtrykkelig Udtalelse af, at Parterne herved tilsigtede «en Grændseregulering mellem deres til hinanden stødende Ejendomme», medens det andet, som under 10 Juli 1874 uden at være særskilt matrikuleret er blevet ham tilskjødet af Indstævnte til Henlæggelse under hans Ejendom Matr. Nr. 43 F & G 1, ifølge hvad der for Højesteret er oplyst om dets ringe Størrelse og Brede samt dets Beliggenhed maa betragtes fra det samme Synspunkt — da findes disse Arealer at maatte anses som saaledes indlemmede i Citantens Hovedejendom, at de nu maa være undergivne de samme Indskrænkninger som denne.

Ifølge alt det Foranførte vil den indankede Dom, hvis Bestemmelse om Processens Omkostninger tiltrædes, være at stadfæste, saaledes at Fristen for Dampmaskinens Borttagelse bestemmes til 4 Uger fra Højesteretsdommens Forkyndelse. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen bestemmes til 4 Uger fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Skjøde af 16 December 1854, thinglæst den 29 Januar 1855, skjødede Enkefru Anna Dorthea Schlegel Parcellen Matr. Nr. 43 F og G 1 i Staden Kjøbenhavns udenbys Vester Kvarter til Gjæstgiver Mortensen. I Skjødet hedder det: „ — — — — paa Grunden maa ej gjøres saadanne Anlæg eller Indretninger, som med Hensyn til det Almindelige eller Beboerne af de til Grunden grænd-

sende Steder anses utilladelige. Forøvrigt er Kjøberen underkastet de Forskrifter, der indeholdes i Loven af 10 Marts 1852, uanset at Grunden ligger udenfor den deri fastsatte Grændselinie. Endvidere er Kjøberen uberettiget til paa Ejendommen at foretage saadanne Indretninger, som i nogen Maade kunde have skadelig Indflydelse for de nuværende eller tilkommende Beboere af de tilstødende Parceller af Hovedejendommen Matr. Nr. 43 F & G, navnlig med Hensyn til Dampmaskiner, Smedier o. s. v.

Ved Skjøde af 3 December 1863, thinglæst den 21de s. M., solgte Gjæstgiver Mortensen fornævnte Parcel med de Rettigheder, Byrder og Forpligtelser, hvormed han havde ejet den i Medhold af det under 29 Januar 1855 thinglæste Skjøde til Slagtermester Malmvig, der atter paa lignende Maade afhændede den ved Skjøde af 20 Juni 1865, thinglæst den 3 Juli s. A., til Anders Hansen Holm. Endelig er Ejendommen ved Skjøde af 14 Februar 1874, thinglæst den 23de s. M., bleven overdragen til Indstævnte, Grosserer A. D. Levin, til hvem Ejendommen er solgt af Holm „med de Rettigheder og Forpligtelser, hvormed han ifølge sit den 3 Juli 1865 thinglæste Skjøde og ældre Adkomster samt Pantebøgernes Udvisende har ejet og besiddet samme.

Efter at være kommen i Besiddelse af fornævnte Ejendom skal Indstævnte i en af Bygningerne paa samme have ladet anbringe en Dampmaskine med sædvanligt Tilbehør, som han holder i stadig Drift, hvorhos han paa Ejendommen skal lade foretage Tilberedning af Huder og Tørring af disse saavel i Hus som i fri Luft. Da Citantinden, Enkefru Agnes Fleron, født Ahlmann, har forment, at en saadan Anvendelse er i Strid med Forskrifterne i Skjødet af 16 December 1854 samt, da hun som Ejerinde af Ejendommen Carls gave, Matr. Nr. 43 E Lod 2 og 43 F & G 3, der støder umiddelbart op til Indstævnets Ejendom og derhos for en Del er en Parcel af den Enkefru Schlegel i sin Tid tilhørende samlede Ejendom Matr. Nr. 43 F & G, anser sig berettiget til at modsætte sig samme, har hun anlagt nærværende Sag, hvorunder hun har nedlagt Paastand om, at Indstævnte kjendes uberettiget til paa sin heromhandlede Ejendom at have Oplag af raa Huder under aaben Himmel, at lade foretage Tilberedning og Tørring af raa Huder og sammesteds at have og drive Dampmaskine samt tilpligtes inden en vis Tid under en daglig Mulkt at borttage den Dampmaskine, der for Tiden er anbragt i en af Ejendommens Bygninger. Hun har derhos paastaet sig tillagt Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

Indstævnte har paastaet sig frifunden for Citantindens Tiltale — subsidiært forsaavidt angaar nogle ved Kjøb og Magelæg fra Citantinden erhvervede Grundstykker, samt sig i alle Tilfælde tillagt Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrække-

ligt. Under Sagens Gang har han dernæst nedlagt en yderligere subsidiær Paastand om i ethvert Fald at frifindes, forsaavidt Citantindens Paastand gaar ud paa, at han skal findes uberettiget til paa sin Ejendom at have Oplag af raa Huder under aaben Himmel og lade foretage Tilberedning og Tørring af raa Huder.

Foreløbig bemærkes, at Citantindens Paastand om, at det skal forbydes Indstævnte at have Oplag af raa Huder under aaben Himmel paa hans heromhandlede Ejendom, ligger udenfor Forligsklagen og Stævningen og at Sagen derfor forsaavidt *ex officio* vil være at afvise.

Til Støtte for sin principale Paastand har Indstævnte anført, dels at han ikke besidder Ejendommen med de i Skjødet af 16 December 1854 ommeldte særlige Forpligtelser, dels at Citantinden i ethvert Fald maa anses uberettiget til at gjøre disse gjældende, dels endelig, at den Anvendelse, han har gjort af Ejendommen, ikke kan anses stridende imod Bestemmelsen i det ommeldte Skjøde.

Hvad det første Punkt angaar har Indstævnte gjort gjældende, at der, hvis det havde været Mening, at de i Skjødet af 16 December 1854 ommeldte Indskrænkninger skulde paahvile Ejendommen som saadan, herom burde være sket særlig Thing læsning overensstemmende med § 72 i Sportelreglementet af 22 Marts 1814, men at dette i ethvert Fald efter en Indstævnte i sin Tid meddelt Panteattest kun kan antages at være sket med Hensyn til Bestemmelsen om, at Kjøberen er underkastet Forskrifterne i Lov af 10 Marts 1852. Forsaavidt der derfor ved Skjødet er paalagt den første Kjøber videregaaende Indskrænkninger, kunne disse kun have havt en rent personlig Karakter, og senere Erhververe af Ejendommen kunne kun være forpligtede til at underkaste sig dem, forsaavidt de særlig have forbundet sig hertil, hvilket ikke er Tilfældet med Indstævnte. Heri findes der imidlertid ikke at kunne gives Indstævnte Medhold. Efter Indholdet af Skjødet af 16 December 1854 kan der ingen Tvivl være om, at det har været Mening, at de ovenfor fremhævede Indskrænkninger skulde paahvile Ejendommen som saadan og ikke blot den første Kjøber personlig, men det kunde da ikke være nødvendigt særlig at nævne dem i de senere Skjøder paa Ejendommen, i ethvert Fald ikke, da det i disse og navnlig ogsaa i Indstævntes Skjøde udtrykkelig hedder, at Ejendommen kun afhændedes med de samme ifølge ældre Adkomster paahvilende Forpligtelser. Indstævnte har saaledes været direkte opfordret til at undersøge de ældre Adkomstdokumenters Bestemmelser i saa Henseende, og han maa derfor tilskrive sig det selv, hvis han har været uvidende om de heromhandlede Forpligtelser. Ligesaa lidt findes der at kunne tages noget Hensyn til Indstævntes Paastand om, at Citantinden skulde være uberettiget til at optræde som Sagsøger i den heromhandlede Anledning. De ommeldte

Forpligtelser ere nemlig efter selve Indholdet af Skjødet af 16 December 1854 paalagte Ejendommen af Hensyn til de nuværende og efterkommende Beboere af de tilstødende Parceller af Hovedejendommen, og det er in confesso, at Citantindens Ejendom tildels er en saadan Parcel, men hun maa da ogsaa være berettiget til at paatale Tilsidesættelser af de paatagne Forpligtelser, saalænge disse ikke gyldig ere hævede, uanset at hendes egne Adkomstdokumenter ikke indeholder Noget om en saadan Ret. Sagens Udfald vil herefter komme til at afhænge af, hvorvidt den Anvendelse, Indstævnte har gjort af sin Ejendom, kan siges at være i Strid med Bestemmelserne i Skjødet af 16 December 1854.

I saa Henseende har Indstævnte nu vel indrømmet, at der paa hans Ejendom findes en Dampmaskine, men han har fra først af paastaet, at denne ikke bruges, idet den kun er kjøbt som et Appendix til en Dampkjedel, der anvendes til et Tørringsapparat. Da Indstævnte imidlertid maa siges senere selv at have erkjendt, at Kjedlen bl. A. benyttes til at sætte en Centrifugalblæser i Bevægelse og det med Hensyn hertil i en under Sagen fremlagt Erklæring, der er afgiven af en af de i Lov af 24 Marts 1875 § 7 ommeldte Synsmænd, og hvis Rigtighed ikke er modsagt, hedder, at der ved et foretaget Eftersyn af fornævnte Dampkjedel paa samme fandtes anbragt en Maskine, som blev drevet ved den i Kjedlen udviklede Damp og var bestemt til at sætte et Ventilationsapparat i Bevægelse, maa det anses godtgjort, at Indstævnte har og driver en Dampmaskine paa sin Ejendom. Hertil er han imidlertid efter Indholdet af Skjødet af 16 Decbr. 1854 utvivlsomt uberettiget og han vil derfor i ethvert Fald forsaavidt ikke kunne undgaa at dømmes efter Citantindens Paa-stand.

Det maa dernæst anses for at være in confesso, at Indstævnte paa sin Ejendom foretager Saltning og Tørring af Huder, dels i Hus dels under aaben Himmel. Indstævnte har imidlertid paastaet, at Citantinden ikke kan have nogen videre Gene heraf, og at en saadan Anvendelse af Ejendommen i ethvert Fald ikke staar i Strid med Bestemmelserne i Skjødet af 16 Decbr. 1854. Ligesom Indstævnte imidlertid selv ikke har kunnet benægte, at der ved Behandlingen af raa Huder og Skind i det Øjemed at konservere dem, stundom kan foranledige nogen ilde Lugt, saaledes er det i en under Sagen fremlagt, i en anden Anledning optagen Skjønforretning, mod hvilken Indstævnte ingen Indvending har fremsat, udtalt, at Skindene, naar de først ophænges, efter at have ligget nogle Dage efter Slagtingen, eller naar Vejret er mindre gunstigt, navnlig saaledes, at der ikke er tilstrækkelig Tørring i Luften, ville frembringe ilde Lugt, og endelig er det af forskellige under Sagen førte Vidner, forklaret, at de, naar de have passeret Ejendommen, have mærket og været generede

af den ilde Lugt samt have hørt, at de nærmest Boende og Forbigaaende have besværet sig over den. Det maa derhos anses godtgjort under Sagen, at Saltningen af Huderne har medført, at der er trængt Saltvand ind i Citantindens Have, hvorved den til Indstævntes Ejendom grændsende Del af samme er bleven saaledes inficeret, at de derværende Træer og Buske ere gaaede ud, og vel har Indstævnte forment, at denne Indtrængen af Saltvand for Fremtiden vil være forhindret, da Saltningen af Huderne nu foregaar i Bassiner murede i Cement, men han har ikke mod Citantindens Benægtelse godtgjort, at den paapegede Ulempe derved vil være hævet. Efter det saaledes Foreliggende skjønnes det ikke at kunne benægtes, at den Anvendelse, Indstævnte gjør af sin Ejendom, selv om der ikke kan gives Citantinden Medhold i, at den af Indstævnte drevne Næringsvej falder ind under de i Lov af 10 Marts 1852 § 1 nævnte, maa siges at være i Strid med Bestemmelserne i Skjødet af 16 Decbr. 1854, og Citantinden maa derfor være berettiget til at forlange, at den ophører.

Forsaavidt Indstævnte endelig har villet gjøre gjældende, at der i ethvert Fald ikke kan paahvile ham nogen Indskrænkning i den heromhandlede Henseende med Hensyn til Benyttelsen af nogle mindre Arealer, der dels ved Magelæg, dels ved Kjøb ere erhvervede fra Citantindens og henlagte under hans Ejendom, findes der heller ikke heri at kunne gives ham Medhold. Han kan nemlig kun antages at besidde disse Arealer med de Indskrænkninger, der ved et ligeledes under 16 December 1854 udstedt Skjøde paa den Del af Citantindens Ejendom, hvorfra Arealerne ere tagne, ere paalagte bemeldte Ejendom, men det er af Citantinden paastaaet, at de Indskrænkninger i Ejendomsraadheden, hvorom der her er Spørgsmaal, falde ind under Udtrykkene i fornævnte Skjøde, skjøndt disse ikke ere ganske de samme som de i Skjødet af 16 Decbr. 1854 paa Indstævntes Ejendom brugte, og heri findes der at maatte gives hende Medhold. Naar det nemlig i det heromhandlede Skjøde hedder, at der paa Ejendommen ikke maa gjøres saadanne Anlæg eller Indretninger, som med Hensyn til det Almindelige eller Beboere af de til Grunden grændsende Steder maa anses utilladelige, medens ved Siden heraf Forskrifterne i Loven af 10 Marts 1852 særlig ere gjorte anvendelige paa Ejendommen, ses det ikke, at den førstnævnte Passus kan forstaaes anderledes end som indeholdende et almindeligt Forbud mod at benytte Ejendommen paa en Maade, der maa erkjendes i væsentlig Grad at kunne forulempe Naboerne, hvilket i Henhold til, hvad foran er bemærket, utvivlsomt maa siges at være Tilfældet med en Anvendelse af Ejendommen som den, hvorom her er Tale.

I Henhold til Foranstaaende vil Citantindens Paastand, forsaavidt samme kan paakjendes under nærværende Sag, i sin Hel-

hed være at tage til Følge, saaledes at Indstævnte ifalder en Bøde af 10 Kr. til Staden Københavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, han sidder Dommens Forskrift om Dampmaskinens Borttagelse overhørig.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Stempelovertrædelse foreligge ikke under Sagen.

Onsdagen den 29 Marts.

Nr. 137.

Advokat Hindenburg

contra

James Heyliger (Bagger),

der tiltales for Manddrab.

St. Thomæ Bythings Extrarets Dom af 26 Oktober 1881: Arrestanten James Heyliger bør have sit Liv forbrudt. Saa udreder han ogsaa samtlige af Aktionen lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Vestindisk Landsoverrets Dom af 2 Januar 1882: Underretsdommen bør ved Magt at stande, saaledes at Arrestanten James Heyliger tillige i Erstatning til Enken Theresa Crabert betaler Doll. 1,200. Den idømte Erstatning at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke, bliver Dommen at stadfæste, dog saaledes at den idømte Erstatning som uhjemlet i den for Vestindien gjældende Straffelovgivning vil bortfalde.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at den idømte Erstatning bortfalder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat

Hindenburg og Højesteretssagfører Bagger 15 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten James Heyliger, der under nærværende i 1ste Instants ved St. Thomæ Bythings Extraret af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd paakjendte Sag, aktioneres for Manddrab, har i Overensstemmelse med det iøvrigt Oplyste vedgaaet, at have dræbt Skibstømrer George Crabert, idet han den 10 August sidstleden paa Kirkegaarden paa St. Thomas ved et Pistolskud har tilføjet ham et Saar i venstre Tinding, som efter de obducerende Lægers Erklæring var Aarsag til Craberts saa godt som øjeblikkelige Død, og tillige var en absolut dødelig Læsion. Af Obduktionsforretningen fremhæves iøvrigt, at venstre Tindings Muskel i stort Omfang var fuld af underløbet Blod, at der i Tindingbenet var et ovalt Hul af Størrelse som Spidsen af en Pegefingert, samt at Knokkeldelene paa Hjernes skallens Grundflade i betydelig Grad vare splintrede. Den formentlig anvendte Kugle og dennes Udgangsaaubning vare Lægerne, trods omhyggelig Efterøgning, ikke i Stand til at finde.

Den af Arrestanten afgivne Tilstaaelse om de nærmere Omstændigheder ved Gjerningen ere i det Væsentlige følgende:

I flere Aar havde der været Uvenskab imellem ham og Crabert, som var gift med hans Hustrus Halvøster, de omgikkes ikke, og, naar de tilfældig mødtes, forekom det ham altid, at Crabert tilkastede ham haanlige Blikke, ligesom Sidstnævnte, der var en ædruelig Mand, medens Arrestanten, om just ikke forfalden, dog drak langt mere, end han havde godt af, ofte til Andre lod falde ringeagtende Ytringer om Arrestanten, til hvem de siden bleve bragte. Herved havde Crabert, som Arrestanten siger, i mange Henseender gjort ham Livet utaaeligt; men, om han derfor ogsaa har tænkt paa en ubestemt Maade at hævne sig, var det ikke faldet ham ind at berøve Crabert Livet eller paa anden Maade tilfredsstille sin Hævnfølelse. Afvigte 10 August, da en Søster af hans og Craberts Hustruer skulde begraves om Eftermiddagen, mødte han imidlertid tidlig paa Dagen Crabert, som ogsaa ved den Lejlighed smilte eller vrængede ad ham. Og denne Omstændighed i Forening med, at han i Løbet af Dagen paa forskjellige Steder nød en ikke ringe Kvantitet Spiritus, samt tillige, at et Fruentimmer lod ham høre, at Crabert alene afholdt Udgifterne ved deres Svigerindes Begravelse og sikkert vilde gjøre sig til heraf paa Arrestantens Bekostning, gjorde ham i den Grad forbitret, at, da han under et Ophold i sit Hjem, hvor han havde begivet sig for at skifte Klæder, fik

Øje paa sin dobbeltløbede Pistol, der var skarpladt, stak han den i Lommen med et ubestemt Forsæt om at ville true og mulig gjøre Brug af den mod Crabert, hvis han skulde træffe denne. Senere paa Dagen vil han dog næsten have glemst, at han havde havt ondt i Sinde, og navnlig vil han ikke have tænkt herpaa, da han omtrent Kl. 5¹/₄ gik ind paa Kirkegaarden, i hvis Nærhed han boede, enten uden egentlig Øjemed eller for at besøge et afdød Barns Grav.

Det havde været Arrestantens Agt at følge sin afdøde Svigerinde, hvis Begravelse var berammet til Kl. 5¹/₂, til Jorden; men omtaaget, som han var af den Spiritus, han havde nydt, passede han ikke Tiden og drev omkring paa Kirkegaarden i Stedet for at gaa til sit Hjem og omklæde sig. Derved skete det, at, just som han vilde gaa hjem, blev han overrasket af en Regnbyge, imod hvilken han søgte Ly under et Træ ved Kirkegaardens Indgang paa den nordlige Side af en fra Øst til Vest løbende Gangsti, og, medens han stod her, blev Svigerindens Kiste baaret ind, ledsaget af et temmelig stort Ligfølge, deriblandt Crabert. Ligesom de øvrige i Følget søgte ogsaa denne Ly mod Regnen under Træerne ved Indgangen og kom til at staa paa den sydlige Side af ovennævnte Gang, skraas overfor Arrestanten og med den venstre Side vendt mod ham. Da en anden af Ligfølget, Vidnet Adams, der ikke var saa høj som Crabert, stod til venstre for denne, skjulte han ham saaledes tildels for Arrestanten, som alene kunde se Craberts Hoved; Afstanden mellem dem var ikkun 8 engelske Fod eller knap 4 Skridt. Synet af Crabert plejede altid at irritere Arrestanten, men aldrig i saa høj Grad som nu, da han saa ham staa rolig i sin Nærhed; og efter at han en kort Tid havde betragtet ham, uden, saavidt han tror, at tænke paa at øve Vold imod ham, foer han over imod ham og affyrede Pistolen paa ham. Paa Grund af sin omtaagede Tilstand, erklærer han, var han sig ikke ret bevidst, hvad han foretog sig, han kan særlig ikke mindes, om han gik lige op til Crabert eller blev staaende midt i Gangen, men erindrer dog, at han trak Pistolen frem fra sin Buxelinning, indenfor hvilken han bar den, og at han, da han var kommen Crabert meget nær, hævdede Pistolen og affyrede den i Retning af hans Hoved eller Skulder. Klokken maa da antages at have været omtrent 6. Medens han i de første Forhør paastod alene at have havt til Hensigt at saare Crabert for at give ham en alvorlig Paamindelse om at lade ham i Fred i Fremtiden, og at han ej tænkte paa, at han udsatte hans Liv for Fare ved Skuddet, forklarer han senere under Sagen, at han ikke erindrer at have havt den bestemte Hensigt at dræbe den Paagældende, men dog heller ikke tør benægte Muligheden af i det Øjeblik, han skjød, at have havt en saadan Tanke.

For en Del er Rigtigheden af Arrestantens Tilstaaelse be- styrket ved de øvrige under Sagen fremkomne Oplysninger, og i andre Henseender ere disse ikke tilstrækkelige til at forkaste den; men dette synes dog ikke at gjælde, forsaavidt Arrestanten paa- staar, at Mødet med Crabert var aldeles tilfældigt, og at han har skudt paa ham efter en i samme Øjeblik fattet Beslutning, og ligeledes synes det tvivlsomt, om Arrestanten har været saa meget beruset, som han giver sig Udseende af.

Foreløbig skal imidlertid bemærkes, at ikkun en Eneste af Ligfølget er funden at have iagttaget Arrestanten, da han af- fyrede Pistolen, nemlig Vidnet Daniel, der forklarer, at han saa Arrestanten gjøre nogle — i Extraretten siger han, at det var 3 — Skridt hen imod Crabert, hvorved han kom denne paa om- trent 3 Fods Afstand, og derefter affyre Pistolen, hvis Munding neppe kunde være mere end 6 Tommer fra Craberts Hoved. Med denne Forklaring, hvormed stemmer, hvad det ovennævnte Vidne Adams, som stod ved Siden af Crabert, har udsagt om, at Skuddet maa være bleven affyret lige over hans højre Skulder, da hans Frakke paa Skulderen var sveden af Krudtet, synes Arrestantens Tilstaaelse, som i paagjældende Punkt er mindre fuldstændig, at burde suppleres.

Hvad nu angaar Arrestantens ovennævnte Angivende af, at Mødet med Crabert ikke var søgt fra hans Side, da foreligger der ikke Noget, som bestyrker dette Angivende, medens flere saavel forudgaaende som efterfølgende Omstændigheder afgjørende tale imod Rigtigheden heraf. Af hine er det især af Betydning, hvad Vidnerne Garcia og Mac Farlane under Ed have udsagt, at de omtrent Kl. 5¹/₄ mødte Arrestanten, der Intet vil kunne mindes heraf, gaaende ad Kirkegaarden til, da han i Forbigaaende til en 3die Person, med hvem de vare i Følge, og som ogsaa selv hørte ham sige Noget, men ikke opfattede Ordene, henvendte den Ytring: „Halloj Succì! jeg vil være en slem Dreng idag.“ Naar Arrestanten dernæst til Vidnerne Daniel og Brown, der anholdt ham, da han havde skudt Crabert, paa Vejen til Politi- kammeret, til Svar paa deres Spørgsmaal om Bevæggrunden til Forbrydelsen, gjentagne Gange har svaret: „Jeg har gjort det for at tilfredsstille mine Følelser, og jeg véd, at jeg vil blive hængt“, tyder ogsaa dette nærmest paa, at han er gaaet ind paa Kirkegaarden i den Hensigt at øve Vold imod Crabert, om hvem han vidste, at han vilde indfinde sig der til Begravelsen. Endelig har Arrestanten strax efter at være kommen til Politikammeret, udenretlig til Politimesteren i Overværrelse af 2de Vidner — der edelig have bekræftet dette — tilstaaet, at han i den Hensigt at træffe Crabert havde begivet sig til Kirkegaarden, efter at han i flere Dage havde omgaaedes med Tanken om at hævne sig paa ham. I det lidt over 1¹/₂ Time senere optagne Forhør har

Arrestanten fragaaet Forklaringen i dette Punkt og erklæret ikke at kunne erindre at have udtalt sig saaledes.

Herefter skjønnes det ikke rettere end, at det maa anses godtgjort, at Arrestanten efter foregaaende Overlæg har skudt paa Crabert; at denne tillige har været fuldkommen sagesløs, forstaar sig af sig selv.

Derimod findes det betænkeligt at forkaste Arrestantens Forklaring om, at han ikke har havt et bestemt Drabsforsæt. Det er selvfølgelig ikke en Tilstaaelse herom, at han i Politiretten den 26 August til Svar paa Forhørsdommerens noget kaptløse Spørgsmaal om, naar han havde fattet et Forsæt som det nævnte, har yttret, at han ikke mindes, at have havt Forsættet, og at det derfor maa være opstaaet hos ham, da han pludselig saa Crabert i sin Nærhed, eller naar han den 16de s. M. forklarer, at han ikke tør benægte Muligheden af at have havt Forsættet, da han affyrede Pistolen. Vel maa den, der med koldt Blod affyrer en ladt Pistol paa en Anden under Forhold som de, under hvilke Arrestanten skjød paa Crabert, antages bestemt at tilsigte dens Død, paa hvem han skyder. Men dels har Arrestanten i Gjerningsøjeblikket været noget beruset, dels har han aabenbart været i en ved Forbittrelse mod Crabert fremkaldt ophidset Tilstand, og disse Omstændigheder i Forening gjøre det ikke usandsynligt, at han ikke har gjort sig Rede for, at hans Skud, hvis det ramte Crabert, efter al menneskelig Beregning maatte have hans Død til Følge.

Om det end er oplyst, at Arrestanten er en Person med hæftige Lidenskaber, der i Hidsighed baade udstøder Trusler, som han ikke tænker paa at udføre, og foretager Handlinger, som han ellers ikke vilde have foretaget — saaledes har han samme Dag, som han dræbte Crabert, iturevet en ny Frakke med de Ord, at han ikke vilde begraves i den — foreligger dog ikke Noget af Betydning, som støtter den af Defensor ved Extraretten udtalte Formening om, at han paagjældende Dag har været berøvet Fornuftens Brug.

Det er en langtfra sjelden Begivenhed mellem Folk af Arrestantens Klasse herpaa Øerne, at de i Hidsighed og Vrede ødelægge deres egne eller Andres Ejendele, og derhos taler bl. A. den Maade, hvorpaa Arrestanten strax efter at have forøvet Gjerningen, afgav omstændelig Forklaring om dens Iværksættelse, afgjørende imod hans Utilregnelighed af den anførte Grund. Ihvorvel han maa antages i Gjerningens Øjeblik at have været under Indflydelse af Spiritus, er det, som nævnt i det Foregaaende, tvivlsomt, om han ikke har forstillet sig og givet sig Udseende af at være mere beruset, end han i Virkeligheden var. Forhørsdommeren, som har bevidnet, at han strax efter Anholdelsen øjensynlig var noget beruset, har senere i en efter Underrettsdommens Afsigelse afgiven Erklæring udtalt en stærk For-

modning herom. Men i ethvert Fald er der aldeles ikke Føje til at statuere, at Beruselsen i nogen væsentlig Grad har afficeret hans Tilregnelighed, og derfor maa det ogsaa antages, at han har forudset eller dog været i Stand til at forudse Craberts Død som en Følge, Skuddet let kunde medføre.

Arrestanten, der er født paa den hollandske Ø Saba, er skjønnet at være 44 Aar gammel og har opholdt sig paa St. Thomas i mange Aar, hvor han har ernæret sig med Tiltakling af Skibe; han er ikke funden tidligere tiltalt eller straffet her i Landet. Under nærværende Sag har han faaet et godt Skudsmaal af Flere, for hvem han har arbejdet, men efter de af Forhørsdommeren og Underdommeren afgivne Erklæringer synes det, at han først flere Maaneder efter at have forøvet den Forbrydelse, hvorfor han tiltales, har begyndt at føle den Anger over samme, som hans Sjælesørger har bevidnet, at han nu føler.

Efter alt Foranførte vil Arrestanten i Henhold til Frd. 4 Oktober 1833 § 10 Mbr. 1 være at anse med den i Lov 6—6—1 foreskrevne Livsstraf, og Underrettsdommen, der er kommen til samme Resultat, ligesom den med Rette har paalagt Arrestanten at udrede Aktionens Omkostninger, vil derfor forsaavidt være at stadfæste. Naar derimod nævnte Dom ikke har troet at kunne tage den af den Dræbtes Enke, Theresa Crabert fremsatte Paa-stand om Erstatning for Tab af hendes Forsørger til Følge, findes det efter Omstændighederne, især da Arrestanten har erklæret sig villig til at give Enken Alt, hvad han ejer, at der ikke kan være nogen Betænkelighed ved at tilkjende Enken Crabert Erstatning, uanset at Intet derom indeholdes i Frd. 4 Oktober 1833, og at positiv Hjemmel ligeledes mangler i den øvrige her gjældende Lovgivning, og skjønnes Erstatningen, hvis Størrelse Enken har overladt til Rettens Fastsættelse, passende at kunne bestemmes til Doll. 1,200.

Nr. 144.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Johanne Olsen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 Febr. 1882: Arrestantinden Johanne Olsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og i Betragtning af, at Tiltalte tidligere 6 Gange er dømt for Ejendomsindgreb,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestantinden Johanne Olsen, der er født den 21 Marts 1864 og senest anset ved Rettens Dom af 4 Oktober f. A. efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist at have den 9de og 11te d. M. i to forskjellige Gange frastjaalet Grosserer Jacob Andersen nogle ialt til 24 Kr. vurderede Underbeklædningsgjenstande, vil hun være at anse efter Straffelovens § 228, jfr. § 37, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Torsdagen den 30 Marts.

Nr. 116. Overretssagfører Arntzen

contra

1) Rosalie Mathilde Rasmussen og 2) Mogens Larsen
(Defensor Klubien),

for: Nr. 1, Barnefødsel i Dølgemaal og Nr. 2, Delagtighed i denne Forbrydelse samt for uterligt Forhold imod et tiaarigt Pigebarn.

Sunds-Gudme Herreders samt Lehn Birks Extrarets Dom af 22 Septbr. 1881: Tiltalte, Mathilde Rosalie Rasmussen af Tvede, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Tiltalte, Husmand Mogens Larsen sammesteds, bør for Aktors Tiltale fri at være. Begge Tiltalte bør in solidum udrede alle af deres Arrest og af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Hansen, og til Defensor,

Prokurator Styrup, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 December 1881: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lassen og Nissen, bør de Tiltalte Rosalie Mathilde Rasmussen af Tvede og Husmand Mogens Larsen sammesteds En for Begge og Begge for En betale 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret for Rosalie Mathilde Rasmussens Vedkommende forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Overretssagfører Arntzen og Advokat Klubien 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Sunds-Gudme Herreders Extraret hertil indankede Sag tiltales Rosalie Mathilde Rasmussen af Tvede og Husmand Mogens Larsen sammesteds, Førstnævnte for Barnefødsel i Dølgemaal og Sidstnævnte for Delagtighed i denne Forbrydelse samt for uterligt Forhold imod et 10-aarigt Pigebarn.

Forsaavidt angaar Tiltalte Rosalie Rasmussen, der er en Plejedatter af sidstnævnte Tiltalte, med hvem hun boede alene sammen, er ved hendes egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse Følgende godtgjort: Efter at hun første Gang et Par Dage før den 21 Juli f. A. og derefter gjentagne Gange indtil ind i Oktober f. A. havde havt Samleje med en paa en Gaard i Nærheden tjenende Karl, blev hun af en praktiserende Læge i Svendborg, hos hvem hun den 6 November f. A. søgte Raad, fordi hun led af Smerter i Underlivet, og fordi hendes Menstruation var udebleven efter hendes Paastand siden April f. A., underrettet om, at hun var frugtsommelig, hvilket hun imidlertid for ham benægtede, og hun kom efter sin Fremstilling først i Begyndelsen af Januar Maaned d. A., da hun mærkede Foste-

rets Bevægelser, til den Overbevisning, at hun var frugtsommelig, men af Frygt for sin Plejefader besluttede hun at skjule sin Tilstand, og hun nægtede derfor ligeoverfor Plejefaderen, naar denne spurgte hende derom, at hun var frugtsommelig, ligesom hun ogsaa nægtede det overfor Andre og overhovedet ikke aabenbarede sit Svangerskab for Nogen. Hun havde heller ikke syet Børnetøj, fordi hun ikke kunde forfærdige noget, uden at Plejefaderen vilde se det, men hun har dog herved tillige forklaret, at hun tænkte, at hun ikke vilde føde, førend hendes Fader fik Tømmerarbejde, hvorved hun blev alene hjemme hele Dagen og kunde sy Børnetøj, hvilken Bestemmelse imidlertid blev forhindret derved, at hun fødte Barnet 2 Maaneder tidligere, end hun havde ventet. Den 14de og 15de Marts havde hun vedvarende stærke Smertes, om hvilke hun vidste, at de kom fra hendes Svangerskab, men hun troede efter hendes Forklaring, at de vilde gaa over igjen, fordi den regelmæssige Svangerskabstid efter hendes Formening endnu ikke var forløben. Efter at hun imidlertid om Aftenen den 15 Marts var bleven bragt i Seng og hendes Plejefader ligeledes var gaaet i Seng, indtraf Fødselsveerne og hun jamrede stærkt, hvorfor Plejefaderen atter stod op. Kl. 8 $\frac{1}{2}$ gik Fostervandet fra hende, men først efter læn- gere Tids Forløb kom Fosteret frem, og hun kunde føle, at det havde Liv, medens hun med Hænderne trak det frem, først det ene Ben, derefter det andet Ben og derefter Kroppen. Hovedet kunde hun ikke strax faa frem, og hun antager, at der næsten forløb en halv Time, inden hun fik Hovedet trukket ud, og forinden vare Fosterets Bevægelser ophørte. Under Fødselen sad hun paa Knæ i Sengen; hun lagde Barnet mellem sine Knæ og blev siddende i den samme Stilling, indtil Efterbyrden efter omtrent et Kvarters Forløb kom frem. Hun rev da Navlestrengen over og kastede Efterbyrden paa Gulvet, hvorfra Plejefaderen tog den op og lagde den paa en Tallerken. Barnet gjemte hun under Halmen i Sengen, og den 19de Marts begravede hun om Eftermiddagen Liget, som hun om Formiddagen havde lagt i sin Kommodeskuffe, under Gulvet i Kjøkkenet, hvor det senere, efter at Undersøgelse imod hende var indledet, efter hendes Anvisning blev fundet. Uagtet hendes Plejefader under Fødselen stod hos hende og holdt paa hende, omtalte hun dog ikke for ham, hvad der foregik, ligesom hun heller ikke anmodede ham om at tilkalde Hjælp. Tiltalte har benægtet at have tænkt paa at aflive Barnet og hun har paastaet, at hendes Tanke var den, at, hvis Barnet kom levende til Verden, vilde hun bestræbe sig for at holde det ilive og holde det skjult i Storstuen i nogle Dage, indtil hun kunde overvinde sig til at aabenbare Fødselen for Plejefaderen.

Ifølge den af de obducerende Læger afgivne Erklæring har det paagjældende Barn været levedygtigt og fuldbaaret, men død-

født, i alt Fald har det ikke aanded efter Fødselen, og de obducerende Læger have derhos udtalt, at Moderens Forklaring om, hvorledes Fødselen skal være foregaaet, kan være rigtig, og at det er i høj Grad sandsynligt, at Barnets Død er fremkaldt under selve Fødselen, da der ikke fandtes fremtrædende Tegn paa interuterus Død og heller ikke Tegn paa Liv efter Fødselen. Det kgl. Sundhedskollegium har tiltraadt de Konklusioner, hvortil bemeldte Læger ere komne, og det har derhos udtalt, at Muligheden af, at Barnet, uagtet det har været fuldbaaret, kan have været Frugten af et ved den anførte Tid i Juli f. A. stedfundet Samleje, ikke kan benægtes, om det end kun er lidet sandsynligt. Det af den nævnte Tiltalte, der er født den 31 December 1854 og som ikke tidligere er funden tiltalt eller straffet, saaledes udviste Forhold findes at burde henføres under Straffelovens § 194, og den i Underrettsdommen, der tillige har anset hende efter Straffelovens § 192, jfr. § 46, valgte Straf af Forbedringshusarbejde i 1 Aar findes passende.

Hvad dernæst Tiltalte Mogens Larsen angaar, har han benægtet, at han vidste, at hans Plejedatter var frugtsommelig eller at hun, da han om Natten mellem den 15de og 16de Marts d. A. stod hos hende, fødte et Barn, eller at den Gjenstand, som han, i Overensstemmelse med hvad førstnævnte Tiltalte har forklaret, tog op fra Gulvet og lagde paa en Tallerken, var Efterbyrden, og uagtet denne hans Forklaring ikke kan anses sandsynlig, findes der dog ikke at være tilvejebragt Bevis for, at han har været meddelagtig i den af førstnævnte Tiltalte begaaede Forbrydelse.

Forsaavidt han dernæst sigtes for uterligt Forhold mod et 10-aarigt Pigebarn, har et saadant Barn forklaret, at Tiltalte kort før Jul f. A. havde kaldt hende ind til sig, da hun gik forbi hans Hus, og at han derpaa havde trykket hende ind til sig og imod hendes Villie løftet hendes Klæder op samt stukket sin Haand op under hendes Skjorter, befølt hende paa hendes Knæ og bare Legeme, samt at Tiltalte, da hun Søndag efter Nytaar blev sendt i et Ærinde til ham, havde behandlet hende paa en lignende Maade, men at han dog den Gang ikke havde Haanden højere op end til Knæerne. Det nævnte Barn havde, efter at Tiltalte havde behandlet hende paa den anførte Maade, beklaget sig for sin Moder over Tiltaltes Adfærd imod hende. Tiltalte har indrømmet, at han ved bemeldte Lejlighed tog bemeldte Barn i sine Arme for at lege eller kjæle for hende, men han har benægtet, at han iøvrigt har behandlet hende paa den af hende angivne Maade, eller at han har gjort sig skyldig i uterligt Forhold ligeoverfor hende, og der findes ikke tilvejebragt Bevis for, at dette dog skulde være Tilfældet.

Bemeldte Tiltalte, der er født den 13 Juli 1819, og som tidligere ifølge en under 18 Juli 1844 afsagt Krigsretsdom for

Tyveri har været anset med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, men forevrigt ikke er funden tiltalt eller straffet, vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale.

Tirsdagen den 4 April.

Nr. 105. Højesteretssagfører Hansen

contra

1) **Jørgen Hansen**, 2) **Hans Nielsen**, 3) **Peter Johansen**, 4) **Stine Madsen**, Johansens Hustru, og 5) **Christopher Madsen**, Nr. 1 og 2 for Tyveri og Delagtighed deri, røveriske Trusler — eller for Hans Nielsens Vedkommende Delagtighed deri — eventuelt Ran, samt for Betleri og Løsgænger og Jørgen Hansen tillige for Bedrageri, Nr. 3, 4 og 5 for Tyveri, Nr. 4 tillige for Delagtighed deri eller i alt Fald for Hæleri og Nr. 3 tillige for Hæleri.

(Defensor Overretssagfører Salomonsen).

Muckadell m. fl. Birkers Extrarets Dom af 4 Juni 1881: De Tiltalte 1) Arrestanten Jørgen Hansen, 2) Arrestanten Hans Nielsen, 3) Husmand Peder Johansen af Ny-Stenderup, 4) dennes Hustru Stine Madsen, 5) Husmand Christopher Madsen bør straffes Nr. 1 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, Nr. 2 med Tugthusarbejde i 3 Aar, Nr. 3, 4 og 5 med Fængsel paa Vand og Brød, Nr. 3 i 4 Gange 5 Dage, 4 og 5 hver i 5 Dage, hvorhos udredes i Erstatning af Tiltalte Nr. 1 Jørgen Hansen til Gaardejer Hans Pedersen, Aborre Nygaard 251 Kr., af samme Tiltalte in solidum med Tiltalte Nr. 2 Hans Nielsen til Husmand Christoffer Jensen i Søllinge 50 Øre, Indsieder Peder Christianen, Søllinge Familiehus 1 Kr. 50 Øre, Tømrer Christen Hansen, Havndrup, 1 Kr. 66 Øre, endvidere af Tiltalte Nr. 1 in solidum med Tiltalte Nr. 3 og 4 Peder Johansen og Hustru til Husmand Hans Peder Nielsen i Kistrup 10 Kr. De Tiltalte ville derhos have at betale alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger, derunder det Prokuratorerne Hoffmeyer og G. Petersen tillagte Salær henholdvis 150 Kr. og 90 Kr. foruden Diæter efter Overøvrighedens Bestemmelse i følgende Forhold: Tiltalte Nr. 5 Christopher Madsen udreder alene de med hans Arrest og Straffens Exekution forbundne Omkostninger samt $\frac{1}{20}$ Del af ovennævnte Salærer og Diæter. Resten betales af Arrestanterne Nr. 1 og 2 Jørgen Hansen og Hans Nielsen En for Begge og Begge for En,

dog at de Tiltalte Nr. 3 og 4 Peder Johansen og Hustru Stine Madsen deltage med dem heri for $\frac{1}{8}$ Del. De idømte Erstatninger at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Septbr. 1881: Arrestanterne Jørgen Hansen af Husby og Hans Nielsen af Stubberup bør straffes, Førstnævnte med Forbedringshusarbejde i 4 Aar og Sidstnævnte med Tugthusarbejde i 4 Aar, og de Tiltalte Husmand Peter Johansen af Ny Stenderup, hans Hustru Stine Madsen og Husmand Christoffer Madsen af Ny Stenderup med Fængsel paa Vand og Brød henholdsvis i 4 Gange 5, i 5 og i 5 Dage. I Henseende til de paalagte Erstatninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Sagens Omkostninger, derunder Salær til Underretsprokuratorerne Hoffmeyer 100 Kr. og Groth Petersen 50 Kr., og Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne P. A. Petersen og Wolff, 50 Kr. til hver, betale Arrestanterne Hansen og Nielsen En for Begge og Begge for En med $\frac{19}{20}$, saaledes at de Tiltalte Johansen og hans Hustru in solidum med dem deraf udrede En for Begge og Begge for En $\frac{1}{19}$ og Tiltalte Christoffer Madsen med $\frac{1}{20}$. De idømte Erstatninger at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det Væsentlige tiltrædes, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger angaaende Stine Madsens mentale Tilstand ikke kunne føre til et andet Resultat for hendes Vedkommende end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Højesteretssagfører Hansen og Overretssagfører Salomonsen tillægges i Salarium for Højesterethver 120 Kroner, der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne
1) Jørgen Hansen af Husby, der er født den 14 August 1856

og tidligere straffet, bl. A. ifølge nærværende Rets Dom af 16 August 1878 i Henhold til Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og oftere for Løsgænger og Betleri, senest ifølge Odense Kjøbstads Politiretsdom af 2 April f. A. i Henhold til Lov 3 Marts 1860 § 1 og § 5, jfr. § 3, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og 2) Hans Nielsen af Stubberup, der er født den 13 December 1840 og senest anset ved Elbo, Brusk og Holmans Herreders Extrarets Dom af 6 November 1878 ifølge Straffelovens § 232 som det maa antages for 5te Gang begaaet Tyveri med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og ved Wedellsborg Birks Politiretsdom af 7 Maj f. A. ifølge Lov af 3 Marts 1860 §§ 1 og 3 med Tvangsarbejde i 30 Dage, samt de Tiltalte 3) Husmand Peter Johansen af Ny Stenderup, der er født den 20 September 1835 og anset ved Salling Herreds Extrarets Domme henholdsvis af 3 Marts 1854 ifølge Frd. 15 September 1832 § 7 og Frd. 11 April 1840 §§ 1 og 64, jfr. med § 78, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og af 1 September 1858 ifølge Frd. af 11 April 1840 § 34 og for Betleri med Forbedringshusarbejde i 5 Aar, dennes Hustru 4) Stine Madsen, der er født den 16 Juli 1837 og ikke funden forhen straffet, og Sidstnævntes Broder 5) Husmand Christoffer Madsen af Ny Stenderup, der er født den 9 September 1825 og ej heller funden forhen straffet, ere under nærværende, mod dem ved Muckadell Birks Extraret anlagte Sag aktionerede: Jørgen Hansen og Hans Nielsen for Tyveri og Delagtighed deri, røveriske Trudsler — eller for Hans Nielsens Vedkommende Delagtighed deri — eventuelt Ran, samt for Betleri og Løsgænger og Jørgen Hansen tillige for Bedrageri, og de tre Tiltalte Peter Johansen, hans Hustru og Christoffer Madsen for Tyveri, Johansens Hustru tillige for Delagtighed deri eller i al Fald Hæleri og Peter Johansen selv tillige for Hæleri, og ere de ved den nævnte Extrarets dels efter de tre sidstnævnte Tiltaltes Begjæring, dels paa det Offentliges Vegne hertil indankede Dom af 4 Juni d. A. blevne ansete: Jørgen Hansen i Henhold til Straffelovens § 253, § 228, tildels smh. med §§ 47, 55, 54, jfr. §§ 240, 229, 3die Led, § 237, jfr. § 47, § 245 og Lov af 3 Marts 1860 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, Hans Nielsen i Henhold til Straffelovens § 232, jfr. §§ 47, 55, § 237, § 245, jfr. § 47 og Lov af 3 Marts 1860 med Tugthusarbejde i 3 Aar, Peter Johansen i Henhold til Straffelovens § 228, jfr. §§ 47 og 54 og § 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, Stine Madsen, Johansens Hustru i Henhold til Straffelovens § 238 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og Christoffer Madsen i Henhold til Straffelovens §§ 228 og 235, ligeledes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, hvorhos Jørgen Hansen er tilpligtet dels alene, dels in solidum med Hans Nielsen og dels in solidum med Peter Johansen og dennes Hustru at udrede forskjellige Er-

statningsbeløb, ligesom det derhos er paalagt Christoffer Madsen at udrede de med hans Arrest og Straffen forbundne Omkostninger og $\frac{1}{20}$ af de de beskikkede Sagførere for Underretten tillagte Salærer og Diæter, medens samtlige øvrige Omkostninger ved Sagen ere paalagte Jørgen Hansen og Hans Nielsen En for Begge og Begge for En, dog saaledes, at Peter Johansen og hans Hustru deltagt in solidum med dem deri for $\frac{1}{6}$.

Under Sagen er der ved de afgivne Tilstaaelser og det iøvrigt Fremkomne oplyst Følgende:

Jørgen Hansen, som, efter at han i Slutningen af Maj f. A. havde udstaaet den ham senest idømte Straf, havde faaet Tjeneste hos Gaardejer Hans Pedersen af Aborre Nygaard, blev den 9 Oktober f. A. af denne sendt til Aarup Jernbanestation med en Ko og en Kvie, for der at aflevere dem til en Kreaturhandler og modtage Betalingen for samme med 290 Kr., men efter at have modtaget disse Penge forbrugte han først paa Stationen uden Tilladelse en Del af dem til Svir og besluttede derpaa at tilegne sig Resten og undvige dermed, hvad han strax udførte, idet han i den paafølgende Tid for Størstedelen tilfods under forskellige opdigtede Navne drog gennem Fyen, Sjælland, Falster og Lolland.

Sidst i Oktober eller først i November, da han paa en Ubedydelighed nær havde opbrugt hele dette Beløb, for hvilket han saaledes havde besveget Gaardejer Hans Pedersen, vendte han over Svendborg tilbage til Fyen, hvor han kort efter traf sammen med Arrestanten Hans Nielsen, som efter at han den 7de Juni f. A. var bleven løsladt fra den ham senest idømte Straf af Tvangsarbejde, uafbrudt havde strejft om paa Fyen, ernærende sig ved Betleri, idet han dog i Løbet af disse Maaneder vil have søgt om Arbejde en Mængde forskellige Steder, men forgjæves. Efter at Arrestanterne saaledes vare trufne sammen i Begyndelsen af November Maaned f. A., fulgtes de først i al Fald indtil hen imod Midten af bemeldte Maaned og, efter derpaa i nogen Tid atter at have færdedes hver for sig, paany en Tid i den første Halvdel af December, indtil de bleve anholdte Natten mellem den 13de og 14de December, sammen rundt omkring i forskellige Egne af Fyen, idet de i al denne Tid, uden at søge om Arbejde, væsentlig ernærede sig ved at betle, dels i Fællesskab, dels hver for sig.

Medens de tvende Arrestanter saaledes flakkede om sammen, blev der af dem begaaet ialt omtrent 30 Tyverier, hvorved de tilvandt sig en stor Mængde forskellige Klædningsstykker, 2 Paraplyer, en Pibe, en Barberkniv, nogle Garnnøgler o. s. v., en And og en Hane, til en samlet Værdi af 80 à 85 Kr. Anden blev stjaalen under aaben Himmel, Hanen fra et uafsaaset Hønseshus og samtlige de øvrige Gjenstande fra Steder, hvor Arrestanterne vare inde for at betle, og hvor Gjenstandene i det Øjeblik

da de bleve stjaalne, vare uhindret tilgjængelige for dem, hvilket navnlig ogsaa maa antages at have været Tilfældet med 2 Garnnøgler 2 Par Vanter og nogle Par Fruentimmersko, som er tagne fra Steder, som ikke have kunnet udfindes. Medens Arrestanten Nielsen kun delvis har kunnet erindret og give Oplysning om de saaledes begaaede Tyverier, ved hvis Udførelse Arrestanterne og navnlig han maa antages tildels at have været i mindre ædru, omend fuldt tilregnelig Tilstand, har Arrestanten Hansen derimod husket og givet Oplysninger om dem alle, og Rigtigheden af disse Oplysninger er dels iøvrigt godtgjort, dels erkjendt af Nielsen. Ifølge det saaledes Fremkomne maa noget over Halvdelen af bemeldte Tyverier antages udførte af Nielsen, og Resten derimod af Hansen; men samtlige disse Tyverier findes dog at maatte tilregnes begge Arrestanterne som fælles. Vel kan der nemlig ikke undtagen i et enkelt Tilfælde antages at have foreligget nogen forudgaaende særlig Aftale om, at de skulde tilvende sig netop, hvad de stjal, idet meget mere Enhver af dem maa antages i de fleste Tilfælde at have taget uden Aftale, hvad der tilfældig tilbød sig, og heller ikke er der oplyst at have foreligget en forudgaaende almindelig Aftale mellem dem om, at Enhver af dem skulde tage, hvad han kunde, paa de Steder, hvor de kom ind; men, ligesom Arrestanten Hansen har vedgaaet, at de gjentagne Gange, naar de vare mindre ædru, havde talt indbyrdes om, at Betleriet ikke betalte sig, og at de ligesaa godt maatte stjæle, saaledes maa i al Fald de allerfleste af Tyverierne antages begaaede af den Ene af dem i den Andens Paasyn, og selv i de enkelte Tilfælde, hvor kun den Ene af dem havde været inde paa det Sted, hvor et Tyveri blev begaaet, medens den Anden ventede udenfor, vidste denne, særlig efter Arrestanten Nielsens Forklaring, dog godt, at, hvad der derfra blev medbragt af de Gjenstande, hvorom der her er Tale, var stjaalet, og i samtlige Tilfælde maa begge Arrestanter derhos efter det Foreliggende antages paa Forhaand at have betragtet Tyverierne som skete til fælles Fordel, hvorfor de ogsaa, uden Hensyn til, hvem der havde stjaalet den enkelte Ting, uden videre i Fællesskab benyttede og snart den Ene, snart den Anden af dem raadede over disse ved Salg eller paa anden Maade.

Under deres Omflakken kom Arrestanterne den 12 Novbr. efter Sengetid til Gaardmand Peder Jensens Gaard i Hjallesø og steg Arrestanten Hansen derpaa uden foregaaende Aftale med Arrestanten Nielsen, der blev staaende udenfor, i den Hensigt, efter hvad Hansen har forklaret, at begaa Tyveri, medens Nielsen vil have antaget, at det var hans Hensigt at tiltrue sig Penge, gjennem et Vindu, hvis Hasper ikke vare paasatte, ind i Bryggeriet, hvorfra han, idet han kom til at støde til en Dør, kom ind i et ved Siden af værende Pige-kammer. Efter at have tændt et der staaende Lys og set, at der laa en Pige i Sengen, af-

krævede han hende hendes Penge eller hendes Uhr, idet han samtidig sagde, at der var flere Mænd udenfor, der ligesom han vare nødtvungne til at skaffe sig Penge, og at han vilde dræbe hende, hvis hun søgte at tilkalde Nogen, men ellers ikke skulde gjøre hende Fortræd. Da Pigen nægtede at have Uhr eller Penge hos sig, men lovede at skaffe Penge, hvis hun maatte faa Lejlighed til at staa op og klæde sig paa, gik Hansen imidlertid ind derpaa og begav sig midlertidig ind igjen i Bryggerset, men, da han herfra mærkede, at Pigen, efter at være kommen ind i den øvrige Del af Gaardbygningerne, tilkaldte Hjælp, sprang han ud af Vinduet og fjernede sig med Nielsen, efter at have tilkastet Gaardejeren, der kom til, en yderligere Trudsel om Vold. Forinden havde han dog i Bryggerset taget et til 1 Kr. vurderet Lagen, som han rakte ud til Nielsen, der modtog det, men som de paa Vejen fra Gaarden bortkastede.

Derfra begav de sig strax begge til et ved Hjallesø Kohave liggende enligt Hus, der beboedes af Indsiddet Rasmus Nielsen og Hustru, som vare i Seng, og hvem de, efter at disse vare staaede op og havde lukket dem ind, bade om Noget at drikke. Efter at have faaet dette, forlangte Arrestanten Hansen imidlertid, at Folkene skulde udlevere dem de Penge, de havde, og, da Folkene nægtede at have saadanne, Uhr eller Frakke, gjentog han sit Forlangende, idet han samtidig holdt en aaben Lomme-kniv med et henved 3" langt, spidst Blad hen for Rasmuss Nielsens Bryst i en $\frac{1}{2}$ eller $\frac{1}{4}$ Alens Afstand fra dette, og have begge Arrestanter forklaret, at det i det Øjeblik var deres Hensigt at skræmme Folkene til at udlevere det Forlangte, medens der ikke er oplyst forinden at have foreligget nogen Aftale i saa Henseende, og medens Arrestanten Nielsen derhos samtidig vil have søgt at berolige Konen noget. Efter begges, særlig Hansens, Forklaring, der forsaavidt ikke kan forkastes, var det derhos ikke Meningen i Virkeligheden at tilføje de Paagjældende Overlast, hvis de ikke efterkom det fremsatte Forlangende, og da baade Manden og Konen forsikkrede, at de vare fattige Folk, som Intet havde, foretoge Arrestanterne heller ikke videre end at de forlangte og toge lidt Brændevin, der stod paa Bordet, idet Nielsen dog derhos kastede 36 Øre som Betaling derfor, hvorpaa de fjernede sig.

Den 12 December Kl. ca. 11 Aften indfandt Arrestanterne sig ved et Hus paa Kværndrup Mark, der beboedes af Ane Hansdatter, Hansens Enke, dennes 78-aarige Moder og 12-aarige Datter, bankede paa Vinduet og forlangte Noget at drikke, og da Bøboerne, der vare i Seng, ikke lukkede op, sprængte de Døren, der kun var lukket indvendig med en Pind, ved at bryde imod den. Efter saaledes at være kommen ind, forlangte de atter Øl og fik nu dette af Hansens Enke, men derpaa forlangte Arrestanten Hansen med Bemærkning om, at de vare Røvere,

at hun skulde give dem de Penge, hun havde, og medens Arrestanten Nielsen tilføjede: „Ja, vi maa jo ikke tigge og ikke stjæle“, tog Hansen derhos en aaben Lommekniv med et henvend 3“ langt, spidst Blad frem, hvormed han truede ad Hansens Enke. Denne søgte nu at slippe ind i Kammeret ved Siden af, hvorhen Arrestanterne ligeledes stræbte at følge hende, og maa Arrestanten Nielsen antages samtidig at have tilføjet den 78-aarige Moder, som da søgte at komme Datteren tilhjælp, et Stød, hvorved hun faldt om over en Kiste og fik flere Kontusioner, der dog ikke vare betydelige eller havde varige Følger. Da det imidlertid var lykkedes den 12-aarige Datter at slippe ud, og Arrestanterne opdagede, at hun løb efter Hjælp, fjernede de sig. Arrestanterne ville ved den anførte Lejlighed have været noget berusede, men medens Arrestanten Hansen har vedgaaet, at han mulig allerede udenfor Huset har sagt til Nielsen, at han vilde søge at kyse Beboerne med Kniven, har han fastholdt, at det ikke var hans Hensigt virkelig at bruge den, og dette er der saa meget mindre Grund til at forkaste, som han ikke ses virkelig at have brugt den, saa lidt som Arrestanterne ses at have brugt en Stok, som en af dem havde med.

Foruden de Forbrydelser, som Arrestanten Hansen saaledes begik under sin Omflakken sammen med Arrestanten Nielsen, har han derhos, medens han skakkede ene om, paa to Steder, hvor han var inde at betle, stjælet det ene Sted en Kaskjet af ubetydelig Værdi og det andet Sted en Stormhue til 1 Kr. Medens han derhos i Begyndelsen af November i nogle Dage sammen med Arrestanten Nielsen opholdt sig hos Tiltalte Peter Johansen og Hustru, hos hvem de gjentagne Gange havde Tilhold under deres Omflakken, begav han sig Natten mellem den 8de og 9de November ene ud med en Bøsse, efter Angivende for at skyde Vildænder, og tilvendte sig da fra Gaardmand Peder Jørgensens aabenstaaende Gaard i Østerhæsinge en tam And, af Værdi 1 Kr., som han strax dræbte, og indsvøbte i en Pose og noget Linned, af samlet Værdi $1\frac{1}{2}$ Kr., hvilket hang paa et derværende Gjærde, idet han derhos truede Ejeren, der imidlertid kom til, med at skyde ham i Benene, hvad han dog ikke vil have havt til Hensigt at gjøre, ligesom han strax derefter paa Ejerens Forlangende fjernede sig, idet han hjembragte det Stjæalne til Husmand Johansen, hvor Anden blev fortæret. Samme Nat tilvendte han sig derhos fra Husmand i Stenderup Mads Andersens Fiskers uafsaasede Udhus en Jakke, af Værdi 2 Kr.

Natten mellem den 10de og 11te November gik Arrestanten Hansen endelig efter foregaaende Aftale med Tiltalte Peter Johansen ud med denne for at stjæle nogle Ænder hos Husmand Hans Peter Nielsen i Kistrup, paa hvilke Johansen havde givet ham Anvisning, og efter at Johansen havde fulgt ham i al Fald hen til Husmandens Bolig, tilvendte Arrestanten sig af det uaf-

laasede Hønseshus 5 Ænder til en Værdi af 10 Kr., som de i Forening bragte hjem til Johansen, idet de derhos paa Hjemvejen, ligeledes i Forening, af Husmand i Stenderup Peder Henriksens uafsaasede Tørvekube tilvendte sig 2 til ialt 8 Øre ansatte Kaalhoveder.

Arrestanten Nielsen har i Efteraaret 1880 en Gang sammen med Tiltalte Johansen fra et Gaardmand Peter Jørgensen paa Østerhæsingemark tilhørende Markhegn ud mod Landevejen stjaalet 5 à 6 Lægter til en Værdi af ca. 1½ Kr., som de frabrøde og hjembragte til Johansen, der brugte dem til det af ham beboede Hus. Samme Arrestant har derhos vedgaaet, at han en Gang var med til at spise af de af Arrestanten Hansen, som ovenfor anført, til Tiltalte Johansen hjembragte Ænder, men imod hans vedholdende Benægtelse deraf kan det ikke anses bevist, at han da havde nogen Anelse om, at de vare stjaalne.

Hvad Tiltalte Peter Johansen angaar, da har han, som ovenfor anført, tilstaaet i Efteraaret 1880 sammen med Arrestanten Nielsen at have til egen Fordel stjaalet de ved denne omtalte 5 à 6 Lægter og Natten mellem den 10de og 11te November f. A. sammen med Arrestanten Hansen 5 Ænder og 2 Kaalhoveder, og endvidere har han vedgaaet, at han, da han deltog i Fortæringen af den af Hansen Natten mellem den 8de og 9de Novbr. hjembragte And, vidste, at denne var stjaalet, og at han altsaa forsaauidt har gjort sig skyldig i Hæleri. Endelig har han under Sagen forklaret og vedblivende fastholdt, at han for ca. 6 Aar siden har efter Opfordring af Tiltalte Christoffer Madsen deltaget med denne i Tyveri af en omhugget Bøg i en til Stamhuset Sandholt hørende Skov, hvilken Bøg de savede i 2 Stykker, hver til en Værdi af 1 à 1½ Kr., og hjembragte til Madsen, som beholdt dem, og at han for ca. 1½ Aar siden sammen med Madsen har til denne i samme Stamhuses Skov stjaalet 2 afhuggede saakaldte Granrakter paa 3 à 4 Alens Længde, der tilsammen ere ansatte til 25 Øre, og skjøndt der nu ikke iøvrigt er oplyst Noget om Tyveri af saadanne Gjenstande, der ej ere savnede, og skjøndt Tiltalte Madsen vedholdende har nægtet at have havt nogen Del i noget af disse to Tyverier, for hvilke han har paa-staaet, at Tiltalte Johansen kun har beskyldt ham paa Grund af et mellem dem bestaaende Uvenskab, og skjøndt Tiltalte Madsen saaledes ikke vil kunne domfældes for samme, findes Tiltalte Johansens Tilstaaelser i saa Henseende for hans eget Vedkommende dog ikke at kunne forkastes, saaledes som ved Underrettedommen antaget, og han vil altsaa ogsaa blive at drage til Ansvar for dem.

Medens Tiltalte Madsen, som nysanført, imod sin Benægtelse ikke kan drages til Ansvar for de ham af Tiltalte Johansen paa-sigtede to Skovtyverier og ligesaa lidt for et ham paasigtet Tyveri af 3 à 400 Mursten i 1878, har han derimod tilstaaet, hvad der

ogsaa stemmer med det iøvrigt Oplyste, at han i 1877—78 har en Nat tilvendt sig tvende Grene af en tophugget Bøg i Stamhuset Sandholdts Skov, hver ca. 5 Alen lang og ca. 5 " tyk og til en Værdi efter hans eget Opgivende af 50 Øre, men efter Skovfogdens af 1 à 1½ Kr., som han fik to andre Mænd til at hjælpe sig med at hjembære, samt at han i 1877 fra en af Grevskabet Hvedholms Skove har, iøvrigt i nogle der arbejdende Personers Paasyn, tilvendt sig et Stykke Favne-Brænde, hvis Ejer ikke vides, til en Værdi af 25 Øre, og til hans senere Forsøg paa atter delvis noget at fragaa disse Tilstaaelser findes der aldeles ikke at kunne tages noget Hensyn.

Tiltalte Stine Madsen, Johansens Hustru, har endelig under Sagen tilstaaet, at hun, skjøndt hun først troede, at den af Arrestanten Hansen Natten mellem den 8de og 9de November f. A. hjembragte And var en af ham skudt Vildand, dog, endnu medens hun tilberedte den og altsaa inden hun deltog i at spise den, kom paa det Rene med, at det maatte være en tam stjaalen And, og at hun ligeledes, inden hun anvendte den af Hansen samme Nat hjembragte Pose og Linned, som han gav hende, erfarede, at det var stjaalet, samt at hun vidste, at de af Hansen og hendes Mand Natten mellem den 10de og 11te November hjembragte 5 Ænder vare stjaalne, da hun modtog og tilberedte dem. Derimod har hun vedholdende benægtet, at hun havde nogen Del i den om dette Tyveri tagne Beslutning, inden det blev udført, og denne hendes Benægtelse kan ikke forkastes, om end hendes Forklaring har været vaklende om, hvorvidt hun vidste, at de gik ud for at stjæle Ænderne, og ligesaalidt kan hendes og tillige hendes Mands vedholdende Paastand om, at de, der dels ved Kjøb og Bytte, dels som Gave have faaet en stor Del af de af Arrestanterne Hansen og Nielsen stjaalne Gjenstande, ikke have anet, at disse vare stjaalne, men have troet, at de, som af Arrestanterne udsagt, vare erhvervede ved Betleri, forkastes. Naar Tiltalte Stine Madsen derhos endvidere under Forhørene sidst i December f. A. har tilstaaet, at hun i 1873—74, medens hun tjente paa Østrupgaard, gjorde sig skyldig i Tyveri af nogle faa Levnetsmidler — som det snarest maa antages til umiddelbar Fortæring — og at hun i 1874, da hun tjente paa Arreskov, sammen med en senere afdød Pige tilvendte sig et Par vadskede Lagener til Værdi 1½ Kr., og et Par vadskede Vidskestykker, da findes hun dog ikke under Sagen at kunne drages til Ansvar for disse af hende saaledes tilstaaede Tyverier, hvoraf det første i alt Fald maa have været at henføre under Straffelovens § 235, thi efter at hun den 18 Januar d. A., Dagen før hun blev løsladt af Arresten, havde havt et voldsomt Krampeanfald, fragik hun under de senere optagne Forhør ganske sine i Henseende til Tyverierne paa Arreskov afgivne Tilstaaelser og erklærede ikke at kunne huske sine tidligere Forklaringer derom,

som maatte bero paa Misforstaaelser, og da der nu ikke iøvrigt har kunnet tilvejebringes nogen Oplysning om de paagjældende Tyverier, findes det under disse Omstændigheder betænkeligt at lægge hendes Tilstaaelser derom til Grund ved Sagens Paadømmelse. Derimod vil hun, da den Hysteri, hvoraf hun lider, og af hvilken det nævnte Anfald var et Udtryk, ikke ifølge Distriktlægens efter foretagen Undersøgelse afgiven Erklæring kan antages at have formindsket hendes Tilregnelighed, blive at dømmes for de af hende vedgaaede, ogsaa efter Sygdomsanfaldet fastholdte Hælerier.

I Henhold til det saaledes Anførte vil Arrestanten Hansen blive at anse efter Straffelovens § 228, jfr. tildels med § 54, § 229 Nr. 4, § 243, jfr. med § 46 og § 253 samt Lov af 3 Marts 1860 § 1, jfr. med § 5, og Arrestanten Nielsen efter Straffelovens § 232, jfr. tildels med § 54, for 6te Gang begaaet simpelt og grovt Tyveri, og § 243, jfr. med § 46, samt Lov af 3 Marts 1860 § 1, jfr. med § 5, Tiltalte Johansen, da de ham tidligere overgaaede Domme i Medfør af Straffelovens § 61, 2det Stykke, ikke have Gjentagelsesvirkning, efter Straffelovens §§ 228 og 238, Tiltalte Johansens Hustru efter Straffelovens § 238 og Tiltalte Christoffer Madsen efter dens § 228 og findes Straffen passende at burde fastsættes for Arrestanten Hansen til Forbedringshusarbejde i 4 Aar og for Arrestanten Nielsen til Tugthusarbejde i 4 Aar, medens det for de Tiltalte Johansen, Johansens Hustru og Christoffer Madsen vil have sit Forblivende ved de i Underrettsdommen fastsatte Straffe for dem af Fængsel paa Vand og Brød i henholdsvis 4 Gange 5, 5 og 5 Dage.

Nr. 112.

Advokat Nellemann

contra

Niels Peder Lerche (Defensor Klubien),

der tiltales for Brandstiftelse og Assurancesvig.

Løve Herreds Extrarets Dom af 7 Oktober 1881: Arrestanten Niels Peder Lerche bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar. Saa bør han og udrede denne Sags Omkostninger, deriblandt Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Drechsel og Smith, 20 Kr. til hver. Sagførelsen har været forsvarelig. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Decbr. 1881: Arrestanten Niels Peder Lerche bør hensættes

til Forbedringshusarbejde i 3 Aar, men foreøvrigt bør han for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Maag og Rode, bør Arrestanten betale 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved de under Sagen fremkomne Oplysninger, hvoraf det Væsentlige er fremstillet i den indankede Dom, findes der ikke at være tilvejebragt et efter Frd af 8 September 1841 tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte har gjort sig skyldig i den ham paasigtede Ildspaaættelse, i hvilken Henseende fremhæves, at Paalideligheden af de af Boline Jensen og Lauritz Axel Jensen afgivne Vidneforklaringer svækkes ved, at de i deres første, til en Politirapport aflagte Forklaringer have fortiet at have hørt forskellige Lyd som af En, der først gik op og lidt efter ned ad Loftsstigen, men derimod udsagt, at de ingen Oplysning kunde give om Aarsagen til Ildens Opkomst.

Da det nu, forsaavidt Tiltalte endvidere er sigtet for Assurancesvig, i Henhold til de i Dommen derfor anførte Grunde maa have sit Forblivende ved den Tiltalte tillagte Frifindelse, bliver han i det Hele at frifinde for Aktors Tiltale, dog med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger efter Dommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Niels Peder Lerche bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udreder Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover-samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Advokaterne Nellesmann og Klubien 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende, i 1ste Instants inden Løve Herreds Extraret paakjendte Sag tiltales Arrestanten Niels Peder Lerche for Brandstiftelse og Assurancesvig, og ere de med Sagen forbundne Omstændigheder Følgende:

Natten mellem den 2den og 3die August d. A. opstod der en Ildløs paa Loftet af det Smed Jensens Enke Boline Jensen tilhørende teglhængte Hus i Rye, hvilket Hus var beboet af Ejerinden og Arrestanten, hvorhos Maler Lurgenstein havde

Malerværksted i den nordlige Ende i Huset, medens han havde Bopæl et andet Sted. Fra Landevejen, der var Øst for Huset, førte en Dør ind til en 2 Alen 9 Tommer bred og 3 Alen 20 Tommer dyb Forstue og fra denne førte en Dør ind til en af Ejerinden beboet Stue og en Dør paa den modsatte Væg ind til en Stue, hvor Arrestanten, der drev Detailhandel havde Butik; i Forstuen var der derhos ligeoverfor Indgangsdøren en Stige, ad hvilken der gjennem en Lem var Opgang til Loftet, der uden at være afdelt ved Skillerum, benyttedes af Ejerinden, Arrestanten og Maler Lurgenstein, saaledes at den søndre Del benyttedes af Arrestanten, den mellemste Del af Ejerinden og den nordlige Del af Lurgenstein. Fra Gaardsiden førte en Dør ind til det til Arrestantens Lejlighed hørende Kjøkken, men denne var om Aftenen den 2 August fra Kl. 9 lukket med en Krog indvendig fra. Til Loftet er der foruden ad den omhandlede Stige Adgang gjennem en Lem i det af Lurgenstein benyttede Værksted, men denne Lem, der efter Lurgensteins Forklaring den paagjældende Aften ligesom sædvanlig var lukket med Kroge, var ikke ganske let at lukke op og den vilde i alt Fald ikke kunne aabnes, uden at det let maatte høres; hertil kommer, at, da Ilden udbrød i den søndre Del af Loftet, maatte den, der var kommen op paa Loftet gjennem den nævnte Lem, og som derefter skulde have paasat Ilden, have passeret en stor Del af Loftet, men ingen af de i Huset tilstedeværende Personer have hørt Nogen gaa paa Loftet.

Den nævnte Aften havde hos Arrestanten indfundet sig ca. Kl. 9^{1/2} Lurgenstein og en Slagter Rohde; Førstnævnte forblev i Arrestantens Butik omtrent 2 Timer, og et Kvarters Tid efter forlod Sidstnævnte Butiken og blev fulgt udenfor Huset af Arrestanten. Efter den af Arrestanten afgivne Forklaring gik han, efter at Slagter Rohde var kjørt bort, et Ærinde bag ved Huset, og derefter gik han tilbage ind i Gangen, stængede Gadedøren og gik lige ind i Butiken, lukkede Butiksdøren efter sig, og, efter at han havde stillet nogle Glas og Flasker tilside paa Disken, set i Pengeskuffen og slukket Lyset, gik han, der var iført Træøffer, lige ind i Sovekammeret, hvor han strax begyndte at klæde sig af; men han hørte da Noget ligesom buldre og Hundens gjøe, og, da han saa ud af Vinduet, saa han et Lysskjær, og han gik da ud i Haven eller Gaarden og om til den søndre Gavl, hvor han saa Flammerne slaa ud af Gavlvinduet, hvorpaa han løb ind her og kaldte paa sin Hustru og i det Hele gjorde Anskrig.

Hos Ejerinden af Huset havde imidlertid den paagjældende Aften indfundet sig i Besøg Lauritz Axel Jensen, omtrent samtidig med at de nævnte tvende Personer kom til Arrestanten; for ikke at skade Ejerindens Rygte forblev han hos hende, indtil Rohde var kjørt bort, og indtil han henved Kl. 12 kunde forlade

Huset uden at blive bemærket af Nogen, og det var Arrestanten ubekendt, at Jensen, dengang Arrestantens Gjæster tog bort, var i Besøg hos Ejerinden af Huset. Denne og bemeldte Jensen have nu under Ed forklaret, at de, efter at Rohde var kjørt bort, hørte, at Arrestanten gik omkring ved Huset, og at han derefter gik ind i Huset, stængede Gadedøren og gik ind i Butiken, men uden at lukke Døren til denne, og at de strax derefter hørte en slæbende og puselende Lyd som af En, der paa Hosesokker gik op ad Loftstigen, og lidt efter hørte de en Lyd, som formentlig hidrørte fra, at den Paagjældende, der nu gik ned ad Stigen, kom til at træde paa en Kost, som stod i Forstuen, og som derved faldt over imod Væggen. Strax derefter hørte de Butiksdøren blive smækket i og den paagjældende Person gaa ind i Arrestantens Sovekammer, og kort efter begyndte Hunden at gjø stærkt og, da de derpaa gik ud i Forstuen, opdagede de derfra Ilden paa Loftet, hvorefter Jensen gik bort, medens Ejerinden af Huset bragte sine to Børn til en Nabo og gjorde Anskrig i Byen. De have erklæret, at de ingen Tvivl nære om, at det er Arrestanten, der har paasat Ilden, og at de ere overbeviste om, at den Person, som fra Loftet kom ned af Stigen og gik ind i Butiken og derfra ind i Arrestantens Sovekammer, ikke kan være nogen Anden end Arrestanten.

Ilden, der opstod paa Loftet ovenover Butiken eller i den søndre Del af Huset, blev ved Tilstedekomnes Hjælp slukket uden at have gjort anden Skade paa Huset end at en Drager og nogle Lægter i Taget forkullede, hvorimod der brændte nogle Arrestanten tilhørende Gjenstande og noget Ejerinden tilhørende, men ikke assureret Hørstraa af Værdi 10 Kr., men Ejerinden har ikke fordret Erstatning i denne Anledning.

Arrestanten, der under 20 Septbr. f. A. forsikkrede sine Ejendele i Brandforsikringen for rørlig Ejendom i Holbæk m. fl. Amter for ialt 4110 Kr., nemlig Indbo 2060 Kr. og Handelsvarer 2050 Kr., og som strax under Forhøret forklarede, at han, hvis Huset og hans Ejendele vare brændte, vilde have lidt et meget stort Tab, navnlig paa Indbo, har senere under Forhøret erkjendt, at det vilde have været til stor Fordel for ham, hvis Huset var brændt, idet han kun har havt en meget ubetydelig Handel og ikke har kunnet svare en aarlig Husleje af 300 Kr., som han skulde svare; han har derhos erkjendt, at hans Varelager var assureret altfor højt, idet han nemlig antager, at den højeste Værdi, hans Varelager nogensinde har havt, har været 5 à 600 Kr., hvilket endda kun var Tilfældet lige i Begyndelsen, da han var etableret, medens hans Varelager, da det brændte, formentlig kun havde en Værdi af ca. 100 Kr.; derimod har han under Forhøret fastholdt, at hans Løsere ikke var assureret altfor højt, men dog tilstrækkeligt højt.

Medens Arrestanten i Begyndelsen af Forhøret har erklæret,

at han var vis paa, at han, hvad Øjeblik han vilde, hos en Halvbroder af ham, der er Kjøbmand i Slagelse, kunde faa Varer paa Kredit, om han ønskede det for 1000 Kr., er det senere under Forhøret oplyst, at det Modsatte var Tilfældet.

Arrestanten har indrømmet, at han Dagen før Branden har aabnet en Lem i Husets søndre Gavl, uagtet denne Lem i Reglen staaer lukket, men han har som Grund hertil angivet, at der var saa varmt paa Loftet, nogle Tagsten vare derhos løftede op paa den Side af Taget, der vender imod Gaardsiden, og Arrestanten har indrømmet at have revet Taget i Stykker der, men han har paastaaet, at det skete efter Branden for at skaffe Luft, medens derimod Enken Boline Jensen har forklaret, at hun, da hun løb for at gjøre Anskrig, saa Ilden gennem et Hul paa Taget mod Gaardsiden, hvilket Hul ikke tidligere havde været der, og hvor hun den næste Dag fandt de omtalte Tagsten løftede op.

Arrestanten har derhos erkjendt, at han til Lurgenstein tidligere har udtalt, at det var heldigt for ham, om Huset brændte, og han har indrømmet, at hverken Lurgenstein eller Ejerinden af Huset kunde have havt nogen Fordel af, at Huset brændte. Dette Sidste kan efter de foreliggende Oplysninger heller ikke antages at have været Tilfældet, og der er ikke fremkommet Nogetsomhelst, der kunde tyde paa, at Ilden skulde være opstaaet paa anden Maade end ved at være paasat af Arrestanten.

Uagtet nu Arrestanten vedholdende har benægtet at have gjort sig skyldig heri, idet han ikke vil have været paa Loftet den omhandlede Aften efter Kl. 7, til hvilken Tid han angiver at have været der for at hente noget Brænde, findes der dog i Henhold til Frd. 8 Septbr. 1841 at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten har paasat Ilden.

Forsaavidt Arrestanten derhos sigtes for Assurancesvig, har han indrømmet, at han, da der den 3 August d. A. afholdtes en Forretning for at bestemme, hvor stor en Erstatning der kunde tilkomme ham for de brændte Gjenstande, først forlangte en Erstatning af 150 Kr., idet han paastod at have lidt et saa stort Tab, og at han derpaa lod sig nøje med en ham af Taxationsmændene tilbudt Erstatning af 100 Kr., hvilken Erstatning dog ikke er bleven ham udbetalt; han har imidlertid senere maatte erkjende, at han ved Branden ikkun har lidt et Tab af c. 50 Kr., men han har paastaaet, at han har handlet uden nogen svigagtig Hensigt, og han har til sin Undskyldning anført, at han den nævnte Dag havde drukket mere end han kunde taale, samt at han opgav Erstatningen paa Slump, og at han ikke havde vidst nøjere Besked og navnlig ikke husket, hvad nogle af de brændte Gjenstande havde kostet. Da nu de paagældende Taxationsmænd have forklaret, at der ikke fandt nogen egentlig Taxation Sted efter Ildløsen hos Arrestanten, men at der blev akkorderet med

ham om, hvilket Beløb der vilde svare til den forvoldte Skade, og da de derhos Alle have erklæret, at Arrestanten ved den paa-gjældende Lejlighed havde drukket mere, end han kunde taale, findes der ikke at være tilstrækkelig Grund til at forkaste hans Paastand om at have handlet uden svigagtig Hensigt, og han vil derfor, forsaavidt Sigtelsen for Assurancesvig angaar, være at frifinde for Aktors Tiltale.

Arrestanten, der er født den 10 Maj 1851 og som, naar undtages, at han er straffet for militære Forseelser, forøvrigt ikke er funden tiltalt eller straffet, vil derfor være at anse efter Straffelovens § 281, medens han ved Underrettsdommen tillige er anset efter Straffelovens § 259, og Straffen, der ved Underrettsdommen er fastsat til Forbedringshusarbejde i 4 Aar findes pas-sende at kunne fastsættes til lige Arbejde i 3 Aar.

Onsdagen den 5 April.

Nr. 131.

Advokat Halkier

contra

Anders Johan Blom (Def. Nellemann),

der tiltales for fornærmelige Udladelser i Bladet „Den radikale Socialist“ mod Kjøbenhavns Politidirektør.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Januar 1882: De ovenfor fremhævede, for Citanten, Politidirektøren i Kjøbenhavn, Etatsraad Crone, fornærmelige Udtryk i Nr. 27 af Bladet „Den radikale Socialist“ for den 21 Oktober 1881 bør være døde og magtesløse, og bør Indstævnte, Redaktør A. J. Blom, hensættes i simpelt Fængsel i 3 Maaneder. Indstævnte bør derhos til det Offentlige betale de Retsgebyrer, som skulde have været erlagte, og det Stempelpapir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, samt i Salær til Prokurator Salomonsen 40 Kr. De idømte Procesomkostninger at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved nærværende Rets Dom af 17 Oktober 1881 blev en Injuriesag, der af Citanten, Politidirektøren i Kjøbenhavn, Etatsraad Crone var anlagt imod Snedkersvend Jens Jørgensen i Anledning af en i Nr. 67 af Bladet „Herolden“ for den 11 Maj s. A. med Overskrift „Atter en Lovovertrædelse“ indrykket Artikel, afgjort derhen, at bemeldte Jens Jørgensen i Medfør af Straffelovens § 216, jfr. § 215, ansaas med Straf af simpelt Fængsel i 3 Maaneder, hvorhos saavel ovenanførte Overskrift til Artiklen som følgende Udtryk i denne: „alle de Lovkrænkelser, der foregaa i den skumle Bygning paa Nytorv, hvor Loven kun findes for at trædes i Støvet“, — „de Spioner, Politidirektøren underholder for Borgernes Penge“, — „medens Crones Opdagere jo kun leve af at støve efter de smaa Kjæltringer, men lade de store løbe. Ved denne Støven spiller. Storborgernes Sølv og Guld en stor Rolle“, — „hans (en afdød Politiinspektørs) Efterfølgere have gjort deres Bedste for at lære ham Kunsten af“, — „igjen begunstiget en velhavende Persons Rømning“, — „Ingen véd, hvor meget Guld der er blevet hængende ved visse Folks Fingre for at skjule Sagen“, — „formodentlig har han ikke villet smøre tilstrækkeligt, for han er nu ifølge venskabelig Overenskomst mellem de kontraherede Lovovertrædere uden at forulempes afrejst til Amerika“, og endelig „saaledes begunstiges de Bedragerere, der have formaaende Venner“, mortificeredes.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 5 Maj 1882.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1882—83.

Nr. 7.

Onsdagen den 5 April.

Nr. 131.

Advokat Halkier

contra

Anders Johan Blom (Defensor Nellemann).

Da der derefter i Nr. 27 af Bladet „Den radikale Socialist“ for den 21 Oktbr. 1881 under Overskrift „Jens Jørgensens sidste Dom“ er blevet indrykket en Artikel, som meddeler den ovenomhandlede Artikel i „Herolden“ in extenso og i nogle dertil knyttede indledende Bemærkninger bl. A. udtaler, at man aldrig kan fornærme en Mand haardere end ved at sige ham Sandheden, hvor ubehagelig den end er, lige op i Øjnene, og at det vistnok er det „Herolden“ har paataget sig, har Citanten efter meddelt fri Proces under nærværende Sag, næst at henvise til, at Indstævnte, Redaktør A. J. Blom, der paa ovennævnte Nr. af Bladet „Den radikale Socialist“ er anført som ansvarhavende Redaktør, ikke blot har givet et Referat af den ommeldte Artikel i „Herolden“, men ved de ovenanførte indledende Bemærkninger lagt for Dagen, at han anser de deri indeholdte ærekrænkende Udtryk for sande, paastaet disse kjendte døde og magtesløse og Indstævnte anset efter Straffelovens §§ 215—217 samt paalagt Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Citantens beskikkede Sagfører, Prokurator Salomonsen, som i ethvert Fald har paastaet sig saadant tillagt hos det Offentlige.

Indstævnte har paastaet sig frifunden i Sagen, men, da han ikke iøvrigt har erklæret sig over Søgsmålet, samt da der maa gives Citanten Medhold i, at Indstævnte ved den Udtalelse, han har knyttet til Meddelelsen af den omhandlede Artikel i „Herolden“ har gjort de deri indeholdte, for Citanten fornærmelige Udtryk til sine, vil Citantens Paastand være at tage til

Følge, saaledes at Straffen findes at burde bestemmes efter Straffelovens § 216, jfr. § 215, til simpelt Fængsel i 3 Maaneder.

Nr. 143. Advokat Henrichsen
 c o n t r a
Hans Peter Nielsen (Defensor Halkier),
 der tiltales for Voldtægt.

Lysgaard m. fl. Herreders Extrarets Dom af 4 Januar 1882: Arrestanten Hans Peter Nielsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 (to) Aar samt udrede alle med denne Aktion forbundne Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Rønne, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Kjær, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 Febr. 1882: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Henrichsen og Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Hans Peter Nielsen for Voldtægt.

Efter at Pigen Nielsine Jørgenmine Sørensen den 15 Oktober f. A. om Aftenen havde i Resenberg Kro været sammen med Arrestanten — der gjorde Kommers med hende og tilbød at følge hende hjem, medens hun afviste hans Spøg og Tilbud og tværtimod anmodede en tilstedeværende Karl og Dreng om at følge hende hjem, da hun ikke turde gaa ene for Arrestanten,

hvilket imidlertid ved tilfældige Omstændigheder ikke skete — begav hun sig omtrent Kl. 9 uden Følgeskab paa Vejen fra Resenbro til Resendal, og efter hendes Forklaring kom kort efter Arrestanten, der var noget svirende, efter hende, hvorfor hun gav sig til at løbe. Arrestanten indhentede hende imidlertid og greb om hende, og uagtet hun bad ham om at gaa sin Vej og gjentagende viste ham fra sig, vedblev han dog at følge med hende indtil de kom op imellem Resendals Banker, til et ensomt Sted, hvor Arrestanten paany greb fat i hende og uden at sige Noget kastede hende ned i Græften samt smed sig ovenpaa hende; hun gav sig da til at skrike saa højt hun kunde for at tilkalde Hjælp, samt truede med at melde ham og anvendte al den Magt, hun, idet hun kun havde den ene Arm fri, efter sin Stilling kunde, for at fri sig for ham. Det lykkedes hende ogsaa en Gang at vende sig om paa Siden, men Arrestanten greb hende nu atter saa fast, at hun ikke kunde modstaa ham, og kastede hende om paa Ryggen, hvorved han, efter at have taget hendes Skjorter op fuldbyrdede Samleje med hende og derefter gik sin Vej.

Arrestanten har i det Væsentlige erkjendt denne Forklarings Rigtighed og navnlig, at han imod Pigens Villie har tiltvunget sig Samleje med hende, idet han, efter at have kastet hende omkuld paa Grøftekanten, holdt hende fast om Livet og trykkede hende med sin Person ned mod Jorden; kun paastaar han, at hun, efter at han havde kastet hende omkuld, laa rolig og ikke gjorde nogen — som han har udtrykt det — personlig Modstand, men kun sagde, at han skulde lade være og skreg meget højt samt truede med at ville melde ham for Sognefogden.

Nielsine Sørensens Klæder have iøvrigt ikke vist Spor af, at Arrestanten havde anvendt Vold mod hende, men hendes Skrigen og Klageraab ere blevne hørte af forskellige Personer, der passerede forbi eller opholdt sig i Nærheden af det Sted, hvor Overfaldet skete, men som dog først kom tilstede, efter at saavel Arrestanten som Nielsine havde fjernet sig derfra.

Da Arrestanten, der er født i Aaret 1856 og ikke ses at have været tidligere tiltalt eller straffet, ved sit omhandlvede Forhold overfor Nielsine Sørensen, selv om hans egen Forklaring lægges til Grund, maa anses at have ved Vold tiltvunget sig Samleje med hende, der imidlertid ikke kan anses for uberygtet, idet det er oplyst, at hun har født 3 uægte Børn, der ere avlede af forskellige Fædre, maa det billiges, at han ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 168, 2det Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 1. Borgmester, By- og Herredsfoged **Clausen** i Thisted
som Skifteforvalter i Gaardmand Lars Andersen Smeds
Konkursbo (Klubien)

contra

Gaardmand **Jens Larsens Enke, Kirstine Andersdatter**
(Ingen),

betræffende Udlevering til vedk. Skifteret af en Panteobligation.

Hillerslev-Hundborg Herredsthings Dom af 26 November 1878: Indstævnte, Enken Kirstine Andersdatter i Skinnerup, bør under en daglig Mulkt af 4 Kr. til Thisted Amts Fattiggasse for hver Dag, hun sidder denne Dom overhørig, at udlevere til Citanten, Hillerslev-Hundborg Herreders Skifteret, en den 16 April 1863 af Gaardejer Andreas Jensen af Trudslev til Indstævnte udstedt Obligation paa 4000 Rd. eller 8000 Kr. med Pant i Matr. Nr. 9 i Trudslev med flere Ejendomme, hvilken Obligation under 29 April 1863 er thinglæst ved Hvetbo Herreds Ret og ved Paategning af 25 September 1877 er transporteret til Lars Andersen Smed af Skinnerup. Sagens Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes, forsaavidt den fremlagte bekræftede Gjenpart af Obligationen ikke har Paategning om, med hvilket Stempel Originalen er forsynet. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Marts 1882: Citantinden, Gaardejer Jens Larsens Enke, Kirstine Andersdatter af Skinnerup, bør for Tiltale af Indstævnte, Borgmester, By- og Herredsfoged Clausen i Thisted som Skifteforvalter i Gaardejer af Idasminde Lars Andersen Smeds Konkursbo i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves.

Højesterets Dom.

Da den i den indankede Dom ommeldte Transport efter dens Indhold gaar ud paa ubetinget og endeligen at overdrage Ejendomsretten og hele Raadigheden over den under Sagen omhandlede Panteobligation af 16 April 1863 til Indstævntes Svigersøn Lars Andersen Smed, maa det paahvile Indstævnte at bevise sit i Dommen nærmere omtalte Anbringende, paa hvilket hun alene støtter sin Paastand om Frifindelse, at Transporten trods dens foranferte Indhold ifølge en samtidigt med dens Udstedelse truffen mundtlig Aftale skulde bortfalde, saafremt det Øjemed, hvori den angives at være sket, ikke opnaaedes. Et Bevis for en saadan Aftale eller endog blot en

til Anvendelse af Partsed tilstrækkelig Formodning har Indstævnte imidlertid ikke tilvejebragt, i hvilken Henseende bemærkes, at der ikke kan lægges videre Vægt paa de af Lars Smed og af hendes Sagfører for Underretten afgivne Erklæringer, allerede af den Grund, at de ikke ere beedigede, og heller ikke paa den Omstændighed, at Obligationen med den derpaa tegnede, ikke annullerede Transport kort før Konkursens Begyndelse igjen var kommen i Indstævntes Besiddelse, hvilket kan hidrøre fra andre Aarsager end den af hende opgivne. Hun vil derfor efter Citantens Paastand, som ved Underretsdommen sket, være at tilpligte under Dagmulkt at udlevere Obligationen. Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør under en Mulkt til Amtets Fattingkasse af 4 Kroner for hver Dag, hun sidder denne Højesteretsdom overhørig, til Citanten udlevere den ovenomhandlede den 16 April 1863 af Andreas Jensen til hende udstedte Panteobligation paa 4000 Rigsdaler eller 8000 Kroner med derpaa tegnet Transport af 25 September 1877. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Indstævnte, Borgmester, By- og Herredsfoged Clausen i Thisted som Skifteforvalter i Gaardejer af Idasminde Lars Andersen Smeds Konkursbo i 1ste Instants søgt Citantinden, Gaardejer Jens Larsens Enke, Kirstine Andersdatter af Skinnerup, tilpligtet til det nævnte Bo at udlevere en til kende den 16 April 1863 udstedt, den 29de næsteften thinglæst Obligation paa 8000 Kr. med Pant i Matr. Nr. 9 i Trudslev m. fl. Ejendomme, hvilken Obligation, efter den 25 Septbr. 1877 af Citantinden at være transporteret til fornævnte Lars Smed, er af ham i Løbet af den paafølgende December Maaned tilbageleveret til Citantinden, og da Indstævntes foranferte Paastand er tagen til Følge ved Underretsdommen, har Citantinden nu indanket Sagen her for Retten, hvor hun, ligesom i 1ste Instants, principaler har paastaaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale og in subsidum nedlagt Paastand om, at Sagens Udfald gjøres afhængigt af Partsed. Indstævnte har derimod procederet til Underretsdommens Stadfæstelse.

Citantinden har erkjendt, hvad ogsaa fremgaar af en under

Sagen fremlagt Gjenpart af den ovennævnte Obligation, at hun har transporteret samme til Lars Smed ved en Paategning af 25 Septbr. 1877, hvori det bl. A. hedder, at han for Eftertiden skulde være udelukkende Ejer af Obligationen og berettiget til at modtage og kvittere for dens Paalydende med Renter samt i det Hele dispositionsberettiget, saa at han til enhver Tid kunde transportere og overdrage sin Fordringsret til hvem, han maatte finde for godt, og idet det endvidere er in confesso under Sagen, at Citantinden fik Obligationen tilbage fra Lars Smed kort forinden dennes Bo, som det maa antages den 31 Decbr. 1877 blev taget under Konkursbehandling, gaar Citantindens Fremstilling ud paa, at hun, da Lars Smed, der er hendes Svigersøn, paa det paa-gældende Tidspunkt befandt sig i den trykkende Pengeforlegen-hed, overlod ham Obligationen alene i det Øjemed, at han ved at pantsætte eller paa anden Maade disponere over den, skulde forsøge at skaffe sig Midler til at komme ud af sin vanskelige pekuniære Stilling, saa at han undgik en Fallit, i hvilket Tilfælde Transporten skulde staa ved Magt efter sin Ordlyd, men at det var en Aftale imellem dem, at saafremt dette Øjemed ikke op-naaedes, skulde Obligationen tilbageleveres hende, og den skete Transport bortfalde, samt at Lars Smed i Overensstemmelse her-med, efter forgjæves at have søgt at rejse Penge ved Hjælp af Obligationen, atter leverede hende denne, ligesom ogsaa Renten til December Termin 1877 uden Indsigelse fra hans Side er bleven oppebaaren af Citantinden. Rigtigheden af Citantindens ovenanførte Fremstilling er baade stemmende med en for Over-retten fremlagt Erklæring fra Lars Smed og tillige bestyrket ved den Forklaring om Sagens Sammenhæng, der under Proceduren for Underretten er afgiven af Citantindens Sagfører sammesteds, til hvem hun og Lars Smed i Forening havde henvendt sig for at faa Obligationens Overdragelse til Sidstnævnte ordnet, og som til Vitterlighed har underskrevet den Obligationen ved samme Lejlighed meddelte Transportpaategning, medens der ikke fra Indstævntes Side er oplyst Noget, der kunde fremkalde Tvivl om Rigtigheden af Citantindens Fremstilling.

Idet denne herefter findes at maatte lægges til Grund ved Sagens Paakjendelse, maa det antages, at Lars Smed ved den omhandlede Transportpaategning ikkun eventuelt fik Obligationen overdraget til Ejendom, og at han ved dens Tilbagelevering til Citantinden alene opfyldte den Betingelse, hvorunder den var ham overladt til eventuel Pantsættelse eller Afhændelse samt at han og Citantinden have anset det for tilstrækkeligt, at Obliga-tionen atter gaves hende i Hænde uden udtrykkelig Annulation af den samme givne Transportpaategning, hvoraf det maa blive en Følge, at hans Konkursbo — paa hvis Vegne Indstævnte iøvrigt under Proceduren har frafaldet at støtte Fordringen om Obligationens Udlevering paa, at Citantinden først kort før Kon-

kursens Indtræden fik Obligationen udleveret af Lars Smed — ikke har nogen Ret at gjøre gjældende i Henseende til den omhandlede Obligation, og Citantinden vil derfor efter sin Paastand være at frifinde for Indstævntes Tiltale i denne Sag.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at have fundet Sted.

Nr. 128.

Advokat Halkier

contra

Elias Knudsen (Defensor Henrichsen),

der tiltales for bedragerisk Forhold.

Lunde-Skam Herreders Extrarets Dom af 10 November 1881: Tiltalte, Skomagersvend Elias Knudsen af Odense, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, samt udrede alle af Aktionen lovlig flydende Omkostninger, hvorunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jespersen og Cloos med 10 Kr. til hver. I Erstatning til Maren Rasmussen af Klinteberg betaler Tiltalte 138 Kr. 56 Øre. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse og denne i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Januar 1882: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Tvermoes og Engberg, betaler Tiltalte, Skomagersvend Elias Knudsen af Odense, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, idet dog Erstatningen efter de Højesteret forelagte Oplysninger om et af Tiltalte gjort yderligere Afdrag paa 10 Kroner bliver at nedsætte til 128 Kr. 56 Øre.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Erstatningen bestemmes til 128 Kroner 56 Øre. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halquier og Henrichsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Lunde-Skam Herreders Extraret hertil indankede mod Tiltalte, Skomagersvend Elias Knudsen af Odense for bedrageligt Forhold anlagte Sag er det ved Tiltaltes egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse bevist, at han svingagtigen har forbrugt et Beløb af 40 Kr., som Tjenestepige Maren Rasmussen af Klintebjerg en Dag i Juli Maaned 1880 havde betroet ham til Indsættelse i Fyens Stifts Sparekasse paa en hende tilhørende Kontrabog, som hun samtidig leverede ham, og derpaa ligeledes mod hendes Vidende og Villie i bemeldte Sparekasse i 3 forskellige Gange har hævet og efterhaanden forbrugt hele det paa Kontrabogen allerede indestaaende Beløb 114 Kr. 56 Øre, idet han for de saaledes hævede Beløb dog hver Gang i Sparekassen kvitterede med eget Navn.

Det er fremdeles paa samme Maade godtgjort, at, efter at Tiltalte bl. A. for at tilfredsstille nævnte Maren Rasmussen for hendes Erstatningskrav paa ham i foromtalte Anledning, paa hvilket han den Gang kun havde afdraget 6 Kr.; havde i hendes og en anden af hans Kreditors Nærværelse tilkjendegivet en Fabrikant i Odense, hos hvem en ham tilhørende Symaskine den Gang beroede, at han samtykkede i, at Maskinen forblev henstaaende hos Fabrikanten som Sikkerhed for Gjælden til hende og hans fornævnte anden Kreditor, og saaledes, at disse skulde have Lov til at sælge Maskinen og deri gjøre sig betalte, naar de kunde faa den ordentlig betalt, og efter at Maren Rasmussen dernæst, under den mod ham indledede kriminelle Undersøgelse, havde indvilget i, at Symaskinen maatte udleveres ham til Benyttelse i hans Arbejde, idet han til Gjengjæld lovede at afvikle sin Skyld til hende med 6 Kr. maanedlig, og at hun, hvis han ikke holdt sit Løfte, maatte tage Symaskinen og gjøre sig betalt i den, har af bemeldte Fabrikant ladet sig Maskinen udlevere samt imod sit saaledes givne Løfte strax derefter solgt samme og udelukkende til egen Fordel forbrugt det herved indvundne Beløb, 55 Kr.; uden at han af Restgjælden til Maren Rasmussen havde betalt mere end ialt 10 Kr.

Tiltalte, der ej heller senere har erlagt noget yderligere Af-

drag til Besvægne, og som er født den 28 April 1858 og ikke funden forhen straffet, vil for sit ovenomhandlede Forhold være at anse efter Straffelovens §§ 251, 253 og 257, og da den ham ved den indankede Dom ikjendte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage findes passende, og Dommens Bestemmelser om Erstatning og Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Nr. 136.

Etatsraad Buntzen

contra

Christine, kaldet **Andersen** eller **Calum** (Def. Levinsen),
der tiltales for Tyveri, Betleri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 28 Januar 1882: Arrestantinden Christine, kaldet Andersen eller Calum, bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar, samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Seidelin og Heckscher, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forkortes til 2 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Christine, kaldet Andersen eller Calum, der er født den 23 December 1832 og senest anset ved Rettens Domme af 26 April 1879 og 28 Maj f. A. efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og Lov af 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5,

med Tugthusarbejde i 2 Aar, samt efter bemeldte Lov af 1860 § 1, jfr. § 5, med Arbejde i Københavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage, tiltales under nærværende Sag for Tyveri, Betleri og Overtrædelse af Polititilhold. Ved den af Arrestantinden afgivne Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at hun i Tiden fra 28 November f. A., da hun løslodes efter at have udstaaet sidstommeldte Straf, til 7 December næstefter, da hun blev anholdt i nærværende Sag, dels har begaaet tvende Tyverier, hvorved hun i uafsaasede Kjøkkener i Ejendomme, i hvilke hun var gaaet ind for at betle, har stjaalet en Kaffe-daase, hvori noget malet Kaffe, alt af Værdi 45 Øre og tilhørende Jernhandler Jørgen Jørgensen samt to til ialt 3 Kr. vurderede, Caroline Mylius, Petersens Hustru, tilhørende Lysestager, dels har gjort sig skyldig i Betleri og dels har undladt at foretage nogen af de Meldinger til Københavns Politiprotokol over mistænkelige Personer, som det efter et hende til denne Protokol formeldte 28 November under sædvanlig Straffetrudsel givet Tilhold paahvilede hende at gjøre. I Medfør af Ovenanførte vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, og findes Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes under Et til Tugthusarbejde i 3 Aar.

Torsdagen den 13 April.

Nr. 129.

Advokat Levinsen

contra

Niels Larsen (Defensor Bagger),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri, Forsøg herpaa og uterligt Forhold.

Vordingborg nordre Birks Extrarets Dom af 7 November 1881: Arrestanten Niels Larsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar. Saa udreder han og samtlige af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Nielsen, 20 Kr. og Defensor, Overretssagfører Bjerre, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Januar 1882: Arrestanten Niels Larsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. I Henseende til Aktionens Om-

kostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Beyer og Tvermoes, betaler Arrestanten 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet andet Væsentligt findes at bemærke, end at Straffelovens § 176, jfr. § 173, maa komme til Anvendelse istedet for den deri citerede § 173, jfr. § 46, vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden bliver at forlænge til 3 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Bagger 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Vordingborg nordre Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Niels Larsen for Tyveri, Bedrageri, Forsøg herpaa og uterligt Forhold.

Forsaauidt Arrestanten sigtes for Tyveri ere Sagens Omstændigheder ifølge det Oplyste Følgende:

Ved sin Anholdelse i Næstved Kjøbstad den 21 August f. A. om Aftenen fandtes Arrestanten i Besiddelse af en til 20 Øre vurderet Pose og et Par Buxer af Værdi 1 Kr., begge Dele tilhørende Arbejdsmand Ole Jensen i bemeldte Kjøbstad, af en til 66 Øre vurderet Nøgle, tilhørende Jens Jensens Hustru sammesteds, samt af en til 30 Øre vurderet Stok, tilhørende Snedker Peter Søllegaard sammesteds. Medens Arrestanten med Hensyn til den i hans Besiddelse forefundne Stok har udsagt, at det aldrig har været hans Hensigt at ville tilvende sig samme, men at han antager, at han af en Fejltagelse maa have taget den med i Stedet for sin egen et eller andetsteds fra, formentlig paa et af de Beværtningssteder i Næstved, hvor han samme Dag havde været inde — hvad ogsaa forsaavidt stemmer med den af Stokkens Ejer afgivne Forklaring, som denne vil have mistet den i Værtshusholder Niels Andersens Lokale i bemeldte Kjøbstad — har Arrestanten derimod vedgaaet, at han har tilvendt sig de 3 andre ovennævnte Gjenstande, og at han, da han anholdtes, var

i Begreb med at binde Posen og Buxerne i sit Tørklæde, uden at han dog paa Grund af sin daværende beskjænkede Tilstand nærmere vil kunne angive, paa hvilken Maade han har tilvendt sig dem. Ved hvad der iøvrigt under Sagen er oplyst, maa det imidlertid anses tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten har tilvendt sig Posen og Buxerne fra en til Ole Jensens Løjlighed hørende naflaaset Gang og at han har taget Nøglen ud af en til denne Gang vendende Dør, der fører ind til Jens Jensens Hustrus Løjlighed, og da han derhos ifølge de afgivne Forklaringer ved sin umiddelbart derefter stedfundne Anholdelse vel var noget beruset, men dog ikke i nogen Tilregneligheden udelukkende Grad, maa det billiges, at han ved den indankede Dom forsaauidt er funden skyldig i Tyveri, ligesom det ogsaa med Rette i bemeldte Dom er antaget, at der efter det Foreliggende ikke er tilstrækkelig Føje til at forkaste Arrestantens Forklaring om den Maade, hvorpaa han vil være kommen i Besiddelse af den ovenomhandlede Stok, og at han saaledes ikke vil kunne straffes for dette Forhold.

Naar Arrestanten endvidere er sigtet for i afvigte Sommer ved Bortgangen fra sin Tjeneste hos Smed Larsen paa Foxinge Mark at have tilvendt sig en Krave, en Flip og et Slips, der tilhørte hans Medtjener August Larsen, maa det derhos ligeledes billiges, at det ved den indankede Dom er antaget, at der ikke ligeoverfor Arrestantens Benægtelse af at have gjort sig skyldig i dette Tyveri, er tilvejebragt et til at fælde ham tilstrækkeligt Bevis.

Forsaauidt angaar Sigtelsen for Bedrageri er det ved Arrestantens egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han i Løbet af f. A. har gjort sig skyldig i de i den indankede Dom under Nr. 1—7 og 12—14 nærmere beskrevne Bedragerier, hvorved han dels uden Hensigt til at betale og til dels tillige under urigtige Foregivender har forskaffet sig Laan, Fortæring, Varer paa Kredit m. m., dels svigagtig har disponeret over ham betroet Gods, ligesom det paa samme Maade er godtgjort, at han har gjort sig skyldig i det i Dommen under Nr. 15 omhandlede Forsøg paa under urigtige Foregivender at forskaffe sig et Laan, som det ikke var hans Hensigt at tilbagebetale.

Naar den indankede Dom endvidere har antaget, at Arrestanten har gjort sig skyldig i Bedrageri i de under Nr. 9—11 omhandlede Tilfælde, hvor han dels har gjort Laan, dels taget Varer paa Kredit, som det ifølge hans Forklaring, hvilken der ikke er tilstrækkelig Grund til at forkaste, fra først af var hans Hensigt at betale, hvilket han dog ifølge en senere tagen Beslutning bestemte sig til at undlade, findes Arrestanten imidlertid ikke herved at have paadraget sig noget Strafansvar, heller ikke kan det billiges, at den indankede Dom har paalagt Arrestanten Strafansvar i det under Nr. 8 omhandlede Tilfælde, hvor han til

eget Brug har anvendt 75 Øre, som han havde modtaget af ovennævnte August Larsen for dermed at betale en denne paa-hvilende Skyld, eftersom bemeldte A. Larsen, der i saa Henseende har frafaldet Krav paa Erstatning, ikke har begjært ham straffet herfor og Strafansvaret for dette Bedrageri saaledes i Medfør af Straffelovens § 254 maa anses at bortfalde. Derimod maa der gives bemeldte Dom Medhold i, at der ikke imod Arrestantens Benægtelse er tilvejebragt et til at fælde ham tilstrækkeligt Bevis for at han skulde have tilegnet sig 2 Skjorter og 4 Par Strømper, som oftnævnte August Larsen vil have overgivet ham til videre Besørgelse.

Med Hensyn til Sigtelsen for uterligt Forhold, da har Arrestanten, forsaavidt han heri skal have gjort sig skyldig ligeoverfor Smed af Bakkebølle Jens Henriksens 9-aarige Datter Maren Kirstine, hvem Moderen den 23 Juli f. A. havde medgivet ham for at vise ham Vej, afgivet en i alt Væsentligt med bemeldte Piges Forklaring stemmende Tilstaaelse, hvorefter han undervejs lagde sig ned paa Jorden og trak Pigen hen til sig, hvorpaa han stak sin Haand op under hendes Skjorter mellem hendes Ben og førte sine Fingre ind i hendes Kjønnsdele, men da hun derefter begyndte at græde, syntes Arrestanten ikke, det var værdt at fuldføre sit Forehavende, at faa Samleje med hende, hvorfor han rejste sig op og gik videre med Pigen.

Naar Arrestanten endvidere sigtes for Natten mellem den 16de og 17 Juli s. A. at have udvist uterligt Forhold mod Maren Kirstine Tønnesen, har han vel indrømmet at have behandlet hende paa en uanstændig Maade, men da der derhos maa gives den indankede Dom Medhold i, at Arrestantens Forklaring, hvorefter han vil have staaet i den Formening, at hun ikke var uvillig til at lade sig behandle saaledes af ham, efter alt det Foreliggende ikke kan forkastes, maa det billiges, at der ikke forsaavidt er overført ham noget Strafansvar.

Arrestanten, der er født den 7 Januar 1851, har tidligere foruden for Militærforseelser været straffet ved Næstved Kjøbstads Extrarets Dom af 28 Oktober 1875 efter Straffelovens § 253, cfr. § 251 og § 257 smh. med §§ 57 og 62 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Vordingborg nordre Birks Extrarets Dom af 24 Juni 1876 efter Straffelovens § 251, jfr. § 46, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, ved 13 Bataillons Krigsrets Dom af 14 August 1877 efter Straffelovens §§ 256, 257, 275, cfr. 270 smh. med Parolbefaling af 3 August 1846 § 2 Nr. 2 samt efter Analogien af Frd. 16 November 1763, jfr. Parolbefaling af 17 Oktober 1836 og den 188de Krigsartikel med strengt Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og Nedsættelse i de Meniges 2den Klasse, ved Bregentved-Gisselfeldt Birks Extrarets Dom af 5 Marts 1879 efter Straffelovens § 251, cfr. §§ 57 og 46 med Fængsel paa

Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og ved Østre Flakkebjerg Herreds Extrarets Dom af 16 December 1879 efter Straffelovens § 174 og § 251 tildels smh. med § 46 og § 253, jfr. § 62, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. For det af Arrestanten nu udviste Forhold, forsaavidt han i Henhold til Foranstaaende herfor vil være at drage til Ansvar, vil han blive at anse efter Straffelovens § 228, § 251, jfr. tildels § 46, §§ 253 og 257 og § 173, jfr. § 46, og findes Straffen at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og Underrettsdommen, hvorved Arrestanten i Medfør af Straffelovens § 176, jfr. § 173, § 228, § 251, jfr. tildels § 46 og § 253, cfr. § 62, er anset med Forbedringshusarbejde i 4 Aar vil saaledes forsaavidt være at forandre.

Nr. 106.

Advokat Levinsen

contra

Hans Germansen (Defensor Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 98.

Andst-Slaugs Herreds Extrarets Dom af 30 August 1881: Tiltalte, Gaardejer Hans Germansen af Gamst, bør i denne Sag være fri for Aktors Tiltale. Sagens Omkostninger og deriblandt Salær til Aktor, Sagfører Sørensen, 10 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Schwensen, 8 Kr., udredes af det Offentlige.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 Oktbr. 1881: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Kancelliraad Møller, i Salær hver 10 Kr., der udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Bagger

tillægges i Salarium for Højesteret hver 40 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Gaardmand Hans Germansen for Overtrædelse af Straffelovens § 98.

Efter Sagens Oplysninger havde Sogneraadet for Andst- og Gjesten Sogne, efter at det i sin Tid af Amtsraadet var besluttet, at en langs med Tiltaltes Ejendom i Gamst løbende ældre Vej, skulde optages som offentlig Bivej, hvorom Bekjendtgjørelse ved Kirkestævne var sket, bestemt Vejens Brede til 12 Alen, indbefattet Grøfterne, hvilket vilde medføre, at Grøften langs med Tiltaltes Ejendom, der var adskilt fra Vejen ved et Jorddige, skulde graves tæt ind til Digets Fod, og efter at Sogneraadet i Efteraaret 1879 havde bortliciteret dette Arbejdes Udførelse til en Arbejdsmand, indfandt denne sig i Foraaret 1880 for at paabegynde Arbejdet, og det er nu under Sagen oplyst, at Tiltalte har bortvist den ommeldte Arbejdsmand, og, da denne senere atter indfandt sig for at begynde Arbejdet, paany bortvist ham og denne Gang tillige frataget ham hans Skovl.

Tiltalte har erkjendt, at Sogneraadet havde underrettet ham om, at det vilde lade den ommeldte Vej indkaste og gjøre hans Jorddige til Grændse for Vejens Brede, men han har gjort gjældende, at Sogneraadet har været uberettiget hertil, idet det navnlig efter Sagens Oplysninger maa antages at være hans Mening, at der tilkommer ham en særlig Ret, med Hensyn til den smalle Strimmel af Terrænet udenfor Diget, hvilken Sogneraadet vil benytte til Vejgrøften, og vel har han ikke nærmere oplyst Rigtigheden af denne sin Formening, ligesom han navnlig ej heller overensstemmende med Lov 20 August 1853 § 2 har paaklaget Sogneraadets Beslutning for Amtsraadet, saa at Sogneraadet, efter hvad der foreligger, ikke kan anses at have været uberettiget til at lade den ommeldte Beslutning bringe til Udførelse; men da Tiltaltes ovennævnte Bestræbelser for at hindre Arbejdets Udførelse ikke have været rettede mod nogen af Sogneraadets Medlemmer personlig, og der navnlig ikke kan være Spørgsmaal om at betragte den ovennævnte Arbejdsmand, der efter Sogneraadets Foranstaltning skulde udføre Arbejdet, som Ihændehaver af nogen saadan offentlig Myndighed, som Straffelovens § 100, cfr. § 98, forudsætter, maa det billiges, at Tiltalte ved Underrettsdommen er frifunden for Aktors Tiltale i denne Sag, og at Aktionens Omkostninger, derunder de ved Dommen bestemte Salærer, ere paalagte det Offentlige. Bemeldte Dom vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 115.

Etatsraad Buntzen

contra

Johan Frederik Hansen og dennes Hustru **Anne**,
født **Jensen** (Defensor Bagger),

Førstnævnte for Tyveri og Bedrageri og Sidstnævnte for Delagtighed heri og Hæleri.

Hads Herreds Extrarets Dom af 30 September 1881: De Tiltalte, Niels Olesen eller Nils Olsson og dennes Hustru Kirsten eller Kersti Carlsdotter, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte Johan Frederik Hansen og dennes Hustru Anne Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, den Førstnævnte i 5 Gange 5 Dage og den Sidstnævnte i 5 Dage. Endvidere bør Tiltalte Johan Frederik Hansen udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, og deriblandt i Salærer 15 Kr. til Aktor, Prokurator Knudsen, og 12 Kr. til Defensor, Prokurator Terndrup, dog saaledes, at de 3de andre Tiltalte in solidum med Tiltalte Hansen udreder, Anne Jensen $\frac{1}{6}$, samt Niels Olesen og Kirsten Carlsdotter En for Begge og Begge for En andre $\frac{1}{6}$ af bemeldte Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 December 1881: Tiltalte Johan Frederik Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og Tiltalte Anne Jensen i simpelt Fængsel i 4 Dage. Saa udreder og de Tiltalte Aktionens Omkostninger for Underretten efter Underrettsdommens Bestemmelser, og Tiltalte Hansen Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Prokuratorerne Isaacsen og Justitsraad Neckelmann, 20 Kr. til hver, hvorhos Tiltalte Anne Jensen in solidum med ham tilsvarende en Fjerdedel af bemeldte Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 12 Maj 1882.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou), Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairen.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1882—83.

Nr. 8.

Torsdagen den 13 April.

Nr. 115.

Etatsraad Buntzen

contra

Johan Frederik Hansen og dennes Hustru Anne, født Jensen
(Defensor Bagger).

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at Anne Jensen bliver at dømme efter Straffelovens § 256,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Etatsraad Buntzen og Høiesteretssagfører Bagger tillægges i Salarium for Høiesteret hver 40 Kroner, der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Aktionens Omkostninger for Overretten fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag — der i 1ste Instants tillige angik to andre Tiltalte, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten — tiltales Johan Frederik Hansen for Tyveri og Bedrageri og hans Hustru Anne Jensen for Meddelagtighed heri og Hæleri.

Ved Tiltalte Hansens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han, der fra 1 November f. A. tjente som Møllersvend hos Møller N. Sørensen paa Ørting Mølle og i denne Egenskab forestod Udsalget af Mel, Gryn m. m. fra Møllen, saaledes, at han skulde indføre, hvad han solgte og de af ham derfor modtagne Beløb i en Bog, der af og til blev gjort op, har besveget sin Husbond ved Tid efter anden at undlade at indføre i Bogen Varer, han havde solgt og modtaget Penge for, hvilke han beholdt og forbrugte, og ifølge en af ham under Forhørene i Sagen, saavidt han kunde erindre det, udarbejdet Opgjørelse, udgjør Beløbet af de N. Sørensen paa denne Maade fravendte Penge 78 Kr. 56 Øre, samt at han flere Gange har givet de i 1ste Instants Medtiltalte forskellige Partier af de paa Møllen værende malede Kornvarer, ialt til Beløb af 12 Kr. 67 Øre.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Tiltalte Hansen, medens han fra 1 September 1879 til 1 November 1880 tjente som Møllersvend hos N. Laursen paa Hadrup Mølle, har fravendt denne, saavidt han erindrer, ialt 44 Kr. 36 Øre, som han havde modtaget i Betaling for fra Møllen solgte Varer, idet han dels undlod til sin Husbond at aflevere den af Kjøberne ved Salget kontant erlagte Betaling, dels en enkelt Gang, da der var købt paa Kredit, i hvilket Tilfælde Kjøberne skulde debiteres i en paa Møllen værende Bog, har udstrøget en saadan Kjøbers Navn af Bogen, da han betalte det skyldige Beløb, hvilket Tiltalte undlod at levere til N. Laursen, samt at han af Møllevarerne har til-egnet sig og forbrugt i sin Husholdning $\frac{1}{2}$ Skp. Byg og 8 Ø Mel, tilsammen vurderede til 1 Kr. 92 Øre.

Endelig har denne Tiltalte vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med det iøvrigt Oplyste, at han, i den Hensigt at tilegne sig samme, har undladt at tilbagelevere 6 tilsammen til 4 Kr. vurderede Sække, som han havde erholdt tillaans eller — efter sin Forklaring dog uden at have til Hensigt at tilegne sig dem — taget paa Hadrup Mølle, for i dem at hjembringe Korn eller Brænde, samt 2 til 1 Kr. vurderede Sække, som han paa lignende Maade var kommen i Besiddelse af, medens han fra September 1877 til 1 Maj 1879 tjente hos Møller M. Thomsen paa Gylling Skovmølle.

Om Tiltalte Anne Jensen, fornævnte Tiltaltes Hustru er det ligeledes ved egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at hun — der benyttede 4 af de ovennævnte N. Laursen tilhørende Sække samt de ovennævnte Møller Thomsen tilhørende Sække til Sengklæder og vidste, at hendes Mand havde laant dem paa Møllerne med Undtagelse af en af dem, som hun antog tilhørte hendes Mand — har, da hun afleverede nogle andre paa Hadrup Mølle laante Sække, opgivet, at der ikke var flere Laursen tilhørende Sække i hendes Hjem,

og derefter, i den Hensigt at beholde de foran ommeldte Sække, medtaget dem, da hun flyttede fra Hadrup til Horsens, hvor de bleve fundne ved en paa hendes Bopæl foretagen Visitation. Disse 6 Sække ere blevne udleverede til Laursen og Thomsen, men iøvrigt have saavel de som N. Sørensen frafaldet Krav paa Erstatning hos Tiltalte Hansen.

Tiltalte Johan Frederik Hansen, der er født i Aaret 1854 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, vil nu være at anse for Tilegnelsen af de Kornvarer, han dels skjænkede de i 1ste Instants Medtiltalte, dels forbrugte i sin egen Husholdning, efter Straffelovens § 228, for Tilegnelsen af de Møllejeerne tilkommende Penge efter bemeldte Lovs § 253, og endelig efter sammes § 256 med Hensyn til Tilegnelsen af de ovennævnte Sække, medens hans medtiltalte Hustru, Anne Jensen, der er født i Aaret 1856 og ikke ses at have været tidligere tiltalt eller straffet, vil være at anse efter sidstnævnte § sammenholdt med § 55, og findes Straffen for dem efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes henholdsvis til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og til simpelt Fængsel i 4 Dage.

Fredagen den 14 April.

Nr. 147.

Etatsraad Buntzen

contra

Maren Sophie Torkildsen, Uhrmager Nielsens Hustru
(Defensor Henrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Ringsted Herredsthings Dom af 26 Oktober 1881: Tiltalte, Gaardmand Søren Pedersen, bør for det Offentliges og Tiltalte, Uhrmager Hans Nielsen for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Maren Sophie Torkildsen, Uhrmager Hans Nielsens Hustru, bør hensættes til simpelt Fængsel i 14 Dage og i Erstatning til Grev Brockenhuus-Schack til Giesegaard betale 1 Kr. 20 Øre samt udrede de $\frac{2}{3}$ Dele af de med nærværende Sag forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor her for Retten, Prokuratorerne Drechsel og Windfeldt Hansen 15 Kr. til hver. Den ene Trediedel af Sagens Omkostninger samt Salæret til Aktor, Prokurator Ritzau og Defensor, Prokurator Glæiser ved Bjeverskov Herred 15 Kr. til den Første og 5 Kr. til den Sidste bliver at udrede af det Offentlige. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige For-

kyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Februar 1882: Underretsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Tiltalte Maren Sophie Torkildsen, Uhrmager Nielsens Hustru, udreder samtlige Sagens Omkostninger undtagen de ved Underretsdommen Prokuratorerne Ritzau og Glæiser i Kjøge tillagte Salærer af henholdsvis 15 og 5 Kr., hvilke udredes af det Offentlige. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Simonsen og Nyegaard, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Henrichsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, der i 1ste Instants tillige omfattede tvende andre Personer, for hvis Vedkommende den dog ikke er paaanket, er Maren Sophie Torkildsen, Uhrmager Nielsens Hustru, der er født den 13 December 1826 og ikke funden forhen straffet, ved Ringsted Herreds Extraret tiltalt for Tyveri, og foreligger der i saa Henseende Følgende:

Tiltalte, der med Tilladelse af Besidderen af Stamhuset Giesegaard havde sanket saakaldet Pillebrænde, 3: nedblæste Grene og lignende, i en af de til Stamhuset hørende Skove og som den 18 April f. A. fik dette Pillebrænde hjemkørt til sin og sin Mands Bolig i Slimminge Kommunehns, optog ved denne Lejlighed endvidere 6 à 7 Stkr. Favnebrænde, heriblandt et lidt større Knudestykke, der laa tæt ved i en Mose i Skoven, og lod dem ligeledes hjemkjøre til sig i den Hensigt at tilegne sig dem. De nævnte Favnestykker, der under Sagen ere ansatte til en samlet Værdi af 1 Kr. 20 Øre, havde, efter hvad der er oplyst, udgjort den underste Række af $\frac{1}{2}$ Favn af det for Stamhusbesidderen bestemte Brænde, men vare af den Person, der havde bortkjørt

dette til den derfor bestemte Oplagsplads, blevne ladte tilbage, fordi de fleste af dem den Gang vare fastfrosne til Jordbunden, saaledes at han ikke kunde faa dem løs, medens han ikke mægtede alene at faa det ene af dem læsset paa sin Vogn.

Tiltalte har vel erkjendt, at hun nok kunde indse, at saadanne Favnestykker ikke henhørte til det saakaldte Pillebrænde, som det var tilladt hende og andre Fattige at sanke i Skoven, men hun har i Forbindelse dermed gjentagende forklaret og fastholdt, at hun vil have forstaaet en Yttring af Skovfogden Anders Jensen til hende om, at hun maatte tage Alt, hvad der var levnet paa den paagjældende Strækning af Skoven, da den skulde tilplantes, derhen, at hun ogsaa var berettiget til at tilegne sig de omtalte Favnestykker. Til denne hendes Forklaring vil der imidlertid ikke kunne tages noget Hensyn, da den staar i bestemt Modstrid med Anders Jensens under et paa Foranledning herfra optaget Reassumtionsforhør beedigede Udsagn, hvorefter han hverken har givet hende en saadan Tilladelse eller udtalt sig paa en saadan Maade, at hun kunde misforstaa ham, som af hende forklaret.

Tiltalte, mod hvem der er begjært Sag anlagt af Stamhusbesidderen, findes for det hende saaledes overbeviste Forhold efter samtlige Omstændigheder at burde anses efter Straffelovens § 235, og, da hun ved den indankede Dom af 26 Oktober s. A. er anset efter den nævnte Straffebestemmelse og den ved Dommen fastsatte Straf af simpelt Fængsel i 14 Dage findes passende og dens Bestemmelse om, at Tiltalte vil have at udrede 1 Kr. 20 Ø. i Erstatning til Stamhusbesidderen, Grev Brockenhuus-Schack, ligeledes billiges, vil bemeldte Dom — saavidt paaanket er — blive at stadfæste.

Nr. 125.

Etatsraad Buntzen

contra

Jens Jørgen Christensen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Bedrageri.

Hjørring Kjøbstads Extrarets Dom af 23 December 1881: Arrestanten Jens Jørgen Christensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder samt betale i Erstatning til Sagferer Skibsbye i Hjørring 929 Kr. 7 Øre og til Brænderiejer A. R. Segelcke sammesteds 246 Kr. 60 Øre. Saa udreder Arrestanten alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger,

derunder i Salær til Aktor, Prokurator Winther, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Henrik Schmidt, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 Januar 1882: Arrestanten Jens Jørgen Christensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Erstatningen samt Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Kancelliraad Møller, i Salær hver 15 Kr., bør Underretsdommen ved Magt at stande. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger bestyrke det i Dommen antagne Resultat,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Hindenburg 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Jens Jørgen Christensen for Bedrageri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Bedragerier:

Medens Arrestanten i Tiden fra August Maaned 1880 til ind i Oktober Maaned f. A. var ansat som Kontorist paa Sagfører Skibsbys Kontor i Hjørring, i hvilken Stilling han havde Bemyndigelse til paa Skibsbys Vegne at modtage og kvittere for Indbetalinger, der af Personer, som stode i Forretningsforhold til Skibsbys, gjordes til denne, ligesom det var ham overdraget at foretage forskellige paa Kontoret forefaldende Udbetalinger, har han af de af ham oppebaarne Pengemidler anvendt til eget Brug forskellige Beløb, tilsammen 929 Kr. 7 Øre, idet han dels undlod at indføre flere af disse Beløb i den Kassebog, som han havde at føre over skete Ud- og Indbetalinger, dels sammesteds

indførte Udgiftsposter, der ikke vare afholdte eller — hvad i et enkelt Tilfælde har fundet Sted — en Udgiftspost med et større Beløb end det, hvormed den i Virkeligheden var afholdt. Løvrigt har Arrestanten i en Skrivelse til Overretten villet gjøre gjældende, at han, dersom han ikke var bleven arresteret i Anledning af nærværende Undersøgelse, vilde have været i Stand til i Overensstemmelse med en med Skibsby truffen Overenskomst til 1 November f. A. at erstatte Størstedelen af de besvegne Beløb. De 929 Kr. 7 Øre har Skibsby paastaet sig erstattet af Arrestanten.

Endvidere har Arrestanten, der samtidig med, at han var ansat paa Sagfører Skibbys Kontor, tillige i nogen Tid var Medhjælper paa Brænderiejer A. R. Segelckes Kontor i Hjørring, da han en Dag i August Maaned f. A. paa Amtstuen i Hjørring for Segelcke havde hævet 18 Kr. efter 2 ham af denne leverede kvitterede Anvisninger, til egen Fordel beholdt og forbrugt dette Beløb, idet han ligeoverfor Segelcke nægtede at have hævet Pengene. En Dag i September Maaned f. A. har Arrestanten efter sin under Forhørene afgivne Forklaring i den Hensigt at skaffe sig Penge til egen Fordel uden Segelckes Vidende og Villie henvendt sig til Kjøbmand Bodilsen i Hjørring med Anmodning om for Segelckes Regning at laane ham 50 Kr., hvilket Beløb han foregav i Segelckes Fraværelse at have nødvendig Brug for paa dennes Kontor. Bodilsen, der fæstede Lid til Arrestantens Foregivende, udbetalte ham ogsaa Beløbet, som Arrestanten imidlertid selv beholdt og forbrugte.

Vel har Arrestanten i den ovennævnte Skrivelse til Overretten villet gjøre gjældende, at han rimeligvis, da han laante de 50 Kr. af Bodilsen virkelig antog, at han vilde behøve dette Beløb til en Udbetaling for Segelcke, og at han, da der desuagtet ikke blev Brug for samme, har forglemt at indbetale Beløbet til Segelcke, men til dette ubestemte Anbringende, der er i Strid med hans under Forhørene afgivne Forklaringer, vil der ikke kunne tages Hensyn.

Da Gaardmand Søren Andersen af Tranget den 26 Septbr. f. A. havde indfundet sig paa Segelckes Kontor, hvor Arrestanten var alene tilstede, for at betale 100 Kr., som han var Segelcke skyldig, har Arrestanten paa dennes Vegne modtaget og kvitteret for dette Beløb, men derefter tilegnet sig det, hvorhos han, da Søren Andersen nogen Tid efter paany indfandt sig paa Kontoret og da der i Arrestantens Nærværelse blev Spørgsmaal om, til hvem de 100 Kr. vare betalte, fortaug, at han havde oppebaaret dem. Ligeledes har Arrestanten beholdt og til egen Fordel forbrugt 78 Kr. 60 Øre, der af Segelckes Søn, Eiler Segelcke, paa Faderens Vegne var leveret Arrestanten til dermed at betale forskellige Regninger for Segelcke. Denne, der under Sagen har erklæret at ville hefte som Debitor for det af Bodilsen ydede

Laan og at ville respektere den af Arrestanten til Søren Andersen udstedte Kvittering, har paastaet sig hos Arrestanten tilkjendt en Erstatning af 246 Kr. 60 Øre.

Endelig har Arrestanten, medens han i Tiden fra Septbr. Maaned 1877 til April Maaned 1879 var ansat paa Kjøbmand Haugaards Kontor i Hjørring, i hvilken Stilling han var bemyndiget til for Haugaard at oppebære og kvittere for Penge, der indbetaltes af dennes Debitorer — meddelt Bogholder ved Godthaab Hammerværk C. A. Petersen, der skyldte Haugaard 4 Kr. 50 Øre og som havde anmodet Arrestanten om at betale Haugaard bemeldte 4 Kr. 50 Øre mod at dette Beløb afgik i Arrestantens Gjæld til Petersen, en af ham paa Haugaards Vegne underskreven, den 29 September 1878 dateret Kvittering for de nævnte 4 Kr. 50 Øre uden at indbetale dette Beløb til Haugaard — hvad Arrestanten dog vil have havt til Hensigt at gjøre, naar det blev ham muligt; det ommeldte Beløb maa antages senere at være blevet Haugaard betalt af Petersen, der imidlertid har frafaldet Krav paa Erstatning.

For sit ovenomhandlede Forhold vil Arrestanten, der er født den 26 September 1860 og som, naar undtages, at han i Militærtjenesten har været anset med 5 Dages Kvarterarrest for en Disciplinærforseelse, ikke ses at have været tidligere tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens §§ 251, 253 samt 257, og findes Straffen efter Sagens Omstændigheder at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Nr. 4. Gaardforpagter **Jens Sørensen Nørgaard**

(Højesteretssagfører Hansen)

contra

Kammerassessor, Prokurator **Johansen** som Kurator i Appellantens Konkursbo paa dette Bos Vegne (Ingen),

betr. Spørgsmaal om Inddragelse under Konkursboet af et Fallentens Hustru livsvarigt tilsikkert Annuum.

Aalborg Birks og Fleskum Herreds Skifterets Kjendelse af 18 Oktober 1880: I Anledning af, at Prokurator Johansen som Kurator i Gaardforpagter Jens Sørensen Nørgaards Konkursbo har begjært en Fallentens Hustru, Ane Margrethe Nielsdatter, ved Kontrakt af 28 Januar 1879 med Grevskabet Lindenberg tilhørende Fordring paa, af bemeldte Grevskabs Kasse aarlig, saalænge hun lever, at erholde udbetalt 500 Kr., inddraget

under Boet, har Fallenten protesteret herimod, under Paaberaabelse af, at denne Fordring, der maa betragtes som et Vederlag fra Grevskabets Side for Afstaaelsen af hendes Fæste, er af en aldeles personlig og uafhængig Natur.

Det følger imidlertid af de almindelige Regler om Formuefællesskab mellem Ægtefæller, at en Fordring, som den nævnte, der efter sin Beskaffenhed, og da der ikke i saa Henseende i den paagjældende Kontrakt er gjort nogen Indskrænkning, maa kunne være Gjenstand for Afhændelse og saaledes er at anse som en almindelig Formuegjenstand, maa kunne inddrages i Fordringshaverens eller dennes Ægtefælles Konkursbo, og vil som en Følge heraf den af Fallenten nedlagte Protest herimod ikke kunne tages til Følge.

Thi eragtes:

Den af Fallenten nedlagte Protest imod den ovennævnte Fordrings Inddragelse under Boet vil ikke kunne tages til Følge.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 August 1881: Den paaankede Skifteretskjendelse bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Den Citantens Hustru ved den i den indankede Dom ommeldte Kontrakt af 28 Januar 1879 tillagte Ret til aarligt, saalænge hun lever, at erholde udbetalt 500 Kroner af Grevskabet Lindemborgs Kasse findes at være af en saadan personlig Natur, at den ikke kan antages ved hendes senere med Citanten indgaaede Ægteskab at være gaaet over til at blive en Fællesboet tilhørende Formuegjenstand, i hvis Substans Boets Kreditorer skulde kunne være berettigede til at søge Fyldestgjørelse, i hvilken Henseende bemærkes, at Citanten maatte anses uberettiget til uden sin Hustrus Samtykke at disponere over Andet end de under Ægteskabet efterhaanden forfaldende Beløb, hvorimod selve Rettigheden som saadan maatte ligge udenfor hans Raadighed. Som Følge heraf mangler der ifølge Konkurslovens § 1 Hjemmel til at henregne den omhandlede Rettighed til Citantens Konkursbo, og Indstævntes Paastand om dens Inddragelse i Boet maa derfor forkastes.

Sagens Omkostninger for Overretten og Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Indstævntes Paastand om, at den Citantens Hustru tilkommende Ret til aarligt, saalænge hun

lever, at erholde udbetalt 500 Kroner af Grevskabet Lindenburgs Kasse henregnes til Citantens Konkursbo, kan ikke tages tilfølg. Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Indstævnte, Kammerassessor, Prokurator Johansen i Aalborg som Kurator i Citanten, Gaardforpagter Jens Sørensen Nørgaards Konkursbo havde fremsat Paastand om, at en Citantens Hustru Ane Margrethe Nielsdatter hos Grevskabet Lindenburg tilkommende aarlig Livrente, stor 500 Kr., skulde inddrages under Boets Formuemasse, nedlagde Citanten Protest herimod, men ved Skifterettens Kjendelse er denne Protest forkastet, og Citanten har derfor nu indanket Sagen her for Retten, hvor han har paa-staaet bemeldte Kjendelse forandret derhen, at hans Protest tages til Følge, hvorimod Indstævnte procederer til den indankede Kjendelses Stadfæstelse.

Citanten vil gjøre gjældende, at den ommeldte Livrente eller Aftægt, der tilkommer hans Hustru ifølge en mellem hende og Grevskabet Lindenburg under 28 Januar 1879 indgaaet Kontrakt, ved hvilken hun har frasagt sig den hende som Enke efter Selgen Justesen tilkommende Fæsteret til den under bemeldte Grevskab hørende Fæstegaard Matr. Nr. 1 og Andel i Matr. Nr. 14 af Dollerup By imod af Grevskabet at erholde en Gang for alle 1000 Kr. samt 500 Kr. aarlig saalænge hun lever — er en Ret-tighed, der efter Forholdets Natur maa tilkomme hans Hustru personlig og være hans Kreditorer aldeles uvedkommende, men da det maa anses in confesso, at der mellem ham og hans Hustru bestaar det sædvanlige Formuefællesskab, ligesom der da heller ikke i den nævnte Kontrakt findes nogen Antydning af, at der i saa Henseende skulde gjælde særlige Regler med Hensyn til den ommeldte, Citantens Hustru tilkommende aarlige Penge-indtægt, maa det billiges, at den bliver inddragen under Citan-tens Konkursbos Formuemasse, og som Følge heraf vil den paa-ankede Skifteretskjendelse være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Om-stændighederne at kunne ophæves.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Mandagen den 17 April.

Nr. 152.

Advokat Halkier

contra

Vilhelm Ludvig Fleron (Defensor Hansen).

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 85.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 Februar 1882: Arresterne Vilhelm Ludvig Fleron og Rasmus Olesen bør straffes, Fleron med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, Olesen med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, hvorunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Winther og Maag, 25 Kr. til hver, tilsvares af Arresterne, hver for sit Vedkommende, og saaledes, at af nævnte Salærer Fleron betaler $\frac{2}{3}$, Olesen $\frac{1}{3}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste Forhold, der i det Væsentlige rigtigt er fremstillet i den indankede Dom, maa det billiges, at han ved denne er anset efter Straffelovens § 85, 2det Stykke, jfr. §§ 45 og 46. Naar imidlertid henses til, at Tiltalte ikke har gjort Skridt til nogen Organisation af den Arbejderbefolkning, som han søgte at ophidse til, naar den belejlige Tid maatte komme, med Magt at tage, hvad man ikke vilde give den godvilligt, — hvorved iøvrigt bemærkes, at det efter hans Forklaring har staaet for ham som en Mulighed, at den tilsigtede Forandring af Samfundsforholdene kunde gennemføres her i Landet ad fredelig Vej, naar en saadan var opnaaet i de større Lande — og at hans Forhold efter de Højesteret forelagte Oplysninger ikke kan antages at have haft nogen farlig Karakter, findes hans Straf at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger vil Dommen for hans Vedkommende være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Vilhelm Ludvig Fleron bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i sex Gange fem Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Kriminal- og Politirettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Højesterets-sagfører Hansen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Vilhelm Ludvig Fleron — — født den 17 September 1858, er anset ved Højesteretsdom af 31 August f. A. efter Straffelovens § 82, sidste Punktum, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage — — tiltales under nærværende Sag for Overtrædelse af Straffelovens § 85 og sigtes for at have gjort sig skyldige heri ved deres Udtalelser paa forskjellige i Slutningen af forrige Aar her i Staden afholdte saakaldte Arbejdermøder. For Arrestanten Flerons Vedkommende er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste bevist, at han dels paa et den 5 November f. A. i Dandsesalonen „Valkyrien“ afholdt saadant Møde, hvortil Adgang stod aaben for Enhver mod Erlæggelse af 10 Øre, og hvor Emnerne: 1) „hvad gavner Staten Arbejderne“, og 2) „hvorledes imødegaaas Nøden bedst i den anstundende Vinter“, sattes under Diskussion, dels paa et i samme Lokale og under samme Forhold den 12te næstefter afholdt saadant Møde, hvor Themaet; 3) „Kapitalens Tyranni og hvorledes kan den sprænges“ blev diskuteret, dels endelig paa et saadant offentligt Møde, der den 20de s. M. blev afholdt paa Nørrefælled, og hvor Emnet: „hvad gavner Rigsdagen den 5te Stand“ blev Gjenstand for Diskussion, har holdt Foredrag eller Taler, hvori han — efter at have besvaret de i det nævnte Emne liggende Spørgsmaal i det Væsentlige derhen, at Statens nuværende Institutioner ere til for at undertrykke Arbejderne, at det ikke er Naadesgaver, men Statshjælp, Arbejderne have Krav paa, at Kapitalen tilhører Arbejderne, der kunne fordre den udleveret af dens nuværende Ihændehavere som deres retmæssige Ejendom, og at intet Gode for Arbejderne lader sig vente af Rigsdagen under de nugældende Bestemmelser for Valgene til samme — udtaler sig for Revolutionen som den efter hans Formening eneste Udvej for Arbejderne til at sætte deres formentlige Fordringer igjennem, og opfordrer dem til at slutte sig sammen for at danne en Styrke, der kan anvendes til voldelig Omvæltning af de bestaaende Samfunds- og Statstilstande. Arrestanten har uforbeholden vedkjendt sig, at han ved disse Udtalelser har villet virke hen til, at den herværende Arbejderbefolkning var parat til, naar Revolutionen var gennemført i de større Lande, at gennemføre den her, og at han har villet samle denne Befolkning — af hvilken en Del for Tiden følger en Retning, som han bekjemper, og som gaar ud paa, gennem Afbenyttelsen af de forfatningsmæssige Institutioner at virke for Arbejderne — til Enighed om hans ovennævnte Formaal.

Han vil for ovennævnte, til Oprør, med en voldelig Kuld-kastelse af den bestaaende Statsforfatning som Formaal, ophidsende og forberedende Udtalelser være at anse efter Straffelovens § 85, 2det Stykke, jfr. §§ 45 og 46.

De Straffe, Arrestanterne efter de oven citerede §§ af Straffeloven have forskyldte, findes at burde bestemmes for Fleron til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. — — — — —

Nr. 132. Højesteretssagfører Hansen
 contra
Maren Christensen, Nielsens Enke
 (Defensor Halkier),

der tiltales for Betleri.

Vinding Herreds Politirets Dom af 9 Decbr. 1881: Tiltalte, Maren Christensen, bør straffes med simpelt Fængsel i 3 Dage og betale alle af nærværende Sag flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven. •

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Februar 1882: Tiltalte, Maren Christensen, Nielsens Enke, af Nyborg, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Bloch og Hvalsøe, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Højesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier tillægges i Salarium for Højesteret hver 30 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, paa det Offentliges Vegne hertil indankede Sag er Maren Christensen, Nielsens Enke, af Nyborg, der er født den 23 Juli 1837 og som ikke er funden tidligere straffet, men hvem der under 22 Januar 1880 inden Vinding Herreds Politiret blev meddelt en Advarsel om ikke at gjøre sig skyldig i Betleri, ved be-

meldte Politiret bleven tiltalt for at have gjort sig skyldig i saadant Forhold, og er hun ved Politirettens indankede Dom af 9de December f. A. bleven anset derfor efter § 3 i Lov af 3 Marts 1860 med simpelt Fængsel i 3 Dage samt tilpligtet at betale Sagens Omkostninger.

Tiltalte, der den 15 Novbr. f. A. tilligemed en anden Kone — for hvis Vedkommende Sagen er sluttet med en Advarsel — blev antruffen i Ørbæk ved Nyborg i Besiddelse af en Del Fødevarer, derimellem efter hendes Formening 2 à 3 Ø Flæsk, som de opgav at have faaet skjænket paa de Steder, hvor de den Dag der i Sognet og i et Nabosogn havde forhandlet Hvedebrød, har forklaret, at hun efter sin Mands Død for ca. 3 Aar siden oftere, naar hun har manglet det Fornødne til sit og sine Børns Ernæring, har begivet sig ud paa Landet i Omegn af Nyborg for at forhandle Hvedebrød, hvorved hun kunde tjene 20 Øre paa hver Krone, for hvilken hun havde Hvedebrød med, og at hun da har plejet at modtage Fødevarer i Foræring paa mange af de Steder, hvor hun falbød sit Brød, enten uagtet man intet Brød købte af hende eller ved Siden af Betalingen for det købte Brød. Men, ligesom hun aldrig vil have bedt ligefrem om disse eller andre Gaver, saaledes vil hun, efter at hun havde modtaget den ovennævnte Advarsel af 22 Januar 1880, der meddeltes hende i Anledning af, at hun havde søgt at vække Folks Medlidenhed med sig ved under sin Omvandren at klage sin Nød, fordi hun ikke kunde tjene tilstrækkeligt til Familiens Underhold, hverken ved Ord eller Gebærder have antydnet, at hun ønskede nogen Gave, saa at de Gaver af Fødevarer, hun efter den Tid fik, altsaa bleve ydede hende uden nogensomhelst direkte eller indirekte Anmodning, hvad der saaledes ogsaa havde været Tilfældet den 15 Oktober f. A. Dette stemmer ogsaa med de Forklaringer, der ere afgivne af forskellige under Sagen afhørte Personer, og vel have disse udsagt, at Folk paa Landet gaa ud fra, at det er deslige Sælgekones Hensigt at faa Almisser, og at de Paagjældende derfor efterhaanden have vænnet sig til ikke at bede om Noget, idet de forud vide, at de uden det saa godt som altid faa Almisser, ligesom ogsaa Tiltalte har erkjendt, at hun ved at foretage disse Ture gik ud fra, at Folk, uden at hun bad derom, nok vilde give hende Noget, men selv om Tiltalte saaledes har gjort Regning paa, at den uforholdsmæssig ringe Pengefortjeneste, hun kunde have ved at tilbyde Landboerne friskt Brød i deres Hjem for samme Betaling, som fordres i Kjøbstæderne, vilde blive suppleret ved frivillige Gaver saaledes, at hun kunde have et tilstrækkeligt Vederlag for sin Vandring, findes hendes Forhold dog ikke at kunne betragtes som Betleri, og hun vil derfor være at frifinde for det Offentliges Tiltale i denne Sag.

Tirsdagen den 18 April.

Nr. 142.

Advokat Hindenburg

contra

Hans Christian Andersen (Defensor Hansen),

der tiltales for Løsgængeri.

Bregentved-Gisselfeld Birks Politirets Dom af 22 September 1881: Tiltalte, Ungkarl Hans Christian Andersen, Babberup, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og betale alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger. At fuldbyrdes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Januar 1882: Ungkarl Hans Christian Andersen bør for Tiltale af det Offentlige i denne Sag fri at være. Aktor for Overretten, Prokurator Kalko, tillægges der 15 Kr. i Salær, der ligesom Sagens øvrige Udgifter udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Da den i den indankede Dom ommeldte Tilkjendegivelse, hvorved det, idet Tiltalte midlertidigt fritoges for overensstemmende med det ham givne Tilhold af 22 December 1880 at melde sig ved Politiprotokollen, paalagdes ham paany at iagttage dette, naar Betingelsen for Fritagelsen ophørte, ikke kan betragtes som et nyt Tilhold, der maatte gives paa den i Loven af 3 Marts 1860 § 2 foreskrevne Maade, maa Tiltalte for den af ham udviste, i Overretsdommen fremstillede Tilsidesættelse af foranførte Tilhold være at anse, som ved Politiretsdommen sket, efter nysnævnte Lovs § 1. Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage.

Han vil derhos have at udrede Sagens Omkostninger, derunder Salærer til de befalede Sagførere for Overretten og Højesteret, hvorved bemærkes, at der mangler Føje til at nægte Defensor for Overretten Salær.

Thi kjendes for Ret:

Hans Christian Andersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage. Saa udreder han og Sagens Omkostninger, derunder i Salarium til Prokuratorerne Kalko og Herforth 15 Kroner til hver, samt til Advokat Hindenburg og Højesterets-sagfører Hansen for Højesteret 30 Kroner til hver.

I den indankede Ddms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Bregentved-Gisselfeldt Birks Politiret, dels efter Paa-gjældendes egen Begjæring, dels paa det Offentliges Vegne hertil indankede Sag er Ungkarl Hans Christian Andersen af Babberup, der er født den 28 Februar 1857, og som ikke er funden tidligere tiltalt eller straffet undtagen arbitrært i Militæretaten, sat under Tiltale for Løsgængereri ved at have overtraadt et ham givet Polititilhold, og foreligger der i saa Henseende nærmere Følgende:

Under 22 December 1880 blev der til det nævnte Birks Politiprotokol givet Tiltalte, der da imod et tidligere ham givet Forbud havde taget Ophold hos sin i Fattighuset i Babberup boende Moder, Tilhold om strax at forlade dette og at skaffe sig fast Tjeneste eller lovligt Erhverv, og hvis han ikke selv kunde skaffe sig saadant, da desangaaende at henvende sig til Fattigvæsenet, hvis Forskrifter med Hensyn til hans Forsørgelse han havde at holde sig nøje efterrettelig, og hvis Forsorg han ikke maatte unddrage sig uden Politiets forud dertil erhvervede Samtykke, samt at han havde at melde sig indtil videre hver Onsdag paa Birkets Kontor for at godtgjøre, hvoraf han havde ernæret sig i den forløbne Uge, Alt under Straf som for begaaet Løsgængereri. I Slutningen af December 1880 fik Tiltalte fast Tjeneste hos en Gaardmand i Vesteregede, hvor han dog kun forblev til hen i den anden Halvdel af Februar Maaned f. A., da han efter fælles Overenskomst forlod denne Tjeneste, og han tog nu Ophold hos sin Fader, Husmand Anders Christian Frederiksen i Skrodsbjerg, til i de første Dage af Juni Maaned, opholdt sig derpaa i nogle Dage hos sin Moder, der er skilt fra Faderen, i Babberup Fattighus, og lejede sig dernæst ind hos en Husmand i Babberup, hvor han endnu boede, da der i Slutningen af Juli Maaned f. A. blev indledet en Undersøgelse mod ham for bedrageligt Forhold, der dog ikke førte til Sagsanlæg, idet han betalte det derunder omhandlede Beløb, og maa han antages i al den Tid, der var forløben, siden han havde forladt Tjenesten hos ovennævnte Gaardmand, at have ernæret sig som Daglejer.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 18 Maj 1882.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1882—83.

Nr. 9.

Tirsdagen den 18 April.

Nr. 142.

Advokat Hindenburg

contra

Hans Christian Andersen (Defensor Hansen).

Da han sidst i December 1880 havde faaet den omtalte faste Tjeneste hos den ommeldte Gaardmand, blev det, som det nærmere fremgaar og er erkjendt af ham under et paa Foranledning af Overretten optaget Reassumtionsforhør, mundtlig betydet ham, formentlig i Slutningen af samme Maaned, inden Politiretten af Dommeren i Retsvidnernes Paahør, at han, saalænge han havde bemeldte Tjeneste, fritoges for at melde sig paa Politikontoret, men at han, saasart dette Tyendeforhold ophørte, paany havde at melde sig og i det Hele at efterkomme Tilholdet af 22 Decbr. 1880, da han ved at undlade det vilde paadrage sig Straf som for begaaet Løsgænger — dog uden at der blev tilført Politiprotokollen Noget om det saaledes Passerede.

Tiltalte har imidlertid aldeles undladt at melde sig, saavel da han forlod den ommeldte Tjeneste som overhovedet senere.

For denne Undladelse er Tiltalte ved den indankede Politirets Dom af 22 Septbr. f. A. bleven anset efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 2, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og tilpligtet at betale Sagens Omkostninger.

Da imidlertid den Tilkjendegivelse, hvorved det saaledes, samtidig med at Tiltalte fritoges for indtil videre at melde sig ved Politiprotokollen, paalagdes ham under en vis Forudsætning paany at iagttage dette, efter det Anførte ikke er foregaaet under Iagttagelse af Bestemmelserne i § 2 af Lov af 3 Marts 1860, vil Tiltalte blive at frifinde og Sagens Omkostninger blive at udrede af det Offentlige.

Aktor, hvis Sagførelse har været forsvarlig, tillægges der 15 Kr. i Salær hos det Offentlige. Tiltaltes beskikkede Defensor

for Overretten, Prokurator Herforth, der ikke har nedlagt Paa-stand paa hans Frifindelse, men kun indstillet ham til Rettens mildeste Dom, vil der derimod ikke kunne tillægges noget Salær.

Nr. 111.

Advokat Klubien

contra

Sognepræst til Grund og Mødruvellir **Sigurgeir Jakobsson**
(Defensor Hansen),

der tiltales for uordentlig Embedsførelse, Drukkenskab og anden forargelig Vandel.

Øfjordsyssels Provsterets Dom af 3 August 1880: Anklagede, Præst Hr. Sigurgeir Jakobsson paa Grund, skal erlægge en Bøde af 200 Kroner, der tilfalder fattige Præsteenker. Saa har han og at betale alle Sagens Omkostninger, hvorunder i Salær til den beskikkede Aktor og Defensor her for Retten, Byraadsmedlem Frb. Steinsson og Repstyrer Th. Thorlacius, 10 Kroner til hver især. Det Idømte at udrede under Adfærd efter Loven.

Islands Synodalrets Dom af 6 Maj 1881: Anklagede, Præst til Grund og Mødruvellir Sigurgeir Jakobsson, bør at have sit Embede forbrudt. Angaaende Processens Omkostninger bør Provsteretsdommen ved Magt at stande. Endvidere bør Anklagede udrede alle af Sagens Behandling for Synodalretten lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salær til den beskikkede Aktor og Defensor, Prokuratorerne, Sysselmand Thorstein Jønsson og Pall Melsted, 30 Kr. til hver især. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Synodalrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Hansen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Efter at Forhøret vare blevne optagne ved Øfjordssyssels Provsteret, blev der ifølge Ordre fra Ministeren for Island i Skrivelse til Landshøvdingen af 14 April f. A. anlagt offentlig Sag mod Præsten til Grund og Mødruvellir, Sigurgeir Jakobsson, til Embedsfortabelse formedelst uordentlig Embedsførelse, Drikfældighed og andet forargerligt Forhold. Den 3 August f. A. afsagde bemeldte Provsteret Dom i Sagen og blev Anklagede ved Dommen dømt til at erlægge en Bøde af 200 Kr. til fattige Præsteenker, samt til at udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger og derunder i Salær til hver især den beskikkede Aktor og Defensor ved Provsteretten, Byraadsmedlem Fridbjørn Steinsson og Repstyrer Th. Thorlacius, 10 Kr. Men denne Dom er saavel efter Begjæring af Anklagede som ifølge Overøvrighedens Foranstaltning blevet indanket for Synodalretten.

Det bemærkes foreløbig, at Synodalretten tiltræder Provsterettens Mening om, at der ikke har været Grund til at gaa ind paa de Exceptioner, der bleve fremsatte mod Dommerne i Provsteretten, og at denne Ret har været lovlig beklædt, nagtet kun Provsten og Sysselmanden, men ikke tillige gejstlige Meddommere havde Sæde i samme.

Af Alt, hvad der i nærværende Sag er oplyst, maa det anses for tilstrækkeligt bevist, at Anklagede i mange Aar har vist sig at være i høj Grad hengiven til Drikfældighed, og at denne Last har yttret sig paa en forargelig Maade saavel i Anklagedes Embedsforretninger som i hans Forhold udenfor Embedsforretninger.

Det er saaledes ved et Vidnes Forklaring i Forbindelse med selve Anklagedes Tilstaaelse bevist, at en Gang, da Folk agtede at gaa til Alters hos ham i Aaret 1867 i Grundar Kirke, var han blevet beskænket, forinden Gudstjenesten skulde begynde, at han ikke havde villet lade Gudstjenesten bortfalde og havde begyndt paa Skriftemaalet; men at det, som han da havde talt, havde været noget meningsløst Vrøvl, hvisaarsag Folk gik ud af Kirken, og da Størsteparten havde forladt Kirken, havde Anklagede sagt: „saa gaa da, jeg tilgiver Eder alligevel Eders Synder i Guds Navn og de Fyrretyves“.

Endvidere er det ved tvende Vidners Forklaringer bevist, at det undertiden efter den Tid er hændet, at Anklagede ikke har været i Stand til at forrette Gudstjenesten, fordi han havde været beruset, og er der navnlig blevet fremhævet et Tilfælde, der synes at have fundet Sted i 1875, da Anklagede havde agtet at konfirmere Børn, men maatte opsætte det paa Grund af Drukken-skab.

Fremdeles finder Retten, at det maa anses som bevist, at Anklagede en Gang i Aaret 1875 har været saa beruset, at han ikke kunde forrette Barnedaab paa Gaarden Holt, eller i det

Mindste, at han har været saa beskænket, at Vedkommende ikke have villet lade ham forrette Daaben, og at de derfor have formaaet en anden Præst til at forrette denne Embedshandling.

Endvidere er der ved Forhørene fremkommet stærke Indicier for, at han i flere end de særlig anførte Tilfælde har været mere eller mindre beskænket ved Embedshandlinger eller naar han havde at forrette slige Handlinger.

Fremdeles er det bevist, at Anklagede hyppig udenfor Embedsforretninger har været beskænket ved Lejligheder, hvor denne hans Tilstand nødvendig maatte vække Anstød, særlig med Hensyn til hans Stilling som gejstlig Embedsmand; navnlig er det med samstemmende Vidnesbyrd oplyst, at han ofte har været beskænket i Bryllupsgilder; at hans Færd da undertiden har været mindre sømmelig, og ifølge 2 af Vidnernes Forklaring, ved et Tilfælde endogsaa i høj Grad forargelig; at han har forstyret Husandagt hos sin Medboende paa Grund med fuld Mands Lader og Fagter; at han ofte er blevet set i meget beruset Tilstand paa Handelsstedet Akureyri; og at han den 13 August 1879 har været i den Grad beskænket, medens han opholdt sig paa bemeldte Handelssted, at han maatte lægge sig under aaben Himmel paa Alfurvej.

I en Udskrift af den paa Grund den 13 Juli 1879 afholdte Provstvisitats, som er blevet fremlagt under nærværende Sag, fremhæves det, at Anklagede ved Visitatsen er optraadt i „beruset Tilstand, og har ført forargelig og i enhver Henseende usømmelig Tale“, og dette er blevet bekræftet for Provsteretten ved Vidnesbyrd af de 2 Mænd, der vare tilstede ved Visitatsen.

Det er i bemeldte Provstvisitats endvidere anført, at da Provsten hos Medhjælperen og tvende Sogneraadsbønder forhørte sig angaaende Tilstanden blandt Menigheden, var der fremkommet mange Besværinger, og at der var blevet afgivet Erklæring om, at Kirken i flere Aar kun er blevet daarlig besøgt, at kun yderst Faa i Sognet have i de 2 sidste Aar gaaet til Herrens Bord, at Præsten under sine Husbesøg bekymrer sig om lidt Andet end Optagelse af Folketallet, og at Hovedaarsagen til Uenigheden er Præstens forargelige Drikkædighed.

Af hvad der er fremkommet i denne Sag ses, at længe førend denne Sag blev anlagt, var der indkommet til Biskoppen over Island Besværinger fra vedkommende Provst om Anklagedes Færd og Forhold; thi i en Skrivelse af 21 Marts 1874 gav Biskoppen Provsten Ordre til at tilkjendegive Anklagede, at naarsomhelst efterdags der fandtes en væsentlig Brøst i hans Embedsførelse, eller han gjorde sig skyldig i forargelig Uorden, saa maatte han være forberedt paa at blive suspenderet og tiltalt. Denne Biskoppens Advarsel har nu Provsteretten villet lade have den Betydning, at de af Anklagedes Forseelser, der vare ældre, og særlig den Forseelse, som han gjorde sig skyldig i i Aaret 1867,

ikke burde komme ham til Skade under denne Sag. Men denne Opfattelse kan Synodalretten ikke tiltræde; thi ikke alene synes Ministerens Anklageordre at omfatte alle de Forseelser, der vare blevne oplyste under Sagens Undersøgelse, der var foregaaet forinden Aktionsordren blev udfærdiget, men der findes heller ikke Grund til at lægge en anden eller mere omfattende Betydning ind i Biskoppens Skrivelse end den, at han ikkun for det Tilfælde, at Anklagede forbedrede sig, agtede at undlade at gjøre Foranstaltning til, at der institueredes Anklage mod ham for det Forhold, hvorover Provsten havde klaget; men dette Forhold var af Provsten blevet karakteriseret i almindelige Udtryk, som bestaaende i en for en Præst mindre sømmelig Færd og Vandel, der fulgte med Anklagedes tiltagende Drikfældighed. Derimod var der den Gang ikke fremkommet de nærmere og udførlige Oplysninger om Anklagedes enkelte Forseelser, der ere blevne erhvervede ved de senere optagne Forhør.

Ihvorvel Synodalretten saaledes finder, at alle de af Anklagede begaaede Forseelser, der findes omhandlede i Forhørene, bør tages i Betragtning under denne Sag, medens Provsteretten har været af en anden Mening, finder Retten desuagtet, naar henses til den Forberedelse, Sagen har modtaget, og da Provsterettens Domstævning ikke er bundet til den omtalte Tidsgrænse i Henseende til Anklagedes Forseelser — ikke tilstrækkelig Anledning til at hjemvise Sagen til Provsteretten til ny og yderligere Paa-kjendelse.

I Provsterettens Domsakt findes rigtignok ingen Oplysninger om Anklagedes Alder og vita anteacta; men ifølge Attest, udgiven af Biskoppen over Island, som Anklagedes Defensor har fremlagt for Synodalretten, er Anklagede ordineret til Præst i Aaret 1854, og maa saaledes nu være et halvt Hundrede Aar eller derover, og er aldrig tidligere blevet sat under offentlig Tiltale eller har lidt Dom for nogen Forbrydelse i Embedsførelse eller andre Forseelser betræffende hans Forhold som gejstlig Embedsmand.

Naar nu den Straf skal fastsættes, som Anklagede har forskyldt, og der i Henhold til Ovenstaaende tages Hensyn til alle de Forseelser, som han ifølge de foreliggende Forhør er blevet overbevist om, saa komme her til Anvendelse Bestemmelserne i D. L. 2—11—14, cfr. Rescript 3 Juni 1746 og Instrux 1 Juli 1746, § 46; men i Henhold til disse Lovbestemmelser vil det ikke kunne undgaas, at Anklagede, der ved sit Forhold findes at have gjort sig uværdig til at beklæde et præsteligt Embede i Kirken, dømmes til at have sit Embede forbrudt, og er deri tillige indbefattet Straffen for de af hans Forseelser, der i og for sig ikkun vilde have været at straffe med Bøder. Forsaavidt bliver altsaa Provsteretsdommen at forandre; derimod tiltræder Synodalretten dens Bestemmelser angaaende Processens Omkost-

ninger, og bliver den altsaa forsaavidt at stadfæste. Endvidere bør Anklagede at dømmes til at udrede alle af Sagen for Synodalretten lovlig flydende Omkostninger, og derunder Salær til Aktor og Defensor for Synodalretten, 30 Kr. til hver især.

Det fortjener en Irettesættelse, at Anklagedes Defensor for Provsteretten, Repstyrer Th. Thorlacius, i sit Defensionsindlæg af 23 Juli f. A. har brugt forskjellige utilbørlige Ytringer om Dommerne i Provsteretten, og deriblandt forekastet dem, at de have havt i Sinde at gjøre Anklagede Fortræd med de deromhandlede Forhør, og at de have gjort fælleds Sag med Anklagedes Klagere i at forfølge ham. Men da det maa antages, at Defensor, som en Mand af liden Dannelse, ikke klart har opfattet det Utilbørlige i disse Udtalelser, finder Synodalretten ikke aldeles tilstrækkelig Grund til ex officio at gjøre Ansvar gjældende mod ham i Anledning af samme. Forevrigt attesteres, at Sagens Behandling for Underretten har været forsvarlig og Sagførelsen for Synodalretten lovlig.

Onsdagen den 19 April.

Nr. 160.

Etatsraad Buntzen

contra

Anna Cathrine Hansen (Defensor Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 Marts 1882: Arrestantinderne Jenny Antonie Dorthea Olsen, Hanne Marie Benzen, ogsaa kaldet Kølberg, og Anna Cathrine Hansen bør straffes, Olsen og Benzen med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage hver, Hansen med Forbedringshusarbejde i 18 Maaned. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Sørensen og Møller, 20 Kr. til hver, betales af Arrestantinden Benzen, dog saaledes, at heraf in solidum med hende udredes af Arrestantinden Olsen $\frac{2}{3}$, af Arrestantinden Hansen $\frac{2}{3}$ og af disse Arrestantinder En for Begge og Begge for En $\frac{2}{3}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Anna Cathrine Hansens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinderne Olsen, Benzen og Anna Cathrine Hansen tiltales under nærværende Sag, de to Førstnævnte for samt Hansen for Tyveri. Samtlige ere ved de af dem afgivne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste overbeviste at have i December Maaned f. A. gjort sig skyldige i de Forbrydelser, hvorfor de tiltales, under følgende Omstændigheder:

Alle tre Arrestantinder have i Forening i Manufakturhandler Carl Jacobsens Butik stjaalet en paa Disken liggende og Jacobsen tilhørende til 1 Kr. vurderet Rulle Silkebaand, samt frastjaalet Snedkersvend Søren Peter Jensen Odders 4-aarige Datter, som de tilfældig traf paa Gaden, et til 1 Kr. vurderet Par Ørenlokker, som Barnet bar i Ørene, og et Tørestykke, det havde i Haanden.

Arrestantinderne Olsen og Benzen have og endelig har Arrestantinden Hansen efter forudgaaet Aftale og i Forening med Arrestantinden Benzen frastjaalet Oberst Otto Moltke en til 6 Kr. vurderet Strygeovn, der beroede i et aabent Rum i en Ejendom i Cort Adelters Gade.

Af Arrestantinderne er — Hansen, der efter eget Opgivende og hvad der i Retten er skjønnet om hendes Udseende, 23 Aar gammel, senest anset ved Rettens Dom af 5 April f. A. efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

I Medfør af Ovenanførte ville Arrestantinderne være at anse — Hansen efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, og findes Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes for de to Førstnævnte til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage hver, for den Sidstnævnte til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Mandagen den 24 April.

Nr. 20. Forhenværende Maskinmester **Schiellerup**
(Hindenburg)

contra

Maglemølle Papirfabrik (Henrichsen),
betræffende Betaling af Løn m. v.

Tybjerg Herreds Politirets Dom af 12 Marts 1879: Saafremt Hovedklageren, forhenværende Maskinmester paa Maglemølle Papirfabrik, Schiellerup, inden sit Værnething efter foregaaende lovlig Omgang med sin korporlige Ed bekræfter, at han har taget den af ham til Bestyreren for Magle-Mølle Papirfabrik i Marts 1876 rettede Opsigelse af sin Stilling som Maskinmester ved bemeldte Fabrik tilbage, uden at Bestyrerne, enten Begge eller den ene eller anden af dem har forlangt Opsigelsen opretholdt, vil Indklagede og Kontrakklageren, Magle-Mølle Papirfabrik ved dens Driftsbestyrer Buhl have at betale Hovedklageren 1485 Kr. 19 Øre med 5 pCt. Renter heraf fra 28 Maj 1877 til Betaling sker, men bør Parterne iøvrigt for hinandens Tiltale, saavel i Hoved- som Kontrasagen, fri at være, men træster Hovedklageren sig ikke til saadan Ed at aflægge, bør Parterne for hinandens Tiltale i saavel Hoved- som Kontrasagen fri at være. Omkostningerne i saavel Hoved- som Kontrasagen ophæves. Det Idømte at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den af Hovedklageren den 4 Juni 1877 fremlagte Gjenpart af en Kontrakt ikke indeholder Paategning om, at det er en Gjenpart, og om, hvilket stemplet Papir der er forbrugt til Hovedexemplaret, samt med Hensyn til, at den af Hovedklageren nnder 4 Juni 1877 fremlagte Erklæring fra Driftsbestyrer Tvede om Suppleringen af Tantieme ikke er skrevet paa stemplet Papir.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 Oktober 1880: Den indankede Kjendelse af 1 August 1877 bør ved Magt at stande. Hovedcitanterne, Bestyrelsen for Magle-Mølle Papirfabrik, og Kontracitanten, forhenværende Maskinmester Schiellerup, bør for hinandens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger i begge Instantser ophæves. Der tillægges Kontracitantens beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Møller, et Salær af 50 Kr., som udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at den indankede Dom alene er forelagt Højesteret til Prøvelse, forsaavidt den omhandler det

af Citanten i første Instants anlagte Søgmaal mod de Indstævnte til Betaling af 2000 Kr.

For Underretten anbragte de Indstævnte først, at Citanten den 22 Marts 1876, efter forinden at have anmodet Formanden for Maglemølle Papirfabriks Bestyrelse om Tilladelse til strax at forlade Fabrikken, men faaet Afslag, havde opsagt sin Tjeneste til 1 Januar 1877, idet han dog havde lovet, om fornødent, at blive ud over dette Tidspunkt. Men dette Anbringende have de senere for en væsenlig Del fraveget, navnlig for Højesteret, hvor deres Fremstilling gaar ud paa, at Citanten ved den paagjældende Lejlighed havde erklæret sig løst fra Kontrakten og at denne Erklæring strax var blevet accepteret, idet Citanten dog samtidig havde samtykket i at forblive foreløbig og uden Kontrakt paa Fabrikken, saa at han kunde gaa, naar han vilde.

Om det nu end anses godtgjort, at Citanten i Marts Maaned 1876 ved sin Nærværelse hos et daværende Bestyrelsesmedlem har udtalt den Hensigt nu at ville forlade Tjenesten, kan det i hvert Fald efter de Højesteret forelagte Oplysninger ikke antages, at det paagjældende enkelte Medlem af Bestyrelsen skulde have accepteret denne Tilkjendegivelse, der ingensomhelst Hjemmel havde i Kontrakten, og at der derhos skulde være truffet en saadan Aftale som den foranførte om, at Citanten desuagtet skulde forblive ved Fabrikken; navnlig er dette i Strid med de Indstævntes ovenanførte oprindelige Anbringende om, at Citantens Begjæring om at maatte forlade Tjenesten var blevet afslaaet, og hjemles ej heller ved den af det nysanførte Bestyrelsesmedlem afgivne edelige Forklaring. Ifølge det af et andet Bestyrelsesmedlem afgivne edelige Udsagn har Citanten iøvrigt en af de følgende Dage frafaldet den forommeldte Tilkjendegivelse om strax at forlade Fabrikkens Tjeneste, hvorover dette Medlem, saavidt han erindrer, udtalte sin Glæde. Det maa derfor antages, at det var i Henhold til den indgaaede Kontrakt af 1872, at Citanten var i Fabrikkens Tjeneste, da han i Marts 1877 blev opsagt til den paafølgende 1 Maj, medens han efter Kontrakten kun kunde opsiges med halvt Aars Frist til hvert Aars 1ste Januar eller 1ste Juli.

Vel have de Indstævnte til Støtte for den skete Opsigelse under Sagen endvidere paaberaabt forskellige af Citanten i Tjenesten udviste, tildels i Dommen nævnte Pligtovertrædelser, men de Højesteret forelagte Oplysninger beføje ikke til at antage, at Citanten i sin Tjeneste har udvist noget saadant Forhold, som kunde berettige til at afskedige ham uden kontraktmæssig Opsigelse.

Ifølge det Foranførte maatte de Indstævnte være pligtige til at betale Citanten det af ham paastaaede Beløb, mod hvis Størrelse ingen Indsigelse er fremkommet; men da hans be-

falede Sagfører for Overretten har undladt at nedlægge Paastand om saadan ubetinget Domfældelse, hvorfor hans Sagfører for Højesteret har indskrænket sig til, ligesom for Overretten sket, at paastaa Sagens Udfald gjort afhængigt af, at Citanten aflægger den ved Underrettsdommen bestemte Ed, vil denne Paastand være at tage til Følge, idet der dog i Henhold til Parternes Udtalelser for Højesteret bliver at gjøre de nødvendige Ændringer i Edsthemaet.

Processens Omkostninger for alle Retter findes at maatte ophæves og det Citantens befalede Sagfører for Overretten ved dennes Dom tillagte Salair bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Naar Citanten inden fire Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse inden sit Værnething med Ed bekræfter, at han har taget den af ham i Marts 1876 til et Medlem af Maglemølle Papirfabriks Bestyrelse rettede Tilkjendegivelse om en da tilsigtet Fratræden af hans Stilling som Maskinmester ved bemeldte Fabrik tilbage, bør de Indstævnte til Citanten betale 2000 Kroner med Rente deraf 5 pCt. aarlig fra den 28de Maj 1877, indtil Betaling sker. Trøster Citanten sig derimod ikke til saadan Ed at aflægge, bør de Indstævnte for hans Tiltale i denne Sag fri at være.

Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Prokurator Møller tillægges i Salarium for Overretten 50 Kroner, der udredes af det Offentlige. Til Justitskassen betale de Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende, efter Hoved- og Kontraappelstævning hertil indankede Sag, søgte Kontracitanten, forhenværende Maskinmester Schiellerup i 1ste Instants ved Tybjerg Herreds Politiret Maglemølle Papirfabrik ved dens Driftsbestyrer Buhl til at betale ham Løn og Tantieme til 1 Januar 1878 2000 Kr. med Renter og Omkostninger, saaledes at Lønnen regnedes for 1600 Kr. og Tantiemen for 400 Kr., hvorimod Indklagede — efter at en af ham nedlagt Paastand om Sagens Afvisning som ikke henhørende under Politiretten var bleven forkastet ved Rettens Kjendelse af 1 August 1877 — paastod sig frifunden i Hovedsagen, medens han kontrasøgte Kontracitanten til for Tab, der skulde være paaført Selskabet ved hans Forsømmelse, at betale en Erstatning, der i

Kontraklagen var opgjort til ialt 3000 Kr., men senere nedsattes til 2514 Kr. 81 Øre med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Kontraklagens Dato den 15 August 1877, hvorhos han paastod sig Omkostningerne tillagte i begge Sager. I Kontrasagen paastod Kontracitanten sig frifunden.

Ved bemeldte Rets Dom af 12 Marts f. A. blev Sagen afgjort derhen, at, saafremt Kontracitanten, forhenværende Maskinmester paa Magle-Mølle Papirfabrik Schiellerup, inden sit Værne-thing efter foregaaende lovlig Omgang med sin korporlige Ed bekræfter, at han har taget den af ham til Bestyreren for Magle-Mølle Papirfabrik i Marts 1876 rettede Opsigelse af sin Stilling som Maskinmester ved bemeldte Fabrik tilbage, uden at Bestyrerne enten Begge eller den ene eller anden af dem har forlangt Opsigelsen opretholdt, vil Indklagede og Kontraklageren Magle-Mølle Papirfabrik ved dens Driftsbestyrer Buhl have at betale Hovedklageren 1485 Kr. 19 Øre med 5 pCt. Renter heraf fra 28 Maj 1877, til Betaling sker, men bør Parterne iøvrigt for hinandens Tiltale saavel i Hoved- som Kontrasagen fri at være; men trøster Hovedklageren sig ikke til saadan Ed at aflægge, bør Parterne for hinandens Tiltale i saavel Hoved- som Kontrasagen fri at være. Omkostningerne, saavel i Hoved- som Kontrasagen, bleve derhos ved Dommen ophævede. Denne Dom og den for-nævnte Kjendelse af 1 August 1877 have Hovedcitanterne derefter indanket her for Retten, hvor de have paastaaet principaliter, at Kjendelsen af 1 August 1877 underkjendes, tilsidesættes og forandres, samt at Politirettens Dom kjendes uefterrettelig og Sagen afvises fra Politiretten, og at Kontraappellanten tilpligtes at betale Hovedcitanterne skadesløse Procesomkostninger i begge Instantser, subsidiært, at Politiretsdommen underkjendes, tilsidesættes og saaledes forandres, at i Hovedsagen Hovedcitanterne frifindes for Kontracitantens Tiltale og i Kontrasagen Kontracitanten tilpligtes at udrede til Hovedcitanterne ialt 2514 Kr. 81 Øre, nemlig for Istandsættelse af en Maskine 514 Kr. 81 Øre, for Afsavn af samme 1000 Kr. og for Tab af Brændsel og Kraft, bevirket ved Trækkanalernes daarlige Rensning 1000 Kr. eller dog mere subsidiært for Istandsættelse af Maskinen 514 Kr. 81 Øre og iøvrigt efter uvillige Mænds Skjøn, i begge Tilfælde med Renter 5 pCt. p. a. fra den 15 August 1877 af det Beløb, der tilkjendes Hovedcitanterne, og med Tillæg af Sagens Omkostninger i begge Instantser skadesløst saavel i Hoved- som i Kontrasagen. Kontracitanten, som her for Retten procederer efter med-delt Bevilling til fri Proces, har derimod i Hovedsagen paastaaet, at Hovedcitanterne tilpligtes at betale Kontracitanten, naar han aflægger den i Politiretsdommen omhandlede Ed, de paastævnte 2000 Kr., nemlig 1600 Kr. i Løn for 8 Maaneder og Tantieme for et Aar 400 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. fra 28 Maj 1877, altsaa at Underretsdommen forsaaevdt stadfæstes, hvorimod han i

Kontrasagen har paastaet Underretsdommen underkjendt og forandret derhen, at han pure frifindes for Hovedcitanternes Tiltale, samt at han hos dem tillægges Omkostningerne saavel for Underretten som Overretten, sidstnævnte Sted efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til hans beskikkede Sagfører, Prokurator Møller, hvilket Salær i alt Fald paastaaes tillagt ham af det Offentlige. Da Sagens Behandling som Politiretssag findes at have Hjemmel i Bestemmelserne i Næringslovens § 84, vil den indankede Kjendelse af 1 August 1877 være at stadfæste.

Hvad Sagens Realitet angaar, da er det in confesso, at Hovedcitanterne under 7 Marts 1877 have opsagt Kontracitanten til at forlade hans Stilling ved Fabrikken den 1 Maj s. A., og Kontracitanten har støttet sin Fordring paa den paastaaeede Løn og Tantieme derpaa, at den nævnte Opsigelse skal have været uberegtiget, idet han ifølge en i 1872 med Driftsbestyreren for bemeldte Fabrik indgaaet Kontrakt, hvorved han antoges som Maskinmester ved Fabrikken, kun kunde opsiges med $\frac{1}{3}$ Aars Varsel, første Gang til Fratrædelse den 1 Januar 1877 og derefter til Fratrædelse hvert Aars 1 Januar eller 1 Juli. Hovedcitanterne have imidlertid herimod bl. A. gjort gjældende, at den ommeldte Kontrakt, dengang Opsigelsen skete, ikke længer var gjældende, idet Kontracitanten alt i Marts 1876 havde opsagt sin Plads ved Fabrikken, endog saaledes, at han tilsigtede at forlade Fabrikken strax, hvortil han forment sig berettiget, og at han vel havde samtykket i foreløbig at forblive i sin Stilling, men uden nogen Kontrakt, saa at der maatte tilkomme begge Parter en gjensidig Opsigelsesret, der ikke kunde være bunden til Forskrifterne i Kontrakten, hvorefter da det Kontracitanten, der lønnedes maanedsviis, givne Varsel af ca. 2 Maaneder i ethvert Fald maatte være tilstrækkeligt. Det maa nu ogsaa anses tilstrækkelig godtgjort, at Kontracitanten paa den anførte Maade har opsagt sin Tjeneste i Marts 1876, og, forsaavidt han har anbragt, at Resultatet af de Forhandlinger, som paa det anførte Tidspunkt fandt Sted imellem ham og Bestyrelsen, i alt Fald har været, at han frafaldt Opsigelsen eller tog denne tilbage, da han mod Hovedcitanternes Benægtelse ikke godtgjort Rigtigheden af dette sit Anbringende, der ej heller skjønnes at være i den Grad bestyrket ved, hvad der er fremkommet under Sagen, at der under Hensyn til, at Bestyrelsen efter Opsigelsen har skiftet Medlemmer, kunde være Føje til, saaledes som ved Underretsdommen statuere, at tilstede Kontracitanten at supplere Beviset ved sin Ed. Hovedcitanterne ville derfor i Hovedsagen være at frifinde.

Hvad dernæst angaar den af Hovedcitanterne paastaaeede Erstatning for Tab, der skal være forvoldt ved Kontracitantens Forsømmelse, da er det vel oplyst, at en Dampmaskine, der maa antages at have været ny, dengang Fabrikken for faa Aar siden begyndte sin Virksomhed, er befunden saaledes beskadiget, at den

maatte undergives en Reparation, der har kostet 514 Kr. 81 Øre, og det maa ogsaa ved de fremkomne Oplysninger anses godtgjort, at der ikke ved Pasningen af Maskinen og navnlig ved Rensningen af Trækkabalerne er vist den Omhu og Orden, som kunde fordres, men, ligesom der ikke af Hovedcitanterne er tilvejebragt noget sagkyndigt Skjøn til Bedømmelse af, hvorvidt de ved Dampmaskinen forefundne Mangler kunne antages hovedsageligt at være bevirket ved nogen tilregnelig Forsømmelse fra Kontracitantens Side, saaledes har Driftsbestyreren for Fabrikken, Cand. polyt. Buhl, der maatte betragtes som Kontracitantens nærmeste Foresatte, end ikke bestemt turdet benægte, at Kontracitanten til ham kan have omtalt, at de store Dampmaskiner paa Fabrikken maatte efterses, eller at de trængte til Eftersyn, hvortil endnu kommer, at det ikke er oplyst, at de ved Maskinen forefundne Mangler allerede vare tilstede den 1 Januar 1877, da Kontrakten mellem Kontracitanten og Selskabet maa antages at være traadt ud af Kraft, medens hans Forhold til Fabrikken efter dette Tidspunkt paa Grund af dets hele løsere Beskaffenhed ikke kunde medføre et saa omfattende Ansvar for ham som tidligere. Der findes saaledes ikke tilstrækkelig Grund til at paalægge Kontracitanten nogen Erstatningspligt med Hensyn til Omkostningerne ved Istandsættelsen af den oftnævnte Maskine. Det Samme maa derhos gjælde med Hensyn til den paastaede Erstatning for Afsavn af Maskinen og ligesaalidt kan der paabyrdes Kontracitanten nogen Erstatningspligt for muligt Tab af Brændsel og Kraft paa Grund af Trækkanalernes mangelfulde Rensning, da det end ikke fuldt ud er godtgjort, at saadant Tab virkelig har fundet Sted, og der i ethvert Fald ikke foreligger saadanne Oplysninger, at Tabets Størrelse derefter kunde bestemmes af Retten eller uvillige Mænd. Parterne ville saaledes gjensidig være at frifinde for hinandens Tiltale, hvorhos Processens Omkostninger i begge Instanser ville være at ophæve.

Nr. 41. By- og Herredsfoged **V. F. Borup** (Halkier)
 contra
Amtmanden over Ringkjøbing Amt
 paa det Offentliges Vegne (Ingen),
 betræffende Misbilligelse af en Fængslingskjendelse.

Holstebro Kjøbstads Extrarets Dom af 29 August 1881: Tiltalte Jens Jensen Boel bør til Statskassen erlægge en

Bøde af 40 Kr. eller, hvis denne Bøde ikke fuldt betales, hen-sættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa bør han og at udrede Omkostningerne ved nærværende Aktion, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Poulsen, og Defensor, Prokurator Brask, 10 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 Oktober 1881: Det af Tiltalte Jens Jensen med Tilnavn Boel under Sagen udstaaede Varetagtsfængsel træder i Stedet for den af ham efter Straffelovens § 101 forskyldte Straf. Aktionens Omkostninger udreder Tiltalte efter Underrettsdommens Bestemmelser og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting, 10 Kr. til hver. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den fra Citantens Side skete Indstævning foreligger til Højesterets Paakjendelse alene de i Præmisserne til den indankede Dom indeholdte misbilligende Udtalelser om Sagens Behandling i første Instants, hvilke Udtalelser Citanten paa-staar ophævede. Der findes imidlertid efter Beskaffenheden af den Forseelse, for hvilken Arbejdsmand Jens Jensen Boel var sigtet, og under Hensyn til den Straf, han derved kunde an-tages at have paadraget sig, at maatte gives Overrettsdommen Medhold i, at der ikke burde være afsagt Fængslingskjendelse over ham, og at end ikke den af Citanten efter det første Forhør iværksatte og i to Dage fortsatte Anholdelse var til-strækkelig begrundet, hvorved bemærkes, at J. Jensen Boel, der var 72 Aar gammel og ikke tidligere tiltalt eller straffet, maa antages at have været en i Byen bosiddende Mand. Der er derfor, om end Overrettens Misbilligelse af Fængslingskjen-delsen maatte være udtalt noget skarpere end nødvendigt, ikke tilstrækkelig Grund til at tage Citantens Paastand om de paa-ankede Udtalelsers Ophævelse til Følge.

Det Citantens befalede Sagfører tilkommende Salær vil være at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citantens Paastand om Ophævelse af de paaan-kede Udtalelser i Landsoverrettens Dom kan ikke tages til Følge. Til Justitskassen betaler Citan-ten 2 Kroner. Advokat Halkier tillægges i Salarium

for Højesteret 80 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arbejdsmand Jens Jensen med Tilnavn Boel for Overtrædelse af Straffelovens § 101.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han, hvis Plejedatter søgte den offentlige Almueskole i Holstebro, og som den 8 Juli sidstleden, strax efter at Formiddagsundervisningen i Skolen var endt, havde indfundet sig paa dennes Legeplads for at hente Barnet, har, da en Lærer ved Skolen dels til Straf for Barnet dels for at lære hende at skrive nogle Tal, havde taget hende ind paa sit Værelse, gennem det aabentstaaende Vindue til dette spurgt Læreren, om Barnet ikke kunde komme hjem med, og efter herpaa at have faaet det Svar „endnu ikke“, har i Hidsighed over, at hans Plejedatter skulde sidde efter, givet sig til i Paahør af flere Skolebørn, der endnu opholdt sig paa Legepladsen, at udskjælde Læreren og navnlig kaldet ham en „Skidager“.

Det af Tiltalte saaledes udviste Forhold er ved Underrettsdommen med Føje henført under Straffelovens § 101, men idet Tiltalte, der er 72 Aar gammel og om hvem det ikke er oplyst, at han nogensinde tidligere har været tiltalt eller straffet, i Anledning af sit ommeldte Forhold har været holdt i Varetægtsfængsel fra den 12 Juli d. A. til den 15de s. M. om Eftermiddagen, findes det efter Sagens Omstændigheder, at det af ham saaledes udstaaede Varetægtsfængsel i Medfør af Straffelovens § 58 bør træde i Stedet for den Straf, han, som meldt, har forskyldt efter Straffelovens § 101. Aktionens Omkostninger vil Tiltalte have at udrede efter Underrettsdommens Bestemmelser og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 10 Kr. til hver.

Det maa alvorlig misbilliges, at Tiltalte under Sagen har været belagt med Arrest*), ligesom hans Anholdelse efter Beskaffenheden af den mod ham rejste Sigtelse ej heller kan anses

*) Den afsagte Fængslingskjendelse af 14 Juli 1881 var saalydende:

„Da Dommeren idag ikke har Lejlighed til at afhøre de af Lærer Tofte som Vidner opgivne Børn, og da det findes fornødent at holde Jens Boel afsondret, ialtfald indtil Børnene have afgivet Forklaring,

er agtes:

Anholdte Jens Jensen Boel bør fængsles.“

at have været begrundet; men efter Omstændighederne findes der dog ikke tilstrækkelig Føje til i Anledning heraf at paalægge Underretsdommeren Ansvar.

Fredagen den 25 April.

Nr. 26. Frøken **Birthe Cathrine Hansen** (Alberti)

contra

**Den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets
Skiftekommission** (Overretssagfører Arntzen),

betræffende Spørgsmaal om et Adoptivbarns Arveret.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision af 28 Juli 1881: Den ovenomhandlede, af Birthe Cathrine Hansen nedlagte Paastand om, at Halvdelen af nærværende Arvedelingsbos Kapital udlægges til hende, kan ikke tages tilfølg, hvorimod denne Halvdel vil være at fordele mellem Intestatarvingerne efter Ane Kirstine Olsen, Kjøbmand L. C. Hansens Enke.

(Fortsættes.)

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række. Høiesteretsaaret 1882—83. Nr. 10-11.

Tirsdagen den 25 April.

Nr. 26. Frøken Birthe Cathrine Hansen (Alberti)

contra

Den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Skiftekommission
(Overretssagfører Arntzen).

Høiesterets Dom.

Ved den i den indankede Decision ommeldte Adoptionsbevilling af 25 Juli 1866, hvorefter Citantinden i Et og Alt skal agtes og anses som Enken Ane Kirstine Hansens ægte Barn og tage Arv efter hende, dog med Forbehold for bemeldte Enke af at kunne disponere over indtil $\frac{2}{3}$ af sin Formue til Fordel for Andre, maa Citantinden antages at være stillet i et saadant Forhold til Enken Hansen, at hun — der tillige ved dennes Testament af 9 December 1877 er indsat som hendes Universalarving — maa henføres under det i Herbergerer P. Olsens Enkes Testament af 23 August 1828 Nr. 3 brugte Udtryk »hendes lovlige Arvinger« og som saadan i Henhold til dette Testament være berettiget til at arve Halvdelen af den paagjældende, i Arvedelingsboet indbetalte Kapital fremfor de med Enken Hansen kun i Sidelinien beslægtede Indstævnte. Den af Citantinden herom nedlagte Paastand vil derfor være at tage til Følge.

Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citantinden bør være berettiget til at erholde udlagt Halvdelen af det ovenomhandlede Arvedelingsbos Beholdning. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 10 Kroner.

I den indankede Decisions Præmisser hedder det: I Testament af 23de August 1828 § 3 har Herbergerer Peder Olsens Enke, Anna Elisabeth Blom, bestemt, at en Kapital, 12,000 Rd. skulde indsættes i Stadens Overformynderi, og at Enken efter hendes afdøde Søstersøn, Christian Møllerup med Tilnavn Olsen, Kristine Olsen, heraf skulde nyde Renter saa længe hun levede, dog maatte hun i Tilfælde, at hun indlod sig i nyt Ægteskab, erholde udbetalt 2000 Rd. Hvis hun ved Døden afgik efter at have indladt sig i nyt Ægteskab og efterlod sig Børn, skulde den øvrige Del af Kapitalen tilfalde disse Børn og deles mellem dem efter Loven, men dersom hun døde uden at have indladt sig i nyt Ægteskab, skulde hele Kapitalen 12,000 Rd. eller i Tilfælde, at hun havde været i Ægteskab, men ikke deraf efterladt Livsarvinger, da de 10,000 Rd. deles i 2 lige Dele, hvoraf den ene Del skulde tilfalde hendes lovlige Arvinger og den anden Del Peder Olsen og Testatrices i Testamentet anførte Universalarvinger. Efter at fornævnte Kapital, der nu udgjør 19,393 Kr. 93 Øre, ved Rentenyderskens Død er afleveret fra Overformynderiet til Skiftekommissionen for at fordeles overensstemmende med Testamentets Bestemmelser, er der opstaaet Dispute om, hvem der har Ret til den Halvdel, som skal tilfalde Kirstine Olsens lovlige Arvinger.

Bemeldte Enke, der ogsaa kaldes Ane Kirstine og som har ægtet Kjøbmand Ludvig C. Hansen, men ingen Børn havt i dette Ægteskab, har nemlig ifølge kgl. Bevilling af 25 Juli 1866 adopteret Birthe Cathrine Hansen, saaledes at denne med en vis Begrænsning tager Arv efter hende, og tillige ved Testament af 9 December 1877 indsat hende til sin Universalarving saaledes, at hun kan tiltræde Boet uden Skifterettens Mellekomst og arve Alt, hvad hun efterlader sig.

Da Birthe Cathrine Hansen som Følge heraf anser sig som Ane Kirstine Hansens lovlige Arving, har hun ved Overretssagfører Alberti nedlagt Paastand om, at Halvdelen af Kapitalen udlægges til hende.

Mod denne Paastand er protesteret af flere af Ane Kirstine Hansens Intestatarvinger: Sødskende og Sødskendebørn, som have ladet møde ved Overretssagfører Arntzen og Overretsprokurator Leth, der derimod have paastaaet, at den omhandlede Halvdel fordeles blandt hendes Slægtskabsarvinger.

Intestatarvingerne have i saa Henseende gjort gjældende, at Birthe Cathrine Hansen, der ikke er i Slægt med Ane Kirstine Hansen, ikke har nogen Ret til Kapitalen, da hun ikke er hendes lovlige Arving, hvorved alene maa forstaas en Slægtskabsarving.

Ane Kirstine Hansen har vel adopteret hende med en begrændset Arveret, men et adopteret Barn kan, selv om det arver, aldrig kaldes en lovlige Arving, og ved sit Testament gjort hende

til Arving af den væsentligste Del af sin Formue, men til denne hører ikke Overformynderikapitalen, hvoraf hun aldrig har været Ejer, men ene nydt Renten. Ane Kirstine Hansen har heller aldrig havt i Sinde at tillægge Datteren Kapitalen, som hun ikke har berørt i sit Testament, idet hun godt vidste, at hun ingen Dispositionsret havde over den, som var forbeholden hendes Slægtinge, og naar hun i et tidligere Testament havde betænkt sine Sødskende, men heri gjort en Forandring til Fordel for Adoptivdatteren, kan Grunden hertil efter deres Formening alene søges i, at hun er gaaet ud fra, at Kapitalen vilde komme dem til gode.

Herimod paastaar Overretssagfører Alberti, at hans Mandantinde, da hele Spørgsmaalet i Disputen beror paa, om hun kan siges at være Ane Kirstine Hansens lovlige Arving, og dette Spørgsmaal maa besvares bekræftende, har Ret til Kapitalen fremfor hendes Slægtinge.

Udtrykket „lovlig Arving“ er nemlig ikke identisk med Intestatarving eller Arving efter Loven, men omfatter Enhver, der paa lovlige Maade enten ved Slægtskab eller en anden i Loven hjemlet Akt er den Paagjældendes Arving. Som Følge heraf kommer saavel den testamentariske Arving som et adopteret Barn, der arver Adoptivforældrene, ind under dette Begreb.

Hun har derhos fremhævet, at der ved Testamentet ikke er indsat nogen bestemt Arving, hvorimod det har været Testatrixes Mening, at Ret til Kapitalen skulde gjøres afhængig af Arveretten til Ane Kirstine Hansens egen Formue, saaledes at Kapitalen skulde følge som et Tilbehør til denne. Hertil kommer endnu, at Testatrix havde en særlig Interesse for Ane Kirstine Hansens første Mand, der var hendes Plejesøn, og hvem hun i et tidligere Testament af 1826 havde særlig begunstiget, idet hun endog havde bestemt, at der, hvis han, som den Gang var ugift, skulde efterlade sig Enke, skulde udbetales denne 12,000 Rd. til fri Raadighed, men der ses ingen Grund til, at hun ved det senere Testament skulde have betaget Ane Kirstine Hansen Dispositionsret over Kapitalen, da hun havde betænkt dennes Sødskende ved at give dem Andel i den anden Halvdel.

Efter Rettens Skjønnende maa Sagens Afgjørelse imidlertid bero paa Fortolkningen af det, som ogsaa noksom under Proceduren fremhævet, tvetydige Udtryk, „lovlige Arvinger“ i det ovenanførte af Anna Elisabeth Olsen født Blom oprettede Testament.

Af dettes iøvrigt her henhørende Bestemmelser fremgaar det Tilfælde, at hvis Ane Kirstine Hansen fik Børn eller Livsarvinger skulde disse arve det hele borttesterede Beløb, og at Delingen af samme i de 2de Hovedlodder først skal indtræde i Mangel af saadanne, saaledes at de „lovlige Arvinger“ faa den ene Halvdel og Opretterindens og hendes tidligere afdøde Mands P. Olsens

Intestatarvinger den anden Halvdel. Men Ane Kirstine Hansens Børn eller Livsarvinger, om saadanne havde været til, vilde tillige eo ipso netop gennem Moderen have været af nævnte P. Olsens og Testamentsopretterindens Slægt, hvilket sidste ligeledes gjælder om de Personer, der eventuelt skulde arve den anden Halvdel, og det bliver derefter den naturligste Tolkning af Udtrykket, „lovlige Arvinger“, at forstaa det som enstydigt med „Intestatarvinger“ eller „Arvinger efter Loven“ med Udelukkelse af alle testamentariske og ved Adoption eller paa lignende Maade tilvejebragte Arvinger, en Opfattelse, hvis Følge in casu ikkun Ane Kirstine Hansens naturlige Arvinger ville blive kaldede til Arv, efterdi ikkun de alene tillige ville være i Slægt med Testatrices og dennes Mand, medens dens Rigtighed yderligere bestyrkes ved den Omstændighed, at den omtvistede Kapital overhovedet ikke er blevet givet Ane Kirstine Hansen til Ejendom, blot med den Indskrænkning, der følger af dens Baandlæggelse og Indsættelse i Overformynderiet, men tydelig ikkun er bleven tildelt hende alene til Rentenydelse for Livstid.

Idet det i Henhold til dette Resultat vil være overflødigt at komme ind paa de øvrige under Sagen rejste Spørgsmaal og navnlig ogsaa paa en nærmere Undersøgelse af, hvad Ane Kirstine Hansen maatte have tilsigtet med det af hende oprettede Testament maa det altsaa statuere, at den af Birthe Cathrine Hansen under Sagen nedlagte Paastand ikke kan tages til Følge.

Torsdagen den 27 April.

Nr. 149.

Advokat Hindenburg

contra

Mads Peter Hansen (Defensor Buntzen),

der tiltales for Ildspaesættelse og Assurancesvig eller for Forsøg paa disse Forbrydelser.

Odense Herreds Extrarets Dom af 15 November 1881: Arrestanten Mads Peter Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, men forøvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Saa bør Arrestanten og at udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Kammerassessor, Prokurator Jespersen, 30 Kr. og til Defensor, Prokurator Cloos, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Februar 1882: Arrestanten Mads Peter Hansen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Aktionens Omkostninger og derunder de de beskikkede Sagførere tillagte Salarier bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Mundt og Steinthal, bør Arrestanten betale 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaauidt Tiltalte er sigtet for Ildspaaesættelse, maa det i Henhold til de i den iudankede Dom anførte Grunde biliges, at der er tillagt ham Frifindelse. Hvad dernæst angaar Sigtelsen for Assurancesvig bemærkes, at ligesom det er utvivlsomt, at de i Dommen omhandlede ca. 1100 Exemplarer af den der nævnte Roman langt fra have haft en Værdi, der blot nogenlunde nærmede sig til den Sum af 8000 Kr., for hvilken Tiltalte havde forsikkret dem, saaledes maa det og efter samtlige foreliggende Oplysninger antages, at Tiltalte har indset dette og i svigagtig Hensigt foretaget Forsikkringen, i hvilken Henseende særlig fremhæves, at Tiltalte, efter først at have gjort et forgjæves Forsøg paa at faa Bøgerne forsikkrede i et fynsk Brandforsikringsselskab for den af ham da opgivne Værdi af 3500 Kr., og derefter at have faaet dem forsikkrede i Brandforsikringsselskabet «Danmark» for 4000 Kr., dog kun imod selv at overtage Risikoen for $\frac{1}{3}$ af dette Beløb, tilsidst, som anført, forsikkrede Bøgerne i et udenlandsk Selskab for de ovennævnte 8000 Kr., skjøndt Bøgerne ved de af ham i Mellemtiden anstillede Forsøg paa at afhænde dem havde vist sig at være usælgelige.

Tiltalte, som under Sagens Drift har fastholdt sin Fordring overfor det nysomtalte Selskab, maa herefter anses at have paadraget sig Ansvar efter Straffelovens § 259 og hans Straf findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Han vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger efter Overrettsdommens Forskrifter.

Thi kjendes for Rét:

Mads Peter Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i sex Gange fem Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Advokat Hiu-

denburg og Etatsraad Buntzen for Højesteret 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Odense Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Mads Peter Hansen for Ildspaaættelse og Assurancesvig eller for Forsøg paa disse Forbrydelser og ere de med Sagen forbundne Omstændigheder Følgende:

Den 7 Juni f. A. om Eftermiddagen ca. Kl. 1 $\frac{1}{2}$ opstod der Ild i Taget paa Stuehuset paa den Arrestanten tilhørende Gaard paa Næsbyhoved Broby Mark, og Ilden udbredte sig saaledes, at samtlige Gaardens Bygninger aldeles nedbrændte. Arrestantens Hustru havde den nævnte Dag efter de af hende og Arrestanten afgivne Forklaringer kogt Risengrød paa Komfuret ved lidt Brænde og Tørvesmul, og, efter at de havde spist til Middag Kl. 12, gik Arrestanten i Seng, idet han paalagde sin Hustru at vække sig Kl. 1 $\frac{1}{2}$. Medens Arrestanten sov, opholdt hans Hustru sig efter hendes Forklaring tildels i Kjøkkenet, og, da hun her henimod Kl. 1 $\frac{1}{2}$ hørte det knage paa Loftet, kaldte hun paa sin Mand, og, da Arrestanten derpaa saa, at der var Ild i Stuehuset, søgte han, efter at have klædt sig paa, at redde af Indboet. Arrestanten, der havde saavel sit Løseri som sin Ejendom forsikkret, forklarede oprindeligt under Forhøret, at han i Juni Termin f. A. kun skulde udrede 500 Kr. i Renter, hvilket Beløb han iøvrigt ikke havde, og at ingen af de i hans Ejendomme indestaaende Prioriteter vare ham opsagte, men senere har han under Forhøret indrømmet, at han i den nævnte Termin skulde berigtige 8000 Kr. ifølge en opsagt Obligation i den nævnte Gaard, 1000 Kr. ifølge en Obligation i en anden Arrestanten tilhørende Ejendom og 2775 Kr. ifølge Vexler, foruden at ogsaa nogle andre Beløb, hvis Størrelse Arrestanten ikke bestemt har kunnet opgive, vare forfaldne.

Med Hensyn til Ildens Oprindelse har Arrestanten, der ikke holdt Tjenestefolk, men som boede ene paa Gaarden med sin Hustru og deres tre mindste Børn, efter sin Forklaring ikke kunnet give anden Oplysning end, at, da en Renselaage, som fandtes paa Kjøkkenskorstenen i en Afstand af ca. 1 $\frac{1}{2}$ Alen fra Loftsgulvet og af 3 $\frac{1}{2}$ —4 Alen fra Taget, efter at Ilden var opstaaet, viste sig at være aaben, er en Gnist muligvis paa Grund af den stærke Blæst, som det den omhandlede Dag var, ført ud af Laagen og har antændt Taget. Det er nu vel, efter hvad der iøvrigt er oplyst, ikke sandsynligt, at Ilden er opstaaet paa den angivne Maade, men, da der ellers Intet er oplyst om, hvorledes

Ilden er opstaaet, vil Arrestanten ikke kunne dømmes for at have forarsaget den omhandlede Ildebrand.

Under det i Anledning af bemeldte Ildebrand optagne Forhør oplystes det tillige, at der en Gang tidligere, nemlig om Eftermiddagen den 8 April f. A. havde været Ildløs i den Arrestanten tilhørende Gaard, hvilken Ild imidlertid var bleven slukket uden at have anrettet videre Skade. Den nævnte Dag var Arrestanten og hans ældste, næsten 10 Aar gamle Søn alene hjemme paa Gaarden. Arrestanten havde bemeldte Dag bagt en Æggekage i en i Sovekammeret værende Komfur-Kakkelovn, bag ved hvilken der i Kakkelovens Højde var stablet noget Brænde, for at det kunde tørres, hvorhos endog noget af Brændet laa ovenpaa selve Kakkelovnen. Da Arrestanten og hans Søn skulde ud i Tærskeloen for at skjære Hakkelse, lagde Sønnen forinden noget Brænde — dog efter hans egen Forklaring kun et Stykke i Kakkelovnen, for at holde Ilden vedlige. Efter Sønnens Forklaring gik Arrestanten, da de vare komne over i Tærskeloen, medens han lod Sønnen blive tilbage, over i en anden Længe for, som han foregav, at fodre Hestene. og vendte derfra tilbage for at skjære Hakkelse, men dette har Arrestanten benægtet, idet han har paastaet, at han ikke var fjernet fra Sønnen. Efter at de havde skaaret Hakkelse en Timestid, forlod de efter Arrestantens Forklaring Tærskeloen og gik ind for at faa Noget at drikke, og Arrestanten bemærkede da, at Kjøkkenet, der stødte op til Sovekammeret, var fuldt af Røg, og ved at løbe ind i Sovekammeret vil Arrestanten have bemærket, at der var Ild i Brændet bag ved Kakkelovnen. Arrestanten tog da efter sin Forklaring nogle Sengklæder og kastede dem udenfor, hvorpaa han løb ind i Bryggerset, der stødte op til Kjøkkenet, og op paa en der-værende Loftstrappe, hvorfra han kiggede hen over Loftet og bemærkede, at der ingen Ild var der. Den af ham afgivne Forklaring gaar fremdeles ud paa, at han derpaa tog en Spand for at hente noget Vand fra Brønden, og at han, da han kom ud af Bryggerset, traf sin Nabo Rasmus Johansen, der var kommen tilstede og hvem han paa dennes Forespørgsel meddelte, at Sønnen havde lagt for meget i Kakkelovnen, hvorved der var gaaet Ild i Brændet bag ved Kakkelovnen. Rasmus Johansen opfordrede Arrestanten til at slaa Vand paa Ilden, og Arrestanten hentede derpaa en Spand fuld af Vand, hvilket han vil have slaaet op paa Loftet, da der var brændt et Hul i dette. Arrestanten gav efter sin Forklaring derpaa Spanden til Sønnen med Anmodning om at poste den fuld, hvorpaa han vil være løbet gennem Bryggerset op paa Loftet, og, da der her efter hans Forklaring nu var Ild i det Snavs, som laa paa Loftet, vil han have grebet nogle Sække og dermed slukket Ilden og lagt en Jernplade ovenpaa det Hul, som Ilden havde brændt i Loftet; herefter vil han have hentet en Spand Vand og kastet det paa

Brændet bagved Ovnene, hvorpaa han vil have baaret nogle flere Sengklæder ud og atter hentet en Spand Vand og slaaet det paa Ilden bag Ovnene, og, da han efter sin Forklaring vidste, at Faren derved var overstaaet, gik han ud i Porten for at trække frisk Luft. Rasmus Johansens Kone kom derpaa tilstede, og efter den af hende afgivne Forklaring sagde Arrestanten bl. A. til hende, at hun ikke kunde komme ind i Sovekammeret for Røg, men, da hun dog trængte derind, saa hun, at der var Ild i Loftsbrædderne, og at der var brændt et Hul i disse, medens Ilden dog ikke endnu var brudt ud i Lue, og, efter at Arrestanten var bleven gjort opmærksom paa Ilden i Loftsbrædderne, slukkede han Ilden med en vaad Klud. Rigtigheden af denne hendes Forklaring har Arrestanten oprindelig erkjendt, men senere har han givet en noget afvigende Fremstilling, idet han nemlig har forklaret, at han fulgte med Rasmus Johansens Kone ind i Sovekammeret, og at der da mulig endnu sad en Gnist i Loftet, ligesom der mulig ogsaa var kommet Liv i nogle af Gløderne ved Ovnene, hvorpaa Arrestanten hentede en Spand Vand og dæmpede Ilden. Den af Arrestanten i det Hele afgivne Forklaring er nu vel paa nogle Punkter usandsynlig og ikke i Overensstemmelse med de af Andre, navnlig de af hans Søn og Rasmus Johansen samt dennes Kone, afgivne Forklaringer, men der er ikke tilvejebragt Bevis for, at Arrestanten forsætlig har forårsaget Ilden.

Forsaauidt Arrestanten sigtes for Assurancesvig eller Forsøg herpaa, er Følgende oplyst:

Efter at Arrestanten i 1879 først havde forsøgt at faa et Værk, nemlig en Roman, kaldet „Dødens Hemmeligheder“, i omtrent 1100 Bind, forsikkret for 3500 Kr. i det Selskab, hvor han havde sit øvrige Løsøre forsikkret, forsikkrede han derefter fra den 6 August 1879 Værket i Forsikringssselskabet „Danmark“ for 4000 Kr., saaledes at han selv overtog en Trediedel af Risikoen, og endelig forsikkrede han det mod en Præmie af 16 Kr. fra 1 September til 1 December 1880 i Brandforsikringssselskabet „London og Lancashire“ for 8000 Kr., idet han opgav, at han havde 1100 Bind, hvert bestaaende af 30 Hefter, og at hvert Hefte kostede 25 Øre. Derefter tegnedes en ny Forsikkring i det nævnte Selskab for Tiden fra 1 Januar til 1 April 1881 med det samme Indhold som den tidligere, og den nye Police fornyedes for Tiden til 1 Juli 1881, efter at Arrestanten i Marts Maaned af Selskabets Agent var erindret om at indbetale Præmien. Denne Forsikkring var saaledes gjældende, da den største Del af det omhandlede Værk ved den Arrestantens Gaard overgaaede Ildbrand brændte, og Arrestanten fordrer ogsaa overfor Selskabet, hvad der efter Policen tilkommer ham. Forsikringen i „Danmark“ opsagde han den 2 Oktober 1880, til hvilken Tid han først vil have faaet den ny Police fra Selskabet „London og Lancashire“ tilstillet. Det omhandlede Værk havde Arrestanten

ved en i Sommeren 1878 med Johan Madsen afsluttet Handel om et Hus erholdt overdraget af Sidstnævnte som en Del af Vederlaget (som det maa antages for 2400 Kr.). Uagtet den omhandlede Handel gik tilbage, idet Johan Madsen vægrede sig ved at opfylde Handelen, beholdt Arrestanten dog Bøgerne uden at give Johan Madsen Noget for dem, og Johan Madsen fandt ikke Anledning til at anlægge Sag imod Arrestanten, fordi han antog, at denne ikke ejede Noget. Det nævnte Værk med tilhørende Forlagsret havde fornævnte Johan Madsen efter sin Forklaring kjøbt af Bogtrykker Calberg for 2—3000 Kr., og Bogtrykker Calberg har forklaret, at der oprindeligt blev trykt 5000 Exemplarer, og at Prisen herefter var 6300 Kr., hvorhos der blev erlagt et Forfatterhonorar, hvis Størrelse han ikke erindrer, samt at senere et Restoplag paa et Par Tusinde Exemplarer, der blev overtaget af ham og en Anden, blev, saavidt han mindes, vurderet til 5000 Kr. Værket fik Arrestanten overdraget i Materie, og han lod senere nogle Bind indhefte, men Størstedelen af Værket forblev indpakket, saaledes som han havde modtaget det, og Arrestanten har ikke nærmere undersøgt, hvor mange Bind han havde faaet. Værket falbød Arrestanten i Efteraaret 1878 en eller maaske to Gange til en Kommissionsboghandler, men denne vilde ikke købe det, og i Efteraaret 1879 søgte han ved en Kolportør at sælge nogle Exemplarer, saaledes at hvert Bind solgtes i 30 Hefter til en Pris af 25 Øre pr. Hefte, og saaledes at Kolportøren skulde have 4 Hefter af hvert Bind, men der blev kun solgt 3 eller 4 Hefter, da de, der havde kjøbt det første Hefte, ikke vilde have flere. Efter Arrestantens Forklaring har han ikke gjort andre Forsøg paa at faa Værket afsat. Nogle Exemplarer bragte Arrestanten til Odense, uden at han anmeldte dette til Forsikringselskabet. Efter hvad Arrestanten har forklaret, skal Johan Madsen engang have yttret til ham, at Bogen havde kostet over 10,000 Kr., og Johan Madsen har selv forklaret, at Bogen efter hans Formening havde været meget værd, hvis den kunde være bleven godt afsat, men at han, da han ikke forstod sig paa Kolportagevæsen, ikke kunde gjøre sig den nyttig, og Arrestanten har fastholdt, at han ikke ansaa Værket for værdiløst, og han vilde efter sin Forklaring selv have forhandlet det, naar Lejlighed dertil gaves. Fremdeles har han anført, at han forsikrede Bøgerne saa højt, fordi Assuranceselskabet, hvis Bøgerne skulde brænde, ifølge Statutterne havde Ret til at give andre lignende i Stedet og Arrestanten helst saa, at Selskabet benyttede sig heraf. Oprindeligt omtalte Arrestanten ikke under Forhøret den omhandlede Assurance, og som Grund hertil anførte han, at Assurancen var udløben den 1 Juni f. A., idet han havde forglemt at forny Policen, og, da det viste sig at være urigtigt, paaberaabte han sig, at han havde husket fejl, og til Støtte her-

for anførte han, at Forsikringen begyndte at løbe den 1 Septbr. 1881 og var tegnet fjerdingaarsvis.

Skjøndt nu Noget taler for, at Arrestanten har maattet indse, at han har forsikkret det nævnte Værk langt ud over dets Værdi, og at dette er sket i svingagtig Hensigt, kan der dog ikke anses at være tilvejebragt aldeles tilstrækkeligt Bevis i saa Henseende.

Arrestanten, der er født den 26 Januar 1829, og som ikke tidligere er straffet ifølge Dom, vil saaledes i det Hele være at frifinde for Aktors Tiltale, og Underrettsdommen, hvorved Arrestanten i Medfør af Straffelovens § 259 er anset med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, men forøvrigt frifunden for Aktors Tiltale, vil saaledes være at forandre i Overensstemmelse hermed, hvorimod den i Henseende til Aktionens Omkostninger og derunder de ved samme fastsatte Salærer, hvilke retteligt findes paalagte Arrestanten, vil være at stadfæste.

Nr. 109.

Advokat Hindenburg

contra

Mauritz Christian Hansen og Harald Lauritz Hansen
(Defensor Nellemann),

der tiltales for Tyveri og Meddelagtighed i Tyveri.

Isafjord Kjøbstads Extrarets Dom af 19 August 1880: De Tiltalte, Mauritz Chr. Hansen og Harald Lauritz Hansen, bør hensættes, den Førstnævnte til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og den Sidstnævnte i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage; saa bør de og En for Begge og Begge for En udrede alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den islandske Landsoverrets Dom af 29 November 1880: De Tiltalte, Mauritz Chr. Hansen og Harald Lauritz Hansen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, den Førstnævnte i 5 Gange 5 Dage, den Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage. Saa bør ogsaa Mauritz Chr. Hansen udrede alle af hans Vare-tægtsarrest lovlig flydende Omkostninger og begge de Tiltalte in solidum alle øvrige af Aktionen lovlig flydende Omkostninger, saavel for Underretten som for Overretten, derunder Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Pall Melsted og Thorstein Jonsson, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af de Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold findes de Begge at maatte anses efter den islandske Straffelovs § 255. Straffen bliver at bestemme til Fængsel paa Vand og Brød for Maurits Christian Hansen i 3 Gange 5 Dage og for Harald Lauritz Hansen i 2 Gange 5 Dage. De ville derhos have solidarisk at udrede Aktionens Omkostninger, derunder de ved Overrettens Dom fastsatte Salarier.

Thi kjendes for Ret:

Maurits Christian Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i tre Gange fem Dage og Harald Lauritz Hansen i saadant Fængsel i to Gange fem Dage. Saa bør de og En for Begge og Begge for En udrede Aktionens Omkostninger, derunder de ved Overrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved Isafjord Kjøbstads Extrarets Dom, afsagt i Isafjord den 19 August d. A., blev Styrmand Maurits Chr. Hansen og Skibsfører Harald Lauritz Hansen, Begge af Skibet „Hansine“, for Tyveri idømte en Straf, den Førstnævnte af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, den Sidstnævnte af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 10 Dage, hvorhos de En for Begge og Begge for En ere tilpligtede at udrede alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger.

Denne Dom er ifølge de Tiltaltes Begjæring og paa det Offentliges Vegne indanket til Landsoverretten.

Det er ved Tiltalte Mauritz Chr. Hansen, Styrmand paa Skibet „Hansine“, der i sidstafvigte Sommer førte Varer til Kjøbmand L. A. Snorrason i Isafjord, hans egen Tilstaaelse godtgjort, at han saavel inden Skibets Afgang fra Kjøbenhavn, som under dets Overrejse til Island og efter at det var ankommet til Isafjord, har fra Lasten stjaalet adskilligt af Skibets Ladning, saasom Øl, Kartofler, Kaffebonner, Risengryn, Stenolie og to Topundsliner. Noget af Stenolien brugte han til deri at udbløde Pensler, noget af den blandede han sammen med Skibets Forraad og paa samme Maade behandlede han det Meste af, hvad han stjal; Linerne opbevarede han hos sig selv. Af Forhørene fremgaar, at begge de Tiltalte have nydt af Øllet og Kartoflerne, ligesom det ogsaa skjønnes at være tilstrækkelig oplyst, at de

stjaalne Gjenstande, med Undtagelse af Linerne, vare bestemte til at forøge Skibets Forsyning. For dette Forhold er den Tiltalte, der er over kriminel Lavalder, og ikke, saavidt oplyst, tidligere er straffet, rettelig dømt efter Straffelovene § 230, men den af ham forskyldte Straf synes efter Omstændighederne passende fastsat efter bemeldte Lovbestemmelse til 5 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

Tiltalte Harald Lauritz Hansen, Fører af Skibet „Hansine“, har tilstaaet, at han bagefter har faaet Kundskab om og engang været Øjenvidne til, at Tiltalte Styrmand Hansen har stjaalet af Skibets Ladning Øl, Kartofler, Kaffe og Stenolie, men at han alligevel har nydt baade af Øllet og af Kartoflerne. Han forklarer, at han vel har sagt til Styrmanden, at han ikke maatte stjæle af Skibets Ladning og at dette ikke vilde gaa godt; men ikke desto mindre lod han det passere, at Styrmanden fortsatte sin Gjerning, uagtet han som Skibets Fører vilde have været i Stand til at forebygge dette. Den af Tiltalte, der er over kriminel Lavalder, og ikke, saavidt oplyst, tidligere har været straffet for nogen Forseelse, begaaede Overtrædelse bliver at henføre under den almindelige Straffelovs § 56, jfr. § 230, og den af ham forskyldte Straf findes efter Omstændighederne passende fastsat til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

Hvad Aktionens Omkostninger angaar, bør Tiltalte Mauritz Chr. Hansen udrede alle af hans Varetægtsfængsel flydende Omkostninger, men de Tiltalte bør En for Begge og Begge for En udrede alle de øvrige saavel for Underretten som for Overretten af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Sagførererne for Overretten, 10 Kr. til hver.

Om Erstatning for det Stjaalne, der er vurderet til 40 Kr., bliver under nærværende Sag ikke Spørgsmaal, da Ejeren af de stjaalne Gjenstande ikke har gjort Paastand paa nogen Erstatning, og en saadan, saavidt skjønnes, allerede er erlagt til ham.

Mandagen den 1 Maj.

Nr. 104. Overretssagfører V. S. Salomonsen

contra

Carl Julius Nielsen og Jørgen Jensen

(Defensor for J. Jensen Hindenburg),

der tiltales for ved Tilsidesættelse af almindelig Forsigtighed og de gjældende Forskrifter at have afstedkommet Ildsvaade.

Nykjøbing Herreds Extrarets Dom af 11 Decbr. 1880: De Tiltalte, Gaardejer Carl Julius Nielsen af Tjæreby og Smed Jørgen Jensen af Væggerløse, bør hver især bøde en Mulkt af 100 Kr. til Maribo Amts Fattigkasse. Saa bør de og in solidum udrede samtlige af denne Sags Undersøgelse og Aktionens lovlige flydende Udgifter, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Jensen og Prokurator Blæsberg, 15 Kr. til hver. De idømte Mulfter at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 August 1881: De Tiltalte, Gaardejer Carl Julius Nielsen og Smed Jørgen Jensen, bør hver især hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage og bør de Tiltalte derhos En for Begge og Begge for En erstatte Brandforsikringsselskabet for Falsters mindre Landejendomsbesiddere det af samme udbetalte Erstatningsbeløb af 112 Kr. 50 Øre. Dog bortfalder den ovennævnte Fængselsstraf, forsaavidt de Tiltalte fyldestgøre dette Erstatningsansvar. I Henseende til den de Tiltalte hver især ved Underretten paalagte Bøde og de dem in solidum paalagte Aktionsomkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne J. H. Kalko og Nissen, betale de Tiltalte ligeledes in solidum 20 Kr. til hver. De idømte Bøder og Erstatningen at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ifølge en efter den indankede Doms Afsigelse af Fabrikant Hansen afgiven Forklaring havde han ikke udlejet sit Damptærskeværk til Tiltalte Carl Julius Nielsen, men udførte derimod Tærskningen af dennes Korn som sin Entreprise ved sine egne Folk og mod en bestemt Betaling pr. Tønde aftærsket Sæd. Ansvarer for, at de Forsigtighedsregler ved Brugen af Dampkjedler, der ere paabudne i Lovgivningen, og som Omstændighederne krævede, bleve iagttagne, maatte derfor nærmest paahvile Fabrikanten og dennes Folk, og efter de Højesteret forelagte, tildels efter Overrettsdommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger mangler der Føje til at antage, at Tiltalte Nielsen, der maatte være berettiget til at forlade sig paa de medsendte Folks Sagkundskab, skulde have udvist en saadan Virksomhed ved den paagjældende Lejlighed, navnlig med Hensyn til Lokomobilets Opstilling, som skulde kunne paadrage ham Medansvar for de skete Fejl. Der vil derfor være at tillægge denne Tiltalte Frifindelse for Aktors Tiltale.

Derimod maa Tiltalte Jørgen Jensen som den, der fore-

stod Lokobilets Anbringelse, være ansvarlig for de derved begaaede Forseelser, og han vil saaledes i Henhold til det i Dommen i saa Henseende Anførte og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke forsaavidt kunne føre til et andet Resultat, være at anse efter Straffelovens § 284 med en Straf, der findes at være passende bestemt til 14 Dages simpelt Fængsel; men da Anvendelsen af Straffebestemmelsen i § 24 af Lov 24 Marts 1875 om Tilsyn med Dampkjedler paa Landjorden er betinget af, at Overtrædelsen ikke i Medfør af den øvrige Lovgivning egner sig til højere Straf, bliver der ikke endvidere at idømme ham Straf efter denne Lov. Tiltalte vil derhos ikke blot have at udrede den ham ved Dommen paa-lagte Erstatning af 112 Kroner 50 Øre til Brandforsikrings-selskabet for Falsters mindre Landejendomsbesiddere, men — idet Branden efter det Anførte ikke kan lægges Tiltalte Nielsen til Last — ogsaa have at erstatte den dennes Ejendele til-føjede Skade, for hvilken der, som i Dommen anført, er paa-staaet Erstatning af den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger med 6637 Kroner og af Brandforsikringen for mindre Landejendomsbesiddere i Lolland-Falsters Stift med 4308 Kroner 60 Øre. Naar Tiltalte udreder disse Erstatnings-beløb, vil den ham idømte Fængselsstraf bortfalde. Han vil endelig have at betale samtlige Aktionens Omkostninger, der- under de ved Overrettsdommen fastsatte Salarier.

Thi kjendes for Ret:

Carl Julius Nielsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være.

Jørgen Jensen bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage, samt betale de af de ovennævnte Brand-forsikkringsselskaber paastaaede Erstatningsbe-løb, ialt 11,058 Kroner 10 Øre, dog bortfalder Fængselsstraffen, saafremt han inden 8 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse udreder den idømte Erstatning.

Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fast-satte Salarier samt i Salarium til Overretssagfører Salomonsen og Advokat Hindenburg for Højeste-ret, 50 Kroner til hver, betaales af Jørgen Jensen.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Omstændig-hederne ved nærværende, fra Nykjøbing Herreds Extraret hertil indankede Sag, hvorunder de Tiltalte, Gaardejer Carl Julius Nielsen

og Smed Jørgen Jensen, aktioneres for at have ved Tilsidesætelse af almindelig Forsigtighed og de gjældende Forskrifter afstedkommet Ildsvaade, ere i det Væsentlige Følgende:

Medens man den 26 Oktober f. A. paa Tiltalte, Gaardejer Carl Julius Nielsens Gaard paa Tjæreby Tang var i Færd med at tærske ved Hjælp af et Fabrikant Hansen i Nykjøbing tilhørende Damptærskværk, ved hvilket Medtaltalte Jørgen Jensen havde Tilsyn som Maskinist, opstod der en Ildebrand, ved hvilken af Gaardens Udhuse 3 sanmenbyggede Længer totalt nedbrændte. Ved denne Lejlighed var selve Tærskværket anbragt i en Gjennemkjørselsport i den nordre Længe, medens Lokomobilet var stillet udenfor Gaarden, men kun i en Afstand derfra af 6 à 7 Alen, og med Hensyn hertil have de Tiltalte forklaret, at Carl Nielsen, der ikke selv vil have kjendt de om Afstanden gjældende Bestemmelser, havde spurgt Medtaltalte Jensen, om det ikke var for nær ved Bygningerne, og at Jensen hertil havde svaret, at det vidste han ikke, og at det kunde godt være, men at de dog bleve enige om at opstille Lokomobilet som anført, da Tærskværket ellers ikke kunde komme ind i Loen, idet de mente, at det ikke gjorde Noget. Lokomobilets Skorsten var forsynet med en dobbelt Gnistfænger, der maa antages at have været lovlig, men derimod var den Maskinen medfulgte Skjærm ikke anordningsmæssig, idet den kun var $1\frac{3}{4}$ Alen høj og ikke indrettet til at gaa helt rundt om Lokomobilet, da den kun bestod af 2 Sidestykker og 1 Forstykke. De Tiltalte vare derhos blevne enige om at tage det ene Sidestykke af denne Skjærm, nemlig det fra den Side, hvor Vinden bar fra, og stille det foran Ladeporten, idet de mente, at det vilde give mere Betyggelse, da Vinden bar ind paa Bygningen. Medens nu Arbejdet var i fuld Gang, opdagede nogle af Folkene, der vare inde i Laden, omtrent Kl. 9 om Formiddagen, at der var Ild indvendig i Tagrygningen mellem den nordre og vestre Længe, og i et Øjeblik vare Tagene paa begge Længer ompændte af Ilden, saa at Redning var umulig.

De nedbrændte Bygninger vare forsikkrede i den almindelige Brandforsikkring for Landbygninger og der er af denne nedlagt Paastand paa Erstatning hos de Tiltalte af et Beløb af 6637 Kr., hvortil den paa Bygningerne foraarsagede Skade er vurderet. Ligeledes er der af Brandforsikkringen for mindre Landejendomsbesiddere i Lolland-Falsters Stift, hos hvem Løser, Avl m. m. var forsikkret, nedlagt Paastand paa Erstatning hos de Tiltalte for den derpaa foraarsagede Skade til et Beløb af 4308 Kr. 60 Øre, hvorved iøvrigt bemærkes, at Tiltalte C. Nielsen ikke har erholdt noget af disse tvende Beløb udbetalt. Ved Branden brændte endvidere 5 Kornsække og noget Værktøj tilhørende Gaardejer Schiøtt, 4 Kornsække tilhørende Gaardejer H. Rasmusesn, 1 Faar og 1 Lam tilhørende L. Simonsen, 1 Faar tilhørende J.

Mikkelsen Stouby samt 1 Uhr og 1 Frakke. tilhørende Gaardejer Olsen, og der er af Brandforsikringssselskabet for Falsters mindre Landejendomsbesiddere nedlagt Paastand paa Erstatning hos de Tiltalte for de de vedkommende Skadelidte udbetalte Assurancegodtgørelser, tilsammen 112 Kr. 50 Øre. Endelig brændte der en Del Klædningsstykker, der tilhørte Tjenestekarl Niels Petersen, som Dagen forud havde forladt Brandlidtes Gaard, men med dennes Tilladelse foreløbig havde ladet disse forblive henliggende der, men bemeldte Niels Petersen har frafaldet ethvert Krav paa Erstatning.

Da de Tiltalte, af hvilke Carl Julius Nielsen er født den 10 Juni 1852 og Jørgen Jensen den 22 April 1850, og af hvilke Ingen findes tidligere at være tiltalt eller straffet, ved deres Forhold med Hensyn til Lokomobilet have overtraadt Forskrifterne i Justitsministeriets Bekjendtgørelse af 17 Marts 1876, jfr. Lov af 24 Marts 1875, og da den af dem paastaaede Ubekjendtskab til disse Forskrifter ikke kan komme i Betragtning, eftersom det havde været Pligt saavel for Jørgen Jensen, der havde Tilsyn med Maskinen, som for Carl Nielsen, der havde rekvireret den og i hvis Tjeneste den benyttedes, at gjøre sig bekjendt med dem og sørge for deres Overholdelse, ville de Begge i Henhold til bemeldte Lovs § 24 være at anse med en Amtsfattigkassen tilfaldende Bøde, som ved den indankede Dom skjønnes passende bestemt til 100 Kr. for hver. Ligesom de Tiltalte derhos ved ikke at iagttage de for Lokomobilets Anbringelse m. v. foreskrevne Bestemmelser maa siges under de foreliggende Omstændigheder at have tilsidesat almindelig Forsigtighed, saaledes maa det efter de fremkomne Oplysninger, derunder navnlig ogsaa de, som ere tilvejebragte ved et efter Foranledning herfra optaget yderligere Forhør, antages, at Ilden er opstaaet ved Gnister fra Lokomobilet, navnlig fra sammes Skorsten, idet Gnisterne maa være førte hen paa Taget og udvendig fra have antændt dette, hvorefter Ilden har banet sig Vej igjennem Taget. Ikke blot var det nemlig den Dag, Branden opstod, en temmelig stærk Blæst, der, som anført, bar fra Lokdmobilet lige paa Bygningerne, men der er ikke under Forhørene fremkommet Nogetsomhelst, der kunde vække endog blot Formodning om, at Ilden kunde være opstaaet paa anden Maade, og det er derfor ej heller enten af de Tiltalte eller af de andre Tilstedeværende betvivlet, at Aarsagen til Ilden har været den angivne. De Tiltalte, der ved den indankede Dom ere frifundne for Ansvar med Hensyn til den opkomne Ildebrand, ville derfor være at anse efter Straffelovens § 284 med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til 14 Dages simpelt Fængsel for hver især, hvorhos ifølge Straffelovens § 300 de Tiltalte ville være at tilpligte En for Begge og Begge for En at erstatte Brandforsikringssselskabet for Falsters mindre Landejendomsbesiddere det ovennævnte, af samme udbetalte Erstatningsbeløb af 112 Kr.

50 Øre. Hvad derimod angaar de andre af Brandforsikringen nedlagte Erstatningspaastande, da ville disse ikke kunne tages til Følge under denne Sag, idet det ikke er oplyst, at de paagjældende Forsikringer have lidt noget Tab, eftersom de ikke have betalt de omhandlede Forsikringsbeløb og det efter det Foreliggende ej heller er antageligt, at de ville kunne komme til at udbetale dem eller nogen Del af dem. Den de Tiltalte idømte Fængselsstraf bortfalder dog, naar de fyldestgjøre det dem paa-lagte Erstatningsansvar.

Torsdagen den 4 Maj.

Nr. 157.

Advokat Nellesmann

contra

1) Niels Christensen (Stelfeldt), 2) Alfred E. Gudmann,
 3) Charles Fr. Meyer og 4) Heinrich J. F. Røpke
 (Defensor for Nr. 1 Hindenburg, for Nr. 2, 3 og 4 Halkier),
 der tiltales: Nr. 1 for Pengeafpresning, Delagtighed i Forsøg paa Voldtægt, Omgængelse mod Naturen og Forsøg herpaa, uterligt Forhold og Delagtighed heri, Overtrædelse af Straffelovens §§ 183 og 210, Mishandling af sit Barn samt Forsøg paa Drab eller i alt Fald Legemsbeskadigelse samt for Bedrageri; Nr. 2 for Omgængelse mod Naturen, Forsøg paa Voldtægt, uterligt Forhold eller Overtrædelse af Straffelovens § 210, samt for Krænkelser af Blufærdigheden; Nr. 3 for Forsøg paa Voldtægt eller Overtrædelse af Straffelovens § 171 eller for uterligt Forhold eller i alt Fald for Overtrædelse af Straffelovens § 210 og Nr. 4 for Omgængelse mod Naturen, Overtrædelse af Straffelovens § 171 eller uterligt Forhold, eller i alt Fald for Overtrædelse af Straffelovens § 210, samt for Krænkelser af Blufærdigheden.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 19 Maj 1881: Arrestanten Niels Christensen, ogsaa kaldet Stelfeldt, bør hensættes til Tugthusarbejde i 10 Aar og Arrestanten Alfred Emil Albrecht Gudmann til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Arrestanten Charles Frederik Meyer bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, Tiltalte Eduard Josias Olai Anders Knierim eller Nygaard til samme Straf i 2 Gange 5 Dage og Tiltalte Heinrich Johan Frederik Røpke til samme Straf i 5 Gange 5 Dage. Arrestanten Stelfeldt udreder derhos til Enkefru Kyhn 50 Kr. i Erstatning. De udrede derhos samtlige Sagens Omkostninger saaledes, at Stelfeldt betaler de $\frac{5}{10}$, Gudmann de $\frac{2}{10}$ og de øvrige hver $\frac{1}{10}$. Det Idømte

at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og forøvrigt i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Februar 1882: Arrestanten Niels Christensen, ogsaa kaldet Stelfeldt, bør hensættes til Tugthusarbejde i 16 Aar. De Tiltalte, Snedkersvend Alfred Emil Albrecht Gudmann og Handelskommis Heinrich Johan Frederik Røpke, bør straffes, Førstnævnte med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og Sidstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Iøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande, dog at den Enkefru Kyhn tillagte Erstatning bortfalder, og at Arrestanten Stelfeldt vil have at udrede samtlige Aktionens Omkostninger, saaledes at fornævnte Medtiltalte og endvidere de Medtiltalte, Possementmagersvend Charles Frederik Meyer og Opvarter Edvard Josias Olai Anders Knierim eller Nygaard, in solidum med ham deltage heri i det for deres Vedkommende i Underrettsdommen bestemte Forhold. Der tillægges Prokuratorerne Kalko, Juel og Simonsen for Overretten i Salær henholdsvis 80, 50 og 40 Kr., der udredes paa samme Maade som de øvrige Aktionsomkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Tiltalte Niels Christensen, ogsaa kaldet Stelfeldt — om hvem Arrestlægen efter den indankede Doms Afsigelse har afgivet den yderligere Erklæring, at han ikke lider af nogen- somhelst Sindsforvirring, men er i Besiddelse af den fulde Brug af sine mentale Evner — har for Højesteret tilbagekaldt de af ham tidligere afgivne Tilstaaelser og begjært en ny Undersøgelse af Sagen, navnlig ved en anden Forhørsdommer; men ligesom der ikke findes Anledning til at tage denne Begjæring til Følge, saaledes vil der efter de foreliggende Oplysninger i Medfør af L. 1-15-1 heller ikke kunne tages Hensyn til den nu skete Tilbagekaldelse af Tilstaaelserne. Med denne Bemærkning og iøvrigt i det Væsentlige i Henhold til den Begrundelse, der i Overrettsdommen er givet under den Del af Sagen, der efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakjendelse for ovennævnte Tiltaltes samt for Alfred Emil Albrecht Gudmanns, Charles Frederik Meyers og Heinrich Johan Frederik Røpkes Vedkommende, vil Dommen være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket, dog saaledes at Straffetiden bliver at forkorte for Meyer til 4 Gauge 5 Dage og for Røpke til 5 Dage.

Under de de Tiltalte paalagte Aktionsomkostninger ere indbefattede de i Underrettsdommens Præmisser nævnte Salærer til de tre befalede Sagførere for Underretten.

For det af Tiltalte Niels Christensen eller Stelfeldt under hans Procedure for Højesteret fremførte fornærmelige Paasagn mod Forskjellige og navnlig mod Underdommeren, vil han i Henhold til Instrux for Højesteret af 7 December 1771 § 29, sammenholdt med Frd. om temere litigantes af 23 December 1735 § 2 være at anse med en Mulkt til Vor Frelzers Kirke af 200 Kroner og have at betale ligesaa meget til Justitskassen.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes for Charles Frederik Meyer til fire Gange fem Dage og for Heinrich Johan Frederik Røpke til fem Dage. Saa bør og Niels Christensen, ogsaa kaldet Stelfeldt, bøde til Vor Frelzers Kirke 200 Kroner og ligesaa meget til Justitskassen. Advokaterne Nellemann, Hindenburg og Halkier tillægges i Salarium for Højesteret hver 150 Kroner, der udredes af de for Højesteret Tiltalte paa den med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende, fra Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales:

1. Arrestanten Niels Christensen, ogsaa kaldet Stelfeldt, for Pengeafpresning, Delagtighed i Forsøg paa Voldtægt, Omgængelse mod Naturen og Forsøg herpaa, uterligt Forhold og Delagtighed heri, Overtrædelse af Straffelovens § 183 og 210, Mishandling af sit Barn samt Forsøg paa Drab eller i alt Fald for Legemsbeskadigelse og endelig for Bedrageri. 2. Handelskommis Heinrich Johan Frederik Røpke her af Staden for Omgængelse mod Naturen, for Overtrædelse af Straffelovens § 171 eller uterligt Forhold eller i alt Fald for Overtrædelse af Straffelovens § 210 samt for Krænkelser af Blufærdigheden. 3. Snedkersvend Alfred Emil Albrecht Gudmann her af Staden for Omgængelse mod Naturen, Forsøg paa Voldtægt, uterligt Forhold eller Overtrædelse af Straffelovens § 210 samt for Krænkelser af Blufærdigheden. 4. Opvarter Edvard Josias Olai Anders Knierim eller Nygaard her af Staden for Overtrædelse af Straffelovens § 171 eller for uterligt Forhold eller i alt Fald for Overtrædelse af Straffelovens § 210 samt for Krænkelser af Blufærdigheden. 5. Possementmagersvend Charles Frederik Meyer for Tiden her af Staden, for

Forsøg paa Voldtægt eller Overtrædelse af Straffelovens § 171 eller for uterligt Forhold eller i alt Fald for Overtrædelse af Straffelovens § 210.

Forsaauidt Arrestanten Stelfeldt er sigtet for Pengeafpresning, er der ved hans egen, af det iøvrigt Oplyste bekræftede Tilstaaelse tilstrækkelig godtgjort Følgende: Den 9 August 1879 traf Arrestanten, der har ernæret sig paa forskjellig Maade, dels som Skomager, dels som Barber og dels ved at rejse om og forhandle navnlig 50 Øres Gjenstande, i Roskilde tilfældig sammen med en derboende Kjøbmand og fulgte denne, der efter sin Forklaring var noget beskænket, med Arrestanten ud paa en Gangsti udenfor Byen, hvor de satte sig paa en Bænk, og hvor Arrestanten ved at bringe Samtalen hen paa usædelige Gjenstande og ved, dog uden at nogen Blottelse fandt Sted, at beføle Kjøbmanden, fik dennes Kjønndrift ægget. Arrestanten lagde sig derefter paa Ryggen paa Bænken og fik Kjøbmanden oven paa sig, men denne kom nu efter sin Forklaring til Besindelse, hvorfor han rev sig løs fra Arrestanten og rejste sig op. Da Arrestanten imidlertid derpaa sagde, at han ved sin saaledes udviste Adfærd havde havt til Hensigt at tjene Penge, gav Kjøbmanden ham paa hans Forlangende strax 13 Kr., imod at Arrestanten lovede ham ikke oftere at afkræve ham noget Beløb i denne Anledning. Dette Løfte holdt Arrestanten imidlertid ikke, thi efter den Tid faldt han idelig over Kjøbmanden med Anmodninger om Penge under Trudsel om, at han i Tilfælde af Afslag vilde melde det Passerede for Politiet og saaledes skade Kjøbmandens gode Navn og Rygte — i hvilken Henseende Arrestanten bl. A. i et Brev til Kjøbmanden anførte, at denne maatte vide, at han var kommen i Kast med en Skurk, og at, dersom det gik ham (Stelfeldt) galt, skulde han nok sørge for at drage Kjøbmanden med — og, da denne frygtede for, at Arrestanten skulde fremkalde Skandale ved at bringe Sagen frem, opfyldte han alle Arrestantens Forlangender om Penge, hvormed Arrestanten, uagtet sine gjentagne Løfter om, at det nu skulde være sidste Gang, vedblev lige indtil Dagen for han blev anholdt: den 15 August 1880. Disse Pengeudbetalinger, som Arrestanten fik, dels efter skriftlig Anmodning med Posten, dels ved personlig Henvendelse til Kjøbmanden, have efter dennes Forklaring, imod hvilken Arrestanten ikke har fundet Noget at erindre, ialt udgjort ca. 2400 Kr. og været i den Grad trykkende for Kjøbmanden, at han væsentlig paa Grund af dem har set sig nødsaget til inden Undersøgelsens Slutning at opgive sit Bo til Fallitbehandling.

Hvad dernæst angaar den mod Arrestanten rejste Sigtelse for Delagtighed i Forsøg paa Voldtægt, uterligt Forhold og Delagtighed heri samt Overtrædelse af Straffelovens § 183, er der angaaende hans Forhold i saa Henseende, der for Størstedelen staar i Forbindelse med det de Medtiltalte paasigtede Forhold,

ved de af disse og Arrestantens Datter Thyra Valborg Christensen afgivne Forklaringer, hvis Rigtighed Arrestanten, uagtet sin forbeholdne og tildels vaklende Forklaring maa anses for i det Væsentlige at have vedgaaet, godtgjort Følgende:

Da Arrestantens i Aarhus bosatte Hustru i 1879 var afgaaet ved Døden, førte Arrestanten samme Aars Eftersommer sin ovennævnte Datter her til Byen og, efter at Datteren, der den 15 Oktober s. A. fyldte sit 16de Aar, først i nogen Tid havde boet sammen med Arrestanten hos dennes Halvsøster og derefter en kort Tid havt en Kondition, flyttede hun atter sammen med Faderen, der imidlertid sidst i Oktober s. A. hos Enken Meyer i Baggensenggade havde lejet et Værelse med en Seng, hvori han og efter Sammenflytningen tillige hans Datter havde Natteleje. Medens de boede her søgte Arrestanten, der allerede under sit ovennævnte Ophold hos Halvsøsteren havde tilbudt den samme steds boende Seminarieelev Laurits Petersen at træde i løsagtig Forbindelse med Datteren, uden at dog dette Tilbud, saalidt som et senere efter Flytningen til Baggensenggade fremsat lignende Tilbud, blev modtaget af bemeldte Petersen, at formaa Datteren til Utugt med Enken Meyers Sønner, hvilket Forsøg begyndte med, at han en Nat gjentagne Gange gik over i det Værelse, hvor Enken Meyers da 20-aarige senere i Militærtjeneste indtraadte Søn Louis Alfred Meyer sov, og søgte at faa denne over i sit og Datterens Værelse, uden at Arrestanten tidligere havde talt med Nogen af dem derom eller iøvrigt havde Grund til at antage, at Nogen af dem attraaede en løsagtig Forbindelse med den anden. De to første Gange lykkedes det ikke Arrestanten at faa Alfred med sig, idet denne vægrede sig ved at staa op af sin Seng, men da Arrestanten 3die Gang kom igjen, tog han Alfred omkring Haandleddet og trak ham, uagtet hans Modstræben, over i sit Værelse, hvorefter Arrestanten skjød ham op i Sengen, saaledes at han kom til at ligge ved Siden af Thyra, der den Gang sov, medens Arrestanten lagde sig selv yderst. Alfred søgte nu at faa Samleje med Thyra, og, da denne gjorde Modstand, forsøgte han med Understøttelse af Arrestanten paa den i Underrettsdommen nærmere angivne Maade ved Vold at fremtvinge Samlejet; men, da dette paa Grund af Thyras fortsatte Modstand ikke lykkedes, gik Alfred atter tilbage til sit eget Værelse. Det maa antages, at Thyra, som efter sin Forklaring ikke tidligere havde havt Samleje med noget Mandfolk, ikke skreg eller jamrede sig ved denne Lejlighed, men indskrænkede sig til en stiltiende Modstand, hvilket efter hendes Forklaring hidrørte fra, at hendes Fader i en hviskende Tone sagde til hende, at hun skulde faa Prygl næste Dag, hvis hun gjorde Spektakel.

Omtrent 8 Dage efter det saaledes Passerede sagde Arrestanten en Aften til Enken Meyers ældste Søn, den under nærværende Sag tiltalte Possementmagersvend Charles Frederik Meyer,

at han gjerne om Natten kunde komme ind til hans Datter, og Charles Meyer, som efter sin Forklaring antog, at denne Opfordring skete med Thyras Samtykke, gik derefter om Natten ind til Arrestanten, der i den Anledning havde ladet Døren til sit Kammer staa aaben. Skjøndt Thyra, der først vaagnede ved, at Charles gik i Seng til hende, strax gav ham at forstaa, at hun ikke vilde have med ham at gjøre, og han derhos efter sin Forklaring af de Skjældsord, Stelfeldt brugte imod Datteren, kunde mærke, at det ikke var med hendes Samtykke, at han skulde have Samleje med hende, gjorde han dog Forsøg paa at opnaa dette. Ifølge Thyras Forklaring viste Charles sig herved meget voldsom, idet han gjentagende forsøgte at komme ovenpaa hende, greb saa haardt fat paa hende, at det gjorde ondt, og holdt med Voldsomhed fast paa hendes Arme, medens han samtidig forsøgte at faa sin Villie med hende, hvorhos han hver Gang hun efter nogen Modstand fik sat sig op i Sengen, trykkede hende ned igjen i denne, hvad ogsaa hendes Fader hjalp med ved, men da dette havde varet noget, sagde Faderen selv flere Gange til Charles, da denne begyndte at gjøre Spektakel, at han skulde forføje sig bort. Efter den af Charles afgivne Forklaring, der findes at maatte lægges til Grund for Bedømmelsen af hans Forhold, har han vel ved den nævnte Lejlighed grebet fat paa Thyra og holdt paa hende og saaledes forsøgt paa at faa Samleje med hende, hvad han, da han nu en Gang var kommen i Seng til hende, vilde søge at opnaa trods hendes Modstand, men han vil dog ikke have udvist en saa voldsom Adfærd, som Thyra har forklaret, eller gjentagende trykket hende ned i Sengen, hvorhos han vil være gaaet bort uden Opfordring fra Stelfeldts Side, idet han, da Thyra blev højrøstet under sin Modstand, var bange for, at hans Moder, som laa i det tilstødende Værelse, skulde høre Ordvekslingen. Forsaavidt Charles Meyer senere har forklaret, at naar han forsøgte at overvinde Thyras Modstand, var det, fordi han troede, at den kun var pro forma, findes denne Forklaring, der staar i Strid med hans iøvrigt givne Fremstilling af det Passerede, at maatte forkastes. Efter at Arrestanten snart derpaa var flyttet til et andet Logis i Baggesensgade, hvor han ligeledes delte Kammer og Seng med sin Datter, bragte han efterhaanden i Løbet af Vinteren og det følgende Foraar flere unge Mandspersoner, af hvilke dog paa Grund af Mangel paa nærmere Oplysning, kun de ovenanførte Tiltalte Gudmann, Knierim eller Nygaard og Røpke have kunnet udfindes, hjem til hende, altid ud paa Natten og altid i den Hensigt, at de skulde bedrive Utugt med Thyra, hvorved endnu bemærkes, at Stelfeldt idelig i Datterens Nærværelse ledede Talen hen paa slibrige og usædelige Emner, og paa offentlige Steder, hvor han hyppig førte hende hen, bebrejdede han hende hendes Tilbageholdenhed overfor Mandfolk. Sædvanlig var det ogsaa paa offentlige Steder, at Arrestanten

gjorde Bekjendtskab med de unge Mennesker, som han saaledes fik hjem med sig, idet Arrestanten, der i Almindelighed optraadte som en Mand, der var velforsynet med Penge, som oftest begyndte med at traktere dem med Drikkevarer og derefter indbød dem til sit Hjem, under Foregivende af, at hans Datter tidligere havde havt Omgang med Mandfolk, og at de godt kunde faa Samleje med hende.

Paa denne Maade indbød Arrestanten saaledes til sit Hjem ovenanførte Medtiltalte, Snedkersvend Alfred Emil Albrecht Gudmann, med hvem Arrestanten i Marts 1880 traf sammen i Danseboden „Phönix“. Efter at være kommen ind i Arrestantens Værelse, hvor Thyra laa og sov, klædte de sig Begge af og gik i Seng til hende, hvorefter Gudmann trods hendes Bønner og Jamren samt fysiske Modstand, søgte ved Vold at tiltvinge sig Samleje med hende; men, skjøndt han efter sin og Thyras Forklaring heri understøttedes af Arrestanten paa den i Underretsdømmen nærmere angivne Maade, hvorved dog bemærkes, at Arrestanten efter sin Forklaring ikke tror eller i alt Fald ikke kan mindes, at han skulde have tilføjet Thyra en saa haard Behandling, lykkedes det dem dog ikke at overvinde hendes Modstand. Det maa antages, at Stelfeldt og Gudmann ved denne Lejlighed vare noget beskjænkede, men dog ikke i en saadan Grad, at de ikke kunde dømme om, hvad de foretog sig. Et Par Aftener efter fulgte Gudmann med Stelfeldt og hans Datter ud til Beværtningstedet „Boulevarden“ og blev det her aftalt mellem Stelfeldt og Gudmann, at denne senere paa Aftenen skulde komme hjem til Stelfeldt for at faa Samleje med Thyra, hvorved bemærkes, at ifølge Gudmanns Forklaring bestemte han sig kun hertil, fordi Stelfeldt sagde ham, at han havde talt med Thyra, og at hun nu var villig til at føje sig efter ham. I Overensstemmelse med den saaledes trufne Aftale indfandt Gudmann sig ogsaa en Times Tid efter Stelfeldts og hans Datters Hjemgang paa deres Bopæl, hvortil Adgangen var fri, da Stelfeldt efter Aftale havde undladt at aflukke saavel Gade- som Stuedøren. Stelfeldt, som allerede var gaaet i Seng med sin Datter, opfordrede nu Gudmann til at gaa i Seng hos dem, og, skjøndt Thyra forbød ham det, klædte Gudmann sig af og lagde sig imellem Stelfeldt og hans Datter, hvorefter han, dog uden at anvende saa megen Vold som første Gang, søgte at tiltvinge sig Samleje med hende. Under dette Forsøg spurgte Gudmann imidlertid i en hviskende Tone, som han tror at Faderen ikke hørte, Thyra, om hun var uskyldig, og, da hun paa samme Maade havde svaret bekræftende, syntes Gudmann efter sin Forklaring ikke om at have videre med hende at gjøre, og gik, uagtet Faderens Opfordring til ham om at gaa i Lag med Thyra, kort efter sin Vej.

Paa lignende Maade fik Stelfeldt dernæst Tiltalte, Opvarter Edvard Josias Olai Anders Knierim eller Nygaard til at gaa hjem

med sig, hvor bemeldte Tiltalte derefter ifølge Stelfeldts Opfordring uden at spørge Thyra, om hun samtykkede, gik i Seng til denne; men, da Tiltalte nu mærkede, at hun var uvillig til at tilstaa ham Samleje, gjorde han heller intet Forsøg paa at opnaa saadant, men indskrænkede sig til at overgramse og befale hende, medens Stelfeldt skjændte paa Datteren, fordi hun ikke vilde være Tiltalte til Villie. Nogen Tid efter, da Tiltalte en Dag kom hjem paa Stelfeldts Bopæl, klædte han sig i Thyras Overværelse af, for efter Stelfeldts Opfordring at faa Samleje med hende; men, da hun saa Lejlighed til at fjerne sig, opnaaede Tiltalte ikke sin Hensigt.

Endelig bragte Stelfeldt, som det maa antages, i Slutningen af Maj eller Begyndelsen af Juni 1880, ogsaa Medtiltalte, Handelskommis Heinrich Johan Frederik Røpke, paa lignende Maade hjem i sit Logis, hvor da Røpke uden Thyras Samtykke gik i Seng til hende og søgte, dog uden Anvendelse af egentlig Vold, at opnaa Samleje med hende imod hendes Villie, idet han tog fat paa hende og befalte hende. Medens dette foregik, søgte Stelfeldt, der gik ud og ind i Værelset, ved Trudsler at formaa hende til at være Røpke til Villie; men, nagtet hun paa Grund af Faderens Trudsler ikke viste saa stærk Modstand, som hun ellers vilde have gjort, opnaaede Røpke dog ikke sin Hensigt, medens han efter sin Forklaring meget vel indsaa, at Thyra i sin Adfærd var under Indvirkning af Faderens Forhold overfor hende. Efter at Røpke, som derefter vedblev at komme i Stelfeldts Hus, i Juli s. A. var bleven forlovet med Thyra, hvorpaa hun dog kun ufri-villig vil være gaaet ind, gjorde han atter, efter sin Forklaring med, ifølge Thyras imod hendes Villie, et Forsøg paa at opnaa Samleje med hende, uden at dog dette blev fuldført.

Hvad angaar Motivet til Stelfeldts ovenanførte Forhold over for Datteren, bemærkes endnu, at, ligesom de Personer, han efter det Oplyste bragte hjem til Datteren, vare ubemidlede, saaledes har han heller ikke modtaget eller afkrævet dem noget Vederlag i den Anledning. Stelfeldt har derhos benægtet ved sin Oprædten at have havt til Hensigt at bibringe sin Datter Lyst til Utugt, for senere at drage Fordel heraf. Derimod har han paaberaabt sig, at han har handlet i en ved Nydelsen af spirituøse Drikke fremkaldt ophidset og abnorm Tilstand; men til dette Anbringende, som staar i Strid med de iøvrigt fremkomne Oplysninges, findes der ikke at kunne tages noget Hensyn. Forsaavidt han endelig har hentydet til, at det har været Mangel paa Forstand eller, som han har udtrykt sig, en Raptus, under hvis Indflydelse han har handlet saaledes imod Datteren, henvises til, hvad nedenfor vil blive anført om hans mentale Tilstand i det Hele. Hvad dernæst angaar den imod Stelfeldt fremsatte Sigtelse for Mishandling af sit Barn, er det af flere Vidner ndsagt, at han hyppigt slog sin Datter Thyra, naar hun gjorde Noget, som ikke var efter hans Villie, og at hun aabenbart nærede stor Frygt for Faderen.

Thyra har selv forklaret, at hendes Fader en Gang har slaaet hende med sin Stok, men ellers indskrænkede sig til at støde og puffe til hende, slaa hendes Hoved, navnlig imod Sengestolpen, rykke hende i Haaret samt sparke hende, hvilke Mishandlinger dog næsten vare værre end de Prygl, hun fik af Stokken. Fremdeles har Medtiltalte Gudmann forklaret, at foruden de Prygl, Stelfeldt gav Thyra for at understøtte det Forsøg, Gudmann ved sit første Besøg i Stelfeldts Hjem gjorde paa at opnaa Samleje med Thyra, har Stelfeldt ogsaa, efter at Gudmann ved den nævnte Lejlighed havde opgivet sit Forsøg og var staaet op for at klæde sig paa, mishandlet Thyra ved voldsomt at slaa hende, rive hende i Haaret og slaa hendes Hoved imod Sengestolpen, hvorhos Gudmann har udsagt, at de Prygl, Thyra fik, vilde have været meget følelige selv for en stærk Mandsperson, medens Thyra var en spinkel lille Pige. Da Stelfeldt imidlertid har forklaret, at han ikke tror at have tilføjet Thyra en saa haard Behandling, som den af Gudmann omfoklarede, idet han ikke kan mindes det, og at han vel en Gang har slaaet Thyra med Stokken, men at de Slag, han saaledes tilføjede hende, kun vare af ringe Betydning og foranledigede ved en Usandhed, hun havde sagt, findes der, bortset fra den Vold, der maa betragtes som et Led i Stelfeldts Forsøg paa at tvinge Datteren til Samleje med Andre, ikke at være tilvejebragt Bevis for, at han har mishandlet Datteren. I Forbindelse med Foranstaaende bemærkes endnu, at en venerisk Sygdom af lettere Art maa antages at være paaført Thyra af et af de Mandfolk, som hendes Fader bragte hjem til hende, uden at det dog nærmere har kunnet oplyses, ved hvem det er sket.

Forsaavidt Stelfeldt fremdeles er tiltalt for Omgængelse imod Naturen og Forsøg herpaa, er det ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han en Gang har gjort sig skyldig i Omgængelse mod Naturen overfor Medtiltalte Røpke og i Forsøg herpaa overfor Seminarieelev Lauritz Petersen, hvorimod der ikke imod hans Benægtelse kan anses tilvejebragt Bevis for, at han, som af Medtiltalte Røpke forklaret, desuden oftere har gjort Forsøg paa saadant Forhold overfor Røpke, og at han, som af Medtiltalte Gudmann forklaret, ligeledes har gjort sig skyldig i saadant Forsøg overfor denne, og ligesaa lidet kan det imod deres Benægtelse anses bevist, at nogen af de tvende Tiltalte, Røpke og Gudmann, selv har gjort sig skyldig heri overfor Arrestanten Stelfeldt.

Forsaavidt Stelfeldt endvidere er sigtet for Bedrageri, er det paa samme Maade godtgjort, at han, som i Anledning af Datterens Forlovelse med Medtiltalte Røpke var bleven enig med denne om, at de skulde bo sammen, og i Overensstemmelse hermed i Juli 1880 hos Enkefru Kyhn i Linnésgade havde lejet et Værelse med to Senge, men uden Kost til sig og Røpke, fra 1 August s. A. indgik en ny Kontrakt med Fru Kyhn, hvorefter Stelfeldt

til sig og Røpke skulde have to Værelser med Kost for en maa-
nedlig Betaling af 140 Kr., der skulde erlægges forud. Dette
Løfte om Forudbetaling holdt Stelfeldt imidlertid ikke, og ligesaa
lidt opfyldte han de nye Løfter, som han i Anledning af Vært-
indens Paamindelser gav om snarlig Betaling af Lejen, men for-
lod en 8 Dages Tid ind i August 1880 tilligemed Røpke hemmelig
det ommeldte Logis uden at betale Noget og kom ikke mere til-
bage dertil. Stelfeldt har vel paaberaabt sig, at det var hans
Hensigt at betale Værtindens Tilgodehavende, saasntart han fik
Penge; men bortset fra et Foregivende om, at Prokurator Winge
i Aarhus som executor testamenti i Boet efter afdøde Partikulier
Stelfeldt, af hvem Arrestanten er en uægte Søn, havde givet ham
Haab om, at Arvingerne i det nævnte Bo vilde give ham en
Gave af dette, hvilket Foregivende Prokurator Winge har erklæret
for urigtigt, har Arrestanten ikke kunnet paavise nogensomhelst
Udsigt til, at han skulde blive i Stand til at betale det omhand-
lede Tilgodehavende.

Hvad endelig angaar den imod Stelfeldt for Forsøg paa Drab
eller i alt Fald for Legemsbeskadigelse rejste Sigtelse ere Sagens
Omstændigheder Følgende: Efter at Stelfeldt og Medtiltalte Røpke
paa ovenanførte Maade havde opgivet deres Logis hos Fru Kyhn,
vare de i nogle Dage borte fra Byen paa en Rejse, som de gjorde
sammen; men ved deres Tilbagekomst her til Byen den 12 Au-
gust 1880 besluttede Røpke at skille sig fra Stelfeldt, og tog
Dagen efter hjem til sine beri Byen boende Forældre, hvilken
Beslutning efter Røpkes Forklaring var begrundet dels i, at han
efterhaanden havde faaet Øjnene op for, hvad Stelfeldt var for
en Person, og navnlig erfaret, at denne gjentagne Gange var
straffet, dels i, at Røpkes Familie var utilfreds med hans Forlo-
velse med Thyra. Trods denne Ophævelse af deres tidligere
Samliv vedblev dog Stelfeldt, der paa denne Tid havde Tilhold
hos en her i Byen boende Halvsøster, og Røpke at søge hinan-
dens Selskab, i hvilken Henseende Røpke har forklaret, at han,
der havde en Gjæld paa ca. 450 Kr., af Stelfeldt havde faaet
Løfte om, at denne vilde hjælpe ham med Penge til at afgjøre
den. I Henhold til en Dagen forud truffen Aftale om at tage
sammen ud i Dyrehaven, hvor Stelfeldt angav at ville betale en
Restauratør nogle Penge, som han skyldte denne fra en tidligere
Skovtur med Røpke, mødtes de saaledes Søndagen den 15 Au-
gust s. A. Kl. 12 ved Beværtningsstedet „Aahuset“ ved Lade-
gaardsaaen, hvor de drak en af Stelfeldt kjøbt halv Flaske Port-
vin, af hvilken Stelfeldt dog kun nød lidt. De besluttede derefter
at begive sig tilfods ud til Dyrehaven og gik først til Charlotten-
lund Skov, hvor de atter drak en her fra Byen medtagen halv
Flaske Portvin, og derfra til Dyrehaven ad den Indkjørselsport,
der er nærmest ved Dyrehavsbakken og som benævnes Christians-
holmsporten. Her ankom de om Eftermiddagen omtrent Kl. 4

og fulgte nu en i Skoven tilhøjre løbende Sti, der fører ind imellem Træerne til det Parti, som i det sydøstlige Hjørne af Skoven afgrænses af Dyrehavens Indhegning. Da de ad denne Sti nærmede sig Fortunvejen, tilføjede Stelfeldt pludselig Røpke et Snit i Halsen med en Kniv, og gik det hermed efter Røpkes Forklaring saaledes til, at Stelfeldt, der gik paa højre Side af Røpke og havde sin højre Haand i Lommen paa sin Frakke, paa det nævnte Sted henlede Røpkes Opmærksomhed paa Fortunvejen, som den de formentlig skulde følge, og, idet Røpke derved foranledigedes til at dreje Hovedet tilvenstre, sprang til og skar ham foran paa Halsen med en Kniv, der efter det Indtryk, Røpke fik ved at se den glimte forbi under Snittet, var en temmelig stor, hvidskaftet Foldekniv. Medens Røpke derpaa stod et Øjeblik med Lommetørklædet for Saaret for at standse det fremspringende Blod, sprang Stelfeldt, efter Røpkes Forklaring, først et Par Skridt til Siden og iagttog Røpke, idet han opslog en kort haanlig Latter, hvorefter han, da Røpke, som det maa antages dels af Angst, dels af Blodtab, sank i Knæ og tilsidst faldt helt til Jorden, gik langsomt bort ad den samme Vej de vare komne, men idelig vendende sig om for at se efter Røpke. Denne, der efter sin Forklaring blev ligesom lammet ved Snittet, skjændt han ikke ganske tabte Besindelsen, kom efter en halv Snes Minutters Forløb saa meget til Kræfter, at det lykkedes ham at rejse sig op og gaa ud til Kjørevejen, hvorefter han med Bistand af derværende Folk kom hen til det i Nærheden liggende Skovløberhus og blev forbunden. Stelfeldt har vedgaaet, at det er ham, der har tilføjet Røpke Snittet i Halsen, men forklaret, at dette ikke skete med en Foldekniv, men med en hvidskaftet Pennekniv, som han vil have havt i sin højre Vestelomme. Iøvrigt har han vedholdende anbragt, at han ikke er istand til at give nærmere Forklaring om, hvorledes det gik til ved den nævnte Lejlighed, hverken om, hvad der gik umiddelbart forud for Overfaldet, eller om, hvorledes han under dette førte Kniven, eller endelig om, hvorledes han forholdt sig efter Overfaldet, ligesom han heller ikke vil vide, hvor den Kniv, han benyttede, er bleven af. Hvad angaar Beskaffenheden af det Røpke saaledes tilføjede Saar, har Overlægen paa Amtssygehuset, hvor Røpke blev indlagt, i sin Erklæring fremhævet, at Saaret, hvis Længde var ca. 5 Tommer, var fuldstændig overfladisk og kun naaede gennem Huden, at det forløb i en nedad svag konvex Bue transverselt over Forfladen af Halsen omtrent i Højde med nedre Ende af Strubehovedet, at det syntes frembragt med en nogenlunde skarp Kniv, først i lidt skraa Retning med Egen opad, at Saaret ikke vilde have været livsfarligt, selv om kyndig Hjælp ikke var bragt tilveje, samt at Røpke, der en 14 Dages Tid efter Overfaldet var fuldstændig hellredet, neppe vil have nogen Men af Saaret i

Fremtiden med Undtagelse af et idetmindste i Begyndelsen noget vansirende Ar.

Hvad endelig angaar Spørgsmaalet om den Hensigt, hvori Stelfeldt har forøvet Overfaldet, har Røpke forklaret, at det er hans bestemte Mening, at det har været Stelfeldts overlagte Hensigt at berøve ham Livet, og at han allerede har havt den Hensigt under deres Ophold i Charlottenlund Skov den nævnte Dag, idet han bestandig vilde ind paa ensomme Steder i Skoven, og derhos spurgte, om der ikke var Nogen, Røpke var bange for, ligesom Røpke efter sin Forklaring endvidere antager, at, hvis han ikke havde forholdt sig rolig, efter at være falden om i Dyrehaven, vilde Stelfeldt have tilføjet ham yderligere Overlast for at være sikker paa hans Død. Om det Motiv Stelfeldt kunde have til at dræbe ham, har Røpke derimod ikke turdet fremsætte en bestemt Formening, idet han dog i saa Henseende har henvist dels til Fortrydelighed over, at Røpke vilde hæve Forbindelsen med hans Datter, dels til en Art Skinsyge over, at Røpke, med hvem han attraaede unaturlig Omgængelse, skulde slippe ham af Hænderne, dels endelig til Frygt for, at Røpke skulde aabenbare, hvad han vidste af Stelfeldts Hemmeligheder, i hvilken Henseende Røpke yderligere har forklaret, at han flere Gange, naar Stelfeldt gjorde Forsøg paa at drive unaturlig Omgængelse med ham, har sagt til ham, at han kunde blive dragen til Ansvar herfor, og i alt Fald en Gang ligefrem truet ham med at gjøre Anmeldelse til Politiet derom, hvorhos Røpke efter den Tid hos Stelfeldt vil have mærket en vis Uro og Ængstelse, som ikke tillod ham at slippe Røpke af Syne og flere Gange bragte ham til at bede Røpke om ikke at gjøre ham noget for de ommeldte Forsøg. Hertil maa endnu føjes, at Stelfeldts Halvsøster, hos hvem han, som ovenanført havde Tilhold de sidste Dage før Overfaldet, og som under Sagen er ført som Vidne, har forklaret, at Stelfeldt Dagen før Overfaldet har fortalte hende, at Røpke havde staaet i Forbindelse med en gift Kone her i Byen, og at dennes Mand havde lovet Røpke et Knivstik i Skoven, at Stelfeldt ved samme Lejlighed yttrede en stærk Uvillie mod Røpke og beklagede sig dels over, at denne passede paa ham, dels og navnlig over, at Røpke Aftenen forud havde vist ham bort fra sit Hjem eller skubbet ham ned ad Trappen, samt at Stelfeldt om Morgenen, den Dag Overfaldet skete, var i en mørk og nedtrykt Stemning, og paa Søsterens Spørgsmaal om Grunden hertil svarede, at han ikke vidste, hvad han skulde gjøre med Røpke, da denne kjendte alle hans Hemmeligheder, og at Stelfeldt frygtede ham, fordi han, hvis han kom til Politiet, vilde aabenbare Alt, hvad han vidste. Stelfeldt selv har imidlertid bestemt fastholdt, at han ikke har havt til Hensigt at berøve Røpke Livet, hvorhos han har benægtet Rigtigheden saavel af Røpkens Forklaring om, at denne skulde have foreholdt ham det Ansvar, han

paadrog sig ved sin Adfærd, eller truet ham med Anmeldelse til Politiet eller af ham være blevet anmodet om ikke at skade ham eller at han paa Skovturen den 15 August skulde have søgt de ensomste Veje i Charlottenlund Skov, som af Søsterens Forklaring om, at han havde yttret Uvillie imod eller Frygt for Røpke. medens han i Henseende til Fortællingen om det Knivstik, hvorved Røpke skulde være truet, har anført, at det er fortalt ham saaledes af Røpke, der imidlertid ikke har villet kunne mindes at have talt med Stelfeldt om Saadant, forinden denne selv paa Turen den 15 August ledede Samtalen hen derpaa, og tildels har nægtet da at have udtalt sig, som af Stelfeldt angivet. Stelfeldt har fremdeles vel erkjendt, at han ved den omhandlede Lejlighed i Dyrehaven vilde saare Røpke, men benægtet at have tænkt over sin Handling i Forvejen eller handlet med Overlæg, og hvad angaar Motivet til at han vilde saare Røpke, har han snart udsagt, at han, dog uden at kunne angive nogen Grund herfor, er ude af Stand til at forklare, hvad der har foranlediget ham til slig Handling, snart forklaret, at det har været en Lyst til at skære Røpke eller et forskruet Indfald han pludselig fik enten af en Slags Skinsyge imod Røpke, fordi denne muligvis ikke vilde holde sig til ham mere, eller ogsaa for at slukke hans Overmod, idet Røpke i sin Optræden og sine Udtalelser viste sig overmodig overfor Stelfeldt, eller muligvis begrundet i et Øjeblikks Opblussen af hans gamle Sindssygdom, hvorimod Stelfeldt udtrykkelig har fremhævet, at han ikke var i beruset Tilstand ved den omhandlede Lejlighed.

Forsaavidt Stelfeldt saaledes har henvist til, at hans Angreb paa Røpke muligvis er sket i et Anfald af Sindssyge, hvilken Tilstand han, som ovenfor antydet, ogsaa tildels, forsaavidt angaar det ham paasigtede Forhold overfor hans Datter, har paa-beraabt sig, bemærkes, at han, der i Januar 1864 af en Kassationskommission paa Grund af Sindsforvirring erklæredes for udygtig til Militærtjenesten, i Anledning af en samme Aar i Aarhus mod ham for Rufferi, ufredeligt og usømmeligt Forhold imod sine Gjenboer og Fornærmelser imod Dommeren i Retten indledet Undersøgelse i December 1864 indlagdes til Observation paa Sindssygeanstalten ved Aarhus, hvorfra han blev udskreven det følgende Foraar, idet Overlægen ved Anstalten i en Erklæring af 5 Maj 1865 udtalte, at Stelfeldts hele aandelige Habitus røbede en temmelig stærk Disposition til Sindssygdom, og at han efter al Sandsynlighed havde været underkastet flere forbigaaende Anfald af Sindsforvirring i mindre Grad, samt at han under sin sidste Anholdelse i Aarhus maatte antages at have befundet sig under Indflydelse af et saadant Anfald, som ikke havde været uden Andel i hans hensynsløse og extravagante Optræden mod Dommeren, hvorefter Justitsministeriet under 27 September s. A. resolverede, at der efter de om Tiltaltes mentale Tilstand fore-

liggende Oplysninger ikke fandtes Føje til fra det Offentliges Side at foretage Videre i Sagen. Under en i 1865 og 1866 ligeledes i Aarhus mod Stelfeldt for at have injurieret Dommeren under Udøvelsen af hans Embede, for at have sat sig til Modværge imod Politimesteren i Udøvelsen af hans Embedsgjerning, for Fornærmelser mod en Politibetjent samt for fredsforstyrrende og voldsom Adfærd mod Andre indledet Undersøgelse, blev efter Optagelsen af de første Forhør Udskrift af disse tilligemed en Erklæring af Stadslægen, hvorefter denne, uagtet gjentagen Undersøgelse af Stelfeldts mentale Tilstand, ikke for Øjeblikket kunde spore nogen Sindssygdom hos ham, tilstillet Overlægen ved Sindssygeanstalten ved Aarhus, som derefter i en Erklæring af 13 Januar 1866 udtalte, at han ikke i bemeldte Udskrift havde fundet Noget, der kunde stride imod det i Stadslægens Erklæring Anførte eller vække Formodning om, at Tiltalte skulde have været sindsførvirret i det Tidsrum, Forhørene omfattede; ligeledes beholdt Stadslægen i en af ham ved Undersøgelsens Slutning afgiven Erklæring sig paany til sin tidligere Erklæring. Ved den af Landsoverretten i Viborg den 10 December 1866 i Sagen afsagte Dom, der den 8 Marts 1867 stadfæstedes af Højesteret, fandtes imidlertid Straffelovens § 39 at maatte komme til Anvendelse paa Stelfeldt, i hvilken Henseende det i Dommen fremhævedes, at det kgl. Sundhedskollegium i sin paa Overrettens Foranledning afgivne Betænkning vel havde tiltraadt, hvad Overlægen ved Sindssygeanstalten ved Aarhus i ovennævnte Erklæring af 13 Januar 1866 og Stadslægen i sine foranførte Erklæringer havde udtalt om Tiltaltes mentale Tilstand under Udførelsen af de ham paasigtede Forbrydelser, men dog tilføjet, at, naar hensaaes til den af Overlægen ved Sindssygeanstalten ved Aarhus i den ovennævnte Erklæring af 5 Maj 1865 givne Skildring af Tiltaltes moralske Standpunkt samt den der udtalte Anskuelse om Tiltaltes mentale Tilstand, maatte Tiltalte, forsaavidt der var Spørgsmaal om hans Tilregnelighed i de ham nu paasigtede Forbrydelser, falde ind under Bestemmelsen i Straffelovens § 39. Hvad særlig Stelfeldts Forhold under nærværende Sag angaar, har Lægen ved Amtets Arrest- og Sygehus, der har haft Arrestanten under Observation, i sin under Sagen afgivne Erklæring udtalt, at der ikke findes Noget, som kunde tyde paa eller vække Formodning om, at Stelfeldt efter den Tid, paa hvilken Sindssygdom tidligere har været konstateret, skulde have været sindssvag. Ligesom derhos alle de under Sagen afhørte Personer af Stelfeldts Bekjendtskabskreds i det Tidsrum, hvori de ham nu paasigtede Forbrydelser ere begaaede, have forklaret, at de ikke have mærket noget Tegn til Sindsførvirring hos ham, saaledes maa hertil endnu føjes, at det ved de under Sagen afgivne Vidneforklaringer er godtgjort, at Stelfeldt flere Gange, naar hans ovenomtalte Halvsøster foreholdt ham det Ansvar, hans Forhold

kunde paadrage ham, har sagt til hende, at man ikke kunde gjøre ham Noget, da han i saa Fald vilde paaskyde Sindssygdum for at fri sig. Endelig har det kgl. Sundhedskollegium i sin paa Foranledning af Overretten afgivne Erklæring udtalt, at der ikke i Sagens Akter findes tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten for Tiden befinder sig eller den Gang han begik de Forbrydelser, for hvilke han er tiltalt, befandt sig i en utilregnelig Tilstand. Efter det saaledes Anførte skjønnes det ikke rettere, end at Stelfeldt maa anses fuldt tilregnelig med Hensyn til samtlige ham under nærværende Sag paasigtede Forbrydelser. Forsaavidt Stelfeldt derhos i Slutningen af Forhøret for en Del har tilbagekaldt sine tidligere Tilstaaelser og navnlig forklaret, at han ikke vidste noget af, at han havde skaaret Nogen i Halsen, vil der efter det Foreliggende ikke kunne tages noget Hensyn hertil. Derimod findes hans Forklaring om, at han ikke ved sit Angreb paa Røpke i Dyrehaven har villet berøve denne Livet, uanset de flere imod sammes Rigtighed talende Omstændigheder ikke at kunne forkastes.

I Henhold til alt det Foranførte vil Arrestanten Stelfeldt, der er født i 1836 og ved den viborgske Landsoverrettsdom af 24 September 1860 for Pengeafpresning, Betleri og Overtrædelse af et Polititilhold er anset med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt ved den ovenanførte Højesteretsdom af 8 Marts 1867 i Medfør af Straffelovens §§ 98, 101 og 296, jfr. § 39, med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, nu være at anse efter Straffelovens §§ 245, 168, jfr. §§ 46 og 47, 1ste Led, 183, 1ste Led, jfr. § 46, 185, 177, tildels sammenholdt med §§ 46, 257, samt 203, og findes Straffen efter Omstændighederne passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 16 Aar.

De Tiltalte: Snedkersvend Alfred Gudmann, Possementmager-svend Charles Meyer, Handelskommis Heinrich Røpke og Opvarter Edvard Knierim eller Nygaard, der ere fødte henholdsvis den 18 August 1858, den 4 Januar 1856, den 25 Juni 1860 og den 13 August 1860 og af hvilke Ingen, med Undtagelse af Sidstnævnte, som ved Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 29 November 1880 er anset efter Straffelovens § 257 med simpelt Fængsel i 10 Dage, har været tidligere tiltalt eller straffet, ville for deres ovenanførte Forhold være at anse: Gudmann efter Straffelovens § 168, jfr. § 46 og § 185, Meyer efter § 168, jfr. § 46, Røpke og Knierim eller Nygaard efter § 185, og findes Straffen passende at kunne bestemmes, for Gudmann til Forbedringshusarbejde i 1 Aar og for de øvrige Tiltalte til Fængsel paa Vand og Brød, for Meyer i 6 Gange 5, for Røpke i 3 Gange 5 og for Knierim eller Nygaard i 2 Gange 5 Dage.

I Overensstemmelse med Foranstaaende vil Underrettsdommen, hvorved Stelfeldt er anset efter Straffelovens §§ 245, 177 tildels sammenholdt med § 46, 168 cfr. § 47 og 46, 183, 1ste Led,

tildels sammenholdt med § 46, 185, 251 og 203 med Tugthusarbejde i 10 Aar, Gudmann efter Straffelovens § 168, cfr. § 46 og § 185 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og Meyer, Røpke og Knierim eller Nygaard efter Straffelovens § 185 med Fængsel paa Vand og Brød henholdsvis i 6 Gange 5, 5 Gange 5 og 2 Gange 5 Dage, være dels at forandre, dels at stadfæste. Endvidere vil Underrettsdommen være at stadfæste med Hensyn til Aktionens Omkostninger, dog at Arrestanten Stelfeldt vil have at udrede disse i det Hele, saaledes at de øvrige Tiltalte in solidum med ham deltagte heri i det for deres Vedkommende i Underrettsdommen bestemte Forhold. Forsaavidt der ved Underrettsdommen er tillagt Enkefru Kyhn Erstatning hos Arrestanten Stelfeldt for det ovenommeldte Bedrageri, findes denne Erstatning at maatte bortfalde, da der ikke foreligger den i saa Henseende fornødne Paastand fra Skadelidendes Side.

Nr. 168.

Advokat Levinson

contra

**Mads Mathiesen Schmidt og Engel Augustinus
Hjortsvang** (Defensor Nellemann),

der tiltales for at have gjort sig skyldig i det i almindelig borgerlig Straffelov af 10 Februar 1866 § 90 omhandlede Forhold.

Rønne Kjøbstads Extrarets Dom af 6 Marts 1882: De Tiltalte, Mads Mathiesen Schmidt og Engel Augustinus Hjortsvang, bør hensættes i simpelt Fængsel, Førstnævnte i 4 Maaneder, Sidstnævnte i 3 Maaneder, samt in solidum udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator, Kancelliraad Erichsen, 30 Kr. og til Defensorerne, Prokurator Petersen og Sagfører J. L. Olsen, 15 Kr. til hver. Dommen at efterkomme under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes.)

Rettelse.

P. 144 4 Linie f. o. staar Fredagen den 25 April, skal være Tirsdagen.

Færdig fra Trykkeriet den 2 Juni 1882.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.	Høiesteretsaaret 1882—83.	Nr. 12.
-----------	---------------------------	---------

Torsdagen den 4 Maj.

Nr. 168.

Advokat Levinsen

contra

Mads Mathiesen Schmidt og Engel Augustinus Hjortsvang
(Defensor Nellemann).

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Bythingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Advokaterne Levinsen og Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Mads Mathiesen Schmidt, født i Branderup Sogn i Slesvig den 25 Marts 1841, og Engel Augustinus Hjortsvang, født i Bodilsker Sogn paa Bornholm den 10 August 1862, ere under nærværende Sag satte under Tiltale for at have gjort sig skyldige i det i almindelig borgerlig Straffelov af 10 Februar 1866, dennes § 90 omhandlede Forhold.

Tiltalte ere i saa Henseende ved deres egen Tilstaaelse, som stemmer med det iøvrigt under Sagen Oplyste, overbeviste om i det her i Byen udkommende Blad „Bornholms Tidende“ Nr. 143 for 1 December f. A., som ledes og trykkes af tiltalte Schmidt

alene, men som udgives af begge de Tiltalte, at have optaget en Artikel med Overskrift „Hvad skal man tro“, hvori det bl. A. hedder:

„Her hjemme ser man ikke sjældent fra en vis frihedssky Side fremsat Udtalelser som disse: Danmark er et af de frieste Lande under Solen; Danmark har den frieste Forfatning eller en af de frieste Forfatninger i Verden, o. s. v. i samme Stil. I Berlin derimod skriver man Følgende, der i Kristiania findes anvendeligt paa norske Forhold (Berl. Zeitung). Blandt de konstitutionelle Stater, som give klare Exempler paa, hvilken Fejltagelse de liberale Statsmænd fra 1830—70 gjorde sig skyldige i, naar de troede, at de regjerende vilde fortolke Forfatningen efter sin Aand og Bogstav, synes Danmark at staa øverst paa Listen. Til Trods for den danske Forfatning har Protokolkongen Christian den Niende allerede i 2 Aar med sin Minister Estrup regjeret ligesaa uindskrænket som hans Svigersøn Czaren.

Vi kan tilføje, at Norge tør blive en farlig Medbejler for Danmark til den nævnte Ære (Krist. Dagbl.), hvorefter Artiklen fortsætter med spottende at omtale det danske Folk og Ministeriet Estrup.

De Tiltalte, af hvilke Ingen forhen have været tiltalte eller straffede, have ved at optage denne Artikel i deres Blad krænket den Ærbødighed, der skyldes Kongen, og ville derfor for deres herved udviste Forhold i Henhold til Straffelovens § 90 være at anse med Fængsel, Mads Mathiesen Schmidt, der har angivet sig som Forfatter af Artiklen, i 4 Maaneder, og Engel Augustinns Hjortsvang i 3 Maaneder.

Nr. 119.

Advokat Halkier

contra

Carl P. N. Johannessen (Defensor Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Lov 6 Marts 1869 § 13.

Kriminal- og Politirettens Dom af 3 Januar 1882: Tiltalte, Værnepligtig 1—1 -- Ø. 3178 Carl Peter Nicolai Johannessen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter Lov om Værnepligt

af 6 Marts 1869 § 13, 2det Stykke, men i Betragtning af den lange Tid, der er hengaaet inden Forseelsens Paatale, findes Straffen at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 4 Dage. Han vil derhos have at udrede Sagens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Carl Peter Nicolai Johannessen bør hensættes i simpelt Fængsel i fire Dage samt udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salarium til Advokaterne Halkier og Nellemann for Højesteret 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Tiltalte, Værnepligtig 1—1—Ø. 3178 Carl Peter Nicolai Johannessen, som er født den 8 November 1849 og ikke funden tidligere straffet ifølge Dom, under nærværende Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist at være uden lovligt Forfald udebleven fra Sessionerne for Aarene 1872—1874, for hvilke han var pligtig at fremstille sig, vil han være at anse efter Lov 6 Marts 1869 § 13, 2det Membrum, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos han vil have at betale denne Sags Omkostninger.

Mandagen den 8 Maj.

Nr. 141.

Advokat Nellemann

contra

Niels Mikkelsen (Defensor Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 203 og 204, jfr. § 46.

Elbo m. fl. Herreders Extrarets Dom af 17 Juni 1881: De Tiltalte, Niels Mikkelsen, Søren Nielsen og Martin Pedersen Ballemand, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød hver i 5 Dage, samt udrede in solidum alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Pagh, og til Defensor, Overretssagfører Rothe, 15 Kr. til hver, men forøvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Erstatning til Hans Andersen Jepsen bør de Tiltalte in solidum betale 50 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter

denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 August 1881: De Tiltalte Niels Mikkelsen, Søren Nielsen og Martin Pedersen Ballemand bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød hver i 5 Dage. I Henseende til Erstatningen samt Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, i Salær hver 20 Kr., bør Underretsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Niels Mikkelsens Vedkommende anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden bliver at forlænge til 3 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Bagger 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Tjenestekarlene Niels Mikkelsen — — — i Henhold til Straffelovens §§ 203 og 204, cfr. § 46.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at de, af hvilke de to førstnævnte Tiltalte tjente paa Stoustrupgaard — — — have den 15 Maj d. A. om Eftermiddagen Kl. ca. 5 i Forening og efter forudgaaet Aftale overfaldet Staldkarlen paa Stoustrupgaarden Hans Andersen Jepsen, paa hvem de vare vrede, idet de antog, at han sladdrede om sine ovennævnte Medtjenende til deres Husbond, Proprietær Hviid, og uden nogen Foranledning fra Jepsens Side, i Karlekammeret givet sig til at prygle løs paa ham med Næverne, hvorhos de efter Jepsens Forklaring tillige kastede ham, der ved de første Slag omtrent havde tabt Bevidstheden, om paa Gulvet og sparkede ham. Ved denne Medfart erholdt Jepsen efter en under Sagen fremlagt Erklæring fra den Læge, der Dagen efter undersøgte ham, foruden lidt Svulst oven i Hovedet en

temmelig betydelig Svulst under højre Øje misfarvet og med underløbet Blod, ligesom Næseborene bare Spor af udflydt Blod, og efter en Erklæring fra Lægen af 27 Maj d. A. fik Jepsen som Følge af de ham tildelte Slag en stærk Øjenhindebetændelse, som vilde tvinge ham til at holde sig inde i nogen Tid, men som dog ifølge en efter Overrettens Kjendelse indhentet yderligere Lægeerklæring nu er helbredet uden at have efterladt skadelige Følger.

Der er iøvrigt oplyst under Sagen, at de Tiltalte samme Dag, de havde forøvet det ovennævnte Overfald paa Hans Andersen Jepsen, have om Aftenen udvist et i høj Grad fredsforstyrrende Forhold i Gaarden og navnlig paa Gaardspladsen kastet med Sten efter Proprietær Hviid og dennes Gjæster og derpaa, efter at disse vare gaaede ind i Stuehuset, bombarderede Døren med Sten, uden at de Tiltalte dog dermed ville have havt til Hensigt at tilføje de Paagældende Skade; men de Tiltaltes Forhold i saa Henseende kan efter Indholdet af Aktionsordren og to af Amtet i Forbindelse dermed udfærdigede Skrivelser til Underdommeren ikke anses at foreligge til Paakjendelse under denne Sag, og ej heller bliver der Spørgsmaal om at paalægge Tiltalte Niels Mikkelsen særligt Ansvar med Hensyn til, at han — efter hvad der er oplyst — samme Aften alene skal have tilføjét Hans Andersen Jepsen nogle Slag, idet disse maa antages at have været uden videre Betydning.

De Tiltalte, af hvilke — — — Niels Mikkelsen er født i 1853 — — — og som ikke tidligere have været tiltalte eller straffede, ville for det af dem efter det Foranførte paa Hans Andersen Jepsen forøvede Overfald være at anse efter Straffelovens § 203, cfr. § 54, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage for hver.

Nr. 93 Konsul **J. B. Færch** og Aktieselskabet „**de danske Cichoriefabrikker**“ ved dets administrerende Direktør

Otto H. Schousbo (Hindenburg)

contra

Fabrikant **G. F. Thune** (Nellemann),

betræffende Citantens Forpligtelse til at lade sig føre som Vidne i en Thingsvidnesag.

Aalborg Bys ordinære Rets Kjendelse af 20 November 1880: Vidnet, Konsul J. B. Færchs Protest imod at besvare Spørgsmaalene 4 d, 4 e og 5—9 vil være at tage til Følge.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 Juni 1881: Den af Indstævnte, Konsul J. B. Færch, under et af Citanten, Fabrikant G. F. Thune, paastævnet Thingsvidne nedlagte Protest mod at lade sig afhøre som Vidne efter de ovennævnte paa en under Thingsvidnet fremlagt skriftlig Fortegnelse under Nr. 4 d, Nr. 4 e, Nr. 5, Nr. 6 a—b, Nr. 7 a—b, Nr. 8 og Nr. 9 a—b opførte Spørgsmaal kan ikke tages til Følge. I Procesomkostninger for Overretten betaler Indstævnte Færch til Citanten 60 Kr., der udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at Citanten Færch overhovedet ikke har paavist at have nogen retlig Interesse, der kunde komme i Betragtning, i at fritages for Besvarelsen af noget af de paagjældende Vidnespørgsmaal, vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Processens Omkostninger for Overretten ville være at ophæve. Ligeledes blive Processens Omkostninger for Højesteret at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Processens Omkostninger ophæves. Ligeledes ophæves Processens Omkostninger for Højesteret. Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende; Under en af det indstævnte Aktieselskab „de danske Cichoriefabrikker“ mod Citanten, Fabrikant G. F. Thune i Ribe. til Betaling af 5453 Kr. 75 Øre anlagt Sag, have de til Støtte for denne Paastand paaberaabt sig en mellem Aktieselskabet og Ejeren af Ribe Cichoriefabrik, Citanten G. F. Thune, samt Ejeren af „Tagenhus Cichoriefabrik“ under 29 September 1877 indgaaet Overenskomst, hvorved det til Forebyggelse af Konkurrence mellem Kontrahenterne fastsattes, til hvilke Priser de i Tidsrummet indtil 1 Januar 1879 maatte sælge deres Fabrikata og hvilke Salgsvilkaar de i det Hele maatte indrømme deres Kunder, hvorhos Overenskomsten tillige indeholdt den Bestemmelse, at af Kontrahenternes samlede aarlige Omsætning skulde „de danske Cichoriefabrikker“ have Ret til at afsætte 77 pCt., Fabrikken „Tagenhus“ $9\frac{2}{10}$ pCt. og Citantens Fabrik $13\frac{1}{10}$ pCt., saaledes at dersom nogen af

Kontrahenterne et Aar havde en forholdsvis større Omsætning, skulde dette udlignes derved, at han ydede sine Medkontrahenter en Godtgjørelse af 5 Kr. for hver 100 \mathcal{R} , han havde solgt for meget, hvilken Godtgjørelse dog ved en senere Overenskomst af 7 Oktober 1878, der ogsaa i andre Henseender modificerede den tidligere Overenskomst, for Tiden fra 1 Januar indtil 1 Novbr. 1878 nedsattes til $2\frac{1}{2}$ Kr. og for Tiden fra sidstnævnte Dato indtil 31 Decbr. 1878 til 2 Kr. pr. 100 \mathcal{R} , og i Henhold til de saaledes vedtagne Bestemmelser har det indstævnte Aktieselskab opstillet en Beregning, hvorefter der for Tidsrummet fra 1 Januar indtil 31 December 1878 tilkommer Aktieselskabet hos Citanten en Godtgjørelse, der udgjør det ovennævnte Beløb af 5453 Kr. 75 Øre.

Under Proceduren i 1ste Instants af benældte Sag har Citanten derimod, næst at paastaa sig frifunden for det indstævnte Aktieselskabs Tiltale, anlagt et Kontrasøgsmal mod Aktieselskabet, hvorunder han har paastaet sig hos dette tilkjendt 6000 Kr. med Renter i Erstatning dels fordi Selskabet, der ifølge de ovenmeldte Overenskomster af 29 September 1877 og 7 Oktober 1878 formentlig kun maatte sælge to Slags Cichorie, nemlig „dampfugtet Cichorie“ og „maskinpresset Cichorie“, har solgt en ny Slags Cichorie, kaldet „presset“ eller „presset dampfugtet Cichorie“, og anbefalet denne Vare til sine Kunder som ligesaa god som almindelig dampfugtet Cichorie, medens det dog har leveret den for en lavere Pris end det efter Overenskomsterne maatte betinge for sidstnævnte Slags Cichorie, dels fordi Aktieselskabet ogsaa i andre Henseender har indrømmet sine Kunder favorablere Salgsvilkaar end det efter Overenskomsterne var berettiget til, og har Citanten derefter til Brug under Sagen ladet paastævne et Thingsvidne, hvorunder han blandt Andre har stævnet Indstævnte, Konsul J. B. Færch i Aalborg som Vidne, idet han navnlig har forlangt ham forelagt forskjellige, paa en under Thingsvidnet fremlagt skriftlig Fortegnelse under Nr. 1, 2, 3, 4 a—b—c—d—e, 5, 6 a—b, 7 a—b, 8 og 9 a—b, opførte Spørgsmaal.

Indstævnte Færch protesterede imidlertid under Thingsvidnet mod at lade sig føre som Vidne efter de paa Fortegnelsen ommeldte Spørgsmaal, idet han in subsidium paastod sig fritaget for at besvare de under Nr. 4 d, 4 e, Nr. 5, Nr. 6 a—b, Nr. 7 a—b, Nr. 8 og Nr. 9 a—b opførte Spørgsmaal, og da dennes Protest, ved den af Vidnedommeren den 20 December f. A. afsagte Kjendelse, er taget til Følge forsaavidt angik de i Indstævnte Færchs subsidiære Paastand ommeldte Vidnespørgsmaal, medens han derimod er anset pligtig at besvare de øvrige Spørgsmaal, har Citanten nu efter Stævning til Konsul Færch og Aktieselskabet „de danske Cichoriefabrikker“ ved dets administrerende Direktør Otto H. Schousboe i Kjøbenhavn indanket bemeldte Kjendelse her for Retten, hvor han har paastaet samme forandret

derhen, at det paalægges Indstævnte Færch ogsaa at besvare Vidnespørgsmaalene 4 d, 4 e, 5, 6 a—b, 7 a—b, 8 og 9 a—b. Ingen af de Indstævnte har givet Møde her for Retten.

De Spørgsmaal, som Indstævnte, Konsul Færch, ved den paaankede Kjendelse er fritaget for at besvare, og hvorom der, idet Kjendelsen ikke er kontrapaaanket fra nogen af de Indstævntes Side, for Overretten alene bliver Spørgsmaal, ere af følgende Indhold: 4 d, er den pressede eller damppressede Cichorie i Almindelighed i Vidnets Forretning solgt til Kunderne som en Vare, der svarede til dampfugtet Cichorie? 4 e, har den i Detailhandelen været solgt billigere end den almindelig dampfugtede eller Kjælder Cichorie? 5, til hvilke Priser har Aktieselskabet „de danske Cichoriefabrikker“ solgt den omforklarede, under Benævnelsen „presset“ eller „presset dampfugtet“, faldbudte ny Vare, før 1 November 1878 og efter den Tid navnlig i November og December 1878? 6 a, har Vidnet ogsaa modtaget almindelig dampfugtet og maskinpresset Cichorie fra Aktieselskabet i November og December 1878, og til hvilke Priser? 6 b, har Vidnet kjøbt de efter 1 November modtagne Varer paa mere favorable Betingelser, f. Ex. længere Kredit, større Rabat eller lignende, end de i Priskuranten anførte Salgsbetingelser? 7 a, blev Vidnet før 1 Januar 1879 af Aktieselskabets administrerende Direktør eller ved Selskabets Agent eller paa anden Maade gjort bekendt med, at der efter 1 Januar 1879 vilde indtræde yderligere nedsatte Priser paa Selskabets Cichorie? 7 b, hvor stor var Prisnedsættelsen pr. 100 R ? 8, optog Aktieselskabet inden 1 Januar 1879 Ordre paa Levering af Cichorie efter den Tid til de bebudede nedsatte Priser? 9 a, har Aktieselskabet i Aaret 1878 sendt Vidnet Prøvekasser med Cichorie uden herfor at forlange Betaling? samt 9 b, hvad Slags Cichorie indeholdt en saadan Prøvekasse? og har Indstævnte Færch til Støtte for sin Protest mod at besvare de ommeldte Spørgsmaal, navnlig villet gjøre gjældende, at han, da Vidnespørgsmaalene under Nr. 4 d og Nr. 4 e formentlig gaa ud paa at søge oplyst, om der at ham er solgt en mindre god Vare som udsendt af fortrinligere Art, medens det ved de øvrige Spørgsmaal søges konstateret, at der af Aktieselskabet „de danske Cichoriefabrikker“ er tilstaaet ham Begunstigelser, som han vilde være i høj Grad udsat for at miste, hvis det godtgjordes, at de vare tilstaaede ham, ved Besvarelsen af de heromhandlede Spørgsmaal kan skade sine egne Interesser.

Ligesom det imidlertid ikke skjønnes, at Indstævnte Færch ved Besvarelsen af Vidnespørgsmaalene Nr. 4 d og Nr. 4 e — hvorved Citanten, der efter sin Procedure under den Sag, i Anledning af hvilken det heromhandlede Thingsvidne agtes optaget, vil gjøre gjældende, at den Cichorie, som Aktieselskabet „de danske Cichoriefabrikker“ har solgt sine Kunder under Navn af „presset“ eller „presset dampfugtet Cichorie“, er anbefalet dets

Kunder som en ligesaa god Vare, som almindelig dampfugtet Cichorie, maa antages at ville søge oplyst, om førstnævnte Slags Cichorie ogsaa af Selskabets Kunder er bleven betragtet som en Vare, der svarer til dampfugtet Cichorie -- kan paadrage sig noget Ansvar enten ligeoverfor det Offentlige eller ligeoverfor sine Kunder, saaledes er der ej heller nogen særlig Grund til at antage, at Indstævnte Færch ved at besvare de øvrige ovennævnte Vidnespørgsmaal skulde udsætte sig for at miste de sammesteds ommeldte Begunstigelser, som Selskabets Bestyrelse maa antages alene at have tilstaaet ham for at skaffe Selskabet en større Om-sætning af dets Cichorie, og som det, efter at Overenskomsterne af 29 Septbr. 1877 og 7 Oktbr. 1878 ere traadte ud af Kraft, uden Ansvar ligeoverfor de andre Cichoriefabrikker for Fremtiden kan tilstaa ham, og i ethvert Tilfælde kan den Omstændighed, at et Vidne, ved at besvare nogle til det rettede Spørgsmaal, muligvis kan udsætte sig for ikke at opnaa en Fordel, som det ellers havde Udsigt til, ikke berettiger det til at nægte at aflægge Vidnesbyrd. Efter det Ovenanførte og idet det er uden al Feje, naar Indstævnte Færch endvidere har villet gjøre gjældende, at han overhovedet var berettiget til at vægre sig ved at besvare ethvert til ham under en privat Sag rettet Vidnespørgsmaal, forsaavidt han derved vilde komme til at meddele Oplysninger om sin Handelsvirksomhed, maa hans Indsigelser mod at besvare Vidnespørgsmaalene Nr. 4 d, 4 e, Nr. 5, Nr. 6 a—b, Nr. 7 a—b, Nr. 8 og Nr. 9 a—b anses for ubeføjede, og den af ham nedlagte Protest mod at lade sig afhøre som Vidne efter bemeldte Spørgsmaal vil saaledes ikke kunne tages til Følge.

Processens Omkostninger for Overretten findes Indstævnte Færch at burde godtgjøre Citanten med 60 Kr.

Tirsdagen den 9 Maj.

Nr. 173.

Advokat Hindenburg

contra

Niels Andreas Petersen (Defensor Bagger),

der tiltales for Falsk.

Øster- og Vester Herreds Extrarets Dom af 15 Februar 1882: Arrestanten Niels Andreas Petersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og betale Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokura-

tor Smith og Sagfører Harck, henholdsvis 14 og 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 Marts 1882: Arrestanten Niels Andreas Pedersen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han -- der, efter fra 1 April 1876 at have drevet en Kjøbmandsforretning i Nørre Nebel, i Begyndelsen af det følgende Aar blev trængt saa haardt af sine Kreditorer, at han indsaa, at han ikke kunde undgaa en Fallit, med mindre han opnaaede en Akkord om Henstand med sin Gjæld og sammes afdragsvise Afbetaling, hvorom han derfor forhandlede med 3 Sagførere i Varde, der repræsenterede nogle af hans største Kreditorer, og som mente paa disses Vegne at kunne gaa ind paa en saadan Akkord, naar der, saaledes som der under Forhandlingerne blev gjort Tilbud om, blev stillet Kreditorerne en Selvskyldnerkaution for et Beløb af 10,000 Kr. — har, efter at et Dokument om en saadan Kautions, lydende paa 1000 Kr. for hver af 10 Kautionsister, var blevet affattet af en af de nævnte Sagførere og strax underskrevet af to Slægtninge af Arrestanten samt derpaa af tre Gaardejere, henvendt sig til fire andre Gaardejere med Anmodning om ligeledes at underskrive Beviset, og, da disse afslog hans Anmodning, desuagtet har skrevet deres Navne paa Dokumentet, ligesom han endvidere som tiende Kautionsist underskrev en Styrmands Navn uden dennes Vidende eller Villie, idet han ved Nedskrivningen af samtlige fem Navne gjorde

sig Umage for, at de kom til at ligne de Paagjældendes egne Underskrifter.

Efter at Arrestanten derpaa havde afleveret det saaledes udfyldte Kautionsbevis til de ovennævnte Sagførere, udsendte han et Cirkulære til sine Kreditorer, hvori han med Bemærkning om, at han havde formaaet 10 Mænd til som Selvskyldnere at kautionere for sig for en Sum af indtil 10,000 Kr., fremsatte Forslag til den ovenfor berørte Akkord, og var Cirkulæret forsynet med en Paategning af bemeldte Sagførere, hvori de anbefalede Akkordforslaget, der ogsaa maa antages at være blevet akcepteret af Størsteparten af Kreditorerne. Da imidlertid det i Akkorden stipulerede andet Afdrag ikke af Arrestanten blev erlagt i rette Tid, og en af Sagførerne derfor omtrent den 1 Juni 1877 tilskrev de paa Dokumentet anførte Kautionsister om at indbetale en Del af Kautionsbeløbene, hvorved det af Arrestanten begaaede Falskneri kom for Dagen, vedgik han dette for Sagførerne, uden at der dog dengang blev gjort Anmeldelse desangaaende til Politiet, hvorimod der dels af Arrestantens Moder, dels af de fem Mænd, der havde underskrevet Kautionsbeviset, samt den ovennævnte Styrmand, til Sagens Ordning blev til Sagførerne betalt et Beløb af ialt 6200 Kr., hvorefter Arrestantens Kreditorer maa antages at have faaet næsten fuld Dækning for deres Tilgodehavende.

Arrestanten, der har erkjendt, at han besluttede sig til at meddele Dokumentet de falske Underskrifter af Frygt for, at Akkorden ellers ikke skulde komme i Stand, idet det var ham ganske indlysende, at han i saa Fald maatte gaa fallit, har iøvrigt til sin Undskyldning paaberaabt sig, at han saa langtfra har havt til Hensigt, at de Mænd, hvis Navne han efterskrev paa Kautionsbeviset, skulde blive tvungne til at betale efter dette, at han, navnlig i Henhold til en i Anledning af hans Forhandlinger med Sagførerne af to Kjøbmænd i Varde foretagen Opgjørelse af hans Status, end ikke gjorde sig nogen Tanke om, at der nogensinde skulde blive Anvendelse for Beviset, eller at det skulde komme dertil, at hans Kreditorer maatte holde sig til Kautionsisterne, i hvilken Henseende ogsaa den ene af bemeldte Kjøbmænd under Sagen har forklaret, at hverken han eller den anden Kjøbmand ved den nævnte Statusopgjørelse — ved hvilken Arrestantens Aktiver befandtes at overstige hans Passiver med ca. 1400 Kr., idet der dog mellem de sidste var foreglet en Post paa 500 Kr., hvorhos der senere mellem Arrestantens som udestaaende opgivne Fordringer viste sig at være en Del, der dels vare betalte, dels ikke kunde inddrives — nærede nogen Tvivl om, at Arrestanten dengang var solvent og kunde klare sig, naar han opnaaede den foreslaaede Akkord, ligesom den af to af de tidnævnte Sagførere afgivne Forklaring gaar ud paa, at de, ved Indgaaelsen af Overenskomsten med Arrestanten, ifølge den opgjorte Status ansaa hans Stilling for i og for sig saa betryggende, at de ikke tænkte

sig Muligheden af, at Kautionisterne skulde komme til at betale Noget.

For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten, der er født i Aaret 1853 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 268 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvorhos han vil have at udrede Aktionens Omkostninger.

Nr. 177. Højesteretssagfører Bagger

contra

Maren Jørgensdatter eller **Møller** (Def. Hansen),

der tiltales for Løsgængeri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 April 1882: Arrestantinden Maren Jørgensdatter eller Møller bør straffes med Arbejde i Københavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførererne Bagger og Hansen 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestantinden Maren Jørgensdatter eller Møller, der er født den 31 August 1826 og oftere er straffet, senest ved Højesteretsdom af 29 August f. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Arbejde i Københavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 150 Dage, ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste er overbevist at have overtraadt et hende til Københavns Politiprotokol over mistænkelige Personer den 8 Februar d. A. under sædvan-

lig Straffetrudsel givet Tilhold ved den 20 Februar d. A. at undrage sig Opholdet paa Ladegaarden, hvor hun af Fattigvæsenet var anbragt, og udeblive derfra indtil sin Anholdelse under nærværende Sag den 21de f. M., vil hun paany være at dømme efter § 1 i Lov 3 Marts 1860 efter Omstændighederne med Arbejde i ovennævnte Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage og have at betale Sagens Omkostninger.

Nr. 162.

Etatsraad Buntzen

contra

Mikkel Laursen eller **Larsen** med Tilnavn **Kok**

(Defensor Halkier),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Hvetbo Herreds Extrarets Dom af 20 Januar 1882: Tiltalte, Husmand Mikkel Larsen (Kok) bør straffes med 14 Dages simpelt Fængsel og udrede alle af Aktionens lovligt flydende Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Prokurator Winther, 10 Kr. og til Defensor, Prokurator Terndrup, 8 Kr. Saa betaler Tiltalte og til Gaardmand Peder Chr. Pedersen af Bundgaard i Erstatning for Lidelse, Lægehjælp m. v. 55 Kr. og for Næringstab 25 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 Februar 1882: Tiltalte Mikkel Laursen eller Larsen med Tilnavn Kok bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og i Erstatning til Gaardejer Peder Chr. Pedersen af Bundgaard betale 40 Kr. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Isaacsen, 15 Kr, til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Husmand Mikkell Laursen eller Larsen med Tilnavn Kok for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der dengang tjente som Røgter hos Gaardejer Peder Chr. Pedersen af Bundgaard, den 24 December f. A. har givet sin Husbond, der ved den nævnte Lejlighed havde en Klædeshue paa Hovedet, et Slag eller Stød oven i Hovedet med en Jernskovl og derved tilføjet Husbonden et Saar, der efter en under Sagen fremlagt Lægeattest var halvanden Tommer langt og saa dybt, at Sonden i samme kunde føres gennem de løse Beklædninger helt ind til Benhinden. Som Følge af dette Saar var Peder Chr. Pedersen i flere Dage sengeliggende, men efter hans Forklaring i et Forhør den 5 Januar d. A. var han dengang fuldstændig helbredet, undtagen for saa vidt han af og til følte nogen Stikken i Hovedet.

Løvrigt har Tiltalte paastaet, at han kun vilde forsvare sig imod et befrygtet Angreb fra hans Husbonds Side, i hvilken Henseende han nærmere har forklaret, at hans Husbond ved den ommeldte Lejlighed havde givet ham, der var i Færd med at læsse Roer fra en Kule i en Kurv, et Paalæg om at sørge for, at der var tilstrækkelige Roer til Kreaturerne, eller, som Husbonden efter sin Forklaring maa antages at have udtrykt sig, at han skulde sørge for, at der blev taget Roer ind til Køerne en Dag førend de skulde bruges, da Kreaturerne ellers havde Skade af den kolde Rodfrugt, hvortil Tiltalte imidlertid svarede, at det kunde han ikke overkomme, idet han tillige besvarede sig over, at Kosten, han fik, var fordærvet, og at hans Husbond, der dengang stod nedenfor Kulen, medens Tiltalte stod paa den ophøjede Kant af samme, omtrent $\frac{1}{2}$ Alen højere end Husbonden, da sagde til ham: „hvad er det Du siger din Flab“, idet han samtidig traadte rask hen mod Tiltalte med opløftet Arm, saa at det saa ud for Tiltalte, som om han vilde slaa ham, hvorfor Tiltalte, for at hindre ham deri, slog eller stødte til ham med den Jernskovl, han havde benyttet ved sit Arbejde, men ligesom Tiltaltes Husbond bestemt har benægtet at have vist nogen truende Adfærd imod ham, hvorimod han har erkjendt, at han tiltalte Tiltalte i en vred Tone og muligvis ogsaa brugte de af denne ommeldte eller i alt Fald noget lignende Ytringer, saaledes kunde Tiltalte, selv om hans egen Forklaring om det Passerede lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, i ethvert Tilfælde ikke anses

ved den ommeldte Lejlighed at have befundet sig i et Nødværgetilfælde, der kunde berettige ham til at forgribe sig paa sin Husbond paa den Maade som sket er.

For sit omhandlede Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1827 og som ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 203, jfr. Tyendeloven af 10 Maj 1854 § 26 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvorhos han vil have at betale Peder Chr. Pedersen for Næringstab, Medicin, Lidelser m. v. en Erstatning, der findes passende at kunne bestemmes til 40 Kroner.

Tiltalte vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger.

Nr. 172.

Etatsraad Buntzen

contra

Jens Andreas Jensen (Urt) (Defensor Halkier),

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse.

Lysgaard m. fl. Herreders Extrarets Dom af 11 Januar 1882: Tiltalte Jens Andreas Jensen (Urt) bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa vil Tiltalte og have at udrede alle af denne Aktion flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Kjær, 10 Kr. og til Defensor, Sagfører Rønne, 8 Kr. samt at betale i Erstatning til Poul Steffensen 104 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 Marts 1882: Tiltalte Jens Andreas Jensen med Tilnavn Urt bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa udreder han og i Erstatning til Poul Steffensen 50 Kr. samt Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten, henholdsvis 12 og 10 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Isaacsen. 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han rettelig anset efter Straffelovens § 203,

men Straffen findes at burde bestemmes, som ved Underrettsdommen sket, til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger vil derimod Overrettsdommen være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til Straffen bør Herredsthingsdommen, iøvrigt Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Jens Andreas Jensen med Tilnavn Urt for Vold og Legemsbeskadigelse.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han, der tjente som Forkarl paa Allingskovgaard og som den 26 Oktober f. A. om Morgenen, da der paa Gaarden tærskedes ved et Damptærskværk, havde sendt Tjenestekarl Poul Steffensen efter noget Smørelse, og syntes, at Steffensen ikke kom hurtig nok dermed, er gaaet bagefter denne ind i en Vognport og — efter at han først flere Gange havde skubbet og stødt til Steffensen, hvorved denne kom udenfor Vognporten — har med et Stykke Træ, der ikke er bragt tilstede under Sagen. men efter Tiltaltes Opgivende var 1 Alen langt og et Par Tommer i Gjennemsnit, tilføjet Steffensen et Slag i Ansigtet, saa at denne styrtede om.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 9 Juni 1882.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1882—83.

Nr. 13.

Tirsdagen den 9 Maj.

Nr. 172.

Etatsraad Buntzen

contra

Jens Andreas Jensen (Urt) (Defensor Halkier).

Ved Slaget tilføjedes der Steffensen en Læsion, hvorfor han strax samme Dag maatte indlægges paa Sygehuset i Silkeborg, hvor han henlaa til den 21de November, og efter Distriktslægens Erklæring af 12te November f. A. bestod denne i et Brud af Underkjæben i Nærheden af sammes Vinkel paa venstre Side med betydelig Smerte og Hævelse, ligesom nogle Tænder paa den tilsvarende Del i Undermundens dels vare løsnede, dels indslaaede, hvorhos Distriktslægen i en senere Erklæring af 4 December f. A. har erklæret, at Brudet da var konsolideret, dog at endnu en Tand var løs og Tygningen besværliggjort, men at disse Følger antoges at ville blive hævede om nogen Tid, og i et den 12 December afholdt Forhør har Steffensen ogsaa forklaret, at hans Befindende da var saaledes, at han, naar undtages, at en Tand helt var slaaet ud, antog, at den ham tilføjede Vold ikke vilde have videre skadelige Følger for ham. Tiltalte har iøvrigt forklaret, at han, der ikke havde til Hensigt at tilføje Steffensen en Beskadigelse som den ham bragte, lod sig henrive af sin Hidsighed til at slaa ham, idet han antog, at det saaledes, som ofte tidligere havde været Tilfældet, var af Modvillighed, at Steffensen ikke skyndte sig med at udføre hans Ordre.

Omkostningerne ved Poul Steffensens Ophold og Kur paa Sygehuset til Beløb 49 Kr. 33 Øre, ere blevne erstattede af Tiltalte, og Steffensen har derhos paastaet sig tilkjendt Erstatning for Næringstab og Lidelser samt 4 Kr. for en Lægeattest.

For sit anførte Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1852 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at anse efter

Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 179.

Advokat Nellemann

contra

Hans Andersen Holm (Defensor Buntzen),

der tiltales for Tyveri.

Rønne Kjøbstads Extrarets Dom af 19 April 1882: Tiltalte, Arrestanten Hans Andersen Holm bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder samt udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Petersen og Lund, 10 Kr. til hver. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Bythingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Etatsraad Buntzen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Arrestanten Hans Andersen Holm sat under Tiltale for Tyveri og ere Sagens Omstændigheder ifølge Tiltaltes egen Tilstaaelse, som stemmer med de iøvrigt under Sagen tilvebragte Oplysninger, Følgende: Efter at Tiltalte, der havde siddet arresteret i Horns Herred under en Justitsag, i sidstafvigte Februar Maaned var løsladt, begav han sig til Kjøbenhavn, hvor han, da han manglede Subsistensmidler og Erhverv, af Fattigvæsenet blev indlagt paa Ladegaarden og derefter Onsdag Aften den 29de f. M. med Dampskibet „Heimdall“ afsendt hertil. Paa Dampskibet traf han sammen med en Sømand Didrik Kofoed, der

beværtede ham med Smørrebød og Brændevin. Da Kofoed noget hen paa Natten eftersaa sin Vadsæk, savnede han et Halstørklæde, ca. 2 \mathcal{W} Smør og 4 Stkr. Smørrebød, hvilket han ved sin Ankomst anmeldte for Politiet, idet han henlede Mistanken paa Tiltalte. Under den i Anledning heraf indledede Undersøgelse tilstod Tiltalte, i hvis Besiddelse Halstørklædet ved en med hans Tilladelse foretagen Undersøgelse fandtes, at have tilegnet sig dette, der var gjemt i Kofoeds Vadsæk, ved at trække det ud af Vadsækksn ved en Snip, som hang udenfor. Derimod har han nægtet at have gjort sig skyldig i Tyveri af de andre under Sagen omhandlede Gjenstande, af hvilke forøvrigt Smørret er fundet ombord paa Dampskibet.

Tørklædet er vurderet til 75 Øre og udleveret Bestjaalne, der har frafaldet Erstatning.

Arrestanten er født den 25 Juli 1841 og har tidligere været tiltalt og straffet som følger:

1. Ved Bornholms Vester Herreds Extrarets Dom af 7 Decbr. 1868 for Tyveri med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.
2. Samme Rets Dom af 13 Februar 1880 for Tyveri og Bedrageri med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.
3. Ved Rønne Kjøbstads Extrarets Dom af 7 April 1880 for Tyveri med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.
4. Ved Horns Herreds Extrarets Dom af 17 Februar 1882, hvorunder han for Tyveri m. v. er frifunden for Aktors Tiltale, dog med Paalæg af Sagens Omkostninger.

Han vil nu for sit ovenfremstillede Forhold være at anse efter Straffelovens § 231, og findes Straffen passende at kunne fastsættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 151.

Advokat Henrichsen

contra

Christen Jensen (Defensor Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Hillerslev-Hundborg Herreders Extrarets Dom af 23 November 1881: Tiltalte, Arbejdsmand Christen Jensen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Lykke og Johnsen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 Januar 1882: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Henrichsen og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sng tiltales Arbejdsmand Christen Jensen for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der en Tid i Juli Maaned f. A. arbejdede hos Gaardejer Søren Damsgaard af Gjærsbøl og som i den Tid havde Natteleje i samme Kammer som dennes Tjenestedreng Johannes Jensen, en Tirsdag eller Onsdag i den nævnte Maaned har frastjaalet bemeldte Johannes Jensen en Portemonnæ, hvori der var ca. 3 Kroner, i hvilken Henseende han nærmere har forklaret, at, medens han den ommeldte Dag stod med en af Johannes Jensens Støvler, faldt Portemonnæen — som Johannes Jensen efter sin Forklaring et Par Dage tidligere havde lagt fra sig paa en Stol i det af ham og Tiltalte benyttede Kammer og senere forgjæves havde eftersøgt — ud af Støvlen, og tog Tiltalte da Portemonnæen, som han nok kunde indse tilhørte Johannes Jensen, skjøndt han endnu ikke dengang havde hørt omtale, at denne havde mistet en saadan, til sig i den Hensigt at beholde samme. Da han imidlertid den paafølgende Torsdag eller Fredag Morgen hørte, at der var Tale om eller, som han ogsaa har udsagt, formodede at Sagen var anmeldt eller skulde anmeldes for Politiet, blev han, som han har udtrykt sig, kjed af at beholde Portemonnæen og lagde den bag Johannes Jensens Kiste, der stod i Husets Gang og hvor den, efter at Tiltalte havde henledet Søren Damsgaards Hustrus Opmærksomhed paa at Portemonnæen muligvis kunde ligge bag Kisten, strax efter blev funden, hvorpaa den med sit Indhold tilbageleveredes Johannes Jensen.

For sit anførte Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1837 og som tidligere ifølge Hassing-Refs Herreders Extraretsdom af

19 Maj 1879 har været anset efter Straffelovens §§ 229 og 228 cfr. § 57 med Forbedringshusarbejde i 2½ Aar, nu være at anse for anden Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 230, 1ste Led, og da hans Straf ved Underrettsdommen findes efter Sagens Omstændigheder passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, saaledes være at stadfæste.

Nr. 156.

Advokat Klubien

contra

Adolph Christian Orthmann (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Morsø Herreders Politirets Dom af 1 Februar 1882: Adolph Christian Orthmann af Dueholm bør straffes med simpelt Fængsel i 4 Dage samt udrede de af Sagen flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 Februar 1882: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Kancelliraad Møller, betaler Tiltalte 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Nellemann 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Røgter Adolph Christian Orthmann, ogsaa kaldet Viksø, ved en Politiret i Henhold til Straffelovens § 235 sat under Tiltale for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger

er det tilstrækkelig godtgjort, at han, der fra Begyndelsen af Novbr. f. A. tjente som Røgter paa Dueholm, har fra nogle Dage efter dette Tidspunkt indtil den 16 Januar d. A. jævnlige og mindst en 2 - 3 Gange om Ugen af den i Kostalden efter Malkningen henstaaende Mælk tilvendt sig saa meget, at han hermed kunde fylde en Trepægleflaske, hvilken Mælk han derefter selv har drukket, naar han, der efter sin Forklaring i Reglen ikke kan nyde Meget om Morgenen, blev sulten om Formiddagen. Mælkens Værdi er ansat til 10 Øre Potten, og Bestjaalne, Kammerjunker Hedemann, har forlaugt Tiltalte straffet, men har iøvrigt frafaldet Erstatning.

For sit anførte Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1862 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Politiretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 235, og da Straffen efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til simpelt Fængsel i 4 Dage, vil bemeldte Dom, ved hvilken det ligeledes rettelig er paalagt ham at udrede Sagens Omkostninger, saaledes være at stadfæste.

Onsdagen den 10 Maj.

Nr. 126.

Advokat Klubien

contra

Johan Evald (Defensor Levinsen),

der tiltales for Ran og bedragerisk Forhold.

Skads Herreds Extrarets Dom af 28 Maj 1881: Arrestanten Johan Evald af Esbjerg bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt udrede alle af hans Arrest, Straffens Fuldbyrkelse og denne Aktion lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Smith, og Defensor, Sagfører Harck, 10 Kr. til hver, at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 December 1881: Tiltalte Johan Evald bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage, men iøvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Johan Evald for at have gjort sig skyldig i Ran og bedragerisk Forhold.

To under Sagen afhørte Vidner have edelig forklaret, at Tiltalte, da han den 9 Maj sidstleden havde indfundet sig i Uldspinder Brinks Bolig i Esbjerg og forlangt at faa 1 \mathcal{R} Garn, og i den Anledning var bleven fulgt ud i Butikken, har, efter at Garnet der var afvejet af Brinks Svend og indpakket af hans Hustru, som derpaa gav Svenden Pakken til Udlevering til Tiltalte imod kontant Betaling, snapped Pakken, medens Svenden var beskæftiget med at binde Seglgarn om den eller dog endnu holdt ved den, hvorefter Tiltalte skyndsomt fjernede sig ud af Butikken, idet han yttrede, at Garnet var betalt, eller — efter det ene Vidnes Forklaring, at nu tog han Garnet og saa kunde Vidnet sige til Brink, at det var betalt.

Vel kan der nu efter disse Vidneforklaringer intet Hensyn tages til Tiltaltes Paastand om, at han fik Garnet leveret af Svenden og ikke tog det imod dennes Villie, men da Tiltaltes Forklaring endvidere gaar ud paa, at han, der maa antages, inden han kom ud i Butikken, at have af Brinks Hustru faaet Prisen paa Garnet opgiven til 3 Kr., mente at have dette Beløb tilgode hos Brink, idet han, hvad Brink ogsaa har erkjendt, i Foraaret 1880 havde afkjøbt denne et Stykke Tøj til 23 Kr. og derpaa betalt 3 Kr., saaledes at han senere skulde hente Tøjet og da betale Restkjøbesummen, uden at dette skete, hvorfor Brink solgte Tøjet til en Anden for 20 Kr. — og derfor ikke betalte Garnet, hvorhos han har tilføjet, at han sagde til Brinks Hustru — hvad denne dog efter sin Forklaring ikke har hørt — at hun hunde skrive Betalingen i Bogen, vil hans Forhold ikke kunne betragtes som Ran eller overhovedet anses egnet til at gøres til Gjenstand for offentlig Paatale, og han vil derfor under denne Del af Sagen være at frifinde for Aktors Tiltale.

Med Hensyn til Sigtelsen mod Tiltalte for bedragerisk For-

hold er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han i Sommeren 1880 har til-egnet sig 4 Fiskeredskaber, saakaldte Bakker, der tilhørte det nu opløste Esbjerg Fiskeriselskab, og — efter hvad der er bleven oplyst under et ifølge Overrettens Kjendelse optaget yderligere Forhør — afhændet dem dels i August og ved Juletid 1880, dels i afvigte November Maaned til Forskjellige for ialt ca. 9 Kr. Redskaberne vare af bemeldte Selskab i Foraaret 1880 leverede Ole Andreas Lauridsen til Brug i en Baad, hvori han som Formand fiskede for Selskabet, og Tiltalte have faaet Bakkerne hjem til sig, for at forsyne dem med Madding. Han har nu vel forklaret, at han for 10 Kr. har kjøbt Bakkerne af Lauridsen, hos hvem han havde et større Beløb tilgode, samt at denne havde sagt til ham, at han selv havde kjøbt dem af Fiskeriselskabet; men dette Tiltaltes Anbringende er benægtet af Lauridsen, og 3 under Sagen afhørte Vidner, der efter Tiltaltes Anbringende skulde have været Vidne til hans Handel med Lauridsen have forklaret, at Tiltalte og Lauridsen engang i Foraaret 1880 i deres Overværelse traf Aftale om, at Tiltalte i Følge med dem skulde aflevere de ommeldte Bakker til Lauridsen i hans Hjem, og da af denne modtage nogle Penge, han havde tilgode hos Lauridsen, samt, hvis det Sidste ikke skete, maatte tage Bakkerne med tilbage igjen og beholde dem indtil Videre, men at der ikke ved den nævnte Lejlighed blev afsluttet nogen Handel om Bakkerne mellem Lauridsen og Tiltalte, og at denne ikke senere kom og afhentede Vidnerne for at overvære Bakkernes Aflevering til Lauridsen, og ligesom der efter disse Vidneforklaringer, hvis Rigtighed Tiltalte maa anses at have erkjendt, intet videre Hensyn findes at kunne tages til hans Anbringende om, at han ved den ommeldte Lejlighed forstod Lauridsens Ord saaledes, at denne solgte ham Bakkerne til fuld Ejendom, saaledes kan det, da Tiltalte har erkjendt, at han, forinden han solgte i al Fald nogle af Bakkerne — som maa antages ved deres Overlevering til Lauridsen at have haft en Værdi af ca. 48 Kr. — var af Fiskeriselskabets Formand gjort opmærksom paa, at de tilhørte Selskabet, heller ikke komme videre i Betragtning, at han vil have troet Lauridsens Udsagn om at have kjøbt Bakkerne af Selskabet. Den Likvidationskommission, der har overtaget Ordningen af det opløste Fiskeriselskabs Affærer, har under Sagen frafaldet Krav paa Erstatning hos Tiltalte.

Efter det Anførte vil Tiltalte — der er født i Aaret 1836, og som tidligere har været straffet flere Gange her i Landet, senest ifølge Højesteretsdom af 21 Oktober 1869 efter Straffelovens §§ 228 og 229, Nr. 2 og 4, tildels sammenholdt med § 46, med Forbedringshusarbejde i 6 Aar for sit sidste ovenfor ommeldte Forhold være at anse efter Straffelovens § 257 med en Straf,

der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel i 8 Dage.

Nr. 29. Kudsk **Hans Madsen** (Selv)

contra

Politidirektøren i Kjøbenhavn, Etatsraad **V. C. Crone** paa det Offentliges Vegne (Ingen) og Kriminal- og Politirets-assessor **J. A. Thiele** (Levinsen),

betr. Annulation af en Fængslingskjendelse.

Under et den 11 Juni 1881 afholdt Forhør dekreterede Dommeren i 5te Kriminelkammer Arrest paa Citantens Person, idet han — som det i Forhørsudskriften hedder — „er mistænkt for at have gjort sig skyldig i Bedrageri eller bedrageligt Forhold, og det til Sagens Oplysning fandtes nødvendigt at sikre sig hans Tilstedeværelse.“

Højesterets Dom.

De af Indstævnte Thieles befalede Sagfører med Hensyn til Sagens Behandling for Højesteret nedlagte Paastande findes der ikke at være tilstrækkelig Grund til at tage til Følge. Efter Beskaffenheden af de af Citanten inden den paaankede Fængslingskjendelses Afsigelse afgivne Forklaringer i Forbindelse med de øvrige da foreliggende Oplysninger har der ikke manglet Føje for Forhørsdommeren til at belægge Citanten med Varetægtsfængsel som mistænkt for Meddelagtighed i det hans Svigersøn paasigtede bedragelige Forhold, og da der ikke kan gives Citanten Medhold i, at den afsagte Kjendelse skulde være utilstrækkelig motiveret eller iøvrigt lide af formelle Mangler, vil den af ham nedlagte Paastand om Kjendelsens Ophævelse og Ansvar for Forhørsdommeren for dens Afsigelse være at forkaste, hvorhos bemærkes, at forsaavidt Citanten tillige har anket over Fængslingsens Fortsættelse indtil den 11 Juli f. A., kunde der allerede af den Grund ikke blive Spørgsmaal om at idømme Ansvar herfor, at Citanten ikke, navnlig ved at fremlægge Udskrift af de efter Fængslingskjendelsens Afsigelse optagne Forhør, har sat Højesteret i Stand til at bedømme, hvorvidt der i saa Henseende maatte kunne lægges Forhørsdommeren noget til Last. Det Indstævnte Thieles befalede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citantens Paastande om den indankede Fængslingskjendelses Annullation eller Ophævelse samt om, at Ansvar paalægges Forhørsdommeren, kunne ikke tages til Følge. Advokat Levinsen tillægges i Salarium for Højesteret 80 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Torsdagen den 11 Maj.

Nr. 150. Højesteretssagfører Hansen
 contra
Mads Jensen (Defensor Klubien),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Baag Herreds Extrarets Dom af 15 Juli 1881: Tiltalte, forhenværende Teglværksejer Mads Jensen af Faaborg, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle af hans Anholdelse og denne Aktion lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Kramer, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Schmidt, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Februar 1882: Tiltalte, forhenv. Teglværksejer Mads Jensen af Faaborg, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Hvalsoe og Christensen, betaler Tiltalte 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Klubien 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Baag Herreds Extraret, saavel ifølge Tiltaltes Begjæring som paa det Offentliges Vegne, hertil indankede Sag, tiltales forhv. Teglværksejer Mads Jensen af Faaborg for bedrageligt Forhold, og ere Omstændighederne hermed efter de under Sagen fremkomne Oplysninger i det Væsentlige Følgende:

Efter at Tiltalte i Sommeren 1880 ved at passere det Uhrmager Hansens Enke, Ane Marie, tilhørende Hus i Haarby gjentagne Gange var kommen indenfor for at hvile sig og ved disse Lejligheder — efter hvad saavel bemeldte Enke som hendes hjemmenværende Datter edelig have forklaret — havde fortalt dem, at han var Prokurator i Faaborg, blev Tiltalte, da han engang paany i Oktober Maaned s. A. gik forbi Huset, af Enken kaldt indenfor og af hende tilspurgt, om der var noget til Hinder for, at hun skjødede sit Hus til sin Datter, skjøndt hun havde lejet et Hus i Baaring, i hvilket hun havde etableret en Detailhandel, som hendes Søn, Johannes Hansen bestyrede. Tiltalte svarede da, at der Intet var til Hinder derfor og tilbød at ville skrive Skjødet for 1 Kr., og da Enken derpaa yttrede, at hun ingen Penge havde, men at Sønnen i Baaring skulde lægge dem ud, erklærede Tiltalte, at han, naar han en af Dagene kom til Kingstrup, vilde tale med Sønnen derom. Nogen Tid efter kom Tiltalte igjen til Enken, hvem han bragte et Brev fra hendes nævnte Søn, i hvilket denne meddelte, at Tiltalte havde lovet at ordne det Hele, og at naar hun vilde give Tiltalte de Penge, hun havde, skulde han (Sønnen) nok betale Resten, hvorpaa Enken leverede Tiltalte 8 Kr. til stemplet Papir tilligemed det ældre Skjøde paa Huset til Brug ved Affattelsen af det ny Skjøde, og yttrede Tiltalte ved denne Lejlighed, at da der ved Skjødet skulde tilskrives Enkens Datter i Odense 400 Kr., og da Sønnen skulde give Afkald, var det tillige et Skifte; hvad der vilde gjøre det noget dyrere. Ved et paafølgende Møde med Johannes Hansen hos dennes Svoger, Kjøhmand Hensel i Verninge, fik Tiltalte — som foruden Skjødet og et Afkald havde paa Hensels Opfordring skrevet en Panteobligation for et af Sidstnævnte til Hansen ydet Laan paa 350 Kr., idet han ligeledes for begge disse Personer havde udgivet sig for at være Prokurator i Faaborg — ndbetalt saavel for Ordningen af Skjødet m. v. som for Obligationens Udfærdigelse et Beløb af 37 Kr. 80 Øre, med hvilken Sum Tiltalte efter Hansens og Hensels edelige Udsagn erklærede, at Alt var afgjort. Nogen Tid efter indfandt Tiltalte sig imidlertid atter hos Enken Hansen, og idet han paany antydede, at der skulde skiftes, men at han ikke vidste, hvor meget der skulde betales, anmodede han hende om at lade Sønnen udbetale ham 28 Kr., hvorpaa Enken gav ham en skriftlig Anmodning til Sønnen om at udbetale Beløbet, som ogsaa leveredes en Søstersøn af Tiltalte paa dennes Vegne med 18 Kr. kontant og 10 Kr. i Varer.

Tiltalte har saaledes ialt af Enken og hendes Søn oppebaaret 73 Kr. 80 Øre; for de 37 Kr. 80 Øre heraf foreligger der en Kvittering fra ham, der er meddelt Johannes Hansen ved Beløbets Udbetaling, og hvori det angives at være fremkommet ved følgende Poster: til Skjødets Stempling 12 Kr., $\frac{1}{4}$ pCt. 9 Kr., Pantebogsattest 4 Kr. samt Thinglæsning 12 Kr. 80 Øre, medens Tiltalte efter en den 21 December 1880 dateret, først efter Undersøgelsens Begyndelse i denne Sag fremlagt Regning fordrer ialt 103 Kr. 45 Øre, nemlig, foruden 80 Kr. for 7 forskellige Rejser til Baaring, Verninge og Odense — 11 Kr. 45 Øre til Stempelpapir, samt henholdsvis 4, 4, 2 og 2 Kr. for at skrive Skjødet, Obligationen, Afkaldet og et Andragende til By- og Herredskontoret i Middelfart. Af de angivne Udlæg ses Tiltalte imidlertid kun at have havt 10 Kr. 65 Øre til Stempelpapir til Skjødet, som iøvrigt er slet affattet, samt ligeledes Udlæg af Stempelpapir til Afkaldet, jfr. Forhøret Pag. 7, hvorimod han paa Opfordring til at forklare sig nærmere om de øvrige paa ovennævnte Kvittering opførte Poster har nægtet at kunne meddele nærmere Oplysning derom, „da han“ — som han har udtrykt sig — „ikke tænkte videre, hvad han skrev“, ligesom det heller ikke i nogen-sombelst Henseende fremgaar, at Tiltalte for de i Anledning af det foregivne Skifte modtagne 28 Kr. har foretaget noget Skridt, der har medført Udgifter for ham.

Tiltalte, til hvem oftnævnte Enke — efter hvad hun under et paa Overrettens Foranledning optaget Reassumtionsforhør har ndsaagt — ene og alene henvendte sig som Følge af hans Foregivende om at være Prokurator i Faaborg, er født den 13 Juli 1812 og har tidligere oftere været tiltalt og straffet, senest ifølge Højesteretsdom af 1 September 1874 i Medfør af Straffelovens § 251 med Tugthusarbejde i 2 Aar, og han vil nu for sit ovenanførte Forhold, der findes at maatte henføres under Straffelovens § 257, være at anse med en Straf, der efter Omstændighederne og under Hensyn til Straffelovens § 23 passende skjønnes at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Den indankede Dom, ifølge hvilken han i Medfør af Straffelovens § 251, jfr. § 57, er anset med en Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, vil i Overensstemmelse hermed være at forandre.

Fredagen den 12 Maj.

Nr. 30. **Ingeborg Christine Magdalene Sørensen**

(Hansen)

contra

Værtshusholder **Søren Christian Nielsen Søgaard**

(Alberti),

betr. Betaling af Alimentation til et af Citantinden født uægte Barn.

Kriminal- og Politirettens Dom af 9 April 1881: Naar Indklagede, Værtshusholder Søren Christian Nielsen Søgaard, inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse efter foregaaende lovlig Omgang inden Retten med sin Ed bekræfter, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Klagerinden Ingeborg Christine Magdalene Sørensen til en saadan Tid, at han kan være Fader til det af hende den 5 Februar d. A. fødte Barn Mary Christine Lovise Sørensen, bør han for Klagerindens Tiltale i denne Sag fri at være. Trøster han sig derimod ikke til at aflægge saadan Ed, bør han til det nævnte Barns Underhold og Opdragelse fra dets Fødsel til dets fyldte 14de Aar betale et saadant Bidrag, som Øvrigheden bestemmer.

Højesterets Dom.

Ved de efter den indankede Doms Afsigelse fremkomne Oplysninger, af hvilke de af Brødrene Rasmus og Frederik Larsen afgivne Vidneforklaringer om natlige Besøg af Indstævnte hos Citantinden i April og Maj 1880 særlig fremhæves, er der tilvejebragt en høj Grad af Formodning for Rigtigheden af hendes Sigtelse mod Indstævnte for at være Fader til det under Sagen omhandlede Barn; og naar derhos henses til Beskaffenheden af Indstævntes Forklaring angaaende hans Færden ved de af Brødrene Larsen omfoklarede Lejligheder, findes det ej at kunne tilstedes ham at aflægge den i den indankede Dom foreskrevne Benægtelsesed, hvorimod hans Forpligtelse til at udrede det af Citantinden paastaaede Alimentationsbidrag maa gjøres afhængig af, at hun aflægger den af hende tilbudne Ed paa, at han er Fader til Barnet.

Processens Omkostninger blive at ophæve, og det Citantindens befalede Sagfører her for Retten tilkommende Salarium at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Naar Citantinden inden 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse inden Retten med

Ed bekræfter, at Indstævnte er Fader til det af hende den 5 Februar 1881 fødte Barn, bør han til dette Barns Underhold og Opdragelse fra dets Fødsel til dets fyldte 14de Aar betale et saadant Bidrag, som Øvrigheden bestemmer. Trøster Citantindensigderimod ikke tilsaadan Ed at aflægge, bør Indstævnte for hendes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. Højesteretssagfører Hansen tillægges i Salarium for Højesteret 150 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Da Indklagede, Værtshusholder Søren Christian Nielsen Søegaard, der under nærværende, ifølge Begjæring af Overpræsidenten i Kjøbenhavn anlagte Sag af Klagerinden Ingeborg Christine Magdalene Sørensen paastaas tilpligtet som Fader til det af hende den 5 Februar d. A. udenfor Ægteskab fødte Barn Mary Christine Lovise Sørensen at betale Underholds-Bidrag til Barnet fra dets Fødsel til dets fyldte 14de Aar efter Øvrighedens Bestemmelse, har nægtet nogensinde at have plejet legemlig Omgang med Klagerinden, og denne ikke har bevist sin Sigtelses Rigtighed eller skaffet nogen Oplysning tilstede, som kunde føre til et for hende gunstigere Resultat, vil Sagens Udfald i Medfør af D. L. 6—13—5 være at gjøre afhængigt af Indklagedes Ed, saaledes at han, naar han trøster sig til inden en Frist, der bestemmes til 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, inden Retten med sin Ed at bekræfte, at han ikke har plejet legemlig Omgang med Klagerinden til en saadan Tid, at han kan være Fader til det nævnte Barn, vil være at frifinde for Klagerindens Tiltale, hvorimod han i modsat Fald vil være at dømme efter hendes i Forordningen 14 Oktober 1763 og Plakaten 6 December 1839 hjemlede Paastand.

Nr 2. Parcellist **Christian Nielsen** (Shaw)

contra

Peder Hansen (Ingen),

betræffende Citantens Ret til Benyttelse af en Vej over Indstævntes Lod.

Lejre Herreds ordinære Rets Dom af 19 Febr. 1877: Indstævnte, Jordbruger Peder Hansen af Margrethehaab, bør under en Mulkt til Roskilde Amts Fattigkasse af 5 Kr. for hver Dag, han i saa Henseende sidder denne Dom overhørig, inden 8 Uger efter Dommens lovlige Forkyndelse hæve Afspærringen af den Vej, der fører fra Hørgaardens sydlige Grændser over Indstævntes Ejendom Matr. Nr. 14 af Skytte- og Studemarken i St. Jørgensbjerg Sogn til Margrethehaabsvejen, samt istandsætte den med den Brede, den havde, da Afspærringen fandt Sted, og som er betegnet paa det under Sagen fremlagte Situationskort over Vejen til Brug for Citanten, Parcellist Christian Nielsen af Margrethehaab og dennes Husstand, saaledes at den kan passeres af dem saavel til Fods som til Vogns. Søgsmaalets Omkostninger ophæves. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Juni 1880: Citanten, Jordbruger Peder Hansen, tidligere af Margrethehaab, nu af Vadsby, bør for Tiltale af Indstævnte, Parcellist Christian Nielsen af Margrethehaab, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger i begge Instantser ophæves.

Højesterets Dom.

Ved samtlige foreliggende, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger, deriblandt navnlig det i Dommen berørte Kort af 1801, hvis Forbindelse med Udskiftningen ikke kan betvivles, maa det anses tilfulde godtgjort, at den under Sagen omhandlede Vej allerede har været til i det nævnte Aar og at det ved den i det paafølgende Aar foretagne Udskiftning af den Del af Bidstrup Hovedgaards Marker, som havdes i Brug af Margrethehaabs Husmænd, er paa lovlig Maade fastsat, at den ogsaa for Fremtiden skulde bestaa. Da Vejen, hvis Areal herefter maa formodes ikke at have udgjort en Del af den Matr. Nr. 14 tillagte Lod, derhos efter de foreliggende Oplysninger maa antages anlagt og ved Udskiftningen bevaret nærmest for at forskaffe de Ejendomme, der havdes i Brug af Margrethehaabs Husmænd og derunder Ejendommen Nr. 13, af hvilken Citanten endnu ejer en Parcel, en lettere Adgang til Sognets nordligere Del, maa Citantens Fordring om Gjenaabning af denne Vej, som Margrethehaabs Husmænd stadig have benyttet, og over hvilken de endog ses at have haft en ikke uvæsentlig Raadighed, men som Indstævnte som Ejer af ovennævnte Matr. Nr. 14 uden nogen- somhelst paavist Berettigelse, har afkastet, anses beføjet.

Det maa derfor billiges, at Indstævnte i Henhold til Citantens Paastand ved Underretsdommen er tilpligtet at hæve Afspærringen af det omhandlede Vejstykke og at istandsætte

det til Brug for Citanten og dennes Husstand med den Brede, det havde, da Afspærringen fandt Sted, og denne Dom, hvorved Processens Omkostninger rettelig ere ophævede, vil saaledes i det Hele være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Herredsthingsdommen bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen beregnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under Paa-beraabelse af, at en Vej, der havde ført fra Hørgaardens sydlige Grændser over Ejendommen Matr. Nr. 14 af Skytte- og Studemarken i St. Jørgensbjerg Sogn til Margrethehaabsvejen og som ikke blot tidligere havde været Adgangsvej til Bidstrupgaardsmose, fra hvilken der i en længere Aarrække var blevet udvist Tørv til Beboerne af Margrethehaab, men tillige for dem havde været den nærmeste Vej saavel til Vogns som til Fods og med Kreaturer til Smedie, Boserup Skov og Kattinge Mølle m. m. samt dannet Forbindelsen mellem to Byeje, var i Aaret 1871 af Ejeren af bemeldte Matr. Nr. 14, af hvem Citanten, Jordbruger Peder Hansen, tidligere af Margrethehaab, nu af Vadsby, havde faaet denne Ejendom overdragen, urettelig bleven afspærret, anlagde Indstævnte, Parcellist Christian Nielsen af Margrethehaab, efter at fornøden Forligsmægling havde fundet Sted i September 1874, i Begyndelsen af 1875 i 1ste Instants ved Lejre Herreds Ret Sag imod Citanten som daværende Ejer af Matr. Nr. 14 for at faa ham tilpligtet til atter at udlægge den ommeldte Vej, og ved den nævnte Rets Dom af 19 Februar 1877 blev Citanten ogsaa kjendt pligtig til under en Mulkt til Roskilde Amts Fattigkasse af 5 Kr. for hver Dag, han i saa Henseende maatte sidde Dommen overhørig, inden 8 Uger efter dens lovlige Forkyndelse at hæve Afspærringen og istandsætte Vejen med den Brede, som den havde, da Afspærringen fandt Sted, og som var betegnet paa et under Sagen fremlagt Situationskort til Brug for Indstævnte og dennes Husstand, saaledes at den kunde passeres af dem saavel til Fods som til Vogns, medens Sagens Omkostninger op-
hævedes.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 16 Juni 1882.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1882—83.

Nr. 14.

Fredagen den 12 Maj.

Nr. 2. Parcellist Christian Nielsen (Shaw)
 c o n t r a
 Peder Hansen (Ingen).

Denne Dom har Citanten derefter ved Stævning af 16 Juli 1877 indanket her for Retten, hvor han, ligesom i 1ste Instants, har paastaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale og derhos tillagt Sagens Omkostninger skadesløst i begge Instantser.

Indstævnte har derimod procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse og paastaet sig tillagt Sagens Omkostninger, skadesløst eller med noget tilstrækkeligt.

Til Bevis for, at Vejen var udlagt allerede ved Udskiftningen, har Indstævnte fremlagt et Kort, der er betegnet: „Kort over Skjette- og Studemarken, Skovrider Jorden, Digemands Jorden og Gjedevads Vænget saaledes som samme i Aaret 1801 forefandt af F. Munk“ og forsynet med en saalydende Paategning: „Skjette- og Studemarken er af Fælledsskabet udskiftet mellem 18 Fæstere Aaret 1802 af C. Ehlers“, hvilket Kort efter Indstævntes Angivende skal være det originale Udskiftningskort, og af hvilket det formentlig fremgaar, dels at der allerede før Udskiftningen har været udlagt Vej over Matr. Nr. 14 der, hvor den under Sagen omhandlede Vej gik, kun at Vejen paa Kortet tæt ved den nordre Grændse af Matr. Nr. 14 var ført i nordvestlig Retning ind over Lodden, medens den senere gik i lige nordlig Retning, dels at denne Vej var bestemt til at skulle bevares efter Udskiftningen, og Indstævnte har endvidere til Bestyrkelse heraf fremlagt en Erklæring fra Landinspektør Fritz, hvori denne under Frømhævelse af forskjellige Grunde, der tale derfor, bestemt gjør gjældende, at det ommeldte Kort maa anses for det originale Udskiftningskort, og at den nævnte Vej hørte til dem, der af Brugerne eller de Lodtagne vare opgivne som

Vej, der maatte bibeholdes efter Udskiftningen i deres daværende Leje. Men, selv om det herefter, og naar henses til, at Citanten Intet har anført til Støtte for sin Benægtelse af, at Kortet er det originale Udskiftningskort, kan antages, at dette er Tilfældet, og selv om det i saa Fald maa blive uden Betydning, at Vejen paa Kortet delvis har en lidt anden Retning, end den senere havde, fremgaar det dog ikke af selve Kortet og kan ej heller iøvrigt siges at have været tilstrækkelig oplyst under Sagen, navnlig ikke ved hvad der er fremkommen om Vejens Benyttelse til Fordel for hvem den i sin Tid er udlagt, navnlig om den er udlagt enten som rent privat Vej til udelukkende Benyttelse for Ejeren af Bidstrupgaard Gods, hvortil Margrethehaab hørte, eller enkelte bestemte Lodsejere, eller som offentlig Vej til Benyttelse for Alle og Enhver — hvad Indstævnte selv har anset for rimeligst — eller til særlig Benyttelse af de til det paagældende Ejerlaug hørende Lodsejere. Det er saaledes ej heller tilstrækkelig godtgjort, at Indstævnte paa det foranførte Grundlag har fornøden Hjemmel til at optræde med Krav paa den omhandlede Veis Vedligeholdelse, og det bliver som Følge heraf ufornødent nærmere at komme ind paa, hvad Citanten til Begrundelse af den skete Afspærrings Berettigelse særlig har anført om, at Vejen maa antages fra først af at have været udlagt som Kjøbenhavns Magistrats private Vej, og at der to Gange skal have været anbragt Led paa Vejen, det sidste, der endog var laaset af Magistraten, samt at denne gennem sin Godsforvalter i 1862 skal have givet Ejeren af Matr. Nr. 14 Tilladelse til Vejens Afgøelse.

Forsaavidt Indstævnte dernæst, som anført, har paaberaabt sig, at der i al Fald skal være vundet Alderstidshævd paa den omhandlede Vejs Benyttelse, da er det vel af flere under Sagen førte Vidner forklaret, at Vejen i al den Tid, hvori de have kjendt den — og to af Vidnerne have kjendt den endog i en Tid af 50 til 60 Aar, medens to Andre have kjendt den i over 40 Aar og et i over 30 Aar —, er bleven benyttet til Kjørsel til de forskjellige ovenfor nævnte Steder af saagodtsom Alle og Enhver, navnlig Beboerne af Margrethehaab, derunder ogsaa Indstævnte og dennes Fader med Husstand, men, da der Intet er oplyst om, at Vejen har været til særlig Brug for den Indstævnte og hans Fader i sin Tid tilhørende Ejendom, eller at de for dens Vedkommende have udeøvet en særlig Raadighed over Vejen, kan der dog ikke ved den saaledes stedfundne Benyttelse af samme siges at være erhvervet en Adkomst for dem til vedvarende Bi beholdelse heraf, og det bliver saaledes ufornødent at undersøge, hvorvidt den paastaaede Alderstidshævd i alt Fald ikke, som af Citanten gjort gjældende, maatte være hindret derved, at Indstævnte, som først her for Retten oplyst, allerede i en halv Snes Aar før Sagens Anlæg i al Fald kun havde ejet en mindre

Parcel af den hans Fader i sin Tid tilhørende Ejendom under Margrethehaab, og at derhos baade denne og Matr. Nr. 14 sammesteds indtil den nyere Tid begge havde været Fæstesteder under Bidstrupgaard Gods.

Som Følge af det Anførte vil Citanten være at frifinde for Indstævntes Tiltale under Sagen. Efter Omstændighederne findes dennes Omkostninger derhos i det Hele at burde ophæves.

Mandagen den 15 Maj.

Nr. 170.

Advokat Nellemann

contra

Conrad Emil Zederkopff, Simon Frederiksen Theodor Høyberg, Niels Andersen og Niels Hendriksen
(Defensor Levinsen)

der tiltales for Vold mod Politiet, de to Førstnævnte tillige for Overtrædelse af Straffelovens § 108.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 Marts 1882: Arrestanterne Conrad Emil Zederkopff, Simon Frederiksen Theodor Høyberg, Niels Andersen og Niels Hendriksen bør straffes, Arrestanterne Høyberg, Andersen og Hendriksen med Forbedringshusarbejde, Førstnævnte i 18 Maaneder og de 2 Sidstnævnte hver især i 1 Aar, og Arrestanten Zederkopff med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Erstatning til Kjøbenhavns Politii betale Arrestanterne Høyberg, Hendriksen og Andersen, En for Alle og Alle for En 19 Kr. 70 Øre. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Nyegaard og Petersen, 20 Kr. til hver, udredes af samtlige 4 Arrestanter En for Alle og Alle for En. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Højesteret tiltræder den indankede Doms Fremstilling af Sagens faktiske Omstændigheder, idet dog bemærkes, at det ikke er nærmere oplyst, at en under Sagen ikke tilstedekommen Person virkelig har deltaget med de Tiltalte Høyberg, Andersen og Hendriksen i den mod Politibetjent Nicolaisen inde paa Fælleden udøvede Vold. Derhos tilføjes, at en af

Politilægen den 24de f. M. afgiven yderligere Erklæring gaar ud paa, at Nicolaisens Tilstand i det Hele maa anses noget forværret, idet ikke blot de tidligere Symptomer efterhaanden ere blevne mere besværende for ham, men et nyt Symptom er kommet til — Hukommelsessvækkelse og Vanskelighed ved at samle Tankerne ..., der kun varsler ilde om Fremtiden og bekræfter, at de ham tilføjede Læsioner have medført alvorlige Indgreb paa Hjernen, samt at Politidirektøren under 27de f. M. har udtalt, at Nicolaisen anses for utjenstdygtig og derfor vil blive afskediget. Under Hensyn hertil og til det iøvrigt Oplyste findes de fornævnte tre Tiltalte for det af dem udviste Forhold at maatte anses efter Straffelovens §§ 100 og 204, Høyberg tillige efter dens § 108, og deres Straffe at maatte bestemmes til Forbedringshusarbejde, for Høyberg i 2 Aar og for hver af de to Andre i 18 Maaneder.

Derimod bliver Tiltalte Zederkopff af de i Dommen derfor anførte Grunde alene at dømme efter Straffelovens §§ 100 og 108, og det vil kunne have sit Forblivende ved den ham idømte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Ligeledes tiltrædes Dommens Bestemmelser om Erstatningen og Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Simon Frederiksen Theodor Høyberg, Niels Andersen og Niels Hendriksen bør hensættes til Forbedringshusarbejde, Høyberg i to Aar, Andersen og Hendriksen hver i atten Maaneder. I Henseende til den Conrad Emil Zederkopff idømte Straf, Erstatningen og Aktionens Omkostninger bør Kriminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Alle og Alle for En til Advokaterne Nellemann og Levinsen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Conrad Emil Zederkopff, der er født den 8 September 1846, Simon Frederiksen Theodor Høyberg, der er født den 25 Februar 1847, Niels Andersen, der er født den 20 Nobr. 1847, og Niels Hendriksen, der er født den 13 Februar 1853, og af hvilke ingen er funden forhen straffet efter Dom, tiltales under nærværende Sag for Vold mod Politiet, de to førstnævnte Arrestanter tillige for Overtrædelse af Straffelovens § 108, og ved deres egne Til-

staaelser i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste ere Arrestanterne overbeviste at have gjort sig skyldige i følgende Forhold:

Da Politibetjent Nr. 380, Nicolaisen, der gjorde Tjeneste fra Politivagtstationen i Lille Vibenshus Natten mellem den 3die og 4de December f. A. lidt efter Kl. 12 bemærkede, at der var Gjæster tilstede i Værtshusholder Nielsens Beværtningslokale i Store Vibenshus, gik han ind i Lokalet i den Hensigt at sikre sig nogle Vidner med Hensyn til det formentlige stedfindende Nattesæde, hvorom han agtede at indgive Rapport. I Beværtningslokalet traf han flere Personer, deriblandt samtlige 4 Arrestanter. Efter at Arrestanterne Zederkopff og Høyberg samt en 3die Tilstedeværende for ham havde opgivet deres Navne og Bopæle, forlod han atter Lokalet. Strax derefter, medens han stod udenfor paa Vejen, kom Arrestanten Andersen, der tilligemed Arrestanten Hendriksen havde forladt Beværtningen umiddelbart efter Betjentens Ankomst — og som, efter hvad han og Hendriksen have forklaret — for at „gjøre Kommers“ havde byttet Frakke og Hat med Hendriksen og havde taget nogle Lægtestykker i Haanden, hen imod Betjenten, holdende de nævnte Lægtestykker bag paa Ryggen. Da Nicolaisen, som antog, at Andersen havde Ondt i Sinde imod ham, spurgte ham, hvad det var, han havde i Haanden, gav han undvigende Svar, og da Nicolaisen derpaa opfordrede ham til at følge med til Politistationen, kastede han Lægtestykkerne fra sig og løb over paa Nørrefælled, eftersat af Nicolaisen, som snart indhentede ham, og paa hvis fornyede Opfordring han nu indvilligede i at gaa med til Politistationen og fulgtes med Nicolaisen hen ad Nørre Allé. Da de saaledes havde gaaet et kort Stykke Vej, kom Arrestanterne Zederkopff, Høyberg og Hendriksen gaaende bag efter dem, de to Førstnævnte forrest, Hendriksen lidt længere tilbage. Da nu Høyberg paa en truende Maade opfordrede Betjenten til at lade Andersen gaa, antog Betjenten, at de Tre havde til Hensigt med Magt at befri den anholdte Andersen; han fremtog derfor, medens han med den ene Haand holdt fast paa Andersen, sin Signalpibe og stødte gjentagne Gange i denne for at tilkalde Hjælp. Høyberg rev imidlertid Piben fra ham og kastede den ind paa Fælleleden og greb samtidig, for at befri Andersen, fat i hans venstre Arm, medens Zederkopff i samme Hensigt greb ham i højre Skulder, saaledes at han blev nødt til at slippe Andersen. Da han nu trak sin Politistav og slog om sig med den, hvorved han traf Høyberg, bibragte Zederkopff ham et Næveslag paa den højre Side af Hovedet, hvorved hans Chacot faldt af, og han blev derefter trængt over Grøften og ind paa Fælleleden. Her modtog han et voldsomt Slag i Hovedet, hvorved han faldt til Jorden, og liggende der blev han af Arrestanterne Høyberg, Hendriksen og Andersen og en fra Byen kommende Person, der ikke er kommen tilstede under Sagen, slaaet og sparket, indtil han

tabte Bevidstheden, hvorefter samtlige Arrestanter og den nævnte Person forfejede sig bort. Medens Arrestanten Zederkopff, hvis Forklaring i saa Hensaende ikke kan forkastes, bestemt har benægtet at have deltaget i de Voldshandlinger, der blev udføvede mod Betjenten, efter at denne var trængt over paa Fælleden, har det derimod ikke kunnet oplyses, hvem af de 4 andre Personer, der bibragte Betjenten det Slag, som fældede ham til Jorden. Der er en høj Grad af Formodning for, at dette Slag er tilføjet Betjenten med en Arrestanten Andersen tilhørende Stok, som Arrestanten Hendriksen havde overleveret denne samtidig med at de byttede Klæder, og som Dagen efter Overfaldet blev funden i brækket Tilstand paa Gjæringsstedet; men ligesom Høyberg og Andersen bestemt have benægtet at have benyttet denne Stok, saaledes har Hendriksen fastholdt, at samme umiddelbart før Overfaldet blev revet ham ud af Haanden, uden at han paa Grund af Mærket og Forvirringen var i Stand til at se, hvem det var, der tog den.

Efter at den overfaldne Betjent havde gjenvundet sin Bevidsthed, lykkedes det ham ved egen Hjælp at naa over til Østerbro, hvor han imidlertid paany besvimed og hvorfra han ved nogle Forbigaaendes Hjælp blev bragt til Politivagten i Rosenvangen. Ved en her af en tilkaldt Læge foretagen Undersøgelse befandttes det, at han over højre Øje i Tindingregionen havde en Kontusion af omtrent et Hønsægs Størrelse med en let blødende Hudafskrabning paa Toppen; indenfor Haargrænsen paa samme Side af Hovedet fandtes et let blødende overfladisk Saar; paa venstre Side af Hovedet nedenfor Issen fandtes ligeledes en Blodudtrædning som et Duæg efter en Kontusion; under venstre Øje langs nederste Øjenrand strakte sig en kontunderet Stribe hen over Øret, gennem hvis ydre Aabning var flydt noget Blod, desuden fandtes paa begge Arme og Hænder talrige Mærker af Slag. Nicolaisen blev samme Dag indlagt paa Kommunehospitalet. I et den 17 December f. A. afholdt Forhør erklærede han vel, at han allerede ved sit første Møde i Retten den 10de s. M. ansaa sig for fuldstændig helbredet for den ham ved Overfaldet tilføjede Overlast, med Undtagelse af, at han led af nogen Tunghørighed paa venstre Øre; men i en Erklæring, som den 24de s. M. efter en foretagen Undersøgelse af hans Helbredstilstand blev afgiven af Politilæge, Dr. med. Tryde, udtaler denne, at Nicolaisen siden sin Udskrivning fra Hospitalet lider af pirrelig Hovedpine, især i højre Side af Hovedet, Svimmelhed og en Svækkelse af Hørelsen, der paa højre Øre er let, paa venstre derimod meget betydelig, at disse Lidelser utvivlsomt skyldes de ham ved det stedfundne Overfald tilføjede Læsioner, at det herefter maa anses givet, at Læsionerne have medført et alvorligt Indgreb i Hjernen og navnlig da paa Høreneven eller dens Udbredning i Hjernen, at det maa anses for meget tvivlsomt, om Tunghørigheden nogen-

sinde vil kunne hæves samt at man, selv om dette maatte ske, maa være forberedt paa den Mulighed, at der senere som Følge af Læsionerne kan optræde ny farlige Hjernesymptomer. I en Erklæring af 15de d. M. har Politilægen derhos udtalt, at Nicolaisens Tilstand i det Væsentlige er uforandret. Dog er Tung-hørigheden i den senere Tid noget forværret især paa venstre Øre og Svimmelen og Smerterne navnlig om Morgenen mere besværende. Politilægen erklærer fremdeles, at der ingen Udsigt er til, at Nicolaisen skulde gjenvinde sin Tjenestedygtighed og at denne af ham vil blive indstillet til Afskedigelse af Politiets Tjeneste.

Samtlige Arrestanter, der efter det Oplyste ved den paagjældende Lejlighed vel vare noget berusede, men dog i fuldstændig tilregnelig Tilstand, have erklæret, at det ikke har været deres Hensigt med de mod Nicolaisen udøvede Voldsgjerninger at paaføre denne nogen egentlig Skade, men kun at give ham en Tugtelse.

Ved de foreliggende Oplysninger, derunder navnlig ogsaa Overfaldnes egen Forklaring, maa det anses godtgjort, at den denne af Arrestanten Zederkopff tilføjede Vold ikke har medført varige Følger for Overfaldnes Helbred, og navnlig ikke har bevirket den i Politilægens Erklæring ommeldte Hjernelidelse, men at saavel denne sidste som i alt Fald de væsentligste af de Overfaldne tilføjede ydre Læsioner ere en Følge af de Voldshandlinger, som Arrestanterne Høyberg, Hendriksen, Andersen og den foran nævnte 4de Person i Forening have udøvet imod ham, efter at han var trængt over paa Fælleden, og enhver af de nævnte 3 Arrestanter findes derfor at maatte bære Ansvar for hele denne Skade, uanset at det ikke har kunnet paavises, hvem af dem der har ført det eller de enkelte Slag eller Spark, der have bevirket Skaden.

I Medfør af Foranstaaende ville samtlige 4 Arrestanter være at anse efter Straffelovens § 100 for Arrestanterne Høybergs, Andersens og Hendriksens Vedkommende, sammenholdt med samme Lovs § 203, Zederkopff og Høyberg tillige efter dens § 108, og findes Straffene efter Omstændighedernes at burde fastsættes for Arrestanten Høyberg til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, for hver af Arrestanterne Hendriksen og Andersen til lige Arbejde i 1 Aar og for Arrestanten Zederkopff til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Nr. 53. Gjæstgiver **Nils Nilsson** (Ingen)

contra

Gaardejer **J. A. Ekelund** af Mørkhult i Sverig (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tilstedes videre derpaa at tale.

Nr. 62. Lampefabrikant **J. M. Wagner** (Ingen)

contra

Glasfabrikanterne **L. Engelcke** og **Chr. Schewing** (Hansen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette; og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale. Saa bør han og da betale til Justitskassen for unødigt Trætte 200 Kroner og endvidere til samme Kasse 10 Kroner. I Kost og Tæring betaler han til de Indstævnte, som have ladet møde, 200 Kroner.

Nr. 155. Advokat **Hindenburg**

contra

Christian Andersen (Defensor Levinsen),

der tiltales for den i Straffelovens § 284 omhandlede Forbrydelse.

Børglum Herreds Extrarets Dom af 7 Decbr. 1881: Tiltalte Chr. Andersen af Klæstrup bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage, dog at Straffen bortfalder, naar han inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse at regne udreder de af Landbygningernes almindelige Brandforsikkring og Brandforsikrings-selskabet „Danmark“ under Sagen paastaede Erstatninger af henholdsvis 965 Kr. og 164 Kr. Aktionens Omkostninger, deriblandt Salær til Aktor og Defensor, Sagfører Schmidt og Prokurator Winther, med henholdsvis 12 og 10 Kr., betaler Tiltalte. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 Februar 1882: Tiltalte Christian Andersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at han udreder Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de Højesteret forelagte Oplysninger, hvoraf det Væsentlige er fremstillet i den indankede Dom, maa Tiltalte anses at have ved den omhandlede Lejlighed gjort sig skyldig i en saadan Tilsidesættelse af almindelig Forsigtighed, at han, som derved maa antages at have bevirket den opstaaede Ildsvaade, ikke kan undgaa efter Straffelovens § 284 at anses med en Straf, som findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage, hvorhos han vil have at udrede i Erstatning til Landbygningernes almindelige Brandforsikkring 965 Kroner og til Brandforsikkringsselskabet Danmark, som af dette paastaet, 198 Kroner. Naar Tiltalte udreder de ham idømte Erstatningsbeløb, vil Straffen dog bortfalde.

Endelig vil han have at udrede Aktionens Omkostninger efter Overretsdommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Christian Andersen bør hensættes i simpelt Fængsel i otte Dage samt i Erstatning betale til Landbygningernes almindelige Brandforsikkring 965 Kroner og til Brandforsikkringsselskabet Danmark 198 Kroner; dog bortfalder Fængselsstraffen, naar han inden 8 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse udreder den idømte Erstatning. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Sa-

larium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Kjøbmand Christian Andersen af Klæstrup i Jerslev Sogn for den i Straffelovens § 284 omhandlede Forbrydelse.

Den 22 Juli f. A. om Formiddagen opstod der Ild i et Tiltaltes Fader Anders Steffensen tilhørende Hus, beliggende paa Matr. Nr. 34, Koldnaahus i Jerslev Sogn, i hvis venstre Ende Tiltalte havde etableret en Butikshandel, hvilket Hus aldeles nedbrændte, ligesom der ved Branden ødelagdes en Del Løsøre, tilhørende dels Tiltalte, dels dennes Fader.

Med Hensyn til Ildebrandens Opkomst har Tiltalte forklaret, at han den nævnte Dag ca. Kl. 11 om Formiddagen gik fra sin Butik op paa Loftet, der staar i Forbindelse med Butiken ved en Loftslem, for at hente nogen Fisk, idet han, da der var mørkt paa Loftet, medtog et tændt 7 à 8 Tommer højt Spædelys, der var anbragt i en Metalstage.

Da han var kommen op paa Loftet, satte han Lyset fra sig omtrent en halv Alen fra en i Straataget lige ved Gulvet anbragt Lysaabning, der var indfattet i en Træramme og tilstoppet med 2 à 3 Ø Blaar, og vendte sig om til den modsatte Side, hvor Fisken laa. Da han kort efter vendte sig om igjen, saa han, at der var Ild saavel i Blaaret som i Taget ovenover, og efter for-gjæves at have søgt at kvæle Ilden med en Sæk, løb han ned og kaldte paa sin Fader, hvorpaa de begyndte at redde, hvad de knnde faa ud af Butikken, som de dog kort efter maatte forlade, da Ilden slog ned gennem Loftslemmen, som Tiltalte havde glemt at lukke, og da det blæste stærkt og der ingen Sprøjte var tilstede, var det umuligt at standse Ilden, saa at hele Huset, som anført, nedbrændte.

Tiltalte, der formener, at den stærke Blæst har, da Taget var utæt, bragt nogle Tjavser Blaar i Bevægelse hen imod Lyset, saa at Branden er opkommet herved, har iøvrigt forklaret, at han i Almindelighed ikke plejede at gaa paa Loftet med aabent Lys, men derimod i Almindelighed brugte Lygte, og kun en enkelt Gang, naar han havde travlt, hvad netop var Tilfældet den ommeldte Dag, ikke gav sig Tid til at medtage Lygten.

Ihvorvel nu Tiltalte selv har erklæret, at det var en Uforsigtighed, han havde begaaet, ved at sætte Lyset saa nær ved Lysaabningen, navnlig da det blæste en Del, og Taget paa Vind-siden ikke var ganske tæt, skjønnes det dog efter Omstændighederne i det Hele ikke, at Tiltalte ved sit ommeldte Forhold har gjort sig skyldig i nogen saadan Tilsidesættelse af almindelig For-

sigtighed, der maa paadrage ham Ansvar, navnlig efter Straffelovens § 284, og han vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger.

Tirsdagen den 16 Maj.

Nr. 164.

Advokat Levinsen

contra

Christen Hansen og Ole Pedersen (Def. Henrichsen),

der tiltales for at have afstedkommet Ildsvaade eller for Overtrædelse af Kapitel 2 i Lov af 2 Marts 1861 om Brandpolitiet paa Landet m. v.

Vordingborg søndre Birks Extrarets Dom af 28 Septbr. 1881: De Tiltalte, Arbejdsmand Christen Hansen og Stenhugger Ole Pedersen, begge af Nyraad, bør hver især til Vordingborg søndre Birks Politikasse erlægge en Bøde af 40 Kr. Saa udrade de og En for Begge og Begge for En Aktionens Omkostninger, derunder Salarium til Aktor, Prokurator Petersen, og Defensor, Sagfører Schwensen, 15 Kr. til hver. De idømte Bøder at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Marts 1882: De Tiltalte, Arbejdsmand Christen Hansen og Stenhugger Ole Pedersen, begge af Nyraad, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretsprokuratorerne Nissen og Lange, bør de Tiltalte En for Begge og Begge for En udrede 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til

Advokaterne Levinsen og Henrichsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det; Under nærværende, fra Vordingborg søndre Birks Extraret hertil indankede Sag, sigtes de Tiltalte, Arbejdsmand Christen Hansen og Stenhugger Ole Pedersen, begge af Nyraad, for at have afstedkommet Ildsvaade, eller for Overtrædelse af Kapitel 2 i Lov af 2 Marts 1861 om Brandpolitiet paa Landet m. v., og ere de med Sagen forbundne Omstændigheder ifølge de af de Tiltalte afgivne Tilstaelser i Forbindelse med de iøvrigt tilvejebragte Oplysninger Følgende: Den 17de Juli f. A. omtrent Kl. 3¹/₂ om Eftermiddagen udbrød der Ild i Straataget paa et Jeppe Jensens Enke i Vintersbølle tilhørende Skur, der laa knap en halv Snes Alen, Sydvest for den bemeldte Enke tilhørende af 4 sammenbyggede og straatækkede Længer bestaaende Gaard, og fra Skuret forplantede Ilden sig til Gaarden og derfra videre til to nærliggende Bygninger. Samtlige de ommeldte Bygninger nedbrændte aldeles. Det omtalte Skur, der var omtrent 20 Alen langt, og hvis Mur var omtrent 3 Alen høj, laa paa et højere Jordsmon end Marken ud for samme, idet der nemlig omtrent 7 Kvarter udenfor Sidemuren var en Skrænt ned til Marken af 7 à 8 Kvarters Højde, hvilken Skrænt var sat af Kampesten, og dels ud mellem disse Sten og dels fra Grunden af Stensætningen groede for Branden nogle Hyld, som tildels skjulte Skurets Mur, uen Taget paa Skuret ragede op over Hylden. Paa Marken ud for det nævnte Skur laa nogle Sten, som Tiltalte Chr. Hansen havde faaet af Jeppe Jensens Enke imod at bortføre dem, og Tiltalte Ole Pedersen var ham behjælpelig med at kløve eller sprænge Stenene. De andre Sten havde de kløvet, men en stor Sten, som de forgjæves havde søgt at kløve, besluttede de at sprænge med Krudt om Eftermiddagen den 17 Juli s. A. Tiltalte Ole Pedersen huggede derfor et omtrent 9 Tommer dybt lodret Skydehul i Stenen og fyldte dette der omtrent var ³/₄ Tomme i Diameter og 4 Tommer i Højde med Sprængkrudt, hvorpaa han klinede Resten af Hullet med tørt Ler, og gjennem dette anbragte han Sikkerhedstraade, der bestod af beget Tovværk fyldt indvendig med Krudt, saaledes at den rakte et Par Tommer op over Hullet; han antændte derefter Sikkerhedstraaden, og efter at Stenen derpaa var bleven sprængt og der derefter var forløbet omtrent et Kvarter, opdagede de Tiltalte, at det røg stærkt ud af den Side af Taget paa Skuret, der vendte ud mod Marken, og at Luen kort efter slog ud. Tiltalte Chr. Hansen løb da ind i Gangen til Stuehuset og raabte, at der var gaaet Ild i Taget,

og ifølge de af tvende Vidner afgivne beedigede Forklaringer tilføjede han: „vistnok af Stenskuddet“, men dette har han nægtet at have sagt. Det blæste stærkt den omhandlede Dag, og Vinden førte fra Stenen omtrent lige ind paa det omhandlede Skur, men de Tiltalte, af hvilks Ole Pedersen meget ofte vil have sprængt Sten og Chr. Hansen ofte vil have været nærværende ved Stensprængning og været behjælpelig dermed, havde efter deres Forklaringer ikke gjort sig nogen Forestilling om, at det kunde være forbunden med nogen Fare at sprænge Sten paa den angivne Maade i en saadan Nærhed af en straatækket Bygning, og de have derhos forklaret, at det var dem ubekjendt, at det be-
 gede Værk i Sikkerhedstraaden let kan antændes og holde paa Ilden, og navnlig vil Ole Pedersen aldrig have set, at der efter Sprængningen var Ild i Sikkerhedstraaden, uagtet han, som anført, meget ofte har sprængt Sten, og han vil aldrig have hørt, at Sikkerhedstraaden skulde have antændt Bygninger, eller at der skulde være Fare ved at benytte den. De Tiltalte formene derfor ogsaa, at det ikke kan anses godtgjort, at Ilden er opstaaet fra Stenskuddet, men paa den anden Side have de ikke turdet benægte Muligheden heraf, og der har heller ikke kunnet paa-
 vises nogen anden Maade, hvorpaa Ilden kan være opstaaet. Efter samtlige foreliggende Omstændigheder findes de Tiltalte nu ikke at have tilsidesat almindelig Forsigtighed ved den omhandlede Lejlighed, og de Tiltalte, af hvilke Chr. Hansen er født den 26 August 1832 og ikke funden forhen straffet, og Ole Pedersen er født den 27 December 1834 og ikke funden forhen straffet efter Dom, vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale, og der bliver saaledes ikke Spørgsmaal om at paalægge dem at udrede nogen Erstatning. Underrettsdommen, hvorved de Tiltalte i Medfør af Brandpolitiloven for Landet af 2 Marts 1861 § 20, jfr. § 24, ere ansete hver med en Bøde af 40 Kr. til Vordingborg søndre Birks Politikasse, vil derfor være at forandre i Overensstemmelse med det Foranførte.

Nr. 169.

Advokat Halkier

contra

Karen Emilie Jeanette Bargatsch, Carlsens fraskilte
 Hustru (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 Marts 1882: Arrestantinden Karen Emilie Jeanette Bargatsch, Carlsens fraskilte Hustru, bør straffes med Tugthusarbejde i 4 Aar samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Mundt og Engberg, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde,
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Henrichsen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Karen Emilie Jeanette Bargatsch, Carlsens fraskilte Hustru, der er født den 28 Februar 1822 og tidligere straffet 6 Gange for Bedrageri, senest ifølge Rettens Dom af 29 Januar 1878 efter Straffelovens § 253, jfr. § 251 sidste Led med Tugthusarbejde i 3 Aar, er under nærværende mod hende for Bedrageri anlagte Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have siden Forsommeren f. A. dels svigagtigen pantsat en Del Sengklæder og Lagener, hvilke til ialt 157 Kr. vurderede Gjenstande hun havde lejet af tvende forskellige Næringsbrugere her i Staden, dels svigagtigen solgt 2 Uhre og en Del Møbler og Dynere, hvilke til ialt 316 Kr. vurderede Gjenstande vare hende overladte til Brug af forskellige Personer, saaledes at de bleve hendes Ejendom, naar Kjøbesummen, hvoraf kun en Del var erlagt, da Salget foregik, i det Hele var betalt, Hun vil som Følge heraf paany være at anse efter Straffelovens § 252 efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 4 Aar.

Nr. 186.

Advokat Henrichsen

contra

August Thorup (Defensor Buntzen),

der tiltales for Overtrædelse af Polititilhold, Løsgængereri og Betleri.

Stevns-Faxe Herreders Politirets Dom af 23 Februar 1882: Arrestanten, Slagtersvend August Thorup, bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage samt betale denne Sags Omkostninger. At efterrommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 April 1882: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 6 Gange 5 Dage. I Sælær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Seidelin og Lange, betaler Arrestanten August Thorup 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Henrichsen og Etatsraad Buntzen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Stevns-Faxe Herreders Politiret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten August Thorup for Overtrædelse af Polititilhold, Løsgængereri og Betleri, og er det i saa Henseende ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Fremkomne tilstrækkelig godtgjort, at han, der, efter at have udstaaet en ham ved Højesteretsdom af 30 Maj f. A. for Løsgængereri og Betleri ikjendt Straf af 180 Dages Arbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt, under 1 December f. A. til Ramsø-Thune Herreders Politiprotokol under Trudsel om Løsgængeristraf, havde erholdt Tilhold om at begive sig med Jernbanen lige til Kjøbenhavn og ved Ankomsten dertil strax melde sig ved Politiets Protokol over mistænkelige Personer i Henhold til et ham under 7 Marts f. A. til bemeldte Protokol meddelt Tilhold, har begivet sig ud i Landet, hvor han — med Undtagelse af Tidsrummet fra 28 December f. A. til 21 Januar

d. A., i hvilket han har henligget under Sygebehandling paa Slagelse Fattiggaards Sygestue -- har strejft om uden at søge Arbejde og ernæret sig ved Betleri, indtil han den 4 Febr. d. A. blev anholdt i Strøby under Stevns-Faxe Herreder. Medens Arrestanten nu ikke vil kunne drages til Ansvar efter Lov af 3 Marts 1860 for Overtrædelsen af det nævnte Tilhold, for hvilket der ikke havdes Hjemmel i bemeldte Lov, vil han, der er født den 6 Marts 1824 og mange Gange tidligere straffet for Løsgænger og Betleri, senest, som ovenanført, ved Højesteretsdom af 30 Maj f. A. med 180 Dages Tvangsarbejde efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, derimod som skyldig paany i Løsgænger og Betleri atter være at anse efter samme Lovbestemmelse med en Straf, der passende findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, og den indankede Dom, ved hvilken Arrestanten er anset med lige Fængsel i 5 Gange 5 Dage og ved hvilken det rettelig er paalagt ham at udrede Sagens Omkostninger, vil saaledes med den nævnte Forandring i Straffetiden være at stadfæste.

Færdig fra Trykkeriet den 23 Juni 1882.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1882—83.

Nr. 15.

Mandagen den 22 Maj.

Nr. 61. Kammerherre, Hofjægermester, Lehns greve **Raben-Levetzau** til Grevskabet Christiansholm (Klubien)

contra

Etatsraad **Buntzen** som Mandatarius for Kammerherre, Landraad V. F. L. T. v. Levetzau i Wandsbeck (Buntzen),

angaaende Besiddelsen af det for Stamhuset Restrup substituerede Fideicommiss.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 Maj 1881: Citanten, Kammerherre, Landraad Vilhelm Frederik Ludvig Theodor v. Levetzau i Wandsbeck, bør være berettiget til fremfor Indstævnte, Kammerherre Josias Raben-Levetzau som Besidder af Grevskabet Christiansholm og hans Descendenter fra Grev Julius Rabens Død at regne, at tiltræde og besidde det for Stamhuset Restrup substituerede, saakaldte Levetzauske Fideicommiss i Henhold til Grev Christian Frederik Levetzaus Testament af 12 Marts 1756 Art. 7. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Naar Artikel 6 i det i den indankede Dom omhandlede Erektionsbrev af 12 Marts 1756, hvis Hovedregel gaar ud paa, at Successionsretten til Stamhuset Restrup ved den dødelige Afgang af den i den foregaaende Artikel 5 omtalte Iver Rosenkranz og mulige mandlige Descendenter overføres til Gehejmekonferentsraad F. Rabens Sønner, af disse udelukker «hannem, som faar Grevskabet», betegnes ved disse Ord enhver af be-

meldte Gehejmekonferentsraad Rabens Sønner, som paa den Tid, da Successionen i Stamhuset finder Sted, maatte have faaet eller i alt Fald maatte staa som den nærmest Successionsberettigede til Grevskabet Christiansholm. Det kan her efter ikke antages, at der ved den i Slutningen af Artikel 6 efter Ordene «velbemeldte Hr. Gehejmekonferentsraad F. Rabens Sønner» indskudte Sætning: «undtagen den eller hans Descendenter, som faar Grevskabet», er tilføjet nogen ny, særligt for de yngre Sønners Linier gjældende Regel; og den Betragtning, at disse Ord under denne Forudsætning væsentlig kun vilde være en Gjentakelse, forsaavidt de i alt Fald kun vilde indeholde den i og for sig overflødige Tilføjelse af «eller hans Descendenter», kan ikke berettige til i dem at indlægge den Mening, at Successionsretten til Stamhuset Restrup ikke blot skulde være udelukket for de Sønnelinier, hvis Hoveder paa Arvefaldets Tid havde faaet eller stode som nærmeste Arvinger til Grevskabet, men ogsaa for dem, af hvilke et Medlem i Tidens Løb, selv efter at Linien allerede var kommen i Besiddelse af Stamhuset, maatte succedere i Grevskabet. Til at antage, at Artikel 6, i Slutningen ved en saadan Indskudsætning skulde til Reglen om de Rabenske Liniers Successionsret have føjet en ny og indgribende Bestemmelse om en engang erhvervet Besiddelses Ophør, mangler der Føje, og Hjemmel derfor kan navnlig ikke, saaledes som sket i den indankede Dom, søges i en præsumeret Hensigt hos Testator til at ville fastslaa som almindeligt Princip, at Besiddelsen af Stamhuset og Grevskabet ingensinde maatte forenes paa én Haand eller i samme Linie i den Rabenske Slægt.

Indstævntes Paastand om, at Citanten ved i Aaret 1879 at tiltræde Besiddelsen af Grevskabet Christiansholm skulde være bleven uberettiget til fremdeles at forblive i Besiddelsen af det for Stamhuset Restrup substituerede Levetzauiske Fideicommiss, hvori han succederede i Aaret 1870, kan ifølge det Anførte ikke anses begrundet, og Citanten vil derfor blive at frifinde for Indstævntes Tiltale i denne Sag, hvis Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve for begge Retter.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Etatsraad, Højesteretsadvokat Buntzen som Mandatarius for Kammerherre, Landraad Vilhelm Frederik Ludvig Theodor v. Levetzau i Wandsbeck paastaet sin Mandant berettiget til fremfor Indstævnte, Kammerherre Josias Raben Levetzau, som Besidder af Grevskabet Christiansholm og hans Descendenter fra Grev Julius Rabens Død at regne, at tiltræde og besidde det for Stamhuset Restrup substituerede saakaldte Levetzauske Fideicommiss i Henhold til Grev Christian Frederik Levetzaus Testament af 12 Marts 1756 Art. 7, hvorhos han har paastaet Indstævnte tilpligtet at betale ham paa hans Mandants Vegne denne Sags Omkostninger med noget Tilstrækkeligt.

Indstævnte har derimod principaliter paastaet sig frifunden for Citantens Tiltale i denne Sag; subsidiært har han paastaet, at han i Henhold til Greve Christian Frederik Levetzaus Testament af 12 Marts 1756 Art. 6 og 7 tilpligtes fra Greve Julius Rabens Dødsdag at regne at fratræde Besiddelsen af det for Stamhuset Restrup substituerede Levetzauske Fideicommiss til Fordel for den nærmeste Mandsarving af den Levetzauske Stamme. I alle Tilfælde har han derhos paastaet sig tillagt Sagens Omkostninger hos Citanten.

Indstævntes Søn, Kammerjunker F. Raben-Levetzau, har ligeledes ladet møde under Sagen, idet han særlig med Hensyn til, at der af Citanten subsidiært er rejst Spørgsmaal om at kjen-des berettiget til at tiltræde Fideicommisset efter Indstævntes Død, har erkjendt den eventuelle Dom ogsaa om dette Punkt for ligesaa gyldig for sig, som om han havde været varslet til at varetage sit Tarv og modtage Dom.

Ifølge de i det ommeldte Testament af 12 Marts 1756 for Stamhuset Restrup foreskrevne Arveregler, der efter allerhøjeste Bevilling af 21 Maj 1811 ogsaa ere gjældende for det for Stamhuset substituerede saakaldte Levetzauske Fideicommiss, nu stort 218,000 Kr., skulde Stamhuset efter Opretterens og hans Hustrus Død tilfalde hans Broderdatter, afdøde Kammerherre Reetztes Enke Lucia Emmerence Levetzau, saafremt hun overlevede dem og forblev i Enkestand. Efter hendes dødelige Afgang eller naar hun sig forinden i Ægteskab skulde indlade, skulde hendes Datters og Kammerherre Frederik Christian Rosenkrantz's ældste Søn Iver Rosenkrantz og hans mandlige ægte Descendenter, den Ene efter den Andens Afgang, tiltræde og besidde Stamhuset, saaledes at, saalænge der var Mand til af bemeldte Iver Rosenkrantz's ægtebaarne Descendenter, skulde de Mand efter Mand og ældste Søn efter Fader træde til og besidde Stamhuset.

Det hedder derefter i Testamentet Art. 6 og 7:

Art. 6.

„Skulle bemælte min Broder Datter Datters Cammer Herre

Friderick Christian Rosenkrantz, Iver Rosenkrantz Sønns ægtebaarne Descendenter paa Mandslinien aldeles afgaa, da skal Stamhuset tilfalde Hr. Gehejme Konference Raad Friderick Rabens søn, ikke hannem som faar Grevskabet, men den som af alder er Nest-efter, og hands ægtebaarne Mandlige Descendenter og om disse paa Sværdsiden skulle afgaa, da tilfalder Stamhuset den næste Broder eller hans Mandelige Descendenter og Siden de andre Brødre eller deres Mandelige Descendenter Efter Liniernes orden af velbemælte Hr. Geheime Conference Raad Friderick Rabens Søner, undtagen den eller hands Descendenter som faar Grevskabet, skal som mælt tiltræde og besidde Stamhuset, alt i den orden som i foregaaende articul er mældet.“

Art. 7.

„Naar ingen flere af bemælte Herr Gehejme Konference Raad Friderick Rabens Søners ægtebaarne Descendenter paa Mandslinien er til, da skal Stamhuset falde til den Nærmeste Mandsarving af de Levetzauers Stamme og af hannem, med sine ægtebaarne Descendenter, efter Liniernes orden Succederes og besiddes først paa Mands Linien saalænge den Vedvarer. Og . . .“

Citanten formener nu, at Bestemmelserne i Art. 6 om Successionsordenen i den Rabenske Slægt maa forstaas saaledes, at Besiddelsen af Stamhuset eller nu det derfor substituerede Fideicommis og Besiddelsen af det i Artiklen ommeldte Grevskab Christiansholm ingensinde kan forenes paa én Haand eller i samme Linie, og, da nu Indstævnte, der er den nuværende Repræsentant for den yngste Rabenske Linie, medens de ældre Rabenske Linier ere uddøde paa Sværdsiden, har tiltraadt bemeldte Grevskab, formener Citanten, at Indstævnte maa afgive det af ham tidligere tiltraadte Fideicommis, og at dette da ifølge Testaments Art. 7 maa tilfalde Citantens Mandant som nærmeste Mandsarving af den Levetzause Slægt.

Indstævnte har imidlertid ikke villet erkjende, at casus substitutionis for den Levetzause Slægt er indtraadt. Forsaavidt Indstævnte i saa Henseende har gjort gjældende, at han i ethvert Fald ikke for Tiden kan søges til at fravige Fideicommisset, eftersom hans Ret til Grevskabet er bestridt af en kvindelig Agnat af den Rabenske Slægt, der har anlagt Sag imod ham angaaende Besiddelsesretten til Grevskabet, saa at denne Sag formentlig maa være endelig afgjort, før Spørgsmaal kan rejses om en eventuel Forpligtelse for ham til at fratræde Fideicommisset, eftersom han ellers kunde være udsat for at miste baade dette og Grevskabet, da maa det bemærkes, at han kun er søgt til, som Besidder af Grevskabet at fratræde Fideicommisset, og det ses ikke, med hvilken Beføjelse Indstævnte, der med Justitsministeriets Minde har tiltraadt Besiddelsen af Grevskabet og hævder sin Berettigelse til samme, skulde kunne modsætte sig et saadant Søgmaal, der

ikke bestrider hans Berettigelse til, forsaavidt Besiddelsen af Grevskabet maatte blive ham fradømt, at beholde Fideicommisset eller dog at restitueres i Besiddelsen af samme.

Iøvrigt har Indstævnte under Paaberaabelse af, at hans Besiddelsesforhold til Fideicommisset maa give ham en særlig gunstig Stilling med Hensyn til Bevisbyrden, benægtet Rigtigheden af den af Citanten opstillede Fortolkning af Testamentet, idet han har gjort gjældende, at den i Art. 6 omhandlede Udelukkelse af „hannem som faar Grevskabet“, eller hans Descendenter alene har Hensyn til den første Overgang af Stamhuset til den Rabenske Slægt, saa at der Intet er til Hinder for, at Besiddelsen af Grevskabet og Stamhuset eller nu Fideicommiss'et ved samme Arvefald kunne forenes, og at dette ogsaa maa være forudsat i Art. 7, der først kalder den Levetzauske Stamme til Arv, naar ingen flere af Gehejmekonferentsraad Rabens Sønners ægtebaarne Descendenter paa Mandslinien er til, hvorhos Indstævnte endelig har forment, at, selv om de citerede Bestemmelser i Art. 6 forstaas som hele Arvefølgen i den Rabenske Slægt, saa kunne de dog ikke finde Anvendelse paa den, der som Indstævnte først har tiltraadt Fideicommiss'et og senere har succederet i Besiddelsen af Grevskabet.

Som det af det Anførte fremgaar, paaberaabte begge Parter sig som Hjemmel for deres formentlige Ret et og det samme Dokument, nemlig det ommeldte Testamente, og, da dette, som indeholdende den for alle Tider gjældende Arveorden for Stamhuset eller nu Fideicommiss'et, selvfølgelig stedse maa fortolkes paa en og samme Maade, uden noget Hensyn til de tilstedeværende Besiddelsesforhold paa den Tid, Spørgsmaalet rejses, kan den Omstændighed, at Indstævnte er i Besiddelse af Fideicommiss'et, ikke give ham nogen særlig gunstig Stilling overfor Citanten, hvad ogsaa fremgaar deraf, at Indstævnte, forsaavidt Citantens Forstaaelse af Testamentet godkjendes, fra først af kun kan anses at have besiddet Fideicommiss'et under en Betingelse, hvis Indtræden eo ipso maatte medføre, at hans Ret til Besiddelsen ophørte.

Det skjønnes nu ikke rettere, end at overvejende Grunde tale for Rigtigheden af Citantens Opfattelse af Testamentet.

Foreløbig bemærkes, at Testator, som af Citanten fremhævet, ikke kan have tænkt sig det som overvejende sandsynligt, at Stamhuset, der efter hans og Hustrus Død først skulde tilfalde hans Broderdatter og derefter dennes Datters da 7-aarige ældste Søn og hans mandlige ægte Descendenter skulde gaa over i den Rabenske Slægt, medens Gehejmerraad Rabens Sønner eller nogen af dem endnu var ilive, og heraf synes det at fremgaa, at Testator ikke ved de ommeldte Udelukkelsesbestemmelser kan have havt Hensynet til bestemte Personer for Øje.

Naar Indstævnte dernæst har forment, at de i den 2den Del af Testamentets Art. 6 brugte Udtryk: „undtagen dens eller hans Descendenter, som faar Grevskabet“, kun bør betragtes som en ligefrem Gjntagelse af Ordene i den første Del af Artiklen: „ikke hannem, som faar Grevskabet“, og som udtrykkende ganske den samme Mening, nemlig den, at Stamhuset ved dets Overgang til den Rabenske Slægt ikke skulde kunne tilfalde den Søn, „som faar Grevskabet“, eller hans Descendents, da findes der ikke at være nogen Foje til paa en saadan Maade tildels at udviske Betydningen af de omspurgte Udtryk og derved at lægge en Mening ind i Artiklen, som heller ikke synes at stemme med dens Indhold iøvrigt. Naar det nemlig, efter at det i den første Del af Artiklen er fastsat, at ikke den ældste Sønnelinie i den Rabenske Slægt, for hvem Grevskabet var bestemt, men derimod den anden skulde have Stamhuset ved dets Overgang til Slægten, derpaa i Artiklens paafølgende Del bestemmes, at i Tilfælde af dens Uddoen den 3die Sønnelinie og siden de andre Brødre og deres mandlige Descendenter skulle tiltræde Stamhuset, da synes der ved dette Udtryk kun at kune være tænkt paa de yngre (den 4de og 5te) Sønnelinier efter Gehejmekonferentsraad Frederik Raben. Og, naar der da ogsaa med Hensyn til de yngre Linier tilføjes den Udelukkelsesbestemmelse: „undtagen den eller hans Descendents, som faar Grevskabet“, da maa det antages, at Testator har villet fastslaa et almindeligt Princip, nemlig det af Citanten hævdede, at Besiddelsen af Stamhuset og Grevskabet ingensinde maatte forenes paa én Haand eller i samme Linie i den Rabenske Slægt. Der kommer dertil tillige en velforstaelig og konsekvent Grundtanke ind i Artiklen, som savnes efter den modsatte Opfattelse, og det maa i saa Henseende endnu bemærkes, at man vel, som af Indstævnte hævdet, ikke ved Fortolkningen af testamentariske Bestemmelser er berettiget til at gaa ud fra, at der er gjennemført Konsekvents i deres enkelte Bestemmelse, men at det paa den anden Side er en væsentlig Støtte for Rigtigheden af den Fortolkning, som efter Ordene findes at ligge nærmest, at de vedkommende Dispositioner ogsaa derefter faa et velforstaeligt og harmonisk Indhold.

Mod det Anførte kan der endelig ingen Indvending hentes fra den af Indstævnte paaberaabte Art. 7 i Testamentet; thi det er aabenbart, at denne Artikel ikke indeholder nogen ny Arveindsættelse til Fordel for den Rabenske Slægt, og, naar det da først antages, at Art. 6 ikkun hjemler den Rabenske Slægt Adgang til Stamhusbesiddelsen, forsaavidt der er andre mandlige Descendenter end „hannem, som faar Grevskabet“, og hans Descendents, saa maa Ordene i Artikel 7 in initio „naar ingen flere af bemalte Hr. Geheime Conferenceraad Frederick Rabens Søners ægtebaarne Descendenter paa Mandslinien er til“ nødvendig forstaas som ensbetydende med „naar ingen flere . . . arveberet-

tigede Descendenter er til⁴, en Forstaaelse, som ej heller i og for sig ligger fjernt, og som selv efter Indstævntes Opfattelse af Art. 6 kunde blive nødvendig af Hensyn til Bestemmelserne i Testamentets Art. 8 og 9.

Naar det saaledes først erkjendes, at Testators Hensigt efter Art. 6 har været, at Besiddelsen af Grevskabet og Besiddelsen af Fideicommis'et ikke i den Rabenske Slægt maatte forenes paa én Haand eller i samme Linie, da maa det, om end Art. 6 efter Bogstaven angaar det Tilfælde, at den — afset fra Udelukkelsesbestemmelsen — nærmest Successionsberettigede til Stamhuset alt har tiltraadt eller i alt Fald har sikker Udsigt til at tiltræde Grevskabet, før der bliver Spørgsmaal om Stamhusarven, dog antages, at Testator har villet, at dette ogsaa skal gjælde, naar den, der alt har tiltraadt Stamhuset eller nu Fideicommis'et, senere tiltræder Grevskabet, og Indstævnte maa derfor som Besidder af Grevskabet anses pligtig til fra den forrige Grevskabsbesidders Død at afgive Fideicommis'et.

Indstævnte har endelig protesteret imod, at Dommen formuleres efter Citantens Paastand, saaledes at dennes Mandant positivt kjendes berettiget til fremfor Indstævnte som Besidder af Grevskabet at tiltræde Fideicommis'et, idet han har forment, at han i alt Fald kun bør tilpligtes at fratræde Besiddelsen af Fideicommis'et til Fordel for den nærmeste Mandsarving af de Levetzauers Stamme, hvad Citanten efter hans Formening ikke fyldestgjørende har godtgjort, at hans Mandant er, men — selv bortset fra, at Justitsministeriet, efter hvad af Citanten er oplyst, har meddelt Citanten, at det efter de foreliggende Oplysninger ikke skjønnes rettere, end at hans Mandant er den nærmest Berettigede af den Levetzause Slægt, — skjønnes der ikke at være nogen Betænkelighed ved at følge Citantens Paastand, hvorved det kun konstateres, at hans Mandant maa anses nærmere berettiget til Fideicommis'et end Indstævnte, medens det lades uafgjort, om nogen Anden af den Levetzause Slægt maatte kunne godtgjøre en nærmere Adkomst til Fideicommisbesiddelsen end han.

Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Det fornødne stemplede Papir er under Sagen forbrugt.

Tirsdagen den 23 Maj.

Nr. 159. Advokat Hindenburg
contra

Marie Winter eller **Pehrsson** eller **Petersen**
(Defensor Overretssagfører Arntzen),

der tiltales for at have ombragt sine her i Landet fødte uægte Børn.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 22 Novb. 1881: Arrestantinden Marie Winter eller Pehrsson eller Petersens Forhold med Hensyn til det Barn, hun fødte den 18 Febr. 1879 kan ikke komme under Paakjendelse. For sit øvrige Forhold vil Arrestantinden være at straffe paa Livet. Hun udreder derhos samtlige denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Plockross, 50 Kr. og til Defensor, Prokurator K. E. Jørgensen, 25 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Februar 1882: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Jacobsen og Lassen, betaler Arrestantinden, ugift Marie Winter eller Pehrsson eller Petersen, 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Under et efter den indankede Doms Afsigelse optaget Forhør har Tiltalte angaaende det af hende den 2 April 1874 begaaede Drab afgivet den nærmere Forklaring, at hun — der var kommen for sildig til det Dampskib, med hvilket hun havde tænkt paa at afgaa til Sverrig — først om Aftenen fattede det Forsæt at dræbe Barnet, uden at hun dog kan angive, hvorlænge det var, forinden hun udførte Beslutningen, men at hun om Dagen havde gaaet og tænkt paa, at selv om hun kunde faa Barnet anbragt et eller andet Sted, vilde det næppe faa det godt for en saa ringe Betaling, som hun kunde give, hvorhos hun frygtede for, at hun muligvis paa Grund af sit meget svage Syn ikke skulde kunne faa og beholde nogen Tjeneste, hvilket vilde foranledige, at saavel hun som Barnet vilde blive hjemsendt til Sverrig, samt at det var opfyldt af disse Tanker, at hun fattede Forsættet at ombringe Barnet. Men om end denne yderligere Forklaring i det væsentlige lægges til Grund ved Bedømmelsen af hendes her omhandlede Forhold, findes dette dog ligefuldt, som i den indankede Dom sket, at maatte henføres under Straffelovens § 190.

Som Følge heraf og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at det af Tiltalte i 1877 begaaede Drab af hendes nyfødte Barn vil være at henhøre under 1ste Led af Straffelovens § 192, bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Overretssagfører Arntzen 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden, ugift Marie Winter eller Pehrsson eller Petersen, der under en mod hende for Overtrædelse af Straffelovens § 194 eller § 195 anlagt Sag ved Højesteretsdom af 17 Oktober 1879 blev frifunden for Aktors Tiltale, dog at hun vilde have at udrede Aktionens Omkostninger, og som heller ikke iøvrigt er funden straffet her i Landet, er under nærværende, fra Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extraret hertil indankede Sag tiltalt for at have ombragt sine her i Landet fødte uægte Børn og gaa de af hende i saa Henseende under Sagen afgivne Tilstaaelser, der i det Hele stemme med, hvad der iøvrigt er fremkommet, forsaavidt der overhovedet i de enkelte Tilfælde har kunnet tilvejebringes nærmere Oplysninger, i det Væsentlige ud paa Følgende:

Arrestantinden, der er født i Sverrig efter eget Angivende den 14 Maj 1841 og saaledes nu 40 Aar gammel, hvilket stemmer med, hvad der er anført under den mod hende i 1879 anlagte, ovenfor nævnte Sag, og som den 11 Juli 1866 ved Raadstueretten i Karlstad i Sverrig blev dømt til 5 Aars Strafarbejde for i November 1865 at have dræbt et af hende født uægte Drengbarn ved strax efter Fødselen at holde det i et Kar med Vand, indtil det var død, rejste, efter at have udstaaet den hende saaledes idømte Straf, i 1871 her til Landet, hvor hun siden med ganske kortvarige Afbrydelser har opholdt sig og tjent paa mange forskjellige Steder.

Medens hun saaledes i Sommeren 1873 tjente i Nakskov, blev hun besvangret af en Karl, der opholdt sig dersteds, og, efter at hun derpaa i Begyndelsen af 1874 havde faaet Tjeneste her i Byen, nedkom hun den 13 Marts s. A. om Aftenen, efter forinden samme Dag efter sin Husbonds Opfordring midlertidig at have taget Logis hos en anden Familie, med et levende Drengbarn, med hvilket hun samme Nat blev udlagt paa Fødselstiftelsen, hvor hun opholdt sig til Maanedens Udgang, og hvor Barnet blev

døbt. Den 1 April tog hun med Barnet tilbage i sin Tjeneste; men da hun ikke kunde beholde Barnet hos sig i denne, fik hun den næste Dag, den 2 April, Tilladelse af sin Husbond til at tage til Malmø, idet hun angav at ville søge at anbringe Barnet i Pleje hos nogle Folk i Nærheden af den nævnte By, hvad der efter hendes Udsigende virkelig ogsaa var hendes Hensigt. Efter at have forladt Husbondens Hus kom hun imidlertid i Tanker om, at hun, der kun havde en maanedlig Løn af 8 Kr. og ikke kunde vente Hjælp fra Barnefaderen, vilde have ondt ved at udrede Plejefenge for Barnet, og hun besluttede sig derfor, for at undgaa dette, til at ombringe Barnet. I dette Øjemed gik hun, efter at have vandret hele Dagen om i Byen, Kl. 6 à 7 Aften ud paa Kristianshavn og videre ud paa Amagerbro, hvorfra hun fulgte Etappevejen tilhøjre langs Stadsgravens Yderside, indtil hun var kommen ud for et lige ved Stadsgraven liggende Materialskur. Der afførte hun Barnet dets Klædningsstykker paa en Skjorte og et gammelt Stykke Tøj nær og holdt derpaa Barnet ned under Vandet saalænge, indtil det, der, efter hvad hun bemærkede, hverken skreg eller bevægede sig, var død, hvad hun dog ikke nærmere undersøgte, inden hun, der lod Barnet blive liggende paa Bunden af Vandet et Par Alen ude fra Bredden, gik bort, medtagende de afførte Klædningsstykker. Natten derpaa logerede hun i en Gjæstgivergaard og vendte den følgende Dag tilbage til sin Husbond, for hvem hun foregav at have faaet Barnet anbragt i Pleje i Sverrig. Den 20 September s. A. blev der bag det omtalte Materialskur paa Skrænten ned mod Stadsgraven paa Amager ca. 1 Alen over dagligt Vande fundet et ganske nøgent, stærkt forraadnet Skelet af et Barnelig, der dog var saa defekt, at det ikke ved Obduktionen var muligt at afgjøre noget om Barnets Kjøen og Dødsmaade, men som af Retslægen antoges at have levet nogle Maaneder efter Fødselen, og at have ligget $\frac{1}{4}$ à $\frac{1}{2}$ Aar efter dets Død i Vand eller meget fugtig Jord, og maa det anses for sandsynligt, at dette var Liget af det saaledes af Arrestantinden dræbte Barn.

Efter at Arrestantinden den 1 Juli 1874 havde forladt den ovenfor omtalte Tjeneste her i Kjøbenhavn, kom hun til med en kortvarig Afbrydelse at tjene paa et Par forskellige Steder i og ved Utterslev i Brøndshøj Sogn indtil 1 November 1875, og blev hun der Kjæreste med en i Nærheden tjenende svensk Karl, af hvem hun blev besvangret i April 1875, hvad hun vil have betroet ham, der ogsaa hjalp hende noget, men kort efter forlovede sig med en anden Pige og derpaa udvandrede. Efter at Arrestantinden i November og December 1875 havde tjent et Par andre Steder i Nærheden af Kjøbenhavn, tog hun i Januar 1876 Ophold her i Byen, hvor hun logerede forskellige Steder, senest den 21 Januar i en Gjæstgivergaard. Under sit Ophold der mærkede hun, at hendes Nedkomst var nærforestaaende, og hun;

der ikke havde betroet til Andre, at hun var frugtsommelig, begav sig nu Kl. ca. 12 om Natten mellem den 21de og 22 Januar ud ad Ladegaardsvejen og fra denne ad Grøndalsvejen indtil, hvor Grøndalsbroen fører over Ladegaardsaaen. Der gik hun en 10 à 12 Skridt tilhøjre fra Vejen ind paa den lave Jordvold langs med den højre Aabred, paa hvilken hun lagde sig ned i den Hensigt at føde, og liggende paa Jorden — det var ikke Frostvejr — fødte hun saa uden synderlige Smerter Kl. mellem 2 og 3 om Natten et Drengbarn, der vel ikke skreg, men som hun mærkede var levende, idet det bevægede sig. Efterbyrden gik fra hende omtrent samtidig med Barnets Fødsel og Navlestrengen gik strax over, uden at hun har kunnet huske om hun rev den over. Hun, der ikke noget Øjeblik før eller under Fødselen havde mistet sin Bevidsthed, tog umiddelbart efter samme i Henhold til en hos hende om Natten, kun nogle faa Timer før Fødselen opstaaet Tanke om at ombringe Barnet, fat paa dette og holdt det ned i Ladegaardsaaen, indtil det, der endnu bevægede sig under Vandet, kort efter var død. Hun indsvøbte derpaa Liget tilligemed Efterbyrden i noget gammelt Tøj, som hun havde hos sig, og gik tilbage til Kjøbenhavn, hvor hun drev om hele Dagen med den nævnte Pakke, indtil det var blevet mørkt, da hun begav sig ud paa Langebro og kastede Pakken med Liget ud i Strømmen, hvor det ikke vides senere at være fundet.

Arrestantinden kom dernæst sidst i Januar 1876 til at tjene paa en Gaard i Førslev Sogn i Øster Flakkebjerg Herred, hvor hun forblev til ind i Juli Maaned s. A., og blev hun der i Begyndelsen af Juni Maaned besvangret af en sammesteds tjenende Karl, med hvem hun gjentagne Gange havde Samleje, men som hun ikke vil have set, siden hun forlod den omtalte Gaard, og som skal have taget Ophold i Sverrig. Efter at hun saa i den sidste Halvdel af 1876 og Begyndelsen af 1877 havde tjent paa en Gaard i Lynge Sogn i Frederiksborg Amt, tog hun ved Begyndelsen af Marts 1877 atter her til Kjøbenhavn. Af et her-værende Fæstekontor, gennem hvilket hun søgte sig en ny Plads, blev hun den 10 Marts 1877 midlertidig anbragt i Logis i Gjæstgiveriet i Baggaarden af „Garvergaarden“ paa Vestergade, hvor hun kom til at dele Værelse med en hende ubekjendt Pige, dog saaledes, at de hver havde sin Seng. Samme Dags Aften Kl. ca. 11, efter at den omtalte Pige allerede var falden i Søvn, mærkede Arrestantinden, at hendes Nedkomst forestod, idet Fødsels-smerterne begyndte at indfinde sig, og hun, der vel havde for-dulgt sin Frugtsommelighedstilstand for Alle, men som dog ikke forinden vil have tænkt paa, hvorledes hun vilde forholde sig med Barnet — naar hun ikke da saalidt som den foregaaende Gang havde tilberedt Børnetøj, var dette begrundet i, at hun endnu havde noget deraf fra Fødselen i 1874 — besluttede nu strax, at hun efter Fødselen vilde dræbe Barnet. Uden at vække den om-

talte Pige eller tilkalde Nogen stod hun derfor ud af sin Seng og bredte noget Tøj ud paa Gulvet for ikke at tilføle dette og kort efter fødte hun staaende oprejst næsten uden Smerte let og hurtigt og idet Navlestrengen gik over af sig selv, et Pigebarn, der var levende, idet det bevægede sig, men dog ikke skreg, ligesom Efterbyrden strax efter gik fra hende. Hun tog derpaa strax Barnet og bar det ned i Gaarden samt ud paa den yderste Gaardsplads, hvor der under en Vandhane stod flere Ballier og Spande, og i en af disse, der var fyldt med Vand, holdt hun Barnet ned, til hun mærkede, at det var dødt. Hun bragte derefter Liget op i Værelset, bar Efterbyrden ned i noget af sit Tøj og kastede den i en i Baggaarden værende Møggrube, der tillige benyttedes til Affaldet fra slagtede Svin, vendte atter tilbage til Værelset, indsvøbte Barneliget i et Stykke mørkt Tøj, hvilket hun bandt sammen som en Pakke, og lagde denne ind under Sengen samt gik selv paany tilsengs, Alt uden at den anden Pige, efter hvad der maa antages, mærkede noget dertil.

Den næste Dag blev hun liggende til noget efter Middag, men stod derpaa op, og efter at hun hen paa Eftermiddagen i Værelset havde haft en Forhandling med en Fuldmægtig fra det omtalte Fæstekontor, der, i Anledning af, at man nu der havde erfaret, at hun antoges at være frugtsommelig, meddelte hende, at hun ikke kunde logere end til den næste Dag i Gjestgivergaarden for Kontorets Regning, gik hun bort derfra, medtagende i hans Paasyn den Pakke, hvori Barneliget var, og bragte den ned til Langebro, hvor hun kastede den ud i Strømmen omtrent paa samme Sted, hvor hun havde udkastet det forrige Barnelig, uden at heller dette sidste vides senere at være fundet.

Arrestantinden tjente dernæst lidt over et Aar paa Hvidovre-mark og her i Kjøbenhavn og fik saa fra Marts 1878 til sidst i Juli s. A. Tjeneste paa en Gaard ved Frederiksberg, hvor hun kom i Kjæresteforhold til en sammesteds tjenende Karl, af hvem hun blev besvangret, efter hendes Formening i Juni 1878, men fra hvem hun, kort efter at de i Forening havde forladt Gaarden, skiltes, uden at han senere har været at finde. Efter at hun derpaa i Slutningen af 1878 og Begyndelsen af 1879 havde tjent i kort Tid paa en Del forskjellige Steder i og omkring Kjøbenhavn, kom hun en Ugestid ind i Februar 1879 atter hertil og logerede i de følgende 8 Dages Tid i forskellige Logishuse. Da hun imidlertid var bleven aldeles blottet for Penge, tog hun den 17 Februar om Aftenen imod et Tilbud af en i Vildersgade paa Kristianshavn logerende Arbejdsmand om at tilbringe Natten hos ham. Efter at have tilstaaet ham Samleje, begyndte hun, der først vil have ventet sin Nedkomst i Marts s. A., lidt efter at føle Fødselsveer, og hun stod derfor op og gik, skjændt Arbejdsmanden søgte at hindre hende deri og skjændt det var streng Kulde, Kl. ca. 12 om Natten bort fra Logiet og ud paa Gaden,

hvor hun derpaa et Kvarterstid, efter at hun havde følt de første Veer, staaende fødte et Barn, der faldt ned i den paa Gaden liggende Sne, hvorved Navlestrengen blev reven over. Hun tog strax Barnet op og svøbte det, der var et Pigebarn, og som var levende, idet det bevægede sig og gav et svagt Skrig fra sig, ind i sit Skjørt, som hun aftog, og, da Efterbyrden noget efter gik fra hende, lagde hun ligeledes denne ind i Skjørtet. Hun vandrede derpaa i længere Tid om i Gaderne, idet hun gjentagende forvildede sig i disse, indtil hun ca. Kl. 3 om Natten paa Østergade stødte paa en Politibetjent, der mod hendes Villie bragte hende med Barnet, der da var dødt, paa Politistationen. Under den derefter mod hende indledede Undersøgelse og anlagte Sag, der afsluttedes ved den ovenomtalte Højesteretsdom af 17 Oktbr. 1879, forklarede hun, at hun vel havde følt Ildebeindende inden hun forlod den nævnte Arbejdsmands Logis, men at hun dog kun gjorde dette for at undgaa paany at have Samleje med ham, uden at det da faldt hende ind, at Fødselen var nærforestaaende, hvad hun først indsaa noget efter at hun var kommen ud paa Gaden, samt at hun, om hvem det oplystes, at hun til Forskjellige havde omtalt, at hun var frugtsommelig, hverken tidligere eller da Fødselen paakom hende, havde havt til Hensigt at føde i Dølgemaal eller at skaffe Barnet afvejen, saalidt som hun havde ønsket, at Barnet skulde dø, eller ved sin Handlemaade lagt an paa at fremkalde eller endog blot bidrage til Barnets Død, idet det kun var af Frygt, at hun ikke vendte tilbage til Arbejdsmandens Logis, og idet hun ikke troede paa den Tid af Natten at ville blive modtagen af Fremmede, medens hun ved, som anført, at forville sig blev forhindret i, hvad der var hendes Hensigt, at opsøge nogle Bekjendte af sig, inden Barnet var død. Den af Retslægen da afgivne Erklæring gik ud paa, at der ikke fandtes noget Usandsynligt i Arrestantindens Forklaring om Fødselen, og at Barnet, der ved Obduktionen havde vist sig at være fuldbaarent og at have levet efter Fødselen, dog kun ganske kort, ligesom Intet tydede paa, at det ikke havde været levedygtigt, sandsynligvis var død ved Kvælning, der tilskreves en uforsigtig Indhylning af dets Hoved og Ansigt, idet Ihjelfrysning formentlig først efter nogle Timers Forløb vilde have medført Døden. Ved den afsagte Højesteretsdom blev Arrestantinden, idet den af hende da afgivne Forklaring i det Hele fandtes at maatte lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse, efter samtlige Omstændigheder, som tidligere anført, frifunden for Aktors Tiltale. Under den i nærværende Sag foretagne Undersøgelse har hun derimod, som omtalt, udsagt, at hun følte Fødselsveer, inden hun forlod Arbejdsmandens Logis, og saaledes da vidste, at Fødselen var forestaaende, og hun har i Forbindelse dermed forklaret, at hun allerede nogle Dage i Forvejen — hvorlænge kunde hun dog ikke sige — havde omgaaedes med den Tanke at dræbe Barnet, hvis

det blev født levende, at hun imidlertid ikke havde fattet nogen fast Beslutning i saa Henseende inden Fødselen, men at hun saasomt hun havde født Barnet, i den Hensigt at berøve det Livet, bandt Skjærtet, der var vaadt, omkring dets Hoved for at forhindre det i at faa Luft, og at hun ogsaa antager, at Barnet mistede Livet derved, om hun end tillige tror, at Barnet alligevel vilde være omkommet paa Grund af Kulden, hvorved Skjærtet strax blev stivfrosset, ligesom hun endelig har udtalt, at hun ikke kan sige, hvorfor hun ikke, da hun efter Fødselen paa sin Omflakken i Gaderne passerede aabent Vand, kastede Liget fra sig i dette.

Da Arrestantinden, efter at den nævnte Højesteretsdom af 17 Oktober 1879 var bleven afsagt, blev løsladt af Varetægtsfængsel, hvori hun havde hensiddet under Sagens Behandling, tog hun atter Tjeneste flere forskellige Steder, indtil hun fra Maj 1880 kom til at tjene hos en Gaardmand i Skovlunde ved Ballestrup, hvor hun forblev til den 1 November s. A. Der havde hun i September og Oktober gjentagne Gange Samleje med en samme-steds tjenende Karl, af hvem hun vil være bleven besvangret i September, hvad hun dog ikke omtalte for ham, der beskrives som en Del indskrænket og fordrunken. Efter at have forladt den nævnte Tjeneste, fik hun, efter et kort Mellemløb, i December 1880 Tjeneste paa Lolland, hvor hun forblev til Udgangen af Maj 1881. Hun tog da her til Kjøbenhavn og indlogerede sig hos en Kone i Farvergade, for hvem hun omtalte, at hun var frugtsommelig og ventede sin Nedkomst senest den 20 Juni samt agtede at føde paa Fødselstiftelsen. Da hun den 16 Juni om Aftenen mærkede, at Fødselen var snart forestaaende, forlod hun imidlertid, idet hendes virkelige Bestemmelse var at føde i Dølgemaal og derpaa at ombringe Barnet, hvis det var levende, Logiet og begav sig ud ad den tidligere omtalte Grøndalsvej og over Grøndalsbroen ind i en nærliggende lille Lund tilvenstre, hvor hun forblev, indtil Fødselsveerne begyndte; hun gik da hen paa Jordvolden langs den venstre Bred af Ladegaardsaaen, hvor hun ca. 50 Alen fra Vejen Kl. mellem 3 og 4 om Morgenen efter en meget besværlig Fødsel bragte et Drengébarn til Verden, der viste sig at være levende, idet det baade bevægede sig og skreg. Efter at have overrevet Navlestrengen lod hun Barnet blive liggende en halv Timestid ved Siden af sig, indtil hun kom noget til Kræfter, hvorpaa hun indsvøbte Barnet i noget i det Øjemed medbragt Sækkelærred og Stykker af et gammelt Shawl og bandt Bændler udenom, hvornæst hun umiddelbart efter, medens Barnet, efter hvad hun tror, endnu var levende, uagtet hun ikke hørte det skrike efter Indpakningen, kastede det et Stykke nærmere ved Grøndalsbroen ud i Ladegaardsaaen, hvor Pakken strax gik tilbunds. I de følgende Dage indtil den 25 Juni flakkede Arrestantinden, der havde medtaget Penge, hvorfor hun købte Føde-

varer, omkring der i Nærheden, medens hun tilbragte Nætterne i den omtalte lille Lund, men den 25 Juni vendte hun tilbage til sit Logis i Farvergaden, hvor hun for Værtinden foregav, at hun i Mellemtiden havde ligget paa Fødselsstiftelsen og den 17 Juni der født et Barn, som dog var død samme Dag. Da der imidlertid opstod Mistanke om, at dette hans Anbringende var urigtigt, blev hun den 27 Juni anholdt og under den derpaa indledede Undersøgelse vedgik hun strax at have gjort sig skyldig i den sidstomtalte Forbrydelse, ligesom hun senere tilstod samtlige de omforklarede tidligere Forbrydelser, idet hun som Bevæggrund til dem alle har anført, at hun ikke for den Løn, hun oppebar, knnde forsørge noget af Børnene, til hvilke hun ikke kunde faa Hjælp fra Barnefædrene. Allerede den 22 Juni var den Pakke, hvori Liget af det sidst fødte Barn indeholdtes, bleven funden i Ladegaardsaaen af en Forbigaaende imellem Grøndalsbroen og Jagtvejen, og ved den foretagne Obduktion viste Barnet sig at have været fuldbaarent og levedygtigt samt at have levet nogen Tid efter Fødselen, hvorhos det antoges snndsynligvis at være død ved Kvælning, uden at det med Sikkerhed kunde afgjøres, hvorledes Kvælningen var opstaaet, da der ingen ydre Læsioner fandtes.

Hvad nu først angaar Arrestantindens Forhold med Hensyn til det af hende Natten mellem den 17de og 18de Februar 1879 fødte Barn, hvilket maa anses indbefattet under den nu udstedte Aktionsordre, da vil Retten, som ogsaa ved Underrettsdommen antaget, ikke kunne tage samme under Paakjendelse og drage Arrestantinden til Ansvar derfor, eftersom hele hendes Forhold i saa Henseende, uanset at den i 1879 udstedte Aktionsordre kun omtalte Straffelovens §§ 194 og 195, maa siges dengang at have været gjort til Gjenstand for Undersøgelse og Paakjendelse ved Højesteretsdommen af 17 Oktober 1879. Og, da Arrestantinden ved den indankede, af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd den 22 Novbr. f. A. afsagte Dom for de øvrige af hende tilstaaede Forbrydelser med Foje findes anset efter Straffelovens § 190 og § 192, 2det Led, saaledes at den Straf, som hun efter sidstnævnte Bestemmelse havde forskyldt, absorberes af den Straf til at miste Livet, som hun i Medfør af Straffelovens § 190 vil være at idømme, samt, da bemeldte Doms Bestemmelser om Sagens Omkostninger, der ville være at udrede af hende, ligeledes billiges, vil den indankede Dom saaledes i det Hele blive at stadfæste.

Onsdagen den 24 Maj. .

Nr. 138.

Advokat Klubien

contra

Lauritz Christensen Sundstrup (Defensor Buntzen),
der tiltales for Drab og Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 Februar 1882:
Arrestanten Lauritz Christensen Sundstrup bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og betale denne Aktions Omkostninger, derunder Salarer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Bloch og Gottschalck, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold findes han at maatte anses efter Straffelovens §§ 188 og 228 og Straffen at burde bestemmes til Tugthusarbejde i 5 Aar. Han vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger efter Dommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Lauritz Christensen Sundstrup bør hensættes til Tugthusarbejde i fem Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom bestemte Salarier samt i Salarium til Advokat Klubien og Etatsraad Buntzen for Højesteret 50 Kroner til hver.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 30 Juni 1882.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1882—83.

Nr. 16-17.

Onsdagen den 24 Maj.

Nr. 138.

Advokat Klubien

contra

Lauritz Christensen Sundstrup (Def. Buntzen).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Lauritz Christensen Sundstrup for Drab og Tyveri, og ere de nærmere Omstændigheder med Hensyn til det af Arrestanten paasigtede Forhold efter det under Sagen Oplyste Følgende:

Den 18 Oktober f. A. omtrent Kl. 4 Eftermiddag bemærkede Manufakturhandler Stilling og dennes Lærling fra Stillings Butik i Adelgade Nr. 3, Stuen, at Arrestanten gik op i bemeldte Sted, og omtrent et Kvarter efter saa de Arrestanten forlade Ejendommen, bærende nogle Klædningsstykker paa Armen. Da dette forekom Stilling mistænkeligt, foranledigede han Arrestanten anholdt af den patrouillerende Betjent. Idet det derhos omtrent samtidig faldt ham ind, at Klædningsstykkerne mulig kunde være frastjaalne den paa 5te Sal i nævnte Ejendom boende Skræder Christen Mathisen, gik han op til dennes Lejlighed for at forhøre sig i saa Henseende, og da han fandt Lejligheden aflukket, op søgte han Mathisens Hustru paa Gaden og meddelte hende sin Mistanke, hvorefter hun gik alene op i Lejligheden. Da hun kom ind i denne, saa hun sin Mand ligge udstrakt paa Gulvet i et af Værelserne i livløs Tilstand, og hun tilkaldte da strax Hjælp; efter den tilstedeværende Læges Udsagn var Liget endnu varmt, da han Kl. ca. 5 indfandt sig, og der kunde da være gaaet mellem en hel og en halv Time, siden Døden var indtraadt. Liget var fuldstændig paaklædt, det laa med Hovedet ved Fodenden af en i Værelset staaende Seng, om dets Hoved var en Blodpøl, ligesom der var sprojjet Blod paa Sengen samt paa Væggen og en af Dørene, men iøvrigt fandtes der ingen Uorden

i Værelset. Ifølge den med Hensyn til Liget foretagne Obduktionsforretning og en senere af Retslægen afgiven Erklæring fandtes der paa Ligets Bryst, Hals og Hoved talrige Læsioner, der alle maa antages at være opstaaet samtidig kort før Døden, og af hvilke flere vare meget dybe og alvorlige og maa antages at have foraarsaget en betydelig og tildels arteriel Blødning. Medens ingen af disse Læsioner vare saa betydelige, at de enkeltvis og i og for sig kunde anses for absolut dødelige, antages det i bemeldte Lægeerklæringer, at den Afdøde er død som Følge af de ham tilføjede svære og talrige Læsioner, særlig som Følge af den stærke Blødning, disse have fremkaldt. Den Afdøde var c. 60 Aar gl. og efter hans Hustrus Forklaring noget forfalden til Drik; den paagældende Dag var han gaaet i Seng, fordi han var beruset, men formentlig atter staaet op. I Retslægens ommeldte Erklæring udtales det, at den Afdødes Drikfældighed og den Omstændighed, at han kort før sin Død havde beruset sig, muligvis kan have bidraget til, at han lettere kom i bevidstløs Tilstand efter det formentlige Overfald, og dette kan muligvis have bidraget til det hurtige dødelige Udfald.

Under den af vedkommende Politiasistent foretagne foreløbige Afhoring, erklærede Arrestanten, at han, der den 17 Oktbr. f. A. var kommen hjem i beruset Tilstand, den næste Dag allerede om Formiddagen var bleven saa beruset af forskjellige Drikkevarer, han havde nydt, at han ikke kunde mindes Noget af, hvad der passerede senere paa Dagen, idet det dog forekom ham, at han havde talt med den Afdøde. Han har imidlertid senere under de over ham optagne Forhør forklaret, at han mindes, at han den ommeldte Eftermiddag gik op til Mathisen, til hvem han, der er Skræder, stod i Forretningsforhold, — efter hvad han antager — for at bede ham om nogle Penge, og at det da kom til et voldsomt Sammenstød mellem ham og Mathisen, hvorunder denne havde ham fat med den højre Haand i Struben, at han under dette Sammenstød var reven omkuld og at han i en liggende Stilling ikke blot slog fra sig med Hænderne, men ogsaa tilføjede den Afdøde en Række Spark, som rimeligvis ramte denne i Hovedet og paa Brystet, at den Afdøde derpaa gled fra ham, og at han sluttelig saa den Afdøde ligge paa Gulvet og bløde. Hvad Anledningen til Sammenstødet var, vil Arrestanten ikke kunde mindes, men han har iøvrigt udsagt, at han ikke er utilbøjelig til at tro, at det var ham, der var den Angribende, og i ethvert Fald, at hans Voldshandlinger mod Mathisen ikke var Nødværge.

Arrestanten har forklaret, at han ikke har havt til Hensigt at dræbe Mathisen eller villet tilføje denne, til hvem han stod i venskabeligt Forhold, nogen alvorlig Skade, ligesaa lidt som han har tænkt sig, at noget Saadant kunde blive Følgen af hans Handlinger. Han har fastholdt, at han ved den omfinklearede Lejlighed var stærkt beruset, og at han, naar han er i en saa-

dan Tilstand, ofte gjør sig skyldig i Voldsomheder uden at være sig fuldt bevidst, hvad han foretager sig.

Den af Arrestanten afgivne Forklaring om det mellem ham og Mathisen Passerede er i flere Retninger bestyrket ved det iøvrigt i Sagen Oplyste. I saa Henseende maa navnlig fremhæves, at der paa Arrestantens Benklæder, især hvor disse have berørt Støvlerne, og paa selve Støvlerne er fundet store Blodpletter, og paa Støvlerne tilklistret en rigelig Mængde graa Haar, der ganske ligner den Afdødes Skjæghaar, og med Hensyn hertil udtales det i Retslægens Erklæring, at Udseendet af de den Afdøde tilføjede Saar tyde paa, at de ere frembragte ved et stumpt Legeme, navnlig ved, at Afdøde i liggende Stilling er bleven sparket med Støvlhælene paa Bryst, Hals og Ansigt paa en yderst brutal og voldsom Maade, og at den Omstændighed, at der paa Arrestantens Støvler er forefundet de omtalte Blodpletter og Haar i ikke ringe Grad taler for denne Forklaringsmaade. Hvad angaar Spørgsmaalet om Arrestantens Tilregnelighed maa det, efter hvad der er oplyst i Sagen, derunder samtlige de i Sagen afgivne tildels beedigede Vidneforklaringer og den af Retslægen med Hensyn til samme afgivne Erklæring antages, at Arrestanten, der, naar han er paavirket af Drik, er ondskabsfuld og tilbøjelig til Voldsomheder mod sine Omgivelser, ved den omforklarede Lejlighed vel har været en Del beskjenket uden dog at være i nogen utilregnelig Tilstand.

Efter alt det saaledes Foreliggende maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten ved den af ham i tilregnelig Tilstand mod den Afdøde udøvede Vold har foraarsaget dennes Død, uden at det dog kan antages, at saadant har været hans Hensigt, ligesom det efter samtlige foreliggende Omstændigheder ej heller tør statuere, at han har maattet forudse Døden som en rimelig eller ikke usandsynlig Følge af hans Gjerning.

Hvad angaar de Klædningsstykker, Arrestanten blev set bortbære fra det Hus, i hvilket den Afdøde boede, og af hvilke han endnu var i Besiddelse ved sin Anholdelse, bestod de i en Kjole-nederdel, en Kaabe, en Klædesfrakke og en Vinterfrakke af samlet Værdi 44 Kr. Samtlige disse Gjenstande ere af Afdødes Hustru gjenkendte som Gjenstande, der den 18 Oktbr. f. A. hang frit fremme i et Værelse, gennem hvilket Adgangen er til det Værelse, hvor den Afdødes Lig fandtes, idet Nederdelen og Kaaben tilhørte hende selv, Klædesfrakken hendes afdøde Mand og Vinterfrakken Cigarhandler Valfred Leonhardt Lauritz Nielsen, som havde leveret hendes afdøde Mand Frakken til Reparation. Med Hensyn til bemeldte Gjenstande har den Afdødes Hustru og Cigarmager Nielsen aflagt Tilhjemlingsed og ved Vidner tildels godtgjort deres Ejendomsret til samme.

Arrestanten har erklæret, at han ikke betvivler, at han har taget disse Klædningsstykker hos Mathisen uden dennes Vidende

og Villie, men han har udsagt, at han aldeles ikke mindes at have taget dem eller, hvad han med Hensyn til dem senere har foretaget sig, og paastaet, at, hvis han har taget dem, har han ikke været sig bevidst, hvad han har gjort. Naar imidlertid henses til, at det er oplyst, at Arrestanten, forinden han gik op til den Afdøde, havde henvendt sig til flere Personer om Pengelaan, og at han — efter hvad han antager — har indfundet sig hos Afdøde i samme Øjemed, at det fremdeles ved de i Sagen afgivne beedigede Vidneforklaringer er godtgjort, at Arrestanten umiddelbart efter at have forladt Stedet i Adelgade har forsøgt paa to Steder at pantsætte en Del af bemeldte Klædningsstykker, uden at dette dog lykkedes ham, og at han til den Betjent, der anholdt ham — efter den af denne afgivne beedigede Forklaring — bl. A. udtalte, at han havde faaet dem af en Mand i Adelgade, der havde sagt, at han kunde gjøre med dem, hvad han vilde, og senere, da han blev indsat i Stationens Detentionslokale, at nu kunde han gjerne komme i Forlegenhed for den Mands og det Tojs Skyld, samt naar endelig Hensyn tages til, hvad der — som ovenmeldt — maa anses oplyst om Arrestantens Tilregnelighed, da han var oppe hos Afdøde, findes det ikke at kunne be-
tvivles, at Arrestanten har sat sig i Besiddelse af samtlige de nævnte Gjenstande i den Hensigt at tilegne sig dem, og Arrestantens Forhold i saa Henseende findes derfor at maatte tilregnes ham for Tyveri.

Arrestanten er født den 2 Juni 1837 og er ikke funden forhen straffet ifølge Dom; derimod er han under en mod ham for voldeligt Forhold anlagt Sag ved Salling Herreds Extrarets Dom af 12 November 1858 frifunden for Aktors videre Tiltale, hvorhos han i Militærtjenesten har været straffet flere Gange for Tjenesteforseelser. I Henhold til det Ovenanførte vil han nu være at anse efter Straffelovens § 203 og § 198 samt efter dens § 228 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Torsdagen den 22 Juni.

Nr. 100.

Advokat Henrichsen

contra

de Tiltalte: 1) Lars Larsen, 2) Rasmus Nielsen, 3) Peter Christensen, 4) Hans Gerhard Lauritz Gregersen,

- 5) Jørgen Nielsen, 6) Jeppe Hansen, 7) Peder Hansen,
 8) Jørgen Jørgensen og 9) Lars Peder Jensen,
 (Defensor for Nr. 1, 2, 3, 5, 6, 8 og 9 Hindenburg, for Nr. 4
 Klubien, for Nr. 7 Hansen *),

der tiltales: Nr. 1 - 5 for Overtrædelse af forskellige Bestemmelser i Straffelovens 26de Kapitel, tildels sammenholdt med § 245 samt Bestemmelserne i 4de, 5te og 7de Kapitel og Lov 25 Marts 1872 § 148, Nr. 1—4 tillige for Overtrædelse af Lov 23 Januar 1862, Nr. 1 og 2 tillige for Falsk og Nr. 4 tillige for Aager, Nr. 6—9 for Overtrædelse af Straffelovens 28de Kapitel, sammenholdt med forskellige Bestemmelser i 4de og 5te Kapitel.

Kommissions-Dom af 18 Septbr. 1880: De Tiltalte Nr. 6, Vilhelm Julius Hansen, kaldet Knudsen, Nr. 7, Niels Peter Brandt og Nr. 8, Jens Ludvig Jensen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte Nr. 1, Lars Larsen, Nr. 4, Hans Gerhard Lauritz Gregersen og Nr. 5, Jørgen Nielsen, bør straffes med Forbedringshusarbejde, Larsen i 3 Aar, Gregersen i 2 Aar og Nielsen i 15 Maaneder. De Tiltalte Nr. 2, Rasmus Nielsen, Nr. 3, Peder Christensen, Nr. 9, Jeppe Hansen, Nr. 10, Peder Hansen og Nr. 12, Lars Peder Jensen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Nr. 2, Nielsen, i 4 Gange 5 Dage, Nr. 3, Christensen, i 3 Gange 5 Dage, Nr. 9, Jeppe Hansen, i 2 Gange 5 Dage, Nr. 10, Peder Hansen, i 6 Gange 5 Dage og Nr. 12, Lars Peder Jensen, i 4 Gange 5 Dage. Tiltalte Nr. 11, Jørg. Jørgensen, bør hensættes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Endvidere bør Tiltalte Nr. 1, Larsen, til Odense Kjøbstads Kæmnerkasse erlægge en Bøde af 50 Kroner og Tiltalte Nr. 4, Gregersen, til Lunde Skam Herreders Politikasse en Mulkt af 12,000 Kroner. Sagens Omkostninger, deriblandt Salærer til de beskikkede Sagførere, som bestemmes for Aktor, Kancelliraad Borch, til 400 Kroner og for Defensorerne, Prokurator Kramer og Kammerassessor, Prokurator Jespersen, henholdsvis til 200 Kroner og 100 Kroner, blive at udrede med Halvdelen af Tiltalte Nr. 1, Larsen, og med Halvdelen af Tiltalte Nr. 5, Jørgen Nielsen, dog at Tiltalte Nr. 4, Gregersen, in solidum med dem udreder samtlige Omkostninger. De Tiltalte Nr. 2, Rasmus Nielsen, og Nr. 3, Peder Christensen, erlægge in solidum med Nr. 1, Larsen, henholdsvis $\frac{1}{8}$ og $\frac{1}{16}$ af de ham paalagte Omkostninger. De Tiltalte Nr. 9, Jeppe Hansen, Nr. 10, Peder Hansen, Nr. 11, Jørgen Jørgensen, og Nr. 12, Lars Peder Jensen, udrede in solidum med Nr. 5, Jørgen Nielsen, hver $\frac{1}{16}$ af de denne paalagte Omkostninger. De idømte Bøder at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

*) Tillige privat engageret.

Højesterets Dom.

For de i den indankede Dom under Nr. 6, 7 og 8 nævnte, ved Dommen frifundne Tiltaltes Vedkommende er Sagen ikke appelleret til Højesteret, og forsaavidt de under Nr. 1—4 nævnte Tiltalte ere sigtede for Overtrædelse af Lov om Benyttelse af Firmaer m. v. af 23de Januar 1862, vil den, da den herfor fastsatte Bøde ikke udgjør den efter Frd. af 25 Januar 1805 § 19 fornødne summa appellabilis for Højesteret, være at afvise her fra Retten.

Den i Kommissionsdommen givne faktiske Fremstilling af den Del af Sagen, der herefter alene foreligger Højesteret til Paakjendelse i Realiteten, indeholder vel ikke faa Urigtigheder og Unøjagtigheder, men det findes dog ikke aldeles nødvendigt at gjøre andre Berigtigelser og Tilføjninger end dem, der indeholdes i det Efterfølgende.

Forsaavidt der under den heromhandlede Del af Sagen med Hensyn til nogle Sigtelser ved Dommen er tillagt de Tiltalte Frifindelse, tiltræder Højesteret dette Resultat med de nedenfor gjorte Undtagelser.

Tiltalte Larsen maa anses skyldig til Straf i Henhold til Straffelovens § 263 for det af ham som Bankbestyrelsens Formand udviste Forhold ved i et meget stort, for Banken ødelæggende Omfang dels uden behørig Sikkerhedsstilling at have givet Andre og deriblandt navnlig Adjunkt Hastrup Kredit til at drive Børsspil, dels for Bankens egen Regning at have drevet saadant Spil. Bemeldte Tiltalte og hans Medbestyrere Rasmus Nielsen og Peder Christensen maa dernæst anses efter Straffelovens § 257 for deres i Dommen nærmere omhandlede Forhold ved til deres eget Brug — derunder Børsspil for egen Regning — at have benyttet Bankens Midler, Larsen og Nielsen tillige for deres i Forbindelse hermed staaende Forhold med Udstedelsen af Deklarationerne af 27 December 1877 og med Hensyn til de af Larsen trukne og af Nielsen og Tiltalte Gregersen endosserede Vexler paa 12,000 Kr., der bleve diskonterede i Bankens egen Filial i Svendborg. For sin Delagtighed i dette sidste Forhold maa Gregersen være medansvarlig efter den nævnte Paragraf, men derimod kan han, der paa en ganske kort Tid nær ikke var Medlem af Bankens Bestyrelse, ikke dømmes for sin Benyttelse af den ham af Bestyrelsens Formand indrømmede Kredit.

For det i Dommen omhandlede, uden de Paagjældendes Santykke iværksatte Salg af de Banken til Haandpant givne Værdipapirer, findes der i de foreliggende mangelfulde Oplysninger ikke tilstrækkelig Hjemmel til at paalægge Andre af de Tiltalte Ansvar end Larsen, og efter Forholdets hele Beskaffenhed vil dennes Strafskyld være at bestemme efter Straffe-

lovens § 257. Hvad dernæst angaar Bankens Regnskabsaf- læggelse findes det betænkeligt at statuere, at hermed har været forbundet nogen Uredelighed, hvorimod Larsen for det i den indankede Dom som uredeligt karakteriserede Forhold vil være at anse i Henhold til Konkurslovens § 148, jfr. Straffelovens § 262, 2det Led, og Gregersen vil blive at dømme efter de samme Lovbestemmelse for Regnskabet for Aaret 1877, der blev aflagt, medens han var Medlem af Bestyrelsen. Denne Tiltalte, der ifølge Bankens Statuter var ansat som Bogholder og lønnes af Banken, maa derhos anses i Henhold til sidstnævnte Lovbestemmelser for grove Uordener i sin Bogføring, hvorimod de foreliggende Omstændigheder ikke give tilstrækkelig Føje til at paalægge Larsen Medansvar i saa Henseende. Forsaa vidt Gregersen i den indankede Dom er bleven anset efter Straffelovens § 251 for at have optaget et Laan paa 5000 Kr. i Banken mod Pant i Andelsbeviser i Engeldrupværk bemærkes, at han ikke har modtaget noget kontant Laan ved den paagjældende Lejlighed, hvorimod der i Virkeligheden kun er foregaaet en Ompostering for at give hans Konto for Kredit i løbende Regning et bedre Udseende, hvorved han findes at have gjort sig skyldig i et under Straffelovens § 257 henhørende svigagtigt Forhold.

Endelig vil Tiltalte Larsen ikke kunne undgaa i det Væsentlige i Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde at anses for Vexelfalsk efter Straffelovens § 274, jfr. § 269.

Med Hensyn til de Sigtelser mod Gregersen og Tiltalte Jørgen Nielsen i Forening, som omhandles i Dommens 2det Hovedafsnit, bemærkes, at det efter de Højesteret forelagte, tildels efter Kommissionsdommens Afsigelse fremkomne Oplysninger maa antages, at Statuterne for Selskabet Engeldrupværk og navnlig Bestemmelsen i deres § 5 om Andelshavernes solidariske Ansvar, ikke blot ere blevne oplæste paa den den 3 Septbr. 1876 afholdte Generalforsamling, der saa langt fra blev afholdt i Hui og Hast, at den maa antages at have været i flere Timer, men at nævnte § ogsaa har været Gjenstand for Forhandling og nærmere er bleven forklaret paa en Maade, der ikke tør antages at have været villledende, om den end ikke har været tilstrækkelig klar for de Mødte. Men ved deres øvrige i Dommen omtalte Fremgangsmaade med Hensyn til Dannelsen af det nævnte Selskab og særlig deres vitterlig urigtige Anbringender i den af dem udstedte Prospektus findes de begge at have gjort sig skyldige i et strafbart Forhold, der dog efter Omstændighederne og særlig under Hensyn til, at de Tiltalte ikke kunne antages paa den Tid at have opgivet Troen paa, at Foretagendet vilde svare Regning, ikkun kan henføres under Straffelovens § 257.

Endvidere maa begge de Tiltalte for det af dem udviste, i Dommen ommeldte Forhold med at have tegnet en Forsik-

kring, der ikke stod i noget rimeligt Forhold til de Værdier, som havdes eller kunde ventes at komme tilstede, som det maa antages i den Hensigt, i paakommende Tilfælde at ville gjøre den gjældende, være at anse efter Straffelovens § 259.

Under denne Del af Sagen bliver Gregersen endvidere at dømme for Aager, som i Dommen sket, hvorimod han hverken vil kunne dømmes for uordentlig Bogføring ved Selskabet Engeldrupværk, hvis Bo ikke er kommet under Fallitbehandling, eller for det i Dommen under § 245 henførte Forhold, hvilket hverken kan betragtes som Pengeafpresning eller overhovedet anses som strafbart, i hvilken Henseende bemærkes, at den omhandlede Kapitalforsikringspolice i Hafnia ikke blev given som Vederlag for den i Dommen nævnte Renterestance, men for Udlæg af en anden Rente, der ifølge Kontrakten med Jørgen Jørgensen den Yngre ikke skulde udredes af de Tiltalte.

Jørgen Nielsen bliver for sit Vedkommende endnu for de i Dommen anførte Uordener ved sin Bogføring at dømme efter Straffelovens § 262, 2det Led, tildels i Forbindelse med Konkurslovens § 148, hvorimod han navnlig under Hensyn til de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke vil kunne dømmes for svigagtigt Forhold ved Erhvervelsen af Niels Jørgensens Underskrift paa Skadesløsbrevet af 25 August 1874 — med hvilket der iøvrigt ikke, saaledes som i Dommen anført, har været forbundet nogen Panteret.

De Straffe, som de ovenomhandlede fem Tiltalte efter det Foranførte have forskyldt, blive at bestemme for Larsen til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, for Rasmus Nielsen og Christensen til simpelt Fængsel henholdsvis i 2 Maaneder og 14 Dage, og for Gregersen og Jørgen Nielsen til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder for hver, hvorhos Gregersen til vedkommende Politikasse vil have at udrede den i Dommen fastsatte Bøde af 12,000 Kr.

Hvad endelig angaar de fire i Dommen under Nr. 9—12 nævnte Tiltalte, kan det efter de af Peder Hansen og Jørgen Jørgensen den Ældre afgivne Forklaringer om de af dem hafte Samtaler ikke antages, at de have fattet nogen saadan Beslutning om Brandstiftelse ved fælles Bistand, som udkræves til Anvendelse af Straffelovens § 54, hvorimod Jørgen Jørgensen den Ældre ved disse Samtaler maa anses at have udvist en efter § 51 strafbar Virksomhed for den nævnte Forbrydelses Iværksættelse; endvidere maa det efter det Oplyste vel antages, at Peder Hansen under den i Dommen omtalte Samtale med Lars Peder Jensen har forsøgt at bestemme denne til at udføre den mellem dem omhandlede Ildspaaættelse, men L. P. Jensen kan dog ikke anses at have givet et bestemt Tilsgagn eller fattet en endelig Beslutning derom; og endelig mangler der tilstrækkelig Føje til at antage, at Jeppe Hansens

Yttringer under de i Dommen omtalte to Samtaler mellem ham og Peder Hansen om Ønskeligheden af, at Engeldrupværk blev brændt af, have været af saadan Beskaffenhed, at de kunne medføre Strafansvar. I Betragtning heraf vil der være at tillægge L. P. Jensen og Jeppe Hansen Frifindelse, medens Jørgen Jørgensen den Ældre bliver at dømme efter Straffelovens § 281, jfr § 51, efter Omstændighederne og under Hensyn til § 23 til 20 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost. Peder Hansen, der tillige, som i Dommen anført, har forsøgt at formaa en Fabrikarbejder til Ildspaaættelse, bliver at dømme efter § 281, jfr. § 52, sidste Punktum, og hans Straf at bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger vil Kommissionsdommen kunne stadfæstes, dog saaledes, at de befalede Sagføreres Salarier findes at burde forhøjes til de nedenstaaende Beløb.

Thi kjendes for Ret:

Med Hensyn til Sigtelsen for Overtrædelse af Lov af 23 Januar 1862 om Benyttelse af Firmaer m. v. afvises Sagen.

Jeppe Hansen og Lars Peder Jensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Lars Larsen, Hans Gerhard Lauritz Gregersen og Jørgen Nielsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde, Larsen i atten Maaneder og de to andre hver i otte Maaneder. Peder Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i tre Gange fem Dage, Jørgen Jørgensen i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i tyve Dage, Rasmus Nielsen i simpelt Fængsel i to Maaneder og Peder Christensen i simpelt Fængsel i fjorten Dage.

I Henseende til den H. G. L. Gregersen idømte Bøde samt Aktionens Omkostninger bør Kommissariernes Dom ved Magt at stande, dog at Salarierne bestemmes for Kancelliraad Borch til 800 Kroner, for Prokurator Kramer til 500 Kroner og for Kammerassessor Jespersen til 400 Kroner.

Advokaterne Henrichsen, Hindenburg og Klubien tillægges i Salarium for Højesteret hver 1600 Kroner, der udredes af de Tiltalte paa samme Maade som Aktionens øvrige Omkostninger.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: For den ved Allerhøjeste Rescript af 23 Maj 1879 nedsatte Kommission tiltales:

- 1) Handskemager Lars Larsen,
- 2) Boghandler Rasmus Nielsen,
- 3) Entreprenør Peder Christensen,
- 4) Fhv. Bogholder Hans Gerhard Lauritz Gregersen,
- 5) Kjøbmand Jørgen Nielsen af Bogense,
- 6) Klodsemager Vilhelm Julius Hansen, kaldet Knudsen,
- 7) Møllejer Niels Peter Brandt,
- 8) Redaktør Jens Ludvig Jensen,
- 9) Gaardmand Jeppe Hansen af Nørre-Høirup,
- 10) Gaardmand Peder Hansen sammesteds,
- 11) Fæstegaardmand Jørgen Jørgensen den Ældre af Engeldrup og
- 12) Slagter Lars Peter Jensen af Rostrup Mark,

Nr. 1—5 for Overtrædelse af forskellige Bestemmelser i Straffelovens 26de Kapitel, tildels sammenholdt med § 245 samt med Bestemmelser i 4de, 5te og 7de Kapitel og Konkursloven af 25 Marts 1872 § 148; Nr. 1 og 2 tillige for Falsk og for Overtrædelse af Fimaloven af 23 Januar 1862; Nr. 3 og 4 ligeledes tillige for Overtrædelse af sidstnævnte Lov og Nr. 4 tillige for Aager; Nr. 6, 7 og 8 for Overtrædelse af Straffelovens §§ 262 og 263, sammenholdt med Konkurslovens § 148 samt af Firma-loven af 23 Januar 1862, og Nr. 9, 10, 11 og 12 for Overtrædelse af Straffelovens 28de Kapitel, sammenholdt med forskellige Bestemmelser i 4de og 5te Kapitler.

Sagen drejer sig dels om Fabrikken Engeldrupværks Brand og de i Anledning af Stiftelsen og Bestyrelsen af Selskabet „Engeldrupværk“ stedfundne Misligheder og dels om de Misligheder, som ere forefundne ved Bestyrelsen af „Fyens Folkebank“. De med Sagen forbundne Omstændigheder ere følgende:

Natten mellem den 23de og 24de Maj 1878 afbrændte under mistænkelige Omstændigheder den Selskabet „Engeldrupværk“ tilhørende Klædefabrik af samme Navn, beliggende i Nørre-Høirup Sogn, Lunde-Skam Herreder. De i Anledning af denne Ildebrand foretagne Undersøgelser førte til Anholdelse af tvende Medlemmer af det nævnte Selskabs Bestyrelse, de Tiltalte, Nr. 4, Gregersen og Nr. 5, Jørgen Nielsen. Strax efter Anholdelsen fremkom fra Gregersen, som tillige var Bogholder i „Fynes Folkebank“, visse Meddelelser, som foranledigede Politiet i Odense til at anstille Undersøgelse om Forholdene i bemeldte Bank. Ved denne Undersøgelse viste det sig, at, medens Banken ved det kort forinden offentliggjorte Regnskab for 1877 var fremstillet som godt situeret og særlig, at der var udbetalt Aktionærerne et Udbytte af 4 pCt. for det nævnte Aar, var Banken nu insolvent, idet ikke alene Aktiekapitalen, 400,000 Kr., og det ifølge Regnskaberne opsparede Reservefond paa 29,000 Kr. vare tabte, men at der ogsaa af de indskudte Penge var tabt et meget betydeligt Beløb, saa at det hele Tab, derunder indbefattet Aktiekapital og

Reservefond, maatte anslaa til henimod en Million Kroner. Til lige fremgik det af disse Undersøgelser, at en ikke ringe Del af det paaregnede Tab hidrørte derfra, at enkelte af Bestyrelsens Medlemmer samt Bogholderen havde sat sig i en meget betydelig Gjæld til Banken, uden at der herfor var stillet denne tilstrækkelige Sikkerhed, og endelig forelaa mod tvende af Bestyrelsens Medlemmer Mistanke om begaaet Falsk. Medens disse Oplysninger førte til, at Folkebankens Bo den 15 Juni s. A. blev overgivet til Konkursbehandling og at der under Odense Kjøbstads Jurisdiktion indlededes kriminel Undersøgelse om Forholdene i Folkebanken, fortsattes samtidig dermed under Lunde-Skam Herreders Jurisdiktion den paabegyndte Undersøgelse angaaende Forholdene ved Engeldrupværk. Ved disse Undersøgelser, hvis Resultater ifølge det fornævnte Allerhøjeste Kommissorium skulle paakjendes under nærværende Sag, er fremdraget de nedenanførte, under Aktionsordren indbefattede Forhold.

„Fyens Folkebank“ blev stiftet den 30 Oktober 1870 af de Tiltalte Larsen, R. Nielsen, P. Christensen, V. J. Hansen eller Knudsen og nogle Flere. Ved de saantidig vedtagne og den 10 Juni 1871 af Generalforsamlingen billigede Love fastsattes det, at Bankens Formaal skulde være „at gjøre Udlaan paa kortere Tid til en rimelig Rente, samt, saasnart Midler ere tilstede, udføre enhver Bankforretning“. I den tilsvarende § 1 i de senere Love af 31 Januar 1873 udelades Ordene „saasnart Midler ere tilstede“; § 1 i de seneste Love af 29 Oktober 1877 udelader endvidere Ordene „paa kortere Tid“. I den første Tid virkede Banken som et privat Institut til Støtte for Interessenterne i deres Pengeforhold, og først den 8 Maj 1872 fremtræder den som et offentligt Bankinstitut med en Aktiekapital paa 200,000 Kr., der i Aaret 1875 blev fordoblet til 400,000 Kr., som i alt Væsentligt maa antages virkelig at være blevne indbetalte. I Bankens Bestyrelse have de Tiltalte Larsen, R. Nielsen og Christensen stedse havt Sæde, Tiltalte V. J. Hansen eller Knudsen har været Medlem deraf fra Begyndelsen indtil Marts 1878, Tiltalte J. L. Jensen indtil 1 April 1877, Tiltalte Brandt fra sidstnævnte Dato indtil Slutningen, og endelig var Tiltalte Gregersen, ved Siden af sin Stilling som Bogholder, Medlem af Bestyrelsen i 2½ Maaned fra Nytaar 1878. Larsen var gennem hele Bankens Bestaaen Formand; som Næstformænd have efter hverandre fungeret J. L. Jensen, R. Nielsen og Brandt, Sidstnævnte dog først fra den 1 April 1878. Af Bestemmelser i Bankens forskjellige Love fremhæves, at Bestyrelsen skulde holde regelmæssige Møder til bestemte Tider, hvilken Bestemmelse ses ikke at være overholdt, at de løbende Forretninger skulde ledes af Formanden, i hans Forfald af Næstformanden i Forening med et Bestyrelsesmedlem. Banken forbandtes ved Underskrift af Formanden og et Bestyrelsesmedlem. En af 2 Medlemmer bestaaende Kontrollkomite, valgt af Generalforsamlingen

skulde revidere det aarlige Regnskab, forinden det forelagdes Generalforsamlingen til Godkjendelse og mindst én Gang hvert Fjerdingaar efterse Bøgerne, Kassen og Beholdningerne. Denne Kontrolkomite var, hvis den opdagede Svig eller en Underbalance paa over 10 pCt. af den tegnede Aktiekapital, berettiget til at suspendere Bestyrelsen og skulde da strax indkalde Generalforsamlingen. Efter de indtil den 1 Januar 1878 gjældende Love var Bestyrelsen forpligtet til, ifald en Underbalance af 10 pCt. af Aktiekapitalen skulde opstaa, strax at forelægge Generalforsamlingen Spørgsmaalet, om Institutet burde opløses og alle de efter hverandre gjældende Love paalægge Bestyrelsen paa Aarsbalancerne at afskrive havte eller forventede Tab.

Betingelserne for Bankens Udvikling synes i de første Aar at have været heldige, Penge gik rigeligt ind og Forretningerne naaede snart et ret betydeligt Omfang. Efterhaanden oprettedes 3 Filialer, nemlig i Assens den 1 December 1873, i Bogense den 25 Maj 1875 og i Svendborg den 2 November 1875.

I Bankens hele Tilværelsestid var Larsen saa godt som altid tilstede i Forretningstiden. Det er tilstrækkeligt oplyst, at det som oftest har været ham alene, som disponerede, og efter de fremkomne Oplysninger maa det endog antages, at han i sin Styrelse har lagt for Dagen baade Egenraadighed og Ulyst til at lade sig binde af nogen Regel eller Form, hvilke Egenskaber i Forbindelse med visse andre Omstændigheder, deriblandt hans betydelige Gjæld til Banken, til forskellige Tider ses at have fremkaldt Opposition imod ham fra nogle af de andre Bestyrelsesmedlemmers Side. Hverken han eller nogen af de andre Bestyrelsesmedlemmer vare i Besiddelse af særlig Fagkyndighed i Henseende til Bankforretninger.

De øvrige Bestyrelsesmedlemmer gjorde efter Omgang Tjeneste i Bankens Kontortid, hver i 3 Maaneder, uden at det ses, at nogen af dem har ved Siden af Larsen taget nogen kjendelig Del i Dispositionerne, og særligt gjælder dette ogsaa om de skiftende Næstformænd, der ikke ses i denne deres Egenskab, hverken i Henseende til Bankens almindelige Forhold eller i Henseende til de Forhold, som ere af særlig Betydning for nærværende Sag, at have udøvet større Indflydelse end noget af de andre Medlemmer.

Bogholderen, Tiltalte Gregersen, blev i Foraaret 1873, som ganske ungt Menneske og uden at have erholdt nogen grundig Uddannelse i Bogholderi, ansat i denne Stilling i Banken, som ikke tidligere havde brugt nogen Bogholder, men hvis dengang vedtagne forandrede Love havde paalagt Bestyrelsen at antage en saadan. Skjøndt denne Tiltaltes Stilling kun gjorde ham til Bestyrelsens underordnede Funktionær, maa det dog, efter hvad derom er fremkommet under Sagen, betragtes som afgjort, at han ved forskellige Omstændigheders Medfør faktisk efterhaanden

kom til at indtage en mere fremtrædende og uafhængig Stilling end hans Ansættelse i og for sig vilde medføre. Navnlige benyttede han denne sin Stilling til, med Bestyrelsens stiltiende Samtykke, at disponere friere paa sin Konto i Banken for løbende Kredit end han selv antog vilde blive tilstedet en anden Kunde, særlig til friere og uden at indhente udtrykkeligt Samtykke at hæve Penge paa denne Konto og til at forskaffe sig Laan uden tilstrækkelig Sikkerhed. Saaledes har han selv erkjendt, at hvad han skyldte paa sin Konto for Kredit i løbende Regning og for et i November 1877 erholdt kontant Laan paa 5000 Kr. mod Pant i Engeldrupværkaktier, som han, ifølge hvad der under den vedkommende Del af Sagen er oplyst, findes selv at have anset for ganske værdiløse, er Gjæld, som han alene har været i Stand til at stifte ved den ejendommelige og mere indflydelsesrige Stilling, som han var kommen til at indtage og for hvis Følger han derfor tildels selv maa bære Ansvaret. Disse Omstændigheder, som have bragt Tiltalte Gregersen til at indtage en med Bestyrelsesmedlemmernes analog Stilling i Banken og som maa strække deres Virkninger til alle de væsentlige denne Del af Sagen og Tiltalte Gregersen vedkommende Forhold, blive af fremtrædende Betydning for Bedømmelsen af hans Handlinger.

Ved de strax efter Undersøgelsens Begyndelse fremdragne Oplysninger om Bankens Forhold, viste det sig, at denne bl. A. paa efternævnte Konti havde følgende Tilgodehavende:

Bestyrelsens Formand, Tiltalte Larsen, skyldte:		
a) paa Konto for Kredit i løb. Regning	51,539. 84.	
b) paa en saakaldet Separatkonto	34,420. 49.	
		85,960 Kr. 33 Ø.
Bestyrelsesmedlem, Tiltalte Nielsen skyldte:		
a) paa Kredit i løbende Regning	7,362. 20.	
b) paa Separatkonto	22,651. 78.	
		30,013 — 98 —
Bestyrelsesm., Tiltalte P. Christensen, skyldte;		
a) paa Kredit i løbende Regning	51,237. 22.	
b) paa Separatkonto	2,043. 06.	
c) paa en Konto for et Skib	3,630. 67.	
		56,910 — 95 —
Bogholderen, Gregersen, skyldte:		
a) paa Kredit i løbende Regning	25,715. 96.	
b) paa Separatkonto	15,231. 12.	
c) paa Laan	15,800. „	
		40,947 — 08 *)-

*) Skal være: 56,747 Kr. 08 Ø.

Tilsammen skyldte altsaa de 3 Bestyrelsesmed-
lemmer og Bogholderen 213,833 Kr. 34 Ø. *)

Tillige fandtes Skolelærer S. Jørgensen i Rolund at skyldte 110,081 Kr. 97 Øre, Tiltalte Jørgen Nielsen ligeledes et betydeligt Beløb og den saakaldte Hastrupske Konto 459,673 Kr. 53 Ø. Endelig vare de nævnte Bestyrelsesmedlemmer og Bogholderen i meget omfattende Grad Garanter for Vexler, som henlaa i Bankens Portefeuille. Særlig forefandtes i denne endel Vexler, tilsammen af Beløb 14,000 Kr., som Larsen, Nielsen og Gregersen havde garanteret for hverandre indbyrdes. Larsen var ialt Garant paa Vexler til et samlet Beløb af . . . 44,170 Kr.

Nielsen for Vexler til Beløb . . . 45,865 —

Gregersen 26,350 —

P. Christensen 17,000 —

hvorved dog maa bemærkes, at Vexlerne tildels vedkomme flere af de nævnte Personer, fordi de samme Navne findes paa disse Vexler. En Kassekredit, der var indrømmet Selskabet Engeldrupværk, var løben op til ca. 54,000 Kr.

Under Behandlingen af Konkursboet er den de nævnte Tiltalte paahvilende Gjæld til Banken ved Realisation af den stillede Sikkerhed m. m. nedbragt saaledes, at den ved Undersøgelsens Slutning efter definitiv Opgjørelse udgjorde:

For Larsen:

a) Kredit i løbende Regning og Separatkonto (25,529 Kr. 65 Ø.)	48,981. 07.	
b) Vexler	19,898. 49.	
		68,879 Kr. 56 Ø.

For Nielsen:

a) Kredit i løbende Regning og Separatkonto (14,237 Kr. 6 Ø.)	19,428. 62.	
b) Vexler	6,200. 60.	
		25,629 — 22 —

For Christensen:

a) Kredit i løbende Regning, Se- paratkonto (2119 Kr. 47 Øre) og Skibskontoen	12,696. 70.	
b) anden Gjæld	9,000. „	
		21,696 — 70 —

At overføre . . . 116,205 Kr. 48 Ø.

*) Skal være: 229,632 Kr. 34 Ø.

Overført 116,205 Kr. 48 Ø.

For Gregersen:

a) Kredit i løbende Regning og Separatkonto (11,019 Kr. 84 Ø.	17,816. 57.	
b) Vexler	6,090. 30.	
c) Laan	7,722. "	
d) en personlig Konto	192. "	
		31,820 — 87 —

Tilsammen ved disse Tiltalte . . . 148,026 Kr. 35 Ø.,

hvorved dog, som tildels nedenfor anført, maa bemærkes, at i de for Larsen og Gregersen anførte Summer mulig bor fradrages nogle, i Forhold til det hele Tab betydningsløse Beløb, hvormed deres Konti kunne antages paa Grund af Bogføringsfejl at være for stærkt belastede.

Larsen, Nielsen og Gregersen ere under Konkurs og deres Boer give en Dividende af henholdsvis 4 pCt., 16 pCt. og 1 pCt., der ere fradragne de nævnte Tab. De opførte Summer repræsentere saaledes Bankens endelige Tab ved de nævnte Tiltalte. Afset fra den Hastrupske Konto har Larsen forvoldt Banken det største Tab af alle dens Debitorer. Hans Gjæld paa Kredit i løbende Regning beløber sig til henimod 25 pCt. af Alt, hvad der paa denne Konto er tabt, og i det Hele vare de 4 nævnte Tiltalte, paa enkelte Undtagelser nær, Bankens betydeligste Debitorer.

Den ovennævnte, Skolelærer S. Jørgensen i Rolunde, indrømmede Kredit, der ses at være anvendt væsentlig til Spekulationer i indenlandske Børspapirer, har vel vist sig at være utilstrækkelig sikkert, idet den ifølge Meddelelse fra Konkursboet har medført et Tab paa henimod 29,000 Kr., men i Henseende til denne Konto findes dog intet Strafansvar at kunne paahvile Bestyrelsen.

Den ligeledes ovennævnte saakaldte Hastrupske Konto har sin Oprindelse og sit Navn fra en Forbindelse, som daværende Adjunkt ved Odense Kathedralskole, Hastrup, i Slutningen af Aaret 1873 knyttede med Banken, sigtende til Spekulationer, saagodtsom udelukkende i fremmede Børspapirer. Som Depot indbetalte Hastrup en Sum af 9,900 Kr. og forøvrigt skulde som Sikkerhed for Kontoen henligge de paa denne indkjøbte Børspapirer, hvorved dog bemærkes, at det kun var et forholdsvis ringe Antal af disse, der virkelig hjemkjøbtes, medens Forretningerne i de allerfleste Tilfælde kun bestode i en Spekulation med Hensyn til Kursforandringerne fra Maaned til Maaned, det saakaldte Kjøb eller Salg pr. ultimo. Banken førte disse Forretninger gennem nogle Bankierhuse i Hamborg og Altona, hos hvilke ogsaa alle de virkelig hjemkjøbte Effekter forbleve henliggende, uden

nogensinde paa anden Maade at komme i Bankens Besiddelse, der meget mere ved at stifte Laan paa Effekterne berøvede sig sin Sikkerhed. Denne Konto antog snart meget betydelige Dimensioner og medførte tilsvarende Tab. Efter Bankens Bøger udviste Kontoen et Tilgodehavende for Banken den 31 December 1874 af ca. 291,000 Kr., den 31 December 1875 af ca. 432,000 Kr., den 31 December 1876 af ca. 474,000 Kr., den 31 December 1877 af 501,943 Kr. og endelig, som ovenanført, i Begyndelsen af Juni 1878 af 459,673 Kr. 53 Øre, Alt med Tillæg af Renter og Provision, der ikke betaltes kontant, men kun debiteredes Kontoen. Efter den fra Konkursboets Side med de udenlandske Forbindelser skete endelige Opgjørelse er det definitive Tab paa denne Konto 418,505 Kr. 83 Øre, en Sum, som overstiger Bankens hele Aktiekapital. Dette overordentlig betydelige Tab viser sig at være Hovedaarsagen til Bankens Insolvents, uden at den med Hensyn til samme kan rejse noget Krav til Adjunkt Hastrup. Forholdet til denne blev nemlig afbrudt allerede i Foraaret 1876. Paa den Tid havde nemlig Bankbestyrelsen faaet Betænelighed ved Kontoens stigende Underbalance og da Adjunkt Hastrup ikke var villig hverken til at afvikle eller til at præstere forøget Indbetaling, afbrød Banken Forholdet og fortsatte nu, foreløbig paa egen Regning, Forretningerne paa Kontoen, forbeholdende sig sine Rettigheder mod Hastrup. En mellem denne og Banken i den Anledning senere opstaaet Retssag endte i Foraaret 1878 med et Forlig, efter hvilket Hastrup fik udbetalt kontant 1200 Kr. og Ret til at spekulere videre paa en ham i Banken aabnet Kredit paa 5500 Kr., medens derimod Banken, som utvivlsomt havde store Summer tilgode hos Hastrup, aldeles opgav al Ret mod denne og end ikke under Retssagen, der var anlagt af Hastrup, som paastod Tilbagebetaling af de indbetalte 9900 Kr., fremkom med nogen egentlig Oplysning om sit Tilgodehavende og ifølge Bestyrelsesbeslutning ejheller anlagde Kontrasøgmaal. Grunden hertil maa antages at have været, ikke alene, at Bankbestyrelsen nærede Tvivl om, hvorvidt Kontoen var rigtig bogført, men ogsaa, at den ikke ønskede at gjøre bekendt, hvilket Tab der var lidt. Forøvrigt vilde Hastrup, efter hvad der foreligger, ikke have været i Stand til at yde Dækning for Tabet.

Der har under Sagen været rejst Tvivl om, hvorvidt den ommeldte Konto virkelig kunde antages at have medført et saa betydeligt Tab, som Bogføringen udviser. I saa Henseende er det oplyst, at Bogføringen paa Kontoen er i høj Grad uklar og forvirrende, samt at Kontoen tilsyneladende er for stærkt debiteret til et betydeligt Beløb, hvormed Tabet altsaa skulde nedbringes. Endvidere er det af Tiltalte Gregersen erkjendt, at Bogføringen i lang Tid aldeles var unldadt og Overblikket over Kontoen tabt; saaledes bragtes Bogføringen,* der skete ved Hjælp af den foreliggende Korrespondance, for Aarene 1874 og 1875 først i Orden

i Begyndelsen af Aaret 1876 og det maa betragtes som afgjort, at man i lang Tid i Banken faktisk var uden paalidelig, eller i al Fald uden let tilgængelig Kundskab om Kontoens sande Tilstand og derfor handlede saa godt som i Blinde. Under Forhørene er der i Anledning af disse Spørgsmaal anstillet Undersøgelse, hvis Resultat imidlertid er blevet det, at, om end Kontoens Bogføring i Enkelthederne er i Uorden, maa det endelige Resultat dog i alt Væsentligt betragtes som rigtigt, hvilket ogsaa bestyrkes derved, at der ved Opgjørelsen med de udenlandske Forbindelser og under Konkursboets Behandling ikke er forefunden nogen Uoverensstemmelse.

Foruden at der saaledes gennem den Hastrupske Konto ved Børsspekulationer i udenlandske Børspapirer er paadraget Banken et omfattende Tab, er dette ad samme Vej ligeledes sket paa andre Konti, nemlig dels gennem den saakaldte Prolongationskonto, dels gennem de Tiltalte Larsens, Niensens, Gregersens og tildels Christensens saakaldte Separatkonti.

Den førstnævnte Konto har sin Oprindelse fra en Spekulation i 700 østerrigske Kreditaktier, som oprindeligt horte hjemme paa den Hastrupske Konto, men som, dengang Bruddet med Hastrup indtraadte i 1876, af særegne Grunde udtoges fra denne og gik over paa en egen Konto. Disse Effekter havde imidlertid aldrig været hjemkjøbte og Forretningen bestod derfor kun i en Spekulation i Kursforandringerne, idet Effekterne hos Korrespondenterne „prolongeredes“ fra Maaned til Maaned, hvorfra Navnet skriver sig. Paa denne Konto, som udelukkende førtes for Bankens egen Regning, bleve ogsaa senere andre Spekulationer i lignende Effekter opførte, men da der aldrig paa samme har været hjemkjøbt nogetsomhelst Værdipapir, har der ingensinde for det mulige Tab været henlagt noget Depot, og da Kontoens Resultat blev Tab, har dette altsaa ikke i Konkursboet kunnet nedbringes ved nogen Realisation. Allerede den 31 December 1876 maatte Tabet opføres med 40,940 Kr., og ved Konkursens Udbrud var det 33,405 Kr. 42 Øre, der vel i Ballancerne, som nedenfor vil blive vist, opføres som et Aktiv, et Tilgodehavende for Banken, men i Virkeligheden udelukkende repræsenterede tabte Penge. Og dernæst viser Bogføringen, at Tabet paa denne Konto har været ca. 22,300 Kr. større endnu, idet Kontoen ses at være nedbragt med et saadant Beløb fra den nedenfor nævnte Blankokonto.

De ovennævnte Bestyrelsesmedlemmers og Gregersens Børsspil skriver sig fra 1874 eller 1875. De 4 nævnte Tiltaltes Spekulationer begyndte med, at de for Beløb, for hvilke de debiterede sig i Bankens Bøger, indkjøbte nogle forskellige udenlandske Børspapirer, som forbleve henliggende som Depot hos Korrespondenterne i Udlandet. Derefter fortsattes indtil det sidste Spekulationerne pr. ultimo med flere forskellige Slags Papirer, tildels i betydelige Poster. Baade Gevinst og Tab er fremkommet, men

Kontoerne have aldrig været dækkede, de have tværtimod hvert Aar udvist betydelige Debet, og det endelige Resultat er blevet de Tab, som ovenfor ere anførte for de saakaldte Separatkonti. Saaledes benævnedes nemlig de Konti, som fra den 1ste Januar 1876*) aabnedes alene for disse Forretninger, der tidligere havde været forte over andre Konti. Efter Dagens Kurs, da Konkursen udbrød, havde de som Depot henliggende Papirer for Larsen en Værdi af 8562 Kr. 58 Øre og for Nielsen og Gregersen hver en Værdi af 3743 Kr. 8 Øre. Ogsaa her gjælder det, at Tabene ved disse Spekulationer i Virkeligheden have været en Del større, idet de Paagjældende ad andre Veje, navnlig ved Hjælp af Vexler, have nedbragt deres Separatkonto med tildels ikke ringe Beløb. Det bliver her at bemærke, at en af Larsen fremsat Indsigelse, ifølge hvilken hans Separatkonto skulde være belastet med et for stort Beløb, paa Grund af Bogføringens Mangelfuldhed ikke absolut kan forkastes; dog kan dette Beløb i alt Fald ikke antages at overstige en Sum paa 2 à 3000 Kr.

De tiltalte Bestyrelsesmedlemmer, Larsen, Nielsen og Christensen samt Bogholderens Gjæld paa Konto for Kredit i løbende Regning, der efter stedfunden Realisation af den stillede forskellige Sikkerhed har foranlediget de ovennævnte Tab for Banken, er opstaaet derved, at de have overtrukket deres Konto med anselige Beløb, saaledes, at de Aar efter Aar have været Bankens Debitorer. Pengene have de brugt paa forskellige Maader, Larsen saaledes for en Del til Indbetaling paa et Inddæmningsforetagende ved Nakskov, hvori han var Andelshaver, Christensen til Entrepriser, hvori han paa flere Steder i Landet var interesseret. Paa disse Konti fandtes ved Konkursens Udbrud henlagt en Del Værdier som Depot. For Larsen henlaa Andelsparten i Inddæmningen ved Nakskov, der af Bestyrelsen skal være antagen som Sikkerhed for 45,000 Kr., men paa hvilken dog for Konkursen kun var indbetalt 25,000 Kr., medens Bankens Konkursbo for ikke at tabe det alt indbetalte Beløb har maattet efterbetale 3000 Kr. Til nogen større Sum end de indbetalte 28,000 Kr. er det heller ikke lykkedes Boet at realisere Partsbrevet; endvidere henstaa 2400 Kr. Aktier i Fyens Folkebank, der selvfølgelig vare værdiløse, en ligeledes værdiløs Vexel paa 3000 Kr., endosseret af Tiltalte R. Nielsen, 3000 Kr. Aktier i Bryggeriet Odense og endelig nogle forskellige Smaaaværdier. Den nominelle Værdi af Larsens Depot var ialt 34,084 Kr. og 25 Franks. For R. Nielsen henlaa som Depot et Kautionsbevis, hidrørende fra de Medtiltalte Larsen, Christensen, J. L. Jensen og Hansen eller Knudsen, hver for 400 Kr., altsaa ialt for 1600 Kr., hvoraf Halvdelen er indkommet, samt et Skadesløsbrev, hvori der der for 10,000 Kr.

*) Skal være: 1877.

gives Banken Haandpant i en Del specificerede Bøger, der i Skadesløsbrevet anslaaes til en Værdi af 15,500 Kr., men som ved Auktion ere realiserede for neppe 800 Kr. Denne Tiltalte havde derhos ligeledes til yderligere Sikkerhed paa sin Separatkonto ved Skadesløsbrev givet Sikkerhed i en anden Samling af Bøger, som i Dokumentet ansættes til 27,000 Kr., men som Konkursboet ved Auktion kun har kunnet udbringe til 1500 Kr. Gregersen havde til Sikkerhed paa sin Konto for Kredit i løbende Regning stillet 6400 Kr. Aktier i Bryggeriet Odense, 3200 Kr. Folkebanksaktier samt enkelte andre mere eller mindre værdiløse Aktier og endelig en Panteobligation paa 13,000 Kr., som har vist sig god. Den nominelle Værdi af Depotet var 24,585 Kr., men kunde ingenlunde udbringes af denne Sum. Endelig bestod Sikkerheden for P. Christensen i nogle Kautionsbeviser, 4000 Kr. Folkebanksaktier, samt en Del Aktier i det forenede Dampskibsselskab, det store nordiske Telegrafskibsselskab og Privatbanken m. m. Dette Depot, hvis nominelle Værdi kunde anslaaes til ca. 30,934 Kr., bestod saaledes tildels i lettere realisable Effekter, men dels viste det sig, at Børspapirerne vare solgte paa den saakaldte Blankokonto, hvorved den effektive Sikkerhed var opgivet, og dels har Depotet dog ikke været af større Værdi, end at der paa denne Tiltaltes samlede Konti er opstaaet en udækket Gjæld paa 21,696 Kr., saaledes som ovenfor anført, og dertil er man endda kun naaet ved at overtage en ogsaa denne Tiltalte tilhørende, men forud behæftet Andel i Nakskovinddæmningen, som imidlertid kun for Banken har ladet sig udbringe til 3000 Kr.

For de Laan, som vare givne Gregersen og som nu ere i det Væsentlige tabte, var som Sikkerhed stillet dels Engeldrupværkaktier, dels Folkebankaktier og nogle Aktier i Bryggeriet „Odense“.

For de Tiltaltes Vexelgjæld var ingen særlig Sikkerhed stillet.

Med Hensyn til, at det saaledes er oplyst, at de nævnte Tiltalte, navnlig gennem løbende Kassekredit, have paadraget sig betydelige Gjældsforpligtelser til Banken, som have medført omfattende Tab for denne, ses der ikke at foreligge nogen særlig Bestyrelsesbeslutning i saa Henseende, saaledes navnlig ikke i de enkelte Tilfælde nogen Beslutning af Formanden i Forbindelse med et andet Bestyrelsesmedlem. Lovene forbøde ikke Bankens Funktionærer at staa i Gjældsforhold til denne; det hørte til de løbende Forretninger, som lededes af Formanden, at bevilge Kredit og Laan, og det er af de Tiltalte udtalt, at det betragtedes som en dagligdags Forretning, der ikke gjordes til Gjenstand for særlig Overvejelse, at de Vedkommende hævdede Penge paa deres Konti. Den tilstaaede Kredit ses ikke at have været litimeret ved noget Maximum.

Strax efter at Undersøgelsen om Forholdene i Folkebanken

var begyndt, viste det sig, at der blandt de Deposita, som af Kunder vare stillede som Sikkerhed for modtagne Laan, manglede forskjellige Børseffekter. Det nærmere Eftersyn i denne Anledning gav til Resultat, at saa godt som samtlige Værdipapirer, der havde Kurs paa Kjøbenhavns Børs og som af Kunder vare deponerede i Banken og altsaa tilhorte disse, manglede. Hvad der endnu var tilbage, bestod for den overvejende Del enten af værdiløse eller dog vanskeligt realisable Lokaleffekter, saasom Bankens egne Aktier eller af Panteobligationer o. desl. Ved Forhørene er det paavist, at de saaledes manglende Værdipapirer af Bankbestyrelsen ere solgte, i næsten alle Tilfælde uden Ejerens Vidende og Samtykke, og uden at den paagjældende Kundes Konto blev krediteret for det ved Salget indkomne Beløb. Dette gik, uden at nogen Afregning fandt Sted, ind i Bankens Kasse.

Dette Forhold har udviklet sig saaledes:

Det kunde fra Tid til anden hænde, at Banken kom i en øjeblikkelig Mangel for Kontanter, og at den derfor i et andet Pengeinstitut optog et kortvarigt Laan paa et deponeret Børspapir, som saa atter blev indløst. Det næste Skridt blev imidlertid, at man ligefrem solgte paa Ihændeleveren lydende Papirer, mulig i Begyndelsen i det Haab senere at kunne tilbagekøbe dem. Men efterhaanden som Bankens Mangel paa Kontanter blev mere følelig, blev det vanskeligt for den at tilbagekøbe Papirerne, og der solgtes tvertimod stedse flere af disse. Ogsaa fandtes det, at denne Fremgangsmaade mulig kunde blive en heldig Spekulation for Banken, thi da paa samme Tid en almindelig Tilbagegang i alle Kurser begyndte, kunde Banken ved senere at tilbagekøbe Papiret for en lavere Pris end den, for hvilken det var solgt, tjene Kursforskjellen. Det varede derfor ikke længe, inden Depotsalget ligefrem blev optaget og anerkjendt som System i Banken, altsaa som en Spekulation i indenlandske Børspapirer, for ved faldende Kurser at tjene Penge. Sædvanligt udstedtes ingen Recipisse for de indleverede Effekter, og i al Fald bleve de kun undtagelsesvis i Recipissen individualiserede med Nummer og Litra. Heraf affodtes dernæst en anden, med den nysnævnte nær beslægtet Spekulation. Naar der nemlig af en Kunde beordredes indkjøbt Børspapirer, som skulde henligge i Depot i Banken indtil Afvikling engang fandt Sted, undlod man jævnligt at indkøbe de beordrede Effekter, for hvilket man desuagtet strax debiterede den Paagjældende. Hele denne Fremgangsmaade havde altsaa den Betydning for Banken, at den opgav sit Pant og selv overtog den hele Risiko ved Kursforandringer, thi i al Fald, naar Afvikling krævedes, maatte den retablere det solgte Depot eller levere de til Indkjøb beordrede Effekter, uanset om Kursen var falden eller stegen, og for vedkommende Kunde, at han i Stedet for et bestemt Værdipapir væsentlig kun fik Bankens Solvens at lide paa, hvad navnlig kunde faa Betydning ved stigende Kurser.

Der er under Forhørene paavist mange Exempler paa denne Fremfærd fra Bankbestyrelsens Side. Men det har tillige vist sig, at Banken ikke i et eneste Tilfælde af egen Drift faktisk har inddraget nogen Fortjeneste ved Kursdifferencer, hvad enten den nu har været forhindret deri ved Mangel paa Kontanter eller den har villet spekulere i endnu lavere Kurser. Den har overhovedet ikke tilbagekjøbt noget Depot, undtagen naar den har været nødsaget dertil fordi vedkommende Kunde har forlangt Afvikling og altsaa skulde have sine Effekter udleverede, i hvilke Tilfælde Banken, i al Fald delvis, kunde benytte de af Kunden indbetalte Laanesummer til Tilvejebringelse af Papirerne. Overfor Effekternes Ejere gav man det stedse Udseende af, at de virkelig vare tilstede i Bankens Besiddelse. Ogsaa fra Filialerne have Depoter været inddragne til Hovedbanken til Benyttelse i dette Øjemed, og at den hele Fremgangsmaade har staaet i Forbindelse med Bankens stedse tiltagende Mangel paa Kontanter er tilstrækkelig godgjort under Forhørene, særlig derved, at mange Salg ses at have fundet Sted paa Tider, da Kassen har havt Trang til Kontanter.

Bogføringen i den nu omtalte Henseende skete i Begyndelsen paa Bankens Obligations- og Montkonto, men fra den 1 Januar 1877 oprettedes en særlig Konto derfor, som benævnedes Konto for Blankosalg eller kortere Blankokontoen. Som Grundlag for denne Konto uddroges af Obligations- og Montkontoen samtlige de indtil den 31 Decbr. 1876 solgte Depoter eller beordrede, men undladede Indkjøb af Børs effekter, og Belobet af alle disse Effekter krediteredes med deres Kurs den nævnte Dag Blankokontoen som Begyndelsessaldo. Denne udgjør en Sum af 143,703 Kr. 45 Øre. Fra den Tid at regne optager Blankokontoen alle de enkelte Dispositioner, saaledes at Salg — eller undladede Indkjøb — krediteredes den og Indkjøb ved Afviklingen debiteredes den. Den 31 Decbr. 1877 viser Kontoen en Kredit paa 170,751 Kr. 50 Øre, og skjøndt i den følgende Tid flere betydelige Afviklinger bleve begjærte af Kunder og Retablering af Depoterne altsaa maatte finde Sted, viser Kontoen dog endnu ved Bankens Lukning en Kredit paa ca. 100,000 Kr., som Banken altsaa skylder til Depoterne. Paa Aarsbalancerne er Blankokontoens Kredit opført som Passiv for Banken.

Det lader sig ikke betvivle, at Banken, eftersom Kurserne i de senere Aar af dens Bestaaen i det Hele vare tilbagegaaende, medens den var i Virksomhed, har kunnet beregne sig, om den end ikke virkelig har realiseret Indtægt af Depotsalget, hvilket den da ogsaa ses at have gjort, idet den har benyttet den antagne eller beregnede, men i begge Tilfælde i Virkeligheden kun fingerede Gevinst paa Blankokontoen, dels til dermed at nedbringe Prolongationskontoen med ialt ca. 22,300 Kr., dels paa anden Maade. Konkursboet derimod maa antages i det Hele at lide

Tab ved det Passerede. Ved Boets Overtagelse af Skifteretten henstod nemlig Forholdet til flere Debitorer, hvis Depoter ikke vare tilstede, uberigtiget, og da Boet selvfølgelig har maattet anerkjende Følgerne af de stedfundne Salg og altsaa tilsvare Depoterne, i al Fald ved Likvidation, har ved stigende Kurser i Mellemtiden ikke alene den paaregnede Fortjeneste kunnet forsvinde, men endog Tab opstaa. Der er Grund til at antage, at dette Sidste ved flere Afviklinger mellem Boet og de Vedkommende, navnlig med Skolelærer S. Jørgensen, er blevet Tilfældet, men i Mangel af den fornødne Oplysning paa Blankokontoen om de stedfundne Salgs Enkeltheder, har saadant Tab dog kun i et enkelt Tilfælde med fuldkommen Bestemthed ladet sig konstatere, nemlig i Forholdet til Lærer Nielsen i Frøbjerg. Denne havde i Folkebanken indleveret paa Hænde-haveren lydende Aktier i det store nordiske Telegraf-selskab til Beløb 100 Lst. og derpaa laant 900 Kr. Dette Laan var flere Gange bleven fornyet, men efter Konkursens Udbrud forlangte han det afviklet og altsaa sine indleverede Aktier tilbage. Det viste sig da, at disse ikke fandtes, men at de uden Ejerens Vidende og Samtykke vare solgte paa Blankokontoen den 15 Februar 1878 til en Kurs af 129, hvorimod Banken nu ved Likvidation maatte tilsvare dem til Laantageren til Kursen paa den Dag, da Afviklingen forlangtes, nemlig 150. Ikke alene lider Laantageren et Tab, da han for det Beløb, hvormed Aktiernes Pris paa Afviklingstiden overstiger hans Laan paa 900 Kr., nemlig 600 Kr., bliver simpel Kreditor i Boet og altsaa maa nøjes med Dividende, medens han ellers vilde staa aldeles udenfor Konkursordenen, men ogsaa Boets samtlige øvrige Kreditorer lide et Tab, svarende til Kursforskjellen mellem 129, for hvilke Aktierne ere solgte, og 150, for hvilke de ere overtagne ved Opgjørelsen med Laantageren.

Det er oplyst, at det er Tiltalte Larsen, som er den første Opfinder af det hele nu omtalte Forhold og har sat Depotsalget i System. Senere hen blev det en saa almindelig Sag, at der ikke fattedes særlig Beslutning om Salget af det enkelte deponerede Værdipapir, saaledes heller ikke om Salget af Lærer Nielsens Telegrafaktier, men naar der manglede Kontanter eller et saadant Papir til et eller andet Brug forøvrigt behøvedes i Banken, f. Ex. til Retablirng af et andet Depot o. desl., betragtedes det som en dagligdags Forretningssag, at der disponeredes derover.

Som alt ovenfor berørt, viste der sig i den senere Tid af Bankens Bestaaen en stedse mere følelig Mangel paa de fornødne rede Pengemidler. Dette viste sig bl. A. deri, at Banken for at afvikle December Termin 1877 paa meget byrdefulde Betingelser maatte optage et Laan hos en Privatmand, ligesom det ogsaa ses, at lignende Vanskeligheder forestod ved den Bankens Lukning umiddelbart følgende Juni Termin 1878. Denne Pengemangel kan for en Del være opstaaet derved, at det har vist sig, at der

i den senere Tid gik flere Penge ud af Bankens Sparekasse end der kom ind. Men det kan dog ikke lades ude af Betragtning, hvorledes betydelige Beløb af de indskudte Penge dels vare tabte i Udlandet ved Børsspekulationer og dels vare saa usolidt anbragte paa anden Maade, at de ikke vare til at realisere, deriblandt i stor Maalestok ved Udlaan til de ledende Mænd i selve Banken.

Hovedaarsagerne til Bankens Fallit maa søges dels i de store Tab paa den Hastrupske og de andre Spekulationskonti saavel som paa de øvrige personlige Konti, dels i Bogføringens Uorden og Regnskaberne Upaalidelighed, som have medført, at Bankens sande Stilling ikke blev Interessenterne bekendt, og hvorom nærmere vil blive Tale nedenfor. Dette Sidste har tillige havt til Følge, at Bankens Virksomhed lod sig fortsætte længe, efter at den faktisk har været insolvent, hvilket sandsynligvis har været Tilfældet omtrent 2 Aar før Konkursen indtraadte.

For de Tiltaltes Benyttelse af Bankens Midler til egen Fordel, og særligt ogsaa med Hensyn til det i Henseende til Depoterne udviste Forhold, har en af Boets større Kreditorer nedlagt Paastand om Straf for de derfor ansvarlige, medens saadan Paastand derimod ikke er nedlagt fra deres Side, der særligt have lidt Tab ved Depotsalget, navnlig ikke af Lærer Nielsen.

Med Hensyn til det Spørgsmaal, om nogen af de Tiltalte i Henseende til de nu omtalte Forhold have paadraget sig Strafskyld, bliver Følgende at bemærke:

Paa den Hastrupske Konto er det største Tab lidt. Denne Forbindelse havde allerede, da dens Resultat i Foraaret 1876 blev konstateret, medført et uopretteligt og for Bankens hele fremtidige Stilling afgjørende Tab, hvilket rimeligvis tildels har sin Grund i, at Bestyrelsen lod Forretningerne fortsættes uden paa Grund af Bogføringens Mangelfuldhed at have fornøden Kundskab om Kontoens sande Stilling, der, da den kom frem, maa antages at have overrasket endog Larsen. Det er dernæst oplyst, at det er denne sidstnævnte Tiltalte, som uden Samraad med og uden Meddelelse til sine Medbestyrere alene ledede Forbindelsen med Hastrup.

Saafrømt derfor Strafansvar med Hensyn til Oprettelsen og Udviklingen af samt Tabet paa denne Konto skulde være forskyldt, kunde dette altsaa kun blive at paalægge Larsen. Kommissionen finder nu vel, at hans Forhold ved paa Kontoen at lade opsvulme et saa overvældende og for Banken ødelæggende Tab, endog uden at drage Omsorg for, at der gennem Bogføringen holdtes fornøden Klarhed derover, ikke alene maa betragtes som letsindigt, men endog som en uforsvarlig Hazarderen af de i Banken indskudte Midler, men det ses dog ikke at kunne henføres under nogen Paragraf i Straffeloven.

Heller ikke i Henseende til Oprettelsen af og Forretningerne paa Prolongationskontoen findes, uagtet der ogsaa gjennem denne Konto paafertes Banken betydelige Tab, som Bestyrelsen ved en utilbørlig Regnskabsføring holdt skjult, Strafansvar at kunne være forskyldt.

Det Spørgsmaal, om de Tiltalte have paadraget sig Strafansvar ved til deres egen personlige Brug at have benyttet de i Banken indestaaende Penge til at aabne sig selv løbende Kredit, til Laan og til Vexlers Diskontering uden derfor at stille en saadan Sikkerhed, at Banken har kunnet holdes skadesløs, maa besvares ved at hense dels til Bankens Formaal og Love, og dels til, hvad der maa antages at ligge i Sagens Natur, idet foreløbig bemærkes, at der ikke i saa Henseende er oplyst nogen Omstændighed, som i det Hele lader antage umiddelbar Hensigt til at tilegne sig de i Banken indskudte Penge. Det maa, saavidt de paagjældende Konti lade sig kontrollere, antages, at de Tiltalte ere blevne bogførte som Debitorer for, hvad de virkelig skyldte.

Som ovennævnt udtale Lovene som Bankens Formaal, at den skulde gjøre Udlaan paa kortere Tid mod en rimelig Rente og udføre enhver Bankforretning. Dernæst bestemmes det i alle de til enhver Tid gjældende Love, at Udlaan gjøres „mod Pant i Værdipapirer, ved Diskontering af Vexler og mod enhver Sikkerhed, som Bestyrelsen finder god og betryggende.“ Under Lovenes Tavshed kan det ikke antages at have været Funktionærerne forment at sætte sig i Gjældsforhold til Banken, tværtimod maa dette efter dennes Oprindelse fra et Privatinstitut antages at have været dem tilladt. Men derimod er det en Selvfølge, at de, naar de saaledes optog Penge til sig selv, maa overholde Bankens Love, ikke alene disses Forskrifter om Sikkerhed, men ogsaa saadanne andre Forskrifter i Lovene, som i saa Henseende kunne være af Betydning. De Tiltalte have med Hensyn til Lovbestemmelsen om, at Udlaan kan gives — foruden mod Pant og Vexler — tillige mod enhver anden Sikkerhed, som Bestyrelsen finder god og betryggende, forklaret, at derved skal forstaas, at Udlaan uden reel eller Vexelsikkerhed kan gives, naar den Vedkommendes Soliditet og hele personlige Stilling, deriblandt hans Hæderlighed, maatte skjønnes at yde den fornødne Betryggelse. Ligeledes have de erkjendt, at Bestemmelsen om Bankens Formaal krævede, at dens Kapitaler ikke bandtes saaledes, at de ikke vare realisable, samt at det af disse Bestemmelser var en Følge, at der stedse ad den ene eller anden Vej var en saadan Sikkerhed for de udlaante Penge, at disse til enhver Tid med et rimeligt Varsel, i Reglen 14 Dage, kunde erholdes tilbagebetalte, hvilket navnlig ogsaa maatte gjælde om løbende Kreditter, der altsaa kun under denne Forudsætning overhovedet kunde indrømmes.

I Anledning af, at det under Sagen er oplyst, at den nævnte Forudsætning for Tilstedelighed af Udlaan af Bankens Midler,

forsaavidt ikke er opfyldt for de Tiltalte Larsens, R. Niensens, Christensens og Gregersens Vedkommende, som disse Tiltalte ikke have kunnet skaffe Dækning paa deres Konti, men tvertimod staa i betydelig Gjæld til Banken, have de herom afgivet følgende nærmere Forklaringer:

Samtlige nævnte Tiltalte forklare, at de antog deres Konti for Kredit i løbende Regning saa nogenlunde dækkede ved de stillede Depoter, og Larsen, Nielsen og Christensen have derhos forment, at, forsaavidt dette dog ikke skulde være Tilfældet, vilde de have været i Stand til ad anden Vej, navnlig ved deres fremtidige Virksomhed, Larsen som Handskemager, Nielsen som Boghandler og Christensen ved sine Entrepriser, at skaffe Dækning. Derimod har Gregersen erkjendt, at han ingen saadan Virksomhed havde at henvise til. I Henseende til deres Separatkonti have de vedkommende Tiltalte henvist til, at Papirerne kunde stige og derved Tab undgaas, hvorhos Nielsen særlig har erklæret, at han forment, at de af ham paa denne Konto pantsatte Bøger kunde yde fuldkommen tilstrækkelig Sikkerhed.

Rigtigheden af det saaledes Anførte findes imidlertid i alt Væsentligt at være modbevist ved, hvad derom under Sagen er oplyst.

Forsaavidt de Tiltalte have sat sig i Gjæld til Banken for at kunne indlade sig i de for dem aldeles uberegnelige og fra deres Side ganske upaavirkelige Spekulationer i fremmede Borspapirer, findes de, uagtet de lode sig debitere for Summerne, derved at have draget Folkebanken, som de selv have ment nærmest skulde støtte Smaafolk, i den Grad udover dens Formaal, at dette maa medføre Ansvar for dem, naar Tabet ikke ubetinget erstattes. Hvad dernæst særlig P. Christensen angaar, findes den Sikkerhed, som hans Virksomhed ved Siden af Depoterne kunde yde, at have været saa usikker og lidet paaregnelig, og hans Ejendele, Materiel til Jordarbejde o. desl., i al Fald af saa væxlende Værdi, at det ikke kan antages, at han nogensinde har været solvent for sin Konto, paa hvilken han ses at have trukket paa en temmelig hensynsløs Maade, ligesom det ogsaa af Bestyrelsesprotokollen fremgaar, at hans utilstrækkelige Depot har været Gjenstand for Forhandling, hvilket blev ham meddelt. Endelig maa det ogsaa komme i Betragtning, at uagtet denne Tiltalte under næsten hele Undersøgelsen har været paa fri Fod, har han ikke formaaet at nedbringe sin Konto gjennem nogen Indtægt ved sin Virksomhed. Han har selv erkjendt, at hvis Meningen skulde være, at han skulde stille Banken Sikkerhed for øjeblikkelig eller dog snarlig Dækning, har han ikke stillet saadan Sikkerhed. Gregersen har selv erkjendt, at han, særlig ved Børsspekulationer, havde indladt sig i et Skyldforhold til Banken, som han ikke kunde betale, saafremt Spekulationen fik et uheldigt Udfald. Og forsaavidt Nielsen har forment, at der paa begge

hans Konti skulde være Dækning ved Hjælp af de pantsatte Bøger, men dog har maattet tilføje, at Realisationen saa maatte ske af ham selv og i Ro, da er det, naar henses til de Summer, som Bøgerne ved Salg have indbragt, for det Første meget lidet sandsynligt, at de nogensinde kunde være udbragte til de fornødne Beløb, og dernæst havde han ingen Ret til at betinge Bankens Sikkerhed af et rimeligvis langvarigt Salg ved ham selv. Hvad endelig Larsen angaar, foreligger der Intet, der støtter hans Paa-stand om ved fremtidig personlig Virksomhed at blive sat i Stand til at skaffe Banken Dækning for saa betydelige Beløb.

Baade for hans og Niensens Vedkommende maa det derhos bemærkes, at de intetsomhelst Krav havde paa, at Banken skulde give dem Henstand i ubestemt Tid til at afdrage deres Gjæld, og at enhver fremtidig Virksomhed maa synes af liden Betydning overfor saadanne Summer som dem, hvorom der her er Tale. Larsen har vel tillige anført, at saafremt han havde været paa fri Fod ved Udbruddet af Bankens Konkurs, vilde han have kunnet skaffe Dækning ved Venners Hjælp, men til dette ubestyrkede Angivende findes intet Hensyn at kunne tages. Spørgsmaalet om, hvorvidt Larsen virkelig har kunnet antage sin almindelige Kreditkonto for nogenlunde dækket ved Depotet, beror fremfor Alt paa, hvilken Værdi han med Rette har kunnet tillægge sin Anpart i Inddæmningen ved Nakskov. Om denne Anpart, to Tyvendele, paastaar han, at Bestyrelsen har modtaget den som Sikkerhed for 45,000 Kr., hvorhos han har søgt at dokumentere, at den virkelig havde en saadan Værdi. Herved maa imidlertid bemærkes, at han paa Parten kun havde indbetalt 25,000 Kr., og at Skiftekommissionen i Bankens Bo, som efter Konkursen havde indbetalt yderligere 3000 Kr., har meddelt, at den paa ingen Maade har antaget det for muligt af Parten at udbringe mere end de indbetalte 28,000 Kr., for hvilket Beløb Kommissionen har overdraget Parten til de andre Interessenter. Ved denne Afhændelse blive Parterne altsaa fra Tyvendele forandrede til Attendedele, og ligeledes er siden den Gang yderligere Indbetalinger sket, Omstændigheder, som maa blive at tage i Betragtning overfor nogle af Larsen efter Undersøgelsens Slutning fremdragne Oplysninger om, hvad de enkelte Parter senere skulde være værd. Revisionen i Banken ses i Foraaret 1878 at have været Tvivl om, hvorvidt Andelen havde en Værdi blot af 35,000 Kr. Endelig har dette Depot aldrig kunnet yde Banken saadan Sikkerhed, som lovmæssig maatte fordres, thi det var ikke lovformelig overdraget denne, og efter den konfirmerede Interessentskabskontrakt kunde de enkelte Parter ikke sælges uden Interessentskabets Samtykke, som ikke var indhentet, og Eksekution kunde ikke gøres deri for Interessentskabet uvedkommende Gjæld; faktisk var det altsaa uangribeligt for Banken. Det findes saaledes ikke antageligt, at Larsen virkelig skulde have kunnet an-

tage, at dette Partsbrev h r kunnet yde Banken lovmæssig be-
tryggende Sikkerhed, som af ham anfort.

For alle de nævnte Tiltaltes Vedkommende bliver dernæst
at tage i Betragtning, at de faktisk have vist sig saa lidet sol-
vente for deres Forpligtelser, at Bankens Konkurs strax efter-
fulgtes af Larsens, Nielsens og Gregersens Konkurs, samt at
Banken ved Akkord med Christensen ikke har kunnet undgaa
det ovennævnte Tab.

Endvidere blive i Henseende til de Tiltaltes Forhold følgende
Omstændigheder at anføre, som dels finde Anvendelse paa dem
alle, dels paa enkelte af dem. Ligesom det overhovedet ligger i
Sagens Natur, at en saa hensynsløs og ugaranteret Benyttelse af
Bankens Midler, som har funden Sted fra deres Side, ikke kan
være tilladt, saaledes maa dette særligt gjælde under saa betænke-
lige Forhold for Banken, som de, der i de senere Aar have været
tilstede. Selv om det maatte antages, at de Tiltalte ikke have
stillet sig fuldstændig klart, hvor slet Banken overhovedet var
siteret, hvorom nedenfor nærmere vil blive Tale, saa have de dog
alle vidst, hvorledes Banken maatte skaffe Beholdning i sin Kasse
ved Salg af Depoter, deriblandt ogsaa nogle af Christensen stil-
lede Børspapirer, og baade Larsen og Gregersen, og tildels Niel-
sen og Christensen, have været bekendte med, at der var lidt
saadanne Tab, at i al Fald Aktiekapitalens Tab ikke var usand-
synligt, hvad der ikke alene vilde gjøre deres som Depot stillede
Folkebanksaktier værdiløse, men ogsaa i høj Grad maatte opfor-
dre dem til, i al Fald for deres egne Personers Vedkommende at
undgaa at tilfoje Banken Tab. Ikke alene ses de ikke i saa
Henseende at have udfoldet nogen alvorlig Bestræbelse, men endog
til den seneste Tid have Larsen, Nielsen og Gregersen garanteret
Vexler for hinanden og ladet dem diskontere i Banken, uagtet
deres egen personlige Solvens var uoploselig knyttet til denne og
de kjendte hinandens betydelige Gjæld. For Christensens Ved-
kommende ses det derhos i længere Tid at have været under Om-
tale, at han skyldte Banken mange Penge, og at ogsaa de tre
andre Tiltalte flere Gange have været i Forlegenhed for at und-
gaa, at deres Gjæld skulde falde for meget i øjnene, er tilstrække-
lig oplyst. For Larsens Vedkommende ses det saaledes, at han
i Begyndelsen af Aaret 1877 af den  vrige Bestyrelse blev foran-
lediget til at skaffe større Sikkerhed, hvilken han da tildels pr -
sterede ved Vexler, deriblandt de tvende, hvormed han senere
foretog den Handling, hvorom Aktionen handler, forsaa vidt den
gaar ud paa Falsk, og som i sig selv ligeledes henpeger paa,
hvor svag han fandt sin Konto. Dernæst er det oplyst, at der i
samme Aar havde rejst sig imod ham en temmelig levende Op-
position i Bankbestyrelsen, som bl. A. brugte til Vaaben hans
store Gjæld, og at der i Efteraaret s. A. skulde sammentr de en
Generalforsamling, paa hvilken hverken han eller Nielsen eller

Gregersen ønskede at møde med væsentlig udækkede Konti. Alle disse Tiltalte ses derfor i de Dage, da Generalforsamlingen, som efter at være sammentraadt den 29 Oktober udsattes til den 10 November, afholdtes, at have præsteret betydelige ekstraordinære Afdrag paa deres Konti, navnlig ved Vexler, og ligesom dette i det Hele tyder paa en, tildels endog under Undersøgelsen ligefrem godtgjort Bevidsthed hos dem om, at deres Konti ikke i tilbørlig Grad vare dækkede, saaledes er navnlig den Maade, hvorpaa Larsen delvis skaffede denne forøgede tilsyneladende Dækning med Vexler til Beløb 12,000 Kr., skikket til at vække særlig Opmærksomhed. Han udstedte nemlig Vexler til det angivne Beløb, fik dem endosserede af Nielsen og Gregersen og diskonterede i Bankens egen Filial i Svendborg, hvorefter Provenuet indgik som Kredit paa hans Separatkonti. Disse Vexler, hvorved han altsaa lod Banken paa en anden Konto præstere Indbetalingen, bleve endog senere overførte til Hovedbanken. Endelig bliver Følgende at fremhæve: Under Undersøgelsen er forefundet nogle indtil da af Udstederen hemmeligholdt, den 29*) Decbr. 1877 daterede og notarialiter attesterede Dokumenter, hvori Larsen og Nielsen for Fyns Folkebank og som dennes Bestyrere erklære, at da Handskemager L. Larsen og Boghandler R. Nielsen — de samme Personer som Privatmænd — agte henholdsvis at paabegynde ny Virksomhed og at udvide en bestaaende Virksomhed, „og det i denne Anledning er dem en Nødvendighed at sikre sig imod uforudsete Udbetalinger, saa indrømmes det dem ved disse Dokumenter, at al den Gjæld af hvilkensomhelst Art, hvori de for Øjeblikket staa til Fyns Folkebank, skal fra Bankens Side være uopsigelig i 10 (ti) paa hinanden følgende Aar fra Dato“. Ganske lignende Dokumenter udstedte de til Fordel for Christensen og Gregersen, der dog ikke fik de dem vedkommende Dokumenter i Hænde og holdtes uvidende om deres Tilværelse. Om disse Dokumenter, til hvilke Larsen havde givet Ideen, og paa hvis juridiske Gyldighed de troede, have Larsen og Nielsen forklaret, at det var deres Hensigt ved dem paa den angivne Maade virkelig at forbinde Banken med retlig Virkning. De frygtede dengang af Oppositionspartiet at blive fortrængte fra Bestyrelsen, og da de nu forment, at det for dem vilde blive ødelæggende at blive krævede til pludselig Dækning af deres Gjæld, hvad der sandsynligvis maatte medføre deres Konkurs, vilde de sikre sig herimod, og dette ville de ogsaa have antaget bedst stemmende med Bankens sande Interesse. Endvidere have de erkjendt, at det virkelig havde været deres Hensigt i Nødsfald at gøre disse Dokumenter gjældende mod Banken, Larsen dog først, saafremt Bestyrelsen havde erkjendt deres Gyldighed,

*) Skal være 27de.

en Bemærkning, hvorpaa der ikke vil kunne lægges nogen Vægt. Om Grunden til, at de uden Christensens og Gregersens Vidende udstedte ligelydende Dokumenter for disse, der vare Førere for Oppositionen mod dem, have de forklaret, at de forment, at ogsaa disse to Bankens store Debitorer burde have den samme Fordel. Da de Tiltalte forbleve i Bestyrelsen og Konkursen ikke længe efter indtraadte, skete intet Forsøg paa at gjøre Dokumenterne gjældende.

Om nu end Udstedelsen af disse Dokumenter i den angivne Hensigt, endskjøndt den har megen Lighed med en Eftergivelse, ikke i og for sig findes at kunne betragtes som strafbar, saa skjønnes det dog af dem med tilstrækkelig Tydelighed at fremgaa, at de nævnte Tiltalte vare sig fuldt bevidste, at de havde sat sig i en Gjæld til Banken, som de ikke kunde betale, naar den i Overensstemmelse med Bankens Love gjordes gjældende mod dem, saavel som at de havde den samme Forvisning med Hensyn til Christensen og Gregersen.

I Henseende til Bedømmelsen af de Tiltaltes Forhold findes det ikke at kunne komme i Betragtning som diskulperende Omstændighed, at der ogsaa til enkelte Andre, særlig S. Jørgensen og Tiltalte Jørgen Nielsen, hvilken Sidste forøvrigt var Bankens Tilsynshavende ved Filialen i Bogense, er tilstaaet Kreditter, for hvilke lignende ufyldstgjørende Sikkerhed har været stillet.

Ved det saaledes Oplyste skjønner Kommissionen ikke rettere, end at der er tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at de Tiltalte Larsen, R. Nielsen, Christensen og Gregersen have sat sig i Gjæld til Banken uden at iagttage de i dennes Love i Henseende til Sikkerhedsstillelse indeholdte Bestemmelser, samt at de have været sig bevidst, at de ikke vilde være i Stand til at betale denne Gjæld i Overensstemmelse med Bankens i saa Henseende gjældende Lovbestemmelser og dens Praxis, hvorved de altsaa maatte indse, at de udsatte den for betydelige Tab, som ogsaa ere indtraadte. Herved findes de Tiltalte at have gjort sig skyldige i et Forhold, som vel ikke findes at gaa ind under Straffelovens § 253, jfr. § 254, eller ganske at kunne sættes ved Siden af den deri omhandlede Forbrydelse, men som derimod maa betragtes som et under Straffelovens § 257 henhørende svigagtigt Forhold. For Gregersen bliver Analogien af denne Lovbestemmelse at anvende.

Derhos findes tillige Larsens nysnævnte Fremgangsmaade ved i Svendborgfilialen at lade diskontere Vexler til Beløb 12,000 Kr. til Dækning paa hans Separatkonto, en Fremgangsmaade, hvorved han gav et aldeles falskt og vildtledende Billede af sin Gjæld til Banken og fingerede en Indbetaling, som ikke havde funden Sted, at maatte betragtes som svigagtig og at maatte medføre Straf efter samme Paragraf i Straffeloven. Og da de Tiltalte R. Nielsen og Gregersen have været delagtige heri, blive de ligeledes

at straffe efter samme Lovbestemmelse, sammenholdt med § 47, første Led.

Ved Salg uden de Paagjældendes Vidende og Samtykke af deponerede Værdipapirer have de Vedkommende i den Hensigt derved at forskaffe Banken en Fordel, og navnlig kontante Midler, for hvilke den, tildels paa Grund af deres egen ulovlige Adfærd, var i Trang, paa en Maade, hvorved rette Ejers Ejendomsret kunde gaa tabt, disponeret over Pengeeffekter, som hverken tilhørte Banken eller dem selv og som de ingen Ret havde til at raade over, idet tvertimod Effekternes Ejere maatte have Ret til at kræve, at disse, indtil Afvikling fandt Sted, forbleve henliggende urørte i Bankens Værg. I denne Henseende er det uden Betydning, om Effekterne i en Recipisse vare særligt specialiserede, og de findes under de forhaandenværende Omstændigheder ikke at kunne stilles lige med Penge (jfr. Straffelovens § 254). Deres Afhændelse findes som Følge heraf — og uanset om særligt Tab lader sig paavise — strafbar efter Straffelovens § 253. Straffen findes at burde paalægges Larsen som Hovedmand, da det er ham, som har indført Depotsalget i Banken, medens de Tiltalte R. Nielsen, P. Christensen og Gregersen blive at domme efter samme Paragraf sammenholdt med § 47, Gregersen tildels efter Analogien af disse Bestemmelser.

Med Hensyn til Bankens Bogføring og Regnskabsvæsen bemærkes foreløbig, at ingen af Bankens Bøger nogensinde har været autoriseret.

I den første Tid indtil i Aaret 1873, i hvilken Tid Larsen alene forestod Bogføringen, ses denne at have været temmelig primitiv og maa antages at indeholde Fejl, men da disse dog neppe vare af særdeles fremtrægende Betydning og da i al Fald det fornødne Materiale til nærmere at paavise dem, ikke er forefundet under Undersøgelsen, kan der ikke blive at gjøre Strafansvar gjældende i saa Henseende. I Midten af April 1873 tiltraadte Gregersen som Bogholder og fik da af det forhaandenværende Materiale opstillet en, den 14de s. M. dateret Ballance, som danner Grundlaget for Bankens hele senere Regnskabsvæsen og altsaa var af stor Betydning. Denne Ballance, som Gregersen udarbejdede alene, men som af Bestyrelsen blev akcepteret, kan ikke antages at have været fuldstændig rigtig, navnlig hverken i Henseende til Indbetalingerne paa Aktiekapitalen eller i Henseende til visse andre Konti, men de paagjældende Urigtigheder have dels ikke fuldstændig ladet sig oplyse og dels ses de ikke at have medført skadelige Følger af nogen Betydning, hvorfor ej heller i saa Henseende nogen af de Tiltalte findes at have paadraget sig Strafansvar. Efter den nævnte Tid indførtes de til et ordnet og paalideligt Bogholderi fornødne Bøger, saasom Kassebog, en Kassejournal som Bankens prima nota, Hovedbøger m. m., men det har ved Undersøgelsen vist sig, at dette ikke

har forhindret, at der i Bogføringen og hvad deraf følger, er opstaaet store Uregelmæssigheder og Uordener, hvorom Følgende bliver at fremhæve.

Hvad først angaar Kassebogføringen, er det oplyst, at der ikke ved Siden af Kassebogen førtes nogen denne kontrollerende anden Bog, idet navnlig en Kasseklade, som — da Banken ingen Kasserer havde — skulde føres af et i Kontortiden tilstedevarende Medlem af Bestyrelsen, har vist sig at være ufuldstændig og uordentlig ført, og ej heller brugtes det at afstemme den med Kassebogen. Ved Kasseopgjørelserne viste der sig da meget ofte tildeels betydeligere Uoverensstemmelser med Kassebogen, som man, da man var uden Kontrolmiddel, ikke fik oplyste, men som bogførtes som Kassedifferencer i den Forventning, at de vilde udlignes ved senere Differencer. Dette har vel ogsaa vist sig i Tidernes Lob paa det Nærmeste at være blevet Tilfældet, men i længere Tid lige indtil Bankens Lukning, have disse uoplyste Differencer, sammen med lignende Poster, været opførte i en særlig Bog, som benævnedes „diverse Noteringer“ og under „diverse Debitorer“ blev et Led af Bankens Bogføring, der altsaa har optaget Poster, om hvilke ingen Besked vidstes og for hvilke derfor ikke tilbørlig kunde gjøres Rede.

Efter Systemet for Bankens Bogføring skulde enhver Forretning passere Kassejournalen for derfra at overføres til de forskellige personlige og døde Konti, og til Prøvelsen af Bogføringens Rigtighed hørte det saaledes bl. A., at disse Konti og Kassejournalens Summer stemmede ved Optællingen. Ved de under Undersøgelsen stedfundne nærmere Prøvelser af de af Bankbestyrelsen afgivne Aarsregnskaber har det nu vist sig, at der særligt for Aarene 1874 og 1875 findes tildels meget betydelige, nedenfor nærmere omtalte, Uoverensstemmelser mellem de paa Kontoerne for „Kredit i løbende Regning“ og „diverse personlige Konti“ i Regnskaberne opførte Summer og disse Kontis eget Udvisende i Bankens Hovedbøger, hvoraf det bliver Følgen, at den ved Regnskabet givne Oplysning om Bankens Status bliver urigtig og navnlig angiver denne bedre end den i Virkeligheden var. Og disse Uoverensstemmelser ere fundne at have deres Oprindelse derfra, at det førte dobbelte Bogholderi aldeles ikke er blevet benyttet ved Aarsopgjørelserne for de paagjældende Aar, idet disse ere foretagne alene efter Kassejournalen uden Afstemning med de enkelte Konti, og derhos ere betydelige Beløb, særlig for Bankens største Konto, den Hastrupske, mod Bogføringens hele System førte umiddelbart ind paa Kontoerne, uden at passere Kassejournalen, og Regnskabet, opgjort alene efter sidstnævnte Bog, maatte saaledes nødvendigvis blive urigtigt. Endvidere er det oplyst, at der ved Afslutningerne for 1875 og følgende Aar er foretaget en Del aldeles vilkaarlige Omposteringer fra den ene Konto til den anden for at tilvejebringe Overensstemmelse med

Regnskaberne og afhjælpe, efter Bogholderens Mening sandsynlige, om end ikke for ham selv tydeligt foreliggende Fejl saavel som at der fra Konto for Indbetalinger paa Aktier, der antoges bogført med et for højt Beløb, og fra Udbyttekonto, der som Følge deraf ogsaa antoges at være for stor, ligeledes aldeles vilkaarligt, er, navnlig til Interessekontoen for i Fævor af Bankens Status at gjøre denne fyldigere, overført forskjellige Beløb, til sammen andragende over 3000 Kr.

Ligeledes er der forefundet Uordener i Henseende til den Maade, hvorpaa de forskjellige Konti for Spekulationer i udenlandske Børseffekter ere bogførte. Dette er nemlig ikke sket samtidig med Forretningerne, men senere, i længere Tid endog kun 2 Gange om Aaret, for den saakaldte „Hastrupske Konto“ endog, som ovenfor omtalt, endnu senere, og foruden at dette bevirkede, at det ikke til enhver given Tid kunde ses, hvorledes disse Konto stode, hvad der maa kunne opstilles som en bestemt Fordring i en Bank, er det ogsaa deraf blevet Følgen, at flere af Kontoerne, idet Materialet lagde Bogholderen Hindringer i Vejen for længere Tid efter at faa Forretningerne klart fremstillede, ikke give et paalideligt Billede af de paa samme førte Forretninger. Det maa nu vel efter det under Sagen Oplyste antages, at det endelige Resultat paa disse forskjellige Konti, i al Fald i det Væsentlige er rigtigt fremført i Bogføringen, men saavel paa Larsens Spekulationskonto som paa den Hastrupske Konto lader det sig ikke afvise, at der i Enkeltheder kunne være Fejl, og særlig er Bogføringen paa den sidstnævnte Konto, som alt ovenfor berørt, saa forvirrende og tilsyneladende selvmodsigende, at det ikke er lykkedes med Klarhed at paavise alle dens Enkeltheder og Omvexlinger. Det bliver at fremhæve, at ligesom det store Tab paa denne Konto er væsentligt medbestemmende til Bankens Ødelæggelse, saaledes maa det ogsaa antages, at den Omstændighed, at Kontoen i lang Tid ikke blev fort, og at Tabet altsaa ikke med Klarhed fremgik af Bøgerne, i fremtrædende Grad er Aarsag til, at Banken ikke tidligere afbrød denne Forbindelse.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 14 Juli 1882.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1882—83.

Nr. 18.

Torsdagen den 22 Juni.

Nr. 100.

Advokat Henrichsen

contra

de Tiltalte: 1) Lars Larsen, 2) Rasmus Nielsen, 3) Peter Christensen, 4) Hans Gerhard Lauritz Gregersen, 5) Jørgen Nielsen, 6) Jeppe Hansen, 7) Peder Hansen, 8) Jørgen Jørgensen og 9) Lars Peder Jensen,

(Defensor for Nr. 1, 2, 3, 5, 6, 8 og 9 Hindenburg, for Nr. 4 Klubien, for Nr. 7 Hansen).

Med Hensyn til Bankens Aarsopgjørelser har ingen begrundet Kritik kunnet udøves for de første Aar, fordi det dertil fornødne Materiale ikke er forefundet. For Aarene 1873 og følgende Aar findes Opgjørelserne derimod indførte i Balancebogen og Beretninger i trykt Form meddelte Bankens Aktionærer. Folkebanken har hvert Aar givet disse Udbytte, nemlig 8³/₄ pCt. for 1873, 9 pCt. for 1874, 7¹/₂ pCt. for 1875, 7 pCt. for 1876 og 4 pCt. for 1877. Medens nu Intet foreligger, som kunde vække særlig Tvivl om Rigtigheden af Opgjørelsen for 1873, findes derimod i Opgjørelserne for de følgende Aar bl. A. efternævnte Uregelmæssigheder. I Opgjørelsen for 1874 er, som ovenfor antydnet, forefundet den Fejl, at Konto for „Kredit i løbende Regning“ er opført med ca. 115,000 Kr. og „diverse personlige Konti“ med ca. 40,000 Kr. mindre end Specifikationerne til disse Konti udvise. I Opgjørelsen for det næste Aar, 1875, findes paa de samme Konti lignende Fejl, nu dog kun til Beløb af henholdsvis ca. 4400 Kr. og 3800 Kr. Disse Differencer, der selvfølgelig gjøre Balancerne urigtige, hidrøre udelukkende fra den ovenomtalte Undladelse af paa de omhandlede Tidspunkter at føre den Hastrupske Spekulationskonto med dens Forgreninger ind i

Kassejournalen, efter hvilken Opgjørelsen alene og uden Afstemning med de andre Bøger blev foretaget. Bogholderen har derom forklaret, at han ved Opgjørelsen for 1874 havde glemte, at han ikke havde den nævnte Konto paa den Bog, hvorefter han foretog Opgjørelsen, medens han næste Aar vel erindrede dette, men da han den Gang endnu ikke havde den Hastrupske Konto i Orden, foretog han de nysomtalte forskellige vilkaarlige Posteringer, svarende til, hvad han omtrent tænkte sig som Kontoens Resultater i Aarets Løb, og derved fik han Differencerne nedbragte som anført. For de følgende Aar stemme Specifikationerne til de forskellige Konti med disse, idet Afstemning nu fandt Sted, men denne Overensstemmelse har dog vist sig væsentlig kun at være formel, idet den kun opnaaedes ved forskellige Overførsler fra Konto til Konto, hvortil man benyttede den Gevinst, som man i Aaret 1876 læst hen antog og for Aaret 1877 beregnede at have havt paa den saakaldte „Blankokonto“.

Medens saaledes Aarsbalancerne i de nu omtalte, tildels mere formelle Henseender have vist sig at være urigtige, findes der ogsaa blandt de som Bankens Aktiver og Fortjeneste opførte Beholdninger forskellige betydelige Summer, som efter de foreliggende Omstændigheder ikke burde være opførte som saadanne. Saaledes er ikke alene Bestyrelsesmedlemmernes og Bogholderens betydelige Gjæld til Banken, uagtet den var i saa ringe Grad sikkert, stedse opført som fuld Værdi, hvilket ogsaa gjælder om andre tvivlsomme Fordringer, særlig om Skolelærer Jørgensens betydelige Konto, men endog efter at Forholdet til Hastrup var opløst, opføres denne Kontos hele overordentlige store Debet som fuld Værdi, for 1876 med 474,000 Kr. og for 1877 med 501,943 Kr., uagtet det er tilstrækkeligt konstateret, at Kontoens Beløb dengang for den langt overvejende Del, idet Hastrup var uden Formue og paa Grund af Depoternes Mangelfuldhed maatte betragtes som tabt — en under Undersøgelsen stedfunden Opgjørelse har vist, at Kontoens Underbalance den 31te December 1876 beløb sig til 356,950 Kr. og den 31te December 1877 til 412,938 Kr. — og uagtet den dengang maa antages at have været fremført i Bøgerne med sit Resultat. Endvidere opføres den saakaldte Prolongationskonto, uagtet den udelukkende repræsenterede et Tab, som Aktiv med sit fulde Beløb, nemlig for 1876 med ca. 40,940 Kr. og for 1877 med ca. 33,000 Kr., hvortil egentlig, som forhen nævnt, burde føjes henholdsvis 15,389 Kr. og 6,952 Kr. eller ialt 22,341 Kr., idet disse Beløb ligeledes ere tabte paa denne Konto, men overførte til den som Indtægt for Blankokontoens formodede Gevinst. Endelig ses Interessekonto, der spiller en betydelig Rolle som bestemmende for Aarets Udbytte og derfor ønskedes saa fyldig som muligt, gjen-nem flere Aar at være tilgodeskreven Renter til betydelige Beløb

fra de forskjellige Spekulationskonti, saaledes alene fra den Hastrupske Konto i 1876 ca. 27,000 Kr. og i 1877 ca. 33,000 Kr., uagtet disse Renter ikke vare indbetalte, men kun debiterede paa de forskjellige Konti og i Virkeligheden uerholdelige.

Saaledes findes ogsaa i Henseende til selve de opførte Summers Beskaffenhed Aarsopgjørelserne at lide af væsentlige og med Hensyn til Bankens sande Stilling vildledende Urigtigheder. Senest i Løbet af Aaret 1876 synes Tabet af den hele Aktiekapital og Bankens Insolvents at have været utvivlsom, thi alt dengang naaede Tabene alene paa den Hastrupske Konto og Prolongationskontoen omtrent Aktiekapitalens Beløb, 400,000 Kr., hvortil saa blive at føje de øvrige Tab. Desuagtet har Bestyrelsen opgjort og fremlagt Regnskaber, der for 1876 viste et Overskud paa 44,157 Kr. og for 1877 et Overskud paa 26,595 Kr., hvoraf der er udbetalt Udbytte til Aktionærerne og tildels Tantième til Bestyrelsen. Efter Alt, hvad der under Sagen er fremkommet, maa det betragtes som afgjort, at ingen af Bankens Interessenter udenfor de oftnævnte 3 Medlemmer af Bestyrelsen samt Bogholderen har bemærket de nu omhandlede Forhold, der ej heller kunde ses af Regnskaberne.

Til nærmere Betydning af, hvad nu er anført, bliver at fremhæve, at disse Regnskabsopgjørelser ere i direkte Strid med de Bestemmelser i Bankens Love, der foreskrive, at havte eller forventede Tab skulle afskrives og at naar 10 pCt. af Aktiekapitalen maatte antages tabte, skulde Generalforsamlingen sammenkaldes og Status forelægges denne samt Spørgsmaalet om Bankens Opløsning drøftes paa samme. Disse Tilfælde vare flere Aar for Bankens Lukning indtraadte uden at Lovbestemmelserne ere blevne overholdte. Banken ses overhovedet ikke at have afskrevet andre Tab end nogle enkelte Tab ved falske Vexler og ved en Fallit, alle uden synderlig Betydning. Endelig er Bankens Forsættelse i al Fald efter Afslutningen af Aaret 1877 i Strid med Konkursloven af 25 Marts 1872 § 46, idet det maa betragtes som oplyst, at en rigtig Regnskabsopgjørelse for de 3 sidste Aar vilde have vist en stadig Tilbagegang og en Underbalance af over 30 pCt. af Aktivmassen, som bestod af Aktiekapitalen og et beregnet Reservefond paa 29,000 Kr., medens Tabet paa den Hastrupske Konto alt dengang, under Hensyn til de paa samme tilstedeværende Effekters Værdi, efter de gjældende Kurser rettelig maatte opgjøres til ca. 412,000 Kr.

Der findes nu ikke at kunne paalægges Bestyrelsen særligt Ansvar, fordi den paa Opgjørelserne har optaget dens Medlemmers egen Skyld til Banken som fuld Værdi, og det samme gjælder med Hensyn til den lignende Opførelse af Skolekærer Jørgensens Gjæld, som under Hensyn til Depotets Beskaffenhed ikke dengang nødvendigvis maatte frembyde sig som medførende

Tab. Heller ikke findes Bestyrelsen at kunne drages til Strafansvar fordi den — som det ligeledes er oplyst — har paa Balancerne opført Bankens Beholdninger af Fonds til temmelig overdrevne Priser, eftersom disse Fonds ikke havde Kurs paa Børsen og deres Ansættelse derfor maatte bero paa et Skjøn; særlig gjælder dette ogsaa om Bankens egne, i dens Eje værende Aktier, som tildels ere ansatte til over pari, men som mulig ogsaa dengang lode sig omsætte til saadan Pris, ihvorvel dette alene havde sin Grund i de urigtige og vildledende Regnskaber. Men derimod findes samtlige øvrige ovenfor nævnte Forhold ved Bogføringen og Statusopgjørelserne at maatte betragtes som straffbare, nemlig enten som grove Uordener eller som uredelig Bogføring og Statusopgjørelse. Paa sidstnævnte Maade findes nemlig at maatte betegnes Opførelsen som Aktiver af Prolongationskontoen, der helt og holdent var tabt, og af den Hastrupske Konto med dens fulde Værdi, uagtet betydeligt Tab paa samme var utvivlsomt konstateret, saavel som Interessekontoens Kreditering af de paa den Hastrupske Konto ikke betalte Renter, der endog for Aaret 1877 udgjøre et større Beløb end hele det opførte Overskud. Alt uden at Regnskaberne indeholde nogensomhelst Oplysning om disse Posters sande Beskaffenhed. Ogsaa ses den sidstnævnte Konto paa de Interessenterne meddelte Beretninger at være opført paa en under Undersøgelsen nærmere oplyst sær egen Maade, der gjorde det særdeles ønskeligt at opdage Tabet og som synes at tilsigte, saavidt muligt, at skjule dette, hvilket i al Fald blev Følgen. Det maa her fremhæves, at en klar Redegjørelse paa de vedkommende Tidspunkter af Bankens sande Stilling sandsynligvis maatte have medført, enten at den blev overgivet til Konkursbehandling eller i al Fald at de nærmest interesserede Bestyrere og Bogholderen bleve fjernede, hvilket vilde have været ødelæggende for dem selv, da de havde sat sig i en saa omfattende Gjæld til Banken, at de ikke kunde betale den, og de vare altsaa, foruden som Aktionærer, ogsaa i disse Henseender paa det stærkeste personlig interesserede i Bankens Bestaaen, saalænge det paa nogen Maade var muligt.

Kommissionen finder det utvivlsomt, at det Ansvar, som maatte blive Følgen af de nu paaviste Forhold, ikke kan antages hævet derved, at Generalforsamlingen har godkendt de forskellige Regnskabsafslutninger, hvis Enkeltheder den aabenbart ikke kjendte. Ligeledes skjønner Kommissionen, at Straffansvaret efter Straffelovens § 262 m. fl. ikke kan bortfalde, fordi det er den juridiske Person, Folkebanken, som er fallit og hvis Forhold her behandles.

Tiltalte Gregersen har om de nu i Henseende til Bogføringen og Statusopgjørelserne fremdragne Forhold forklaret, at han som Bogholder har været bekendt med dem samt affattet og forelagt Bestyrelsen samtlige de paagældende Regnskaber. For Kasse-

differencerne formener han intet Ansvar at kunne have, hvori der maa gives ham Medhold, og naar de engang forelaa, er det i sin Orden, at de kom ind paa Bogføringen. Om de i de tidligere Aar manglende Afstemninger af Bøgerne og de deraf opstaaede Følger, har han forklaret, at denne Forsømmelse ikke er sket forsætlig fra hans Side; dels beror den paa Forglemmelse og dels har den sin Grund i, at han dengang, som mindre ovet i Bogholderi, endnu ikke havde nødvendigt Blik for Nødvendigheden af Afstemningen, saavel som i den paa den Tid undladte Bogføring af den Hastrupske Konto. De forskjellige Omposteringer har han foretaget paa egen Haand for at faa Summerne til at stemme, medens han derimod i Henseende til Opførelsen som fulde Værdier af den Hastrupske Konto, med dennes Renter paa Interessekonto, samt af Prolongationskontoen kun har handlet i Samstemning med Larsen og ikke gjort sig klart, at denne Opstilling var vildledende, om han end indsaa, at Prolongationskontoen kun repræsenterede Tab og helst burde være afskrevet. Han har endvidere forklaret, at uagtet han havde alt Materialet under Hænder og bl. A. vidste, at der paa den Hastrupske Konto var betydelige Tab, ligesom han ogsaa i det Hele nærede en vis Ængstelse for Bankens hele Stilling, var han dog først i den allernærmeste Tid inden hans Anholdelse gennem nogle særlige Undersøgelser kommen til den Tro, at Banken mulig var insolvent. At der paa Larsens Separatkonto er Uagtsomhedsfejl, dog uden synderlig reel Betydning, har Gregersen erkjendt, ligesom ogsaa at den Hastrupske Konto i flere Aar ikke var ført og derefter kom til at foreligge i en tilsyneladende forvirrende Tilstand. I Henseende til denne sidste Konto har han til sin Undskyldning anført, at den paa et temmelig tidligt Tidspunkt slap ham af Hænde, dels fordi han ikke ret forstod Bogføring af den Slags Forretninger, og dels fordi han forment, ikke i tilstrækkelig Grad af Larsen at blive holdt i Kundskab om de forskjellige enkelte Omsætninger. Tildels kunne disse Forklaringer ikke forkastes, men de kunne dog ikke fritage ham for det Ansvar, som med Hensyn til de uoplyste Uregelmæssigheder maatte paahvile ham, særligt ogsaa, da han ikke ses itide paa tilbørlig Maade at have stræbt at tilvejebringe den fornødne Orden, hvis Betydning var ham bevidst. Afset fra, hvad saaledes er anført, har han benægtet at have aflagt ham vitterlig urigtige Regnskaber.

Santlige Aarsberetninger indeholdende Regnskaberne ere underskrevne af de Tiltalte Larsen, Nielsen, Christensen og Hansen eller Knuden, Beretningerne for Aarene indtil 1876 inkl. tillige af Tiltalte J. L. Jensen, og Beretningen for 1877 tillige af Tiltalte Brandt. Endvidere ere Beretningerne siden 1873 parafere af Gregersen og forsynede med de Kontrollkomiteredes Paategning om deres Overensstemmelse med Bankens Bøger. Efter de Kontrollkomiteredes Gjennemsyn, som er oplyst at have

været temmelig overfladisk og ikke i nogen Henseende betrygende, idet de Kontrolkomiterede ikke have bemærket nogen af de foreliggende Uregelmæssigheder, bleve Regnskaberne af Formanden forelagte Bestyrelsen, som derefter offentliggjorde dem. Det er ikke oplyst, at der nogensinde fra Bestyrelsens Side er rejst nogen Indsigelse mod Regnskaberne, saaledes som de forelaa fra Bogholderen og fremlagdes af Bankens Formand.

De tiltalte Bestyrelsesmedlemmer have alle forklaret, at de have underskrevet Aarsregnskaberne i Tillid til disses Rigtighed uden nogensinde at undergive dem en nærmere Prøvelse, samt at ingen af dem har bemærket de nu oplyste Uoverensstemmelser med Bøgerne eller de vilkaarlige Overførelser, ligesom ej heller nogen af dem vil have bemærket, at Kassedifferencerne naaede et saa betydeligt Omfang og optoges som Led i Bankens Bogføring.

Særligt have endvidere de Tiltalte J. L. Jensen og Hansen eller Knudsen forklaret, at de hverhen have kjendt Prolongationskontoen eller Tabet paa den Hastrupske Konto eller de øvrige tvivlsomme Forhold i Banken, eller overhovedet nogensinde have givet sig af med dennes Regnskabsvæsen, hvori de aldrig have taget nogen aktiv Del. Naar de have underskrevet Regnskaberne, have de gjort dette i Tillid til disses Rigtighed uden at formene at have nogen Forpligtelse til nærmere at undersøge denne, aldenstund de antog, at naar Regnskabet var aflagt af Bogholderen, revideret af Kontrolkomiteen og forelagt Bestyrelsen af dens Formand, maatte de være berettigede til, uden selvstændig Undersøgelse, at antage det for rigtigt. Denne Forklaring er for begge de nævnte Tiltaltes Vedkommende støttet ved Sagens Oplysninger, for Jensens Vedkommende særlig derved, at han siden April Maaned 1876 har opholdt sig i Kjøbenhavn og ikke kunde skjænke Bankens Forhold nogen særlig Opmærksomhed, og for Knudsens Vedkommende ved de fremkomne Oplysninger om den liden aktive Del han overhovedet har taget i Bankens Anliggender.

Ganske lignende Forklaringer ere om disse Forhold afgivne af de Tiltalte Nielsen, Brandt og Christensen. Vel have disse Tiltalte vidst, at der var Tab paa den Hastrupske Konto og at Prolongationskontoen existerede, og særlig maa Nielsen antages at have været nøjere underrettet om disse Konti, ligesom han ogsaa har vidst, at der i sin Tid har været Uorden i Forelsen af den Hastrupske Konto, men disse sidstnævnte Omstændigheder findes dog ikke at kunne medføre særligt Ansvar for dem, og dernæst findes deres Forklaringer om, at det ikke stod dem klart, hvorledes de to ovennævnte Konti opførtes som Aktiver eller at der overhovedet paa Regnskaberne opførtes fingerede Indtægter, efter Omstændighederne ikke at kunne forkastes.

For disse 5 Tiltaltes Vedkommende skulde Strafansvar i denne Henseende saaledes alene være paadraget derved, at de have underskrevet de paagjældende Regnskaber, men da dette ikke findes at kunne antages, ville de i saa Henseende være at finde for Åktors Tiltale, uden at det derved kan komme i Betragtning, at Jensen, Nielsen og Brandt til forskjellige Tider have fungeret som Næstformand i Bestyrelsen, en Stilling, som ikke ses i deslige Forhold at have kunnet medføre særligt Ansvar.

Hvad derimod angaar Tiltalte Larsen, da findes han at have paadraget sig Strafansvar for samtlige de nævnte, Bogføringen og Regnskabsvæsenet angaaende Uordener og Uredeligheder, idet han som Bankbestyrelsens Formand, der efter Lovene skulde lede de løbende Forretninger, og som Bestyrelsens i enhver Henseende ledende Medlem, skjønnes at have havt en selvstændig Forpligtelse til at drage Omsorg for, at Bogføringen var i lovmæssig Tilstand og at der aflagdes paalidelige og med de virkelige Forhold stemmende Regnskaber. Saaledes som Bestyrelsesforholdene i Banken vare ordnede og havde udviklet sig, maatte Larsen betragtes som den, der aflagde Regnskaberne, selv om han, som af ham forklaret, uden selvstændig Undersøgelse og Kritik har accepteret Aarsregnskaberne som de forelaa fra Bogholderen, og selv om han maatte have været ubekjendt med nogle af de forefundne Fejl og Uordener — om de væsentligste var han i al Fald ikke uvidende — findes dette efter denne Opfattelse ikke at kunne diskulper ham. Efter Forhandlingsprotokollen over de vedkommende Bestyrelsesmøder var det ham, der som Formand fremlagde og oplæste Aarsregnskaberne, og det skjønnes ikke at kunne betvivles, at Ansvaret for den Mangel paa Redegjørelse af Bankens sande Forhold, som netop har været karakteristisk for Fyens Folkebank og været medvirkende Aarsag til de omfattende Tab, fremfor Alt maa hvile paa Bankbestyrelsens Formand. Larsen har nu vel anført, at han maatte formene sit Ansvar dækket ved Bogholderens, idet denne netop var ansat for at drage Omsorg for et ordnet Bogholderi, og han har anbragt, at Gregersen skulde betragtes som Bankens med selvstændigt Ansvar virkende Bogholder, ikke blot som Bestyrelsens Medhjælper ved Bogholderiet. Men hverken Bankens Love eller de under Sagen fremkomne Oplysninger give Anledning til at antage, at Bogholderen, som var ansat og kunde afskediges af Bestyrelsen, skulde have indtaget en saadan ganske særlig og mod Forholdets Natur stridende selvstændig Stilling, at Bestyrelsens Ansvar for Bogholderiet ganske skulde kunne dækkes af hans Ansvar. I al Fald skjønnes dette kun at have kunnet være Tilfældet i Henseende til den rent tekniske Side af Bogholderiet, og ikke i Henseende til saadanne Forhold, som de, om hvilke der her er Tale. Ogsaa findes de øvrige Bestyrelsesmedlemmer at have været berettigede til at stole paa Regnskabernes Rigtighed, naar de blev forelagte

af Larsen, og paa Bogholderiet, saalænge han lod det passere. Nu ses Larsen vel, da han i sin Tid opdagede, at den Hastrupske Konto i længere Tid ikke blev ført, at have udtalt Beklagelse over Bogholderens Forsømmelser og talt om at faa denne afskediget, men noget alvorligere eller afgjørende Skridt i denne Retning foretog han ikke, uagtet han har erkjendt, at han selv nærede Ængstelighed for, at Banken ikke havde paalidelig Oplysning om denne Kontos Tilstand. Han findes saaledes ikke at kunne undgaa Ansvar for Uordenerne ved Kontoernes Bogføring og ej heller i Henseende til den uordentlige Kassebogføring. Ligeledes maa han blive at drage til Ansvar for de med Hensyn til Aarsregnskaberne oplyste forskjellige Urigtigheder, og dette uanset at hans Forklaring om ikke at have bemærket de omtalte Differencer og de vilkaarlige Opførelser fra Konto til Konto, ikke findes at kunne forkastes, da denne Uvidenhed i al Fald maa tilskrives hans egen Forsømmelse. De store Tabskontis Opførelse som Aktiver har han selv foranlediget eller dog billiget. Om Prolongationskontoen har denne Tiltalte erkjendt, at dens Karakter var ham fuldt bevidst, medens han vedholdende har paastaaet, at han vel var bekjendt med, at der paa den Hastrupske Konto var Tab, men at han ikke kjendte Tabets betydelige Omfang. Selv om der nu ikke efter det Oplyste var megen Grund til at antage, at Tiltaltes Forklaring i saa Henseende ikke er stemmende med Sandheden, saa vil denne Uvidenhed ogsaa af den Grund ikke kunne diskulperes ham, at han baade vidste, at Tabet i al Fald var stort og derhos Bankens egne Bøger i de senere Aar udviste dets Størrelse. Dernæst har han forklaret, at han havde opfattet Lovenes Bestemmelse om Afskrivning af Tab saaledes, at denne ikke behøvede at finde Sted paa en Gang, samt at han ikke vidste, hvorledes han skulde kunne undgaa at opføre Prolongationskontoen som et Aktiv eller at tilgodeskrive Interessekonto for Renterne paa den Hastrupske Konto og altsaa betale Udbytte af dem, men paa disse ubegrundede Forklaringer findes der ikke at kunne lægges nogen Vægt. Larsen findes saaledes i det Hele ansvarlig for den uordentlige og tildels uredelige Bogføring og Statusopgjørelse, som bl. A. har vist sig i, at der er opgjort og fremlagt urigtige Regnskaber og at der er opført store tabte Summer som Aktiver, hvilket atter har ført til, at der gennem flere Aar til Aktionærerne er udbetalt et Udbytte, som ikke existerede. Tiltalte Larsen findes for dette Forhold strafskyldig efter Straffelovens § 262, 1ste og 2det Stykke, jfr. Konkurslovens § 148.

Tiltalte Gregersen findes efter det om hans Bogføring m. m. ovenfor Bemærkede ikke at kunne undgaa Strafansvar, idet i al Fald flere af Uregelmæssighederne i saa Henseende umiddelbart ere udgaaede fra ham og han har været sig dem bevidst. Dette gjælder ogsaa med Hensyn til de Regnskabsposter, som ere fundne

at maatte karakteriseres som Uredelighed, og idet bemærkes, at han ogsaa som Bestyrelsesmedlem maa have Del i Ansvar for Regnskabet for 1877, der blev afgivet paa en Tid, da han var midlertidigt Medlem af Bestyrelsen, vil hans Ansvar paa dette Punkt være at ansætte efter de samme Lovbestemmelser, som nysanfært, forsaavidt angaar hans Stilling blot som Bogholder, dog kun efter Analogien af disse Bestemmelser.

Om samme Tiltalte er det under denne Del af Sagen endvidere oplyst, at han af en Enke Eriksen havde til Bestyrelse modtaget en Pengesum paa 2500 Kr., samt at han selv til egen Fordel har benyttet dette Beløb uden senere fuldt ud at kunne erstatte det, idet der mangler Dækning for 1041 Kr. 88 Øre. Men da der i denne Henseende fra rette Vedkommendes Side ikke er begjært Strafansvar gjort gjældende mod Tiltalte, som ikke har fragaaet Beløbets Modtagelse, kan han i Medfør af Straffelovens § 254 ikke blive at straffe for dette Forhold. Derimod findes han strafskyldig efter Straffelovens § 251 for sit ovenfor omtalte Forhold at have i November 1877, da han, saavel som Larsen og R. Nielsen, var saa haardt engageret, optaget et Laan i Banken paa 5000 Kr. mod Pant i Engeldrupværkaktier, idet han — efter hvad nedenfor nærmere vil blive vist — maatte vide, at disse Aktier vare uden al Værdi, hvilket ikke kan antages at have været indlysende for Bankbestyrelsen.

Forsaavidt Aktionsordren omfatter Tiltale efter Straffelovens § 263, der for nogle af de Tiltaltes Vedkommende særlig er nævnt, og om hvis Anvendelse der ogsaa af en Kreditor er nedlagt Paastand bemærkes, at om det end har været letsindigt og ulykkebringende, at Bankens Forretninger ikke bleve standsede paa et tidligere Trin, ses der dog ikke at have været tilstede saadanne Omstændigheder, som maa antages at været Forudsætning for Anvendelse af denne Paragraf. Navnlig har der ikke i de senere Aar af Bankens Tilværelse været paabegyndt saadanne særligt vovelige Foretagender, som omhandles i Paragrafen, og specielt findes det af Larsen, Nielsen og Gregersen paabegyndte Børsspil, der tildels ogsaa hidrører fra en tidligere Tid, ikke med Nødvendighed at maatte indbefattes under samme. I saa Henseende bliver altsaa Ingen at dømme.

Forsaavidt de Tiltalte Nr. 1—4 og 6—8 derhos ere tiltalte for Overtrædelse af Lov om Benyttelse af Firmaer af 23 Januar 1862, sigtes herved til, at forskjellige Forandringer i Henseende til Bankens Bestyrelse m. m. ikke i Medfør af den nævnte Lovs § 6 og § 7 ere anmeldte for Magistraten i Odense. Ansvar herfor findes imidlertid alene at kunne paahvile Bankens forretningsførende Medlem Larsen, hvorfor de andre Tiltalte ogsaa i saa Henseende blive at frifinde.

Med Hensyn til, at de Tiltalte Larsen og R. Nielsen endvidere ere anklagede for Falsk, sigtes dermed til Følgende:

I Begyndelsen af Aaret 1877 vakte det, som tildels ovenfor omtalt, hos Enkelte af den øvrige Bestyrelse Opmærksomhed, at Larsens Gjæld til Banken var stegen til en betydeligere Sum, uden at der for Gjælden var stillet fornøden Sikkerhed, og han blev derfor opfordret til at skaffe saadan Sikkerhed til Veie. I den Anledning udstedte han den 22 Februar s. A. tvende tre Maaneders Sola Vexler, hver lydende paa 5000 Kr., den ene til Tiltalte Nielsen og den anden til Tiltalte V. J. Hansen eller Knudsen, hvorefter disse Vexler blev endosserede in blanco af begge de nævnte Tiltalte, saaledes at Nielsen paa den til ham udstedte Vexel blev 1ste og Knudsen 2den Endossent, medens paa den til Knudsen udstedte Vexel Ordenen blev den omvendte. Da disse Vexler vare udløbne, blev de den 31te Maj næsteften ombyttede med tvende ganske ligelydende Vexler. Da derefter i Begyndelsen af September s. A. Løbetiden for disse sidstnævnte Vexler var forløben, erindredes dette først efter at ogsaa Respitdagene vare forløbne, saaledes at det ikke længere var muligt at optage lovlig Protest. Efter Aftale med Tiltalte Nielsen gav nu Larsen begge Vexler over Knudsens Navn følgende Paaskrifter: paa den, for hvilken Knudsen stod som 1ste Endossent, skrev han „Ordre Hr. R. Nielsen Værdien modtaget, Protest frafalder“. Derpaa skrev Nielsen tilsvarende Paaskrifter over sit eget Navn som Endossent. Og samtidig hermed gaves der de tvende ældre Vexler af 22 Februar, som vare ombyttede med de senere Vexler af 31 Maj og altsaa ganske ugyldige, men endnu i Behold, ganske ligelydende Paaskrifter, saa at de 4 Vexler tilsammen nu tilsyneladende indeholdt Vexelforpligtelse for 20,000 Kr. De nævnte Paaskrifter bleve givne Vexlerne uden Endossenten Knudsens Vidende og Samtykke og — efter det Oplyste — ligeledes uden at det stiltiende Samtykke kunde forudsættes.

Efter de tvende nævnte Tiltaltes Forklaring var det af en Fejltagelse, at de to ældre Vexler bleve paaskrevne, som anført, og denne Forklaring findes efter Omstændighederne ikke at kunne forkastes, ligesom det ej heller ses, at disse Vexler efter saaledes at være paaskrevne, ere blevne benyttede. Der bliver saaledes kun Spørgsmaal om de to Vexler af 31 Maj. Om disse er det af de Tiltalte erkjendt og bestyrket ved det iøvrigt Oplyste, at de efter deres Bestemmelse bleve henlagte i Banken som Sikkerhed for Larsens Gjæld til denne og at de ogsaa — efter at være forsynede med de nævnte Paaskrifter — ved et af de Kontrolkomiterede i Efteraaret 1877 foretaget Eftersyn bleve forviste disse som en Del af Larsens Depositum og af dem medregnede som saadant, idet de Kontrolkomiterede gik ud fra, at Paaskrifterne om Renunciation paa Protest hidrørte fra begge Endossenter personlig. De Kontrolkomiterede have derhos bemærket, at hvis de ikke havde følt sig forvissede om dette Sidste, vilde de ikke have tillagt Vexlerne nogen Værdi. Om Foraaret 1878 var det kom-

met til nogle af de andre Bestyrelsesmedlemmers Kundskab, hvad der var foretaget med Vexlerne, og da Larsen fik dette at vide, forelagde han Sagen, saaledes som den var, for den samlede Bestyrelse. Uden at der af denne blev udtalt nogen Formening om, hvorvidt det Foretagne var strafbart, erklærede den Larsens Handlemaade for urigtig og at Paaskrifterne vare ugyldige, hvorefter Vexlerne udgik af Larsens Depot.

Om dette Forhold have Larsen og Nielsen afgivet den Forklaring, at efter deres Formening havde Knudsen paataget sig en vedvarende Forpligtelse til indtil et Beløb af 10,000 Kr. at kavere for Larsens Gjæld til Banken, og at det i og for sig var ligegyldigt, at Vexelformen var valgt til at udtrykke denne Forpligtelse. Derhos havde det ikke ved Vexlernes Udstedelse været Meningen, at de skulde omsættes eller ved deres Udløb gjøres gjældende, men kun at der vedblivende skulde henligge i Banken gyldige Vexler til det angivne Beløb. Efter denne deres Formening havde Knudsen saaledes efter de trufne Aftaler ingen Ret til ved Vexlernes Udløb at unddrage sig sin Kautionsforpligtelse, og da Vexlerne nu ikke længere kunde lovlig protesteres — hvad man ellers mulig vilde have gjort — og da Larsen heller ikke ønskede at henvende sig til Knudsen med Anmodning om Fornyelse, fordi deres tidligere venskabelige Forhold dengang var brudt, paaskrev han uden Henvendelse til Knudsen Bemærkningen om, at Protest frafaldes. Og ligesom Larsen saaledes har forment, at han ikke derved tilføjede Knudsen materiel Uret, saaledes vil han ogsaa have forment, at hans Adfærd var formelt lovlig. I denne Henseende har han vedholdende anbragt, at han har forstaaet en Bemærkning i Grüners Vexelret saaledes, at en Blankoendossent var bunden uden Protest og at det over et Blankoendossement var tilladt uden at indhente Endossentens Samtykke, at indføre hvilken Text man vilde, altsaa ogsaa en Bemærkning om Renunciation paa Protest — og at han saaledes i al Fald, selv om denne hans Opfattelse skulde være urigtig, har handlet af Uvidenhed og i god Tro. Forøvrigt har Larsen indrømmet, at det med Paaskriften var hans Hensigt at lade Vexlerne bero i Banken som reelle Værdier, som denne skulde være berettiget til at realisere, men — som anført — forment han ikke, at han ved Paaskrifterne paaførte Knudsen nogen større Forpligtelse end der alt forud paahvilede denne som Blankoendossent, og som Grund til, at han desuagtet paaskrev Vexlerne, hvad der efter denne hans Theori maatte synes overflodigt, har han anført, at han dermed overfor andre Bankens Vedkommende, som kunde faa Vexlerne i Hænderne og mulig ikke delte hans Theori, vilde tilkjendegive, at de skulde bero som Værdier, uagtet de ikke vare protesterede.

Denne de Tiltaltes Forklaring findes imidlertid ikke at kunne fritage dem for det Strafansvar, som deres Gjerning efter dens

egen Beskaffenhed maatte findes at paadrage dem. Endossenten Knudsen har bestemt benægtet, at han havde givet Løfte om vedblivende at kavere for Larsen, og ligesom Intet er oplyst, som giver Føje til at forkaste Rigtigheden af denne Benægtelse, saaledes er det i al Fald givet, at efter at Knudsens Forpligtelse var optagen i Vexelform, ophørte den i denne Skikkelse med Vexlernes Løbetid, naar den lovlige Vexelomgang ikke i rette Tid blev iagttagen. Ejheller vil det kunne tillægges nogen Betydning, at Vexlerne ikke af de Vedkommende vare bestemte til at indrives eller omsættes, hvorfor de heller ikke bleve optagne i Bankens Portefeuille; thi det havde dog efter de Tiltaltes egen Erkjendelse staaet Banken frit for at realisere Vexlerne paa saadan Maade, og herfor vilde der i ydre Henseende Intet have været til Hinder, da Vexlerne i enhver Henseende vare indrettede overensstemmende med den almindelige Vexellovgivning og efter denne deres Beskaffenhed maatte anses som Dokumenter, der vare bestemte til almindeligt Omløb, uden hvilken Egenskab de ejheller kunde yde Banken den tilsigtede Sikkerhed. Dernæst findes der intet Hensyn at kunne tages til Larsens Forklaring om, at han havde svævet i den af ham omtalte Retsvildfarelse og saaledes været i god Tro. Larsen har selv erkjendt, at han nærede Tvivl om Rigtigheden af denne Theori, som han aldrig havde hørt nogen Anden nære og aldrig forhen anvendt i Praxis med at undlade Protest overfor en Blankoendossent, ligesom ogsaa selve hans Handling vidner om, at han ikke turde fæste Lid til Theoriens Rigtighed. Og dernæst maa det betragtes som højst usandsynligt, at Larsen, som dengang havde været Formand for Folkebankens Bestyrelse i flere Aar og i den Tid havt at gjøre med mangfoldige Vexler, skulde kunne versere i en saadan Vildfarelse. Forsaavidt Larsen har villet bestyrke sin Forklaring dels ved at henvise til, at han, som det er oplyst, foretog Paaskrifterne i Overværelse af Bogholderen, Medtaltale Gregersen, som han antog for sin personlige Uven og overfor hvem han derfor ikke kunde antages at ville give sig en saadan Blottelse, som at foretage en vitterlig Ulovlighed, og dels derved, at det var ham selv, der senere gjorde den øvrige Bestyrelse bekjendt med det Forefaldne, kan det ikke erkjendes, at der heri ligger nogen Bestyrkelse af hans Foregivende. Thi efter de forhaandenværende Omstændigheder maatte Larsen vide, at hans Handlemaade alligevel ikke kunde skjules for Bogholderen, som selv havde gjort opmærksom paa den manglende Protest, og dengang, da han fremdrog Sagen i Bestyrelsen, var den allerede, ham vitterligt, bleven bekjendt paa anden Maade. Meget mere bestyrkes Urigtigheden af Larsens Foregivende derved, at hans Stilling i Banken paa den Tid, og netop særlig paa Grund af hans store ugaranterede Gjæld til denne, ses paa flere Maader at have været truet, hvorfor det maatte være en betænkkelig Sag for ham at staa uden en Sikker-

hed til Beløb 10,000 Kr. Efter det saaledes Anførte maa det ligeledes antages, at Larsen har tilsigtet overfor Vedkommende at give det Udseende af at Paaskrifterne hidrørte fra Knudsen selv, skjøndt dennes Haandskrift ikke ses at være efterlignet, og da hans Handling — i Betragtning af, at Knudsen selv overfor godtroende Trediemand ikke findes at have været bunden ved de skete Paaskrifter — maa blive at betragte som Forfalskning af Vexlerne, vil han herfor være at straffe efter Straffelovens § 274, jfr. § 269.

I Henseende til Nielsens Forhold til den heromhandlede Del af Anklagen findes det at maatte statuere, at han ved over sine egne Endossementer at skrive den paagjældende Text i den Hensigt, at yde Larsen Bistand til at give Vexlerne det Udseende, som denne ønskede, har, aldeles uanset at han selvfølgelig havde fuld Ret til at binde sig selv, gjort sig skyldig i en Delagtighed, som i og for sig vilde være strafbar, i al Fald efter Straffelovens § 47 i Slutningen. Men for denne Tiltale, som ligeledes har paaberaabt sig god Tro, findes denne Forklaring, der i det Enkelte gaar ud paa, at Larsen bibragte ham den Opfattelse, at det var virkelig Vexelret, at slige Paaskrifter lovlig kunde overskrives Blankoendossementer uden Endossentens udtrykkelige Samtykke, ikke med Nødvendighed at maatte forkastes, saameget mindre som Nielsen ikke kan antages at have havt den Fortrolighed med Vexelforhold, som maa antages hos Larsen, og han selv ikke havde nogen umiddelbar personlig Interesse i det Foretagne. Som Følge heraf vil denne Tiltalte under denne Del af Aktionen være at frifinde.

Forsaavidt Aktionen er bygget paa de Forhold, der staa i Forbindelse med Oprettelsen og Bestyrelsen af Selskabet Engeldrupværk“, bemærkes Følgende:

Ifølge de af Tiltalte Gregersen med stor Udførlighed og Oprigtighed under Sagen afgivne Tilstaaelser, hvis Rigtighed i alle væsentlige Stykker er fuldstændig bekræftet ved en Mængde autentiske Aktstykker, hvoriblandt en betydelig egenhændig Korrespondance mellem ham og Tiltalte Jørgen Nielsen, saavelsom ved de af andre Medtiltalte aflagte Tilstaaelser og en Række af beedigede Vidneforklaringer, er der tilvejebragt et for denne Tiltaltes Vedkommende fuldt lovligt Bevis for, at Sammenhængen med de Kjendsgjærninger, der ligge til Grund for denne Del af Aktionen, er Følgende:

Den daværende Ejer af Fabrikken „Engeldrupværk“, Jørg. Jørgensen den Yngre, var i Aarene 1875—76 geraadet i en stedse stigende Pengeforlegenhed, der efterhaanden udviklede sig til en saadan Grad, at hans udækkede Vexler, ifølge Brev af 11 Juni 1875 fra Tiltalte Gregersen til Tiltalte Jørgen Nielsen, androge 22,430 Kr., medens han samtidig i Fyens Folkebank,

hvor disse Vexler beroede, paa Folio kun havde indestaende 39 Kr. 7 Øre.

Paa Anledning af Tiltalte Jørgen Nielsen, der stod som Akceptant af hine Vexler, havde Tiltalte Gregersen imod Panteobligation af 8 Decbr. 1875, der thinglæstes 21 Decbr. s. A. paa Engeldrupværks Folium, med oprykkende Panteret i denne Ejendom for 13,000 Kr. efter 24,000 Kr., forstrakt Jørg. Jørgensen den Yngre 10,000 Kr. til 4 pCt. p. a. Ved denne Aager fortjente altsaa Tiltalte Gregersen, eftersom Forskrivningen, ifølge hvad der er oplyst, er fuldt indfriet, 3000 Kr. Laanet udbetaltes Debitor successive i det følgende Aar af Midler, der vel tilhørte hans Svigermoder, men i Henseende til hvis Administration Tiltalte Gregersen dog var saa frit stillet, at han, saavel ifølge sin egen udtrykkelige Erkjendelse som ifølge det iøvrigt Oplyste, maa bære det juridiske Ansvar for den saaledes begaaede Aager. Bemeldte Panteobligation benyttedes af Tiltalte Gregersen som Depositum i Fyens Folkebank, tildels som Dækning for den successive Berigtigelse af Laanesummen, uagtet den oprindelig pro forma var stilet til Tiltaltes Broder og først senere af denne formeligen tiltransporteredes Tiltalte.

Som en Følge af disse byrdefulde Forpligtelser, der yderligere forøgedes derved, at Tiltalte Jørgen Nielsen for Akcept af Vexlerne ved hver 3 Maaneders Fornyelse beregnede sig 2 pCt. — ialt altsaa 8 pCt. p. a. — uanset at han som Akceptant var fuldkommen dækket ved det af Jørgen Jørgensen den Yngres Broder under 25 August 1874 underskrevne ulimiterede Skadesløsbrev med Pant i en stor Bondegaard, som nedenfor vil blive omtalt, var Tilstanden en saadan, at Tiltalte Gregersen, som den Gang kun kjendte de betydelige med Vexlernes Omsætning i Fyens Folkebank forbundne Omkostninger, medens han var uvidende om, at Jørgen Jørgensen den Yngre tillige maatte betale sin Akceptant en høj Provision, i sit Brev til Tiltalte Jørgen Nielsen af 12 Juni 1876 kunde melde, at hin Panteobligation paa Grund af Udeblivelse af stipuleret Afdrag var forfalden til Udbetaling og foreslaa at de To efter Terminen skulde tage ud til Engeldrupværk for at overveje, „hvorvidt vi skal tage Administrationen af Krammet eller en hel Overdragelse“ og tilføjer: „Som han arbejder nu, kan man passende anvende Ordet „det er dyrt at være fattig“; men skal Overdragelse nogensinde ske, bliver det sandelig ogsaa dyrt for os, den Administration, han for Tiden fører.

Det skal her kun i Forbigaaende bemærkes, at ifølge Udvisende af en hos Tiltalte Jørgen Nielsen funden saakaldet „Rentebog“, som han har maattet erkjende udelukkende har optaget, hvad han i Renter og Provision tjente hos Fabrikant Jørg. Jørgensen den Yngre, har denne Fortjeneste fra Maj 1874 til Juni 1876 beløbet sig til ialt 5400 Kr. og at Jørg. Nielsen for at akceptere en enkelt Vexel, hvis Beløb ikke har staaet i noget

rimeligt Forhold dertil, under 28 December 1874 har modtaget 1400 Kr.

Saadanne vare Omstændighederne, da de 2de Tiltalte Gregersen og Jørgen Nielsen ved Midten af Juli 1876 ved Midnattid gav Møde paa Engeldrupværk og, ledsagede af den juridiske Konsulent, de senere have benyttet ved alle vigtigere Lejligheder, kaldte Ejeren op af sin Seng i det Øjemed at formaa ham til strax at erklære sig fallit -- Alt i det Haab, at skulle kunne paa en Tvangsauktion købe Engeldrupværk saa billigt, at de allerhøjest maatte dække en paa Gregersens Prioritet følgende Pantegjæld af 4000 Kr. -- ialt for 41,000 Kr. Den saaledes paa Jørg. Jørgensen den Yngre udøvede Pression strandede imidlertid paa denne Ejers bestemte Vægning ved at efterkomme Opfordringer til at erklære sig selv fallit. Ejeren har som Grund til denne sin Modstand imod en Fallitbehandling, som det uimodsigelig havde staaet i de tvende Tiltaltes Magt at fremtvinge, angivet, at han ikke kunde unde de Tvende Lejligheden til at erhverve hans Ejendom for saa godt Kjøb. Tiltalte Gregersen har derom forklaret, hvad Tiltalte Jørg. Nielsen har indrømmet, at Sidstnævnte ønskede et Arrangement, hvorved det blev udgaaet at bringe til almindelig Kundskab, i hvilken Udstrækning Jørg. Nielsen havde diskonteret Jørg. Jørgensen den Yngres Vexler. Hvad der staaar uigjendrivelig fast er, at de 2de Tiltalte undlode at fremtvinge den Fallitbehandling, hvoraf de havde ventet sig at kunne købe Værket billigt, om den var udgaaet fra Ejeren selv, og at de faa Dage efter begyndte de Underhandlinger, der førte til et Kjøb af Fabrikken ved de 2de Tiltalte, som de selv ansaa for dyrt, hvorfor Jørg. Nielsen i sit Brev af 18 Juli 1876 til Gregersen ytrer: „Thi før vi har Deltagere, tør vi jo ikke købe Værket. Derfor haster det fra vor Side især med skyndsomt at have Noget lavet, som vedkommende Tiltrædere strax kan underskrive; jeg maa jo nu se at faa Nogle heromkring snarest mulig og helst inden Uvedkommende spolere os Sagen ved slette Rygter“, ligesom Jørg. Nielsen i samme Brev advarer Gregersen imod at forandre sin Prioritet til Aktier, idet han bemærker: „Du taber jo Konsortiets Forpligtelse for den Sum, eller med andre Ord, Du tager selv Risikoen for det Beløb“, hvorfor han slutteligen udvikler flere Grunde, „hvorfor vi ikke direkte og strax sætter stor Kapital ind“. Til den Omstændighed, at de Tiltalte Jørg. Nielsen og Gregersen ved hint Tidspunkt, foruden Førstnævntes Vexelforpligtelser og Sidstnævntes Stilling som Pantkreditor for 13,000 Kr., havde udækkede Fordringer paa Ejeren af Engeldrupværk, for Jørg. Niensens Vedkommende til Beløb af 1900 Kr. og for Gregersens af 700 Kr., skal her kun føjes, at disse tvende Tiltalte ifølge indbyrdes Aftale og for fælles Regning og Risiko i Tidsrummet fra 4 Juli til 4 August 1876 ved Hjælp af deres Kredit i Fyens Folkebank dækkede for Engeldrupværks Ejer en

Række af Vexelposter til et samlet Beløb af 12,612 Kr. 26 Øre, hvis Dækning var absolut fornøden, naar det skulde lykkes dem at forhindre, at Trediemand erklærede Jørg. Jørgensen den Yngre fallit.

Sidstnævntes betrængte Stilling havde ifølge hans Fabrikbestyrers under Eds Tilbud afgivne og af de Tiltalte Jørg. Nielsen og Gregersen indrømmede Forklaring, havt den Følge for selve Fabrikken og dens Drift, at Raamateriale manglede, at intet Lager af forarbejdede Varer fandtes, at de enkelte Stykker Klæde, der i Foraaret 1876 forfærdigedes, øjeblikkelig realiseredes, at Folkelønnen ej blev betalt og at Fabrikken tilsidst gik helt istaa.

Uagtet de Tiltalte Jørg. Nielsen og Gregersen, ifølge alt, hvad der om deres personlige finansielle Stilling er oplyst, som ogsaa ifølge deres udtrykkelige Indrømmelse, ikke ejede egne Midler, men derimod havde misbrugt den Kredit, de paa Grund af deres Stilling til Fyens Folkebank kunde raade over, til et Børsspil, hvori de tabte store Summer, skrede de dog i Juli 1876 til de Forhandlinger om Kjøbet af Engeldrupværk, der ifølge Begges Tilstaaelse var betinget af og tilsigtede, at Kjøbet skulde realiseres ved at danne et Konsortium, der skulde overtage Dækningen af deres fornævnte oprindelige Tilgodehavender og de ved daglig paaløbende Vexlers forskudsvisse Dækning yderligere voxende Krav.

Tiltalte Gregersen har om disse Underhandlinger mellem de tvende Tiltalte indbyrdes og mellem dem og Engeldrupværks daværende Ejer, givet en udførlig af Sidstnævnte bekræftet, ligesom ogsaa af Alt, hvad iøvrigt er oplyst, understøttet Fremstilling, hvis væsentligste Indhold er Følgende:

Forudsætningerne vare, at Kjøberne skulde overtage Dækningen af Jørgen Jørgensen den Yngres hele Gjæld, samt at det lykkedes de tvende Tiltalte at faa dannet et Konsortium af Mænd med fornøden Formue. Hins Gjæld viste sig at bestaa dels af en Prioritetsgjæld til Beløb af 41,000 Kr., dels af en daglig voxende løs Gjæld til Beløb ca. 32,000 Kr., hvortil endnu kom ca. 26,000 Kr. Vexelgjæld til Fyens Folkebank, hvorfor Tiltalte Jørgen Nielsen var Akceptant.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 21 Juli 1882.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1882—83.

Nr. 19-20.

Torsdagen den 22 Juni.

Nr. 100.

Advokat Henrichsen

contra

de Tiltalte: 1) Lars Larsen, 2) Rasmus Nielsen, 3) Peter Christensen, 4) Hans Gerhard Lauritz Gregersen, 5) Jørgen Nielsen, 6) Jeppe Hansen, 7) Peder Hansen, 8) Jørgen Jørgensen og 9) Lars Peder Jensen,

(Defensor for Nr. 1, 2, 3, 5, 6, 8 og 9 Hindenburg, for Nr. 4 Klubien, for Nr. 7 Hansen).

Da Tiltalte Gregersen tilsidst saa disse samlede Forpligtelser opluge Alt, hvad de Tvende foreløbig havde tænkt sig at tilvejebringe, foreholdt han Jørgen Nielsen, at der paa den Maade slet Intet blev tilovers til Driftskapital, hvortil denne svarede, at ogsaa dette havde han aftalt med deres juridiske Konsulent, idet Deltagerne i det paatænkte Konsortium — hvilket Udtryk Jørgen Nielsen ansaa for heldigere end Aktieselskab, da Aktievæsenet allerede dengang var kommen i Miskredit — skulde gjøres solidarisk ansvarlige med hele deres Formue.

Ifølge Tiltalte Gregersens Tilstaaelse, hvis Rigtighed tilstrækkelig bestyrkes af Alt, hvad der er oplyst, aftalte nu disse tvende Tiltalte rent og klart med hinanden, at der skulde paalistes Deltagerne i Konsortiet, uden at de maatte erfare eller gjøres opmærksomme paa denne for dem skjæbnsvangre Bestemmelse, solidarisk Forpligtelse med hele deres Formue, ikke alene for al den Gjæld, der allerede var gjort i den forudfattede Hensigt at praktisere den over paa det tilkommende Konsortiums Skuldre, men ogsaa for alle tilkommende af Driften m. v. opstaaende Forpligtelser.

Gregersen var sig derved fuldt bevidst, at han selv aldeles Intet ejede og antog det Samme om Jørgen Nielsen, der for sit Vedkommende i det Væsentlige har gjort den samme Tilstaaelse, hvis objektive Rigtighed er mere end tilstrækkelig godtgjort under Sagen. Ingen af de Tiltalte forstod sig paa Klædefabrikationen. De opsatte efter indbyrdes Forhandling under 28 Juli 1876 en saakaldet Prospektus, der blev trykt og bestemt til at overrumple de „Venner“ med, som skulde levere Pengene til Entreprisen. I denne Prospektus indførtes ikke alene de i slige Tilfælde sædvanlige Anprisninger, men følgende forsætlige Forvanskninger af den Indbyrdes velbekjendte Sandhed, idet de udtalte, at Klædefabrikken „har i en Del Aar været drevet med Held af den hidtilværende Ejer“, for hvem den „har i Virkeligheden afgivet en meget god Fortjeneste, hvad der af hosstaaende konstaterede Beretning vil ses“.

Indbyrdes anføre derefter det dem vitterlig usande Faktum, at den hidtilværende Ejers samlede Fortjeneste i et Aar har været 19,500 Kr. og opgive Prioritetsgjælden til 56,000 Kr. og de allerede tegnede Andele i det tilkommende Konsortium til 15,000 Kr., skjøndt disse tvende sidste Tal dengang vare imaginerede, idet de kun ere at anse som et Udtryk for den endnu ikke fuldbyrdede Plan til at skille den hidtilværende Ejers Broder, Gaardmand Niels Jørgensen, ved 20,000 Kr., hvorom nærmere nedenfor.

Medens Prospektus debiterede saa grove Usandheder for Indbyrdes saakaldte „Venner“, til hvilke den angav sig at være rettet for at aabne dem Adgang til et Udbytte af ca. 10 pCt., indeholdt hverken Prospektus eller den samme ledsagende trykte Formular til en Deklaration, som hver enkelt Tegner skulde underskrive, end ikke den mindste Antydning om Udstrækningen af Tegningens Betydning, og navnlig ikke derom, at Vedkommende foruden med deres Indskud paatage sig Forpligtelsen til med hele deres øvrige Formue at indestaa for det tilkommende Konsortiums Forpligtelser. Tiltalte Gregersen har omstændelig berettet, hvorledes han og Tiltalte Jørgen Nielsen paa det udtrykkeligste aftalte, at Tegnerne i saa Henseende skulde føres bag Lyset, fordi de Tiltalte intet Øjeblik tvivlede om, at ikke en Eneste vilde tegne sig som Andelshaver, hvis han forstod, at Meningen var at paaføre ham et saa ubegrændset Ansvar. Denne Gregersens Tilstaaelse er fuldstændig bestyrket ved Alt, hvad der er fremkommet, medens end ikke det mindste Datum er oplyst, der vækker Tvivl om, at de tvende Tiltalte baade oprindeligt have fattet og senere gjennem en lang Række af Handlinger og Udtalelser opretholdt og udført denne deres overlagte bedrageriske Hensigt; thi Medtiltalte Jørgen Nielsens Benægtelser, hvis Betydning senere vil blive prøvet, kunne i ingen Maade svække hin

klare Tilstaaelse, hvis Sandhed ved Undersøgelsens Resultat maa anses for tilstrækkelig godtgjort.

Det er hin Prospektus, hvorom Jørgen Nielsen under 30 Juli 1876, efter at den i sin endelige Skikkelse var ham tilstillet af Gregersen, skriver til denne, at han „finder Fremstillingen baade god i Form, Klarhed og ret tiltalende at se paa“, medens han dog ikke ønsker at røbe Prospektus's Indhold“, for deres fornævnte juridiske Konsulent og i Brevet skildrer sin Forlegenhed, da Gaardmand Niels Jørgensen, imod Tiltaltes Paalæg ikke at vise den til Nogen før Tegning optages med det samme, havde vist samme for bemeldte Konsulent, der ved denne som ved flere af de for de Vedkommende mest betydningsfulde Lejligheder ses at have fungeret som begge Parter Raadgiver.

Ifølge Tiltalte Gregersens Tilstaaelse vare begge de Tiltalte enige om, at de ikke med Nytte kunde søge Tegning af Andre som Andelshavere i Konsortiet, før de havde sikket sig Gaardmand Niels Jørgensen af Bække, en Broder til Engeldrupværks hidtilværende Ejer. Ifølge hvad Gregersen havde erfaret, saavel af Niels Jørgensen som af Tiltalte Jørgen Nielsen selv, var Førstnævnte af Sidstnævnte bleven formaadet til at underskrive et til Jørgen Nielsen stilet Skadesløsbrev med Pant i hele sin Ejendom, hvorved han imod Vidende og Villie var bleven forpligtet til at indestaa Tiltalte Jørgen Nielsen, ikke alene indtil det mellem dem aftalte Beløb af 10,000 Kr. for Broderens af Jørgen Nielsen akcepterede Vexler, men for et aldeles ubegrændset Beløb og Tiltalte Jørgen Nielsen havde underrettet Gaardmand Niels Jørgensen om, at denne Vexelgjæld i Øjeblikket var løben op til 26,000 Kr. Ifølge den mellem de Tiltalte Jørgen Nielsen og Gregersen aftalte Plan skulde nu Gaardmand Niels Jørgensen, som, dem Begge vitterligt, var i høj Grad betagen af den fortvivlede Stilling, hvori han var bragt, ved en ny Svig lokkes til at indtræde som første Tegner i det paatænkte Konsortium med Forpligtelser, der, dem vitterligt, kunde blive og, hvad der under Sagen er oplyst, ere blevne ham endnu mere skjæbnsvangre end hin Forpligtelse var for de 26,000 Kr. Da nemlig de tvende Tiltalte dulgte for Niels Jørgensen, at han ved at tegne sig for 5000 Kr. i det paatænkte Konsortium tillige paatog sig at hæfte med hele sin Formue, kunde det efter mange Overtalelser og gjentagne Forsøg tilsidst lykkes dem, som Tiltalte Gregersen udtrykker sig, at faa Niels Jørgensen til at tro sig naadig behandlet, naar de tilbøde ham at lade Konsortiet overtage de 6000 Kr. og at slippe med at dække de øvrige 20,000 Kr. kontant eller med ny Vexel og nyt Skadesløsbrev. Som Lokkemad tilbøde de ham som et tilsyneladende Vederlag for disse 20,000 Kr. Konsortiets Panteobligation for 15,000 Kr. efter 41,000 Kr. samt at være Andelshaver i det tilkommende Konsortium for 5000 Kr.

Tiltalte Jørgen Niensens fornævnte Brev af 30 Juli 1876 viser i Forbindelse med hans Breve og Telegram af 1ste, 2den og 3die August 1876 til Gregersen tydelig, hvorledes Niels Jørgensen har været „ganske øm om Hjertet og angst for det hele Foretagende“, hvorledes Jørgen Nielsen maa anstrænge sig for at holde Niels Jørgensen fast i det Næt af Forestillinger, han har bibragt ham, hvorledes det jo haster meget med at fralokke ham Tegningen og hvorledes Niels Jørgensen ikke før han saa en Afskrift har villet tro, at han skulde have underskrevet hint Skadesløsbrev af 27*) August 1874 i en saadan Skikkelse, at det kunde forpligte ham for 26,000 Kr. og mere; hvorledes Jørgen Nielsen omtaler det Betænkelige, der ellers kunde være ved at give denne Afskrift fra sig, men dog beroliger sig med, at „han (o: Begges fornævnte Sagfører) jo selv er Forfatteren“, endelig, hvorledes Tiltalte Jørgen Nielsen endda, først efter at Gregersen havde sendt Afskriften og efter „lange Underhandlinger“ fik Niels Jørgensen til at underskrive sin Deklaration af 2den August 1876, ifølge hvilken han tegnede sig som Andelshaver for 5000 Kr. Fra dette Øjeblik begyndte de tvende Tiltalte, men fortrinsvis dog Jørgen Nielsen, deres ihærdige Bestræbelser for at formaa ogsaa andre formuende Mænd af deres Venner til at tegne sig som Andelshavere. Resultatet var, at de fra den 2 August 1876 til den 2 September s. A. opnaaede den nominelle Tegning af 29,500 Kr., hvortil de saa under 3 September 1876 føjede hver sin egen Tegning af 5000 Kr. Men selv dette nominelle Resultat var paa Grund af forskjellige Misligheder fra de tvende Tiltaltes Side, som senere skulle fremdrages, reelt saa betydelig ringere, at det af dem som første Bestyrere under 30 Juni 1877 afsluttede og under 8 Juli s. A. Generalforsamlingen til Godkjendelse forelagte Regnskab kun opførte som virkelig indkomne Beløb 29,000 Kr. og endda var Tiltalte Gregersen sig fuldt bevidst, at i disse 29,000 Kr. indeholdtes 10,000 Kr. for ham og Jørgen Nielsen, som kun vare indkomne som udækket Vexelengagement paa Fyens Folkebank og 1000 Kr. for Hans Hansen, som ikke alene ikke vare indkomne, ej heller tegnede, men kun tilsagte mundtlig under en Betingelse, som Tiltalte Gregersen vidste, at han Intet havde foretaget for at opfylde. Naar fremdeles de 2de Tiltalte ifølge den af dem undertegnede Protokol over det under 3 Septbr. 1876 paa den konstituerende Generalforsamling Passerede lode opføre navngivne Andelshavere for et samlet Beløb af 40,000 Kr., da have de under Sagen maattet erkjende, at de endvidere havde opført Lørup af Padesø for 1000 Kr. og A. H. Erichsen af Haugaard for 1000 Kr., uagtet de Tiltalte kun under den Forudsætning havde faaet disse Mænds

*) Skal være: 25de.

Tilsagn om hver især at tage en halv Andel paa 500 Kr., at de 2de Tiltalte personlig overtog de 2de tilsvarende Halvdele, hvad de aldrig effektivt have gjort eller villet.

I Henseende til den Fremgangsmaade, de 2de Tiltalte have brugt overfor deres saakaldte Venner for at opnaa den Tegning, hvis Beskaffenhed foran er angivet, skal det her kun fremhæves, at Tiltalte Gregersen har maattet tilstaa, at han i et Brev af 4 August 1876 til Lærer S. Jørgensen af Rolund bl. A. har debiteret den grove Usandhed, at, foruden de i Prospektus som allerede tegnede opførte 15,000 Kr., „er i Løbet af de 2 Dage, vi have havt det færdig til Tegning, endvidere tegnet 17,000 Kr. af 5 Gaardejere i Nærheden“.

Tiltalte Jørgen Nielsen har ifølge Vedkommendes beedigede Udsagn i Reglen bearbejdet dem for Tegning i Enrum, selv naar han medbragte Andre til en Slags Anbefaling og saalænge Saadanne vare tilstede har han fremstillet det, som om det var et ualmindeligt indbringende Foretagende, men ikke med et Ord antydet, at Nogen forpligtede sig for mere end sin Tegnings Beløb, hvorimod han i sin egenhændige Besvarelse af 11 Novbr. 1876 paa de fortrolige Spørgsmaal, hvormed han som Agent for det Oldenborgske Brandforsikringselskab ledsagede Andragendet om en Forsikkring af Konsortiets Ejendele, ikke har forsonet at betegne Selskabet som „hovedsagelig Landmænd (større Ejendomsbesiddere)“, som „hæfter ifølge Statutterne Alle som En med hele deres Formue“; og dog var det ham vitterligt, at adskillige af disse, som foran anført, kun havde tegnet sig under Betingelser, som han og Medtaltalte skulde opfylde ved af egne Midler at supplere deres Tegning, hvad dog baade han og Gregersen forsætlig undlod og saaledes bevirkede, at saadanne velhavende Mænd have figureret som Løkkemad for Andre, der imidlertid af hine Grunde ere gaaede glip af Saadannes Bistand til at oprette Følgerne af den Tegnerne paalistede solidariske Forpligtelse.

Tiltalte Gregersen har tilstaaet, at han i Sommeren 1876 i sin Egenskab af Bogholder i Fyens Folkebank har havt Lejlighed til at blive bekendt med Indholdet af det af Gaardmand Niels Jørgensen under 25 August 1874 til Jørgen Nielsen udstedte ulimiterede Skadesløsbrev, og at han saavel af Udstederen personlig som af Jørgen Nielsen havde erfaret, at Førstnævnte ikke forstod, at det forbandt ham udover 10,000 Kr., men at han ikke destomindre i Forening med Jørgen Nielsen har deltaget i at benytte den Forlegenhed, hvori Niels Jørgensen saa sig stedet, til at overtale ham til at befri sig for sin Forpligtelse for de 26,000 Kr. ved at gaa ind paa Forslaget om at overføre de 6000 Kr. paa det tilkommende Konsortium og at betale de tvende Tiltalte 20,000 Kr. imod bl. A. at blive Aktionær for 5000 Kr. i Konsortiet, men uden Kundskab om de Tiltaltes Hensigt at forvandle denne Tegning til en solidarisk Forpligtelse, for hvilken

han skulde hæfte med hele sin Formue, hvad de Tiltalte tvertimod agtede at bevirke og ogsaa have bevirket imod Niels Jørgensens Vidende og Villie.

Tiltalte Gregersen har endelig som Bevis paa, at han var berettiget til at gaa ud fra, at idetmindste Jørgen Nielsen, med fuld Bevidsthed om den tilsigtede Svig, har ladet § 5 i det tilsigtede Konsortiums Statuter redigere saaledes, at det paa den konstituerende Generalforsamling faa Dage efter kunde ventes, at det vilde undgaa Andelshaverne, at de, ved at underskrive samme, forpligtede sig med hele deres Formue, anført, at han selv, da Paragrafen oplæstes imellem de Trende, nimodsagt har yttret, at han syntes, at den solidariske Forpligtelse var godt nok gjemt.

Efter at Forholdene saaledes af de Tiltalte vare lagte tilrette, forenedes de om at fuldbyrde Overdragelsen fra Engeldrupværks tidligere Ejer til det tilkommende Konsortium paa den Maade, at han først udstedte Skjøde til de tvende Tiltalte for den angivne Kjøbesum af 110,000 Kr., medens den sande Kjøbesum kun blev 104,000 Kr., saaledes som stipuleret er i den under Sagen fremlagte Deklaration fra de Tiltalte til Jørgen Jørgensen den Yngre, alt i den Hensigt, at Konsortiet ikke kom under Vejre med, at de tvende Tiltalte paa den Maade tjente 6000 Kr. Vel har Tiltalte Jørgen Nielsen bl. A. benægtet at have havt den Hensigt at skjule denne de Tiltaltes Fortjeneste for Konsortiet, men ligesom han har maattet vedgaa sin egenhændige Underskrift under de forskjellige Overdragelsesdokumenter, der klart vise Sammenhængen, saaledes har han maattet vedkjende sig sit egenhændige Brev af 17 August 1876 til Gregersen, hvori han udtaler, at hin Deklaration om den sande Kjøbesum af 104,000 Kr. „faar Jørgensen og behøver derfor ikke at komme frem, naar vi sælger Fabrikken, men Jørgensen har dog altid den forbandede Tingest, hvis han overhovedet gjemmer paa den“. Han tilføjer: „Møller“ (den juridiske Konsulent) „derimod kan jo kigge os bedre i Kortene“, hvorefter han giver Anvisning paa, hvorledes Gregersen skal holde denne hen med visse almindelige Antydninger og fortsætter, „men for store Tanker om vor Fortjeneste synes jeg dog ikke, han skulde have, og Jørgensen endnu mindre“.

Til trods for de af de 2de Tiltalte brugte Kunstgreb gik det ikke saa let med at opnaa Tegning til Konsortiet, et Resultat, som Tiltalte Jørgen Nielsen i sit Brev af 16 August 1876 siger at „dette er svært at opnaa“, hvorefter han skildrer sine Gjenvordigheder med at opnaa endog blot den før omtalte halve Andel hos Erichsen, Høngaard og fortsætter: „Ja, nu maa vi jo absolut gaa i Tøjet og derfor helst begynde en Ordning af Papirerne.“ Denne saakaldte Ordning fuldbyrdedes ved en Sammenkomst i Bogense den 27 August 1876, hvor da følgende af Jørgen Nielsen ved den juridiske Konsulent forud redigerede

Dokumenter underskrevet samtidig: nemlig Skjøde af 27 August 1876 fra Jørgen Jørgensen den Yngre til Jørgen Nielsen og Gregersen paa Engeldrupværk for Kjøbesum 110,000 Kr.; samtidig Deklaration fra disse 2de Tiltalte til Sælgeren om Kjøbesummens Berigtigelse med kun 104,000 Kr. En Vexel af s. D. trukken af Jørgen Nielsen paa Gaardmand Niels Jørgensen af Bække og domicilieret paa Fyens Folkebank accepteredes af Trassatus, hvorimod dennes i bemeldte Bank beroende fornævnte Skadesløsbrev af 25 August 1874 først maatte sendes, og derfor af Jørgen Nielsen først er kvitteret den 28 August 1876. Endelig underskreve Jørgen Nielsen og Gregersen samme 27 August 1876 den Gaardmand Niels Jørgensen lovede Panteobligation i Engeldrupværk for 15,000 Kr., hvorhos fornævnte Deklaration for de 104,000 Kr. blandt den uprioriterede Gjæld, som de 2de Tiltalte paatog sig at berigtige for Sælgeren, opførte 26,000 Kr., „hvorfr gaar det Beløb, som Hr. N. Jørgensen skal indfri med 20,000 Kr., altsaa 6000 Kr.“, hvilken Restgjæld de 2 Tiltalte saaledes i det Øjeblik personlig overtog, men selvfølgelig kun i den forudfattede, og faa Dage efter ved deres Kjøbekontrakt af 3 September 1876 med Selskabet „Engeldrupværk“ fuldbyrdede, Hensigt at overføre samme paa Andelshaverne i dette Selskab. Selve den konstituerende Generalforsamling sørgede de 2 Tiltalte for at forberede, saa den kunde løbe af efter Ønske. Ifølge Brev fra Gregersen til Lærer St. Jørgensen af 29 August 1876 anmodes denne om endelig at komme, „thi vi kan ikke faa Mødet godt og heldig uden Du kommer. — Tingen er nemlig den, at vi gjerne vilde have Dig til at være saadant et Mellemlid mellem os (Jørgen Nielsen og mig) og Deltagerne. Du forstaar at omgaa Landmænd og er samtidig anset af disse, hvorfor vi bl. A. ogsaa vil have Dig til at være Revisor, og ved de andre Møder vi senere i Form af Generalforsamlinger faar, vilde vi gjerne have Dig til at være Dirigent o. Lign. I Slutningen af Brevet hedder det „Du, Prokurator Møller, Jørgen Nielsen og jeg skulle være paa Modestedet 1 à 1½ Time for de Andre komme for at faa aftalt det mere bestemt om Gangen i Mødet.“

I sit Brev af 30 August 1876 til Jørgen Nielsen skriver Gregersen en meget betegnende Beretning om, hvorledes Lørup Padeso ikke vilde lade sig bevæge til at møde paa Generalforsamlingen for at underskrive Kjøbekontrakten og derved at modtage denne Andel i Fabrikken, hvorimod Lørup holdt fast ved, at: „han havde tegnet sig for 500 Kr., og dem vilde han betale, naar vi vilde have det, men han havde ikke gaaet ind paa at skulle møde og underskrive mere; ikke destomindre forespørger Gregersen, om han ikke alligevel skal sende Lørup Indbydelsen, „thi det er derigjennem, at han forpligter sig til at være enig med, hvad de Andre vedtage? hvorved Tiltalte utvivlsomt har sigtet til, at den trykte Formular for Tegningen indeholdt en

Passus om, at Tegnerne erkjende, at om „jeg eller nogen Anden af disse udeblive fra den eller de tilvarslede Samlinger af Andelshaverne, da er jeg ligefuldt bunden ved, hvad Flertallet paa Samlingen vedtager, forsaavidt Halvdelen har været repræsenteret.“

I sit fornævnte Brev af 30 August 1876 til Jørgen Nielsen fortsætter Gregersen, efter at have berørt Vanskelighederne ved at faa Tegnerne til at møde, „saa er Hovedsagen den, at faa Statutterne vedtagne og Bestyrelse og Revision valgt og dertil udfordres, at Halvdelen eller derover giver Møde. Det, der saa mangler, er at faa de ikke Mødende til snarest mulig efter Søndag at paategne Kjøbekontrakten, og saa er Sagen jo i Orden; men dette Sidste kan jo, hvis de ere ligestillede med Hans Lørup, blive vanskeligt nok.“

Saa vel Protokollen over, hvad der er passeret paa den konstituerende Generalforsamling den 3 September 1876, som de Tiltalte Jørgen Niensens og Gregersens Indrømmelse af samtlige Vidners beedigede Fremstilling godtgjør, at det dermed er gaaet til i Hui og Hast.

Under Ledelse af den oftomtalte juridiske Konsulent lod man først alle mødende Andelshavere underskrive den Kjøbekontrakt, hvorved de samme Dag for 110,000 Kr. afkjøbte de tvende Tiltalte Engeldrupværk, hvad der tyder paa, at Tiltalte Gregersen neppe uden Grund har ment, at man paa denne Maade forud havde bundet Andelshaverne inden selve Statutterne vare vedtagne og Selskabet derved dannet. Dirigenten for Mødet har selv erkjendt, at han har været meget uheldig som saadan, saavel som med Protokollens Førelse, idet væsentlige Ting vedkommende Form og Realitet ere ladte nomtalte. Protokollen indeholder f. Ex. Intet om den Afstemning, der skal være foregaaet og hvorved Selskabet besluttede, at den fraværende Jørgen Jørgensen den Ældre i Medfør af sin ganske særegne Deklaration af 23 August s. A. — om hvis Tilblivelse skal blive Tale nedenfor — for sin Fordring paa sin Søn, Sælgeren af Engeldrupværk, paa 3000 Kr. ikke skulde anses som Panthaver, men derimod „erholder Andel i Fabrikken paa samme Vilkaar som de øvrige Andelshavere.“ Ja, saa formløst maa det være gaaet til, at det af Forhørene fremgaar, at begge Tiltalte, baade Jørgen Nielsen og Gregersen, have været uvidende om, hvorvidt en saa væsentlig Afstemning virkelig var foregaaet, medens de iøvrigt senere uden videre have handlet, som om Jørgen Jørgensen den Ældre var Andelshaver for hine 3000 Kr. Om den sande Sammenhæng med de flere betingede Tegninger ses ingen Oplysning at være givet, og Protokollen indeholder ingensomhelst Antydning om, at enten Dirigent eller nogen af de tvende Tiltalte med et Ord have gjort den for Andelshaverne væsentligste Bemærkning, at de ved Statuternes § 5 forpligte sig En for Alle og Alle for En med hele deres Formue, hvorimod det er indrømmet, at Statutterne kun

vare tilstede i et skrevet Exemplar og at deres Indhold hverken før eller efter Oplæsningen af hine Tre, der beholdt Exemplaret, forelagdes nogen Andelshaver til Gjennemsyn. Vel har den som Dirigent fungerende juridiske Konsulent givet en uklar Fremstilling, ifølge hvilken han skulde have standset ved Oplæsningen af Statuternes § 5, men end ikke de Tiltaltes Forklaring stemmer hermed, idet Gregersen endog meget mere bestemt hævder, at det umuligt kunde have undgaaet ham, om Dirigenten, imod hans og Medtiltaltes Ønske og Aftale og i Strid med den efter hans Mening idetmindste stiltiende med bemeldte deres Konsulent truffne Aftale, havde foranlediget en Forhandling, der, saasnart det var blevet de andre Andelshavere klart, at Meningen var, at forpligte dem med hele deres Formue, utvivlsomt vilde have bevirket, at ikke en Eneste havde vedtaget Statuterne. Samtlige mødte Andelshavere have derhos edeligen modsagt Rigtigheden af den af Dirigenten afgivne Forklaring. Tiltalte Jørgen Nielsen og hans Konsulent have endvidere indrømmet, under den Samtale, der mellem dem foregik om, hvorledes Statuterne skulde redigeres, og hvor Jørgen Nielsen vil have meddelt sin Sagfører, at det Fornødne forud var enhver Andelshaver sagt, at have udtalt sig som følger: Jørgen Nielsen yttrede: „De maa da ikke snakke mig Foretagendet istykker, Møller! for dertil var De istand“, hvortil blev svaret, at dertil ansaa han sig ikke for berettiget. Men den over Meningen af disse Yttringer af de tvende Paagjældende givne Forklaring er ikke skikket til at vække Tvivl om Rigtigheden af, hvad alle andre Bevisligheder pege hen paa.

Hvad der efter Statuternes Vedtagelse og Underskrift er foretaget af de 2de Tiltalte paa den ene og af de andre Andelshavere paa den anden Side, kan kun stadfæste, at de Tiltalte førte sig det de andre Andelshavere paalistede solidariske Baand til Nytte, medens de Bedragne, saasnart de fik Formodning om den sande Sammenhæng, paa forskjellig Maade udtalte sig om, at de vare narrede, og forhandlede om at finde Midler til at undgaa Følgerne. Thi Tiltalte Gregersen krediterede allerede samme 3 September 1876 sin og Medtiltaltes Fælleskonto for 19,612 Kr. 26 Øre, hvorved de dækkede sig for de foromtalte forskudsvis betalte 12,612 Kr. 26 Øre samt endvidere for deres Avance ved Salget 6000 Kr. og for 1000 Kr. til anden løs Gjæld for deres Sælger. Under 14 Oktober næstefter krediteredes de tvende Tiltaltes Konti for deres særlige Tilgodehavender, nemlig Jørgen Nielsen af 1900 Kr. og Gregersen af 700 Kr. Paa samme Maade have de Tiltalte i Løbet af den paafølgende Tid, da Selskabet ifølge Akterne lige fra sin Stiftelse kjæmpede med en stedse stigende Pengeforlegenhed, bevæget andre Andelshavere til at gjøre Selskabet ikke ubetydelige kontante Laan, medens de selv, uagtet den af Omstændighederne paabudne Opfordring dertil, af egne Midler ikke have ydet 1 Øre kontant, hvorimod de

omhyggelig have sørget for, at de bleve fuldt dækkede for Kjøbesummen, de 110,000 Kr. Omvendt have de Tiltalte undladt at berigtige flere Poster, som ifølge alle Forudsætninger burde været berigtigede af de modtagne 110,000 Kr., navnlig ere de tvende Tiltalte med deres insolvente Boer forblevne personlige Debitorer til Jørgen Jørgensen den Ældre for 3000 Kr., til Peder Hansen af Nørre-Høyrup for 650 Kr. og til Hans Jørgensen i Nørreby for 600 Kr., tilsammen altsaa for 4250 Kr. Ved Siden af disse større Operationer i egen Interesse have de Tiltalte ikke forsømt andre Biformal. Som det baade af Brevene og Forhørene fremgaar, har Tiltalte Gregersen i længere Tid, plaget af Frygt for Straf for den af ham begaaede betydelige Aager, — som Medtaltalte Jørgen Nielsen endog skal have benyttet til at forøge Vægten af sine øvrige Overtalelser om at deltage i Stiftelsen af Konsortiet — ifølge Antydninger fra den juridiske Konsulents Side om det Tilraadelige heri, higet efter at faa sin Aagerobligation overtagen af Konsortiet, hvad der er sket ved en under 30 November 1876 af dette udstedt ny Obligation. Omtrent samtidig indeholder Brevvexlingen Antydninger om, hvad Gregersen og Jørgen Jørgensen den Yngre udførligen have forklaret, hvorledes de 2de Tiltalte pønsede paa at komme i Besiddelse af tvende Jørgen Jørgensen den Yngre tilhørende Policer paa Livs- og Kapitalforsikkring. Disse vare ifølge Ejerenes Forklaring paa en underfundig Maade fralistede ham af Tiltalte Jørgen Nielsen og efterlode i Tiltalte Bogholder Gregersens Forvaring i Folkebanken. Allerede under 5 September 1876 tilskriver Gregersen Tiltalte Jørgen Nielsen om at bibringe Ejeren den Forestilling, at de Tiltalte havde faaet Krav paa at erholde Policerne derved, at de havde dækket forfaldne Renter for ham i Vends Herreds Landbosparekasse. Men det Usande i dette Paaskud er oplyst baade ved Indholdet af Deklarationen af 27 August 1876 og ved Forhørene; denne Renterestance var nemlig posteret dersteds med 700 Kr. og da den altsaa var likvideret de Tiltalte i Kjøbesummen, var det selvfølgeligen deres Pligt at udbetale den; men da den i de samme Dage skete Udbetaling viste, at Renterestancen kun beløb sig til 666 Kr. 38 Øre, havde de Tiltalte derved endog en ren Fordel af 33 Kr. 62 Øre. Tiltalte Gregersen, som havde henvendt sig til Livsforsikkringselskabet „Hafnia“ om Oplysninger, tilstiller ved sit Brev af 12 Septbr. 1876 Jørgen Nielsen „Hafnias“ Svarkrivelse af 6te s. M., ifølge hvilken kun Kapitalforsikkringen i Øjeblikket ved den Forsikkredes Udtrædelse havde en reel Værdi af 89 Kr., der imidlertid ved Betaling af Præmier til 24 Juni 1877 vilde voxe til 173 Kr. i Tilfælde af den Forsikkredes Udtrædelse, men selvfølgelig, om han døde, vilde have dens paalydende Værdi 4000 Kr. I sit Svar af 13 Septbr. 1876 yttre Jørgen Nielsen: „Policerne maa Du helst se at faa Transport paa fra Jørgensen og vi da i Forening foreløbig holde disse

gaaende“ og i sit Brev af 15de s. M. giver han lignende Instruxer, i Henhold til hvilke da Tiltalte Gregersen under 2 Oktober s. A., efter i Skrivelse af s. D. at have faaet fornyet Paa-læg af Jørgen Nielsen, afnødte Jørgen Jørgensen jun. en Transport paa hin Kapitalforsikringspolice i Begges Favør, idet han i Transporten indtørte den Usandhed, at Valuta var given efter Overenskomst, uagtet han har maattet erkjende, at han i Virkeligheden uden mindste Adkomst affordrede Jørgen Jørgensen den Yngre hans Underskrift under den af Tiltalte selv skrevne Transport ved at true ham med at forholde ham skyldige 3000 Kr. samt at Policens Ejer for ikke at komme i en større Forlegenhed lod sig Underskriften afnøde. Med begge Tiltaltes Samtykke er Policen under Sagen kommen tilstede og Ejeren tilbageleveret.

I sit Brev til Jørgen Nielsen af 1 Oktober 1876 melder Gregersen sin Hjemkomst tra Tyskland, hvor Selskabets Fabriksbestyrer havde indkjøbt 2 Karte- og 1 Spindemaskine for 850 Preuss. Thaler og hvorhen Tiltalte Gregersen med sin Hustru begav sig for Selskabets Regning for at ordne Betalingen der. Disse Maskiner belastedes Selskabet under 19 September 1876 med 2265 Kr. 67 Øre, og en senere indkjøbt Overskjæremaskine under 28 November med 693 Kr. 3 Øre. Med Tillæg af Rejse- og andre Bionkostninger debiteredes samtlige disse Omkostninger Selskabet under 31 December 1876 med ialt 4841 Kr. 3 Øre, en Sum, der har sin Betydning ved den følgende Prøvelse af de Tiltaltes Forhold med den i November s. A. for Selskabet tegnede Løsureassurance.

Medens de tvende Tiltalte paa denne og lignende Maade, efter at de paa den konstituerende Generalforsamling som en Selvfølge vare valgte til Bestyrere, benyttede deres Ret ifølge Statuternes § 15 in fine til Enhver især „at underskrive med bindende Virkning for Selskabet“, indeholde Akterne paa den anden Side mange Vidnesbyrd om, at Selskabets Andelshavere, misfornøjede med imod deres Vidende og Villie at være blevne solidarisk ansvarlige, pønsede paa at komme ud af denne mislige Stilling, var det endog ved en Udtradelse af Selskabet og med Opoffrelse af en større Del af deres Indskud. De Tiltaltes Stilling til de andre Andelshavere belyses ved den af Tiltalte Jørgen Nielsen i et af de første Forhør afgivne Tilstaelse: „at adskillige Andelshavere i Bestyrelsesmøder bittert have beklaget sig over, at de først bagefter have opdaget, at de vare ansvarlige for mere end deres Indskud og at de ønskede at træde ud med Opoffrelse af dette deres Indskud, „uden at enten Jørgen Nielsen eller Gregersen have givet dem nogensomhelst Bistand i saa Hen-seende, men tvertimod modsat sig det.

Under den bestandig voxende Pengetrang for Konsortiet, hvis andre Medlemmer ikke uden Grund havde en Forudfornem-melse af, hvilket Modstykke Virkeligheden skulde komme til at

danne til de i Prospektus givne Løfter, holdt disse forskjellige Møder og navnlig et større den 22 Juni 1877 i Odense for at drøfte, hvorledes der skulde kunne raades Bod paa Følgerne af den af de Tiltalte imod dem udovede Svig. Adskillige egenhændige Breve fra begge Tiltalte vidne klart om det Sindelag, de nærrede overfor de Andre og om deres Frygt for, at de Misfornøjede skulde henvende sig til Øvrigheden. Tiltalte Gregersen lovede at sammenkalde en Generalforsamling til 8 Juli 1877 og at forelægge dem en Regnskabsafslutning pr. 30 Juni s. A. De inden denne Generalforsamling vexlede Breve indeholde stærke Yttringer om de Tiltaltes Bekymring. Særlig betegnende i saa Henseende er et Brev fra Gregersen til Jørgen Nielsen af 6 Juli 1877, hvori det bl. A. hedder . . . „thi før vi begynder at lade Ansvar et glide over paa Andre, maa vi To endelig være i fuldkommen Orden med vor Stilling til Sagen og dens Fortid“. Inden de paatænkte nye Love gives: „maa vi navnlig have Decharge fra den aarlige Generalforsamling for vor Virksomhed; derefter skal jeg være meget villig til at dele Ansvar et med 2 à 3 Fæhoveder; hvad synes Du brave Ven? Derefter foreslaar Gregersen en Sammenkomst med Tiltalte Jørgen Nielsen, for at: „gennemgaa baade vort eget og Værkets Regnskab for vi afslutter dette sidste, thi have vi først afsluttet Bøgerne, saa er der jo med det Samme aflaaet for mulige forandrede Bestemmelser, og vi kan maaske godt risikere at faa vort Regnskab tidlig eller sent fremlagt for Øvrigheden, og i saa Tilfælde maa dette ikke noget Sted støde an mod de Dokumenter, der foreligger, ligesom heller ikke paa nogen uheldig Maade berøre, hvad der ligger forud for 3 September 1876.“

Brevene vise, at Tiltalte Gregersen havde anmodet Tiltalte Jørgen Nielsen om, og at denne havde lovet, at optage en Inventarieliste over hele Beholdningen paa Værket, saavel af færdige Varer som af Raastoffer, og denne af Jørgen Nielsen egenhændig optagne, under Sagen fremlagte, Liste viser, at Beholdningen ansattes til ialt 10,456 Kr. 17 Øre, et Tal, hvis Forhold til den tegnede ublu Assurancesum nedenfor skal fremhæves.

Under Trykket af den ulmende Misfornøjelse med de Tiltaltes Administration revideredes Lovene og nye vedtoges i Efteraaret 1877, hvorved 3 Andelshavere fik Sæde i Selskabets Bestyrelse ved Siden af de tvende Tiltalte. Men denne Forandring, sigtende til hvad Gregersen har kaldet „at lade Ansvar et glide over paa Andre“, bevirkede selvfølgelig kun en Tilstand, som denne Tiltalte under Forhørene har betegnet som følger, idet han erkjender: „at hin Statutforandring, forsaavidt den førte til, at 3 Bønder optoges i Selskabets Bestyrelse, ikke egentlig har bevirket nogensomhelst væsentlig Forandring, idet disse 3 Mænd, som ganske ubekjendte med Klædefabrikation og Garveri og ikke mindre ubekjendte med Selskabets Handelsbøger og den sande

Sammenhæng med, hvad Arrestanten og Jørgen Nielsen havde foretaget til at skuffe Aktionærerne i Henseende til den rette Sammenhæng med Status og Dispositioner, vedblivende kun tilsyneladende kunde kontrollere de 2 oprindelige Grundlæggeres, Jørgen Nielsens og Gregersens, Handlemaade.“

Alt, hvad der i saa Henseende iøvrigt er oplyst, stadfæster fuldkomment hin Tiltaltes Udtalelser. Det oplystes bl. A. strax, at Selskabets egentlige Handelsbøger, — der iøvrigt vare uautoriserede, uagtet Tiltalte Gregersen har maattet erkjende, at han af vedkommende Øvrighed betimelig og specielt var advaret i saa Henseende — udelukkende førtes og opbevarede af Tiltalte Gregersen. Fra November 1877 til han den 25 Maj 1878 blev belagt med Arrest, har han overhovedet slet ikke ført Bøgerne. Dog skal det her bemærkes, at der ikke ved den under Sagen anstillede Revision af Bogføringen er oplyst nogen Mislighed, der i og for sig indeholdt anden Urigtighed, end allerede foran fremhævet er, særlig i Henseende til Andelshavernes effektive Tegninger, samt mindre Urdener, f. Ex. med ved Aarets Slutning at efterføre Poster, der vare forglemte. Særlig fortjener det at fremhæves, at det under Sagen er oplyst, at Gregersen ved den 5 Februar 1877 at postere et Beløb, der for længe siden skulde være bogført med 12,612 Kr. 26 Øre, med kun 11,708 Kr. 53 Øre, har forurettet sin personlige Konto i Fyens Folkebank med Differencen, eller med 903 Kr. 73 Øre. Paa den anden Side skal det fremhæves, at det er godtgjort, at Realisationen af Klæde, og senere af Skind, for Selskabets Regning, i det Øjemed at bøde paa den stigende Mangel af Kontanter, er sket med større Tab, uden at dog disses Størrelse i det Enkelte kan eftervises.

Tiltalte Gregersen har derhos erkjendt, at han personlig var ganske ukyndig saavel i den oprindelig drevne Klædefabrikation som i det senere partielt forsøgte Skindgarveri, og at han i Henseende til det sidste af sin Fabriksbestyrer og specielle sagkyndige Raadgiver, hvem han benyttede som Agent for Salget af de producerede Skind, var underrettet om, at det var et fortvivlet Foretagende, at der solgtes med betydelige Tab, og at Garveribestyreren af den Grund forlangte sin Entledigelse.

Slutteligen er det med Hensyn til den af de tvende oftnævnte Tiltalte tegnede mislige Assurance af Selskabet Engeldrupværks Ejendele oplyst, at Sammenhængen er Følgende:

I sit Brev til Gregersen af 7 November 1876 skriver Tiltalte Jørgen Nielsen: „Naar jeg idag telegraferede til Dig om at mødes paa Fabrikken, da var det nærmest for at ordne os med Assurancen, hvorom vi gjerne skal samtale og enes om de Priser, vi skal ansætte Maskinerne til, og endelig skulle Andragende ikke være skrevet med min Haand, da jeg særskilt skal tilkjendegive min Mening om Tegningen.“ Tiltalte Jørgen Nielsen var

nemlig tillige Agent for det Oldenburgske Brandforsikringssekskab, hos hvilket Forsikringen agtedes tegnet.

Tiltalte Jørgen Nielsen er under Sagen funden i Besiddelse af bemeldte Selskabs Police, Nr. 52,067, hvorved den hidtilværende Ejer af Engeldrupsværk, af hvem de 2de Tiltalte den 27 August s. A. købte hele Værket med Tilbehør af Maskiner m. v., for Aaret fra 22 Novbr. 1875 til 22 Novbr. 1876 havde forsikkret Maskiner til Klædefabrikationen, Raaprodukter, Varer og Møbler for ialt 29,070 Kr., hvori Møblerne, der ikke medfulgte i Salget til de Tiltalte, ere indbefattede med 4400 Kr. I lige Maade fandtes hos denne Tiltalte samme Selskabs Police Nr. 52,752, ifølge hvilken den til Selskabet i Forbindelse med Værket afhændede Dampmaskine med Kjedel og Rørledning under 22 Januar 1876 paa 1 Aar var forsikkret for 4800 Kr. I Skjødet af 27 August 1876 fra Jørgen Jørgensen jun. til de 2de Tiltalte ere de købte Løsøregjenstande og løse Maskiner ansatte til 22,000 Kr.

Ikke desto mindre specificerede de 2de Tiltalte i det af dem i Fællig forfattede Forsikringsandragende af 9 November 1876 Selskabets Løsøregjenstande til 100,740 Kr. Den i Januar s. A. for 4800 Kr. forsikkrede Dampmaskine ansattes til 7000 Kr. De af forrige Ejer under Et for 13,670 Kr. forsikkrede Maskiner, hvortil i det Højeste vil kunne føjes de i Oktober og November s. A. anskaffede og for 4841 Kr. 3 Øre bogførte nye Maskine, ansattes tilsammen til ca. 43,000 Kr. Varer paa Lager ansattes til 24,000 Kr. og Raaprodukter til 19,000 Kr., uagtet det er oplyst, at der slet intet Lager fandtes ved Overdragelsen og saagodtsoin ingen Raaprodukter, samt at der ikke i al den Tid, Fabrikken ejedes og dreves for Selskabets Regning, tilnærmelsesvis har kunnet være Tale om, at de virkelige Værdier skulde nærme sig hine Ansættelser. Den fornævnte af Tiltalte Jørgen Nielsen pr. 30 Juni 1877 personlig optagne Inventarieliste udviser, at hele Beholdningen kun beløb sig til ca. 10,000 Kr. og dog lod samme Tiltalte den oprindelige Forsikkring paa ca. 100,000 Kr. for Løsøre prolongere paa 1 Aar fra 17 November s. A. at regne under sin egen Haand, medens han samtidig paa en ny Police Nr. 55,935, hvorved der tegnedes en meget høj Forsikkring paa et nyt opført Skindgarveri m. v. tilføjede en Post af 4000 Kr. for Uld, saa at altsaa de til Klædefabrikationen alene hørende Varer og Raaprodukter vare forsikkrede for ialt 47,000 Kr. At ogsaa Bygningerne ifølge hvad der er oplyst under Sagen, vare rundelig anslaaede, skal kun bemærkes i Forbindelse med den Omstændighed, at disse ere forblevne uudslettede i Landbygningernes Brandforsikkring, uagtet de ved hin første Police forsikkredes hos det Oldenburgske Selskab, men det maa antages, at det kun er en Uefterrettelighed fra Tiltalte Jørgen Nielsens Side, som har foranlediget denne partielle Dobbeltforsikkring.

Medens begge de Tiltalte oprindeligt vilde paaskyde, at deres Fabrikbestyrer Ziemann skulde have en væsentlig Andel i hine ublu Ansættelser, have de, efter at han var afhørt og konfronteret med dem, erkjendt Rigtigheden af hans Fremstilling, ifølge hvilken de kun for Maskinernes Vedkommende have ladet ham paavise Gjenstandene og Lokalerne, men selv ansat Værdien, en Ansættelse Ziemann fandt saa overdreven, at han fra det Øjeblik idelig frygtede at blive indebrændt og derfor ikke vilde ligge ene paa Fabrikken.

I det af begge Tiltalte udarbejdede og af Jørgen Nielsen tillige i hans Egenskab af Agent for det Oldenburgske Selskab undertegnede Andragende af 11 November 1876 angives Maskinerne at være kjøbte afvigte Sommer og alle at være i god Stand, uagtet saadant allerhøjest var Tilfældet med de ny indkjøbte, hvorimod de andre, ifølge Ziemanns, af de Tiltalte indrømmede Forklaring, vare gamle og tildels kassable, hvorhos Forsikkringsværdien angaves at svare til Indkjøbsprisen. Tiltalte Jørgen Nielsen har i Egenskab af Agent udtrykkelig paa Andragendet specificeret de fornævnte endnu løbende Policier, hvorved de samme Gjenstande vare forsikrede hos Selskabet for saa betydelig lavere Summer. Endelig har Tiltalte Jørgen Nielsen i sin Egenskab af Agent ledsaget Forsikkringsandragendet med fortrolige Meddelelser, der i flere Henseender vare ham vitterlig urigtige, og i Henhold hertil sluttelig erklæret, at han kun kan anse en saadan Tegning for heldig for Assuranceselskabet.

Medens nu begge de Tiltalte under Forhørene have maattet indrømme, at den tegnede Forsikkring var saa ublu og stod i et saadant skrigende Misforhold til de virkelige Værdier, at den ej burde gjøres gjældende, have de endvidere indrømmet, at de Dagen efter Branden fra Brandstedet have begivet sig afsides, hvor da Jørgen Nielsen efter egenhændig summarisk Kopi af Policen, hvilken han senere paa mistænkelig Maade praktiserede over i Gregersens Besiddelse, hvor den fandtes, ifølge Gregersens af ham i det Væsentlige tiltraadte Fremstilling, har holdt Raad med ham om, hvor stor en Brandskadeserstatning Bestyrelsen skulde forlange, og idet han forkastede Gregersens Antydninger om 60 à 70,000 Kr., hævdede, at der skulde forlanges 100,000 Kr.

Ifølge samtlige disse Omstændigheder skjønnes de tvende Tiltalte paa strafbar Maade at have tegnet og gjort indledende Skridt til at benytte en af dem selv som uredelig anset Forsikkring, et Forhold, der maa paadrage dem Strafansvar efter Straffelovens § 259, jfr. §§ 54, 1ste Led, og § 46. Hvad særlig angaar Tiltalte Jørgen Nielsen, da sigtes han, foruden sin Deltagelse i den hele Række af Misligheder, der for Tiltalte Gregersens Vedkommende foran ere fremstillede som fuldt beviste, for paa bedragerisk Maade at have erhvervet Gaardmand af Bække, Niels Jørgensens, Underskrift under det fornævnte, til denne Tiltalte

udstedte Skadesløs- og Pantebrev af 25 August 1874, samt under 23 August 1876 Fæstegaardmand af Engeldrup, Jørgen Jørgensen den Ældres Underskrift under den ligeledes forommeldte Deklaration vedkommende hans Fordring paa sin Søn for et Beløb af 3000 Kr. I førstnævnte Henseende maa det under Sagen anses for bevist, at der oprindelig har foreligget et af Prokurator Møller redigeret Udkast, der, overensstemmende med baade Udstederens og Jørgen Nielsens Hensigt og Aftale, lød paa, at Førstnævnte tilsagde Sidstnævnte at holde denne, som Akceptant for Broderens Vexler, skadesløs indtil et Beløb af 10,000 Kr. Men dette Udkast ses ingensinde at være blevet underskrevet. Derimod er det med den af vedkommende Sagførers Fuldmægtig under Eds Tilbud afgivne og af Tiltalte Jørgen Nielsen indrømmede Forklaring bevist, at det er ham, som paa Jørgen Nielsens Begjæring har forfattet det Niels Jørgensen fuldstændig forelagte Udkast, som denne erkjender at have underskrevet den 25 Aug. 1874 efter en flygtig Oplæsning i Jørgen Nielsens Kontor og senere den 27 August 1876 har maattet indfri med 20,000 Kr. paa den tidligere omforklarede Maade.

Ligesom selve den nysnævnte Koncipist har forklaret, at Texten i dette Dokument lyder saaledes, at det er meget troligt, at en Almuesmand kunde forstaa det som lydende paa den i samme nævnte Sum af 5000 Rd., saaledes har Tiltalte Jørgen Nilsen gjentagende under Forhørene erkjendt, at medens han selv, idet han modtog Niels Jørgensens Underskrift, gjorde det i den Hensigt at forpligte ham for et ubestemt Beløb udover hin Grændse, saaledes indsaa han, at Underskriveren øjensynlig manglede Evne til at bedømme denne hans Underskrifts Betydning. Naar hertil kommer, at Alt, hvad der iøvrigt er oplyst om Kjendsgjæringer og Udtalelser, saavel fra Niels Jørgensens som fra Tiltaltes Side tilfulde bekræfter, at Niels Jørgensen mod Vidende og Villie, som af ham beediget, ved sin Underskrift har forpligtet sig udover 10,000 Kr., medens paa den anden Side Alt stadfæster, at Tiltalte i egennyttig Hensigt har ført sig denne Niels Jørgensens Uvidenhed til Nytte, skjønnes der at være tilvejebragt lovligt Bevis imod Tiltalte Jørgen Nielsen for dette Bedrageri.

Forsaavidt dernæst angaar den af Niels Jørgensens Fader under 23 August 1876 underskrevne Deklaration, da er der vel under Sagen tilvejebragt en til Vished grændsende Sandsynlighed for, at Jørgen Jørgensen den Ældre, der, ifølge Tiltalte Jørgen Nielsens egen Tilstaaelse, flere Gange forud og endnu samme Dag, da han paany opfordrede ham til at tegne sig som Andels-haver for 3000 Kr. paa den samme trykte Deklarationsformular, som de Andre, bestemt har vægret sig derved, neppe har forstaaet Betydningen af det andet skrevne Dokument, som Jørgen Nielsen medbragte, redigeret af de Tiltaltes Sagfører, og hvorved

Underskriveren overlod til de andre Andelshavere i Konsortiet at afgjøre, om han for sit Tilgodehavende af 3000 Kr. enten skulde være Panthaver eller Andelshaver. Men, da der imod Tiltaltes Benægtelse ikke har kunnet tilvejebringes fuldt Bevis for, at Jørgen Jørgensen meddelte sin Underskrift uden at læse Dokumentet, og i Tillid til Tiltaltes udtrykkelige Forsikkring om, at Dokumentet, i Stedet for at gjøre ham til Andelshaver, skulde give ham Sikkerhed for de 3000 Kr., han havde at fordre, kan denne Sagens Sammenhæng, om den end har Sandsynligheden for sig, ikke lægges til Grund for Bedømmelsen.

Hvad dernæst angaar Spørgsmaalet om, hvorvidt Tiltalte Jørgen Nielsen kan anses for lovlig overbevist om at have indtaget den Stilling til Medtiltalte Gregersen og til dennes hele foran skildrede forbryderiske Virksomhed, som af denne angivet er, bemærkes foreløbigen Følgende: Da Tiltalte Jørgen Nielsen har maattet vedgaa Ægtheden af samtlige de under Sagen fremlagde, saavel private som andre Aktstykker, vil der intet Hensyn kunne tages til hans almindelige og specielle Anbringende om ikke at kunne erindre dette eller hint, eller at hans Hukommelse skulde være af den ejendommelige Beskaffenhed, at den ikke beskjæftigede sig med forbigangne Ting, eftersom saavel Anerkjendelsen af selve Aktstykkerne, som hans mange dermed stemmende specielle Indrømmelser sætte det udenfor al Tvivl, at Sammenhængen i alt Væsentligt er den, som ovenfor fremstillet er. Lige saalidt vil det kunne tillægges nogen Betydning, at Tiltalte imod de saaledes tilvejebragte Bevisligheder har stillet den med samme uforenelig ganske umotiverede almindelige Paastand, at have handlet uden Hensigt til at besvige Niels Jørgensen af Bække eller de andre Andelshavere i det af ham under Navnet Selskabet Engeldrupsværk“ bevislig dannede Konsortium. Hovedspørgsmaalet i saa Henseende bliver dette, om Tiltalte Jørgen Nielsen kan anses for overbevist om i bedragerisk Hensigt at have konstitueret Selskabet med den egennyttige Hensigt, til sin og Gregersens Fordel at gjøre Andelshaverne imod deres Vidende og Villie solidarisk ansvarlige med hele deres Formue. I førstnævnte Henseende maa det tillægges en væsentlig Betydning, at Tiltalte har tilstaaet, at han er ude af Stand til at sige, naar og hvor han skulde have gjort Sit til at gjøre nogen af de tegnende Andelshavere opmærksomme paa, at de ved at paatage sig en solidarisk Forpligtelse af den Art, som Statutterne angive, forpligtede sig for mere end for selve de tegnede Indskud, medens han paa den anden Side indrømmede, at disse, efter at have erfaret, at den solidariske Forpligtelse havde et saadant ubegrændset Omfang, have forlangt at træde ud med Opoffrelse af deres Indskud, men at han har modsat sig dette. Hertil kommer, at Tiltalte, blandt andre Udflugter, han har fremsat i den Henseende, har tilbudt sig med Vidner at bevise, at han, før han

modtog Andelshavernes Tegning, har forklaret hver enkelt den sande Betydning af den solidariske Forpligtelse, men at han, skjøndt derefter gjentagende dertil opfordret, har været ude af Stand til at nævne et eneste Vidne. Omvendt have samtlige Andelshavere edeligen bekræftet, at Ingen af dem har modtaget en saadan Forklaring, som af Tiltalte paastaaget, medens de derimod have paastaaget, at de selvfølgelig strax vilde have nægtet enhver Tegning, saasnart de paa nogen Maade havde erfaret, at denne skulde forpligte dem med hele deres Formue, altsaa udover det tegnede Indskud. De Andelshavere, der have ledsaget ham hen til andre Slægtninge eller Behjendte, have beediget, at han ej heller i deres Nærværelse har givet nogen saadan ærlig Forklaring til de Tegnere, til hvem de saaledes have ledsaget Jørgen Nielsen. Ejheller vil der kunne tages Hensyn til, at Tiltalte, efter at have afgivet hin almindelige Tilstaaelse, har villet erindre Ord til andet, hvorlodes han til hver enkelt Tegner har forklaret Tegningens Betydning paa den Maade, at de paatog sig at betale baade den Gjæld, Selskabet i Øjeblikket havde, og den, det senere maatte paadrage sig, allerede af den Grund, at dette er en Selvfølge, men at dermed Intet er sagt om, at de paatog sig at hæfte for saadan Forpligtelse med Mere, end netop med deres Indskud. Naar endelig dertil kommer, at Tiltalte Jørgen Nielsen har indrømmet Rigtigheden af Andelshavernes beedigede Fremstilling af den Hui og Hast, hvormed Statutterne vedtoges paa den konstituerende Generalforsamling, og at samtlige ovenfor fremstillede Kjendsgjæringer i deres Helhed bekræfte den Antagelse, der ikke er svækket ved en eneste modstaaende Kjendsgjærning, skjønnes det at maatte anses for bevist, at Tiltalte er gaaet tilværks, som han er, fordi det var hans Hensigt at paadrage Andelshaverne en solidarisk Forpligtelse med hele deres Formue imod deres Vidende og Villie.

Den egennyttige Hensigt, hvori Tiltalte Jørgen Nielsen i Forening med Tiltalte Gregersen paa bedragerisk Maade har forpligtet Andelshaverne, foreligger i en hel Række af Transaktioner, hvoriblandt som de vigtigste her skal fremhæves, at de Tiltalte strax efter Selskabets Konstituering have debiteret dette 6000 Kr. af den Vexelgjæld, hvorfor Jørgen Nielsen hæftede som Akceptant, og endvidere et Salær af 6000 Kr. til disse Tiltalte, i Forbindelse med de af dem, i Forventning om Selskabets Konstituering udlagte 12,612 Kr. 26 Øre, samt endelig deres særskilte Fordringer paa deres Sælger af 1900 Kr. til Jørgen Nielsen og af 700 Kr. til Gregersen. At Bogføringen af disse Poster er sket ved Tiltalte Gregersen, kan saameget mindre diskulperes Tiltalte Jørgen Nielsen, som denne, i Henhold til deres stiltiende og udtrykkelige Erkjendelse om, at de i saa Henseende stode Last og Brast, selv havde overladt Bogføringen til Gregersen, hvorfor han ogsaa har medunderskrevet den tilhørende Regnskabsafslut-

ning pr. 30 Juni 1877, hvorpaa de tvende Tiltalte søgte og erholdt Andelshavernes Decharge for deres Bestyrtelse. Af samme Grund maa Tiltalte Jørgen Nielsen dele Ansvarret for at hele Kjøbesummen af dem er anvendt i egen Interesse, uden efter Bestemmelsen at anvende de 4250 Kr., der skulde tilflyde Gaardmændene Jørgen Jørgensen den Ældre, Hans Jørgensen og Peder Hansen, hvortil kommer, at Tiltalte Jørgen Nielsen i sine egne Bøger har ladet sin Fordring af 1900 Kr. paa Jørgen Jørgensen den Yngre staa aaben, saa at denne endog er bleven krævet tvende Gange af Kuratorerne i Jørgen Niensens Fallitbo. At de tvende Tiltalte, til Skade for de andre Andelshavere, men fordi de ikke selv have villet effektivt af egne Midler indskyde Noget i Selskabsformuen, have undladt at udfylde Lørups og Erichsen Hougaards Tegninger, betegner i lige Maade deres vinde-syge Hensigt.

Slutteligen bemærkes, at det ikke har været hverken Tiltalte Jørgen Nielsen eller Gregersen ubekjendt, at deres egne Boer i Virkeligheden vare ganske insolvente, saa lidet som, at deres Bestyrelse har paaført Andelshaverne i Engeldrupsværk overordentlig store Tab, der kunne ventes at blive endnu større, bl. A. som Følge af de 2de Tiltaltes bevislige mislige Omgang med Tegningen af Forsikringen i det Oldenburgske Selskab. Da Fabrikken standsede, beløb Selskabets Gjæld til Folkebanken sig til ca. 55,000 Kr., enkelte Andelshaveres Tilskud udenfor deres Tegninger androg ca. 6000 Kr., Vexelgjæld ca. 13,000 Kr., hvortil kom, at Ejendommen utvivlsomt langtfra havde den Værdi, den var bogført for, saa den endelige Opgjørelse vil blive ødelæggende for de tiloversblivende solvente Andelshavere.

For Tiltalte Jørgen Niensens Vedkommende skal endeligen i Henhold til de derom af Skifteretten i hans Konkursbo samt af Skiftekommissionen i Fyens Folkebanks Konkursbo, paa Grund af en udækket Fordring paa Jørgen Nielsen til Beløb af 32 à 33,000 Kr., nedlagte Paastande, bemærkes Følgende om hans Bogføring m. v.: Det er saavel ved Tiltaltes egen Tilstaaelse som paa anden Maade lovlig bevist, at Jørgen Nielsen, der har drevet Kjøbmandshandel i Bogense i en længere Aarrække, kun har ført en autoriseret Journal; at han af sin autoriserede Kassebog har udtaget Folierne 1—171, som tildels ere opbevarede løse, men paa egen Haand ladet indsætte andre Foiier; samt endelig, at han siden Aaret 1875 aldeles ikke har opgjort Status, medens hans Statusopgjørelser for tidligere Aar kun ere indførte i løse Hefter. Ifølge den af Kuratorerne i Jørgen Niensens Konkursbo i Henhold til Konkurslovens § 78 forfattede Statsoversigt, mod hvilken Tiltalte ingen Indvending har havt at gjøre, overstige Passiverne Aktiverne med ca. 38,000 Kr., men „de ere forvisede om, at de udestaaende Fordringer ville gaa meget langt nedunder det Beløb, hvormed de ere opførte“, nemlig med

25,520 Kr. 21 Øre. Hertil kan føjes, at det under Sagen er oplyst, at allerede ca. 2013 Kr. afgaa, som urigtig debiterede Jørgen Jørgensen den Yngre, hidrørende fra de ovenfor nævnte 1900 Kr. med paaløbne Renter. Tiltalte Jørgen Nielsen har vedgaaet, hvad der ogsaa paa anden Maade er bevist, at han i flere Aar har drevet et omfattende Spil med Børspapirer, hvorpaa han har lidt Tab, der ikke staa i noget rimeligt Forhold til hans virkelige Formuesforhold, og at han har ført sine Bøger paa en saadan Maade, bl. A. ved, uden Angivelse af Kilden til denne Indtægt, at sammenblende sin Fortjeneste ved Diskontering og Pengeudlaan med sine Indtægter af Kjøbmandsforretningen, at han har erklæret den af hans Kuratorer opstillede Beregning over Indtægten af hans Kjøbmandsforretning, som han i de senere Aar vil have dreven med Tab, for ganske illusorisk. For deres under denne Del af Sagen ovenfor fremstillede bedrageriske Forhold, findes de Tiltalte Gregersen og Jørgen Nielsen at have paadraget sig et, i Betragtning af det Overlæg, hvormed det er udført og de særdeles betydelige Tab, de have paaført de Besvegne, alvorligt Ansvar til Straf efter Straffelovens §§ 251 og 262, samt for Gregersens Vedkommende tillige efter § 245. For den af ham begaaede Aager vil Tiltalte Gregersen derhos have at udrede en Lunde-Skam Herreders Politikasse tilfaldende Mnlkt.

Forsaauidt de Tiltalte Gaardmændene Jeppe Hansen og Peder Hansen af Nørrehøyrup, Fæstegaardmand Jørgen Jørgensen den Ældre af Engeldrup og Slagter Lars Peter Jensen af Røstrup Mark ere aktionerede for Overtrædelse af Straffelovens 28de Kapitel, da er det vel ikke lykkedes ved Undersøgelsen at oplyse, at den Brand, der Natten mellem den 23de og 24de Maj 1878 fortærede Klædefabrikken, er paasat, uagtet alle oplyste Kjendsgjerninger gjøre dette i højeste Grad sandsynligt. Derimod ere af disse 4 Tiltalte, af hvilke de 2de Førstnævnte ere Andelshavere og Jeppe Hansen tillige siden Efteraaret 1877 var Formand for Selskabets Bestyrelse, medens Peder Hansen nogle Maaneder før Branden var udtraadt af denne Bestyrelse, og Jørgen Jørgensen den Ældre idetmindste ikke uden Føje ansaa sig selv som Andelshaver for 3000 Kr., Peder Hansen, Jørgen Jørgensen den Ældre og Lars Peder Jensen ved deres egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste lovlig overbeviste om at have udfoldet følgende Virksomhed for at faa Fabrikken brændt af, og det i den Hensigt at ophjælpe Selskabet, og dermed for de 2 Førstes Vedkommende tillige deres egne fortvivlede Pengeforhold, ved Udbyttet af det dem vitterligt højst overdrevne Assurance.

Tiltalte Peder Hansen vil i Foraaret 1877 af en, Jørgen Jørgensen den Yngre ikke overbevist Opfordring til i det angivne Ojemed at brænde Fabrikken af, have taget Anledning til at forhandle med Jørgen Jørgensen den Ældre om Udførelsen af denne

Plan. Disse tvende Tiltalte have i al Fald udførlig drøftet Hensigtsmæssigheden af at stikke Ild paa, og det enten i Fabrikken alene, ved Hjælp af Petroleum eller tillige i Vaaningshuset, ved Hjælp af et der paa Loftet beroende Parti Spaaner. Som en Følge af denne Forhandling har Peder Hansen først budt Fabrikeren Lassen nogle Hundrede Daler for at sætte Ild paa, derefter har han en Dag i sin Gaard, hvor Tiltalte Lars Peder Jensen var kommen tilstede i Løbet af 8 à 10 Timer plejet omhyggelige Forhandlinger med denne om, at han for en Betaling af flere Tusinde Kroner skulde paasætte Ilden ved Hjælp af Petroleum, som Lars Peder Jensen ved Nattetid skulde kaste ind af et nærmere betegnet Vindue i den senere afbrændte Klædefabriksbygning. Det er blevet nærmere altalt mellem de Tvende, hvorledes Belønningen skulde gjemmes til Brandstifteren, hvorledes denne skulde kunne fjerne sig ubemærket efter udført Gjerning o. s. v. Begge disse Tiltalte have tilstaaet, at de have gjort Alt, hvad der behøvedes for at slaa dette forbryderiske Forsæt fast og at det ikke er deres Fortjeneste, men tilfældige Omstændigheder, og da navnlig den af Lars Peder Jensens Hustru udviste Aarvaagenhed med flere Maaneder igjennem at passe paa sin Mand, om hvis Forsæt hun efterhaanden havde faaet aflokket ham Tilstaaelse, som det maa tilregnes, at Forsættet ikke er kommet til Udførelse.

De Tiltalte Peder Hansen og Jørgen Jørgensen den Ældre ere fremdeles overbeviste om, at de, foruden hin første Aftale, der fandt Sted i Tiltaltes Gaard, endnu en anden Dag, da de traf sammen i Marken, have begivet sig til et afsides Sted for ikke at blive belurede, og at de, der have fortsat Raadslagningen om, hvorledes de skulde faa Fabrikken afbrændt. Peder Hansen har endelig meddelt Jørgen Jørgensen den Ældre sine Underhandlinger med Lassen og Lars Peder Jensen og da Jørg. Jørgensen den Ældre misbilligede, at Peder Hansen havde henvendt sig om Forbrydelsens Udførelse til Personer, han ansaa for at være saa upaalidelige, have de paany drøftet Sagen og da besluttet, at de skulde se at fiude Lejlighed til selv at udføre Gjerningen. Endelig er det paa lige Maade bevist, at de Tiltalte Peder Hansen og Jeppe Hansen tvende Gange, første Gang i Sommeren 1877 efter Forhandlingerne med Lassen og Lars Peder Jensen, anden Gang nogle Uger før Branden, paavirkede af den fortvivlede Stemning, hvori de som Andelshavere befandt sig, vidende om Selskabets ulykkelige finansielle Stilling og fordi de ikke saa nogen anden Redning ud af denne end ved at komme til at nyde Godt af den dem vitterligt, højst ublu Assurance, have samtale med hinanden om Ønskeligheden af, at Fabrikken blev brændt af.

Ifølge hvad der i saa Henseende er lovlighedsbevist, maa Tiltalte Peder Hansen ikke alene anses som den, der gjentagende

med forskjellige Personer har plejet alvorlige Forhandlinger om at afbrænde Fabrikken, men han er funden skyldig i at have forsøgt at bevæge Fabriksarbejder Lassen til for et Par Hundrede Daler at udføre Gjerningen og efter særdeles indtrængende og vedholdende Forhandlinger at have bevæget Medtiltalte Lars Peder Jensen til at fatte en bestemt Beslutning om, mod det ham lovede betydelige Vederlag, at afbrænde Fabrikken ved Hjælp af Petroleum, en Beslutning, som denne Tiltalte saa langtfra havde opgivet, at det maa anses for bevist, at det kun er tilfældige Omstændigheder, der have bevirket, at Forsættet ikke er kommet til Udførelse. Endelig har Peder Hansen under en sidste Samtale med Jørgen Jørgensen den Ældre, der bl. A. drøftede det Uheldige i, at han havde henvendt sig til saa upaalidelige Personer, været med at fatte Beslutning om at udføre Gjerningen selv. Tiltalte Peder Hansen findes herved at have paadraget sig Strafansvar efter Straffelovens § 281, 1ste Led, jfr. §§ 51, 52, 54 og 46.

Tiltalte Jørgen Jørgensen den Ældre er vel lovlig overbevist om at have plejet 3 alvorlige Samtaler med Peder Hansen om det Ønskelige i at faa Værket brændt af og om Maaden, hvorpaa Gjerningen helst skulde udføres, samt tilskyndet til og besluttet, at de skulde faa Værket brændt af, enten ved en Anden eller udføre Gjerningen selv. Men dels har denne Tiltalte ikke fattet nogen Beslutning eller udfoldet nogen Virksomhed, der i Styrke kan sammenlignes med Peder Hansens, dels fortjener det at komme i særlig Betragtning, at Jørgen Jørgensen den Ældre, paa Grund af den fremtrædende, delvis for deret timelige Velfærd ødelæggende Grad, hvori han, hans 2de Sønner og flere nære Slægtninge ere blevne Offre for Jørgen Nielsens og Gregerens Bedragerier, har havt en Fristelse til at hengive sig til en Fortvivlelse, som ifølge fremlagt Lægeattest maa antages stundom at have grændset til Utilregnelighed. Det af denne Tiltalte begaaede strafbare Forhold findes at maatte henføres under Straffelovens § 281, 1ste Led, jfr. §§ 51, 54 og 46.

Den Straf, som Tiltalte Lars Peder Jensen har forskyldt, ved efter saa indgaaende Forhandlinger for en høj Sum at slutte sig til at afbrænde Fabrikken, vil være at bestemme efter Straffelovens § 281, 1ste Led, jfr. § 53, sidste Led.

Hvad endelig angaar Tiltalte Jeppe Hansen, da er han vel lovlig overbevist om under et Par Samtaler med Tiltalte Peder Hansen, af hvem han vidste, at han havde forhandlet med 2 Personer om for Betaling at afbrænde Værket, at have udtalt sig paa en højst uforvarlig Maade, f. Ex. om, at en navngiven Trediemand maaske vilde gjøre det billigere, ved at forklare, hvorledes Ildspaesættelsen kunde udføres paa en nærmere angiven Maade samt ved at yttre, at Fabrikken skulde afbrændes, men at en nærmere betegnet ny Fabrikbygning skulde blive staaende.

Men da disse Tiltaltes Udtalelser, ifølge hvad der saaledes er oplyst og af ham selv indrømmet, dog kun kunne opfattes som sigtende til at bestyrke det forbryderske Forsæt, som han vidste, at Medtiltalte Peder Hansen allerede omgikkes med, vil Strafansvar for denne Tiltalte kun være ifalden efter Straffelovens § 281, 1ste Led, jfr. § 51.

Det bemærkes, at der ikke under næsværende Sag vil være at paakjende noget Erstatningskrav, eftersom saadant enten ganske eller i al Fald under nærværende Sag er frafaldet af de Vedkommende. Endvidere, at ingen af de under Sagen Tiltalte er funden at have været tiltalt eller straffet forhen.

De Tiltalte, Nr. 6 Vilhelm Julius Hausen, kaldet Knudsen, Nr. 7 Niels Peder Brandt og Nr. 8 Jens Ludvig Jensen, ville i Henhold til, hvad foran for deres Vedkommende er anført, være at frifinde for Aktors Tiltale.

Iøvrigt finder Kommissionen i Henhold til Foranstaaende, at den af de Tiltalte forskyldte Straf, der for Enhver især vil være at bestemme efter de vedføjede Lovbestemmelser, nemlig for:

- Nr. 1. Handskemager Lars Larsen efter Straffelovens § 353, § 257 og § 262, jfr. Konkurslovens § 148, § 274, jfr. § 269, samt Lov om Benyttelse af Firmaer af 23 Januar 1862 § 13.
- 2. Boghandler Rasmus Nielsen efter Straffelovens § 253, jfr. § 47 og § 257, jfr. tildels § 47.
- 3. Entreprenør Peder Christensen efter Straffelovens § 253, jfr. § 47 og § 257.
- 4. Bogholder Hans Gerhard Lauritz Gregersen efter Straffelovens § 251, § 253, jfr. § 47 og § 257, tildels jfr. § 47, § 262, jfr. Konkurslovens § 148, tildels efter samme Bestemmelers Analogi, § 259, jfr. § 54, 1ste Led og § 46 og § 245, samt Lov af 6 April 1855 § 4.
- 5. Kjøbmand Jørgen Nielsen efter Straffelovens § 251, § 259, jfr. § 54, 1ste Led, og § 46, § 262, jfr. Konkurslovens § 148.
- 9. Gaardejer Jeppe Hansen efter Straffelovens § 281, 1ste Led, jfr. § 51 og 46.
- 10. Gaardejer Peder Hansen efter Straffelovens § 281, 1ste Led, jfr. § 51, § 52, § 54 og § 46.
- 11. Gaardfæster Jørgen Jørgensen den Ældre efter Straffelovens § 281, 1ste Led, jfr. § 51, § 54 og § 46.
- og 12. Slagter Lars Peder Jensen efter Straffelovens § 281, 1ste Led, jfr. § 53, sidste Led,

bør fastsættes som følger:

for de Tiltalte:

Nr. 1. Lars Larsen, født den 13 Maj 1837,

— 4. Hans Gerhard Lauritz Gregersen, født den 11 Marts 1852,

Nr. 5. Jørgen Nielsen, født den 23 December 1831.
til Forbedringshusarbejde, Nr. 1 i 3 Aar, Nr. 4 i 2 Aar og Nr.
5 i 15 Maaneder.

for de Tiltalte:

Nr. 2. Rasmus Nielsen, født den 21 Juni 1835,
— 3. Peder Christensen, født den 27 November 1839,
— 9. Jeppe Hansen, født den 1 Marts 1844,
— 10. Peder Hansen, født den 13 August 1830,
— 12. Lars Peder Jensen, født den 28 November 1850,
til Fængsel paa Vand og Bred, Nr. 2 i 4 Gange 5 Dage, Nr. 3
i 3 Gange 5 Dage, Nr. 9 i 2 Gange 5 Dage, Nr. 10 i 6 Gange
5 Dage og Nr. 12 i 4 Gange 5 Dage, samt for Nr. 11, Jørgen
Jørgensen den Ældre, født den 30 April 1816 i Henhold til
Straffelovens § 23 til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage.

Tiltalte Nr. 1 Lars Larsen, bør derhos til Odense Kjøbstads
Kæmnerkasse bøde 50 Kr., og Tiltalte Nr. 4, Hans Gerhard
Lauritz Gregersen til Lunde-Skam Herreds Politikasse erlægge en
Mulkt, der findes at kunne bestemmes til 12,000 Kr.

Sagens Omkostninger, deriblandt Salær til de beskikkede
Sagførere, som bestemmes for Aktor, Kancelliraad Borch, til
400 Kr. og for Defensørerne, Prokuratorerne Kramer og Kam-
merassessor Jespersen, til resp. 200 og 100 Kr., blive at udrede
med Halvdelen af Tiltalte Nr. 1 Larsen og med Halvdelen af
Tiltalte Nr. 5 Jørgen Nielsen, dog at Tiltalte Nr. 4 Gregersen
in solidum med dem udreder samtlige Omkostninger. De Til-
talte Nr. 2 Rasmus Nielsen og Nr. 3 Peder Christensen erlægge
in solidum med Tiltalte Nr. 1 Larsen henholdsvis $\frac{1}{8}$ og $\frac{1}{16}$ af
de ham paalagte Omkostninger. De Tiltalte, Nr. 9, Jeppe Han-
sen, Nr. 10 Peder Hansen, Nr. 11 Jørgen Jørgensen og Nr. 12
Lars Peder Jensen, udrede in solidum med Jørgen Nielsen hver
 $\frac{1}{16}$ af de denne paalagte Omkostninger.

Den befalede Sagførelse har været lovlig.

Fredagen den 23 Juni.

Nr. 202.

Advokat Levinsen

contra

Henriette Amalie Mogensen, Buchardts Hustru
(Defensor Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 Maj 1882: Arrestantinden Henriette Amalie Mogensen, Buchardts Hustru, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jacobsen og Overauditor Wolff, med 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Henriette Amalie Mogensen, Buchardts Hustru, der er født den 12 Maj 1843 og tidligere ved Højesterets Dom af 13 Maj 1872 og denne Rets Dom af 26 November f. A. anset henholdsvis efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og efter samme Lovs § 230, 1ste Led, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende Sag for Tyveri, og Sagens Omstændigheder ere efter det Oplyste Følgende:

Den 3 Marts d. A. blev Arrestantinden efter Begjæring af Marskandiserske Dorthea Jacobsen, Andersens Enke, af en Politibetjent indbragt til 2den Politistation som sigtet for umiddelbart i Forvejen at have frastjaalet bemeldte Marskandiserske 2 Par Benklæder, der samtidig indleveredes paa Stationen, og som ere tagne i Bevaring under Sagen. Nævnte Andersens Enke har herom forklaret, at hun, som havde fattet Mistanke om, at flere i den seneste Tid i hendes Butik forøvede Tyverier af Klædningsstykker vare begaaede af Arrestantinden, der jevnlig var kommen i Butikken, i denne Anledning havde aftalt med sin 16-aarige Datter Mathilde Andersen, at de skulde holde særligt Øje med Arrestantinden, naar denne paany indfandt sig sammesteds, at bemeldte hendes Datter i Henhold hertil, da Arrestantinden paa ovennævnte Dag kom ind i Butikken og angav, at ville kjøbe en Kjole til en voxen Datter, gik ud paa Gangen, hvorfra hun gennem en Glasrude kunde se, hvad der foregik i Butikken, medens Anmelderinden selv gik hen i Baggrunden af Butikken

bag nogle der ophængte Klædningsstykker, at Arrestantinden derpaa, efter at have set paa en hende forevist Kjole, som hun erklærede ikke at synes om, skyndsomt forlod Butikken, men kort efter blev bragt tilbage i Butikken af Arbejdsmand Th. Frederiksen, at Arrestantinden her fremtog og lagde fra sig paa Disken de to ovennævnte Par Benklæder, som Anmelderinden strax gjenkjendte som sin Ejendom og som havde henligget paa en Reol i Butikken, der var anbragt saaledes, at Arrestantinden fra det Sted, hvor hun ved foran omtalte Ophold i Butikken stod, ved at udstrække Armen kunde naa samme.

Overensstemmende hermed har Anmelderindens nysnævnte Datter forklaret, at hun, efter at have begivet sig ud paa Gangen, herfra gjennem Glasruden tydelig saa Arrestantinden, medens Moderen var ifærd med at fremtage en Kjole, fra ovenfor berørte Reol, tilvende sig de tidtnævnte 2 Par Benklæder og stikke samme ind under sit Overstykke, at hun, efter at have iagttaget dette, løb ned i en i Ejendommen værende Beværtning for at tilkalde Hjælp, at hun, da hun derpaa atter kom op i Gangen, mødte Arrestantinden, som kom ud fra Butikken, og hvem hun forgjæves anmodede om at vente lidt, at Arrestantinden umiddelbart derefter paa Gaden blev greben af Arbejdsmand Frederiksen, som førte hende tilbage til Butikken, hvor hun saa fremtog de 2 Par Benklæder og kastede dem fra sig paa Disken. Ovennævnte Arbejdsmand Frederiksen har forklaret, at han, der opholdt sig i Beværtningen, da Mathilde Andersen indfandt sig der for at søge Hjælp til at faa Arrestantinden anholdt, strax herefter begav sig op paa Gaden, hvor han i det Samme saa Arrestantinden i stærk Fart komme ud fra Anmelderindens Butik, at han, da han formodede, at Arrestantinden var den for Tyveri sigtede Person greb fat i hende og ved at slaa hendes Slag til Side bemærkede, at hun bar noget Tøj, hvoraf han tydelig saa det ene af de under Sagen omhandlede 2 Par Benklæder paa Armen, samt at han derefter bragte Arrestantinden op i Butikken, hvor han saa hende fremtage og lægge paa Disken 2 Par Benklæder, som han med Bestemthed har gjenkjendt i dem, der ere tagne i Bevaring under Sagen. Endelig har Arbejdsmand Oluf Holmberg forklaret, at han var Vidne til, at Arrestantinden blev greben af Arbejdsmand Frederiksen og ved denne Lejlighed saa, at Arrestantinden, hvis Slag Frederiksen slog til Side, bar nogle Benklæder paa Armen. Saavel Andersens Enke, der har erholdt de to Par Benklæder tilbageleverede og ikke gjør Krav paa nogen Erstatning, som de fornævnte Vidner have i Retten med Ed bekræftet Rigtigheden af deres under Sagen afgivne Forklaringer. Arrestantinden har vedblivende nægtet at have tilvendt sig de omhandlede Benklæder eller overhovedet at have havt Samme i sin Besiddelse, idet hun paastaar, at disse Benklæder laa paa Disken i Butikken, saavel da hun den ommeldte Dag

indfandt sig der for at købe en Kjole, som da hun, strax efter at have forladt Butikken, paany blev bragt derind af Arbejdsmand Frederiksen. Hun, som slet ikke har nogen voxen Datter, paastaar fremdeles, at hun til Andersens Enke udtalte, at Kjolen, hun vilde købe, var bestemt til hende selv. Som Grund til, at hun ikke efterkom Mathilde Andersens Opfordring til at vente lidt eller gaa ind i Butikken igjen, har hun kun kunnet anføre, at, da der kun var vist hende lyse Kjoler i Butikken, og hun ikke vilde have nogen saadan, fandt huu ingen Anledning dertil. Ved alt det Foranferte, hvortil endnu føjes, at Andersens Enke og Datter have forklaret, at Arrestantinden for Førstnævnte har opgivet at være gift med en Værtshusholder Poulsen og at bo paa St. Annæplads, hvilket Arrestantinden, der bor i Krokodillegaden, dog under Sagen har benægtet, findes der imidlertid at være tilvejebragt et efter Forordningen 8de September 1841 tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestantinden, der, som ovenfor berørt, tidligere 2 Gange er straffet for Tyveri, sidste Gang for 2 Tyverier, begaaede i Butikker, hvor hun havde indfundet sig under Paaskud af at ville handle, har begaaet det hende paasigtede Tyveri af de tidnævnte to Par Benklæder, der ere vurderede til 8 Kr., og hun vil som Følge heraf være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Led, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 207.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Søren Marcussen (Defensor Levinsen),

der tiltales for Brandstiftelse.

Hatting Herreds Extrarets Dom af 14 Marts 1882: Arrestanten Søren Marcussen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar samt udrede i Erstatning til den almindelige Brandforsikring for Landbygninger 7996 Kr. 21 Øre, til Vejle Amts ældre Brandassuranceselskab for Løsøre og Effekter 7175 Kr., til Gaardejer Jens Jensen af Hedensted 3000 Kr., til Tjenestekarlene Søren Hansen og Anders Jørgensen samt til Tjenestepigerne Anine Rosalie Petrovsky og Karoline Marie Jensen, Alle af Hedensted, henholdsvis 78 Kr., 43 Kr., 80 Kr. og 50 Kr. Saa betaler han og alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Hviid, med 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Busch, med 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige

Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverretts Dom af 22 Maj 1882: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 4 Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Justitsraad Neckelmann, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 5 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fem Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Levinsen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Søren Marcussen for Brandstiftelse. Den 9 Februar d. A. om Morgenen nedbrændte totalt den Jens Jensen tilhørende Gaard i Hedensted, der bestod af 4 Længer, hvoraf den søndre Længe, der var indrettet til Lade, og i hvilken Ilden først viste sig, laa i nogle faa Alens Afstand fra de nærmeste 2 Længer, medens Stuehuset laa Nord for disse. Ilden blev først opdaget af Brandlidtes Hustru, som til sædvanlig Tid mellem Kl. 5 og 6 vaagnede og saa, at Laden stod i fuld Brand, hvorefter hendes Mand i det blotte Linned løb ud og vækkede de to Tjenestekarle, som i dyb Søvn laa i Karlekammeret i den vestre Længe — af hvilken den sydlige Ende nærmest ved Laden var indrettet til Kostald, og den nordlige Ende nærmest Stuehuset benyttedes til Hestestald, medens Karlekammeret var i Midten — og i Forening med disse, der heller ikke fik Tid at faa Klæderne paa, reddede han derpaa Hestene, Køerne og Svinene, hvorimod Gaardens Faar og Smaakreaturer indebrændte. Ved tililende Hjælp lykkedes det at holde Ilden borte fra en nærliggende Nabogaard, i hvilken Brandlidtes Hustru og de 2 Tjenestepiger med deres Klæder i Haanden havde søgt Tilflugt, og i det Højeste en Time efter at Ilden var opdaget, vare alle 4 Længer nedbrændte.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han har paasat Ilden

under følgende nærmere Omstændigheder. Arrestanten, der fra 1 November 1880 til 1 November 1881 havde været fæstet som Dreng hos Brandlidte, og som efter Tjenestetidens Udløb havde faaet Tilladelse til at blive paa Gaarden, indtil han kunde finde en anden Plads, blev i Begyndelsen af December f. A. paa Grund af Ulydighed bortvist fra Gaarden, og saavel herover som fordi Brandlidte tidligere flere Gange af Utilfredshed med hans Arbejde havde slaaet ham paa Øret, nærrede han Forbitrelse mod sin forrige Husbond, og da han, efter at have faaet Tjeneste paa Konstantia Avlsgaard, en Aften i Januar d. A. kom forbi Jens Jensens Gaard, opkom pludselig den Tanke hos ham, at Jens Jensen kunde have godt af, om Arrestanten satte Ild paa hans Gaard, uden at han dog ved den Lejlighed foretog sig Noget i saa Henseende. Den 9 Februar d. A., da han tidlig om Morgenen forlod sin Moders Hjem, hvor han havde været paa et kort Besøg, og han paa Vejen til Konstantia kom i Nærheden af Brandlidtes Gaard, faldt det ham pludselig ind, at der nu var gunstig Lejlighed til at afbrænde samme, da det var saa tidlig paa Morgenen, at dens Beboere ikke kunde antages at være staaede op, og hans Nærværelse ved Gaarden derfor ikke let vilde kunne opdages, og da han desuden havde en Æske Tændstikker hos sig, gik han ad en Markvej hen til Gaardens Lade, og efter at have lagt Mærke til, at den tillukkede Port til Tærskeloen ikke sluttede forneden, hvor der fandtes en Aabning af omtrent et Kvarters Højde, og ved at lægge sig paa Maven og stikke Armen ind under Porten at have overbevist sig om, at der laa Halm tæt indenfor, tændte han med en Tændstik Ild i Halmen. Da han havde forvissat sig om, at Ilden havde faaet godt fat i Halmen, forlod han Gaarden og gik over Markerne til Landevejen mellem Vejle og Horsens, idet han ofte vendte sig om for at se efter, om Ilden havde taget fat i Gaarden, fra hvilken han ogsaa forinden han naaede Landevejen saa stærk Røg og Lue stige op. Noget senere blev han af nogle Karle, som ilede til Brandstedet, forespurgt, om han vidste, hvor Ilden var, hvortil han svarede, at det var Jens Jensens Gaard der brændte, og var det denne Ytring, der henledede Mistanken paa Arrestanten, idet den, da der i Nærheden af Brandlidtes Ejendom laa 3—4 andre Gaarde, tydede hen paa, at Arrestanten havde været i umiddelbar Nærhed af Brandstedet ganske kort Tid efter Ildens Udbrud. Af Skræk over, at det skulde blive opdaget, at han var Gjærningsmanden, fattede Arrestanten først den Tanke at rejse bort fra Egnen for at undgaa Paagribelse og begav sig derfor til Vejle, hvor han Størstedelen af Dagen drev omkring nede ved Havnen, men han opgav dog denne sin Plan og begav sig hjem til sin Tjeneste paa Konstantia, hvor han 2 Dage efter blev anholdt.

Arrestanten har nærmere forklaret, at han vel kunde indse, at alle Gaardens Bygninger ved den af ham paasatte Ild sand-

synligvis vilde brænde ned, hvilket ogsaa nærmest var hans Hensigt, men at det hverken var hans Ønske eller Hensigt, at nogen af Gaardens Beboere skulde indebrænde, hvorhos han ikke tænkte sig Muligheden af, at han ved sin Forbrydelse udsatte noget Menneskeliv for Fare, idet han gik ud fra, at saavel de to Karle, der sov i den vestre Længe, som Gaardens øvrige Beboere maatte blive vækkede, forinden Ilden fra Laden udbredte sig til de øvrige Bygninger. Han har fremdeles paastaet, at han slet ikke vilde have paasat Ilden, naar han dengang havde tænkt sig, at nogen af Beboerne derved kunde bringes i Livsfare, og hvad Gaardens Kreaturer angaar, gik han ligeledes ud fra, at der sandsynligvis vilde blive Tid nok til at redde dem, hvilket han ogsaa ønskede at skulle ske, uagtet han vel, forinden han paasatte Ilden, tænkte paa, at de mulig kunde indebrænde. Ved den ommeldte Ildebrand er der tilføjet Landbygningernes almindelige Brandforsikring et Tab af 7996 Kr. 21 Øre og Vejle Amts ældre Brandforsikrings-selskab for det brændte Løsøres Vedkommende et Tab af 7175 Kr., hvorhos Gaardejer Jens Jensen har anslaaet den ham ved Branden iøvrigt tilføjede Skade til 3000 Kr., og Tjenestekarlene Søren Hansen og Anders Jørgensen samt Tjenestepigerne Anine Rosalie Petrovsky og Caroline Marie Jensen deres Tab til henholdsvis 78 Kr., 43 Kr., 80 Kr. og 50 Kr., hvilke Beløb de Vedkommende have paastaet sig erstattede af Arrestanten, der ikke har havt Noget derimod at erindre. Arrestanten, der er født den 5 Januar 1862 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, maa vel antages at være i Forhold til sin Alder noget tilbage i Udvikling, saavel i legemlig som i sjælelig Henseende, men efter de ifølge Overrettens Kjendelse tilvejebragte nærmere Oplysninger i saa Henseende, derunder navnlig en af Distriktslægen afgiven Erklæring, er der dog ingen Føje til at betvivle, at han har været fuldkommen istand til at indse det Forbryderiske i sin Handlemaade. Skjøndt han nu efter det Ovenanførte ved Gjerningens Udførelse gik ud fra, at Gaardens Beboere vare til Sengs — hvad ogsaa var Tilfældet — og han derhos strax, efter at Ilden var udbrudt, forlod Stedet uden at foretage Noget for at vække Beboerne, findes der dog i Betragtning af de stedlige Forhold, med hvilke Arrestanten var velbekjendt, og idet navnlig Staldbygningen var adskilt fra den først antændte Lade ved en Smøge, tæt op til hvilken Køerne havde deres Plads, medens Karlekammeret laa i Midten af Staldbygningen, saa at det maa forudsættes som mest sandsynligt, at de der sovende Karle i al Fald vilde være blevne vækkede, forinden Ilden naaede deres Kammer og havde kunnet frelse sig gennem Hestestalden, ikke aldeles tilstrækkelig Føje til at antage, at navnlig Karlens Liv har været udsat for aabenbar Fare. Arrestanten vil derfor for sit ommeldte Forhold være at anse efter Straffelovens § 281 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at

kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar, og Underretsdømmen, ved hvilken Straffen er bestemt til samme Art af offentlig Arbejde i 3 Aar, og ved hvis Bestemmelser om Erstatningen og Aktionens Omkostninger det vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes med den anførte Forlængelse af Straffetiden være at stadfæste.

Mandagen den 26 Juni.

Nr. 178.

Advokat Levinsen
contra

Peter Bendt Hessel (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Drab.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 April 1882: Arrestanten Peter Bendt Hessel bør straffes med Tugthusarbejde i 8 Aar samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salarer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Salomonsen og Nissen, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold bliver han, idet han maa anses at have været i det i Straffelovens § 187 nævnte Tilfælde, at anse efter Slutningsbestemmelsen i § 191, hvorefter Straffen findes at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 5 Aar. Med den heraf flydende Forandring i Henseende til Straffetiden bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dogat Straffetiden bestemmes tilfem Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Peter Bendt Hessel, der er født den 20 Maj 1831 og ved Ret-

tens Dom af 23 Decbr. 1873 anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, tiltales nnder nærværende Sag for Drab, og sigtes for at have den 14 Januar d. A. dræbt sin Hustru Bodil Kirstine Petersen. Sagens nærmere Omstændigheder, saaledes som disse maa anses beviste ved Arrestantens Tilstaaelse og Forklaring, samt det iøvrigt Oplyste, ere Følgende: Arrestanten blev den 24 Marts 1876 ægteviet til bemeldte sin Hustru, der var født den 12 Maj 1832. Deres Ægteskab var barnløst, men de samlevede med hinanden og boede senest i Ejendommen Nr. 17 i Grønnegade, 1ste Sal o. G. I de sidste Aar var Forholdet mellem dem blevet meget ulykkeligt. Skænderi og Slagsmaal fandt ideligen Sted imellem dem baade ved Dag og ved Nat. Efter i 1878 at have forladt hende og gjort Skridt til at blive separeret fra hende, lod han sig efter et Par Maaneders Forløb ved hendes Bonner bevæge til atter at flytte sammen med hende, og gjorde senere intet Forsøg paa at faa deres Samliv hævet, da han antog, at der ikke vilde komme noget ud heraf, naar hun, som Tilfældet var, ikke vilde holde sig fra ham; iøvrigt førte de jævnlig Klage over hinanden paa vedkommende Politistation, men forligtes atter her hver Gang. Anledningen til, at et saadant Forhold udvikledes imellem dem, maa i det Hele antages at have været den, at Hustruen var forfalden til Drik og i høj Grad forsømte Arrestanten og sit Hus, ligesom da ogsaa sin egen Person; ogsaa de jævnlig mellem dem stedfundne Slagsmaal tør antages i Regelen at have været fremkaldte ved Trætterier fra hendes Side, der bragte ham, som var hidsig og opfarende, ud af Ligevægt. Var det imidlertid først kommet til Slagsmaal, sparede han hende ikke, overlegen som han var hende i Kræfter, men tilføjede hende endog enkelte Gange ikke ubetydelige Saar, medens hun med sine Negle forkradsede ham i Ansigtet. Han havde i de 3 sidste Aars Tid havt Arbejde som Daglejer paa Orlogsværftet og har stedse opfort sig meget tilfredsstillende, ligesom han i det Hele synes at have været flittig og sparsommelig, og i Regelen ikke nydende mere af Brændevin, end hvad han i al Fald kunde taale; han har en Gang, nemlig ifjor, erlagt Bode for Gadeordener i en af Rettens Afdelinger for offentlige Politisager.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 28 Juli 1882.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1882—83.

Nr. 21.

Mandagen den 26 Juni.

Nr. 178.

Advokat Levinsen

contra

Peter Bendt Hessel (Defensor Hindenburg).

Naar han om Morgenen gik til sit Arbejde, fulgte hun oftere efter ham, udskjældende ham paa Vejen derhen; flere Gange er han staaet op om Natten og har tilbragt denne under aaben Himmel eller paa Politistationen, en enkelt Gang hos en af sine Kammerater, fordi hun ikke lod ham i Fred i Hjemmet. Den 13 Januar d. A. var hun paa ovenanførte fornærmelige Maade fulgt efter ham, da han om Morgenen gik paa Arbejde og havde der iøvrigt som sædvanlig fundet Slagsmaal Sted imellem dem, hvorunder de havde sparket hinanden. Da han den paafølgende Dags Eftermiddag forlod sit Arbejdssted var han i Følge med sin foromtalte Kammerat, der kjendte Forholdet mellem ham og Hustruen, og hvem han havde fortalt det Dagen forud imellem dem Passerede. Han brugte ved denne Lejlighed en Yttring til denne Kammerat om, at der muligvis ventede ham ny Ufred, naar han kom hjem til sin Hustru, hvorefter Kammeraten raadede ham til at flytte fra hende. Han kom hjem denne Dag, den 14 Januar, ca. Kl. 3 $\frac{1}{2}$ Eftermiddag og fuldstændig ædru.

Ved sin Hjemkomst traf han sin Hustru beskjenket; denne begyndte strax at skjælde ham ud, idet hun sigtede ham for at have stjaalet noget Flæsk fra Kjøkkenet; heraf opstod et Skjænderi imellem dem, der endte med, at hun greb en Glaskaraffe, og holdende denne om Halsen, slog ham med den i Tindingen, saaledes at den sloges i Stykker, og der tilføjedes ham et dog ubetydeligt Saar paa det ramte Sted. Oprørt i højeste Grad herover og i denne Sindsstemning overvældet af Følelsen af det Utaalelige i deres Samliv, fattede Arrestanten, der aldrig før vil være omgaaedes med nogen Tanke i saa Henseende, det Forsæt at dræbe

sin Hustru; han greb hende derfor og kastede hende, alt imedens hun som sædvanlig kradsede ham, over paa Sengen, hvor han i den Hensigt at kvæle hende, med Haanden lagt over hendes Strube, holdt hende, der laa med Ansigtet vendt opad, trykket imod Sengepuden, saalænge indtil hun, efter at have udstødt et Par Skrig, ikke længere gav Livstegn fra sig, og han antog, at hun var død. Efter et kort Ophold i Hjemmet gik Arrestanten derpaa hen paa Vestergade for at udføre et Arbejde, han havde paataget sig for en derboende Mand; han forblev imidlertid kun i en kort Tid her, idet han, efterhaanden som hans oprørte Sind fortog sig, fortrød hvad han havde gjort, og som Følge heraf forlod Arbejdet og vendte hjem for at se, om hans Hustru muligvis dog kun havde været besvimet og endnu stod til at redde. Umiddelbart efter at være kommen hjem blev han anholdt af en fra Stationen til Gjerningsstedet afsendt Politibetjent.

Medens Arrestanten behandlede sin Hustru paa ovenanførte Maade, havde en Enke, der boede tilleje hos dem, 2 Gange aabnet Døren fra sit Værelse til det af Arrestanten og Hustru beboede paaklem, og i den Tro, at det var et af de sædvanlige Slagsmaal, der fandt Sted imellem dem, opfordret Arrestanten til at skaane sin Hustru, men var hver Gang bleven afvist af Arrestanten med en i en truende Tone fremført Yttring om, at hun skulde passe sig selv. Hun var derefter gaaet bort en kort Tid, og da hun vendte tilbage, mødte hun Arrestanten paa Trappen, just som han var i Færd med at begive sig hen til sit omtalte Arbejde paa Vestergade; han bad hende ved denne Lejlighed ikke at gaa ind til hans Hustru, da denne sov. Hun gik imidlertid alligevel ind til denne, som hun fandt liggende paa Sengen saaledes, at Fødderne hang udover Sengekanten, og da hun ved at føle hendes Haand mærkede, at denne var kold, blev hun ængstelig for, at der var sket en Ulykke, og gjorde strax Anmeldelse paa 2den Politistation. Under de herfra truffne Foranstaltninger konstateredes Arrestantens Hustrus Død, først af en tilkaldt Barber, derefter af en tilkaldt Læge, og blev Arrestanten, som foranført, anholdt. Efter hvad der af Retslægen i hans til Retten afgivne Erklæring er udtalt i Henhold til Arrestantens Tilstaelse, og en ved den foretagne legale Sektion af Liget funden Plet paa Halsens Forflade, er Arrestantens Hustrus Død foraarsaget ved Kvælning ved Tryk paa Halsens Forflade.

I Medfør af Ovenanførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 191 efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 8 Aar.

Nr. 15. **Murmester J. Johansen** (Ingen)

contra

Interessentskabet Foerlev Teglværk ved dets Formand
P. Nielsen (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tilstedes videre derpaa at tale.

Nr. 16. **Murmester J. Johansen** (Ingen)

contra

Gaardejer P. Nielsen som Formand for Interessentskabet
Foerlev Teglværk paa dettes Vegne (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 73. **Spare- og Diskontobanken for Hvermand**
ved dens hidtilværende eneste ansvarlige Direktør, Vexellerer
S. S. Heller (Ingen)

contra

Mariane Rasmussen med hendes Fader, Fyrbøder Niels
Rasmussen som Kurator (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 88 **Ane Marie Jensen (Ingen)**
 contra
Lars Jensen Spanggaard (Ingen).

Højesterets Dom.

Citantinden, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelser's Kirke, førend det tillades hende med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt hun ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør hun have tabt Sagen, og hende ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 167. **Advokat Halkier**
 contra
Inger Sophie Andersen (Defensor Buntzen),
der tiltales for Tyveri.

Næstved Kjøbstads Extrarets Dom af 12 December 1881: Inger Sophie Rosaline Cecilie Andersen her af Byen bør tildeles 25 Slag Ris under Fogdens Opsyn; saa betaler hun og alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Thomsen, og Defensor, Prokurator Larsen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Marts 1882: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salar til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Nye-gaard og Juel, betaler Tiltalte Inger Sophie Rosaline Cecilie Andersen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er hun rettelig anset efter Straffelovens § 233, men da hun nu er fyldt 12 Aar, bliver hendes Straf at bestemme til simpelt Fængsel, efter Omstændighederne i 3 Uger. Hun vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger efter Overrettsdommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Inger Sophie Rosaline Cecilie Andersen bør hensættes i simpelt Fængsel i tre Uger samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokat Halkier og Etatsraad Buntzen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær værende, i 1ste Instants ved Næstved Kjøbstads Extraret paa-dømte Sag, tiltales Pigebarnet Inger Sophie Rosaline Cecilie Andersen, der er født den 6 Juni 1870 og som ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, for Tyveri, og har Tiltalte under de i Sagen først optagne Forhør afgivet en med det iøvrigt Fremkomne stemmende Tilstaaelse, der gaar ud paa Følgende: Paa et i Næstved den 16 Novbr. f. A. afholdt Marked stjal Tiltalte af Pigen Emma Niensens Lomme en Portemonnaie, hvis Værdi af Bestjaalne er ansat til ikke over 30 Ø., med deri værende 11 Kr.; af Pengene bortgav hun en Del til en yngre Søster og til et andet Barn, og af Resten brugte hun Størstedelen til Slikkeri og Fornøjelser, medens hun bortkastede Portemonnaien. Ved samme Marked frastjal hun Toldfuldmægtig Waabens Hustru en af bemeldte Waaben til Værdi af højst 1 Kr. ansat Portemonnaie, hvori der var 1 Kr. 50 Øre, og en Nøgle; Pengene forbrugte hun til Slikkeri og deslige, og Portemonnaien bortgav hun til et andet Barn, som vil have bortkastet den, medens Nøglen er kommen tilstede og tilbagegivet Bestjaalne. Tiltalte har fremdeles ved en i Efteraaret 1880 eller i Vinteren 1880—81 i et Auktionslokale

i Næstved afholdt Auktion frastjaalet Arbejdsmand Lars Larsens Hustru en Portemonnaie, hvori der var 3 Kr. og nogle Øre, samt en Lotteriseddel. Pengene forbrugte hun og Lotterisedlen, som hun foregav at have fundet, indleverede hun, som det maa antages efter Ordre fra sin Moder, paa Politikammeret, hvor hun fik udbetalt 25 Øre i Findeløn. Endelig har Tiltalte paa et i September Maaned f. A. afholdt Marked i Næstved stjaalet en Pung med 1 Kr., hvilken sidste hun har forbrugt, medens hun har bortkastet eller bortgivet Pungen. Under et paa Foranledning herfra optaget yderligere Forhør har Tiltalte nu vel fragaaet samtlige sine ovennævnte Tilstaaelser, men til denne Fragaalse, der ikke er bestyrket ved Nogetsomhelst, vil der ikke kunne tages Hensyn. Tiltalte vil derfor for de af hende begaaede Tyverier være at anse efter Straffelovens § 233, og, da den hende ved Underrettens Dom af 12 December f. A. idømte Straf af 25 Slag Ris findes passende, vil denne Dom i det Hele være at stadfæste. Det maa misbilliges, at Underdommeren den 10 November f. A. har ladet Barnet Oluffa Andersen, der da endnu ikke var fyldt 10 Aar, henlægge i Arresten Natten over.

Nr. 191.

Advokat Halkier

contra

Anders Chr. Andersen, kaldet Anders Nis

(Defensor Hindenburg),

der tiltales for Vold.

Ulfborg-Hind Herreders Extrarets Dom af 3 Febr. 1882: Tiltalte Anders Christian Andersen, kaldet Anders Nis af Staby, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, samt udrede Aktionsomkostningerne, og derunder i Salær til Aktor, Prokurator Bagge, 10 Kr. og til Defensor, Kammerraad, Prokurator Krarup, ligeledes 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 Marts 1882: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Indsidder Anders Christian Andersen, ogsaa kaldet Anders Nis for Vold. Ved Tiltaltes egen Tilstaacelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han, der den 8 December f. A. om Aftenen i en noget beruset Tilstand havde indfundet sig i Indsidder Holger Madsens Bolig i Staby, hvor han begyndte at yppe Klammeri med dennes Kone, har, da han derefter forlod Huset og Holger Madsen, var gaaet med udenfor, samt idet han efter sin Forklaring var bleven ærgerlig over en af Madsen brugt Udladelse, kastet denne omkuld, slaet ham med en Fyrrepind, som han havde i Haanden, samt sparket ham i venstre Side og Skulder, hvorved der tilføjedes Madsen et Brud af venstre Nøgleben, saaledes at han maatte indlægges paa Sygehuset i Ringkjøbing, hvor han henlaa i 3 Uger. Efter en den 3 Januar d. A. udstedt Lægeerklæring var der dengang endnu nogen Deformitet og lidt Mobilitet imellem Fragmina tilstede tildels foranlediget af, at Bandagerne forstyrredes af heftige Hosteanfald, hvorhos Lægeerklæringen gaar ud paa, at den venstre Arm vil blive mindre kraftig end tidligere. Under Sagen har Madsen med Bemærkning, at han ved, at Tiltalte er aldeles uformuende, frafaldet Krav paa Erstatning.

For sit anførte Forhold er Tiltalte, der efter sit Opgivende er født i Aaret 1837 og med Undtagelse af, at han under sin militære Tjeneste har været straffet for Tjenesteforseelser, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 203, og da Straffen efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Tirsdagen den 27 Juni.

Nr. 199.

Advokat Levinsen

contra

Christian Hermann, kaldet **Schmidt** eller **Nagel**
(Defensor Buntzen),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 22 April 1882: Arrestanten Christian Hermann, kaldet Schmidt eller Nagel, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt betale Aktiøns Omkostninger, derunder Salarer til Aktør og Defensor, Prokuratorerne Hvalsøe og Jacobsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han rettelig anset efter Straffelovens § 253, men efter samtlige Sagens Omstændigheder findes den ham idømte Straf at maatte formildes til Fængsel paa Vand, og Brød i 6 Gange 5 Dage. Tiltalte vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger efter Dommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Christian Hermann, kaldet Schmidt eller Nagel, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i sex Gange fem Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom bestemte Salarier samt i Salarium til Advokat Levinsen og Etatsraad Buntzen for Højesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestanten Christian Hermann, kaldet Schmidt eller Nagel, er under nærværende mod ham for Bedrageri anlagte Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have gjort sig skyldig i denne Forbrydelse under følgende Omstændigheder: Den 13 Decbr. 1880 blev paa Rekvisition af Barber Christian Holger Nielsen som Bestyrer af Ejendommen Nr. 1 i Fiskergade ved Kongens Foged gjort Arrest i en Del Arrestanten tilhørende, paa hans Bopæl paa 1ste Sal i nævnte Ejendom beroende Møbler og Effekter for

skyldig Husleje, 115 Kr. med Tillæg af Stempel til Rekvisitionen og Gebyr for Forretningen, ialt 9 Kr. 53 Øre. Ved et inden Kjøbenhavns Gjældscommission den 3 Januar f. A. indgaaet Forlig anerkjendtes Arrestens Lovlighed og frafaldtes dens Stadfastelse ved Dom samt tilpligtede Arrestanten sig til at afdrage sin formeldte Gjæld paa nærmere bestemt Maade. Ved nærværende Sags Begyndelse i Slutningen af Januar d. A. resterede endnu 60 Kr. paa Gjælden og var den gjorte Arrestforretning, der iøvrigt aldrig er bleven thinglæst, ikke hævet. Af det saaledes arresterede Gods, der alt forblev i Arrestantens Besiddelse, har Arrestanten i Løbet af de 8 sidste Maaneder af forrige Aar, svigagtigen disponeret over saagodtsom alle Stykker paa den Maade, at han som Sikkerhed for Laan, han til 7 forskellige Tider i disse Maaneder søgte og erholdt, og hvis samlede Beløb udgjorde 662 Kr., har solgt til vedkommende Laangivere, ved flere Lejligheder samtlige disse til ialt 139 Kr. vurderede Stykker, ved enkelte Lejligheder flere eller færre af dem, men altid paa Vilkaar, at han beholdt de solgte Stykker i sin Besiddelse som lejede, og saaledes, at de atter bleve hans Ejendom, naar han i Leje af dem havde fuldt betalt et til det ydede Laan svarende Beløb, hvilke samtlige Transaktioner selvfølgelig hver Gang foregik saavel uden Arresthaverens som uden den eller de Laangiveres Vidende og Villie til Fordel for hvem han paa anførte Maade allerede havde disponeret over de paagjældende Stykker. Derhos har Arrestanten, efter paa anførte Maade allerede forskellige Gange at have disponeret over et Spejl, et Uhr, to Olietryk og 3 Stole dels i November f. A., dels i Løbet af de 17 første Dage i Januar d. A., svigagtigen givet disse Gjenstande, hvis samlede Værdi udgjør 34 Kr., i Haandpant for mindre Laan, han modtog i almindelige Pantelaanerforretninger her i Staden. Da Arrestanten første Gang paa den ovenanførte Maade disponerede over det arresterede Gods, var under Salget og det i Forbindelse med samme staaende Lejemaal indbefattet 2 Skabe, 2 Senge, 3 Dyner og 3 Puder, i hvilke Arrestanten tilhørende, til ialt 43 Kr. vurderede Gjenstande ikke var foretaget Arrest. Over disse Stykker har imidlertid Arrestanten ved de senere af ham foretagne Transaktioner af omtalte Art svigagtigen disponeret, for nogles Vedkommende flere, for andres færre Gange. Af de ovenomtalte Arrestanten ydede 7 Laan var ved Sagens Begyndelse 3, af hvilke 2 paa 100 Kr. og 1 paa 62 Kr. afbetalte, paa Resten var afdraget ialt 75 Kr. I Medfør af Foranførte vil Arrestanten, der er født den 4 Oktober 1842 og senest anset ved Rettens Dom af 25 Oktober 1873 og Højesterets Dom af 20 Juni 1877, efter Straffelovens §§ 230, 1ste Led, og 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, og efter samme Lovs § 231, 2det Led, jfr. § 229 Nr. 4 samt efter § 251 med Forbedringshusar-

bejde i 18 Maaneder, være at anse efter Straffelovens § 253, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 182. Højesteretssagfører Hansen
 contra
Martinus Jensen (Defensor Levinsen),
 der tiltales for Bedrageri.

Grenaa Kjøbstads, Nørre- og en Del af Sønder Herreds Extrarets Dom af 16 Januar 1882: Tiltalte Martinus Jensen af Lund bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. I Erstatning til Prokurator Neess af Grenaa bør han betale 50 Kr. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Møller, 10 Kr. og til Defensor, Prokurator Lnnøe, 8 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 27 Marts 1882: Tiltalte Martinus Jensen bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Isaacsen og Fasting, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indaukede Dom fremstillede Forhold bliver han at anse efter Straffelovens § 253. Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Han vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger efter Overretsdommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Martinus Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fem Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom bestemte Salarier samt i Salarium til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Levinsen for Højesteret 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Martinus Jensen for Bedrageri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, efter at der ved en ifølge Begjæring af Niels Larsen Stenhus af Linæa Mark, der ifølge et med Tiltalte og Rasmus Jensen indgaaet Retsforlig havde 230 Kr. 4 Øre tilgode hos disse, den 7 Oktober f. A. paa deres fælles Bolig afholdt Fogedforretning var for denne Fordring, med Renter og Omkostninger, ialt 266 Kr. 77 Øre, givet bemeldte N. L. Steenhus Udlæg dels i nogle R. Jensen tilhørende Besætnings- og Inventarie-gjenstande, der ved Forretningen vurderedes til ialt 185 Kr., dels den Fordring paa 70 Kr., som Tiltalte havde tilgode hos en anden Mand fra en Hestehandel, har, da hans Debitor den følgende Dag tilbød ham disse 70 Kr., modtaget og brugt Beløbet. Efter Sagens Oplysninger havde imidlertid den paa N. L. Stenhus Vegne under Udlægsforretningen tilstedeværende Sagfører paa Tiltaltes Spørgsmaal om, hvad han skulde gjøre, naar hans Debitor, hvad der var ham bekjendt at ville ske, den følgende Dag kom til ham med Pengene, og om han da ikke maatte modtage dem, svaret, at han var lige glad, enten Pengene bleve ham bragte af Tiltalte selv eller af dennes Debitor, men at han dog ikke vilde meddele Tiltalte nogen lovformelig Tilladelse til at hæve Penge, hvormed det efter hans Forklaring var hans Mening, at han ikke vilde have noget imod, at Tiltalte modtog Pengene som et Bud, medens det selvfølgelig, hvad Tiltalte ogsaa maa anses at have erkjendt, ikke kunde være hans Mening at give Tiltalte nogen-somhelst Dispositionsret over Fordringen eller Beløbet, og Tiltalte maa herefter anses at have havt tilstrækkelig Bemyndigelse til at lade sig det paagjældende Beløb udbetale af vedkommende Debitor.

Derimod maa han, ved i Stedet for at indbetale Beløbet til vedkommende Sagfører, at bruge dette, anses at have gjort sig skyldig i et bedrageligt Forhold, der, idet han ikke inden Underrettsdommens Afsigelse har erstattet mere af de ulovlig udgivne Penge, end 20 Kr., og Sagføreren under Undersøgelsesforhøret har afgivet en Erklæring, hvorefter han ikkun ønskede Tiltalte fritaget for Straf, saafremt denne endvidere erstattede Restbeløbet 50 Kr., maa paadrage ham Strafansvar. Under et paa Foranledning af Overretten optaget yderligere Forhør har Tiltalte erkjendt, at han havde ladet sig de 70 Kr. udbetale af sin Debitor ikke for at bringe dem til Sagføreren, men for at benytte dem til Udgifter, der vare paatrængende fornødne til hans Næringsdrift, navnlig til Havre til hans Heste, hvortil han vil have anvendt henved 45 Kr., medens han efter sin Forklaring har brugt et mindre Beløb til Indkjøb af Fødemidler, og vel har han tilføjet, at det har været hans Hensigt at erstatte Udlægshaveren Pengene, og at han har ment at kunne blive i Stand dertil ved

Udgangen af indeværende Maaned, til hvilken Tid han venter at faa udbetalt i Arbejdsfortjeneste 100 Kr., men han har iøvrigt maattet indrømme, at han har en stor Mængde Gjældsforpligtelser og deriblandt forfaldne Gjældsposter, der langt overstige det sidstnævnte Beløb.

Det af Tiltalte saaledes udviste Forhold findes efter de dermed forbundne Omstændigheder i det Hele at maatte henføres under Bestemmelserne i Straffelovens § 256, og den Straf, som Tiltalte — der er født i Aaret 1854 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — herefter har forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage.

Nr. 68. Overretsprokurator **C. Alberti** (Højesteretssagfører
A. Alberti)

contra

Cand. juris, Højskoleforstander **J. Olsen** (Ingen),
betræffende verbale Injurier.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 November 1881: De ovennævnte, for Citanten, Højskoleforstander, Cand. jur. J. Olsen af Ondløse, fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte, Overretsprokurator Alberti, til Statskassen udrede en Bøde af 200 Kr. eller, saafremt denne ikke fuldt ud betales, hensættes i simpelt Fængsel i 30 Dage. Saa betaler Indstævnte og til Citanten denne Sags Omkostninger med 50 Kr. Det Idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, saaledes at Fristen for Bødens Udredelse bestemmes til 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom

bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Udredelse bestemmes til fire Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: Efter at det under en mellem Indstævnte, Overretsprokurator Alberti og en ustævnt Trediemand verserende Injuriesag, var af Indstævntes Modpart anbragt, at den sjællandske Bondestands Sparekasse under Indstævntes Ledelse havde det Formaal at støtte et bestemt politisk Partis særlige Interesser, og som Bevis herfor bl. A. anført, at Sparekassen havde givet en Højskoleforstander et rentefrit Laan, der ikke opfyldte de vedtagne Betingelser, gjorde Indstævnte i et som Gjensvar herpaa den 19 Februar f. A. i Merløse-Tudse Herreders Ret fremlagt Indlæg af 15de s. M., næst at oplyse, at det omspurgte Laan var ydet Citanten, Højskoleforstander, Cand. jur. J. Olsen af Ondløse, gjældende, at denne i Virkeligheden var en politisk Ven af Indstævntes Modpart i den nævnte Sag, hvorhos Indstævnte efter at have hævdet, at dette Laan var garanteret baade ved Pant og Selvskylduerkaution og aldeles regulært, tilføjede: „Maaske var dette Laan nok et Fejlgreb; thi først blev det fortalt, at Skolebestyreren havde det sære Uheld ved Indretningen af en Pigeskole, at han fik i det første Halvaar 3 Elever, hvoraf den ene døde og de 2 andre besvangredes paa hans Skole.“

I denne Anledning har Citanten paastaaet de citerede, formentlig for ham fornærmelige og derhos for hele hans Virksomhed som Skolebestyrer skadelige Udladelser mortificerede samt Indstævnte anset med den strengeste Straf, som Straffelovens 21de Kapitel fastsætter for Krænkelser af denne Art, og derhos tilpligtet at betale Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt. Indstævnte har derimod paastaaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han har gjort gjældende, at, ligesom de paaklagede Udladelser alene fremtræde som Gjengivelse af en Indstævnte meddelt Beretning, der af ham dengang ansaa for sand, og derhos kun ere fremsatte til Forsvar imod den ovennævnte Anke fra en Trediemands Side, saaledes kan den omspurgte Passus — endog bortset herfra — ikke betragtes som en Ærefornærmelse imod Citanten, da den ikke indeholder nogen Antydning af, at Citanten direkte eller indirekte skulde have foranlediget Elevernes Død eller Besvangrelse. Da der imidlertid maa gives Citanten Medhold i, at den ovenciterede Passus indeholder en ærekrænkende Insinuation angaaende hans Virksomhed som Skolebestyrer, da Indstævnte derhos overfor Ci-

tantens i Forbindelse med en Opfordring til Hjemmelsopgivelse fremsatte Benægtelse af, at Indstævnte har modtaget en Beretning som den ompurgte — hvilken Benægtelse ikke, som af Indstævnte forment, kan anses for sent fremsat — end ikke har opgivet sin Hjemmel for den omhandlede Beretning, hvis Indhold, efter hvad der under Sagen er in confesso, er usandt, samt, da de paaklagede Udladelser endelig ikke findes at være hjemlede ved Hensynet til, hvad Hævdelsen af Indstævntes Ret under den Sag, hvori de fremkom, krævede, ville de efter Citantens Paastand være at mortificere og Indstævnte i Medfør af Straffelovens § 217 være at anse med en Statskassen tilfaldende Bøde, som efter Omstændighederne findes passende at kunne bestemmes til 200 Kr., eller subsidiært med simpelt Fængsel i 30 Dage.

Indstævnte vil derhos have at tilsvare Citanten Sagens Omkostninger med 50 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Onsdagen den 28 Juni.

Nr. 101.

Advokat Levinsen

contra

forhenv. Sogneraadformand C. E. H. Møller

(Defensor Bagger),

der tillaes i Henhold til Straffelovens §§ 100 og 101.

Nørvang-Tørrild Herreders Extrarets Dom af 8 Juli 1881: Tiltalte, Sogneraadformand Chr. E. H. Møller af Vænge bør til Statskassen at bøde 100 Kr. eller, hvis denne Bøde ikke fuldt erlægges inden Udløbet af nedennævnte Frist, at hensættes i simpelt Fængsel i 15 Dage. Saa bør han ogsaa udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Kancelliraad Borch, 20 Kr. og til Defensor, Prokurator Seidelin, 15 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 September 1881: Tiltalte C. E. H. Møller bør til Statskassen bøde 50 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling heraf hensættes i simpelt Fængsel i 8

Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 15 Kr., til Defensor sammesteds 12 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Kanceliraad Møller og Prokurator Fasting, 20 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det med Føje antaget, at Tiltalte ikke har gjort sig skyldig i noget Forhold, der kunde paadrage ham Ansvar efter Straffelovens § 101, og da det efter det Oplyste heller ikke kan statueres, at Tiltaltes Adfærd ved de i Dommen omtalte Lejligheder, navnlig den 12 November 1880, har været af en saadan Beskaffenhed, at Betingelserne for Anvendelsen af Straffelovens § 100 ere tilstede, vil han være at frifinde for Aktors Tiltale, dog at han efter Omstændighederne vil have at tilsvare Aktionens Omkostninger i de foregaaende Instantser efter Overrettsdommens Forskrifter, medens Salærerne for Højesteret derimod findes at burde udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Gaardejer C. E. H. Møller bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Aktionens Omkostninger for Underretten og Overretten bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Bagger tillægges i Salarium for Højesteret hver 40 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag er Sogneraadsformand C. E. H. Møller sat under Tiltale i Henhold til Straffelovens §§ 100 og 101. Efter Sagens Oplysninger har Tiltalte, der er Formand for Nykirke Sogneraad, flere Gange ved Markeder i Kollemorten været i Kollision med Politiet, i hvilken Henseende navnlig Politibetjent Pedersen edelig har forklaret, at han engang — som det maa antages i 1878 — blev sat i den Nødvendighed med Magt at sætte Tiltalte ud af et Lokale, hvori der var Dands med Beværtning, fordi Tiltalte ikke vilde efterkomme et af Betjenten givet Paalæg til Gjæsterne om at forlade Lokalet, da det var efter Polititid, hvorhos det ved

flere Vidners edelige Forklaringer er godtgjort, at Tiltalte ved et Marked i Foraaret 1879 ligeledes har under intetsigende Paaskud undladt at efterkomme et af Politiet givet Paalæg om at forlade et Lokale, hvor der var Dands og Beværtning, af hvilken Grund Politiet med Magt maatte føre ham ud, ved hvilken Lejlighed Tiltalte derhos efter Vidnernes Udsagn brugte uartige og nærgaaende Udladelser mod den tilstedeværende Politifuldmægtig, men uden at det iøvrigt er nærmere oplyst, hvilke Udladelser han betjente sig af.

Endvidere gaar de af Politibetjentene Pedersen og Nielsen under Sagen afgivne edelige Forklaringer ud paa, at de ved et Marked i Kollemorten den 12 November f. A. om Aftenen Kl. 10 havde paalagt Kromanden sammesteds at ophøre med Beværtningen og derpaa, efter at have ronderet i Byen, kom igjen for at paase, at Paalæget blev efterkommet, fandt de endnu Kroen, hvor der imidlertid havde fundet Slagsmaal Sted, fuld af Mennesker, hvoriblandt Tiltalte; de fik nu efterhaanden Folk til at gaa med Undtagelse af Tiltalte og nogle enkelte Andre, og skjøndt de gjentagne Gange opfordrede Tiltalte til at gaa, vilde han dog ikke efterkomme dette, idet han endog efter Pedersens Forklaring bestemt og paa en noget haanlig Maade nægtede at gaa, og — efter hvad begge Betjentene have forklaret — idet han gik frem og tilbage i Stuerne, bl. A. yttrede, at han nok skulde gaa, naar hans Tid var, i hvilken Anledning det blev ham tilkjendegivet, at han nu vilde blive meldt, idet Betjentene af Hensyn til hans Stilling som Sogneraadsformand ikke vilde sætte ham ud med Magt.

(Fortsættes.)

Rettelse.

p. 100, Linie 18 f. n.: 8 Marts 1882, skal være 8 Marts 1880.

p. 147, — 5 f. n.: Tilfælde, skal være tilfulde.

Færdig fra Trykkeriet den 4 August 1882.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schon) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1882—83.

Nr. 22.

Onsdagen den 28 Juni.

Nr. 101.

Advokat Levinsen

contra

forhenv. Sogneraadsformand C. E. H. Møller (Def. Bagger),

Efter at Tiltalte omsider var gaaet, kom han efter Pedersens Forklaring noget efter igjen ind i Kroen og forlangte at blive beværtet, men da Kromanden ikke vilde skjænke, gik han bort, efter at have faaet en Cigar. Betjentens foranførte Forklaring er i det Væsentlige bestyrket ved de Forklaringer, der ere afgivne af to Mænd, der logerede i Kroen, og som navnlig gaa ud paa, at Tiltalte ikke vilde efterkomme Betjentenes Paalæg til ham om at forlade Kroen, men brugte Yttringer om, at han ikke vilde lade sig vise eller drive ud, og i det Hele udviste en drilende Adfærd mod Betjentene. Tiltalte har vel ikke villet erkjende Rigtigheden af Betjentenes Fremstilling af det ved den nysommeldte Lejlighed Passerede, men han har dog indrømmet, at han, efter at det var blevet ham paalagt at forlade Kroen, ikke desto mindre er forbleven der, idet han efter sin Forklaring — der ogsaa forsaavidt stemmer med det iøvrigt Oplyste — henvendte sig til Kromanden med Anmodning om at maatte blive siddende et Øjeblik, hvorhos han spurgte denne, om han havde givet sin Myndighed i Kroen fra sig, samt at han har svaret Betjentene paa deres Paalæg til ham om at gaa, at han ikke var færdig, og at han ikke ønskede at blive vist ud i et saadant Hurlumhej, som der dengang fandt Sted, ligesom han ogsaa har erkjendt, at han efter først at have forladt Kroen igjen er gaaet derind, efter hans Anbringende for at faa en Cigar. Idet det nu efter samtlige foreliggende Omstændigheder ikke kan betvivles, at Tiltaltes ommeldte Forhold ved Markedet den 12 Novbr. f. A., der efter det Ovenanførte maa anses at have gaaet ud paa en direkte Nægtelse af Lydighed ligeoverfor Politiets Paalæg, maatte,

navnlig i Betragtning af hans Stilling som Sogneraadsformand, i en særlig Grad lægge Hindringer i Vejen for Politiets Bestræbelser for at faa Folk til at forlade Kroen — hvad Politibetjent Pedersen ogsaa specielt har bekræftet — vil Tiltalte for sit Forhold i saa Henseende være at anse efter Straffelovens § 100 cfr. § 98, 2det Led, medens det derimod ikke kan anses godtgjort under Sagen, at han har gjort sig skyldig i noget saadant Forhold, der kunde paadrage ham Ansvar efter Straffelovens § 101. Den af Tiltalte saaledes forskyldte Straf findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til en Bøde til Statskassen af 50 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling heraf simpelt Fængsel i 8 Dage.

Nr. 204.

Advokat Henrichsen

contra

Emma Sabine Høier (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 Maj 1882: Arrestantinden Emma Sabine Høier bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Gottschalck og Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Henrichsen og Højesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Emma Sabine Høier, der er født den 9 August 1864 og ikke funden forhen straffet, tiltales under nærværende Sag for Tyveri,

og er ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have siden Midten af Januar Maaned d. A. 4 Gange begaaet Tyveri i den af Restauratør Carl Theodor Bovien beboede Stuelejlighed i Ejendommen Nr. 31 i Valdemarsgade og derved fra-stjaalet dels Bovien og Hustru 1 Kr. i Penge samt en Kjole en Hat, Undertøj, Strømper, Tørklæde, et Forklæde, Skotøj, en Dug, et Lagen, et Uhr, et Etui, to Halsbaand og en Nøgle af Værdi ialt 89 Kr. 50 Øre, dels deres Tjenestepige Sophie Amalie Beckmann 22 Kr. 66 Øre i Penge samt en til 50 Øre vurderet Øreløk. Arrestantinden udførte disse Tyverier om Aftenen ca. Kl. 11 og altid paa saadanne Aftener, hvor hun vidste, at til bemeldte Tid Ingen var hjemme i Lejligheden, til hvilken hun da i den Hensigt at stjæle, skaffede sig Adgang de 3 første Gange ved Afbenyttelse af falsk Nøgle, den sidste Gang ved at lukke sig ind i Lejlighedens Entre med den til sammes Dør hørende Nøgle, hvilken hun til Anvendelse i dette Øjemed havde stjaalet ved et af de foregaaende Tyverier. Til selve Ejendommen var Adgangen alle 4 Gange uhindret. Arrestantinden er derhos paa samme Maade overbevist, at have den 4 Marts d. A. om Aftenen ca. Kl. 9 i den Hensigt at stjæle, lukket sig med falsk Nøgle ind paa to aflaaede Kvistkamre i samme Ejendom, og paa disse Kamre, der begge hørte til den i Stedet boende Værtshusholder Niels Jacobsens Lejlighed, stjaalet forskellige Klædningsstykker, en Chemise, et Par Underbenklæder og en Paraply, hvilke til ialt 60 Kr. vurderede Gjenstande tilhørte Jacobsen og Hustru. I Medfør af Ovenanførte vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens § 229 Nr. 4, jfr. § 37, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Torsdagen den 29 Juni.

Nr. 163. Advokat Henrichsen.

contra

Theodora Hansen og Mette Kristine Hansen

(Defensor Hansen),

der tiltales, Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Meddelagtighed i denne Forbrydelse.

Varde Kjøbstads Extrarets Dom af 26 Novbr. 1881: Tiltalte Theodora Hansen og Mette Kristine Hansen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage og derhos in

solidum udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagfører Harck og Prokurator Smith, henholdsvis 14 og 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 Januar 1882: De Tiltalte, Theodora Hansen og Mette Kristine Hansen, bør hen sættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost hver i 20 Dage. Saa udrede de og En for Begge og Begge for En Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr. og til Defensor sammesteds 10 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Kancelliraad Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at erindre,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Advokat Henrichsen og Højesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Tjenestepigerne Theodora Hansen og Mette Kristine Hansen, Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Meddelagtighed i denne Forbrydelse.

Ved de Tiltaltes egne Tilstaelser og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte Theodora Hansen, der den 1 Maj f. A. havde faaet Tjeneste hos Konditor og Bager Kaas i Varde, hvor hun, naar denne og hans Hustru vare fraværende, forestod Udsalget i Butikken, har i Løbet af den paafølgende Sommer og indtil det midt i Oktober Maaned f. A. blev opdaget, mange Gange stjaalet Penge af Pengeskuffen i Butikken, idet hun undertiden tog et Par Kroner ad Gangen, men i Almindelighed mindre Beløb, og efterhaanden leveret sin medtiltalte Søster de stjaalne Penge, der derefter af Søsteren forbrugtes dels til Forlystelser, dels til Indkjøb af Klædningsstykker, Frugt og desl. Da Theodora Hansen, der fra først af havde tænkt sig, at hendes Søster skulde gjemme Pengene for hende, indtil hun havde stjaalet saa meget, at hun derfor kunde købe en Kjole, første Gang bragte Søsteren stjaalne Penge, omtalte hun ikke, hvorledes hun havde faaet dem, men Mette Hansen har erkjendt,

at hun nok kunde tænke sig, at Pengene vare tagne af Kaas's Pengeskuffe, og da Theodora Hansen næste Gang kom med Penge, betroede hun sin Søster, at dette virkelig var Tilfældet, idet hun paa Søsterens Spørgsmaal desangaaende svarede, at det ikke kunde mærkes. Senere, efter Mette Hansens Forklaring sandsynligvis strax efter at hendes Søster havde betroet hende, hvorledes hun skaffede sig Pengene, bad hun Søsteren om ogsaa at tage lidt til sig, og senere har hun, som meldt, deltaget i Forbruget af de stjaalne Penge. Hvor meget der paa denne Maade er frastjaalet Kaas, har ikke med Nøjagtighed kunnet oplyses, men de stjaalne Beløb maa antages tilsammen at have andraget mellem 30 og 50 Kr. Kaas har frafaldet Krav paa Erstatning.

For deres omhandlede Forhold ville de Tiltalte, der ere Tvillingsøstre og fødte den 5 Februar 1865, og som ikke tidligere have været tiltalte eller straffede, være at anse, Tiltalte Theodora Hansen efter Straffelovens § 228, cfr. §§ 37 og 21, og Tiltalte Mette Kristine Hansen efter disse Lovbestemmelser sammenholdte med § 52 samt efter § 238, cfr. §§ 37 og 21, og findes deres Straf efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage for hver.

Nr. 214.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Vilhelm Lund (Def. Halkier),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt eller for uterligt Forhold.

Voer-Nim Herreders Extrarets Dom af 13 April 1882: Arrestanten Vilhelm Lund bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Derhos bør han udrede alle af Sagen lovlige flydende Omkostninger, derunder indbefattet Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard, 10 Kr. og til Defensor, Kammerassessor Poulsen, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 Maj 1882: Arrestanten Vilhelm Lund bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten,

Justitsraad Neckelmann og Prokurator Isaacsen, 15 Kr. til hver.
At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold bliver han at anse efter Straffelovens § 176 jfr. § 168, og hans Straf at bestemme til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Han vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger efter Overrettsdommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Vilhelm Lund bør hensættes til Forbedringshusarbejde i atten Maaneder. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom bestemte Salarier samt i Salarium til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier for Højesteret 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tildales Arrestanten Vilhelm Lund for Forsøg paa Voldtægt eller for uterligt Forhold. Efter de af Gaardmand Anders Hansen af Elling og dennes Tjenestepige Louise Krabbenhøft afgivne Forklaringer kom Pigen Andrea Heide Petersen — som den 16 Februar d. A. druknede i en Brønd ved hendes Forældres Bolig og derfor ikke er bleven afhørt under Sagen — den foregaaende Dag i Middagsstunden ind i Førstnævntes Gaard og fortalte grædende, at hun lige i Forvejen var ude i Marken bleven voldtagen af en hende ubekjendt Mandsperson, der havde kastet hende omkuld og, efter at hun havde afværget hans første Anfald, havde yttret, at naar hun ikke vilde med det Gode, skulde hun med det Onde — efter Tjenestepigens Forklaring, om han end skulde slaa hende ihjel paa Stedet — hvorefter han, da hun skreg, stoppede et Klæde, hun havde paa, i Munden paa hende og lagde sin Haand ovenpaa samt fik sin Villie med hende, og efter den af Andrea Heide Petersens Moder afgivne Forklaring har Pigen ligeledes givet hende en med Louise Krabbenhøfts Vidneforklaring i det Væsentlige stemmende Beretning om det ved den ommeldte Lejlighed Passerede. Da Andrea forlod Anders Hansens Gaard for at gaa hjem, blev hun ledsaget af fornævnte Louise, hvem hun da viste det Sted paa et Stykke Pløjjord, hvor Overfaldet var foregaaet, og efter Louises Udsagn kunde det ses, hvorledes Pigen, som hun har udtrykt sig, havde

arbejdet, og ligeledes have en Tjenestekarl hos Anders Hansen samt en Politibetjent, der samme eller næste Dag toge Stedet i Øjesyn, forklaret, at dette var fortrampet.

Arrestanten har nu ogsaa vedgaaet, at han — da han den ovennævnte Dag ved at gaa over Elling Bys Marker traf paa Andrea Heide Petersen, der ligeledes skraaede over Markerne fra en anden Side, og hvem han først vil have set, da de mødtes ved et Dige, medens Pigen, efter sin Forklaring til Moderen, havde set ham tidligere, men atter tabt ham af Syne ifølge en pludselig Tilskyndelse til at have Samleje med hende, efterat have talt lidt med hende, tog hende om Livet og kastede hende om samt, skjøndt hun bad ham om at lade hende være, lagde sig ovenpaa hende, idet han blottede hende og sig selv, medens han tillige har paastaaet, at han derefter besindede sig og opgav sin Hensigt, og gaar hans Forklaring iøvrigt ud paa, at ligesom han hverken truede Pigen eller holdt hende for Munden, om han end maaske holdt hendes Hænder, saaledes forekom det ham ikke, at hun satte sig til Modværg paa anden Maade end ved at skringe, samt at det Hele kun stod paa i et Par Minutter, og at han i sit Forsøg paa at faa Samleje med Pigen ikke kom saa vidt, at han førte sit Lem ind i hendes Kjønssdele. Denne Forklaring har Arrestanten fastholdt under et ifølge Overrettens Foranstaltning over ham optaget yderligere Forhør, idet han derhos har udsagt, at Grunden til, at han opgav Forsøget paa at faa Samleje med Pigen, alene var den, at der var noget i ham, som sagde, at han skulde lade det være, eller, som han ogsaa har udtrykt sig, at han, der kom til Erkjendelse af det Strafbare og Syndige i sit Forehavende, opgav dette, fordi han blev rød for sig selv. Den af vedkommende Distriktslæge, der den 18de Februar havde foretaget Syn over Pigens Lig, under Sagen afgivne Erklæring gaar ud paa, at Pigen, der efter Sagens Oplysninger var født den 9 Juli 1866, havde været fuldt udviklet med fyldigt velformet Legeme, at hendes Kjønnsorganer vare i normal jomfruelig Tilstand, saa at det efter Lægens Formening ikke var sandsynligt, at Arrestanten havde faaet sit Lem gennem Pigens Hymen ind i Moderskeden, samt at der ingen Rift eller Sønderrivning kunde opdages paa den Afdøde, ligesom der ikke saaes Blod paa det Liuned, hun havde været iført, da hun blev overfalden, og ligesom der herefter maa gaas ud fra, at Arrestanten ikke har opnaaet Samleje med Pigen, saaledes findes der, efter hvad der foreligger, heller ikke tilstrækkelig Føje til at forkaste Arrestantens Forklaring, forsaavidt den gaar ud paa, at han frivillig har opgivet sit Forsæt i saa Henseende. Hans Forhold vil derfor i Medfør af Straffelovens § 45 alene kunne tilregnes ham til Straf efter bemeldte Lovs § 176, jfr. §§ 168 og 174, og findes den Straf, som han — der er født i Aaret 1844 og som tidligere ifølge Hasle m. fl. Herreders Extraretsdom af 18 Sep-

tember 1872 har for Tyveri været anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage — herefter har forskyldt, efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 213.

Advokat Halkier

contra

Christian Frederik Pedersen (Defensor Buntzen),
der tiltales for Tyveri.

Vordingborg søndre Birkkerets Dom af 27 Januar 1882: Arrestanten Christian Frederik Pedersen af Bakkebølle bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salarium til Aktor, Prokurator Petersen, og Defensor, Sagfører Schwensen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Maj 1882: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Simonsen og Steinthal for Overretten betaler Arrestanten Christian Frederik Pedersen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden i Betragtning af den forholdsvis langvarige Varetægtsarrest, Tiltalte har været underkastet, findes at kunne forkortes til 2 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Etatsraad Buntzen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Vordingborg søndre Birks Extraret hertil indankede Sag, er Arrestanten Christian Frederik Petersen — der er født den 16 November 1822 og som ifølge nærværende Rets Dom af 12 Juli 1842 er anset efter Frd. 11 April 1840 § 12, 2det Mbr. cfr. § 82, med 6 Aars Tugthusarbejde, ved samme Rets Dom af 13 Oktbr. 1854 er frifunden for Aktors videre Tiltale under en mod ham for Tyveri anlagt Sag og ved Højesteretsdom af 15 Oktober 1878 er anset efter Straffelovens § 247 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage — aktioneret for Tyveri. Fiskerne Hans Andreasen og Hans Jensen, begge af Vordingborg, have edelig forklaret, at de den 4 December f. A. om Morgenen saa Arrestanten — hvem Hans Andreasen havde mistænkt for at tage Fisk ud af dennes under Klinten ved Vintersbøllskov udsatte Ruser, og som derfor den ommeldte Morgen blev passet op af Hans Andreasen tilligemed Hans Jensen samt Sømand Lauritz Christensen og Fisker Peter Christensen, ligeledes af Vordingborg, hvilke alle i denne Anledning holdt sig skjulte i Land, — komme roende ud til fire Hans Andreasen tilhørende Ruser, som han røgtede, hvorefter han roede hen til en af ham selv udstillet Ruse. Hans Andreasen har tilføjet, at han tydelig saa, at Arrestanten løftede hans Ruser op af Vandet og ind i sin Baad, og hørte Fiskene sprælle, da han fra Rusen heldte dem ned i Baaden, samt med Sikkerhed hørte, at Arrestanten udtog Fisk af tvende af Ruserne. Hans Jensen har forklaret, at han saa Arrestanten tage Bøjen og Rusestenene op, og at han er vis paa, at Arrestanten tog Fisk ud af Hans Andreasens Ruser. Saavel Hans Andreasen som Hans Jensen kjendte Arrestanten ved den ommeldte Lejlighed, og de have, da han fremstilledes for dem under Forhøret, med Bestemthed gjenkjendt i Arrestanten den Person, der som omforklaret røgtede Førstnævntes Ruser. Lauritz Christensen og Peter Christensen have forklaret, at de ved den nævnte Lejlighed saa en Person komme roende ud til Hans Andreasens fire Ruser og røgtede dem, idet han trak Ruserne op, og Vidnerne hørte, at Rusestenene slog mod Baaden. Vidnerne have forklaret at være visse paa, at Personen tog Fisk ud af idetmindste tvende af Ruserne, idet de hørte Fiskene sprælle og saa, at han tog Ruserne ind i Baaden. Efter at Arrestanten i Forhøret var fremstillet for Vidnerne, have disse forklaret at være temmelig sikre paa, paa Stemmen at gjenkende Arrestanten som den, der ved den nævnte Lejlighed røgtede Hans Andreasens Ruser, hvorved bemærkes, at Hans Andreasen fra Land raabte ud til Arrestanten, at denne havde røgtet hans Ruser, hvortil Arrestanten svarede, at han kun var roet omkring for at finde sin egen Ruse. Lauritz Christensen har beediget sin Forklaring, derimod ikke Peter Christensen, der er fraværende i Søfart. Arrestanten har erkjendt, at han den nævnte Morgen var

ude ved Hans Andreasens Ruser, men har benægtet at have tilvendt sig Fisk af samme. Han vil kun være roet forbi dem for at komme til sine egne tvende Ruser, som han eftersaa, men han standsede ikke sin Buaad ved hine, hvilke han ikke rørte. Der findes imidlertid ved de ovennævnte Vidneforklaringer og det iøvrigt Foreliggende tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten ved anførte Lejlighed har tilvendt sig Fisk af Hans Andreasens Ruser, og det maa derfor billiges, at han ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 228, og da Straffen, der er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, findes passende, vil Dommen være at stadfæste.

Fredagen den 30 Juni.

Nr. 171.

Advokat Klubien

contra

Karen Marie Jensen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Marts 1882: Arrestantinden Karen Marie Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kalko og Gottschalck, med 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, mod Arrestantinden Karen Marie Jensen for Tyveri og

Betleri anlagte Sag, ere de nærmere Omstændigheder i det Væsentlige Følgende: Efter at Politibetjent Nr. 331 Petersen den 22 December f. A. i Anledning af, at der i den forudgaaende Tid her i Staden var begaaet en Del Lommetyverier, ifølge Ordre havde taget Post paa et livlig befærdet Sted udenfor en Butik paa Kongens Nytorv, lagde han Mærke til, at Arrestantinden, der befandt sig sammesteds, i Udscende stemmede med et Signalement, der af Sekonddanser Frederik Lense til en Politirapport var given af et Fruentimmer, som denne i Begyndelsen af samme Maaned udenfor en Butik paa Østergade havde set stikke sin Haand i en Dames Kaabelomme, uden at det dog var lykkedes hende at stjæle noget. Han iagttog hende derfor og blev efter Forløbet af nogen Tid, under hvilken Arrestantinden havde trykket sig op mod forskellige Damer, Vidne til, at hun havde sin Haand nede i en Dames Kjølelomme. Da hun tog Haanden op, greb han hende om denne, men det viste sig, at det heller ikke denne Gang var lykkedes hende at stjæle noget. Ved en paa hendes Person foretagen Visitation fandtes imidlertid hos hende tvende Portemonnaier indeholdende ca. 57 Kr., og ved en Husundersøgelse i hendes Hjem fandtes der bl. A. paa et skjult Sted i hendes Seng 270 Kr. i Seddelpenge og i hendes Kommode et Uhr med Etui samt en gammel dansk Mønt. Som Følge heraf blev Arrestantinden, der var bleven tagen i Øjesyn og gjenkjendt af Sekonddanser Lense sat under Anholdelse, og har hun under de derefter optagne Forhør tilstaaet, dels at hun i Tiden fra den 30 August 1880, da hun forlod Almindeligt Hospital, hvor hun af Fattigvæsenet var udlagt, indtil hendes Anholdelse, paa Gaderne heri Staden foruden de ommeldte tvende Forsøg paa Lommetyveri, har udført en Mængde Lommetyverier, uden at hun nærmere kan angive Antallet af dem, ved hvilke hun har stjaalet Portemonnaier indeholdende henimod 400 Kr., hvoriblandt saa godt som alle de hos hende forefundne Penge, samt de øvrige ovennævnte hos hende fundne Gjenstande, der tilsammen ere vurderede til 8 Kr., dels at hun i samme Tidsrum har gjort sig skyldig i Betleri, idet hun overhovedet ikke har haft Andet at leve af, end hvad hun erhvervede ved Tyveri og Betleri. Da Arrestantinden har bortkastet samtlige de af hende stjaalne Portemonnaier og i næsten alle Tilfælde tillige, hvad de have indeholdt foruden rede Penge, er det nu vel kun lykkedes at finde de Bestjaalne med Hensyn til fire Tyverier, ved hvilke der i Januar Maaned f. A. er stjaalet det ovenfor nævnte Uhr med Etui og i December Maaned s. A. tre Portemonnaier af Værdi tilsammen 4 Kr., indeholdende mellem 80 og 90 Kr., men der foreligger efter det Foranferte ingen Grund til at betvivle Rigtigheden af hendes Forklaring om de begaaede Tyverier, ogsaa forsaavidt denne ikke paa samme Maade har kunnet bestyrkes, og den af hende afgivne Tilstaaelse vil saaledes i sin Helhed være at lægge

til Grund for Paadømmelsen. Arrestantinden er født den 21 Juli 1827 og fire Gange tidligere straffet, bl. A. ifølge Højesteretsdom af 14 Oktober 1845 efter Forordningen 11 April 1840 § 1 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og senest ifølge denne Rets Domme af 1 November 1862 og 10 Juni 1871 henholdsvis efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 60 Dage og efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, hvilken sidste Straf hun havde afsonet den 15 Juli 1871.

Som Følge af Foranstaaende vil hun nu være at anse dels efter Straffelovens § 230, 1ste Led, tildels sammenholdt med § 46, idet der i nærværende Tilfælde, hvor Arrestantinden har begaaet Tyverier inden Udløbet af de 10 Aar efter den af hende sidst udstaaede Straf ikke vil kunne blive Anvendelse for Straffelovens § 61, 2det Stykke, med Hensyn til de af hende efter den 15 Juli f. A. udførte Tyverier, dels efter Lov 3 Marts 1860 § 3, og findes Straffen efter Omstændighederne under Et at burde fastsættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Nr. 185.

Advokat Klubien

contra

Carl Gustav Ljungberg (Defensor Levinen),

der tiltales for Løsgænger, Betleri og Overtrædelse af Lov 15 Maj 1875 om Tilsyn med Fremmede og Rejsende.

Ramsø-Thune Herreders Politirets Dom af 28 Februar 1882: Arrestanten, Bagersvend Carl Gustav Ljungberg, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 4 Dage samt udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 April 1882: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Sælær til Aktor og Defensor her for Retten, Prokuratorerne Rode og Gottschalek, betaler Arrestanten Carl Gustav Ljungberg 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da den Overtrædelse af Loven om Tilsyn med Fremmede m. m. af 15 Mai 1875, for hvilken Tiltalte maa anses sigtøt

og ved Politiretsdommen dømt, ikke kunde medføre en Straf, der udgjør objektum appellabile for Højesteret, bliver Sagen for saavidt at afvise her fra Retten.

Forøvrigt vil den indankede Dom i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Med Hensyn til Sigtelsen for Overtrædelse af Lov om Tilsyn med Fremmede m. m. af 15 Maj 1875 afvises Sagen. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Ramsø-Thune Herreders Politiret hertil indankede Sag, hvorunder Arrestanten Carl Gustav Ljungberg tiltales for Løsgænger og Betleri samt Overtrædelse af Lov om Tilsyn med Fremmede og Rejsende m. m. af 15 Maj 1875, har Arrestanten tilstaaet, at han i de sidste 3 Fjerdingaar forinden sin Anholdelse den 17 Februar d. A. har strejftet arbejdsløs omkring paa Landet og betlet, hvorfor det maa billiges, at han for dette Forhold ved den indankede Dom er funden skyldig i Løsgænger og Betleri. Forsaavidt Arrestanten tillige er tiltalt for Overtrædelse af Lov af 15 Maj 1875, bliver der derimod ikke her for Retten Spørgsmaal om en nærmere Undersøgelse heraf, da det ikke af Underrettsdommen kan ses, for hvilket særligt Forhold der ved samme er paalagt Arrestanten Strafansvar efter denne Lov, og Dommen alene efter hans Begjæring er indanket for Overretten.

I Henhold til Foranstaaende vil Arrestanten, der har opgivet at være født i Sverrig den 11 April 1849 og saaledes nu 32 Aar gammel, — hvilket af Retten er skjønnat at stemme med hans Udseende — og som tidligere her i Landet oftere har været straffet for Løsgænger og Betleri, senest ved Næstved Kjøbstads Politirets Dom af 29 August 1879 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og derefter ved Leire Herreds Extrarets Dom af 24 Marts s. A. for Hæleri med lige Fængsel i 5 Dage, være at anse efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, og da den ved Underrettsdommen fastsatte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 4 Dage efter Omstændighederne findes passende, vil Dommen, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, i det Hele være at stadfæste.

Nr. 34. Grosserer og Tobaksfabrikant **N. Ostermann Petersen** (Højesteretssagfører Asmussen)
 contra
 Kjøbmand **P. Bloch** (Ingen).

Sø- og Handelsrettens Dom af 22 December 1881: Indstævnte, Grosserer og Tobaksfabrikant N. Ostermann Petersen, bør til Citanten, Kjøbmand P. Bloch, betale de paastævnte 960 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 24 November d. A. indtil Betaling sker og denne Sags Omkostninger med 40 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes i Anledning af, at det ikke ses, om Stempelpligten er iagttaget med Hensyn til den ovennævnte Kontrakt af 24 December f. A.

Højesterets Dom.

Da Paastanden i den i den indankede Dom ommeldte, i Sø- og Handelsretten den 18de August 1881 paakjendte Sag mellem Parterne, som det fremgaar af den Højesteret forelagte fuldstændige Udskrift af den i Sagen afsagte Dom, gik ud paa, at det i Kontrakten af 24de December 1880 fastsatte Erstatningsansvar paalagdes Citanten lige indtil Leveringen af de omhandlede Cigarer fyldestgjordes, men Dommen dog ikkun har paalagt Citanten at betale saadan Erstatning med det indtil Sagens Anlæg forfaldne Beløb af 120 Kroner og derhos har tillagt ham Frifindelse med Hensyn til de Dele af Indstævntes Paastande, som ikke toges til Følge, uden at det enten i Dommens Præmisser eller i dens Konklusion er antydnet, at denne Frifindelse ikkun er tillagt Citanten for Tiden. maa den under nærværende Sag paastaaede Erstatning allerede anses Indstævnte frakjendt ved Dommen af 18de August 1881, der er usvækket. Citanten vil derfor overensstemmende med sin derom nedlagte Paastand være at frifinde for Indstævntes Tiltale, hvorhos Processens Omkostninger for begge Retter blive at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses lyde saaledes: Under Paa-beraabelse af, at det ved en mellem Parterne i nærværende Sag den 24 December f. A. indgaaet Kontrakt om Levering af et Parti Cigarer er stipuleret, at Indstævnte, Grosserer og Tobaksfabrikant N. Ostermann Petersen, hvem Leveringen ifølge Kontrakten paahviler, for hver 14 Dage de stipulerede Leveringstider overskrides, skal betale Citanten, Kjøbmand P. Bloch, en Erstatning eller Bøde af 2 Kr. pr. 1000 Cigarer, og at 3000 Cigarer at det ommeldte Parti, for hvilke Leveringsfristen var fastsat til ultimo Februar d. A. og for hvilke ved denne Rets Dom af 18 August d. A. er tilkjendt Citanten den nævnte Erstatning for Tiden fra 1ste til 31te Marts d. A., først ere leverede den 18 November sidstleden, har Citanten under denne Sag paastaet Indstævnte tilpligtet for Misligholdelse af Kontrakten ved for sil- dig Levering at betale den ommeldte Bøde eller Erstatning, for Tiden fra 1 April til 18 November d. A. med ialt 960 Kr. og Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens og Forligsklagens Dato den 24 November d. A. indtil Betaling sker samt Sagens Omkostninger skadesløst. In subsidium har han paastaet sig Erstatningen tilkjendt med 60 Kr. pr. 14 Dage for Tiden fra 1 April til 26 Oktober, paa hvilken sidstnævnte Dag Citanten akcepterede et af Indstævnte den 13de s. M. gjort, efter Citan- tens Anbringende dog kun betinget Tilbud om Levering, eller i alt Fald til den 13 Oktober, da Tilbudet skete.

Indstævnte, der principaliter har paastaet sig frifunden med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger har til Støtte derfor paa-beraabt sig, at der i den Sag mellem Parterne, der blev afgjort ved Rettens ovennævnte Dom af 18 August d. A., af Citanten var nedlagt Paastand paa den ommeldte Erstatning eller Bøde, indtil Levering skete, og naar Dommen dog kun har tilkjendt Citanten Erstatning indtil Sagens Anlæg den 31 Marts, formener han, at derved er afgjort, at Erstatning ikke efter Kontrakten kan tilkomme Citanten for en længere eller senere Tid, idet Spørgs- maalet om, hvilken Erstatning der efter Kontrakten maatte kunne tilkomme Citanten, formentligen i sin Helhed er afgjort ved Dom- men, der er usvækket. Selv om imidlertid denne Indsigelse ikke nærmest maatte lede til Sagens Afvisning, kan der af den Om- stændighed alene, at der ved Dommen kun er tilkjendt Citanten Erstatning for Tiden indtil den ældre Sags Anlæg, uagtet Paa- stand af ham var nedlagt om Tilkjendelse af Erstatning indtil Levering skete, ikke udledes, at det ved Dommen skulde være statueret, at yderligere Erstatning end ved denne tilkjendt ikke skulde kunne tilkomme Citanten efter Kontrakten af 24 Decbr. f. A., paa hvilken hans Paastand i nærværende Sag er støttet, hvorimod Indsigelsens Berettigelse kun vilde kunne fremgaa ved en Undersøgelse af Dommen, og da Indsigelsens Berettigelse ej heller fremgaar af, hvad Indstævnte under Sagens Forhandling

har dokumenteret af Dommen, ligesom Beskrivelse af denne ikke er fremlagt, vil Indsigelsen ikke kunne komme i Betragtning. Da der nu ej heller kan gives Indstævnte Medhold i, at ingen Erstatning skulde kunne tilkomme Citannten for Tiden, medens den ældre Sag stod paa eller fra 31 Marts indtil Dommens Afgiselse den 18 August eller for længere Tid end til Tilbud om Levering, der ikke er bevist at have været ubetinget, gjordes af Indstævnte eller dog kun indtil dette Tilbud modtoges af Citannten, ville Indstævntes herpaa byggede subsidiære Paastande ikke kunne tages til Følge, hvorimod han efter Citanntens principale Paastand vil være at dømme til at betale denne 960 Kr., hvilket Beløb for Tiden fra 1 April til 18 November findes at være rigtig beregnet med Renter af Beløbet som paastaet.

Sagens Omkostninger vil Indstævnte blive pligtig at erstatte Citannten med 40 Kr.

Statskassens Ret vil være at forbeholdes i Anledning af, at det ikke ses, om Stempelpligten er iagttaget med Hensyn til den ovennævnte Kontrakt af 24 December f. A., af hvilken kun Gjenpart er fremlagt. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 201.

Advokat Nellemann

contra

Mette Marie Hansen (Defensor Klubien),

der tiltales for Bedrageri ved Spaacen, Løsgængereri og ulovlig Om-løben med Varer.

Antvorskov Birks Extrarets Dom af 21 Marts 1882: Arrestantinden Mette Marie Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Arrestantinden bør derhos betale den Bøde af 20 Kr. til Birkets Politikasse og have de hos hende anholdte Varer forbrudte. Endelig bør Arrestantinden udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Deichmann, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Drechsel, 10 Kr. Den idømte Bøde at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 11 August 1882.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1882—83.

Nr. 23.

Fredagen den 30 Juni.

Nr. 201.

Advokat Nellemann

contra

Mette Marie Hansen (Defensor Klubien).

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 Maj 1882: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Sælær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Sørensen, eller nu dennes Dødsbo, og Overauditer Wolff, betaler Arrestanten Mette Marie Hansen, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Da den Tiltalte for ulovlig Omløben med Varer idømte Bøde i Forbindelse med Værdien af de konfiskerede Gjenstande ikke udgjør summa appellabilis for Høiesteret, og Sagen alene er indanket efter Tiltaltes Begjæring, vil den for den nævnte Sigtelses Vedkommende være at afvise her fra Retten.

Iøvrigt vil den indankede Dom i Henhold til de i samme anførte Grunde, og idet de Høiesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Med Hensyn til Sigtelsen for ulovlig Omløben med Varer afvises Sagen. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande.

I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellesmann og Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Antvorskov Birks Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Arrestantinden Mette Marie Hansen tiltales for Bedragerier ved Spaacen, for Løsgængereri og ulovlig Omløben med Varer, er det ved hendes egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse bevist, at hun har gjort sig skyldig i disse Forbrydelser.

Efter at Arrestantinden, som den 13 December f. A. ved ovennævnte Birks Politiret var for ulovlig Omløben med Varer bleven anset med en Bøde af 10 Kr. og hvem der samme Dag til Politiprotokollen under sædvanlig Straffetrusel var givet Tilhold bl. A. om ikke at forlade Stillinge Sogn og de hende derved anviste Opholdssteder uden Tilladelse af sammes Sogneraad, den 27 Decbr. f. A. var bleven tilsagt til at møde paa Birkekontoret for at afsone den ovennævnte Bøde og i den Anledning var gaaet fra Stillinge Fattiggaard, hvor hun af vedkommende Sogneraad var indlagt, besluttede hun sig til ikke at møde efter Tilsigelsen, hvorimod hun strejfede om paa Sjælland, indtil hun den 6 Februar d. A. blev anholdt, og har hun under denne sin Omstrejfen med Undtagelse af de første Dage, efter at hun havde forladt bemeldte Fattiggaard, paany gjort sig skyldig i ulovlig Handel med Varer, idet hun har forhandlet Smaaskrifter, Viser, Billeder og Blanksværte, hvilke Gjenstande hun ved sin Anholdelse blev truffen i Besiddelse af.

Arrestantinden har derhos samme Dag, hun blev anholdt, indfundet sig paa Valbygaard og for Betaling ved at lægge Kort op spaaet forskellige Tjenestepiger, idet hun, uagtet hun vidste, at hun ingen Evne havde til at forudsige Andre deres fremtidige Skjæbne, har søgt at bibringe dem, hun spaaede, den Tro, at hendes Spaadomme vilde gaa i Opfyldelse. Sidste Gang forlangte hun af hver, som hun spaaede, 25 Øre, men slog dog af til 20 Øre, idet hun derhos, da Pigerne ingen Penge havde, gav Henstand med Betalingen, hvorhos hun af 3 af Pigerne som Betaling modtog to Forklæder og en Trøje, idet enhver af dem gav hende en af de nævnte til 50 Øre Stykket vurderede Gjenstande.

Arrestantinden, der er langt over kriminel Lavalder, er tidligere for ulovlig Omløben med Varer ved Elbo m. fl. Herreders Politirets Dom af 28 April 1873 og ved Antvorskovs Birks ovenberørte Politirets Dom af 13 Decbr. f. A. anset ved hver af

Dommene for Forseelser første Gang begaaet med en Bøde af 10 Kr. til vedkommende Politikasse og Konfiskation af de hos hende anholdte Varer.

Efter det Ovenførte findes Arrestantinden for det af hende udviste Forhold ved den indankede Dom af 21 Marts d. A. rettelig at være anset efter Straffelovens § 255, jfr. § 251, og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 samt efter Frd. 13 Februar 1775 § 4 og Pl. 27 Novbr. 1839 § 1 for anden Gang begaaet Forseelse, og da ogsaa den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og en Antvorskov Birks Politikasse tilfaldende Bøde af 20 Kr. samt Konfiskation af de hos Arrestantinden anholdte Varer efter Omstændighederne findes passende og Dommens Bestemmelse om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Nr. 192. Højesteretssagfører Hansen
contra
Kirsten Pedersdatter, Nielsens Hustru
(Defensor Nellesmann).

der tiltales for Løsgængereri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 29 April 1882:
Arrestantinden Kirsten Pedersdatter, Nielsens Hustru, bør straffes med Arbejde i Københavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Nellesmann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Kirsten Pedersdatter, Nielsens Hustru, der er født den 28 Februar 1844 og mange Gange tidligere straffet for Ejendomsindgreb og Løsgænger, senest ved denne Rets Dom af 18 Septbr. 1880 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Arbejde i Københavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage, ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er overbevist at have overtraadt et hende den 28 Maj f. A. til Københavns Politiprotokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetruddsel givet Tilhold, bl. A. om hver Tirsdag at melde sig ved bemeldte Protokol og om at anmelde enhver Forandring af Bopæl inden 24 Timer, efter at den har fundet Sted, idet hun overhovedet ikke har foretaget nogen af de hende ved dette Tilhold paabudte Meldinger i Tiden fra den 18 Marts d. A., da hun blev udskreven fra Kommunehospitalet, hvor hun havde henligget indtil sin Anholdelse i nærværende Sag den 5te d. M., i hvilket Tidsrum hun forandrede Bopæl, vil hun paany være at anse efter § 1 i Lov 3 Marts 1860 efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 180 Dage.

Mandagen den 31 Juli.

Nr. 193.

Advokat Klubien

contra

Andreas Andersen (Defensor Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Tyrsting-Vrads Herreders Extrarets Dom af 22 Marts 1882: Arrestanten Andreas Andersen bør hensættes til Tugthusarbejde i 5 Aar og bør han udrede alle af Aktionens og denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Hviid, 20 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Husted, 15 Kr. samt til den subsidiære Defensor, Sagfører Seidelin, 5 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 Maj 1882: Arrestanten Andreas Andersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at han udreder Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann

og Kancelliraad Møller, 25 Kr. til hver. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved de under Sagen fremkomne Oplysninger maa der ved Tiltaltes Benægtelse anses tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at han har været i Besiddelse af den under Sagen omhandlede, af Skovfoged Jeppesen til Retten afleverede Sæk med Indhold.

Betingelserne for Anvendelsen af Lovens 6—17 10 og 11 og Frd. 8 September 1840 § 6 maa herefter og efter det i Dommen Anførte anses at være tilstede med Hensyn til selve Sækken og forskellige af de i denne forefundne Gjenstande, og efter Sagens samtlige Omstændigheder findes det at maatte statueres, at Tiltalte i det Hele har gjort sig skyldig i de tvende, i Dommen omhandlede, ham paasigtede Tyverier. Det maa derfor billiges, at Tiltalte ved Underrettsdommen i Betragtning af de ham tidligere overgaaede Domme nu er anset efter Straffelovens § 231, 1ste og 2det Led, for 5te Gang begaaet Tyveri, og da hans Straf findes passende bestemt til Tugthusarbejde i 5 Aar, vil bemeldte Dom i Henseende til Straffen være at stadfæste, medens det med Hensyn til Aktionens Omkostninger vil have sit Forblivende ved Overrettsdommens Bestemmelser.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til Straffen bør Herredstingsdommen, iøvrigt Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Hansen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Andreas Andersen, der er født i Aaret 1829 og som tidligere har været straffet 4 Gange for Tyveri, senest ifølge Randers Kjøbstads Extrarets Dom af 21 December 1876 for denne Forbrydelse 4de Gang begaaet efter Straffelovens § 232 2det Led samt for Løsgængereri efter Lov 3 Marts 1860 med Tugthusarbejde i 3 Aar, medens han under tvende andre mod ham for Tyveri anlagte Sager respektive ved Overrettens Dom af 23 Oktober 1876 og ved Højesteretsdom af 6 April f. A. er frifunden

for Aktors Tiltale, dog med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger, tiltales under denne Sag paany for Tyveri.

Den 20 Decbr. f. A. om Aftenen eller den paafølgende Nat blev der fra Mejeribygningen paa den Proprietær Ingversen tilhørende Hovedgaard „Stougaard“ stjaalet et Kvantum Smør paa ca. 50 \mathcal{R} , der var nedlagt i en Drittel i Smørkammeret, samt et Stykke Sækkelærred og et Stykke Twislærred, der begge havde ligget over en Flødetønde i den til Smørkammeret stødende og dermed ved en ikke aflaaet Dør i Forbindelse staaende Mælkestue, hvilket Tyveri maa antages udført paa den Maade, at Tyven har skaffet sig Adgang til Smørkammeret ved at frabryde 3 Tremmer i et fast Gitter, der var anbragt i Kammerets aabentstaaende Vindue ud til Gaardens Have. Samtidig blev der borttaget en Særk, der havde hængt til Tørring paa en Busk ud for Smørkammervinduet og tilhørte Ingversens Søster, og ligeledes blev der samme Nat fra den uaflykkede Lo i Jens Peter Jacobsens en god halv Fjerdingsvej fra „Stougaard“ beliggende Gaard i Tjørring stjaaalet en Sæk, der var mærket $\frac{C O S.}{T.}$. Dagen

efter Udøvelsen af disse Tyverier, indfandt Skovfoged paa Bygholm, Anton Jeppesen, sig i Følge med Gaardejer Jens Sørensen Møller af Korning paa Hatting Herredskontor i Horsens og afgav en Forklaring, der, saaledes som den af ham senere edelig er gjentagen og suppleret inden Retten, gaar ud paa, at han bemeldte Dag Kl. 10 à 10 $\frac{1}{2}$ om Formiddagen, da han fra en Mark under Bygholm havde set en Person ligge mellem nogle Grantrær i en Skov beskjæftiget med at tage Noget ud af en Sæk og derfor var gaaet hen til Personen, i hvem han senere har gjenkjendt Arrestanten, og som aabenbart blev meget forskrækket ved Skovfogdens Tilstedekomst, traf Arrestanten ifærd med at rense 2 à 3 Stkr. Smør med en Kniv og, da han fandt dette mistænkeligt, hvad han ogsaa sagde Arrestanten, opfordrede denne til at tage Sækken, som Skovfogden bandt for, paa Nakken og følge med sig, indtil de maatte træffe En eller Anden, der kunde attestere, at Arrestanten, som af ham angivet, var fra Korning, samt at Arrestanten, efter at han havde indvilget heri og de vare fulgte ad et Stykke hen ad Hatting Vejen under Foregivende af, at skulle i et naturligt Æriude, lagde Sækken fra sig og satte sig indenfor Skovhegnet, idet han begyndte at knappe sine Benklæder op, og derpaa i et Øjeblik, da Jeppesen ikke iagtto ham, løb sin Vej gjennem Skoven uden at det lykkedes Jeppesen at indhente ham. Strax efter kom ovennævnte J. S. Møller kjørende forbi Stedet, og da denne, efter at Jeppesen havde fortalt ham det Passerede og beskrevet Personen, mente, at det maatte være Arrestanten, hvem han kjendte, lagde Jeppesen Sækken op i hans Vogn og kjørte med ham ind til Horsens, hvor Begge, som meldt, henvendte sig med Melding om det Passerede til Hatting Her-

redskontor, idet særlig Møller forklarede, hvad han senere har beediget, at han Dagen i Forvejen havde mødt Arrestanten paa Vejen i Nærheden af Korning og budt ham Goddag, hvilken Hilsen Arrestanten havde besvaret, men dog skyndsomt var gaaet videre. Den ommeldte Sæk, som de foreløbig havde ladet blive hos en Kjøbmandsenke i Horsens, blev derpaa afgiven til Hatting Herredskontor, og da Sækken havde det samme Mærke $\frac{C. O. S.}{T.}$

som en i en Efterlysning fra Thyrsting og Vrads Herredskontor angaaende de ovenanførte Tyverier ommeldte Sæk og ved en foreløbig Undersøgelse paa førstnævnte Herredskontor befandtes at indeholde de i Efterlysningen ligeledes ommeldte Koster, navnlig et Kvantum Smør, en Særk og et Stykke Sækkelærred tilligemed to Stykker finere Lærred, blev Sækken med Indhold oversendt til Herredsfogden for de sidstnævnte Herreder, der har ledet Undersøgelsen i nærværende Sag. Under denne viste det sig ved en nærmere Undersøgelse af Sækken, at den, foruden endnu et Stykke Lærred af det sidstnævnte Slags og et Stykke grovere Lærred, endvidere indeholdt en enbladet Lommekniv med hvidt Benskaft.

Ligesom det nu ved de af to Tjenestekarle hos Gaardejer Jens Peter Jacobsen afgivne edelige Forklaringer er godtgjort, at den ommeldte med $\frac{C. O. S.}{T.}$ mærkede Sæk tilhører Jacobsen, som

derhos med Ed har bekræftet, at Sækken er frakommen ham imod hans Vidende og Villie, saaledes har ogsaa Proprietær Ingversen ved hans Mejerskes og to Mejeripigers edelige Vidnesbyrd bevist sin Ejendomsret til det ovenmeldte Stykke Sækkelærred samt selv aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til dette, som han dog ikke har gjenkjendt med Bestemthed; og ligeledes har Ingversens Søster aflagt saadan Ed med Hensyn til den i Sækken forefundne Særk, hvilken hendes Barnepige har edelig forklaret at tilhøre hendes Madmoder, ligesom to andre Vidner have udsagt, at den ganske svarer til andre den paagjældende Dame tilhørende Særke, hvorhos saavel Ingversen som hans Mejerske have forklaret, at det i Sækken forefundne Smør i Farve m. m. aldeles ligner det paa „Stougaard“ producerede Smør, samt at de flere mindre Stykker finere Lærred, der fandtes i Sækken, og som af Mejersken samt af Forhørsdommeren med Vidner ere skjønnede at være revne ud af et større Stykke, aldeles ligne det Stykke Lærred, der foruden det ovenmeldte Stykke Sækkelærred laa paa Flodetønden i Mælkestuen paa Stougaard.

Endvidere er det imod Arrestantens Benægtelse af nogen-sinde at have ejet eller været i Besiddelse af den ovenmeldte Lommekniv eller endog blot en lignende ved de af Arrestforvarer i Vejle Kersmeier og Politibetjent Christensen sammesteds afgivne

edelige Forklaringer godtgjort, at Arrestanten, der i nogen Tid indtil den 1ste Decbr. f. A. havde siddet arresteret i Veile som mistænkt for at have stjaalet Smør i Høyen, da var i Besiddelse af den nævnte Kniv, hvorhos bemeldte Kersmeier og dennes Hustru ligeledes under Ed have forklaret, at Arrestanten under sin fornævnte Arrestation var i Besiddelse af et under Sagen tilstedebragt blaåtærnet Lommeterklæde. som en af Jens Peter Jacobsens Karle, ifølge sin edelige Forklaring, Morgenen efter Tyveriet hos hans Husbond fandt i Løen paa det Sted, hvor den stjaalne Sæk havde staaet med Korn i, i hvilken Henseende Arrestanten har forklaret, at han ingensinde har besiddet det ommeldte Tørklæde eller et lignende.

Uagtet Alt, hvad der saaledes taler for, at Arrestanten er Gjerningsmand til de omhandlede Tvverier, har han imidlertid vedholdende benægtet dette og paastaaet, at han strax efter sin Løsladelse af Arresten den 1 December f. A. begav sig Syd paa ud af Landet og derefter opholdt sig paa forskjellige Steder i Slesvig og Holsten, hvorfra han først var kommen tilbage samme Dag den 27de f. M., da han blev anholdt i Veile som mistænkt for de ovenmeldte Tyverier, og vel er der ikke under Sagen fremkommet Nogensomhelst til Bestyrkelse af dette Anbringende, med Hensyn til hvis Enkeltheder Arrestanten desuden har gjort sig skyldig i flere Uoverensstemmelser under sine Forklaringer desangaaende i de forskjellige Forhør, og der ogsaa forsaavidt lider af indre Usandsynlighed, som han under sit foregivne Ophold i Slesvig og Holsten, hvor han ikke vil have haft Arbejde, efter sin Forklaring ikke har haft Andet at leve af end 6 $\frac{1}{2}$ Kr., som han ejede ved sin Løsladelse den 1 December og en „Geschenck“ han vil have modtaget i 2 Møller, hvor han forgjæves søgte Arbejde, og desuagtet vil have havt ca. 11 Kr. i Behold den 26 December, men paa den anden Side kan Rigtigheden af Arrestantens foranførte Forklaring heller ikke anses modbevist ved de under Sagen afgivne edelige Forklaringer af Skovfoged Anton Jeppesen og Gaardejer Jens Sørensen Møller, af hvilke Førstnævnte, som meldt, vil have truffet Arrestanten Dagen efter Tyverierne i en Skov, der ligger ca. 3 Mil fra „Stougaard“, og Sidstnævnte Dagen i Forvejen omtrent Kl. 2 Eftermiddag vil have set ham paa et Sted ca. 1 $\frac{3}{4}$ Mil fra bemeldte Gaard gaende i Retning af samme.

Da der derhos, med Undtagelse af, hvad ovenfor er anført om Arrestantens tidligere Besiddelse af den ommeldte Lommekniv, paa hvilket der ikke findes at kunne lægges særlig Vægt, ikke under Sagen er tilvejebragt anden Oplysning om, at Arrestanten har været i Basiddelse af den J. P. Jacobsen frastjaalne Sæk og de Gjenstande, der fandtes i den ved dens Aflevering til Retten, end Skovfoged Jeppesens ovenanførte beedigede Forklaring, kan det, endog afset fra, at Jeppesen ikke har havt Sækken i sit

Væge uafbrudt fra den Tid, han tog den til sig, indtil dens Aflevering til Hatting Herredskontor, ikke anses tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten har været i Besiddelse af Sækken eller de deri værende fra „Stougaard“ stjaalne Gjenstande, og da der heller ikke, selv om det kunde anses fuldt bevist, at det ovenfor ommeldte blaatærnedede Lommetørklæde er funden i J. P. Jacobsens Lo Morgenen efter Tyveriet hos denne, vil kunne lægges afgjørende Vægt paa denne Omstændighed, vil saaledes Arrestanten være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger.

Nr. 222.

Etatsraad Buntzen

contra

Maren Kirstine Jensen (Defensor Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 10 Juni 1882: Arrestantinden Maren Kirstine Jensen bør straffes med Tugthusarbejde i 4 Aar samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Gottschalck og Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loveu.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestantinden Maren Kirstine Jensen, der er født den 20 Maj 1838 og senest anset ved Højesteretsdom af 30 Juli 1878 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med Tugthus

arbejde i 3 Aar, under nærværende mod hende for Tyveri anlagte Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist at have en Eftermiddag i Februar Maaned d. A. i Gaardsrummet til Ejendommen Nr. 21 i Amaliegade, hvortil var uhindret Adgang, stjaalet et til Tørring ophængt Sengetæppe af Værdi 7 Kr., hvilket tilhørte afskediget Oberst Ch. Schiøler, der beboede en Lejlighed i denne Ejendom, vil hun være at anse efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 4 Aar.

Tirsdagen den 1 August.

Nr. 232.

Advokat Halkier

contra

Sophus Martin Heinrich Martinussen

(Defensor Henrichsen),

der tiltales for Bedrageri og Falsk.

Frederikssund Kjøbstads Extrarets Dom af 6 Maj 1882: Arrestanten, forhenværende Handelskommis Sophus Martin Heinrich Martinussen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage samt udrede alle af Aktionen lovlige fyndende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Woodschow, 16 Kr. og til Defensor, Sagfører Hansen, 12 Kr. I Erstatning til Fuldmægtig Neidhardt betaler Arrestanten 60 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen forøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Juni 1882: Arrestanten Sophus Martin Heinrich Martinussen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. I Henseende til Erstatningen og Aktionen Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Juel og Engberg, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom
bør ved Magt at stande. I Salarium for Højeste-
retbetaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Hen-
richsen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-
værende, fra Frederikssund Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag,
hvorunder Arrestanten Sophus Martin Heinrich Martinussen til-
tales for Bedrageri og Falsk, er det ved Arrestantens egen, af
det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse bevist, at han, der i
Anledning af, at han vilde have havt i Sinde at indsætte i en
Sparekasse et ham i forrige Aar tilfaldet Beløb, hvad han dog
ikke gjorde, havde faaet tilsendt en ikke udfyldt Kontrabog med
Vends m. fl. Herreders Landbo- Spare- og Laanekasse, hvori
dennes trykte Vedtægter indeholdtes, har udfyldt denne, saaledes,
at der deri var anført som indbetalt den 15 Januar og den 2 Maj
1880 henholdsvis 1500 og 500 Kr., hvilke Indtegninger han
underskrev „S. Nielsen, Bogholder“ og har forsynet den med en
Paategning saalydende:

„Tohundrede Kroner af ovennævnte Sum er opsagt til
den 1ste Juli 1881.

Nørre Uby, den 27de Marts 1881.

H. Illum,
F.

S. Nielsen,
Bogholder“.

idet han herved sigtede dels til Bogholderen ved bemeldte Spare-
kasse, hvis Navn han fra tidligere Tid vidste var Nielsen, men
hvis Forbogstav imidlertid er M., dels til en Gaardejer H. Illum,
hvis Navn han havde set blandt Underskrifterne paa de foran
ommeldte trykte Vedtægter, hvilke Tilførsler han dog kun vil
have gjort i Narrestreger og uden at have tilsigtet nogen Svig
derved. Det er endvidere paa samme Maade bevist, at han i
Marts d. A., da han skulde rejse fra Frederikssund, hvor han,
medens han var Kommis hos en derværende Kjøbmand, var kom-
met i Gjæld til Forskjellige til et Beløb af 400 Kr., i hvilken
Anledning der blev lagt Hindringer iveness for hans Afrejse, har
til Sikkerhed for dette Beløb deponeret bemeldte Bog hos Fuld-
mægtigen paa Byfogedkontoret Neidhardt og udstedt Fuldmagt for
denne til at hæve af dens Paalydende, hvilken Fuldmagt denne

udfyldte, saaledes at den kom til at angaa 400 Kr., samt bemyndiget ham til dermed at betale, hvad Arrestanten skyldte. Arrestanten laante derhos 10 Kr. af ham til Rejsepenge og tog til Kjøbenhavn, hvorfra han Dagen efter anmodede Neidhardt om et Laan paa 50 Kr., idet Arrestanten gav ham Anvisning paa at beholde Bogen indtil videre, hvilket Beløb Neidhardt ogsaa sendte ham, medens han derimod, da han den Gang havde afsendt Fuldmagten, undlod at sende et i et nogle Dage senere modtaget Brev forlangt Laan af 200 Kr., som Arrestanten bemyndigede ham til tilligemed de tidligere modtagne Penge at dække ved Uddrag af Sparekassebogen, saafremt Arrestanten ikke selv inden den paafølgende Fredag havde sendt de ommeldte Beløb. Efter at Neidhardt havde oversendt bemeldte Bog og Fuldmagt til Bestyrelsen for Sparekassen, fik han den Meddelelse, at Bogen var falsk, hvorefter Arrestanten blev efterlyst og anholdt. Arrestanten vil have havt i Sinde at dække de ommeldte Beløb ved Laan, han agtede at gjøre. og derved at forhindre, at Sparekassebogen blev præsenteret til Udbetaling, men, da han har erkjendt, at han ikke har foretaget noget Skridt i saa Henseende, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til dette ubestyrkede Anbringende. For det af Arrestanten, der er født den 11 August 1858 og ikke funden forhen straffet efter Dom, udviste Forhold vil han være at anse i Henhold til Straffelovens § 268, og findes Straffen passende at kunne fastsættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvorimod der ikke findes at være overbevist ham noget Forhold, der vil kunne bevirke særligt Ansvar for Bedrageri. Den indankede Dom af 6 Maj d. A., hvorved Arrestanten er anset efter Straffelovens § 268, jfr. § 271, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, vil altsaa forsaavidt være at forandre, hvorimod den, forsaavidt angaar dens Bestemmelse om Erstatning til Fuldmægtig Neidhardt og om Aktionens Omkostninger, der rettelig ere paalagte Arrestanten, vil med den nysnævnte Forandring være at stadfæste.

Nr. 231.

Advokat Klubien

contra

Anders Nielsen (Defensor Nellemann),

der tiltales for Mened og Forlokkelse dertil samt Afgivelse af falsk skriftlig Erklæring.

Sorø Birks Extrarets Dom af 30 Marts 1882: Arrestanten Husmand Anders Nielsen af Assentorp bør straffes med

Tugthusarbejde i 3 Aar, Tiltalte Drengen Hans Peder Hansen sammesteds med 14 Dages simpelt Fængsel. Saa tilsvare og Arrestanten og Tiltalte alle af Aktionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Flor, 16 Kr. og til Defensor, Prokurator Windfeld Hansen, 14 Kr., in solidum med Undtagelse af Arrestomkostningerne, der bæres af enhver enkelt for hans Vedkommende. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Juni 1882: Arrestanten, Husmand Anders Nielsen af Assentorp, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Underrettsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor for Overretten, Prokurator Bloch, betaler Arrestanten 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Sorø Birks Extraret hertil indankede Sag, der i 1ste Instants tillige angik en for falsk Forklaring for Retten tiltalt Person, for hvis Vedkommende Sagen ikke er paaanket, er Arrestanten, Husmand Anders Nielsen af Assentorp, der er født den 29 Januar 1818, og som ikke er funden forhen tiltalt eller straffet, aktioneret for Mened og Forlokkelse dertil samt Afgivelse af falsk skriftlig Erklæring. De med Sagen forbundne Omstændigheder have, efter hvad der foreligger, i det Væsentlige været Følgende: Under en af Gaardmand Christoffer Pedersen af Assentorp mod Husmand og Maltgjører Chr. Pedersen sammesteds ved Sorø Birks Politiret anlagt privat Politisag angaaende Ødeleggelse af nogle Førstnævnte tilhørende, paa Sidstnævntes Lod henstaaende Tørv ved dennes Kreaturer, afgav den i 1ste Instants medtiltalte Person under 24 Septbr. f. A. inden Retten en Forklaring, der gik ud paa, at han den 14 August f. A. havde set en Maltgjører Chr. Pedersen tilhørende Hest gaa løs, slæbende et Tøir efter

sig mellem Christoffer Pedersens Tørvestakke, saaledes at den med Tøjet væltede flere af dem, hvilken Forklaring dog ikke blev beediget, og, efter at derpaa Arrestanten senere under samme Politisag var bleven begjært afhørt som Vidne til Oplysning om det samme Faktum, afgav Arrestanten den 5 November f. A. inden Retten den Forklaring, at han den 14 August f. A. ved at kjøre forbi havde set, at en Maltgjører Chr. Pedersen tilhørende Hest gik med efterslæbende Tøjr mellem de Tørvestakke som Christoffer Pedersen havde opsat paa det Stykke Jord, hvor han altid havde sat sine Tørvestakke, samt at den med sit Tøjr rev 2de Tørvestakke om, og denne Forklaring beedigede Arrestanten samme Dag, efter at være bleven behørig forberedt.

Den 7 Januar d. A. afgave imidlertid tvende andre under den nævnte Politisag afhørte Personer overensstemmende en Forklaring om, at den saaledes omtalte Hest slet ikke havde haft noget Tøjr paa, da den den 14 August f. A. var bleven iagttaget af Arrestanten og den Medtaltale, og Politiretsdommeren udtalte derpaa, at han under Hensyn til den saaledes foreliggende Modsigelse vilde indlede en kriminel Undersøgelse. Endnu samme Dag lod Arrestanten, der havde været stævnet til at paahøre den af de to sidstnævnte Personer afgivne Forklaring, affatte en til Politiretsdommeren stilet Skrivelse, som han underskrev med paaholden Pen og tilstillede denne, hvori han udtalte, at han i Anledning af den kriminelle Undersøgelse, der saaledes vilde blive indledet, vilde give en nærmere Meddelelse om det den 14 Aug. f. A. af ham iagttagne til Bestyrkelse af, at hans derom afgivne Vidneforklaring var sandfærdig, og i Skrivelsen omtalte han derefter bl. A., at han ved den omhandlede Lejlighed havde været kjørende med en Slagter Christian Nielsen af Merløse, der altsaa ogsaa havde set det af Arrestanten iagttagne, samt at de samtidig vare blevene passerede af den i 1ste Instants medtaltale Person, hvem Arrestanten havde tilraabt en Bemærkning om sin iagttagelse. Under den derefter den 23 Januar d. A. paabegyndte kriminelle Undersøgelse tilbagekaldte den i 1ste Instants Medtaltale strax sin ovenfor omtalte, den 24 September f. A. afgivne Forklaring som urigtig og sigtede Arrestanten for at have forledet ham til at afgive samme, hvilken Sigtelse han senere har fastholdt. De ovenfor nævnte tvende Personer have derhos under Undersøgelsen beediget deres den 7 Januar d. A. afgivne Forklaring om, at den omtalte Hest ikke ved den paagjældende Lejlighed havde haft Tøjr paa, ligesom Slagter Nielsen, der i alt Fald ikke har villet kunne erindre, at Hesten havde Tøjr paa, har beediget, at han ikke har set den rive Tørvestakke om den paagjældende Dag, og det maa endvidere ved de iøvrigt tilvebragte Oplysninger anses godtgjort, at Arrestanten ikke, medens han den 14 August f. A. var kjørende med ovennævnte Slagter Nielsen forbi Maltgjører Chr. Pedersens omhandlede Lod, blev

passeret af den i 1ste Instants Medtaltale, men at det først var længere Tid efter samme Dag. at han, som da var alene, dersteds mødte den nævnte Medtaltale og vexlede en Bemærkning med denne. Arrestanten har ikke desto mindre under den kriminelle Undersøgelse uafbrudt fastholdt, at den af ham den 5 November f. A. afgivne Vidneforklaring var rigtig i alle dens Enkeltheder, og han har ligeledes fastholdt Rigtigheden af den af ham i Skrivelsen af 7 Januar d. A. givne Fremstilling, naar undtages, at han i al Fald en Tid har indrømmet Muligheden af, at han har taget fejl, forsaavidt han har anført, at det var, medens han den 14 August f. A. var kjørende med Slagter Nielsen, at han traf paa den i 1ste Instants Medtaltale, i Stedet for at dette Møde maaske først fandt Noget senere samme Dag. Ligesom det nu dog ikke kan siges at være bestemt oplyst, hvorvidt den tidnævnte Hest den 14 August f. A., medens Arrestanten saa den, virkelig har revet nogen Tørvestak om eller ikke, saaledes kan det ikke mod Arrestantens Benægtelse anses bevist, at han den 5 November f. A. mod bedre Vidende har afgivet urigtig Forklaring om, at Hesten ved den nævnte Lejlighed havde et Tøjr paa, som slæbte efter den, idet efter Alt, hvad der foreligger, i alt Fald hverken den Mulighed kan anses udelukket at Arrestanten kan have set galt med Hensyn til den nævnte Omstændighed og troet at have set det ommeldte Tøjr, eller den Mulighed er udelukket, at Arrestanten, der først over 2 Maaneder efter kom til at afgive sin Vidneforklaring, da han kan have husket fejl med Hensyn til denne i og for sig mindre betydelige Omstændighed, i hvilken Henseende det endnu bør bemærkes, at der ikke er fremkommet Noget under Sagen, der kunde opfattes som et Motiv for Arrestanten til overhovedet at afgive en forsatlig urigtig Forklaring om det omhandlede Anliggende. Imod Arrestantens Benægtelse er der derhos ikke oplyst Nogetsomhelst til Bestyrkelse for den af hans Medtaltale i 1ste Instants imod ham rejste Sigtelse for at have villet forlokke denne til falsk Forklaring for Retten eller Mened, og forsaavidt Arrestanten, som af ham vedgaaet, den 9 Januar d. A. havde henvendt sig til Slagter Nielsen for at faa denne til at afgive en skriftlig Erklæring om, at han, da han den 14 August f. A. med Arrestanten kjørte forbi Maltgjører Christian Pedersens Lod, havde set en Hest, der slæbte et Tøjr efter sig, rive et Par Tørvestake om, hvad denne dog vægrede sig ved, da kan det heller ikke mod Arrestantens Benægtelse anses godtgjort, at han derved har villet forlokke nævnte Nielsen til at afgive en urigtig Erklæring, hvad denne ej heller har sigtet ham for. Endelig kan Arrestanten ej heller blive at drage til Ansvar for at have afgivet falsk skriftlig Erklæring, idet det, bortset fra, om han ikke, da han lod Skrivelsen af 7 Januar d. A. affatte, havde Anledning tli at betragte sig selv som kriminel sigtet, i alt Fald som anført ikke

er godtgjort, at han forsætlig i den nævnte Skrivelse har fremført noget Urigtigt, og idet Skrivelsen derhos heller ikke kan henføres enten under Straffelovens § 152 eller nogen anden Bestemmelse i Straffeloven. Arrestanten, der ved den indankede Underrettsdom er bleven anset efter Straffelovens §§ 145, 152 og 52 med Tugthusarbejde i 3 Aar, vil som Følge af det Anførte blive at finde.

Onsdagen den 2 August.

Nr. 196.

Advokat Hindenburg

contra

Hans Christiansen (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Falsk.

Merløse-Tudse Herreders Extrarets Dom af 10 December 1881: Arrestanten, Høker Hans Christiansen af Trøninge, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og udrede samtlige Aktionens Omkostninger, hvorunder i Salærer til Aktor, Sagfører Ohlmann, og til Defensor, Prokurator Christensen, 12 Kr. til hver. At fuldbyrdes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Maj 1882: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Maag og Kalko, betaler Arrestanten Hans Christiansen 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes).

Færdig fra Trykkeriet den 18 August 1882.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1882—83.

Nr. 24.

Onsdagen den 2 August.

Nr. 196.

Advokat Hindenburg

contra

Hans Christiansen (Defensor Henrichsen).

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Henrichsen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Merløse og Tudse Herreders Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten, Høker Hans Christiansen af Trønninge, der er født den 28 December 1821 og ikke fundet tidligere tiltalt eller straffet, for Falsk, og foreligger der i saa Henseende Følgende: Under en af Kjøbmand C. G. J. Thorsager i Holbæk mod Arrestanten ved bemeldte Herreders ordinære Ret anlagt Sag til Betaling af 107 Kr. 9 Øre med Renter og Omkostninger, hvilket Beløb Arrestanten ifølge specificeret Regning skulde skyldte Citanten til Rest for modtagne Varer, erkjendte Arrestanten ved sit Møde i Retten den første Rettens Dag, nemlig den 29 Sep-

tember f. A., at have modtaget de paa den fremlagte Regning opførte Varer, men paastod at have betalt dem, i hvilken Anledning han fremlagde 5 ukvitterede og følgende 3 kvitterede Regninger: 1) en den 28 Januar 1880 udstedt og af B. Kjær for C. G. J. Thorsager kvitteret Regning, der indeholdt forskellige Poster til samlet Beløb 47 Kr. 76 Øre, men paa hvilken der foran Tallet 47 i det sammenregnede Beløb var tilføjet et Ettal, skrevet med en anden Skrift end de øvrige Tal paa Regningen, 2) en den 30 April 1880 ligeledes til Arrestanten udstedt og af B. Kjær for C. G. J. Thorsager kvitteret Regning, der indeholdt 2 Poster til samlet Beløb 1 Kr. 56 Øre, men paa hvilken der foran Tallet 1 i det sammenlagte Beløb var tilføjet et Total, der ser ud til at være skrevet med en anden Haand end de øvrige Tal paa Regningen, og 3) en den 19 April 1881 til P. Hansen, Vognserup, udstedt og af Kjær for C. Thorsager kvitteret Regning, der indeholdt 3 Poster til samlet Beløb 1 Kr. 4 Øre, men paa hvilken der ligeledes foran Tallet 1 i det sammenlagte Beløb var tilføjet et Total, der ser ud til at være skrevet med en anden Haand end de øvrige Tal paa Regningen.

Foruden at der saaledes i Faciterne paa de 3 kvitterede Regninger var tilføjet de nævnte Tal, vare derhos forskellige af de oprindelige Tal øjensynlig optrukne, og paa de af Arrestanten fremlagte ukvitterede Regninger, af hvilke den ene, dateret 10 Januar 1880 til samlet Beløb 20 Kr. 40 Øre, var optaget paa den kvitterede Regning af 28 Januar 1880 og de andre fire, henholdsvis af 30 Januar, 25 Februar, 29 Februar og 22 Marts 1880, vare optagne paa den af Citanten fremlagte Regning, til hvis Betaling Arrestanten søgtes, vare en Del af Posterne overstregede.

Efterat Arrestanten i det følgende Retsmøde den 6 Oktober f. A. overfor Citantens Benægtelse af, at han havde betalt det paastævnte Beløb eller nogen Del af samme, og af at de fremlagte 3 kvitterede Regninger skulde indeholde noget Bevis herfor, havde erklæret, at han havde betalt, hvad Kvitteringerne lod paa, nemlig ialt 190 Kr. 36 Øre, i Kjøbmand Thorsagers Butik snart til den Ene snart til den Anden med Anmodning om, at Vedkommende vilde afskrive det i Bøgerne, blev der samme Dag indledet en kriminel Undersøgelse mod ham i Anledning af den mod ham opstaaede Mistanke om at have forfalsket de tre kvitterede Regninger. Under denne Undersøgelse har Arrestanten nu vel erkjendt, at enkelte af Tallene paa de nævnte Regninger ere optrukne og at Faciterne paa samme ere forandrede ved de ovennævnte Tilføjelser, men har derimod vedblivende benægtet enten selv eller ved andre at have forfalsket Regningerne paa den nævnte Maade eller at have overstreget nogen af Posterne paa de ukvitterede Regninger, særlig ikke i den Hensigt derved at gjøre det sandsynligere, at han havde udbetalt Kvitteringernes

fulde Paalydende, samt derhos vedblivende paastaet, at han har fremlagt de kvitterede Regninger under den civile Sag i den Tro, at han havde betalt de paa samme opførte Beløb af henholdsvis 147 Kr. 76 Øre, 21 Kr. 56 Øre og 21 Kr. 4 Øre.

Med Hensyn til Regningerne af 28 Januar og 30 April 1880 har Arrestanten derhos nærmere forklaret, at Forandringerne af samme ere foretagne i Kjøbmand Thorsagers Butik, og at Grunden til at der i Faciterne blev tilføjet henholdsvis et Ettal og et Total, var den, at han, som dengang tog Varer til sin Høkerforretning hos Thorsager og i den Anledning stod i Gjældsforhold til ham, som Afdrag paa sin Gjæld havde indbetalt henholdsvis 100 Kr. og 20 Kr., for hvilke Beløb han paa denne Maade erholdt Kvittering. Hvad særlig angaar Regningen af 28 Januar 1880 gik Arrestantens Forklaring til Forhøret for Merløse og Tudse Herreders Politiret af 24 Oktober f. A. ifølge det Retsprotokollen Tilførte ud paa, at han efter at have havt denne Regning liggende i nogen Tid, inden han betalte den, derefter samtidig med til den hos Thorsager ansatte Kommiss Kjør at betale dens Paalydende 47 Kr. 76 Øre, betalte 100 Kr. til, altsaa i alt 147 Kr. 76 Øre, for hvilket Beløb han paa den nævnte Maade modtog Kvittering. Arrestantens senere Forklaring gaar derimod ud paa, at han to Gange har præsenteret den omhandlede Regning i Thorsagers Butik, nemlig første Gang, da han efter i nogen Tid at have været i Besiddelse af Regningen i ukvitteret Stand betalte dens Paalydende 47 Kr. 76 Øre og herfor modtog Kvittering, men derefter atter, da han sidste Gang var i Thorsagers Butik og til Afdrag paa sin Gjæld, der dengang beløb sig til omtrent 107 Kr., betalte bemeldte Kjør en Hundrekronesæddel, ved denne Lejlighed leverede han nemlig Kjør den omhandlede Regning, for at han paa samme skulde give Kvittering for det betalte Afdrag, og fik Arrestanten derefter Regningen tilbage i den Tilstand, hvori den nu er, hvorhos Kjør samtidig meddelte ham, at han nu kun skyldte ca. 7 Kr. til Rest for tidligere modtagne Varer. Disse ca. 7 Kr. samt 12 Kr. for Varer, han ved samme Lejlighed vil have modtaget paa Kredit, skylder han endnu. Hvad Regningen af 30 April 1880 angaar, har Arrestanten først under Forhøret af 24 Oktbr. f. A. ifølge det Retsprotokollen Tilførte forklaret, at han har betalt denne Regnings samlede Beløb 1 Kr. 56 Øre med Tillæg af 20 Kr. til Kommiss Kjør samme Dag Regningen er udstedt. Senere har han imidlertid med Hensyn til denne Regning erklæret, at han aldeles ikke erindrer, hvornaar eller hvorledes han har betalt det paa samme opførte Beløb af 21 Kr. 56 Øre, og at han først i Retten er bleven gjort opmærksom paa, at dette Beløb langt overstiger de enkelte Posters samlede Beløb; da han ikke kan læse eller skrive, er han aldeles ubekjendt med, hvad der staar paa de Regninger, der leveres ham, naar han indkøber

Varer, og han stoler blindt hen paa de vedkommende Kjøbmænd, at de ikke forurette ham. Under et paa Foranledning af Overretten optaget Reassumtionsforhør har Arrestanten endelig med Hensyn til de nævnte 21 Kr. 53 Øre forklaret, at han har betalt dette Beløb med Afdrag paa 5 à 10 Kr., saaledes som han kunde. I Forbindelse med sine senere afgivne Forklaringer angaaende Regningerne af 28 Januar og 30 April 1880 har Arrestanten vel dels benægtet, dels ikke villet kunne erindre, at han under Forhøret for Merløse-Tudse Herreders Politiret af 24 Oktober s. A. havde afgivet de ovennævnte Forklaringer, men hertil vil intet Hensyn kunne tages, da de under bemeldte Forhør tilstedeværende Retsvidner under det nævnte Reassumtionsforhør have erklæret og under et nyt Reassumtionsforhør med deres Ed bekræftet, at det Retsprotokollen Tilførte, særlig ogsaa for de omhandlede Punkters Vedkommende, er en tro Gjengivelse af det ved den Lejlighed Passerede.

Efter Overrettens Formening findes imidlertid Arrestantens Forklaringer med Hensyn til de nævnte to Regninger overhovedet at maatte forkastes. Ligesom det nemlig i og for sig maa anses for højest usandsynligt, at der i Kjøbmand Thorsagers Butik skulde være meddelt Arrestanten Kvittering for modtagne Afdrag paa en saa abnorm Maade, som den af Arrestanten anbragte, og ligesom den Maade, hvorpaa de tilføjede Tal ere skrevne og den Omstændighed, at tillige forskjellige af de oprindelige Tal paa Regningerne ere blevne optrukne, yderligere tale mod Rigtigheden af Arrestantens Forklaringer, saaledes ere disse ogsaa i bestemt Strid med forskjellige under Sagen beedigede Vidneforklaringer. Fornævnte Prokurist B. Kjær har saaledes under Ed forklaret, at det omspurgte Ettal paa Regningen af 28 Januar 1880 og det omspurgte Total paa Regningen af 30 April s. A. ere tilføjede, efter at han havde kvitteret og udleveret disse Regninger til Arrestanten, samt bestemt benægtet, at han selv senere skulde have tilføjet disse Tal, ligesaa lidt som han har optrukket noget af de oprindelige Tal paa de nævnte Regninger eller foretaget nogen af Overstregningerne paa de ukvitterede Regninger, hvilke Overstregninger alle ere foretagne, efter at Regningerne vare udleverede Arrestanten. Bemeldte Vidne har ligeledes benægtet, at Arrestanten skulde have været i Besiddelse af Regningerne af 28 Januar og 30 April 1880 i nogen Tid forinden han betalte dem, idet han paastaar, at de begge ere betalte og kvitterede samme Dag de ere udstedte. Ligesom Arrestanten derhos efter Vidnets Forklaring ikke brugte at betale mindre Summer i Afdrag paa krediterede Varer, men plejede paa en Gang at betale de Beløb, hvorpaa de udstedte Regninger lød, saaledes har Vidnet bestemt benægtet, at Arrestanten har betalt det af ham paastaaede Afdrag af 100 Kr. Endelig har Vidnet ogsaa benægtet, at det sidste Gang, Arrestanten var i Thorsagers Butik, skulde have

meddelt denne, at han nu kun var ca. 7 Kr. skyldig til Rest paa tidligere modtagne Varer, samt at Arrestanten ved denne Lejlighed skulde have modtaget Varer paa Kredit til Beløb af 12 Kr.; det var tvertimod i den sidste Tid, Arrestanten handlede i Thorsagers Butik, bleven bestemt, at da han skyldte det temmelig betydelige Beløb af 107 Kr. 9 Øre, vilde man ikke give ham yderligere Kredit. Saavel dette Vidne som forskjellige andre under Sagen afhørte Vidner have derhos bekræftet, at Arrestanten i Forretningsforhold plejer at vise en alt andet end tillidsfuld Adfærd overfor sine Medkontraahenter, og at han flere Gange har gjort Indsigelse mod modtagne Regninger.

Handelskommis Otto Valdemar Julius Olsen, der paa den omhandlede Tid var 2den Kommis hos Thorsager, medens Kjær var 1ste Kommis, har under Ed bekræftet, at saavidt kan kjender Forholdene, er den af Kjær afgivne Forklaring overensstemmende med Sandheden. Særlig har han forklaret, at den den 28 Januar 1880 udstedte Regning maa være betalt samme Dag, den er udstedt, da Kjær i modsat Fald efter den af ham fulgte Fremgangsmaade vilde have tilføjet den Dato, da han kvitterede Regningen, og at Arrestanten, naar han saaledes den 28de Januar 1880 har betalt 47 Kr. 76 Øre, derefter ikke har været Thorsager noget skyldig, forinden han den 30te s. M. paany fik Varer udleverede, at Vidnet aldrig har set, at der er meddelt ny Kvittering paa en allerede kvitteret Regning og er overtydet om, at Kjær ikke har meddelt Arrestanten Kvittering for modtagne Afdrag ved at forandre de Beløb, hvorfor der alt var givet Kvittering, at han er fuldt overtydet om, at de 3 kvitterede Regninger ere blevne forfalskede, og at dette ikke er sket af Nogen i Thorsagers Butik, samt at det i den sidste Tid, Arrestanten handlede hos Kjøbmand Thorsager, var af Sidstnævnte bleven udtalt, at Arrestanten ikke længere maatte faa Varer paa Kredit.

Under et paa Overrettens Foranledning optaget Reassumtionsforhør har Prokurist Kjær endvidere med sin Ed bekræftet, at Arrestanten den 28 Januar 1880 alene skyldte Kjøbmand Thorsager de 47 Kr. 76 Øre, som han samme Dag betalte, at der siden ikke er bleven krediteret Arrestanten andre Varer end de, der findes opførte paa den af Thorsager under den civile Sag fremlagte Regning, der angaar Tidsrummet fra den 30 Januar til 27 Marts 1880, og at denne Regnings Beløb 107 Kr. 9 Øre saaledes er det største Beløb, som Arrestanten efter den 28 Januar 1880 samlet har skyldt Kjøbmand Thorsager. Og Rigtigheden af denne Forklaring, der vanskelig lader sig forene med Arrestantens Forklaring om, efter den 28 Januar 1880 som Afdrag paa sin Gjæld til Thorsager at have indbetalt dels 100 Kr. paa en Gang og dels 20 Kr. i mindre Afdrag, og endnu mindre lader sig forene med hans tidligere Forklaringer, bestyrkes derhos ikke blot ved den af fornævnte Handelskommis Olsen under

samme Forhør beedigede Forklaring, men navnlig ogsaa ved en af Underdommeren bekræftet og under Sagen fremlagt Udskrift af den i Kjøbmand Thorsagers Butikshandel førte Kladdebog, med Hensyn til hvilken Arrestanten efter at være foreholdt samme har maattet erkjende, at han ikke kan erindre, at have faaet udkrediteret andre Varer end de i samme opførte.

Efter Alt, hvad der saaledes foreligger, findes Arrestantens Forklaring om, at de paa Regningerne af 28 Januar og 30 April 1880 skete Tilføjelser skulle være foretagne i Thorsagers Butik for paa den Maade at give Arrestanten Kvittering for erlagt Afdrag paa hans Gjæld til Thorsager, at maatte forkastes, og da nu Arrestanten selv har benægtet Muligheden af, at nogen Anden end Folkene i Thorsagers Butik kan have forandret Regningerne paa den ommeldte Maade, i hvilken Henseende han nærmere har forklaret, at han har opbevaret samtlige de under Sagen omhandlede Regninger, saavel de 3 kvitterede som de 5 ukvitterede i et Hængeskab, der beroede i hans Sovekammer, og som han stedse holdt aflaaet med en Nøgle, som han om Dagen bar hos sig sammenbundet med sin Portemonnaie, og at han kun tog Regningerne ud af Hængeskabet, naar han havde Forretninger at gjøre i Thorsagers Butik, ved hvilke Lejligheder han medførte Regningerne i sin Brevtaske eller Bog, da Arrestanten derhos oprindelig har erkjendt, at han kan læse og skrive saa meget, at han vidste, hvad de omhandlede Regninger indeholdt, og at han selv vilde have været i Stand til at foretage Forandringerne i samme, og da der efter Alt, hvad der under Sagen i saa Henseende er oplyst, ikke vil kunne tages noget Hensyn til hans senere i modsat Retning gaaende Forklaringer, maa der, naar tillige henses til, at Arrestanten er den Eneste, der efter de foreliggende Omstændigheder kan antages for nogen egen Fordels Skyld at have villet forfalske de omhandlede to Regninger, samt til den i høj Grad vaklende og tilbageholdende Maade, hvorpaa han under Forhørene har forklaret, efter Overrettens Formening antages at foreligge et efter Frd. 8 September 1841 tilstrækkeligt Indiciebevis for, at Arrestanten har forfalsket de omhandlede to kvitterede Regninger af 28 Januar og 30 April 1880.

Naar Underrettsdommen har antaget, at det Samme maa statures med Hensyn til den kvitterede Regning af 19 April 1881 finder Overretten derimod Betænkelighed ved at tiltræde dette Resultat. Arrestanten har angaaende denne Regning forklaret, at den ved en Fejltagelse er fremlagt af ham under den civile Sag, idet han ikke havde bemærket, at den lød paa P. Hansen, Vognserup, men troede, at det var en af ham selv betalt Regning. Han kan ikke forklare, hvorledes han er kommen i Besiddelse af den og paastaar, at han ikke har gjemt den i noget bestemt Ojemed, og efter at han først til Forhøret af 13 Oktbr. 1881 havde forklaret, at han ikke turde benægte Muligheden af,

at han havde fundet den og samlet den op udenfor Vognserup, har han senere benægtet at have opsamlet Regningen dersteds og forklaret, at han aldeles ikke kan begribe, hvorledes denne Regning er kommen i hans Besiddelse, og har han derhos først erklæret ikke at kunne erindre og senere ligefrem benægtet under Forhøret den 13 Oktober 1881 at have afgivet den nysnævnte Forklaring. Skjøndt der nu ikke vil kunne tages noget Hensyn til denne sidste Benægtelse, og skjøndt der efter det Foreliggende er en høj Grad af Formodning for, at Arrestanten ogsaa har forfalsket denne Regning ligesaavel som de andre to kvitterede Regninger, kan der dog ikke mod hans vedholdende Benægtelse anses tilvejebragt et tilstrækkeligt Bevis herfor, idet der navnlig ikke tør ses bort fra den Mulighed, at Regningen har været forandret, forinden Arrestanten kom i Besiddelse af samme. Medens der saaledes ikke vil kunne paalægges Arrestanten Strafansvar for hans Forhold med Hensyn til denne sidstnævnte Regning, er derimod hans Forhold med Hensyn til Regningerne af 28 Januar og 30 April 1880 i den indankede Dom rettelig henført under Straffelovens § 274, 2det Stkr., jfr. § 268, og da den i bemeldte Dom valgte Straf af Forbedringshusharbejde i 8 Maaneder efter Omstændighederne findes passende, vil Underrettsdommen i det Hele være at stadfæste.

Nr. 59. Longelse-Fuglsbølle Sogneraad (Asmussen)

contra

Gaardmand Hans Christian Madsen (Ingen).

angaende Erstatning for Jord til Skolelod.

Langelands Herreds Fogedkjendelse af 29 Marts 1879: Det begjærte Udlæg bør ikke at nyde Fremme.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Juni 1881: Den rekvirerede Fogedforretning bør nyde Fremme. Sagens Omkostninger for Overretten ophaves. Prokurator Seidelin tillægges i Salær 40 Kr., der udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Spørgsmaalet om Maaden, hvorpaa Omkostningerne ved Fogedretten skulle beregnes, efter Proceduren her for Retten ikke foreligger Højesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom iøvrigt anførte Grunde, som i alt Væsentligt tiltrædes,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: Ved en af Svendborg Amts Landvæsenskommission den 2 August 1877 afsagt Kjendelse exproprieredes en Jordlod fra en Proprietær Boesgaard tilhørende Ejendom „Hougaard“ paa Langeland til Skolelod for Sønder-Longelse Skole. Denne Kjendelse indankede Proprietær Boesgaard for en Overlandvæsenskommission, hvor der den 2 Novbr. 1877 afsluttedes følgende Forlig: Gaardmand Mads Jørgensens Enke, Christine Jørgensen af Sønder-Longelse erklærede sig villig til at afstaa af sin Gaards Jorder 6 Tdr. Land til Skolelod for bemeldte Skole imod at der udbetaltes hende kontant 10,600 Kr. Med Hensyn til Udredelsen af dette Beløb blev der derhos truffet den Ordning, at Jorden skulde taxeres af trende i Forliget nævnte Mænd og at Longelse-Fuglsbølle Sogneraad skulde betale Taxationssummen, dog med Fradrag af en kapitaliseret Arvefæstefgift, der skulde paahvile Jordlodden til Grevskabet Langeland, medens Forskjellen mellem den Sum, som saaledes blev at erlægge af Sogneraadet, og de anførte 10,600 Kr. skulde betales af Gaardmand Rasmus Hansen af Sønder-Longelse, hvis Grund der ogsaa havde været Spørgsmaal om at expropriere til Skolelod, med 200 Kr. og af Proprietær Boesgaard med Resten. Den Del af Taxationssummen, som Sogneraadet skulde betale, skulde erlægges i Juni Termin 1878, men forrentes med 4 pCt. aarlig fra December Termin 1877, Arealet skulde opmaales paa Sogneraadets Foranstaltning inden 14 Dage og Ejendomsretten til den udlagte Jordlod strax efter Opmaalingen gaa over paa Skolekommunen. Endelig bestemtes, at samtlige Omkostninger ved Landvæsens- og Overlandvæsenskommissionsforretningen skulde betales af Sogneraadet. Forliget forsynedes med Underskrift af alle i samme Interesserede, hvornæst de trende Taxatorer, efter at have taxeret Jorden, erklærede til Forhandlingsprotokollen, at de havde ansat de 6 Tdr. Land, uden Hensyn til den Arvefæstefgift, som vilde komme til at paahvile Jorden, til 9300 Kr. Efter at Mødet var hævet og Forhandlingsprotokollen underskrevet af Overlandvæsenskommissionens Medlemmer samt Resultatet af Taxationen bekendtgjort for de Mødte, begjærte Sogneraadets Formand, som det frengaar af en til Protokollen gjort Tilføjelse, Oplysning om hvorledes Værdien af Jorden var udfunden, og da Taxatorerne erklærede, at de havde taxeret $4\frac{1}{2}$ Td. Land til 1400 Kr. pr. Td. og $1\frac{1}{2}$ Td. Land til 1000 Kr.

pr. Td. samt endvidere beregnet for Expropriation o: for tvungent Salg 1500 Kr., idet de gik ud fra, at Afstaaelsen maatte betragtes som tvungen, protesterede Raadets Formand imod denne Taxationsmaade, idet han formente, at det havde været Meningen at Jorden skulde taxeres til den Pris, som den havde i Handel og Vandel. Proprietær Boesgaard protesterede imidlertid paa sin Side imod denne Opfattelse og gjorde gjældende, at Taxationssummen maatte beregnes som for tvungent Salg, og han fastholdt derfor Rigtigheden af den fastsatte Taxationssum. Endnu bemærkes, at de valgte Taxatorer i en den 30 Novbr. 1877 dateret Skrivelse, der er fremlagt til Forhandlingsprotokollen den 12 December s. A. udtale, at de efter det Indtryk, som de modtog under Forhandlingerne for Overlandvæsenskommissionen, og henset til det i Forslaget brugte Udtryk, at Jorden skulde „taxeres“ uden nogensomhelst Angivelse af, hvilken Taxationsmaade, der skulde anvendes, have anset det klart, at de og alene de havde at vælge den Taxationsfod, hvorefter de vilde komme til det forlangte Resultat, og fastholde, at der efter de forhaandenværende Omstændigheder absolut maatte finde et Tillæg Sted til den almindelige Pris i Handel og Vandel, om det end maaske er mindre korrekt at betegne det som et Tillæg for Expropriation eller tvungent Salg.

Da Jordlodden af de valgte Taxatorer var bleven ansat til 9300 Kr. og heri skulde afgaa Arvefæsteafgiften, der kapitaliseret andrager 838 Kr. 75 Øre, formente Gaardmand Mads Jørgensens Enke, at Sogneraadet ifølge Forliget skulde betale 8461 Kr. 25 Ø. med Renter 4 pCt. aarlig fra December Termin 1877. Da Sogneraadet imidlertid kun betalte 6971 Kr. 25 Øre med Renter som nævnt, men vægrede sig ved at betale Restbeløbet 1500 Kr., rekvirerede Mads Jørgensens Enke under 26de August 1878 en Fogedforretning hos Kongens Foged i Langelands Herreder, under hvilken hun begjærte Sogneraadet affordret fornævnte 1500 Kr. med 4 pCt. Renter fra December Termin 1877 og Omkostningerne ved Fogedforretningen samt i Mangel af Betaling Exekution foretaget i Alt, hvad Sogneraadet maatte eje. Da Sogneraadet, der anmeldte den rekvirerede Fogedforretning for Proprietær Boesgaard — fremdeles nægtede at betale det affordrede Beløb og protesterede mod Forretningens Fremme, udviklede der sig en Procedure for Fogedretten, der ved en den 29 Marts 1879 afsagt Kjendelse eragtede, at det begjærte Udlæg ikke kunde nyde Fremme.

Efter Stævning til Longelse-Fuglsbølle Sogneraad af 18 August 1879 har Citanten, Gaardmand Hans Christian Madsen af Sønder-Longelse, der har overtaget Boet efter sin, medens Sagen stod for Fogedretten, afdøde Moder, Gaardmand Mads Jørgensens Enke, indanket fornævnte Kjendelse for Overretten, hvor han har paastaat den forandret derhen, at Fogedforretningen tillægges

Fremme, hvorhos han har paastaet sig tilkjendt saavel Foged-sagens som Appellens Omkostninger. Det indstævnte Sogneraad, hvem der er meddelt fri Proces, har paastaet Fogedkjendelsen stadfæstet og Appellens Omkostninger paalagte Citanten efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til dets beskikkede Sagfører, Prokurator Seidelin, som i hvert Fald har forlangt sig saadant tilkjendt hos det Offentlige Subsidiært har Sogneraadet rejst Indsigelse imod Citantens Beregning af Omkostningerne ved Fogedforretningen. Endelig har Proprietær Boesgaard, hvem Citanten har indstævnet for Overretten for Navns Nævnelss Skyld samt for iøvrigt at varetage sit Tarv, givet Møde og, idet han har sluttet sig til Citantens Procedure, paastaet Sogneraadet tilpligtet at betale de ham ved Processen paadragne Omkostninger.

Det er fra Sogneraadets Side gjort gjældende, at der in casu ikke foreligger en Expropriation, men et frivilligt Forlig, og at Sogneraadet alene har samtykket i, at de udnævnte Taxatorer „taxerede“ Jorden, hvorved kun kan forstaas Bestemmelse af dens Værdi i Handel og Vandel, og at det alene er den saaledes udfundne Taxationssum, som Sogneraadet har lovet at betale, men at det fremgaar af Taxationsmændenes Erklæring til Forhandlingsprotokollen og deres senere fremlagte Skrivelse, at Jordlod-dens Værdi i Handel og Vandel kun er 7800 Kr., hvorfor Mændene have været uberettigede til at ansætte Jorden til 9300 Kr., hvilket Beløb kun er fremkommet derved, at Mændene til de 7800 Kr. have fejlet et Tillæg af 1500 Kr., som for Expropriation eller paa Grund af de forhaandenværende Omstændigheder. Der kan imidlertid ikke gives Sogneraadets Paastand Medhold. Det er vel saa, at den omhandlede Jordlod ikke er bleven expropriert, men afstaaet ved et Forlig, men det fremgaar tillige af Sagen, at der tidligere var ført frugtesløse Forhandlinger med de Omboende, for at faa dem til at afstaa en Jordlod til Sønder-Longelse Skole og saaledes undgaa Expropriation, og at det først var efter at der gjentagne Gange var gjort særlige Anstrængelser for at komme til en mindelig Afgjørelse, at det endelig lykkedes at afslutte det foreliggende Forlig. Det er dernæst en vilkaarlig Betydning, som Sogneraadet lægger i Udtrykket „taxere“, idet dette Udtryk meget mere i og for sig ikke afgjør noget om, hvilken Taxationsmaade der skal anvendes, og hvilke Momenter der skulle tages i Betragtning ved Værdiansættelsen. Vel indeholder Forliget nu ikke nogen udtrykkelig Bestemmelse om, hvilken Taxationsmaade Mændene skulde anvende, men efter Alt, hvad der foreligger, skjønnes det ikke rettere, end at den af Mændene benyttede Taxationsmaade maa anses at være stemmende med Forliget. Der findes nemlig ikke tilstrækkelig Grund til at antage, at det ved Afslutningen af Forliget har været Deltagernes Mening, at Sognekommunen skulde lukrere paa de paagjældende Privates Bekostning ved at faa Jordloden paa billigere Vilkaar,

end den ellers vilde have kunnet opnaa, og navnlig saaledes, at der ikke skulde tages Hensyn til saadanne Momenter, som i Tilfælde af Expropriation ville være at tage i Betragtning, hvorimod det maa antages at have været Kontrahenternes Mening, at de paagjældende private Lodsejere, der vare interesserede i at afværge Expropriation af deres Ejendomme, skulde holde Kommunen skadesløs for det Tab, den maatte lide ved, at Erhvervelsen fandt Sted ad Overenskomstens Vej paa Vilkaar, der vare mere bebyrdende end de, der kunde ventes fastsatte ved en Expropriation. Sogneraadet maa derfor anses pligtig til at betale de resterende 1500 Kr. med Rente; thi naar Raadet har forment, at Citanten i hvert Fald har fortabt Ret til det nævnte Beløb derved, at Mads Jørgensens Enke har modtaget ovenanførte 6961 Kr. 25 Ø. uden at reservere sig Ret til de resterende 1500 Kr., hvilket Citanten dog paastaar, at hun har gjort, kan Retten ikke være enig i, at saadan Reservation under de foreliggende Omstændigheder var nødvendig. Den rekvirerede Fogedforretning vil derfor være at fremme. Naar dette sker, bliver det Fogdens Sag at afgjøre, om Citanternes Beregning af Omkostningerne ved Fogedforretningen er rigtig. Da Sogneraadet ikke har adciteret Proprietær Boesgaard eller nedlagt Paastand over ham, vil Boesgaards Paastand om at tilkjendes Processens Omkostninger hos Sogneraadet i intet Fald kunne tages til Følge. Appellens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve, og der vil være at tillægge Prokurator Seidelin, hvis Sagførelse har været lovlig, et Salær af 40 Kr., der udredes af det Offentlige.

Stempelovertrædelse foreligger ikke for Overretten.

Nr. 198.

Etatsraad Buntzen

contra

Jens Peter Jensen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 22 Maj 1882: Arrestanten Jens Peter Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og i Erstatning til Dragerne Otto Christensen og Frederik Hansen betale 23 Kr. til hver. Saa bør han og udrede denne Aktions Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Alberti og Mundt, med 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter

denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at der ingen Anvendelse er for 1ste Led af Straffelovens § 230,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Jens Peter Jensen, der er født den 5 August 1845 og ved denne Rets Dom af 23 August f. A. anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende Sag for Tyveri og Bedrageri, og er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Natten mellem den 9de og 10de Februar d. A. begav Arrestanten, der tidligere har været i de sjællandske Jernbaners Tjeneste, sig i den Hensigt at stjæle gennem en uafaaet Laage, der vender ud mod Farimagsvej, ind paa Jernbanegaarden og stjal her fra et ubeboet Sporskifterhus, hvis afaasede Dør han oplukkede med falsk Nøgle, en Frakke, af Værdi 6 Kr., tilhørende Sporskifter Christoffer Hansen.

Efter at have forladt Jernbanens Terræn, indfandt Arrestanten sig endnu samme Nat paa dette ad en anden ligeledes uhindret Vej og stjal fra et andet ubeboet Sporskifterhus, hvis afaasede Dør han i tyvagtig Hensigt oplukkede med falsk Nøgle, et Par Støvler af Værdi 6 Kr., tilhørende Sporskifter Johan Mathiesen.

Natten mellem den 11te og 12te s. M. begav Arrestanten sig paany i den Hensigt at stjæle ud paa Jernbanegaarden gennem den fornævnte uafaaede Laage, lukkede sig med falsk Nøgle ind i Ildgodsvarehuset, opbrød her med en Kulrager, som han fandt i et Værelse i samme Bygning, et Skab og stjal ud af dette et kontant Beløb af ca. 46 Kr., der tilhørte en Forening af Jernbanefunktionærer, hvorefter han gennem uafaaede Døre gik ind i et Kontor i samme Bygning, i hvilket han fra et Klædeskab stjal en Jakke og et Lømmetørklæde, tilsammen af Værdi

4 Kr., tilhørende Elev Eduard Kraunsø. Varehuset danner, efter hvad der er oplyst, en Del af en Bygning, hvoraf en anden Del er beboet, uden at der iøvrigt er nogen Forbindelse mellem disse Dele, idet de ere adskilte ved en Væg uden Døre eller andre Aabninger og der til det fælles Tagloft kun er Adgang fra den beboede Lejlighed.

Endelig har Arrestanten Natten mellem den 16de og 17de s. M. begaaet et fjerde Indbrud paa Jernbanegaarden.

Denne Gang steg han i den Hensigt at stjæle over et Stakit, der omgiver Banegaarden ud mod Gamle Kongevej, gik over en Plads hen til et ubeboet Varehus, i hvilket han skaffede sig Indgang ved i Døren at indtrykke en Bræddebeklædning, som var sømmet fast for at dække i Stedet for en ituslaet Rude, og at krybe ind gjennem den tilvebragte Aabning. Fra Varehuset lukkede han sig ved Benyttelsen af falsk Nøgle ud paa Trappegangen til en i Forbindelse med Varehuset staaende ligeledes ubeboet Kontorbygning, og gik op paa første Sal i et Kontorlokale, som han fandt uafaaaset.

Med et Stemmejern, som han medbragte, opbrød han derefter med Vold en Skuffe i et her staaende Skrivebord og tilvendte sig nogle Nøgler. Med det samme Stemmejern forsøgte han dernæst at opbryde et Skab i Skrivebordet, men uden at det lykkedes ham. Derimod stjal han fra et uafaaaset Skab sammesteds en Jakke, en Frakke og et Lommetørklæde, hvike Gjenstande, der tilsammen med Nøglerne ere vurderede til ialt 42 Kr., tilhørte dels Forvalter Vilhelm Marselius Marius Nielsen, dels Expeditør Axel Peter Carl Løvgren.

Foruden i de forannævnte Tyverier har Arrestanten dernæst i Januar og Februar Maaneder d. A. gjort sig skyldig i 6 forskellige Bedragerier ved af herboende Næringsdrivende at leje Klædningsstykker og Sengklæder, ialt af Værdi 201 Kr., som han derefter svingagtig har disponeret over ved Salg eller Pantsætning. I de to af disse Tilfælde, der angik Gjenstande af Værdi tilsammen 100 Kr., vare Lejemaalene afsluttede paa Vilkaar, at de lejede Gjenstande skulde tilhøre Arrestanten, naar han i Leje havde erlagt et vist Beløb, men havde Arrestanten, dengang han disponerede over Tingene, kun erlagt en ringe Del af dette Beløb.

Som Følge af Foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 230, 1ste og 2det Led, og 253 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar.

Han vil derhos efter den derom nedlagte Paastand i Erstatning til Dragerne Otto Christensen og Frederik Hansen, der paa den tidligere nævnte Forenings Vegne have siddet inde med og været ansvarlige for det af Arrestanten stjaalne kontante Beløb af ca. 46 Kr., have at betale 23 Kr. til hver.

Torsdagen den 3 August.

Nr. 223.

Advokat Henrichsen

contra

Hans Jørgensen, ogsaa kaldet **Rotten**
(Defensor Levinsen),

der tiltales for Tyveri.

Ærø Herreders Extrarets Dom af 2 Maj 1882: Hans Jørgensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Saa bør han og udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, deriblandt Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Steenstrup og Prokurator Schandorff, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Juni 1882: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Raasløff og Salomonsen, betaler Arrestanten Hans Jørgensen af Marstal 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forkortes til 1 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til et Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Henrichsen og Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Jørgensen, kaldet „Rotten“, der er født den 15de August 1838 og som er straffet mange Gange for Betleri og endvidere er straffet tidligere for Løsgængeri, flere Gange for Overtrædelse af Straffeloveus § 270, for Bedrageri og en Gang for Tyveri, bl. A. ifølge Ærø Herreds Extraretsdom af 7de Maj 1878 efter Straffelovens § 261 og Lov af 3 Marts 1860 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og ifølge samme Rets Dom af 6 Septbr. f. A.

Prokurator Bentzen, 30 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 Febr. 1882: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til 70 Kr. for den Første og 50 Kr. for den Sidste. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Kancelliraad Møller, betaler Arrestanten 70 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 1 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til et Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Levinsen 150 Kroner til hver.

(Fortsættes).

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1882—83.

Nr. 25.

Fredagen den 4 August.

Nr. 153.

Høiesteretssagfører Bagger

contra

Christian Nielsen (Defensor Levinen).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Christian Nielsen for Assurancesvig og Fornærmelser mod en Dommer under og i Anledning af Udførelsen af hans Embedsgjerning. Natten mellem den 30te og 31te Oktober 1879 afbrændte en Smed Christen Christiansen tilhørende Smedie i True, der to Gange tidligere havde været nedbrændt og efter den sidste Gjenopførelse, et halvt Aar før Branden, endnu ikke var tagen i Brug. Smedien bestod af 5 Fag, hvoraf de 3 udgjorde Værkstedet, medens de 2 Fag vare indrettede til Arbejdsstue for Arrestanten, som er Tømrer og Glarmester, og i dette Rum havde sine Ejendele henstaaende, hvorimod han i den nærmeste Tid før Branden ikke havde haft Ophold i Smedien, idet han havde Arbejde hos Husmand Morten Nielsen i Døstrup, og da Smedien saaledes var ubeboet og ubenyttet, maa det formodes, at Ilden har været paasat, uden at der imidlertid er tilvejebragt nærmere Oplysning i saa Henseende. Ved det den 1 November optagne Brandforhør forklarede Arrestanten, at alle hans Ejendele fandtes i det ovennævnte østre Rum, hvori Ilden maa antages at være opstaaet, og vare brændte, og ved den af Agenten i Randers for Brand- og Livsforsikringselskabet „Danmark“, hvori Arrestanten havde sine Ejendele forsikkede for ialt 3025 Kr., den 3die f. M. afholdte Vurderingsforretning, blev det Reddede, der væsentlig kun bestod af Rester af Jern og andet Metal henhørende til Husgeraad, Værktøj og Redskaber taxeret til 53 Kr. 75 Ø., hvormed Arrestanten erklærede sig tilfreds, medens de Klæder, han var iført, og noget medhavende Værktøj samt

nogle ham tilhørende, hos fornævnte Morten Nielsen beroende Ejendele vurderedes til 52 Kr. 75 Øre. Arrestanten erklærede derhos under Tilbud af Ed, at der ikke var reddet Mere fra Branden end de fornævnte Gjenstande, og at Intet af det Forsikkrede var bortført fra Huset, og senere afgav han til Selskabets Agent en af ham forfattet specificeret Liste over, hvad han havde mistet ved Branden med derpaa af ham sat Vurdering, og blev der med denne Liste som Grundlag under en Taxationsforretning udarbejdet en Opgjørelse over det Brændte, hvorefter Arrestanten, der er Enkemand uden Familie, ifølge sit Opgivende havde mistet Klæder — derunder bl. A. 3 Dusin Sølvknapper til 18 Kr., 11 nye Skjorter til 33 Kr., 11 gamle do. til 13 Kr. 75 Øre, 3 Silketørklæder til 20 Kr. 68 Øre, til en samlet Værdi af ca 430 Kr., foruden Vadmel, Sommertøj og Lærred til ca. 59 Kr., endvidere Senge og Sengklæder af opgivne Værdi 720 Kr., Malerier, Skilderier og Bøger til Værdi 199 Kr., en ny Høvlebænk, et Egetrædrejelad og et Strygelad til 152 Kr., en stor Del Værktøj og Redskaber, oparbejdet Gavntræ for 380 Kr., 8 Fag Vinduer med Beslag, 5 Dusin Spejle, 4 Døre med Karme, 4 Lemme med Karme, 5 Trillebøre, 1 Høvlebænkfod m. m. A. Ved den af Agenten med tilkaldte Vurderingsmænd foretagne Taxation blev imidlertid den af Arrestanten opgivne Værdi over de tabte Gjenstande nedsat for Stengenes og Sengklædernes Vedkommende med Halvdelen og for Resten med en Trediedel, hvorpaa Arrestanten gik ind, og blev herefter Skaden efter Fradrag af Rudera opgjort til ialt 2025 Kr. 5 Øre, nemlig for Indboet 1251 Kr. 91 Ø. (efter Arrestantens Ansættelse 2065 Kr. 64 Ø.), for Brændsel, Avlsredskaber og Varer under Arbejde 54 Kr. 89 Ø. og for Værktøj og Materialier 718 Kr. 25 Ø. (efter Arrestantens Ansættelse 1140 Kr. 76 Ø.), hvorhos Arrestanten erklærede sig tilfreds med bemeldte Opgjørelse og rede til med sin Ed at bekræfte, at han ved Branden havde mistet de ved Forretningen som aldeles tabte anførte Gjenstande.

Da det imidlertid blev oplyst, at Arrestanten, der tidligere havde været tiltalt for Brandstiftelse og Forsøg paa Assurance-svig i Anledning af en i 1876 hans Hus i Tobberup overgaaet Ildebrand, under hvilken Sag han iøvrigt ved Højesteretsdom af 3 April 1878 blev frifunden, dog med Paalæg af Aktionens Omkostninger, efter sin Løsladelse af Arresten under en hos ham den 25de s. M. til Inddrivelse af Aktionsomkostningerne afholdt Fogedforretning, havde opgivet ikke at eje Andet end sine Gangklæder, 2 Høvlebænke, nogle Haandværksredskaber, et Klædeskab, en Grubekjedel og en Skovl, hvilke Gjenstande ikke skjønnedes at have en Værdi af 60 Kr., medens han i Slutningen af Maj 1879 tegnede Forsikkring i Selskabet „Danmark“ for 2065 Kr. og yderligere 5 Dage før Branden i True for 960 Kr., og da det endvidere blev oplyst, at han kort Tid før Branden havde

bortkjørt Sager fra Smedien, blev der indledet kriminel Undersøgelse imod ham. Under denne har han imidlertid vedholdende benægtet at have gjort sig skyldig i Assurancesvig, idet han har fastholdt, at hans Opgivende under den ovennævnte Fogedforretning om, hvad han dengang ejede, har været rigtig, og derhos med Hensyn til de forsikrede og efter hans Opgivende brændte Gjenstande, som han vil have erhvervet efter Fogedforretningen, har efterhaanden, som der fremkom Indicier mod ham, afgivet en Forklaring, der i det Væsentlige gaar ud paa Følgende:

Knap 8 Dage efter Arrestantens Løsladelse af Arresten, efter at den ovennævnte Højesteretsdom var afsagt, og han derpaa havde taget Ophold i Hobro, kom en Husmand Christen Jacobsen, der boede i Nærheden af bemeldte Kjøbstad, men senere, nemlig i September Maaned s. A., er død, ind til Arrestanten og bad ham om ikke at nære Had til ham for den af ham under Sagen om Ildebranden i Tobberup aflagte beedigede Forklaring om, at Arrestanten til ham havde udsagt, at det var nogle daarlige Personer, der boede i Arrestantens Hus i Tobberup, og at han, hvis han ikke kunde faa dem ud paa anden Maade, vilde brænde dem ud af Huset. Denne Forklaring erklærede Jacobsen, at han var bleven forledet til at afgive af nogle andre Personer, og for at gjøre denne sin Uret mod Arrestanten god igjen, tilbød han at give Sidstnævnte, hvad han selv havde modtaget for at forklare som ovennævnt, nemlig noget over 600 Kr. og forskjellige Varer, og da Arrestanten modtog dette Tilbud, kom Jacobsen nogle Dage efter igjen og overleverede Arrestanten 600 Kr. dels i Hundredekronesedler, dels i Ti- og Tyvekronesedler, hvilket sidste Opgivende Arrestanten stadig fastholdt gennem flere Forhør, indtil det blev betydet ham, at Sedler af den sidste Slags ikke eksisterede, hvorefter han forandrede sin Forklaring i saa Henseende derhen, at det var Tyvekronestykker i Guld, der fandtes mellem de ham leverede Penge. Foruden ovennævnte Sum og nogle mindre Pengebeløb fik Arrestanten endvidere en meget betydelig Del Sager og Varer af den mest forskellige Art, hvilke alle vare nye med Undtagelse af en brugt Sabel, og af disse Gjenstande, der bestode af Klædningsstykker af enhver Art og i stort Antal tilligemed en Del Vadmæl, Sommer-tøj og Lærred, en stor Del Husgeraad, saasom Kopper, Tallerkener, Lerfade og Krukker, Gryder, Thekjedler, Ildskovle, Skeer, endvidere et Egetræskab, en stor Del Værktøj, Beslag og Jern til do., Beslag til 8 Fag Vinduer og til 4 Døre og 4 Lemme. Bøger og Skilderier, Glas i Tavler af Værdi 110 Kr., 12 Flasker med Politurvarer, 1 Dunk og 2 Flasker med Fernis, ialt til en Værdi af 7—800 Kr., bragte Jacobsen selv de mindre Ting til Arrestanten, medens de større Gjenstande af ham bleve bragte hen i en nær Hobro liggende lille Granplantage, hvorfra Arrestanten saa i sin Fritid om Morgenen og Aftenen bragte dem

hjem til sin Bolig i Hobro i Maj og Juni 1878, og skete Overleveringen efter Arrestantens Forklaring paa den ovennævnte Maade, fordi Jacobsen ikke vilde have Sagen bekjendt og navnlig vilde holde den hemmelig for sin Hustru.

Ligesom der imidlertid ikke foreligger Nogetsomhelst for, at fornævnte Jacobsen skulde have aflagt urigtig Forklaring under den tidligere Sag, i hvilken Henseende ogsaa bemærkes, at et andet Vidne under bemeldte Sag har afgivet en med Jacobsens ganske stemmende Forklaring, saaledes er Urigtigheden af Arrestantens hele heromhandlede, i højeste Grad usandsynlige Forklaring, for hvilken Arrestanten ikke har kunnet anføre Noget, yderligere bestyrket ved forskellige under Sagen afhørte Vidners Udsagn.

Christen Jacobsens Enke har saaledes edelig forklaret, at hendes Mand lang Tid før sin Død var svag og sygelig og ikke kunde bestille Noget og at Forholdet mellem Ægtefællerne var et saadant, at det ligefrem er umuligt, at han uden hendes Vidende kunde bortgive saa mange Penge og Sager, og hun er overbevist om, at hendes Mand ikke kan have givet Arrestanten Andet end rene Ubetydeligheder i Penge eller Sager. Flere andre med Jacobsens Forhold bekjendte Mænd have bekræftet Enkens Udsagn og erklæret, at Jacobsen ikke var den Mand, der bortgav efter en saa stor Maalestok. og saavel den Kone, der boede i Hus sammen med Arrestanten i Hobro, som andre Vidner have, naar de vare inde i Arrestantens derværende Lejlighed i Maj og tildels Juni 1878, ikkun der set 2 Høvlebænke, noget Værktøj, Seng og Sengklæder og to Sæt Gangklæder, men ikke Gjenstande af den Slags, som Arrestanten vil have faaet af Jacobsen, navnlig ikke Kjøkkentøj eller Porcellæn af synderlig Betydning, ligesom Arrestanten efter deres Forklaring dengang beklagede sig over Penge-mangel, og har den førstnævnte Kone heller ikke nogensinde set Jacobsen besøge Arrestanten, uagtet Førstnævnte efter Arrestantens Forklaring om de Gange, da han kom med Penge, og om Antallet af de Ting, han skal have bragt Arrestanten, jevnlige maatte være kommen i hans Bolig.

Medens de omforklarede Gjenstande, Arrestanten vil have modtaget fra Jacobsen, horte ind under den første af Arrestanten i Maj 1879 tegnede Forsikkring, har han med Hensyn til den sidste 5 Dage før Ildebranden tegnede Assurance paa 960 Kr. forklaret, at den angik forskellige Sager, som han havde faaet af Enken Gjertrud Sørensen af Karlby, hos hvem han boede fra 1 August 1878, da han flyttede fra Hobro, og til April 1879, idet de paagældende Ting skulde være overladte ham som Vederlag for de Forstrækninger, han dels i kontante Laan, dels ved Indkjøb af Kjøbmandsvarer og ved Betaling af hendes Skyld til forskellige havde ydet Enken i den Tid, han opholdt sig hos hende, hvilke Forstrækninger efter Arrestantens Opgivende skulle

have andraget mindst 500 Kr. Rigtigheden heraf er imidlertid modsagt af Enken, navnlig forsaa vidt angaar, at han skulde have givet hende kontante Penge eller betalt Varer kontant for hende, hvorimod det er oplyst, at han, der iøvrigt efter Enkens Forklaring, medens han boede hos hende, har oppebaaret, hvad der indkom ved Salget af noget hende tilhørende Korn samt af hendes Ko, har afgjort nogle hende vedrørende Regninger ved at overlade Paagjældende nogle ham tilhørende Ting som Vederlag, om end ikke tilnærmelsesvis til en Værdi som den ovennævnte, idet han bl. A. til en Møller i Kongsvad Mølle overlod en Hovlebænk for et Tilgodehavende paa 50 Kr. hos Enken og i Oktober 1879 overlod Niels Jensen, kaldet Gaardskarl, der tilligemed sin Søn havde 82 Kr. tilgode hos Enken, en Del fra Smedien hentedede Ting, hvorom nærmere nedenfor, samt havde lovet at levere Enkens Datter, der er gift med bemeldte N. J. Gaardskarls Søn, en Del Gjenstande for ca. 60 Kr., og hvad de Ting angaar, som Arrestanten vil have modtaget af Enken og de af ham herpaa opgivne Værdier, er der ogsaa en saadan Uoverensstemmelse mellem Arrestantens og den af Enken afgivne beedigede Forklaring og de øvrige i saa Henseende tilvebragte Oplysninger, at Førstnævntes Opgivende i saa Henseende maa anses vitterlig urigtig. Ikke blot har Enken benægtet at have overladt ham en Del Ting, som han efter sine Opgivelser til Assuranceagenten vil have mistet ved Branden og som han efter sit Foregivende vil have faaet af hende, men hun har ogsaa med Hensyn til de af Arrestanten opgivne Værdier anført, at hun i det Hele antager, at de ere overdrevent høje og at navnlig de Gjenstande, som hun med Sikkerhed mindes at have givet Arrestanten, for Størstedelen ere ansatte til en Værdi, der paa ingen Maade svarer til den virkelige. Medens saaledes Arrestanten har anført, at han fik af Enken to uldne Dynere og to do. Puder med Fjer, et Par Lagener og en Seng, ialt for Agenten opgivet til en Værdi af 300 Kr., har Enken forklaret, at hun heraf kun har givet ham en Dyne og en Pude uden Fyld, hvilke efter hendes bedste Overbevisning ikke vare 10 Kr. værd, og 2 Fustager, som ifølge Arrestantens Opgivende gaves ham fyldte med en stor Del Tallerkener, Kopper o. s. v., og hvis Værdi han har opført med 50 Kr. 75 Øre, vare efter Enkens Forklaring ikkun fyldte med gammelt Skramleri af højst ringe Værd; en Kaffe kjedel, af Arrestanten ansat til 7 Kr. 35 Øre, angiver Enken som gammel og med et Hul, og efter hendes Forklaring vare de to Uhre, som af Arrestanten ere vurderede til 32 Kr. 50 Øre og 8 Kr. 50 Øre, gamle og ikke kunde gaa, medens hun kun ansætter en Reol, der af Arrestanten var opgivet til en Værdi af 15 Kr. 75 Øre, men som han rigtignok vil have lavet om og malet, til ikke 4 Kr. værd, hvorhos det Gavntræ, hun har overladt Arrestanten, og som denne ansætter til 100 Kr., efter Enkens Mening var af

ringe Værdi, naar undtages 5 eller 6 gode Fjæl. I det Hele mener hun, at samtlige de Arrestanten af hende overladte Gjenstande, hvis Værdi Arrestanten efter sit Opgivende til Agenten har beregnet til ca. 800 Kr., næppe nok har været 200 Kr. værd, i hvilken Henseende hun ogsaa har forklaret, at en af de Mænd, der flyttede for Arrestanten, da han tog til True, ytrede, at meget af det ikke var værd at flytte eller bedre end at putte i Kakkelovnen, og to af de Mænd, som flyttede for Arrestanten, have ligeledes forklaret, at det var Ting af ringe Værdi, de kjørte med.

Men foruden at der efter det Ovenanførte maa gaas ud fra, at det i alt Fald for den overvejende Dels Vedkommende maa anses urigtigt, hvad Arrestanten har forklaret om de forskellige Maader, hvorpaa han vil have erhvervet Størstedelen af de af ham som brændte opgivne Ting, er der ogsaa under Sagen fremkommet Oplysninger, hvorefter det maa antages, at Arrestanten har bortført forskellige Ting fra Smedien forinden Branden, og at han har havt flere af sine Ejendele henstaaende andre Steder, uden at der efter de foreliggende Omstændigheder findes at kunne tages noget Hensyn til hans under Forhøret fremsatte Opgivende om, at de paagjældende Gjenstande ikke henhørte under Forsikringen. Dette gjælder navnlig om en Del Ting, som forefandtes hos Gaardmand A. C. Bundgaard i Karby, og om hvilke det er oplyst, at Arrestanten, efter hvad der maa antages, har en Markedsdag den 24 Oktoker 1879 efter indhentet Tilladelse sat 1 Hængeskab, 1 stor og 3 mindre Kasser m. m. ind hos en Kjøbmand i Hobro, fra hvem bemeldte Bundgaard, der af Arrestanten var anmodet om at opbevare nogle Gjenstande for ham, idet Sidstnævnte ikke havde Plads til dem, hentede dem og beholdt dem hos sig, indtil de bleve tagne i Rettens Forvaring. Kasserne fandtes fyldte med Farve og Glasstykker samt en stor Del Værktøj og andre Redskaber, saasom Høvle af forskjellig Art, Skruer, Skruesnit og Nøgle, Høvljern, Pudsebrædter, Støvlknægte, Ramer, Savarne og Savbjælker m. m., endvidere forefandtes en Skabder og en Reol til Værktøj foruden det ovennævnte Hængeskab. Hvad dette sidste angaar, er det oplyst, at det er lavet af Snedker J. M. Lauritzen og først blev færdigt i Sommeren 1879 samt at Arrestanten fik det udleveret før Smediens Brand, og to Sønner af Smediens Ejer have ogsaa ment at kunne gjenkjende det som et, der henstod i Arrestantens Arbejdsstue, idet det dog dengang havde en anden Farve, der nu kun eksisterede paa Skabets Overkant, men uden at der dog ved deres Forklaring, der tildels staar i Modstrid med andre Oplysninger, anses tilvejebragt Bevis i saa Henseende. Med Hensyn til de øvrige hos Bundgaard beroende Gjenstande, som efter Arrestantens Opgivende skulle være af ham transporterede til Hobro fra Morten Nielsens Hus paa 2 Trillebøre, har Arrestanten

forklaret, at han dels har faaet dem af nogle Rejsende, dels forarbejdet dem selv, og gaar hans Forklaring ud paa, at han en gang i September 1879 paa Vejen fra Hobro i Nærheden af ovennævnte Morten Nielsens Hus i Døstrup mødte en med to Heste forspændt Befordring, hvorpaa der sad tre Personer, hvis Haar hang dem langt ned over Skuldrene, og hvis Klædedragt var forskjellig fra den her i Landet brugelige. Da Personerne, som Arrestanten benævner Ægyptere, naaede ham, sprang de ned af Vognen, henlagde en Del Sager paa Vejen og betydede Arrestanten ved deres Fagter, at de vilde have Penge for at kunne skaffe sig Noget at spise, og at de for at faa Penge vilde have Arrestanten til at købe de paa Vejen henlagte Sager. Da Arrestanten tog sin Pengepung frem og de Rejsende saa denne, bleve de ved med at pege paa Pungen og Sagerne, og Arrestanten, der frygtede for, at de Rejsende vilde tage Pungen fra ham uden videre, foretrak derfor at tage imod Sagerne som et Slags Vederlag for den Sum af ialt 60 Kr., som han maatte overlade dem, hvorefter de Rejsende, der senere bleve efterfulgte af to andre Befordringer med samme Slags Folk paa, droge videre. Foruden 18 Skjorter, hvoraf de 14 vare mærkede aldeles overensstemmende med hans egne Skjorter, nemlig med C. N. S. og fortløbende Nummere, fandtes der mellem Sagerne flere Klæder, noget Træskramleri, en Del forskellige Høvle, Savarme, Savbjælker og andet Værktøj, en Kasse med Farve, Støvleknægte, en Reol til Værktøj m. m., og alle disse Ting bragte Arrestanten efter sit Opgivende op paa Morten Nielsens Loft og gjemte dem bag ved det Halm, hvori han om Natten laa. Ligesom han imidlertid paa Forespørgsel om, hvorfor han gjemte Tingene saaledes, ikkun har givet det Svar, at det havde han Lov til, saaledes har han heller ingen anden Grund angivet til, at han ikke meddelte Morten Nielsen eller dennes Hustru Noget om sit Møde med de Rejsende og om de fra dem modtagne Gjenstande end at de Paagjældende vare paa Arbejde, hvorimod han alene vil have omtalt det til en hos M. Nielsen boende, men i Begyndelsen af December 1879 afdød Kone, som ogsaa skal have disponeret over nogle af Skjorterne, saa at Arrestanten, der først ikke havde vedkjendt sig tre hos M. Nielsen forefundne, som ovennævnt, mærkede Skjorter, ikke ved, hvor mange der er tilbage. Medens Arrestanten, der iøvrigt først under Forhøret ikke vilde opgive, hvad det var for Ting, han fik af de Rejsende, under Paaberaabelse af, at det ikke vedkom hans Sag, men først afgav Forklaring herom, da de hos Bundgaard forefundne Ting bleve gennemgaaede med ham, altsaa vil have modtaget en Del af disse fra de Rejsende, har han om Størsteparten af de øvrige Gjenstande, navnlig Haandværkstøj forklaret, at han selv hos Morten Nielsen har tilvirket dem efter 1 November 1879.

Ligesom det imidlertid efter det Ovenanferte maa anses oplyst, at Sagerne, der svare til Ting, som af Arrestanten ere opgivne som brændte, ere henbragte til Bundgaard i Slutningen af Oktober, saaledes gaa ogsaa Morten Nielsens og Hustrus beediggende Forklaringer ud paa, at Arrestanten, der efter 1 November ikkun enkelte Gange opholdt sig hos dem, ikke har lavet noget-somhelst hos dem i November, idet han hverken havde Tid, Rum eller Rødskeer dertil, hvorhos de fremdeles have udsagt, at hverken Arrestanten eller den ovennævnte gamle Kone nogen-sinde har omtalt Noget for dem om de Rejsende, om hvilke der iøvrigt heller ikke ved andre Deponenters Forklaring har kunnet oplyses Noget, og at det er umuligt, at Arrestanten kan have gjemt de paagjældende Sager paa Loftet, hvor der ikkun var meget lidt Halm, og bærer ogsaa hele Arrestantens Forklaring om de Rejsende og de fra dem modtagne Gjenstande i den Grad Usandsynlighedens Præg, at der ikke vil kunne tages noget Hensyn til samme, hvortil endvidere kommer, at en Søn af Smediens Ejer blandt de hos Bundgaard forefundne Ting ogsaa har gjenkjendt saavel en Falskhøvl som en i Hængeskabet liggende Skruenøgle samt en sammesteds forefunden Pakke Fotografier, som Ting, han havde set Arrestanten i Besiddelse af i Smedien, og er han ogsaa overbevist om, at ogsaa de andre paagjældende Sager have været i Smedien førend Branden, hvilken Forklaring for Fotografiernes Vedkommende ogsaa er tiltraadt af Broderen, der ligeledes paastaar, at Gjenstandene ligne dem, som fandtes før Branden i Smedien. Begge de ommeldte Vidner have derhos beediget deres Forklaringer.

Endvidere er det oplyst, at Arrestanten tvende Gange i den nærmeste Tid før Branden har ladet bortkjøre Ting fra Smedien; i Oktober 1879 anmodede Arrestanten nemlig den fornævnte Niels Jensen Gaardskarl af Døstrup om at lade en Befordring gaa til True for at hente nogle Sager der, hvilke Arrestanten efter Jensens Forklaring ønskede afhentede om Natten, hvad Sidstnævnte imidlertid ikke vilde gaa ind paa; derimod sendte han en senere Dag sin Svigerdatter og hendes Moder med Vogn til Smedien, og disse medbragte derfra et gammelt Sengested, en Stol, nogle Hylder, 7½ Vindueskarmer, en Dør med Karm og tre Lemme med Karmer, hvilke Gjenstande, hvoraf tilsvarende Ting findes opførte i Arrestantens Fortegnelse over det Brændte, skulde afgaa i Jensens og Søns ovennævnte Tilgodehavende hos Enken Gjertrud Sørensen i Karlby, men iøvrigt vare gamle Sager, som efter Jensens Formening ikke vare 8 Kr. værd og, efter hvad han antager, tildels købte paa en Auktion i Hobro, medens Sagerne efter Arrestantens Forklaring vare Ting, han selv havde lavet til Jensen og derfor Forsikringen uvedkommende. Den anden Gang, der bortkjørtes Ting fra Smedien, var efter de aflagte Vidneforklaringer den 20 Oktober 1879, idet Arrestanten indtrængende

havde anmodet Bager Jens Hansen af Hobro Mark om at kjøre for ham, der gjerne vilde have sit Haandværkstøj bort, fordi han efter sit Opgivende frygtede en forestaaende Udpantning, hvorefter Hansen ogsaa paa sin Vogn bortkjørte fra Smedien 2 Hjulbøer, en Fod til en Høvlebænk, nogle Kasser, hvis Indhold ikke er oplyst, m. m. Sagerne bleve først anbragte hos Snedker Lauritzen, der imidlertid ikke vilde beholde dem hos sig, medens han dog fik en Dyne i Bytte for en ham tidligere af Arrestanten overdraget Dyne, og nogle Aftener derefter afhentede Arrestanten Sagerne, hvoraf Hansen havde faaet en Ramme til en Lem og en Dør samt en Hjulbør og en Frakke som Betaling for Kjørslen, medens Høvlebænkfoden i Forbindelse med et Stykke Gavnbøgetræ og nogle nye Savblade og Savarme før Branden blev bragt til Snedker Moltzen af Hobro, der forinden havde faaet en Drejebænk af Arrestanten for at reparere og som ogsaa skulde lave en Plade til Høvlebænken. Hvor Arrestanten har bragt Kasserne hen, er vel ikke oplyst, men det ligger efter Tiden og hans Opgivende til Hansen om, at det var Haandværkstøj, han vilde have bort fra Smedien, nær at antage, at det er disse Kasser, der den 24 Oktober bleve bragte til en Kjøbmand i Hobro og derefter til Bundgaard.

Hvad endelig angaar Antallet og Omfanget af de Ejendele, der efter Arrestantens Opgivende skulle være brændte, har Arrestanten efter, som anført, først at have angivet, at de alle henlaa i hans Arbejdsstue i den østre Del af Smedien senere forklaret, at han, forinden han den 20 Oktober forlod denne, havde med Assistance af dens Ejer, der imidlertid har benægtet dette, foretaget en Omflytning af sine Ting, saaledes at det Meste var samlet nede i Arbejdsstuen, hvor der var saa opfyldt, at der ikkun lige var Plads til at komme ind for at hente en Høvlebænk, medens der dog ogsaa var fuldt oppe paa Bjælkerne over Arbejdsstuen, over hvilken intet Loft var, idet der var lagt saa meget der kunde være, efter at Bjælkerne til syv af Arrestanten forarbejdede Væve vare lagte hen over Loftsbjælkerne, for at andre Ting kunde lægges derover. Heroppe laa, efter Arrestantens Foregivende ikke blot Størstedelen af de fra Enken Gjertrud Sørensen modtagne, i Forvejen der beroende Ting, men ogsaa en Del andre, og af større Ting, der laa deroppe, husker Arrestanten bestemt 2 Døre med Beslag og Plankekarme, 4 Lemme med Plankekarme, en Dør med Egetræs do., 8 Fag Vinduer med Glas og Beslag, 3 Skabe og foreøvrigt alt oparbejdet Gavntræ af Værdi 320 Kr.

En Mængde under Sagen afgivne edelige Vidneforklaringer lade imidlertid ingen Tvivl tilbage om, at der ikke forinden Branden har været Gjenstande af Omfang og Antal, som af Arrestanten opgivet, eller om at det er umuligt, at Saadant kan være brændt efter hvad der under Branden observeredes. Politibetjent

Drewes, der i Juli eller August 1879 var inde hos Arrestanten for at foretage en Ransagning i hans Arbejdsstue, saa kun en Høvlebænk, en gammel Alkoveseng, noget Værktøj og et lille Hængeskab, maaske et Bord og et Par Stole, samt paa Loftet, hvor der ikke var Spor af Sengklæder, en lille Bunke gamle Klæder og noget Gavningstræ, men ikke Spor af nye Klæder, og hvad der var i Rummet kunde, afset fra Høvlebænken og Værktøjet, ikke være over 100 Kr. værd. Niels Jensen Gaardskarls Svigerdatter, der, som meldt, i Oktober 1879 var med at afhente nogle Arrestanten tilhørende Ting fra Smedien, har forklaret, at hun dengang ikke i Arbejdsstuen saa nogen Høvlebænk og heller ingen Sengklæder, af hvilke sidste Arrestanten vil have mistet for ca. 700 Kr., eller oparbejdet Gavntræ, uagtet Rummet ikke var meget stort. Derimod var der en rødmalet Kasse fæstet til en Stage i Loftet, og i denne, der nok skulde forestille Arrestantens Seng, forekommer det hende ogsaa, at hun saa nogle Sengklæder, men mange var der ikke. En af Smedens ovennævnte Sønner, der oftere har været i Smedien, sidste Gang i Høstens Tid 1879, og set omtrent Alt, hvad Arrestanten havde der, har forklaret, at han med Bestemthed ved, at Arrestanten ikke havde de af ham som brændte opgivne to nye Olmerdugs Dyner med Dun, hvorimod der kun var en gammel Dyne og Pude og en gammel Underdyne eller Madrats, ligeledes havde Arrestanten dengang en Del nyt Værktøj, men Resterne heraf fandtes ikke paa Brandstedet, men derimod vel en Del Savblade og Høvlejern, hvorpaa Arrestanten samlede. Efter Vidnets Skjøn kunde alle Arrestantens Ejendele i Smedien næppe sættes højere end til 400 Kr. Fem andre Vidner, deriblandt Brandfogden, som alle kom tilstede under Branden, de Fleste før Spænderne endnu vare faldne og medens Bjælkerne endnu laa over Smedien, om de end vare svedne eller antændte, have alle erklæret, at der ikke kan have været ret meget af brændbare Sager inde i det østre Rum, som de hunde overse gennem en aaben Lem, og at der navnlig ikke var noget Spor at se af Trævarer pakkede paa Bjælkerne over Arrestantens Kammer, samt at det særlig har været umuligt, at større Ting af Træ, som Høvlebænk, Karme, Vinduer, Døre og Væve skulle være helt fortærede, eller en større Del af Træ samt Sengklæder og Gangklæder af Uld brændte, uden i alt Fald i ubetydelig Mængde, da der slet ikke fandtes Rester deraf, hvorhos flere af Vidnerne have udsagt, at der, da de saa ind i Rummet, midt i samme laa noget Lyng og Halm, der endnu ikke var opbrændt; men med denne Forklaring lader sig aldeles ikke forene den paa Arrestantens Liste opførte store Mængde Klædningsstykker, Dyner, Puder, Borde, Kister og andre Møbler, store Træting, som en ny Høvlebænk, et Egetrædrejelad, et Strygelad, et Hakkelseskjæreværk, en Høvlebænkfod, 4 Døre, 4 Lemme med Karme, 4 Trillebøre, oparbejdet Gavntræ af Eg, Bøg, Ask, Fyr

m. v., af opgiven Værdi 380 Kr., foruden 8 Vinduer med Beslag, en stor Del Glas og mange andre Gjenstande, saa at det efter de foreliggende Oplysninger maa anses umuligt, at der har været tilstede Ting af endog tilnærmelsesvis saa stort Antal og Værdi, som af Arrestanten opgivet.

Idet det nu derhos, hvad særlig Arrestantens Værdiansættelse af de som brændte opgivne Gjenstande angaar, ogsaa bør fremhæves, at Arrestanten strax ved den paagjældende Forretning gik ind paa den ovenfor nævnte betydelige Nedsættelse fra Agentens og de tilkaldte Vurderingsmænds Side af de af Arrestanten satte Værdier, nemlig for Sengklædernes Vedkommende med Halvdelen og for det Øvriges Vedkommende med en Trediedel, i hvilken Henseende dog bemærkes, at Arrestanten senere under Forhøret har anført, at hans Indvilgelse i Nedsættelsen kun gaves i den Forventning, at Beløbet snart efter vilde blive udbetalt og at han nu agter, hvis Overenskomsten ikke maatte være til Hinder derfor, at gjøre Krav paa den ham efter hans Værdiangivelse tilkommende fulde Erstatning, samt idet det ligeledes er oplyst, at den af Arrestanten forfattede Liste over det ved Branden i True Tabte har paa mange Punkter en mærkelig Overensstemmelse med, hvad Arrestanten under den tidligere Undersøgelse om Branden i Tobberup opgav at have mistet, findes der efter alt det Ovenanførte tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at han har gjort sig skyldig i Assurancesvig, ikke blot ved at tegne Forsikkring paa Gjenstande, hvoraf han ikke har været i Besiddelse og til en Værdi, som langt overstiger hvad hans Ejendele maa antages at have været værd, men navnlig ogsaa ved overfor Forsikringselskabet at fremsætte Paastand om Erstatning for Ting, han ikke har havt eller ikke har mistet ved Branden, og til Værdier, som i alt Fald langt overstiger, hvad hans ved Branden tilintetgjorde Ejendele have været værd, og som kun kunne antages opgivne for at besvige Selskabet.

Hvad endelig angaar den anden Del af Sigtelsen, er det oplyst, at Arrestanten saavel i Breve til Forhørsdommeren som under Forhøret, gennem Udtalelser, han udtrykkelig har forlangt tilførte Protokollen, er fremkommen med grove Sigtelser og fornærmelige Udladelser mod Forhørsdommeren, gaaende ud paa, at Arrestanten mistænker ham for at føre falsk Protokol og alle Steder hører om hans daarlige Rygte og om at han tager mod Bestiklinger og gjør den Fattige Uret, at Forhørsdommeren, efter hvad Andre har fortalt Arrestanten, har søgt at skaffe falske Underskrifter tilveje og truet Vidner til at afgive falsk Forklaring m. m. Disse Sigtelser har Arrestanten vedkjendt sig og fastholdt under et af den Sættedømmer, der har afsagt Dom i Sagen, afholdt Forhør, og da de maa anses aldeles ubegrundede, samt da det selvfølgelig ikke kan diskulperes Arrestanten, at han efter sin Forklaring kun er fremkommen dermed, fordi han følte sig

krænket ved forskellige af Forhørsdommeren mod ham brugte Udtalelser, hvorefter han beskyldtes for Ting, han ikke har gjort, og da Arrestantens Opgivende om, at han ikke har havt til Hensigt at fornærme Dommeren, efter Indholdet af de paagjældende Udtalelser ikke kan komme i Betragtning, maa han anses overbevist om at have gjort sig skyldig i Fornærmelse mod Dommeren under og i Anledning af dennes Embedsgjerning.

Efter alt det Ovenanførte vil Arrestanten, der er født i Aaret 1837 og mod hvem der tre Gange har været indledet offentlig Undersøgelse, første Gang i 1868 i Anledning af, at et ham tilhørende Hus paa Sjørsløv Hede var brændt, anden Gang i 1871 i Anledning af, at hans Hustru og tvende Børn fandtes afivede ved Hængning og Kvælning, uden at der imidlertid i de to nævnte Tilfælde beordredes nogen Aktion mod ham i den Anledning, og tredje Gang i 1876, under hvilken sidste Sag han imidlertid, som ovennævnt, blev frifunden ved Højesteretsdom af 3 April 1878 for Sigtelse for Brandstiftelse og Forsøg paa Assurancesvig, for sit ovenomhandlede Forhold være at anse efter Straffelovens §§ 259 og 101 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt ved Underretsdommen til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og bemeldte Dom, ved hvilken det tillige rettelig er paalagt Arrestanten at udrede Aktionens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste, dog at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten findes at burde bestemmes til henholdsvis 70 Kr. og 50 Kr., hvorhos Arrestanten vil have at betale i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 70 Kr. til hver.

Hvad angaar Sagens Behandling i 1ste Instants bemærkes, at Undersøgelsen, under hvilken Arrestanten har hensiddet fængslet siden 20de Januar 1880, vel, saalænge den ledes af den ordinære Forhørsdommer, der sluttede Forhørene den 13 Septbr. 1881, i det Hele maa anses at være fremmet med utilbørlig Langsomhed, men i Betragtning af de med Undersøgelsen forbundne særegne Vanskeligheder, der navnlig for en væsentlig Del hidrøre fra Arrestantens egen Optræden og hans mange Opgivender og Fordringer om Sagens Oplysning, samt fra Nødvendigheden af Optagelsen af en stor Del subsidiære Forhør fra andre Jurisdiktioner og Varetægtsfængslets Beliggenhed i lang Afstand fra Jurisdiktionens Thingsted, findes der dog ikke aldeles tilstrækkelig Anledning til derfor at paalægge Forhørsdommeren Ansvar.

2den extraordinære Session.

Mandagen den 28 August.

Nr. 241.

Advokat Nellemann

contra

Knud Christian Jensen og Hans Pedersen (Liunge)
(Defensor Henrichsen),

der tiltales, Førstnævnte for Tyveri eller bedrægeligt Forhold og Sidstnævnte for Tyveri eller bedrægeligt Forhold samt for Forsøg paa Forledelse til at afgive falsk Forklaring for Retten.

Bjerger-Aasum Herreders Extrarets Dom af 8 Februar 1882: Tiltalte, Gaardejer Knud Christian Jensen af Røjerup Mark, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og Arrestanten Hans Pedersen med Tugthusarbejde i 2 Aar. I Erstatning til Kapitain Niels Olaf Villiam Dahl i Slagelse bør Tiltalte og Arrestanten En for Begge og Begge for En betale 50 Kr. Alle af Arrestantens Anholdelse og Arrest og iøvrigt af Aktionen flydende Omkostninger, hvorunder i Salær til Aktor, Kancelliraad, Prokurator Borch, 30 Kr. og til Defensor, Prokurator Kramer, 25 Kr., bør udredes af Arrestanten, dog saaledes, at Tiltalte in solidum med Arrestanten udreder $\frac{1}{5}$ af bemeldte Omkostninger. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Juni 1882: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Tiltalte, Gaardejer Knud Christian Jensen af Røierup Mark, bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Wolff og Herforth, betaler Arrestanten Hans Pedersen eller Hans Pedersen Liunge, 10 Kr. til den Førstnævnte og 30 Kr. til den Sidstnævnte og i Salær til den subsidiære Defensor, Prokurator Deichmann, 10 Kr., dog at Tiltalte in solidum med ham heraf tilsvares $\frac{1}{5}$. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør

ved Magt at stande. Advokaterne Nellesmann og Henrichsen tillægges i Salarium for Højesteret hver 50 Kroner, der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Bjerge-Aasum Herreders Extraret hertil indankede Sag tiltalte Gaardejer Knud Christian Jensen af Røierup Mark og Arrestanten Hans Pedersen eller Hans Pedersen Lunge for Tyveri eller bedrageligt Forhold, Arrestanten tillige for Forsøg paa Forledelse til at afgive falsk Forklaring for Retten.

Det er ved Arrestantens og Tiltaltes Tilstaaelser i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger bevist, at Arrestanten en Aften efter almindelig Sengetid i August f. A., medens han tjente paa den Kapitain Niels Dahl tilhørende Gaard „Rosenlund“ som Arbejdsmand eller Tjenestekarl, i Forening med Tiltalte har fra bemeldte Gaard af den derværende Sædbeholdning bragt 3 Traver o: 120 Neg utærsket Blandkorn hen til Tiltaltes nærliggende Gaard, hvor de aflæssede det i Tiltaltes Lade. Da det Passerede var blevet bemærket af en paa „Rosenlund“ tjenende Pige Ane Margrethe Jacobsen, der, medens Paalæsningen fandt Sted, stod op og gav sig i Samtale med dem, gik Tiltalte endnu samme Nat tilbage til Gaarden og bad Pigen om at tie med, hvad hun havde set, idet han lovede at ville erstatte den borttagne Sæd. Pigen underrettede imidlertid Gaardens Bestyrer Schwartz, der ligesom selve Ejeren paa den omhandlede Tid var fraværende, om hvad der var sket, og da Schwartz senere opfordrede Tiltalte til at tilbagelevere det, han havde bortført, bragte Tiltalte i September f. A. ca. 50 Neg af sin egen Gaards Høst til „Rosenlund“. Tiltalte har erkjendt at have bortført de 3 Traver Neg uden Ejeren og Gaardbestyrerens Vidende og Villie i den Hensigt at til egne sig dem, og at han var sig det Ulovlige heri bevidst, idet han godt indsaa, at Arrestanten ifølge dennes Stilling paa Gaarden var aldeles uberettiget til at disponere over Sæden til Fordel for Tiltalte. Efter hans Forklaring havde Arrestanten samme Aften spurgt ham, om han vilde have et Læs Hø, hvilket Tilbud han modtog, skjøndt han nok kunde indse, at det ikke var rigtigt, da Schwartz ikke var tilstede paa Gaarden. Da de derefter i Følge med hinanden vare komne til „Rosenlund“, tilbød Arrestanten ham i Stedet for Høet et Læs Blandkorn, hvilket Tiltalte gik ind paa at modtage. Tiltalte, der ikke har betalt Arrestanten Noget i Anledning af det Passerede, men nogen Tid i Forvejen havde lovet Arrestanten billigt Kjøb paa en Skjæppe Kogeerter,

antog, at Udleveringen af Sæden var en Gjenvillighed af Arrestanten dels for hint Løfte, dels for ydede Høsttjenester. Arrestanten har derimod, næst at erkjende, at han var uberettiget til at disponere over Gaardens Produkter uden dertil givne Tilladelse eller Ordre, vedholdende forklaret, at Tiltalte ved den ommeldte Lejlighed under Paaberaabelse af en forudgaaet Aftale mellem ham og Schwartz begjærede at laane 3 Traver Neg, og at Arrestanten efterkom denne Anmodning, fordi Schwartz inden sin Bortrejse fra Gaarden havde paalagt Arrestanten, at dersom Tiltalte forlangte at laane Nogetsomhelst fra Gaarden, skulde Arrestanten strax levere ham det. Ligesom Tiltalte imidlertid bestemt har benægtet, at der mellem ham og Arrestanten har været Tale om noget Laan eller om nogen mellem ham og Schwartz truffen Aftale, saaledes har Schwartz edelig benægtet, at have givet Arrestanten Ordre til at laane Tiltalte Nogetsomhelst eller at have brugt Yttringer, der af Arrestanten kunde opfattes som Samtykke til at laane Tiltalte Sæd. Herefter og naar henses til, at Bortførelsen af Sæden foregik paa en saa usædvanlig Tid, hvortil endvidere kommer, at ovennævnte Ane Margrethe Jacobsen edelig har forklaret, at Arrestanten ved sin Hjemkomst den paagjældende Nat truede hende med at ville slaa hende ihjel, hvis hun meldte det Passerede til Gaardens Ejer, findes der ikke at kunne tages noget Hensyn til den af Arrestanten, der tidligere oftere har været straffet for Ejendomsindgreb, afgivne, af Intetsomhelst bestyrkede Forklaring, og det her omhandlede Forhold vil derfor være at tilregne saavel Arrestanten som Tiltalte som Tyveri. Derimod findes der, forsaavidt Arrestanten er sigtet for under sin Tjeneste paa „Rosenlund“ at have begaaet andre Tyverier sammesteds, ikke imod hans Benægtelse at være fremkommet tilstrækkelige Beviser til at anse ham skyldig heri. Dette gjælder navnlig ogsaa om Sigtelsen for, at 2 Tdr. Rug, som Arrestanten har solgt i Odense sammen med en ham af Schwartz til Salg overleveret Tønde Rug, skulle være stjaalne af Arrestanten paa „Rosenlund“, idet hans Forklaring om ogsaa at have modtaget disse 2 Tdr. Rug af Schwartz, hvem han vil have leveret de af ham derfor modtagne Penge, ikke er godtgjort at være urigtig.

Endelig er Arrestanten aktioneret for at have gjort sig skyldig i Forsøg paa Forledelse til at afgive falsk Forklaring i Retten ved i Oktober f. A., forinden Undersøgelsen i nærværende Sag var paabegyndt, at have opfordret Tiltalte til, hvis denne skulde komme i Retten og afgive Forklaring om de fornævnte 2 Tdr. Rug at udsige, at de tilhørte Tiltalte, hvilken Opfordring Tiltalte afslog at efterkomme, ligesom han, efter at være stillet for Retten, har forklaret, at disse 2 Tdr. Rug vare ham uvedkommende. Arrestanten har vedgaaet at have rettet den ommeldte Opfordring til Tiltalte, men har derhos paastaet, at det skete efter Anmodning af Schwartz, og at Arrestanten, der vil have været ube-

kjendt med, hvorledes Forholdet i Virkeligheden var, ikke vidste, at Opfordringen gik ud paa, at forlede Tiltalte til at forklare urigtigt. Vel har nu Schwartz nægtet at have stillet nogen saadan Anmodning til Arrestanten, men da denne vedblivende har fastholdt Rigtigheden af sin Forklaring findes det betænkeligt at statuere, at Arrestanten imod bedre Vidende har villet forlede Tiltalte til at afgive urigtig Forklaring, og Arrestanten vil saaledes under denne Del af Sagen være at frifinde. Tiltalte er født den 14 Juni 1847 og ikke funden tidligere straffet efter Dom, hvorimod Arrestanten, der er født den 29 August 1826, bl. A. er anset ved Tybjerg Herreds Extrarets Dom af 26 April 1852 for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Kjær Herreds Extrarets Dom af 2 Juni 1862 for Tyveri, Hæleri og ulovlig Omgang med Hittegods med lige Arbejde i 2 Aar, ved Højesterets Dom af 3 November 1869 som for 3die Gang begaaet Hæleri med lige Arbejde i 1 Aar og senest ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 9 September 1876 for 1ste Gang begaaet Tyveri eller som for 4de Gang begaaet Hæleri med Tugthusarbejde i 2 Aar, hvorhos Arrestanten flere Gange har været arresteret som mistænkt for Tyveri, uden at der blev anlagt Sag imod ham.

Ifølge det Foranførte ville de nu være at anse, Tiltalte efter Straffelovens § 228, Arrestanten efter dens § 230, 1ste Led, eller i Medfør af dens § 241, 2det Led, efter § 238 som for 5te Gang begaaet Hæleri. Da den ved Underrettsdommen for Arrestanten fastsatte Straf af Tugthusarbejde i 2 Aar efter Omstændighederne findes passende, medens Tiltaltes Straf, der ved samme er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, findes at burde fastsættes til lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage, samt da bemeldte Doms Bestemmelser om Aktionens Omkostninger og den Bestjaalne tilkommende Erstatning billigis, vil Dommen være at stadfæste med den anførte Forandring i Straffetiden for Tiltalte.

Rettelse.

Side 357, L. 4 f. o.: maa der ved, skal være: maa der mod.

Færdig fra Trykkeriet den 1 Septbr. 1882.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1882—83.

Nr. 26.

Tirsdagen den 29 August.

Nr. 238.

Advokat Halkier

contra

Jens Nielsen (Defensor Nellemann),

der tiltales for at have ombragt sin Hustru.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 12 April 1882: Arrestanten Jens Nielsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Han bør derhos udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Plockross, og til Defensor, Prokurator Jørgensen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 Juni 1882: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffen bestemmes til Tugthusarbejde i 4 Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Casse og Kalko, betaler Arrestanten Jens Nielsen 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Omstændighederne ved nærværende, fra Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Arrestanten Jens Nielsen aktioneres for at have ombragt sin Hustru, ere ifølge de af Arrestanten afgivne Forklaringer i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger i det Væsentlige Følgende:

Arrestanten, der er født den 6 September 1835, blev den 2 Juli 1861 viet til sin nu afdøde Hustru Jensine Andersdatter, som dengang var 36 Aar gl. og af et tidligere Ægteskab havde 3 Børn, og de bosatte sig da i det hende tilhørende Arvefæstehus paa Kathrinebjerg Hovmark, hvor de siden stadig have havt Bolig. I deres Ægteskab havde de 2 Børn, af hvilke det ene døde kort efter Fødslen og det andet, en Søn Niels Nielsen, 20 Aar gl., der efter Sagens Oplysninger maa antages at være fjollet om end ikke fuldstændig Idiot, næsten stadig har havt Ophold i Hjemmet, medens Afdødes Børn af første Ægteskab ikke i mange Aar have opholdt sig der. I de første Aar var Ægtefællernes Samliv i alt Fald taaleligt, men derefter maa det antages, at Arrestanten blev noget, om end ikke i høj Grad hengiven til Drik, og i de senere Aar forfaldt Afdøde derefter i den Grad til denne Last, at hun kun sjældent var ædru, hvorhos hun blev i den Grad umedgørlig og trættekjær, at Arrestanten næsten aldrig kunde opholde sig i Hjemmet, hvor Afdøde stadig, naar han viste sig, overvældede ham med Skjældsord og ikke sjældent ogsaa med Haandgribeligheder, og hvor Sønnen, der efterhaanden ogsaa var bleven forfalden, deltog med hende i hendes Drikkeri. Som Følge af dette Forhold havde Arrestanten taget Tjeneste paa en Gaard i Nærheden, og her indfandt Afdøde sig saa jævnlige og fik Penge af ham, men gjorde samtidig stadig Spektakler og udskjældte ham. Den 6 Januar d. A. om Eftermiddagen begav Arrestanten, der ikke havde været hjemme i Julen, sig til sit og Afdødes Hjem for efter sin Husbonds Opfordring at se til Afdøde, og han tilbragte derefter den følgende Nat i Huset uden at der passerede noget af Betydning, om end Afdøde som sædvanlig var fuld og skjældte ham ud. Ogsaa den følgende Dag forblev Arrestanten i Huset, medens Afdøde om Formiddagen gik ud; men noget efter Middag kom hun hjem i noget beruset Tilstand, og da hun derefter drak en Del Brændevin, blev hun mere drukken. Hun gav sig da, som sædvanlig, til at udskjælde Arrestanten og sigte ham for Utroskab, og foer ogsaa ind paa ham og kradsede ham i Ansigtet, hvorved hun bibragte ham flere Rifter, som endnu ved hans Anholdelse vare synlige, ligesom hun og efter Sønnens Forklaring søgte at slaa Arrestanten med en Øxe, hvad Arrestanten dog ikke vil kunne erindre. Arrestanten fandt sig imidlertid heri og lagde sig hen paa Sengen, men, efter at Sønnen derpaa havde forladt Huset, jog Afdøde Arrestanten op af Sengen og angreb ham paany, og Arrestanten greb hende

derpaa med den ene Haand i Halsen og løb hende baglænds over i Sengen, hvor hun blev liggende, uden at hun imidlertid ved denne Behandling havde lidt nogen, i al Fald ikke nogen væsentlig Beskadigelse, idet hun, da Sønnen nogen Tid efter og derpaa ogsaa Arrestantens Broder Ole Nielsen var kommet ind i Huset, laa og brugte Mund og derhos gav Sønnen Besked om at gaa til Sengeløse for at købe Brændevin. Sønnen og Ole Nielsen forlod saa vel omtrent Kl. 8 Huset, og noget efter gik Arrestanten i Seng til Afdøde, og da Sønnen vel omtrent Kl. 9—10 i noget beruset Tilstand kom hjem, kunde han paa Afdødes Aandedrag høre at hun sov. Han klædte sig da af og lagde sig ogsaa i Sengen inderst mod Væggen, medens Arrestanten laa yderst, saa at Afdøde laa midt imellem dem, hvorefter han faldt i Søvn, og vil have sovet lige til om Morgen, da Arrestanten vækkede ham og sagde, at Afdøde var død. Efter Arrestantens Forklaring maa Afdøde enten ved Sønnens Ankomst eller noget efter være vaagnet; thi hun begyndte da paany at skjælde ham ud, og da Arrestanten blev hidsig herover og vidste af Erfaring, at det ikke kunde nytte at søge at tale hende til Rette, vendte han sig om og greb hende med den ene, vistnok højre Haand i Halsen, indtil hun taug stille, men han har vedblivende forsikkret, at han ikke havde til Hensigt herved at forvalde hendes Død eller at tilføje hende nogen Beskadigelse, men at han kun vilde bringe hende til at tie, og da han ikke hørte nogen Rallen eller iøvrigt mærkede noget Tegn til Dødskamp, faldt det ham slet ikke ind, at han havde dræbt Afdøde. Han har ikke nærmere kunnet udtale sig om, hvorledes han greb hende, men har bemærket, at det nok kan være, at han har grebet noget haardt fat og holdt noget længe, og om han har lagt en Haand over hendes Næse og Mund har han ikke villet kunne erindre. Arrestanten sov derpaa i Sengen til om Morgen, og heller ikke da han dengang bemærkede, at Afdøde var død, vil han have tænkt sig, at det var ham, der havde dræbt hende, hvorom Tanken først vil være opstaaet hos ham, da vedkommende Distriktslæge paa Foranledning af Afdødes Datter af første Ægteskab den 10 Januar d. A. havde synet Liget.

Den 12 Januar blev Liget obduceret af Landfysikus og Distriktslægen, der i deres visum repertum have udtalt, at de af den forefundne Sugillation i Omfanget af Struben og navnlig af den forefundne betydelige Blodudtrædning paa venstre Side af Strubehovedet samt af Hjernens, Lungernes og tildels Underlivsorganernes Overfyldning med Blod slutte, at den Afdøde er dræbt ved Kvælning, og at de af et forefundet friskt Saar ved det venstre Øje samt af de forefundne betydelige Blodudtrædninger under Hovedhuden slutte, at en Kamp er gaet forud for Drabet.

Det kgl. Sundhedskollegium, hvis Erklæring er blevet indhentet, har udtalt: 1) at Kollegiet efter den foreliggende Sektions-

beskrivelse, sammenholdt med Arrestantens egen Tilstaaelse, ingen Grund finder til at betvivle, at Konens Død er opstaaet ved Kvælning, fremkaldt ved den Behandling, som Arrestanten efter sin egen Forklaring har udvist mod hende. 2) at Arrestanten selv angiver, at han, da han greb Konen i Halsen, var hidsig og derfor sagtens har grebet haardt fat og holdt noget længe, og at det maa antages at være almindelig bekjendt, at et saadant Greb i Halsen kan medføre Døden som en rimelig eller ikke usandsynlig Følge. 3) at Kvælning fremkaldt ved Tillukning af Luftvejene bevirker meget hurtig Døden hos alle Individer. I Reglen vil vel nok Døden indtræde hurtigst hos svækkede, altsaa ogsaa i dette Tilfælde hos et ældre, beruset og ved stadig Drik svækket Individ, men Tidsforskjellen er dog kun ubetydelig. Efter alt det Anførte maa det antages, at Afdødes Død er bevirket ved den af Arrestanten mod hende udviste voldelige Adfærd, men der findes ingen Føje til at antage, at han har øvet anden eller yderligere Vold mod hende end den af ham selv vedgaaede, i hvilken Henseende bemærkes, at Afdødes oftnævnte Søn har forklaret, at det i Obduktionsforretningen ommeldte Saar i Afdødes venstre Tinding hidrørte fra, at hun Nytaarsaften i beruset Tilstand faldt overende i Stuen og slog sig, hvilket Arrestanten ogsaa har opgivet at Sønnen ved hans Hjemkomst fortalte ham, ligesom Arrestanten ogsaa vil have set det nævnte Saar, hvorhos Arrestanten har bemærket, at det er muligt, at Afdøde, da han kastede hende over i Sengen, kan have stødt Hovedet imod Sengens Endestykke, hvilket han dog ikke vil have set. Arrestanten, som allerede Morgenen efter Afdødes Død gav sig til at drikke Brændevin, og som maa antages indtil sin Anholdelse næsten stadig at have været beruset, var derimod efter sin egen Forklaring ikke egentlig beruset, da han øvede den ommeldte Vold imod Afdøde, og om han end efter samtlige Sagens Oplysninger ikke kan antages da at have været ganske ædru, findes der dog ikke Grund til at antage, at han ikke skulde have været fuldt tilregnelig.

Da det nu efter Beskaffenheden af den forøvede Vold maa statueres, at Arrestanten maa have kunnet forudse Afdødes Død som en rimelig eller ikke usandsynlig Følge af denne Vold, maa det billiges, at Arrestanten, som ikke er funden tidligere at være straffet, ved den indankede Dom af 12 April d. A. er anset efter Straffelovens § 188, men Straffen, som ved Underretsdommen er fastsat til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, findes efter Omstændighederne at burde bestemmes til Tugthusarbejde i 4 Aar, og med denne Forandring i Straffen vil Underretsdommen, hvis Bestemmelse om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten, billiges, derfor være at stadfæste.

Nr. 249.

Advokat Nellemann

contra

Johansine Caroline, kaldet **Sørensen** eller **Olsen**,**Tønnings (Tømmings) Hustru (Defensor Hindenburg)**,

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 Juli 1882: Arrestantinden Johansine Caroline, kaldet Sørensen eller Olsen, Tønnings Hustru, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Tvermoes og Engberg, med 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Johansine Caroline, kaldet Sørensen eller Olsen, Tønnings Hustru, der under nærværende Sag tiltales for Tyveri og Bedrageri, er ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forbrydelser: Den 12 April d. A. frastjal hun Grønthandler Per Bengtson Molin under et Ophold i hans Butik et Vidskestykke og to Haandklæder, der laa frit fremme i Butikken og ere vurderede til 1 Kr. 25 Øre; den 14de Januar d. A. lejede hun af Detailhandler F. Andersen bl. A. to Dyner, der ere ansatte til en Værdi af 20 Kr., og disse Dyner pantsatte hun svingagtig i samme og i næste Maaned. Endelig har hun i Aaret 1880 og i 1881 svingagtig pantsat fire Haandklæder og en Chemise, der ere vurderede til 3 Kr. og af Johanne Olsen vare hende betroede til Syning. Arrestantinden er født den 21 Maj 1849 og ved denne Rets Domme af 22 December 1868, 12 Juni 1869 og 9 Maj 1871 anset efter Straffelovens § 228 og § 46 jfr. § 228 samt § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, efter § 230 1 og § 253 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og efter § 231 1 og § 253 med

Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, hvilken Straf hun havde udstaaet den 9 November 1872. Hun vil nu være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter § 253 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 255.

Advokat Hindenburg

contra

Ane Marie Pedersen Søgaard (Defensor Buntzen),

der tiltales for at have dræbt sit Barn.

Gjørding-Malt Herreders Extrarets Dom af 19 Juni 1882: Arrestantinden Ane Marie Pedersen Søgaard bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Saa bør hun og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Bøggild og Sagfører Therkildsen i Ribe, 15 Kr. til den Førstnævnte og 12 Kr. til den Sidstnævnte, samt Diæter til dem Begge efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24de Juli 1882: Arrestantinden Ane Marie Pedersen Søgaard bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Saa udreder hun og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen fastsatte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Kancelliraad Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Etatsraad Buntzen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestantinden Ane Marie Pedersen Søgaard for at have dræbt sit Barn.

Efter den af Arrestantinden afgivne Tilstaaelse og de iøvrigt tilvejebragte Oplysninger ere Sagens Omstændigheder i det Væsentlige Følgende:

Efter at Arrestantinden, medens hun ifjor Sommer tjente i Eskelund, var bleven besvangret, efter hendes Forklaring af hendes daværende Husbond, lagde hun ikke desto mindre Skjul paa sin Tilstand og aabenbarede den navnlig ikke for sine Forældre, til hvem hun i Januar Maaned d. A. flyttede hjem, fordi hun led af et Nerveonde i Hoften — idet hun endog vedblev at tilbageholde Sandheden ligeoverfor sin Moder, da denne omtrent 14 Dage, før Fødselen indtraf, efter Aftale med Faderen udspurgte Arrestantinden i Anledning af, at de havde faaet Mistanke om hendes Tilstand, ligesom hun ikke heller sørgede for Børnetøj, idet hun dog har forklaret, at hun stadig tænkte paa at meddele Moderen Svangerskabet, men at hun opsatte det, fordi hun manglede Mod dertil, indtil hun blev overrasket af Fødselen, som hun, der ikke tidligere har født Børn, først vil have ventet en Maanedstid senere, end den indtraf, samt at hun gik ud fra at kunne erholde Børnetøj hos sin Moder, der selv har smaa Børn. Den 5 Maj d. A. om Aftenen fik Arrestantinden, der stadig var sengeiggende af den omtalte Sygdom og laa i et Værelse for sig selv, Smerter i Underlivet, som hun omtalte til sin Moder, da denne omtrent Kl. 9 var inde at tilse hende, men hun følte dog efter sin Forklaring ikke dengang egentlige Veer. En Timestid efter at Moderen havde forladt hende, begyndte imidlertid efter Arrestantindens Forklaring de egentlige Fødselsveer, og hun henlaa nu uden at hun gjorde noget Forsøg paa at tilkalde Hjælp, indtil hun ved Daggry fødte et Barn, der efter Arrestantindens Forklaring ikke skreg, men som dog var levende, idet det navnlig gjorde en Bevægelse med den ene Haand.

Strax efter at Barnet var kommet til Verden fattede Arrestantinden, der efter hendes bestemte Forklaring, som det Oplyste ikke giver tilstrækkelig Føje til at forkaste, ikke for Barnets Fødsel havde næret nogen Tanke om at tage det af Dage, det Forsæt at ombringe det, i hvilket Øjemed hun med sin venstre Haand i ca. 5 Minutter spændte om Barnets Hals over Struben, indtil hun antog det for dødt, uden at Barnet herved gav nogen Lyd fra sig eller gjorde nogen Bevægelse. Efter at have fuldført Drabet stod Arrestantinden op af Sengen og skjulte Liget i noget Halm i et tilstødende Værelse, hvor det om Morgenen blev fundet af Arrestantindens Moder, for hvem hun strax tilstod sin Forbrydelse.

At Barnet er dræbt af Arrestantinden paa den af hende angivne Maade, bestyrkes ved det af de obducerende Læger afgivne

visum repertum, der gaar ud paa, at Barnet har været fuldbaaret, levedygtigt og har aanded, at den ved Obduktionen forefundne Overfyldning af Blodkarrene om Hjernen og i højre Hjerter med mørkt flydende Blod synes at tyde paa en Kvælningsdød, samt at 2 paa Halsens højre Side tilstedeværende $\frac{1}{4}$ Tomme lange, overfladiske Saar kunne være fremkaldte ved Tryk af Negle.

Efter det Anførte vil Arrestantinden, der er født i Aaret 1860 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 192, 1ste Stykke, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Nr. 51. Husmand Lars Andersen (Nellemann efter Ordre)

contra

Den sjællandske Bondestands Sparekasse ved dens
Formand, Overretsprokurator Alberti (Ingen)

angaaende Udslettelse af en paa en Ejendoms folio thinglæst Obligation.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Februar 1881: Indstævnte, Overretsprokurator Alberti som Formand for den sjællandske Bondestands Sparekasse, bør for Tiltale af Citanten, Husmand Lars Andersen af Herløv, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Højesteretsadvokat Nellemann, Prokurator Langkilde i Hillerød og Sagfører H. Schmidt i Hjørring henholdsvis 60 Kr. 15 Kr. og 15 Kr. i Salær, der udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Ved den indankede Dom er Indstævntes Paastand om Sagens Afvisning eller i alt Fald Indstævntes Frifindelse paa Grund af, at Citanten ikke skulde være rette Sagsøger og Indstævnte ikke rette Sagvolder, med Føje forkastet.

Af det under Sagen Oplyste fremgaar, at den Panteret, som den af Hans Nielsen under 8 November 1866 udstedte Obligation gaar ud paa at give Sparekassen i den Citanten nu tilskjødede Ejendom, ingensinde er kommen til Gyldighed, idet Hans Nielsen har manglet Beføjelse til at indrømme samme, i hvert Fald i det Omfang, hvori Indstævnte vil gjøre den

gjældende. Da det nu ikke mod Citantens Benægtelse er godtgjort, at enten rette Vedkommende skulde have godkjendt Pantsettelsen, eller at Citanten skulde have givet Indstævnte noget bindende Tilsagn om at ville overtage Panteobligationen eller indestaa Sparekassen for dens Indfrielse, og da der mangler Føje til at statuere, at Citanten, som i Dommen antaget, skulde som Følge af Forligsklagens Indhold være afskaaret fra til Støtte for sin Paastand om Obligationens Udsettelse at paa-beraabe sig Udstederens fornævnte Mangel paa Berettigelse til at behæfte Huset, vil Citantens Paastand, der for Højesteret ikkun gaar ud paa, at Indstævnte tilpligtes at forsyne den omhandlede Obligation med Paategning om, at den kan udslættes af Pantebogen, være at tage til Følge, saaledes at der gives Indstævnte en Frist af 4 Uger til at efterkomme Dommen.

Processens Omkostninger for begge Retter ville være at ophæve, og de Citantens befalede Sagførere ved den indankede Dom tilkjendte Salærer samt det hans befalede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør inden 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse under en Bøde til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse af 4 Kroner for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, forsyne den under Sagen omhandlede, af Hans Nielsen den 8 November 1866 udstedte Obligation med Paategning om, at den kan udslættes af Pantebogen. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. Advokat Nellemann tillægges i Salarium for Højesteret 120 Kroner, der tilligemed de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: Under nærværende Sag har Citanten, Husmand Lars Andersen af Herløv, hvem der er meddelt fri Proces, paastaaet Indstævnte, Overretsprokurator Alberti som Formand for den sjællandske Bondestands Sparekasse tilpligtet dels at forsyne en til Sparekassen den 8de November 1866 udstedt, den 8 Februar 1877 thinglæst Obligation, stor 200 Kr., med Paategning om, at den kan udslættes af Pantebogen, samt paa Citantens Bekostning foranledige den udslættet, dels at betale Sagens Omkostninger skadesløst efter Reg-

lerne for beneficerede Sager, derunder Salærer dels til Højesteretsadvokat Nellemann, der har været beskikket som Sagfører for Citanten, dels til Prokurator Langkilde i Hillerød, og Sagfører Henrik Schmidt i Hjørring, der have givet Møde for Citanten under nogle Thingsvidner. I ethvert Fald har Advokat Nellemann paastaet disse Salærer udredede af det Offentlige.

Indstævnte har principaliter paastaet Sagen afvist og Citanten tilpligtet at betale Sparekassen eller dens Bestyrelse Kost og Tæring. Subsidiært har han paastaet Sparekassen frifunden for Citantens Tiltale og denne tilpligtet at betale Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt.

De nærmere Omstændigheder ved Sagen ere følgende:

I November 1866 fik en Mand ved Navn Hans Nielsen et Laan paa 100 Rd. af den sjællandske Bondestands Sparekasse. For Laanet udstedte han under 8 November 1866 en Obligation, hvorved han gav Sparekassen Panteret i den ham, som det hedder i Obligationen, „ifølge Skjøde, som læses i Hillerød By og Frederiksborg Distrikts Birkeret samtidig hermed, tilhørende Ejendom Matr. Nr. 37 i Herløv By og Sogn“. Bemeldte Ejendom tilhørte dengang Hans Niensens Moder, og det er in confesso, at han ikke senere har faaet Skjøde paa den. I 1873 døde Moderen, og hendes Arvinger sade derefter inde med Ejendommen, indtil der under 7 Februar 1877 blev givet Citanten Skjøde paa samme. Den 8de næstefter blev dette thinglæst, men da forsynet med Anmærkning om, at den ovennævnte Panteobligation samme Dag var bleven læst. Da Obligationen imidlertid saaledes er læst i urette Tid, medens det Dagen forinden udstedte Skjøde er læst i rette Tid, har Citanten forment, at det er en Selvfølge, at han kan forlange den udslettet af Pantebogen.

Overfor det saaledes Anførte har Indstævnte gjort gjældende, at Citanten ikke er rette Sagsøger og Indstævnte ikke rette Sagvolder, men at Citanten, hvis han ønskede frit Skjøde, burde have søgt Skjødeudstederne tilpligtede at skaffe ham et saadant, og at det da eventuelt vilde have været dissers Sag at ordne Forholdet med Indstævnte i fornødent Fald ved at søge ham tilpligtet at udslette den heromhandlede Obligation af Pantebogen. I Henhold hertil har han forment, at Sagen maa afvises eller han i ethvert Fald frifindes for Citantens Tiltale. Heri findes der imidlertid ikke at kunne gives ham Medhold. Som berørt er Citantens Paastand nemlig støttet paa, at Indstævntes Ret efter Panteobligationen maa vige for Citantens Ret efter Skjødet, men det er da en Selvfølge, at Sagen maa betragtes som verserende mellem de rette Parter, naar den er anlagt af Skjødehaveren imod Obligationens Ihænde-haver. Derimod maa der gives Indstævnte Medhold i, at Citanten, da det er in confesso at han paa den Tid, Skjødet udstedtes, var fuldt vidende om, at Panteobligationen eksisterede og vilde blive gjort gjældende, ikke kan bygge Noget

paa den Omstændighed, at Obligationen ikke endnu var thinglæst, da Skjødet udstedtes, saa at han alene paa Grund heraf skulde kunne forlange Obligationen udslettet.

I Henhold hertil, og da Citanten i hvert Fald som Følge af den i Forligsklagen indeholdte Angivelse af Søgnaalsgrunden ikke har været berettiget til, til Støtte for sin Paastand at paa-beraabe sig nogen anden Omstændighed end den fornævnte, vil Indstævnte være at frifinde for Sidstnævntes Tiltale.

Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at hæve, og ville Salærerne til de befalede Sagførere, der bestemmes til henholdsvis 60, 15 og 15 Kr., være at udrede af det Offentlige.

Den befalede Sagførelse har været lovlig.
Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 256.

Advokat Levinsen

contra

Hans Pedersen (Defensor Buntzen),

der tiltales for Betleri.

Elbo m. fl. Herreders Politirets Dom af 1 Juni 1882: Arrestanten Hans Pedersen bør straffes med 30 Dages Tvangsarbejde i Horsens Tvangsarbejdsanstalt samt udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 Juli 1882: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 60 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Kancelliraad Møller, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Etatsraad Buntzen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Hans Pedersen for Betleri. Ved de af flere Vidner under Sagen afgivne og under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør beedigede Vidneforklaringer maa det, uanset Tiltaltes vedholdende Benægtelse anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der maa antages i længere Tid at have ført et omflakkende Liv, har en Dag i Midten af April Maaned betlet paa forskellige Steder i Trelde og Egeskov og derved erholdt forskellige mindre Pengebeløb.

Tiltalte — der er født i Aaret 1844 og tidligere oftere har været straffet, senest ifølge Højesteretsdom af 7 Oktober 1878 for 1ste Gang begaaet Løsgængeri og Betleri efter Lov af 3die Marts 1860 §§ 1 og 3, jfr. § 5, med Tvangsarbejde i 90 Dage — vil for sit ovenomhandlede Forhold være at anse efter samme Lovs § 3, sammenholdt med Bekjendtgjørelse 10 April 1865, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tvangsarbejde i Arbejdsanstalten ved Horsens i 60 Dage, og Politiretsdommen, ved hvilken Tiltalte er anset med Tvangsarbejde i bemeldte Anstalt i 30 Dage, og ved hvilken det rettelig er paalagt ham at udrede Sagens Omkostninger, vil derfor med den anførte Forlængelse af Straffetiden være at stadfæste.

Nr. 243.

Advokat Klubien

contra

Dagmar Frederikke Christine Thorup

(Defensor Levinsen),

der tiltales for Tyveri og falsk Angivelse.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 Juli 1882: Arrestantinden Dagmar Frederikke Christine Thorup bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Winther og Rode, med 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt

at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Dagmar Frederikke Christine Thorup, der er født den 20 Febr. 1862 og ikke funden forhen straffet, tiltales under nærværende Sag for Tyveri og falsk Angivelse, og er det i saa Henseende ved hendes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i følgende Forhold:

Den 31 Marts d. A. har Arrestantinden i Kjøkkenet til Beværtningen „Admiralen“ i Lille Kongensgade Nr. 16 stjaalet et Par Damestøvler af Værdi 8 Kr., tilhørende Johanne Petersdatter. Arrestantinden havde den ommeldte Dag anmodet en Bekjendt af hende, Anna Jacobine Joensen, om at laane sig et Forklæde, og denne, der kort forinden havde tjent i ommeldte Beværtning og der efterladt nogle Forklæder, gav hende Anvisning paa at hente et af dem. Arrestantinden begav sig som Følge heraf ind i Beværtningen, men da hun ikke traf nogen tilstede, benyttede hun Lejligheden til at stjæle det nævnte Par Støvler, der stode frit fremme paa en Hylde i Kjøkkenet, og som hun skjulte under sit Shawl. Anna Joensen, der var fulgt med hen til Beværtningen, ventede imedens udenfor, og da Arrestantinden stødte til hende, fordulgte Arrestantinden Tyveriet for hende, men viste hende senere paa Dagen Støvlerne og fik hende til at pantsætte dem for sig, idet hun indbildte hende, at hun havde faaet dem tillaaens af en Søster med Tilladelse til at pantsætte dem.

Endvidere har Arrestantinden den 11 April d. A. om Eftermiddagen frastjaalet sin Logisværtinde Marthine Andersen, Hansens Hustru, et kontant Beløb af 35 Øre. Dette Tyveri har hun udført indbrudsvis, idet hun i den Hensigt at stjæle, skaffede sig Adgang til Logisværtindens Lejlighed, Lille Kongensgade Nr. 30, 3die Sal, ved Benyttelse af en falsk Nøgle. Pengene tog hun ud af en Portemonnaie, som beroede i Lommen af en Kjole, der laa frit fremme i Lejligheden. Forsaavidt Arrestantinden fremdeles sigtes for i Slutningen af Marts eller Begyndelsen af April Maaened d. A. at have i Farvergade Nr. 15 stjaalet et Par Damestøvler, tilhørende Arbejdsmand Jens Peter Nielsen, er der derimod ikke mod hendes Benægtelse tilvejebragt noget Bevis for, at hun har gjort sig skyldig heri. Anledningen til, at nærværende Sag blev rejst, gav en til Politiet sket Anmeldelse om sidstnævnte Tyveri. Da enkelte Omstændigheder henlede Mistanken paa den tidligere omtalte Pige Anna Joensen, blev denne den 11 April d. A. afhentet til Politistationen Nr. 1. hvor hun. efter at have

afgivet Forklaring og nægtet sig skyldig i den hende paasigtede Forbrydelse, foreløbig blev sat under Anholdelse for at imidlertid Arrestantinden, paa hvem Mistanken ogsaa faldt, kunde blive afhørt. Arrestantinden afgav til den derefter over hende optagne Rapport den Forklaring, at hun var uskyldig i Tyveriet, men at dette derimod var udført af Anna, der selv havde fortalt hende, at hun havde stjaalet Støvlerne og solgt dem til en Veninde, samt at det ligeledes af Annas egen Mund var hende bekjendt, at denne havde begaaet det ovenfor refererede Tyveri i Beværtningen „Admiralen“. Som Følge af denne Forklaring samt da Arrestantinden samtidig tilstod sig skyldig i Tyveriet fra sin Logisværtinde, bleve saavel hun som Anna ifølge Kjendelse af 12te April d. A. underkastede Varetægtsfængsel, der for Annas Vedkommende først hævedes den 8de næsteften, idet Arrestantinden for Retten vedblivende fastholdt sine Sigtelser mod Anna med Tilføjende, at ogsaa en anden Pige, nemlig Dagmar Angelica Francisca Bøhm, havde Kundskab om, at Anna havde stjaalet Støvlerne i Farvergade, idet Anna ligeledes havde fortalt det til denne Pige. Hvad nu angaar disse af Arrestantinden mod Anna fremsatte Sigtelser for at have begaaet Tyverierne dels i Beværtningen „Admiralen“, dels i Farvergade, har Arrestantinden tilstaaet, at den forstnævnte af disse er usand, idet Anna, om hun end har pantsat de stjaalne Støvler, dog, som det fremgaar af det ovenfor Anførte, er uden al Delagtighed i Tyveriet, samt at den af hende er fremsat mod bedre Vidende. Derimod har hun vedblivende fastholdt sin anden Sigtelse og at det, hun har anført til Støtte for samme, er sandt, og da dette vel ikke er bestyrket, men heller ikke modbevist, vil der forsaavidt ikke kunne blive Spørgsmaal om at anse hende for falsk Angivelse, ligesaa lidt som hun vil kunne statuere at have gjort sig skyldig i denne Forbrydelse ved hvad hun har forklaret betræffende Dagmar Bøhm, allerede af den Grund, at der ikke deri ligger nogen Sigtelse mod denne for en Forbrydelse. Arrestantinden har forklaret, at saavidt hun falskelig har angivet Anna Joensen som skyldig i Tyveriet i Beværtningen „Admiralen“, har hun derved kun tilstræbt at redde sig selv, og at det har ligget ganske udenfor hendes Tanke at paaføre Anna Straf for dette Tyveri, og denne Forklaring findes der efter Omstændighederne ingen Grund til at forkaste.

Som Følge af Foranstaaende vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens §§ 225, 228 og 229 Nr. 4, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Anden ordinære Session.

Mandagen den 2 Oktober 1882.

Nr. 195. Advokat Henrichsen
 contra
 Otto Pedersen (Defensor Levinsen),

der tiltales for Vold og fornærmelig Tiltale imod Formanden for Thorum Sogneraad i Anledning af hans Gjerning som saadan.

Salling Herreders Extrarets Dom af 20 Januar 1882: De Tiltalte Jens Peder Pedersen og Otto Pedersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, den Første i 4 Gange 5 Dage, den Sidste i 3 Gange 5 Dage. Saa udrede de og En for Begge og Begge for En Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Munkgaard, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Pasbjerg, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 April 1882: Underretsdømmen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte Otto Pedersen og Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Kancelliraad Møller og Prokurator Isaacsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Henrichsen og Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag, der i 1ste Instants tillige angik Tiltaltes Broder Jens Peder Pedersen, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid

ikke er indanket her for Retten, tiltales Otto Pedersen for Vold og fornærmelig Tiltale mod Formanden for Thorum Sogneraad i Anledning af hans Gjerning som saadan. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han en Dag i August f. A., da han og fornævnte hans Broder havde indfundet sig hos Formanden for Thorum Sogneraad, Anders Chr. Rosleff, efter Tiltaltes og Jens Pedersens Forklaringer i den Hensigt at forlange Lægehjælp til en syg Søster, har, da Rosleff paa en af Jens P. Pedersen fremsat Yttring, der efter Rosleffs Forklaring gik ud paa at bebrejde denne, at han ikke sørgede godt nok for Tiltalte, svarede, at det skulde han nok passe, uden yderligere Foranledning fra Rosleffs Side udskjældte denne for en Flab og en Skider samt paa en Yttring af Rosleff om, at Tiltalte mange Gange havde faaet Hjælp af Sognet, udtalt, at dette var Løgn, samt endvidere, at han, da Rosleff — idet Tiltalte ikke vilde efterkomme dennes Opfordring om at forlade hans Hus — tog fat i ham for at sætte ham ud, har grebet Rosleff i Brystet eller Armen og trængt ham tilbage. For sit ovenanførte Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1860 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underretsdømmen rettelig anset efter Straffelovens §§ 98 og 101 med en Straf, der efter Omstændighederne findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom — — — vil saaledes være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket.

Færdig fra Trykkeriet den 6 Oktbr. 1882.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1882—83.

Nr. 27.

Mandagen den 2 Oktober.

Nr. 259.

Advokat Henriksen

contra

Anna Christine Eva Jensen, Johansens Hustru,

og Julie Larsdatter, Christensens Enke

(Defensor Levinen),

der tiltales, Nr. 1 for falsk Forklaring for Retten og Nr. 2 for Forledelse til falsk Forklaring for Retten samt for ulovlig Brændevinsudskjækning.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 26 April 1882: Tiltalte Anna Christine Eva Jensen, Johansens Hustru, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og Tiltalte Julie Larsdatter, Christensens Enke, i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Sidstnævnte Tiltalte bør derhos bøde 100 Kr. til Kjøbenhavns Amts Fattigkasse og have sin Næringsret paa Detailhandel og Brændevinshandel forbrudt. Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Plockross, og til Defensor, Prokurator Jørgensen, 15 Kr. til hver, udredes af de Tiltalte En for Begge og Begge for En. Den idømte Bøde at ndredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Juli 1882: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Tvermoes og P. A. Petersen, betale de Tiltalte Anna Christine Eva Jensen, Johansens Hustru, og Julie Larsdatter, Christensens Enke, Begge af Hvidovre Mark, En for Begge og Begge for En 15 Kr.

til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven,

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Advokaterne Henrichsen og Levinsen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extraret hertil indankede Sag, tiltales Anna Christine Eva Jensen, Johansens Hustru — som er født den 8 Februar 1863 og ikke tidligere er fundet straffet, for falsk Forklaring for Retten, og Tiltalte Julie Larsdatter, Christensens Enke, som er født den 2 August 1817, og som foruden ifølge bemeldte Birks Politirets Dom af 13 Febr. 1866 for Overtrædelse af Næringslovens §§ 75, 77 og 78 samt af Frd. af 11 April 1840 § 47, 2det og 3die Punktum, at være anset med en Bøde af 20 Rd. til Amtsfattiggassen og 10 Rd. til Politikassen, derefter i Henhold til 5 forskellige inden bemeldte Politiret indgaaede Forlig frivillig har erlagt Bøder for Overtrædelse af Næringslovgivningen, deriblandt 3 Gange for ulovlig Brændevidskjænkning, nemlig ifølge Forlig af 20 April 1874, 23 Maj 1881 og 3 Oktbr. s. A., ved hvilket sidste Forlig hun for 2den Gang begaaet ulovlig Brændevidskjænkning eller 3die Gang begaaet uberettiget Næringsbrug forpligtede sig til at betale en Bøde af 50 Kr. til Amtsfattiggassen og vedtog, at denne Afgjørelse i Gjentagelsestilfælde skulde have samme Betydning som en hende overgaaet Dom, — for Forledelse til falsk Forklaring for Retten samt for ulovlig Brændevidskjænkning. Sagens nærmere Omstændigheder ere Følgende: Da det af den da under fornævnte Birks Jurisdiktion for Tyveri arresterede Jens Petersen Jensen var bleven forklaret, at han og en anden Person, hvis Navn han ikke vidste, den 27 December f. A. hos Tiltalte Julie Larsdatter, der under 11 Oktober 1879 har erholdt Næringsbevis paa Detailhandel og Brændevidshandel i Hvidovre Sogn, havde købt og i hendes Butik fortæret en Pægel Brændevid og noget Smørrebrød, blev der i den Anledning indledet Undersøgelse uod

denne Tiltalte, som efter Tilsigelse mødte i Birkets Politiret den 3 Marts d. A., men under Konfrontation med den nævnte Arrestant benægtede Rigtigheden af hans Forklaring og navnlig, at han ved den ovennævnte Lejlighed havde købt Brændevin til Fortæring hos hende, ligesom ogsaa; at han, som af ham angivet, en Gang tidligere havde sammem med nogle andre Personer nydt bayerk Øl og Kaffe med Brændevin i for Betaling i hendes Hus. Da den nævnte Arrestant derhos i Forhøret havde forklaret, at Tiltalte Larsdatters Datter, Medtiltalte Anna Christine Eva Jensen, var tilstede i Butikken den nævnte 27 Decbr., mødte sidstnævnte Tiltalte i Politiretten den 10 Marts d. A. og modtog Betydning om, at hun mødte som Vidne og altsaa under Strafansvar var forpligtet til at forklare overensstemmende med Sandheden, ligesom det betydtes hende, at hun eventuelt vilde komme til at beedige sin Forklaring. Hun forklarede derpaa, at hun, der stadig har opholdt sig i Hjemmet hos sin Moder, men kun sjældent havde befattet sig med Udsalget i Butikken, ikke var vidende om, at der var bleven solgt Brændevin eller andre Drikkevarer saa lidt som Smørrebrød til Fortæring paa Stedet, hvorhos hun paa Forehold af Jens Petersen Jensens Forklaring om, hvad der var passeret afvigte 27 December, erklærede denne Forklaring for usandfærdig og benægtede, at hun havde været tilstede ved den nævnte Lejlighed. Denne sin Forklaring godkendte hun derpaa, efter at den var oplæst for hende, under Eds Tilbud, og efter at Jens Petersen Jensen derefter var fremstaaet i Forhøret og havde erklæret, at det var hende, der smurte Smørrebrødet til ham og den anden Person og leverede dem Brændevinen, og som i Anledning af en Bemærkning af ham om, at det nok ikke gjorde Noget, at de drak Brændevinen i Butikken, yttrede, at det vel ikke gjorde Noget, at de drak en Snaps til Maden, hvorimod Tiltalte Larsdatter først kom tilstede, medens de sad og nød Varerne, samt at det ligeledes var Tiltalte Jensen, der tog imod Betalingen for disse, erklærede sidstnævnte Tiltalte denne Forklaring for urigtig i et og Alt. Der blev derpaa indledet Undersøgelse mod Tiltalte Jensen som sigtet for falsk Forklaring for Retten, og under denne Undersøgelse blev hun i det første Forhør, der ligesom det nysnævnte afholdtes den 10 Marts d. A. belagt med Arrest. I det følgende Forhør den 15de s. M. erklærede hun strax, at Jens Peter Jensens Forklaring til Forhøret af 10 Marts i Et og Alt var rigtig, kun at hun ikke kunde mindes, om han ved den omhandlede Lejlighed var alene eller i Følge med en Anden, ligesom heller ikke, om hendes Moder var tilstede eller ej. Hun erkjendte derhos, at den af hende i Sagen mod hendes Moder afgivne urigtige Forklaring var aflagt mod bedre Vidende, og at hun, dengang hun afgav samme, var paa det Rene med, at Sagen ikke angik hende, og at der navnlig ikke kunde blive Spørgsmaal om Strafansvar for hende, hvorhos

hun endvidere forklarede, at hendes Moder, til hvem hun havde yttret, at hun i Retten vilde forklare i Overensstemmelse med Sandheden, havde sagt til hende, at det skulde hun ikke gjøre, men nægte at vide Noget om det den 27 December f. A. Passerede, og at hendes Moder havde gjentaget dette, da de den 10 Marts d. A. fulgtes ad til Forhøret. Rigtigheden af denne Forklaring fastholdt hun i det følgende Forhør den 17de Marts d. A., hvorhos hun erklærede, at hun ikke inden sit Møde i Retten havde tænkt sig, at hun kunde komme til at beedige sin Forklaring, at hun ikke troede, at hun vilde have afagt Ed paa den urigtige Forklaring, og at hun ikke havde tænkt paa at afgive en saadan, forinden hendes Moder opfordrede hende dertil.

Efter at Tiltalte Jensen under Forhøret den 15 Marts d. A. havde afgivet den ovennævnte Forklaring, blev Undersøgelsen tilige rettet mod hendes Moder, Tiltalte Larsdatter, som efter at være sat under Anholdelse har tilstaaet, at hun efter sit Møde i Retten til Forhøret den 3 Marts d. A. omtalte til sin medtiltalte Datter, hvad der herunder var passeret, og at denne da yttrede, at hun godt kunde huske, at hun havde leveret den paagjældende Person baade Smørrebrød og Brændevin til Fortæring paa Stedet, og at Tiltalte Larsdatter saavel forinden den 10 Marts d. A. som da begge Tiltalte bemeldte Dag fulgtes ad til Forhøret, opfordrede Datteren til, naar hun i Retten blev afæsket Forklaring derom, da at nægte, at saadant var sket. Tiltalte Larsdatter har derhos forklaret, at hun vel vidste, at hendes Datter som Vidne i Sagen var pligtig at forklare overensstemmende med Sandheden, men at hun ikke tænkte sig, at Datteren vilde komme til at aflægge Ed paa sin Forklaring samt at Grunden til, at hun opfordrede Datteren til at afgive falsk Forklaring, var den, at hun, der oftere havde været mulkteret for ulovlig Brændvinsudskjænkning og nok antog, at hun maatte staa til Ansvar for, hvad der var sket, vidste, at hun vilde miste sit Næringsbevis, saafremt hun atter blev overbevist om at have gjort sig skyldig i den nævnte Forseelse. Det maa herefter anses for bevist, at Tiltalte Jensen har gjort sig skyldig i falsk Forklaring for Retten og Tiltalte Larsdatter i Forledning til denne Forbrydelse, og for det af hver især af dem saaledes udviste Forhold maa det billiges, at de ved den indankede Dom ere ansete, Tiltalte Jensen efter Straffelovens § 146 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og Tiltalte Larsdatter efter den nævnte § sammenholdt med §§ 52 og 23 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage.

Hvad dernæst angaar Sigtelsen mod Tiltalte Larsdatter for ulovlig Brændvinsudskjænkning, da maa det ved de af de Tiltalte afgivne Forklaringer i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger anses for tilstrækkelig godtgjort, at der den 27 Decbr. f. A. i Tiltalte Larsdatters Butik er bleven solgt Brændevin til den ovennævnte Jens Petersen Jensen til Fortæring paa Stedet,

og da Ansvarret herfor maa paahvile den nævnte Tiltalte, uanset at det ikke mod hendes Benægtelse af at kunne erindre saadant, kan anses for bevist, at hun selv har været tilstede ved den omhandlede Lejlighed, maa det billiges, at hun endvidere ved den indankede Dom er anset efter Næringslovens § 78 for 3die Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning med en Amtsfattiggassen tilfaldende Bøde, der passende findes at være bestemt til 100 Kr., samt at hun, der, som anført, i de sidste 15 Aar flere Gange er fundet skyldig i lignende Forseelse, i Medfør af Lov om Brændevinshandel af 2 Juli 1870 § 7 er dømt til at have sin Næringsret efter de ovennævnte Næringsbeviser forbrudt.

Nr. 139. Advokat Halkier som Mandatarius for Martinengo de Novach i Marseille (Halkier)

contra

Firmaet **Chr. Schierbech** ved Louis Ch. Eyben Schierbech (Ingen).

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Februar 1881: De Indstævnte, Firmaet Chr. Schierbech i Helsingør, bør for Tiltale af Citanten, Højesteretsadvokat Halkier som Mandatarius for Martinengo de Novach i Marseille, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der forelægges Citanten en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse at regne til at berigtige Stemplingen af det af ham fremlagte Certe-parti af 3 Juli 1879.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Citanten for Højesteret har frafaldet sin i foregaaende Instant's nedlagte subsidiære Paastand, og i Henhold til de i den indankede Dom under den Del af Sagen, der herefter foreligger Højesteret til Paakjendelse, anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Den 3 Juli 1879 afsluttedes der mellem Føreren af den russiske Bark „Lainetar“, da i Marseille, og Martinengo de Novach sammesteds et Certeparti, hvorefter Skibet havde at begive sig fra Marseille til Wiborg i Finland for derfra til Marseille for bemeldte M. de Novach som Befragter at afhente et Parti Tømmer paa 195 Standards for en Fragt af 70 frcs. pr. Standard, hvorpaa der den 7de Juli s. A. betales Skibets Fører et Forskud af 5500 frcs., at forrente med 6 pCt. p. a. fra nysnævnte Dag. Skibet havde Ret til paa Henvæjen at medtage en Ladning Salt fra en Havn i Spanien til Kjøbenhavn. Indkommet hertil blev det imidlertid, da dets Rhederi i Finland var gaaet fallit, efter passerede Domme og Exekutioner for forskellige Fordringer stillet til absolut Bortsalg og ved Tvangsauktion den 3 Oktober 1879 solgt for 9300 Kr. m. v.

Forinden havde Citanten, Højesteretsadvokat Halkier som Mandatarius for Martinengo de Novach i Marseille, den 1 Oktbr. gjort Arrest i Henhold til Pl. 30 November 1821 i Skibet eller dets eventuelle Auktionsprovenu for sin Mandants Erstatningsfordring for Certepartiets Ikke-Opfyldelse og Misligholdelse, og blev ved Sø- og Handelsrettens Dom af 15de s. M. Arresten som lovlig gjort og forfulgt stadfæstet samt Martinengo de Novach kjendt berettiget til for sin Erstatningsfordring 7450 frcs. med Renter og Omkostninger 100 Kr. at gjøre Exekution i Barkskibet „Lainetar“ eller dets Auktionsprovenu. Den ovennævnte Arrestforretning var den 2 Oktober 1879 bleven anmeldt for Indstævnte, Firmaet Chr. Schierbech i Helsingør, der for en det tilkommende Fordring paa en af Skibet „Lainetar“s Medrhedere, Konsul C. G. Sandbæk, for Skibsfornødenheder ydede til et andet Skib, Skonnerten „Helmi“, ifølge Sø- og Handelsrettens Dom af 17 Septbr. 1879 den 22de s. M. havde gjort Exekution i bemeldte Konsul C. G. Sandbæcks Anpart af Skibet „Lainetar“, idet Citanten ved Anmeldelsen reserverede sin Mandants Ret til fortrinsvis Dækning fremfor nysnævnte Krav af det indkommende Auktionsprovenu. Ved den af Auktionsrekvirenterne den 22 Oktober 1879 foretagne Fordeling af bemeldte Provenu med paaløbne Renter, tilsammen 9307 Kr. 50 Øre, blev dette imidlertid forlods anvendt til Dækning af forskellige Fordringer til et samlet Beløb af 7690 Kr. 74 Øre, deriblandt de Indstævntes ovennævnte Fordring for Fornødenheder ydede til „Helmi“ m. m. med 959 Kr. 15 Øre, hvorefter Restbeløbet 1616 Kr. 76 Øre udbetaltes til Citanten til delvis Dækning af hans Mandants Fordring. Da Citanten imidlertid har forment, at den saaledes foretagne Fordeling er urigtig i Forholdet mellem hans Mandant og de Indstævnte, har han under nærværende, her ved Retten som vedtaget Værnething anlagte Sag, principaliter paastaaet de Indstævnte kjendt pligtige til at udbetale ham som Befuldmægtiget for Martinengo de Novach i Mar-

seille de ovennævnte 959 Kr. 15 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 25 Oktober 1879, til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger. Subsidiært har han paastaat de Indstævnte tilpligtede at udbetale 100 Kr. 51 Øre De Indstævnte have paastaat sig frifundne og tilkjendt Sagens skadeløse Omkostninger.

Til Støtte for sin principale Paastand har Citanten anført, at det formentlig maa siges at være en anerkjendt Søretsregel, at et Skib med Alt, hvad dertil hører, først og fremmest skal tjene til Fyldestgjørelse af Fordringer, der maatte opstaa mod selve Skibet, og at der derfor først, naar alle saadanne Fordringer ere dækkede, kan være Tale om af Skibet at søge Fyldestgjørelse for Krav, der ikke ere opstaaede af og foranledigede ved Skibets Virken. Allerede paa Grund heraf har han forment, at hans heromhandlede Fordring maa have Fortrinet for de Indstævntes, der, som berørt, hidrøre fra Skibsfornødenheder ydede til et andet Skib. Men han har tillige ved Siden heraf gjort gjældende, at hans Fortrinsret i ethvert Fald maa følge deraf, at der kun er givet de Indstævnte Udlæg i Konsul Sandbæcks Andel af Skibet eller det eventuelle Auktionsprovenu. Efter de almindelige Regler for Interessentskaber maa det nemlig antages, at Interessentskabsformuen først og fremmest skal tjene til Dækning af Interessentskabets Gjæld, og at der derfor først, naar denne er betalt, kan blive Tale om, at en Interessents personlige Kreditorer kunne holde sig til hans Andel af Overskuddet.

Med Hensyn til det saaledes Anførte maa det imidlertid bemærkes, at vor Lovgivning ikke indeholder Hjemmel til at tillægge Kreditorer, der ikke have erhvervet en særlig tinglig Ret i et Skib, og hvem der ikke ved en udtrykkelig Lovbestemmelse er tillagt en privilegeret Stilling i Konkurrence med andre Kreditorer, der have Fordringer mod Skibet, hvilket ikke er Tilfældet for Citantens Vedkommende, en Fortrinsret til at holde sig til Skibet fremfor Ejerens øvrige Kreditorer, blot fordi deres Fordringer staa i Forbindelse med Skibets Benyttelse. Hvad dernæst Forholdet mellem de flere Medrhedere i „Lainetar“ angaar, kan der vel ikke mod Citantens Protest tages noget Hensyn til den af de Indstævnte under Sagen fremsatte Paastand om, at der i Virkeligheden ikke udadtil har foreligget noget Medrhederforhold, idet Konsul Sandbæk i Skibsregistret var indført som Eneejer og stedse optraadte som Enerheder, saa at de i Virkeligheden havde været berettigede til for deres heromhandlede Fordring at holde sig til hele Skibet; men paa den anden Side har Citanten ikke oplyst Nogetsomhelst om, hvorledes Forholdet mellem de flere Medrhedere faktisk har været ordnet, og det maa derfor forudsættes, at der kun har været et simpelt Samejeforhold med Hensyn til Skibet. Vor Lovgivning har imidlertid ikke tillagt Samejeres Fælleskreditorer en særegen Fortrinsret til at holde sig til

den i Sameje varende Gjenstand eller dens Provenu fremfor de enkelte Samejeres personlige Kreditorer, blot fordi deres Fordringer paa en eller anden Maa.le staa i Forbindelse med den paagjældende Gjenstand, uden at de dog have faaet en tinglig Ret i denne, og navnlig kan Lovens 1—24 · 30 ikke, som af Citantens forment, paaberaabes som Hjemmel for Indrømmelsen af en saadan Fortrinsret. Der maa derfor gives de Indstævnte Medhold i, at de ikke ere pligtige til at finde sig i, at Citantens Fordring fradrogtes i Skibets Nettoprovenu, forinden der udlægges Noget til dem.

Hvad dernæst Citantens subsidiære Paastand angaar, da er denne støttet paa, at det Nettoprovenu, hvoraf den Anpart, i hvilken de Indstævnte havde Udlæg, og som var ansat til en Trediedel, skulde beregnes, kun har udgjort 2575 Kr. 91 Øre, og at der derfor ikke kunde tilkomme dem mere end $\frac{1}{3}$ heraf eller 858 Kr. 63 Øre, saa at de altsaa have oppebaaret 100 Kr. 51 Øre for meget. Citanten maa herved være gaaet ud fra, at samtlige Fordringer, for hvilke der inden Auktionen var gjort Udlæg i hele Skibet, burde have været fradragne i Auktionsprovenuet, forinden nogen Del af samme udlagdes til de Indstævnte, hvilket efter en under Sagen fremlagt Opgjørelse ikke er sket med Hensyn til et Beløb af 883 Kr. 4 Øre.

Da der imidlertid, efter hvad der uimodsagt er anført, først er gjort Exekution for dette Beløb, efter at de Indstævnte for deres heromhandlede Fordring havde faaet Udlæg i Konsul Sandbæcks Anpart i Skibet eller dets Provenu, medens Citanten ikke har anført Nogetsomhelst til Støtte for, at de Indstævnte ikke desto mindre skulde staa tilbage for samme, maa det anses berettiget, at disse ved Opgjørelsen af det Nettoprovenu, hvoraf den Andel, i hvilken de havde Udlæg, skulde beregnes, have set bort fra dette Beløb. Da bemeldte Nettoprovenu herefter maatte ansættes til 3458 Kr. 95 Øre, hvoraf Trediedelen udgjør 1152 Kr. 98 Øre, er der følgelig ikke blevet erlagt for meget til de Indstævnte, og Citantens subsidiære Paastand vil derfor heller ikke kunne tages til Følge.

I Henhold til Foranstaaende ville de Indstævnte i det Hele være at frifinde for Citantens Tiltale. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde haves.

Der vil være at forelægge Citanten en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse at regne til at berigtige Stempelingen af det af ham fremlagte Certeparti af 3 Juli 1879. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 200.

Advokat Klubien

contra

Jens Peter Julius Jensen (Defensor Henrichsen),

der tiltales for at have tilføjet anden Person Saar.

Aakirkeby Kjøbstads Extrarets Dom af 22 April 1882: Tiltalte Jens Peter Julius Jensen hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Erstatning betaler han til Anias Christian Hansen 50 Kr. 57 Øre og afholder Sagens Omkostninger, derunder Salarerne til Aktor og Defensor, Prokurator, Kancelliraad Erichsen og Prokurator Lund, 10 Kr. til hver, og Diæter efter Amtets Bestemmelse. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Bythingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Henrichsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arbejdsmand Jens Peter Julius Jensen, der er født i Aakirkeby den 2 Juli 1844 og ved Sønderherreds Extraretsdom af 9 Januar 1872 efter Straffelovens § 228 er bleven anset med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage, tiltales under nærværende Sag for at have tilføjet anden Person Saar.

Ved Tiltaltes egen Vedgaaelse i Forbindelse med, hvad der forøvrigt er oplyst, er det godtgjort, at han den 26 Febr. d. A. paa Vejen fra et Værtshus i Aakirkeby hjemad er kommet til at følge efter Smedesvend Anias Christian Hansen, der var ledsaget af nogle Kammerater, og at han lidt udenfor Byen, uden dertil given Anledning, med en Kniv har bibragt Smedesvend Hansen et Saar i Ryggen. Saaret er ved Lægens Undersøgelse befundet at være 3½ Ctm. langt, gabende, og 2½ Ctm. dybt. Den 3die April kunde den Saarede aflægge Forbindingen og igjen tage fat paa sit afbrudte Arbejde. Han har paastaet sig tilkjendt i Erstatning for Svie og Smerte 5 Kr., for Næringstab 2 Kr. 25 Øre ugentlig og Kostpenge 65 Øre pr. Dag. Sine Udgifter til Læge

og Apotheker har han paastaet sig erstattet efter Regning med med 11 Kr. 57 Øre. Forøvrigt har han forbeholdt sig alt Fornødent med Hensyn til, at hans Mester den 3 April, da han tilbød igjen at tage fat paa sit Arbejde, har vægret sig ved at modtage ham, saa at han for Tiden er arbejdsledig.

Mod de nedlagte Erstatningspaastande har Jens Peter Julius Jensen Intet havt at erindre.

Om Anledningen til den udøvede Legemsbeskadigelse har Tiltalte udtalt den Formodning, at han maa være bleven fornærmet. Ligesom han dog har indrømmet selv Intet at kunne huske herom, saaledes findes hans Antagelse heller ikke bestyrket ved de afhørte Vidners Forklaring. Tiltalte har heller ikke kunnet med Bestemthed sige, hvad han tilsigtede med sit Angreb, men han har antaget, at han er kommen i Tanker om, at Anias Christian Hansen har kaldt ham med et Øgenavn, han har havt fra sine Drengaar af, og som det er ham ubehageligt at høre. Dog har han ikke turdet sige, at han den paagjældende Aften er bleven irriteret paa denne eller nogen anden Maade. Endelig har Tiltalte foregivet, at han var beruset; men at han har været det i nogen Grad, der kunde blive af Betydning ved Bedømmelsen af hans Tilregnelighed, har ikke ladet sig oplyse.

Efter Beskaffenheden af det Anias Christian Hansen tilføjede Saar, der tør antages ikke at ville have varige Følger, vil Tiltalte Jens Peter Julius Jensen være at dømme efter Almindelig borgerlig Straffelovs § 203. Efter Omstændighederne vil han kunne anses med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

I Overensstemmelse med de af Anias Christian Hansen nedlagte Paastande, vil Tiltalte til ham i Erstatning have at udrede 50 Kr. 57 Øre.

Nr. 52. Overretssagfører Richter som Kurator i Grosserer, Annonceexpeditør og Bogtrykker **F. C. C. Mønsters Konkursbo** (Hansen)

contra

Udgiveren af Sundswall Tidende **J. H. Struve** af Sundswall i Sverrig (Ingen)

angaaende forlangt Rabat i Betaling for Avertissementer.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 April 1880: Citanten, Udgiver af Sundswalls Tidende, J. H. Struve af Sundswall i Sverrig, bør for den omhandlede For-

dring af 250 Kr. 60 Øre med Renter 5 pCt. aarlig fra den 25de Februar f. A., indtil Betaling sker, være berettiget til at nyde Udlæg i Indstævnte, Grosserer og Bogtrykker Carl Mønsters Konkursbo, efter dettes Beskaffenhed og Fordringens Natur. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Da Sagen ikke af Indstævnte er kontraappelleret, foreligger til Prøvelse for Højesteret kun det Spørgsmaal, hvorvidt den i den indankede Dom ommeldte, af Citanten paastaaede Rabat kan tilkjendes Konkursboet. I Henhold til det i Dommen under denne Del af Sagen Anførte, hvortil føjes, at Citanten ikke har bevist den af ham paaberaabte Sædvane, at der gives Annoncebureaus Rabat uden Hensyn til, om Betalingen erlægges kontant, maa det imidlertid billiges, at Paastanden ikke er tagen til Følge, og Dommen vil derfor være at stadfæste. Det Citantens befalede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 2 Kroner. Højesterets sagfører Hansen tillægges i Salarium for Højesteret 80 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag har Citanten, Udgiver af Sundswalls Tidende J. H. Struve af Sundswall i Sverrig, søgt Indstævnte, Grosserer og Bogtrykker Carl Mønster, i hvis Sted hans Konkursbo er indtraadt under Sagens Drift, til at betale 333 Kr. 62 Øre, som Indstævnte ifølge en under Sagen fremlagt Regning skal skyldte Citanten for Avertissementer i den nævnte Tidende med Renter af Beløbet 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato, den 25 Februar f. A., indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst. Under Sagens Drift har Citanten imidlertid nedsat det paastaaede Beløb med 14 Kr. 40 Øre, altsaa til 319 Kr. 22 Øre, idet han nemlig har indrømmet, at der i „Prænumeration“ tilkommer Indstævnte for Tiden fra 1 Januar 1877 til 31 December 1878 1 Kr. 80 Øre for hvert Kvartal. Indstævntes Konkursbo har paastaaet Frifindelse imod Betaling af 196 Kr. 88 Øre og Sagens Omkostninger paalagte Citanten. Konkursboet har nemlig dels gjort

gjældende, at ved enkelte af de paa Regningen opførte Poster ere Avertissementerne opførte med et for stort Antal og med for mange Linier, og at Regningen af denne Grund maa nedsættes med 65 Kr. 2 Øre, dels anført, at der i Henhold til en mellem Citanten og Indstævnte truffet Aftale tilkommer Indstævnte en Rabat af 20 pCt. og i Prænumeration, foruden for Tiden fra 1 Januar 1877 til 31 December 1878, tillige for Tiden fra 1ste Januar til 30 Juni 1879 1 Kr. 80 Øre for hvert Kvartal. Det af Citanten paastaede Beløb af 319 Kr. 22 Øre formenes saaledes at burde nedsættes med 65 Kr. 2 Øre, 53 Kr. 72 Øre og 3 Kr. 60 Øre eller ialt med 122 Kr. 34 Øre, altsaa til 196 Kr. 88 Øre.

Med Hensyn til de af Konkursboet saaledes fremsatte Indsigelser har Citanten anført, at der hvert Kvartal er tilstillet Indstævnte en Opgjørelse, men at Indstævnte aldrig har gjort Indsigelse mod Opgjørelserne og derfor maa siges at have godkendt dem, samt at forsaavidt angaar tvende af de Poster paa Regningen, med Hensyn til hvilke Indstævnte har gjort Indsigelse mod de paa Regningen opførte Antal af Avertissementerne, stemme disse med de Antal Gange, i hvilke Indstævnte i de de omhandlede Poster vedkommende og under Sagen fremlagte Rekvissionskrivelser har begjært Avertissementerne indrykkede i den paa-gjældende Tidende. Citanten har fremdeles anført, at den Indstævnte tilstaaede Rabat var betinget af kontant Betaling ved Opgjørelsen for hvert Kvartal eller egentlig var en Godtgørelse for kontant Betaling, og at der ikke kan tilkomme Indstævnte Prænumeration for Tiden fra 1 Januar til 30 Juni 1879, eftersom Indstævnte ikke i denne Tid har annonceret i den omhandlede Tidende.

Der findes at maatte gives Boet Medhold i, at Indstævnte ikke kan siges at have frafaldet sine Indsigelser mod Regningens enkelte Poster derved, at han ikke strax ved Modtagelsen af Citantens Opgjørelser fremsatte dem, samt i, at den Omstændighed, at Bestillingen er i Overensstemmelse med Regningen, ikke kan anses som Bevis for Bestillingens rigtige Udførelse. Da Citanten nu ikke har ført noget Bevis for Regningens Rigtighed i Henseende til de omtvistede Poster paa samme, hvilket Bevis, da der kun er Spørgsmaal om Avertissementernes Antal og Størrelse, let vilde kunne føres ved at fremlægge de Numre af Bladet, hvori Avertissementerne ere optagne, vil det paa Regningen opførte Beløb være at nedsætte med 65 Kr. 2 Øre i Overensstemmelse med den af Konkursboet nedlagte Paastand. Hvad dernæst angaar den omhandlede Rabat, maatte det være Boets Sag at bevise, at den af samme paaberaabte Aftale om Rabat har havt det af Boet angivne ubetingede Indhold, nemlig at der ganske i Almindelighed blev tilstaaet Ingstævnte Rabat uden Hensyn til kontant Betaling, og da der ikke fra Boets Side er ført Bevis her-

for, vil der ikke kunne tilkjendes Boet den omprøvede Rabat. Da Indstævnte har benægtet, at den tilstaaede Prænumeration skulde være betinget af, at der stedse annonceredes i vedkommende Blad, idet han har bemærket, at en Annonceexpedition aldrig kan garantere herfor, og da Citanten ikke særlig har fundet Noget herimod at erindre, maa der antages ogsaa at tilkomme Indstævnte Prænumeration for Tiden fra 1 Januar til 30 Juni 1879.

Der vil saaledes være at tilkjende Citanten 250 Kr. 60 Øre med Renter, som paastaaet, og vil Citanten være at kjende berettiget til at erholde Udlæg herfor i Boet efter dettes Beskaffenhed og Fordringens Natur.

Tirsdagen den 3 Oktober

Nr. 194.

Etatsraad Buntzen

contra

Swen Anton Anderson (Defensor Klubien),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 203 og Randers Kjøbstads Politivedtægts § 4.

Randers Kjøbstads Extrarets Dom af 4 April 1882: Tiltalte Swen Anton Anderson bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage. Saa betaler han og i Erstatning til Snedkersvend Jacob Mortensen af Spentrup 68 Kr. 13 Øre og samtlige af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Kancelliraad, Prokurator Bredstrup med 10 Kr. og til Defensor, Prokurator Jacoby, med 8 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i sin Helhed at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 Maj 1882: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Straffetiden bestemmes til 4 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Kancelliraad Møller, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

En efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragt Læge-

erklæring af 16de f. M. gaar ud paa, at den i Dommen nævnte Jacob Mortensens Haands Førlighed har lidt noget, og at det, skjøndt det er rimeligt, at den bedres, dog er usikkert, om den bliver komplet som før. Under Hensyn hertil og iøvrigt i Henhold til den i Dommen givne faktiske Fremstilling findes den af Tiltalte efter Straffelovens § 203 forskyldte Straf at burde bestemmes, som ved Underretsdommen sket, til Fængsel paa Vand og Brød i fem Gange fem Dage. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger bliver Overretsdommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til Straffen bør Bythingsdommen, iøvrigt Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Tjenestekarl Swen Anton Anderson for Overtrædelse af Straffelovens § 203 og af Randers Kjøbstads Politivedtægts § 4.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, da han den 4 Februar d. A. om Aftenen noget efter Kl. 11 fra et Marked i Randers gik paa en Vej i Nærheden af denne By i Følge med flere paa samme Gaard som Tiltalte tjenende Piger og Karle, og disse ansaa sig fornærmede ved, at 2 hjemvendende Personer havde trængt sig paa for at formaa 2 af de ovennævnte Piger til at følge med sig, i hvilken Anledning Tiltalte og Medtjenere yppede Klammeri og overfaldt de Paagjældende, er løben efter den ene af disse Tjenestekarle Johan Mouritz Landberg, uagtet denne, da Pigen ikke vilde indlade sig med ham, havde fjernet sig, og har med sin Foldekniv stukket ham i Ryggen, hvorved der bibragtes ham et dog kun ubetydeligt Saar, der ikke blødte ret stærkt, samt at Tiltalte ved samme Lejlighed tilligemed en af sine Medtjenere har overfaldet 2 andre Personer, der gik bag efter dem, og om hvilke Tiltalte — efter hvad der maa antages dog uden Grund — troede, at de havde fortrædiget en Dreng i hans Følge, og med sin Kniv rettet et Stød mod Ene, Snedkersvend Jacob Mortensen, hvilket Stød, der nærmest maa antages rettet mod hans Ansigt, denne imidlertid afbødte med sin Haand, som der ved erholdt et større Saar.

Ifølge en fremlagt Lægeerklæring var Saaret ca. 2 Tommer langt, tværsløbende paa Haandens Bagside ca. 1½ Tomme under

Haandleddet, gabende og blødende, men syntes ved Undersøgelsen kun at være gaaet gennem Huden, saa at de tæt under denne liggende Sener antoges at være uskadede, men Helbredelsen trak dog ud i længere Tid, saa at Skadelidte endog den 2 Marts kun i ringe Grad kunde bevæge Fingrene, hvorimod han i et Forhør den 18 Marts erklærede, at Haanden da var saavidt helbredet, at han med Sikkerhed kunde paastaa ikke at ville have nogen Skade for Fremtiden af Saaret. Jacob Mortensen har i Erstatning for Næringstab, for Lægehonorar og Medicin m. m. paastaet sig tilkjendt 68 Kr. 13 Øre, mod hvilken Erstatningspaastand Tiltalte ikke har havt Noget at erindre, hvorimod Johan Landberg ikke har fordret nogen Erstatning.

For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1856 i Sverrig og som ikke ses tidligere at være tiltalt eller straffet her i Landet, være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hvorimod der ikke findes at være Foje til tillige at idømme ham særlig Straf for Overtrædelse af Randers Politivedtægt. Ved Underrettsdommen er Straffen fastsat til samme Art af Fængsel i 5 Gange 5 Dage, og med den nævnte Nedsættelse i Straffetiden vil den indankede Dom, hvis Bestemmelser om Erstatningen til Jacob Mortensen til Beløb 68 Kr. 13 Øre og om Aktionens Omkostninger billiges, saaledes være at stadfæste.

Nr. 96. Gaardejer **Jens Nielsen Aase** (Nellemann)

contra

Gaardejer **Jørgen Iversen** (Ingen)

angaaende Citantens Forpligtelse til at fravige Besiddelsen af en Jordstrimmel.

Voer og Nim Herreders ordinære Rets Dom af 4 April 1879: Parterne, Hovedcitanten, Gaardejer Jens Nielsen Aase i Saaby og Kontracitanten, Gaardejer Jørgen Iversen i Saaby, bør for hinandens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 August 1881: Hovedcitanten, Gaardejer Jens Nielsen Aase af Saaby, bør under en Mulkt af 2 Kr. til Skanderborg Amtsfattiggkasse for hver Dag, han i saa Henseende sidder denne Dom overhørig, til Kontracitanten, Gaardejer Jørgen Iversen af Saaby, tilbagelevere det Jordstykke, der

ligger mellem Vejen fra Yding til Saaby og den paa det under Sagen fremlagte Situationskort med B. D. betegnede Linie, saaledes at denne Linie danner det sydlige Skjel for den Jordlod, hvorover han har Lejeret. Iøvrigt bør saavel Hovedcitanten som Kontracitanten for hinandens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at der efter den skete Indstævning til Højesteret ikke er Spørgsmaal om Forandring i den indankede Dom, forsaavidt der ved denne er tillagt Citanten Frifindelse, og i Henhold til de i Dommen under den øvrige Del af Sagen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 13 Oktbr. 1882.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgivet af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1882—83.

Nr. 28.

Tirsdagen den 3 Oktober.

Nr. 96. Gaardejer Jens Nielsen Aase (Nellemann)

contra

Gaardejer Jørgen Iversen (Ingen).

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Ifølge Lejekontrakt af 1*) Jnni 1846 bortlejede Gaardejer Anders Rasmussen som Ejer af Gaarden Matr. Nr. 2a af Saaby et Grundstykke af denne Gaards Jorder, 10 Favne i Længden og ligeledes 10 Favne i Bredden efter de afsatte Skjel, til Smed Johannes Sørensen for et Tidsrum af 200 Aar, og denne overdrog atter i 1866 denne Lejeret tilligemed et paa Lodden af ham opført Hus til Søren Gundersen; efter hans og hans efterlevende Enke Else Poulsdatters Død blev der af Dødsboet under 13 Juli 1874 foranstaltet afholdt Auktion til Bortsalg af Huset og Lejeretten, og ved denne Auktion gav Kontracitanten, Gaardejer Jørgen Iversen, som Ejer af Matr. Nr. 2f af Saaby, hvorunder det bortlejede Jordstykke nu hører, samt af det tilgrændsende Matr. Nr. 3f sammesteds, Møde for at paavise Grændserne for det Bortlejede, ved hvilken Lejlighed der paa hans Foranledning blev indført saalydende Bemærkning i Auktionsprotokollen:

„Ved under Auktionen at paavise Skjellene for den til Huset hørende Grund blev det af Ejeren af Matr. Nr. 2a i Saaby, Gaardmand Jørgen Iversen, bemærket, at det Skjel, som nu findes for den søndre Side ud imod Vejen, ikke er det oprindelige Skjel. Dette gik tidligere nogle Alen nordligere, men blev af afdøde Else Poulsdatter rykket længere mod Syd, hvortil Komparenten gav sit Minde, dog saaledes, at saafremt den syd for det Lejede gaende Vej i Tiden

*) Skal være den 15de.

skulde fordres udvidet, da skal Skjellet rykkes tilbage paa sit oprindelige Sted, som skal være 10 Favne Syd for det Lejedes nordlige Grændse.“

Efter at denne Tilførsel var oplæst for de Tilstedeværende, af hvilke Ingen vidste Noget mod det Tilførte at erindre, fremmedes Auktionen, ved hvilken Hovedcitanten, Gaardejer Jens Nielsen Aase af Saaby, blev Højtbydende; under 14 Juni 1876 erholdt han derpaa Auktionsskjøde paa Huset og Lejeretten, i hvilket Skjøde den ovenciterede Tilførsel findes indført, og hvori det iøvrigt hedder, at Huset og Lejeretten skulde tilhøre ham med de samme Rettigheder og Forpligtelser, hvormed Søren Gundersen og hans Enke har ejet og besiddet dem, og i Henhold til dette Skjøde har Hovedcitanten siden benyttet hele Jordstykket, der mod Syd grændser til den ommeldte Vej, der fører fra Yding til Saaby, idet der ved Loddens sydlige Grændse ud imod Vejen var plantet nogle Poppeltræer, hvorhos der paa et Stykke af Sydgrændsen var opført et Hegn bestaaende af et Stendige. Da Vejen imidlertid i Forsommeren 1877 blev udvidet, lod Kontracitanten, for at denne Udvidelse kunde ske mod Nord det omtalte Stendige bortrydde og Poppeltræerne omhugge, hvorhos han et Stykke nord for Stendigets Plads lod grave en ny Vejgrøft, og Hovedcitanten, der fandt sig forurettet herved, anlagde som Følge heraf nærværende Sag, hvorunder han i 1ste Instants har paa-staaet Kontracitanten anset med Straf efter Straffelovens §§ 116 og 296 og tilpligtet at retablere den tidligere Tilstand ved at tilkaste den paa et under Sagen fremlagt Situationskort med Bogstaverne c d betegnede ny Vejgrøft og gjenopføre Stendiget paa dets tidligere paa Kortet med Bogstaverne o n betegnede Plads samt at betale ham Erstatning for den ham paaførte Skade med 250 Kr. eller i al Fald efter uvillige Mænds Skjøn, medens Kontracitanten, der under Hovedsagen har paa-staaet sig frifunden under et Kontrasøgemaal, har paa-staaet Hovedcitanten tilpligtet under en daglig Mulkt at fravige Besiddelsen af den Del af den af ham benyttede Jord, der ligger syd for den oprindelige Skjellinie, hvilken Del efter hans Angivelse er betegnet paa Situationskortet med Bogstaverne B C d. Hovedcitanten har derimod under Kontrasøgemaaliet paa-staaet sig frifunden, i al Fald mod at fravige Besiddelsen af det nærmest ved Vejen liggende Jordstykke c B D d. Ved Underrettsdommen ere Parterne frifundne for hinandens Tiltale, og de have derefter Begge indanket Sagen for Overretten, hvor de have gjentaget deres i 1ste Instants nedlagte Paastande, idet dog Hovedcitanten i Henhold til en paa hans Foranstaltning afholdt Skjønnsforretning har ændret sin Erstatningspaastand saaledes, at han nu principaliter paa-staar en Erstatning af 80 Kr., subsidiært af 60 Kr.

Efter den ovenciterede Tilførsel til Auktionsprotokollen i

Forbindelse med, hvad der af forskellige under Sagen afhørte Vidner er forklaret om de Ytringer af Kontracitanten, der gik forud for denne, maa det antages at have været hans Mening at indrømme Auktionskjøberen Brugen af den nærmest ved Vejen liggende Jord, der ej var indbefattet under det oprindelige Lejemaal, paa de samme Betingelser, paa hvilke de tidligere Lejere havde havt saadan Brug, saaledes at Kontracitanten navnlig forbeholdt sig selv den fornødne Raadighed over Jorden til at træffe Foranstaltninger til at Vejens Udvidelse, naar denne skulde foregaa, kunde ske mod Nord ind paa det ommeldte Jordstykke; dette er ej heller af Hovedcitanten bestridt, men han har derimod til Støtte for sin Formening om det Retsstridige i Kontracitantens ommeldte Fremgangsmaade villet gjøre gjældende, at det i hvert Fald maatte fordras, at Udvidelsen skete ved en dertil kompetent Autoritet, medens den efter hans Anbringende in casu alene er udført ved Kontracitantens private Foranstaltning. Paa dette Anbringende kan der imidlertid ikke lægges videre Vægt, eftersom det efter de foreliggende Oplysninger maa antages, at Udvidelsen af Vejen er foretagen i Henhold til en Beslutning af de i det Fogderi, hvor Vejen var beliggende, hjemmehørende Sogneraadsmedlemmer, som af Sogneraadet maa antages at være bemyndigede til at føre Tilsyn med Vejene i Fogderiet og at træffe Bestemmelse om mindre Udvidelser af samme, og da Kontracitanten herefter maa anses at have været berettiget til den af ham foretagne Sløjfning af Stendiget m. v., vil han under Hovedsagen være at frifinde for Hovedcitantens Tiltale, uden at der findes Anledning til at gjøre hans Frifindelse afhængig af, at han udleverer Hovedcitanten de fra Diget tagne Sten og de omhuggede Poppeltræer, da det efter Kontracitantens Procedure maa antages, at han ikke har villet tilegne sig Samme og ikke vil modsætte sig, at Hovedcitanten afhenter disse Gjenstande, der efter det Oplyste ere henlagte paa et Sted tæt syd for Vejen ligeoverfor Stendigets tidligere Plads.

Med Hensyn til Kontrasøgsmaalet maa det anses at fremgaa af den oftnævnte Protokoltilførsel, at Hovedcitanten er forpligtet til, naar Vejen udvides, paa Anfordring at fravige Besiddelsen af den Jord, der ikke hører til det oprindelig Bortlejede, saaledes at Skjellet da rykkes tilbage til det oprindelige Sted, der skal være 10 Favne Syd for det Lejedes nordlige Grændse, hvormed maa være ment en Linie parallel med den nordlige Grændselinie, i den nævnte Afstand. Naar Kontracitantens Paastand imidlertid, som det efter den af ham for Jordstykket brugte Betegnelse og efter hans Procedure maa antages, gaar ud paa, at Hovedcitanten skal fravige Besiddelsen af den Jord, der ligger Syd for den paa Situationskortet afsatte Linie c C, hvilken Linie ligger i Skjellet mellem Matr. Nr. 2f og Matr. Nr. 3f, da kan der ikke heri gives ham Medhold, eftersom denne Linie ifølge Situationskortet

kun i Punktet c har en Afstand af 10 Favne fra det Lejedes nordlige Grændse, medens det andet Endepunkt C ligger i en betydeligt kortere Afstand; derimod findes Hovedcitanten i Overensstemmelse med den af ham nedlagte subsidiære Paastand, der gaar ud fra Linien B D som Sydgrændse for det Lejede kun at kunne tilpligtes at fravige Besiddelsen af det Syd for denne Linie beliggende Jordstykke, idet netop denne Linie i hele sin Længde har den betingede Afstand af 10 Favne fra det Lejedes Nordgrændse, og det kan navnlig herimod ikke komme i videre Betragtning, at herved det bortlejede Jordstykke kommer til at indbefatte en Del af Matr. Nr. 3 f, uagtet det maa antages, at Anders Rasmussen, der bortlejede Jorden, ikke havde nogen Raadighed over dette Matr. Nr., eftersom Kontracitanten som Ejer af baade Matr. Nr. 2f og Matr. Nr. 3 f ved Tilførslen til Auktionsprotokollen maa anses med bindende Virkning for sig at have erkjendt den nævnte Grændselinie for den rette.

I Overensstemmelse med det saaledes Anførte vil Hovedcitanten være at tilpligte inden en Frist, der findes at kunne bestemmes til 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og under en daglig Mulkt, der fastsættes til 2 Kr. og tilfalder Skanderborg Amts Fattigkasse, at fravige det Jordstykke, der ligger mellem Vejen fra Yding til Saaby og den paa Situationskortet med B D betegnede Linie, saaledes at denne Linie kommer til at danne det sydlige Skjel for den Jordlod, hvorover han har Lejeret, medens han iøvrigt vil være at frifinde for Kontracitantens Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter findes efter Omstændighederne at burde ophæves.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Torsdagen den 5 Oktober.

Nr. 103.

Advokat Klubien

contra

**Jørgen Thomsen, Jens Jensen og Vilhelm Julius
Jensen (Defensor Henriksen),**

der tiltales, Førstnævnte for Falsk eller Bedrageri samt for Forledelse til falsk Forklaring for Retten, og de to Sidstnævnte henholdsvis for falsk Forklaring for Retten og for Mened.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13 Septbr. 1881
Tiltalte Jørgen Thomsen bør straffes med Fængsel paa Vand og
Brød i 4 Gange 5 Dage og udrede denne Aktions Omkostninger,
derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Herforth
og Kaas, 60 Kr. til hver og til den subsidiære Defensor, Over-
retssagfører Rothe i Fredericia, 10 Kr. At efterkommes under
Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Idet Højesteret tiltræder den i den indankede Dom givne
faktiske Fremstilling, bemærkes, at Kammerraad Valeur og-
saa i den i Dommen anførte, Retten tilstillede Skrivelse saa-
velsom senere for Retten har fastholdt sin under Ed afgivne
Benægtelse af nogensinde at have givet Tiltalte Jørgen Thomsen
Bemyndigelse til at sætte hans Navn under noget Dokument,
der kunde paadrage ham Forpligtelser. Ligesom det herefter
maa antages, at bemeldte Tiltalte har manglet Bemyndigelse
til at forsyne de i den indankede Dom ommeldte to Dokumenter
af 12 Maj 1872 og 8 April 1877 med Valeurs Underskrift,
saaledes gjøre de foreliggende Oplysninger det uantageligt, at
Tiltalte, særlig ved Udfærdigelsen af det sidstnævnte Doku-
ment, har handlet i den Tro, at Valeur havde samtykket i, at
hans Navn blev benyttet paa den anførte Maade, hvorhos be-
mærkes, at Tiltalte i hvert Fald efter sin egen Erkjendelse er
gaaet udenfor den Bemyndigelse, han vil have erholdt af Va-
leur. Hans i Dommen omhandlede Forhold vil herefter være
at straffe som Falsk.

Foruden for denne Forbrydelse er der ifølge kongeligt Rescript
af 28 Juni d. A. endvidere paabudt Tiltalte ved Højesteret som
første Istant mod fornævnte Tiltalte for Forledelse til falsk
Forklaring for Retten samt mod Jens Jensen og Vilhelm Ju-
lius Jensen, henholdsvis for at have afgivet saadan Forklaring
og for Mened, saaledes at disse Forbrydelser paakjendes under
et med den i den indankede Dom omhandlede Forbrydelse. I
saa Henseende er det ved de af de sidstnævnte to Tiltalte af-
givne Tilstaaelser, som bestyrkes ved det iøvrigt Oplyste, be-
vist, at de have begaaet de dem paasigtede Lovovertrædelser,
idet de under et, efter den indankede Doms Afsigelse til nye
Bevisligheders Erhvervelse optaget Forhør, hvorunder de af-
hørtes som Vidner, have afgivet, og Tiltalte Vilhelm Julius
Jensen derhos med Ed bekræftet, en omstændelig, efter Til-
talt Thomsens Interesse afpasset Fremstilling af, hvad Gros-
serer D. S. Mortensen skulde have meddelt dem betræffende
sit i Dommen nærmere anførte Pengemellemværende med Thom-
sen, endskjøndt Jens Jensen ikke havde haft nogensomhelst Sam-
tale med Mortensen om Thomsens Forhold, og Vilhelm Julius
Jensen aldrig havde talt med Mortensen. Derimod er der ikke mod

Thomsens Benægtelse tilvejebragt fyldestgørende Bevis for, at han har forledet disse to Tiltalte til under deres Afhøring at afvige fra Sandheden.

Som Følge af Foranførte ville de Tiltalte være at anse, Thomsen efter Straffelovens § 268, Jens Jensen, som er født den 19 Maj 1818 og tidligere har været straffet ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politiretsdom af 27 Juni 1857 for uterligt Forhold med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, efter § 146, og Vilhelm Julius Jensen, som er født den 25 Maj 1857 og ikke er fundet forhen straffet, efter § 145. Straffen findes at kunne bestemmes for Thomsen og Vilhelm Julius Jensen til Forbedringshusarbejde, for Thomsen i 1 Aar og for Vilhelm Julius Jensen i 2 Aar, samt for Jens Jensen i Medfør af Straffelovens § 23 til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, hvorhos samtlige tre Tiltalte ville have at udrede Aktionens Omkostninger paa nedenanførte Maade.

Thi kjendes for Ret:

Jørgen Thomsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i et Aar, Vilhelm Julius Jensen til saadant Arbejde i to Aar og Jens Jensen i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i firsindstyve Dage. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politiretts Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Advokaterne Klubien og Henrichsen 150 Kroner til hver, udredes af Jørgen Thomsen, saaledes at de to andre Tiltalte in solidum med ham og med hinanden indbyrdes tilsvare samtlige efter bemeldte Doms Afsigelse havde Arrestomkostninger og en Trediedel af Salarierne for Højesteret.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Jørgen Thomsen, der er født den 4 Januar 1829, og som ikke er funden forhen straffet, for Falsk eller Bedrageri, og angaar Sigtelsen Tiltaltes Forhold med Hensyn til tvende Dokumenter, der begge angive sig at være udstedte af Kammerraad, Prokurator Valeur i Fredericia og ere underskrevne med Navnet Valeur.

Det første af disse Dokumenter, der er dateret 12 Maj 1872, indeholder en Tilstaaelse fra Kammerraad Valeur for, at han af Tiltaltes Hustru har modtaget til Opbevaring følgende Pengeeffekter:

a.	2 af Valeur udstedte Obligationer à 500 Rd. . .	1000 Rd.
b.	10 Stk. Obligationer i Østifternes Kreditforening à 100 Rd.	1000 —
c.	15 Stk. kongelige Obligationer à 100 Rd.	1500 —
d.	en første Prioritetsobligation i et Hus ved Lygten	1200 —
e.	10 Stk. Tivoliaktier à 33 Rd. 3 Mk.	335 —
		5035 Rd.

Det andet, der er dateret 8 April 1877, indeholder en Erklæring fra Valeur om, at han mod Tilbagelevering af Recipissen 12 Maj 1872 forpligter sig til at udlevere de i samme nævnte Effekter paa Anfordring til Recipissens Ihænde-haver. Tiltalte har erkjendt, at det er ham, der har udstedt og underskrevet disse Dokumenter, men paastaaet hertil at have havt Kammerraad Valeurs Samtykke, og har med Hensyn til de nærmere Omstændigheder ved Dokumenternes Udstedelse og den Brug, han har gjort af dem, afgivet følgende Forklaring: Da Tiltalte i 1871 eller 1872 tænkte paa at rejse Laan mod herfor at give Sikkerhed i nogle Pengeeffekter, som han havde henlagt som en Slags Selvejendom for sin Hustru, men dog vilde beholde fuld Raadighed over Effekterne, anmodede han Kammerraad Valeur, der er hans Stedfader, om at maatte udstede en Recipisse i hans Navn for forskellige i Tiltaltes Besiddelse værende Pengeeffekter, inden at Valeur dog skulde modtage disse, idet han samtidig meddelte Valeur, at han mulig vilde benytte Recipissen til ved Hjælp af samme at rejse Laan, men lovede Valeur at holde ham fri for Ansvar i denne Anledning.

Efter at Valeur mundtlig havde meddelt ham Samtykke hertil, udstedte Tiltalte Recipissen 12 Maj 1872 og erholdt i de følgende Aar 2 à 3 Gange mindre Laan hvert paa ca. 200 Kr. af den senere afdøde Grosserer D. S. Mortensen her i Staden, idet Tiltalte gav Mortensen Recipissen i Haandpant for Laanene; disse Laan vil Tiltalte efterhaanden have tilbagebetalt. Som det endvidere fremgaar af Sagens Oplysninger erholdt Tiltalte derefter i 1877 af Mortensen et Laan paa 2400 Kr., for hvilken der af Tiltaltes Hustru blev udstedt og af Tiltalte endosseret en 3 Maaneders Vexel, dateret 10 April 1877; til Sikkerhed for Laanets Tilbagebetaling blev der samme Dag af Tiltalte og hans Hustru — der maa antages at have været ubekjendt med de af hende underskrevne Dokumenters nærmere Indhold — udstedt et Skadesløsbrev, ved hvilket der gaves Kreditor 1ste Haandpanteret i de Dokumenter, der omhandles i Recipissen af 1872, som blev Kreditor overleveret. Da Kreditor havde ønsket en yderligere Erklæring fra Valeur om, at denne endnu sad inde med de i Recipissen nævnte Dokumenter, udstedte Tiltalte, som han har forklaret, i Henhold til den ham af Valeur givne Bemyndigelse, der

efter Tiltaltes Anbringende tilmed var bleven fornyet i 1875 eller 1876, det andet ovenfor nævnte med Valeurs Navn underskrevne Dokument, der ligeledes blev Kreditor overleveret. Efter at Tiltalte havde afbetalt 600 Kr. paa den nævnte Gjæld blev Vexlen for dens Restbeløb med tilhørende Skadesløsbrev og de ovennævnte med Valeurs Navn underskrevne Dokumenter ifølge Transport af 18 Januar 1879 overdragen til Partikulier og Bogbinder Th. Meyer, hvem Tiltalte har paastaaet efter Undersøgelsens Begyndelse at have fyldestgjort for Vexlens Restbeløb, hvilket Meyer dog ikke har villet erkjende.

Med Hensyn til de i Recipissen nævnte Dokumenter er det under Undersøgelsen oplyst, at de under a nævnte Obligationer først ere udstedte i 1874 eller 1875, altsaa senere end Recipissens Dato 12 Maj 1872. Tiltalte har med Hensyn hertil forklaret, at ihvorvel Obligationerne ikke vare udstedte, da Recipissen blev udstedt, skyldte Valeur dog allerede da Tiltalte det ene af de i samme omhandlede Beløb og havde forpligtet sig til, naar Tiltaltes Moder døde, at betale ham det andet Beløb som Vederlag for Arv efter hende. Det er tremdeles oplyst, at begge de nævnte Obligationer allerede i 1875 af Tiltalte bleve givne en herboende Sagfører i Haandpant for et Laan paa 21,500 Kr., hvilket Laan endnu ikke er indfriet. Hvad angaar de i Recipissen under b c og e nævnte Kredittforeningsobligationer, kongelige Obligationer og Tivoliaktier, er der under Undersøgelsen fremkommen en Del Formodning for, at Tiltalte ej heller har havt disse til sin Raadighed, da Recipissen blev udstedt. Tiltalte har imidlertid fastholdt, at han til bemeldte Tid var i Besiddelse af de nævnte Effekter, men erkjendt, at han i de paafølgende Aar, navnlig i 1874, solgte en Del af dem, bl. A. alle Tivoliaktierne, saaledes at han, da han i 1877 erholdt det omforklarede Laan af Mortensen, kun var i Besiddelse af en Del af de nævnte Effekter, og denne Rest har han derhos senere disponeret over. Endelig er det oplyst, at den i Recipissen under d nævnte Prioritetsobligation af Tiltalte er bleven pantsat i Landmandsbanken den 9de April 1872, altsaa en Maanedstid forinden Recipissens Dato, hvorhos det af Landmandsbanken for Obligationen udstedte Modtagelsesbevis af Tiltalte blev pantsat for anden Gjæld. Obligationen er senere indfriet, og det indkomne Beløb anvendt til Dækning af Landmandsbanken og af den Gjæld, for hvilken det af Banken udstedte Modtagelsesbevis var pantsat. Ved Undersøgelsens Begyndelse var saaledes ikke et eneste af de i Recipissen nævnte Dokumenter i Valeurs eller i Tiltaltes Værge.

Forsaavidt nu Tiltalte har paastaaet, at han har havt Valeurs Samtykke til at benytte dennes Navn paa den anførte Maade, er det oplyst, at Valeur, forinden retslig Undersøgelse i Sagen begyndte, paa Tiltaltes Opfordring har udstedt en Erklæring dateret 11 Juni f. A., i hvilken han bl. A. udtaler, at han under et

Besøg hos Tiltalte for flere Aar siden paa hans Forespørgsel gav sit Samtykke til, at denne maatte skrive hans Navn under et Dokument, hyorefter han skulde tage nogle Papirer i Forvaring. Under de den 14de og 28de Juli f. A. optagne Forhør har Valeur nu vel edelig forklaret, at han ingensinde har givet Tiltalte Tilladelse til at underskrive hans Navn under nogetsomhelst Dokument, der kunde paadrage ham nogensomhelst Forpligtelse, samt erklæret, at hans Udtalelse i Erklæringen af 11 Juni f. A. ikke er rigtig, og at han har tilstillet Tiltalte denne Erklæring, for at en kriminel Undersøgelse i Sagen kunde undgaas. I en senere Retten tilstillet Skrivelse har imidlertid Valeur udtalt, at han ikke tør modsige, at Tiltalte under en Samtale kan have yttret, at han kunde komme i Forlegenhed, og om han saa kunde bruge Valeurs Navn, samt at han ikke tør erklære det for usandt, at Tiltalte, da han havde opfattet Samtalen saaledes, at Valeur gav et Samtykke i saa Henseende. Der findes kerefter ikke at foreligge tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte ikke har havt eller dog troet at have den af ham angivne Bemyndigelse af Valeur til at benytte hans Navn, og om nu end Tiltalte efter sin egen Forklaring maa siges at være gaaet udenfor den omhandlede Bemyndigelse, særlig ved at lade Recipissen 1872 og Erklæringen 1877 lyde paa Pengeeffekter, over hvilke han ikke var raadig, vil hans Forhold med Hensyn til bemeldte Dokumenter dog ikke kunne paadrage ham Straf for Falsk.

Derimod findes han ved dette at have gjort sig skyldig i Bedrageri. Da nemlig ingen af de i Recipissen af 1872 og Erklæringen 1877 nævnte Effekter nogensinde have været i Valeurs Væрге, og Tiltalte i alt Fald tildels end ikke selv var raadig over dem, da han optog de nævnte Laan, særlig Laanet 1877, har Kreditor saaledes aldeles ikke opnaaet den ham for Laanenes Tilbagebetaling tilsagte Sikkerhedsret. Medens Tiltalte derhos i det første Forhør, der blev optaget over ham, efter at han var bleven belagt med Varetægtsarrest, udtrykkelig erklærede, at Mortensen ganske vist stadig ikke havde troet Andet end, at Effekterne hele Tiden beroede hos Valeur, har han rigtignok senere erklæret, at Mortensen vel var uvidende om Sagens rette Sammenhæng, da han ydede Tiltalte de omhandlede mindre Laan, men derimod var fuldt bekendt med denne, da han i 1877 laante Tiltalte de nævnte 2400 Kr., men til denne delvise Forandring i Tiltaltes Forklaring vil der saa meget mindre kunne tages Hensyn, som Sagens øvrige Oplysninger bestemt tyde paa, at Mortensen ikke har havt nogen saadan Kundskab, da han ydede Tiltalte det sidstnævnte Laan, om han end derefter har faaet en vis Mistanke om, at Recipissen 1872 og Erklæringen 1877 ikke var ægte.

For det af Tiltalte i saa Henseende ndviste Forhold, vil han være at anse efter Straffelovens § 251, hvorimod der ikke vil kunne paalægges ham noget særligt Ansvar for de af ham fore-

tagne Dispositioner over nogle af de tidnævnte Effekter, forsaavidt disse efter hans Forklaring have fundet Sted, efter at han i 1877 havde stillet dem til Sikkerhed for det ommeldte Laan. Tiltaltes Straf findes efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 158.

Etatsraad Buntzen

contra

Carl Severin Groth (Defensor Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Frdn. 6 Juni 1769, jfr. Plakat 7 Juni 1806.

Stevns-Faxe Herreders Extrarets Dom af 13 Juli 1881: Tiltalte, Proprietær Carl Severin Groth af Storehedinge, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Salær betales der Aktor, Prokurator Nielsen, og Defensor, Overretssagfører Ovesen hver 15 Kr., der udredes af det Offentlige.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Febr. 1882: I Henseende til den Tiltalte, Proprietær Carl Severin Groth af Storehedinge ved den indankede Dom tillagte Frifindelse for Aktors Tiltale bør bemeldte Dom ved Magt at stande. Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salærer samt Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Beyer og H. F. Møller, 25 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Da Forordningen af 6 Juni 1769 § 2 ikkun omhandler det Tilfælde, at en Jordegodsejer nedlægger en Bondegaard og driver dens Avling under en Sæde- eller Avlsgaard, vil denne Lovbestemmelse allerede paa Grund heraf ikke være anvendelig paa Tiltalte, hvorimod det, som i den indankede Dom antaget, nærmest maa være Forordningens § 5, der maa komme til Anvendelse ved Bedømmelsen af hans Forhold. Det maa heretter samt i Henhold til, hvad der i Dommen er anført angaaende Beregningen af den i denne Paragraf ommeldte Frist, billiges, at Tiltalte er bleven frifunden for Aktors Tiltale og Sagens Omkostninger paalagte det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Etatsraad Buntzen og Højesteretssagfører Bagger tillægges i Salarium for Højesteret hver 50 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Stevns-Faxe Herreders Extraret hertil indankede Sager Tiltalte, Proprietær Carl Severin Groth af Storehedinge, aktioneret for Overtrædelse af Frd. 6 Juni 1769, jfr. Pl. 7 Juni 1806, med Hensyn til den Maade, hvorpaa han driver Gaarden Matr. Nr. 10 a af Renge By i Storehedinge Landsogn.

Efter Tiltaltes Forklaring og hvad der iøvrigt under Sagen tildels ved et paa Foranledning af Overretten optaget Reassumtionsforhør er oplyst, har Tiltalte ved Skjøde af 8 August 1880 tilkjøbt sig den ommeldte Gaard, hvilken han samtidig tiltraadte, og som har et Areal af ca. 60 Tdr. Land og staar for Hartkorn 6 Tdr. 7 Skp. 3 Fdk. 1 $\frac{1}{2}$ Alb., af Proprietær Permin, som havde ejet den, siden han i Aaret 1840 arvede den efter sin Svigerfader, og som, da Gaarden dengang var Arvefæste med Ret til at sælge og pantsætte, senere ved Skjøde af 10 Decbr. 1854 havde tilkjøbt sig Herlighedsretten over Gaarden og saaledes frigjort den for de den paahvilende Arvefæstebyrder. Paa samme Tid som bemeldte Gaard havde Permin erhvervet en Ejendom i Storehedinge Kjøbstad med Jorder under Matr. Nr. 4 med flere paa Kjøbstadens Mark, og under 4 Juli 1846 fik han af det daværende kgl. Rentekammer Tilladelse til fremdeles, som hidtil var sket, at drive Bondegaardens Jorder i Forening med den sidstnævnte Ejendom, saaledes at deres Afgrøde førtes til denne til Fortæring, og Gødning igjen herfra udførtes paa Jorderne, dog, at Gaardens Bygninger skulde forsvarlig vedligeholdes og holdes forsynede med Beboere og fornøden Besætning. Da Permin endvidere ved Skjøde af 5 Marts 1862 havde tilkjøbt sig Gaarden Matr. Nr. 9 af Renge, erholdt han under 1 November s. A. allerhøjeste Bevilling til at sammenlægge depne og Matr. Nr. 10 a og drive deres Jorder under et samlet Brug, saaledes at, naar denne Sammenlægning blev effektueret, den fornævnte Tilladelse af 1846 til at drive Matr. Nr. 10 a i Forening med Kjøbstadejendommen skulde falde bort; men, da Gaarden Nr. 9 a, der var bortfæstet, da Permin købte den, ikke senere blev fæstedeleg, kunde den tilsigtede Sammenlægning ikke finde Sted, forinden Permin, som anført, solgte Matr. Nr. 10 a til Tiltalte.

Af Gaardens tidligere Bygninger var der dengang kun tilbage et Stuehus, hvori to Indsidderrfamilier boede til Leje, og et til Værksted og Vognport. indrettet Udhus, medens de øvrige Bygninger vare blevne nodrevne af Permin, og der fandtes hverken Besætning eller Avlsinventarium paa Gaarden. Da Tiltalte, der samtidig med Kjøbet af Matr. Nr. 10 a havde erhvervet Gaarden Matr. Nr. 23 med flere af Storehedinge Kjøbstads Markjorder, „Boelshøigaard“ kaldet, med et Areal af 82 Tdr. Land, ønskede at drive Gaarden i Renge sammen med denne, ansøgte han gjentagne Gange Indenrigsministeriet om den hertil fornødne Tilladelse, men disse Begjæringer afslog Ministeriet ved Skrivelser til Præstø Amt af 14 August og 4 September 1880, og i denne sidste Skrivelse paalagde Ministeriet derhos Amtet at forelægge Tiltalte en passende Frist, inden hvilken Gaarden skulde være forsynet med tilstrækkelige Avlsbygninger og fornøden Besætning m. v. samt ved Fristens Udløb at indberette, hvorvidt Gaarden behandlede paa lovlig Maade. I Henhold hertil blev der under 11 Septbr. 1880 kommunikeret Tiltalte en Amtsresolution af 9de s. M., hvorved det betydedes ham, at Gaarden inden Aarets Udgang skulde være forsynet med tilstrækkelige Avlsbygninger med Beboere og med fornøden Besætning og Inventarium, da han i modsat Fald kunde vente at blive dragen til Ansvar for dens ulovlige Behandling, og Tiltalte opførte da i November 1880 paa Gaarden en Staldbygning, indrettet til 12 Køer og 2 à 4 Heste, anlagde en Brønd med Pumpeværk og anskaffede nogle enkelte Avlsredskaber samt anbragte 7 Stk Ungkvæg paa Gaarden, men foretog foreøvrigt ingen Forandring med Hensyn til Gaardens Drift, og nærværende Sag er derfor efter Ministeriets Ordre bleven anlagt imod ham.

Gaardens Stuehus beboes endnu af de tidligere ommeldte to Indsidderrfamilier, af hvilke den ene har fri Bolig og Brug af et Stykke Havejord samt en Pengeløn for at passe de paa Gaarden opstaldede Kvæghoveder, hvorimod Tiltalte, der beboer den foranævnte Gaard paa Storehedinge Mark, ikke selv fører nogen Husholdning paa Gaarden, og, medens dennes Jorder vel drives som et selvstændigt Avlsbrug i 6 Marker, besørger Driften i det Hele fra Boelshøigaarden, til hvilken Jordernes Afgrøde indhøstes, og hvorfra der til Gaarden overføres den fornødne Fodfoder af Hø og Halm m. v. til de der opstaldede Kreaturer, ligesom ogsaa den nødvendige Gødning, forsaavidt saadan ikke haves af bemeldte Kreaturer. Tiltalte har iøvrigt angaaende Grunden til, at han driver Gaarden paa den omhandlede Maade, anført, at han vedblivende har haabet at opnaa den i saa Henseende fornødne Tilladelse af Indenrigsministeriet.

Vel maatte det nu paahvile Tiltalte ved Erhvervelsen af den heromhandlede Bondegaard — der ifølge Bestemmelsen i Lov om Forandringer i Fæstelovgivningen af 19 Februar 1861 § 1 er fri-

gjort for Fæstetvang, idet den forinden 5 Marts 1862 i et Tidsrum af over 20 Aar har været besiddet og drevet af sin Ejer, som ikke samtidig har ejet anden Bondegaard, — at drage Om-sorg for, at den, uanset at dens tidligere Ejere havde havt Tiltal-delse til at drive dens Jorder i Forening med anden Ejendom og nedlægge Gaarden, fremtidig blev behandlet i Overensstemmelse med de om Bøndergaerde i Frd. 6 Juni 1769 og Pl. 7 Juni 1806 givne Forskrifter, og navnlig, at den blev forsynet med Beboere, som selvstændig og for egen Regning kunde drive den; men det skjønnes ikke heller, at Tiltaltø, ved endnu ikke at have truffet saadan Foranstaltning, har gjort sig skyldig i Overtrædelse af nævnte Lovbud. Efter hvad der er oplyst om Maaden, hvorpaa han driver Gaarden, findes han nemlig ikke herved at have overtraadt Forbudet i Frd. af 6 Juni 1769 § 2 mod at drive en ødelagt Bondegaard under en Sæde- eller Avlsgaard, idet han, som det fremgaar af det Ovenanførte, har ladet Bondegaarden vedblive at bestaa som et særskilt Avlsbrug og kun til Driften af den anvendt Arbejdskraften og tildels Inventarieret fra den af ham selv beboede Gaard, men ikke har indtaget dens Jorder under denne Gaard, saa at der kunde blive Spørgsmaal om at paalægge ham atter at ndlægge dem derfra. Forholdet findes derimod at maatte henføres under Frd. 1769 § 5, hvorefter Gaarde, som blive øde ikke af Ejerne maa lades henligge ubebygte, men inden 3 Aar fra den Tid, de ere blevne øde, skulle igjen af Ejerne forsynes med Bygning, Besætning og Beboere, idet den heromhandlede Gaard, som paa den Tid, Tiltalte købte den, hverken havde Avlsbygninger, Besætning eller Inventarium eller i mange Aar har været forsynet hermed, men var bleven dreven i Forening med andet Avlsbrug, maa betragtes som en saadan ødebleven Gaard. Men, da Gaardens Tilstand som øde i Forhold til Tiltalte ikke kan regnes fra noget tidligere Tidspunkt end hans Erhvervelse og Tiltrædelse af Gaarden den 8 August 1880, eftersom han efter de den tidligere Ejer meddelte Dispensationer med Hensyn til Gaardens Behandling maatte være berettiget til at gaa ud fra, at det var med Øvrighedens Samtykke, at Gaarden var uden Bygninger m. v., maa han have Krav paa at erholde den i Frd. af 1769 fastsatte Frist af 3 Aar fra bemeldte Tidspunkt til at forsyne Gaarden med fornødne Bygninger og Beboere, idet der ikke ses at tilkomme Ministeriet eller Amtet nogen Berettigelse til at forkorte den saaledes lovbestemte Frist hertil. Det maa derfor billiges, at Tiltalte, der er født den 27 Marts 1856, ved Underrettens den 13 Juli f. A. afsagte Dom er bleven frifunden for Aktors Tiltalte, ligesom det ogsaa billiges, at det er paalagt det Offentlige at udrede de Underretssagførererne tillagte Salærer.

Fredagen den 6 Oktober

Nr. 244.

Etatsraad Buntzen

contra

Arni Jonsson (Defensor Bagger),

der tiltales for Mened.

Kjøs- og Guldbringa-Syssels Politirets Dom af 23 Juli 1881: Tiltalte Arni Jonsson bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Saa bør han og betale alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder 8 Kr. til sin Defensor, Thorlakur Gudmundsson. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Islands Landsoverrets Dom af 28 November 1881: Tiltalte Arni Jonsson straffes med 1 Aars Forbedringshusarbejde, iøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Tiltalte bør at udrede alle af Sagens Appel lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til den befalede Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne P. Melsted og P. Jonson, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han ved Dommen rettelig anset efter den islandske Straffelovs § 148, 2det Punktum, men Straffen findes efter Sagens Omstændigheder og under Hensyn til Lovens § 24 at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Arni Jonsson bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Etatsraad Buntzen og Højesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Ved en den 23 Juli d. A. for Kjøs og Guldbringa Syssels Extraret afsagt

Dom er Bonde Arni Jonsson af Breidholt dømt for Mened til 3 Aars Forbedringshusarbejde samt til at udrede samtlige Aktiøns Omkostninger, derunder 8 Kr. i Salær til sin Defensor for Underretten, men den Dom er efter Domfældtes Ønske indanket for Landsoverretten. Sagens faktiske Omstændigheder ere Følgende: Den 15 Juli 1879 blev for Gullbringa og Kjøss Syssels Politiret ifølge Kjøbmand Thomsens Begjæring optaget Vidneforklaring angaaende de dennes Læsekister i Ellidaaaen den 5 Juni næstforhen tilføjede Beskadigelser, ved hvilken Lejlighed Tiltalte, indstævnet som Vidne afgav Forklaring for Retten og bekræftede den med Ed. Efter at offentlig Undersøgelse var bleven beordret i Anledning af Nedbrydningen af Kisterne i bemeldte Elv, blev Tiltalte taget i Forhør som mistænkt for Meddelagtighed i disse Nedbrydninger af Kisterne, og i Forhør den 6 Januar d. A. afgav han en Forklaring, som i mange Punkter kom i Modstrid med den af ham den 15 Juli 1879 afgivne og beedigede Forklaring. I Anledning heraf blev ifølge Ordre fra Amtmanden over Sønderamtet Justitssag anlagt imod Tiltalte for Mened, hvorefter han under Sagen har tilstaaet, at han har aflagt sin Forklaring den 15 Juli 1879 med fuld Bevidsthed om at den var falsk, samt at han ved at bekræfte den med Ed, gjorde sig skyldig i Mened, men hans Hensigt med at afgive Forklaringen saaledes var, at slippe for at impliceres i Sagerne angaaende Nedbrydningen af Kisterne, samt at frelse dem, hvis Medvider han var, hvorhos han haabede, at hans Lovovertrædelse ikke vilde blive opdaget.

Underdommeren har antaget, at Straffen for den af Tiltalte, der er 69 Aar, saaledes begaaede Forbrydelse vilde være at bestemme efter Straffelovens § 146, men da det er oplyst, at Tiltalte var impliceret i den Sag, i hvilken han har aflagt falsk Forklaring, og at Vidnesbyrd derfor ikke burde have været affordret ham, vil Straffen i Henhold til samme Lov § 148, 2det Membr., være at nedsætte, og findes passende bestemt til 1 Aars Forbedringshusarbejde.

Nr. 10. Vognfabrikant C. H. H. Qvist (Henrichsen)

contra

Vognfabrikant A. H. Gudme (Ingen),

betreffende Indgreb i Patentret.

Svendborg Kjøbstads Politirets Dom af 15 Juni 1874: Indstævnte, Vognfabrikant Gudme, bør til Svendborg Kæmnerkasse bøde 10 Rd. Til Klageren, Vognfabrikant Qvist, bør

han betale en af uvillige Mænd fastsat Erstatning for det Tab, denne har lidt derved, at Indstævnte paa 11 Vogne har gjort Indgrib i hans Eneret, dog at denne Erstatning ikke overstiger 275 Rd. Endelig betaler han Klageren Sagens Omkostninger med 10 Rd. At efterkommes inden 3 Solemærker efter Dommens Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 December 1877: Den instituerede Kontraappel afvises. Citanten, Vognfabrikant A. H. Gudme i Svendborg, bør for Indstævnte, Vognfabrikant Qvist sammesteds, hans Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. I Salær til Prokurator Stürup i Svendborg betaler det Offentlige 20 Kr.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der yderligere bestyrkes ved den efter Dommens Afsigelse optagne Overskjønsforretning, maa det billiges, at Indstævnte er frifunden for Citantens Tiltale, og da bemeldte Doms Bestemmelser om Processens Omkostninger, der ere hævede for Under- og Overretten, og om det Prokurator Stürup tillagte Salair ligeledes bifaldes, samt da der efter den skete Indstævning for Højesteret ikke er Spørgsmaal om at forandre Dommen, forsaavidt den for Overretten instituerede Contraappel derved er bleven afvist, vil den i det Hele være at stadfæste. De Salarier, der tilkomme Citantens beskikkede Sagfører for Højesteret samt Prokurator Stürup, der efter Beskikkelse har givet Møde for Citanten under Overskjønsforretningen og forskjellige efter Overrettsdommens Afsigelse optagne Thingsvidner, blive tilligemed et Beløb af 75 Kroner, som Sidstnævnte har udlagt og hvoraf han forskudsvis har faaet de 45 Kroner refunderede af det Offentlige, at udrede af dette.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 2 Kroner. I Salarium tillægges der Prokurator Stürup, foruden de ham ved bemeldte Dom tilkjendte 20 Kroner, endvidere 80 Kroner og Advokat Henrichsen 200 Kroner, hvilke Salarier, tilligemed 75 Kroner til Prokurator Stürup for havte Udlæg, udredes af det Offentlige.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 20 Oktbr. 1882.

G. E. C. Gads Forlag.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1882—83.

Nr. 29.

Fre dagen den 6 Oktober.

Nr. 10. Vognfabrikant C. H. H. Qvist (Henrichsen)

contra

Vognfabrikant A. H. Gudme (Ingen).

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: Under nærværende Sag har Citanten, Vognfabrikant A. H. Gudme i Svendborg, efter Oprejningsbevilling af 22 Septbr. 1874 ved Stævning af 26de s. M. hertil indanket en ved Svendborg Kjøbstads Politiret den 15 Juni s. A. paakjendt Sag, der var anlagt mod ham af Indstævnte, Vognfabrikant Qvist sammesteds for formentlig Indgreb i en Indstævnte ved Bevilling af 4 Novbr. 1868 meddelt Eneret til Forfærdigelse af Krandsøj af den af ham angivne Konstruktion til Anbringelse paa Vogne, ved hvilken Dom Citanten blev anset med en Bøde af 10 Rd. til Svendborg Kjøbstads Kæmnerkasse samt tilpligtet at betale Indstævnte en af uvillige Mænd fastsat Erstatning for det Tab, denne havde lidt derved, at Citanten paa 11 Vogne havde gjort Indgreb i hans Eneret, dog at Erstatningen ikke oversteg 275 Rd., ligesom Citanten endelig blev tilpligtet at betale Indstævnte Sagens Omkostninger med 10 Rd.

Efter at en af Citanten nedlagt Paastand om Sagens Afvisning fra Politiretten er bleven forkastet ved Rettens Kjendelse af 26 April 1875, har Citanten paastaaet Dommen forandret principaliter saaledes, at han frifindes for Indstævntes Tiltale, og at Sagens Omkostninger i 1ste Instants tillægges ham hos Indstævnte skadesløst eller efter Rettens Skjøn og subsidiært saaledes, at han frifindes for Erstatningspaastanden, og at Sagens Omkostninger tillægges ham paa samme Maade, som ovennævnt, eller dog ophæves, ligesom han endelig i ethvert Fald har paastaaet sig tilkjendt Sagens Omkostninger for Overretten.

Indstævnte, hvem der her for Retten er meddelt Bevilling til fri Proces, og for hvem Prokurator Herforth, efter at den tidligere Beskikkelse for Prokurator Tvermoes efter dennes Begjæring er tilbagekaldt, under 1 December 1874 er beskikket som Sagsfører, har efter en, i Henhold til Oprejningsbevilling af 21 November 1874 udtagen Kontrastævning af 17 Marts d. A. principaler paastaet Dommen forandret, forsaavidt den tilkjendte Erstatnings Størrelse angaar, men iøvrigt stadfæstet, og subsidiært Dommen i det Hele stadfæstet, hvorhos han har paastaet Citan-tanten paalagt at tilsvare ham Sagens Omkostninger skadeslost eller med et passende Beløb, derunder Salær til Prokurator Herforth samt til Prokurator Stürup i Svendborg, der efter Ordre har givet Møde for ham under en, medens Sagen har henstaaet her for Retten, af Citan-ten efter Bevilling til at føre nye Vidner og fremlægge nye Dokumenter optagen Skjønforretning med Vidneførsel.

Den instituerede Kontraappel vil imidlertid ex officio være at afvise, da Stævningen, hvad der fremgaar af det Ovenanførte, først er udtagen længe efter den i Pl. af 2 Juni 1819 § 2 foreskrevne Tid.

Ved den ovennævnte Bevilling af 4de November 1868 blev der forundt Indstævnte Eneret til for et Tidsrum af 5 Aar fra Bevillingens Dato overalt i Danmark, med Undtagelse af Færøerne, Island og Kolonierne, at forfærdige og lade forfærdige det af ham i en indsendt Tegning og Beskrivelse nærmere angivne Krandsætøj til Anbringelse paa Vogne, dog saaledes, at han inden 1 Aar fra Bevillingens Dato her i Riget skulde have bragt Opfindelsen til Udførelse og senere være vedbleven dermed, samt at Eneretten skulde være fortabt, saafremt det bevistes, at nogen Anden forinden her i Riget havde forfærdiget eller ladet forfærdige Krandsætøj af den omhandlede Beskaffenhed.

Efter den Patentet vedrørende kun lidet tydelig affattede Beskrivelse, sammenholdt med Tegningen, hvoraf en Kopi er fremlagt under Sagen, maa det antages, at den Forbedring, der opnaas ved det patenterede Krandsætøj, væsentligst bestaar deri, at den paa Tegningen angivne Bøjle E E, der i Beskrivelsen siges at være det egentlige Ny ved Krandsætøjet, hvad ogsaa stemmer med den forinden Patentets Meddelelse afgivne Erklæring fra den polytekniske Lærestanstalt giver hele Vognen en betydelig større Stivhed, hvad enten Forvognen drejes til den ene eller til den anden Side, at det Tryk, der, naar Vognen drejes, opstaar dels paa Midten, dels paa Siden, falder ned over Drejestedet paa Fjederen, samt at Krandsætøjet til en almindelig sneversporet Vogn bringes $3\frac{1}{2}$ Tomme længere tilbage end Tilfældet er med det almindelige enkelte Krandsætøj, og 7 Tommer længere tilbage end ved det almindelige dobbelte Krandsætøj, hvorved Vognen hindres i at kjøre forover.

Naar nu Citanten navnlig for Politiretten har villet gjøre gjældende, at Indstævnte ikke inden 1 Aar fra Bevillingens Dato skulde have forfærdiget det patenterede Krandsetøj og senere være vedbleven dermed, da maa dette, som i den indankede Dom antaget, anses tilstrækkeligt afbevist af Indstævnte ved de af ham førte Vidner, ligesom det ved den af ham optagne Syns- og Skjønnsforretning over en af Citanten forfærdiget Vogn maa anses tilstrækkelig godtgjort, at Bøjlen E E paa den synede Vogn er af samme Konstruktion som Bøjlen E E paa Patentets Tegning, og at der ingen Forskjel er mellem Krandsetøjet paa den synede Vogn og det i Patentet ommeldte, som kan have Betydning eller Indflydelse paa Nytten af Patentkrandsen E E.

Idet nu Overretten fremdeles maa være enig med Politiretsdommen i, at Citantens Formening om, at Indstævnte ikke skulde kunne gjøre sin Eneret gjældende, fordi Patentet ikke paa behørig Maade skal være bragt til almindelig Kundskab, ikke har Hjemmel i Lovgivningen, der ikke foreskriver nogen saadan Bekjendtgjørelse, samt at det maa være ligegyldigt, om der end tidligere end Patentets Meddelelse i Tyskland skulde være forfærdiget Krandsetøj af den Beskaffenhed, Patentet angaar, da Enerettens Fortabelse, efter Patentets Indhold kun er gjort afhængig af, at der tidligere her i Riget er forfærdiget saadanne Krandsetøj — vil det derimod være nærmere at undersøge, hvorvidt der, som af Citanten her for Retten paastaet, allerede i Aaret 1862 i Odense skulde være forfærdiget en Vogn med samme Krandsetøj, som det Patentet angaar.

Det skjønnes nu ikke rettere, end at dette, mod Indstævntes Benægtelse, er bevist ved den af Citanten, i Henhold til den ovennævnte Bevilling, medens Sagen har henstaaet her for Retten, optagne Syns- og Skjønnsforretning, idet denne gaar ud paa, at der paa den synede Vogn, der er bevist at være fabrikeret i Odense i Aaret 1862, findes en Krands aldeles svarende til den paa Patentets Tegning med E E betegnede. Vel have nemlig Skjønsmændene ved deres Svar til Indstævntes 8 Qvæstion bemærket, at de herved kun have villet betegne, at den ydre Krands paa den synede Vogn var fastgjort paa de samme Punkter, som paa Patentets Vogn, og ligeledes have de i deres Svar til 6 Qvæstion udtalt, at der er den Forskjel paa Konstruktionen af den synede Vogn og Patentets Vogn, at Hovedbolten — hvad iøvrigt ogsaa tilstrækkeligt fremgaar af en Sammenligning mellem Tegningerne — paa den synede Vogn er anbragt 7 Tommer længere frem end paa det patenterede Krandsetøj, hvoraf følger, at Trykket paa den synede Vogn falder længere fremad end paa Vognen med det patenterede Krandsetøj, men da det i den til Grund for Patentet liggende Beskrivelse hedder, at det egentlige Ny ved Opfindelsen kun er Bøjlen E E, maa de Afvigelser fra det patenterede Krandsetøj, som ere paapegede under Synsforretningen,

anses for uvæsentlige, idet den egentlige Gjenstand for Patentet ikkun er selve den Bøjle, hvis Konstruktion i alt væsentligt findes paa den i Odense i 1862 forfærdigede Vogn, og Indstævntes Eneret maa saaledes i Henhold til Forudsætningen i Patentet, at der ikke tidligere her i Riget er forfærdiget Krandsætøj af den angivne Beskaffenhed, anses fortabt, Som Følge heraf vil Citan- tens principale Paastand om Frifindelse for Indstævntes Tiltale være at tage til Følge, saaledes at Sagens Omkostninger for begge Retter blive at hæve. Efter dette Sagens Udfald vil der ikke kunne tillægges Prokurator Herforth noget Salær, hvorimod der af det Offentlige bliver at udrede i Salær til Prokurator Stürup i Svendborg 20 Kr.

Det maa misbilliges, at Prokurator Herforth ved ikke at ud- tage Kontraappelstævning i rette Tid efter Oprejningsbevillingen har nødvendiggjort Kontraappellens Afvisning, men efter Om- stændighederne findes der ikke tilstrækkelig Anledning til herfor at anse ham med Mulkt. Iøvrigt har den befalede Sagførelse været lovlig.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Mandagen den 9 Oktober.

Nr. 174.

Højesteretsadvokat Hansen

contra

Erik Jensen (Defensor Buntzen),

der tiltales for det i Straffelovens § 268 omhandlede Forhold.

Dragsholm Birks Extrarets Dom af 22 Oktbr. 1881: Tiltalte, Parcellist Erik Jensen af Skaverup, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Prokuratorerne Lunøe og Clausen, med 15 Kr. til hver. Under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Marts 1882: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Sa- lær til Prokuratorerne Salomonsen og Bøcher for Overretten be- taler Tiltalte, Parcellist Erik Jensen af Skaverup, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 18 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til atten Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Etatsraad Buntzen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Dragsholm Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Parcellist Erik Jensen af Skaverup for det i Straffelovens § 268 ommeldte Forhold, og maa det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der i en Del Aar har været Medbestyrer (Tillidsmand) ved Vig-Asmindrup Sognes Sparekasse, hvilken Stilling han fratraadte i Vinteren 1880—81, har gjort sig skyldig i følgende Falsknerier.

1. Efter at Tiltalte og Husmand Hans Jacobsen af Skaverup i Landmandsbankens Kontor i Nykjøbing i Forening havde optaget et Vexellaan til Beløb 300 Kr., hvoraf Hans Jacobsen fik 50 Kr., medens Tiltalte erholdt Resten, og den for Laanet udstedte Vexel flere Gange var bleven fornyet, udstedte Tiltalte, som forud havde talt til Hans Jacobsen om, at han hellere vilde have Pengene i Vig-Asmindrup Sparekasse, til denne Kasse et den 15 November 1879 dateret Laanebevis for 400 Kr., paa hvilket Bevis Tiltalte underskrev Hans Jacobsens Navn „med ført Pen“ som Hoveddebitor og sit eget som Kautionist. Af det saaledes optagne Laan blev derefter 300 Kr. under Hans Jacobsens Medvirkning anvendt til Indfrielse af den ovennævnte Vexel, medens Tiltalte selv tilegnede sig de øvrige 100 Kr. Tiltaltes oprindelige Forklaring med Hensyn til sidstnævnte Laans Optagelse gik ud paa, at han, som forinden Laanebevisets Udstedelse flere Gange havde talt med Hans Jacobsen om at tage Pengene i Sparekassen, ved en saadan Lejlighed sagde til Hans, at der for Laanet maatte udstedes et Bevis, paa hvilket Hans stod som Skyldner og Tiltalte som Kautionist og at Hans hertil bemærkede, at det havde han ikke noget imod, hvorhos Tiltalte endvidere forklarede, at der vel ikke var særlig Tale om, at Tiltalte maatte eller skulde underskrive for Hans, men at denne, da Tiltalte derefter udbetalte ham 300 Kr. til den ovennævnte Vexels Indfrielse, maatte kunne indse, at dette Beløb var tilvejebragt ved

et af Tiltalte i Sparekassen optaget Laan, og at Tiltalte herved havde benyttet hans Navn, der jo fandtes paa Vexlen. Under et paa Foranledning her fra Retten optaget Reassumptionsforhør har Tiltalte imidlertid erkjendt, at han ikke udtrykkelig havde sagt til Hans Jacobsen, at det for at faa Laanet i Sparekassen var nødvendigt, at Hans enten selv eller ved en Anden medunderskrev Laanebeviset, hvorimod Tiltalte vil have talt til Hans om, at det paa Grund af Besværlighederne ved at forny Vexlen i Nykjøbing, var bedre at faa Pengene i Sparekassen, og herpaa faaet det Svar af Hans: Ja, kan Du faa Pengene der, saa tag dem, det er nemmere for os. I Forbindelse hermed har Tiltalte forklaret, at, da der saaledes havde været Tale mellem ham og Hans Jacobsen om at faa Pengene i Sparekassen, og da der udkrævedes to Mænds Underskrift for at faa et saadant Laan, forment han, at Hans, den Gang Vexlen blev indfriet, indsaa, at Tiltalte havde underskrevet hans Navn paa Laanebeviset til Sparekassen. Ligesom imidlertid den af Hans Jacobsen afgivne Forklaring gaar ud paa, at han aldrig har givet sit Samtykke til, at Tiltalte underskrev noget Bevis til Sparekassen paa hans Vegne, og at han, der aldrig selv havde laant af Sparekassen og derfor var ubekjendt med, at der udkrævedes Kautio for at faa Laan af samme, heller ikke har kunnet have nogen bestemt Formening om, at Tiltalte benyttede hans Navn ved det Sparekasselaa, som Tiltalte havde talt om at ville optage, saameget mindre som han kun havde faaet 50 Kr. af det ældre Laan, saaledes har Tiltalte selv erkjendt, at, forsaavidt angaar de 100 Kr., hvormed Laanet oversteg den ommeldte Vexelgjæld, havde Hans Jacobsen hverken paa den ene eller anden Maade givet sit Samtykke hertil eller faaet noget at vide derom.

Endnu bemærkes, at det ovennævnte Laanebevis til Vitterlighed om Debtors og Tiltaltes Underskrifter er forsynet med Navnene Lars Hansen og Lars Nielsen, og at Tiltalte har erklæret det for muligt, at han ogsaa har underskrevet disse Navne, uden at dog nærmere Oplysning har kunnet tilvejebringes om, hvorledes det hermed hænger sammen, eller til hvem der skulde være sigtet ved disse Navne.

Med Hensyn til, at en under Sagen fremlagt Udskrift af Sparekassens Konto med Hans Jacobsen udviser, at der den 4 December 1877 og 20 November 1878 er af Hans Jacobsen mod Tiltaltes Kautio optaget to Laan, henholdsvis paa 40 og 100 Kr., der af Tiltalte ere indfrieede før nærværende Sags Begyndelse, har Tiltalte endvidere forklaret, at det er muligt, at han uden Samtykke af Hans Jacobsen, der efter sin Forklaring ikke véd noget om disse Laan, har optaget dem paa Hans' Navn og underskrevet dette paa Beviserne, samt at han paa Grund af den fremlagte Udskrifts Udvisende antager, at det er gaaet saaledes til; men, ligesom Tiltalte dog ikke vil kunne huske dette, da det

er saa længe siden, saaledes er der heller ikke iøvrigt tilvejebragt nærmere Oplysning om, hvorledes det hænger sammen med de nævnte Beviser, der ikke ere komne tilstede under Sagen.

2. Den 15 Marts 1879 forskaffede Tiltalte sig et Laan i Sparekassen til Beløb 120 Kr. ved at underskrive Husmand af Skaverup Jens Andersens Navn som Hoveddebitor paa Laanebeviset, medens han selv tegnede sig som Kautionist paa Beviset, og skete dette, uden at Jens Andersen havde givet sit Samtykke dertil eller endog blot af Tiltalte var anmodet derom. Laanet indfrieede Tiltalte imidlertid før denne Sags Begyndelse, idet han blev underrettet om, at et Falskneri af ham var opdaget, og derfor besluttede sig til at indfri, hvad han kunde. Det indfrieede Bevis er tilintetgjort af Tiltalte.

3. Tiltalte har fremdeles den 14 Februar 1880 faaet udbetalt 100 Kr. af Sparekassen paa et under Sagen fremlagt Laanebevis, der lyder paa at være udstedt af Husmand Lars Mogensen i Skaverup under Tiltaltes Kaution, og blev Lars Mogensens Navn underskrevet af Tiltalte, som selv forbrugte Pengene. Da Tiltalte indleverede Beviset i Sparekassen, blev det af tvende der tilstedeværende Medlemmer af Bestyrelsen underskrevet til Vitterlighed saavel om Debtors som Tiltaltes Underskrifter, uagtet Lars Mogensen ikke var tilstede, og maa det efter de fremkomne Oplysninger antages hermed at være gaaet saaledes til, at de ommeldte Bestyrelsesmedlemmer i Tillid til Tiltaltes Opgivende om L. Mogensens Underskrift skreve under for at iagttage den vedtagne Form.

Tiltalte har nu vel oprindeligt forklaret, at Lars Mogensen havde tilladt ham at sætte Navnet under Laanebeviset. Men under det ovennævnte Reassumptionsforhør har Tiltalte forandret denne sin Forklaring derhen, at han, der den Gang vil have havt 50—60 Kr. tilgode hos Lars Mogensen uden dog nærmere at kunne opgive, hvorledes dette Tilgodehavende — hvis Existentis bestemt er benægtet af Lars Mogensen — er opstaaet, vel har talt med Lars Mogensen om i Forening at optage et Laan af 100 Kr. i Sparekassen, saaledes at Tiltalte fik alle Pengene, og at Lars hertil erklærede, at det vel nok kunde gaa, men at der dermed ikke blev truffet nærmere Aftale og navnlig ikke af Lars givet ham Lov til at underskrive hans Navn eller til at optage Laanet uden nærmere Forhandling. Tiltalte havde vel faaet det Indtryk af de faldne Ord, at Lars Mogensen ikke vilde svare Nej paa en fornyet Henvendelse fra Tiltaltes Side om Optagelse af et saadant Laan, men han undlod at tale igjen med Lars derom, idet han fandt det nemmere at gjøre Sagen af uden ny Forhandling, og han vidste som Følge heraf, at han ikke havde Lov til at underskrive Lars Mogensens Navn, hvorfor han heller ikke efter Bevisets Udstedelse talte til Lars om, hvad der var sket, og modtog de mindre Afdrag, som Lars efter Tiltaltes

Forklaring ogsaa efter den Tid gjorde paa det ovennævnte Tilgodehavende, ligesom Tiltalte, da han mærkede, at Falskneriet var opdaget, strax indbetalte Beløbet til Sparekassen, uagtet Laanet endnu ikke var forfaldent. Den af Lars Mogensen afgivne Forklaring gaar ud paa, at, ligesom han ikke har skyldt Tiltalte Penge eller gjort Afdrag paa saadant Mellemværende, saaledes har Tiltalte overhovedet ikke for ham omtalt, at Tiltalte ønskede at optage et Laan paa 100 Kr. i Sparekassen.

4. Da Tiltalte, som for flere Aar siden havde faaet et Laan paa 400 Kr. af Sparekassen imod Pant i nogle Besætningsgjensstande og Kaution af Gaardejer P. K. Petersen i Brendt, ønskede dette Laan forhøjet med 200 Kr. og Sparekassen Intet havde derimod, fik han en Blanket til et nyt Laanebevis udleveret, hvorefter han udfyldte den og underskrev den med P. K. Petersens Navn som Kautionist og sit eget som Hoveddebitor for et Laan paa 600 Kr., hvorhos han, da der paa det ældre Bevis som Vitterlighedsvidner stod Navnene Lars Jensen og Peder Jensen, underskrev de samme Navne som Vitterlighedsvidner paa det ny Bevis, der er dateret den 24 Juli 1880, fik han af Sparekassen udbetalt 200 Kr. og det ældre Bevis tilbage i kvitteret Stand. Tiltalte har erkjendt, at han aldeles ikke havde talt med de Mænd, hvis Navne bleve underskrevne som Vitterlighedsvidner paa det ny Bevis og som han ej nogen vidste, hvem var, i hvilken Henseende han derhos har forklaret, at slige Underskrifter ere betragtede som rene Formaliteter. Hvad angaar P. K. Petersens Navn paa Beviset, har Tiltalte først forklaret, at han forud havde spurgt denne, om han vilde kovere, naar Laanet forøgedes med 200 Kr., og at P. K. Petersen hertil erklærede, at han ikke havde noget derimod, naar det af Tiltalte stillede Pant var tilstrækkeligt. Under Reassumptionsforhøret har Tiltalte derimod forklaret, at han ikke er saaledes sikker paa, at han har talt med P. K. Petersen om Laanets Forhøjelse med 200 Kr., eller paa, at P. K. Petersen sagde Ja dertil, men at det forekommer ham, at han ved en Lejlighed, efter at have drukket nogle Snapse med P. K. Petersen og nogle Andre, talte med ham derom, og at P. K. Petersen ikke svarede rent ud Nej, uden at Tiltalte forøvrigt kan huske, hvorpaa Svaret gik ud. Ligesom imidlertid P. K. Petersen edelig har forklaret, at han er sikker paa ikke at have givet sit Samtykke til Laanets Forhøjelse, og at han, hvis Tiltalte efter et Gilde skulde have talt til ham derom — hvad han ikke tør benægte Muligheden af, skjøndt han ikke kan huske det — kun kan have givet et undvigende Svar, saaledes har Tiltalte selv erkjendt, at P. K. Petersen i hvert Fald ikke har givet ham Lov til at underskrive hans Navn, og at Tiltalte endog kunde vide, at P. K. Petersen ikke vilde tillade, at Tiltalte underskrev for ham uden at underrette ham om Sagen og give

ham Løjlighed til at varetage sine Interesser i Henseende til Kauttionen

5. Efter at Husmand Peder Hansens Enke Karen Jensdatter af Skaverup, som efter Laanebevis af 15 Marts 1879 skyldte 60 Kr. til Sparekassen, i Foraaret 1880 havde leveret Tiltalte Pengene med Anmodning om, at indbetale dem til Sparekassen og overgivet ham en Gjenpart af Beviset, som hun efter den sædvanlige Forretningsgang havde modtaget ved Laanets Stiftelse, lovede Tiltalte at indbetale Pengene for hende, men beholdt dem desuagtet selv, og, da han heller ikke betalte Renter til Sparekassen af Laanet, blev Enkens Kautionist krævet af Sparekassen. Tiltalte, som erfarede dette i et Bestyrelsesmøde, henvendte sig da til Enken, og, efter at have ytret, at han ikke strax havde indbetalt Pengene i Sparekassen, fortalte han hende, at han nu havde betalt dem til Sparekassens Formand Sørensen, hvøm han havde mødt paa Vejen, og som med en Blyant havde kvitteret paa den ovennævnte Gjenpart af Beviset, hvilken han derefter leverede hende tilbage, forsynet med følgende Blyantspaategning: „Betalt 60 Kr. J. H. Søren“. Tiltalte har erkjendt, at han har skrevet denne Kvittering uden Sørensens Vidende og Villie og uden at have betalt ham Pengene, hvorimod han, uden at underrette Debitrix derom, betalte Renter af Gjælden til Sparekassen og saaledes fornyede den, indtil han umiddelbart før denne Sags Begyndelse indbetalte Beløbet til Sparekassen.

Endnu bemærkes, at Tiltalte har forklaret, at han ikke har bestræbt sig for at efterligne de Personers Haandskrift, hvis Navne han har efterskrevet, hvorhos han har udsagt, at han ikke har havt til Hensigt at bedrage enten Sparekassen eller ovennævnte Enke eller de Mænd, hvis Navne han efterskrev. I saa Henseende har han i Begyndelsen af den imod ham indledede Undersøgelse nærmere afgivet, at han godt kunde skaffe de fornødne Penge hos sine Slægtinge og derhos mente selv at være solid nok for alt, hvad han skyldte bort, idet hans Sted var taxeret flere Tusinde Kroner højere end det Beløb, hele hans Gjæld udgjorde. Under Undersøgelsens Gang har det imidlertid vist sig, at hans Gjæld var større end af ham opgivet, og efter at en af Tiltaltes Paarørende er traadt til for at ordne hans Forhold, er det af bemeldte Paarørende — hvis Forklaring i saa Henseende er tiltraadt af Tiltalte — opgivet, at Tiltaltes Ejendom ikke er mere værd end Gjælden, men paa den anden Side ogsaa omtrent vil kunne dække denne, naar Ejendommen bestyres ordentlig og søges solgt underhaanden, hvorimod der næppe vilde komme saa meget ud, hvis Stedet skulde sælges ved Tvangsauktion. Sparekassen har frafaldet alt Krav imod Tiltalte, efter at dennes ovennævnte Paarørende havde dels betalt, dels kaveret for Tiltaltes Gjældsposter til Kassen, derunder ogsaa de

under nærværende Sag omhandlede Laanebeviser: forsaavidt disse ikke — som anført — vare betalte af Tiltalte selv.

I Henhold til Foranførte vil Tiltalte, der er født den 31 December 1834 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 268 og 270 med en Straf, der ved Underrettsdommen findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Nr. 274. Højesteretssagfører Bagger

contra

Theodor Feddersen (Defensor Levinsen),

der tiltales for at have gjort sig skyldig i bedragerisk Forhold.

Gjording-Malt Herreders Extrarets Dom af 5 Juni 1882: Tiltalte Theodor Feddersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagfører Therkildsen og Prokurator Ferslev i Ribe, 10 Kr. til den Førstnævnte og 8 Kr. til den Sidstnævnte, samt Diæter til dem Begge efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 August 1882: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Isaacsen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Theodor Feddersen for at have gjort sig skyldig i bedrægeligt Forhold.

Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Aftægtsmand Jeppe Feddersen af Aabølling — der den 16 Marts d. A. skulde forny en af ham i sin Tid trukken i Ribe Diskontobank diskonteret 3 Maaneders Vexel, stor 130 Kr. — som det maa antages den 14de eller 15de s. M. har sendt sin Datter med en til Indfrielse af den ældre Væxel bestemt ny Væxel til Gaardmand Jens Marius Nielsen af Fanager og Aftægtsmand P. C. Bolding af Gjørding, der havde endosseret den ældre Væxel, for at faa dem til at paa-tegne den ny Væxel som Endossenter, idet han paalagde sin Datter, naar dette var sket, at levere den ny Væxel tilligemed 9 Kr., som hun paa Vejen skalde hæve hos en Mand i Tobøl, til Tiltalte eller dennes Fader med Anmodning om at sende Vexlen til Ribe Diskontobank og sammesteds indbetale de 9 Kr. samt desuden af egne Midler udlægge for Jeppe Feddersen, der i Anledning af Vexlens Fornyelse skulde i Banken betale i Afdrag m. v. 12 Kr. 68 Øre, de manglende 3 Kr. 68 Øre.

Jeppe Feddersens Datter — der efter at have faaet Vexlen paa-tegnet af Jens Marius Nielsen, lod den blive liggende i Boldings Hjem, for at den, naar Bolding, der var fraværende, kom hjem, kunde blive forsynet med dennes Endossement — traf ikke Tiltaltes Fader hjemme, men derimod lovede Tiltalte, hvem hun leverede de 9 Kr., som hun havde hævet i Tobøl, efter hendes Anmodning at hente Vexlen hos Bolding og derefter foranledige det Fornødne med Hensyn til Berigtigelsen af Jeppe Feddersens Væxlgæld. Den 16 Marts afhentede Tiltalte Vexlen hos Bolding, der imidlertid havde paa-tegnet den som Endossent, men nogle Dage senere fik Jeppe Feddersen Meddelelse om, at hans ældre Væxel ikke var blevet fornyet og at Banken derfor havde ladet den protestere, og da Jeppe Feddersens Søn og Bolding i denne Anledning henvendte sig til Tiltalte, foregav denne, at han havde leveret den ny Væxel tilligemed 12 Kr. 68 Øre til en Mand ved Navn Jens Hansen af Aastrup, der efter Tiltaltes Anbringende havde lovet at indlevere Pengene og Vexlen i Ribe Diskontobank. Tiltalte lovede derhos at forsøge at finde Jens Hansen, men da han Intet foretog i saa Henseende, blev der gjort Anmeldelse til Politiet.

Under de derefter optagne Forhør fastholdt Tiltalte i længere Tid, at han havde leveret Pengene og Vexlen til Jens Hansen af Aastrup, som han foregav at have truffet den 17 Marts om Morgenen paa Gjørding Station, idet han forevrigt tilføjede, at Jens Hansen, hvis Udseende og Klædedragt han nærmere beskrev, var ham en aldeles fremmed Person, og at han kun havde henvendt sig til ham, fordi han, der havde indfunden sig paa Stationen, for at se om han ikke kunde træffe en Bekjendt, hvem

han kunde bede om at tage Pengene og Vexlen med til Ribe, ikke sammesteds traf Nogen, som han kjendte, men tilsidst vedgik Tiltalte, at han, efter at have faaet Vexlen udleveret af Bolding, havde brændt samme, og derefter forbrugt de ham anbefoede 9 Kr. Det ommeldte Beløb har Tiltalte, forinden Sagen paadømtes af Underretten, erstattet Jeppe Feddersen, og denne, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning, har derefter udtalt det Ønske, at Sagen mod Tiltalte nedlagdes. Da det efter Omstændighederne maa billiges, at Straffelovens § 254 ved Underrettsdommen ikke er anset anvendelig i nærværende Tilfælde, vil Tiltalte, der er født den 13 Marts 1864 og som ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, for sit ovenomhandlede Forhold være at anse efter bemeldte Lovs § 253 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Nr. 287.

Advokat Levinson

contra

Christopher Jensen (Defensor Bagger),

der tiltales for Vold mod Politiet, Løsgængerer samt Betleri.

Meerløse-Tudse Herreders Extrarets Dom af 5te August 1882: Arrestanten, Skomager Christopher Jensen af Løve, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage samt derhos udrede alle Aktionens Omkostninger, hvorunder i Salærer til Aktor, Prokurator Christensen, og til Defensor, Sagsfører Ohlmann, 10 Kr. til hver. Dommen at fuldbyrdes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Septbr. 1882: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne, Overauditor Wolff og Rohde, betaler Arrestanten, Skomager Christopher Jensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør

ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Højesterets-sagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Meerløse-Tudse Herreders Extraret hertil indankede, imod Arrestanten, Skomager Christopher Jensen for Vold mod Politiet, Løsgængerer samt Betleri anlagte Sag er det ved Politiasistent Samuelssens og Postbud Poul Hendrik Hansens edelige Vidnesbyrd godtgjort, at Arrestanten den 15 Juli d. A., da bemeldte Politiasistent paa Landevejen mellem Sipperup og Nørre Jernløse gav sig til at examinere ham, og løb efter ham, da han søgte at undslippe, har slaaet efter Politiasistenten med en Stok og derved bibragt denne et Slag over højre Arm, paa hvilken der Dagen efter fandtes en Stribe med underløbet Blod og betydelig Ømhed i Omfanget af samme, uden at Slaget har medført øvrige Følger.

Da Arrestanten derhos har tilstaaet, at en Del af de hos ham ved Anholdelsen forefundne Penge ere indkomne ved Geschenck af Skomagere, medens han derimod ikke er overbevist om at have gjort sig skyldig i Løsgængerer, vil han, der er døbt den 4 Maj 1822 og tidligere 3 Gange straffet for Betleri, senest efter Meerløse-Tudse Herreders Politirets Dom af 19 Oktbr. 1881 med simpelt Fængsel i 8 Dage, være at anse efter Straffelovens § 100, jfr. § 98, samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 sammenholdt med førstnævnte Lovs § 23, og, da Straffen findes under Et at kunne bestemmes, som ved Underrettsdommen er sket, til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Nr. 183.

Advokat Hindenburg

contra

Maren Pedersen, Hansens Enke (Defensor Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 255.

Odense. Kjøbstads Extrarets Dom af 27 Januar 1882: Tiltalte Maren Pedersen, Hansens Enke, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at hun bør tilsvare Sagens

Omkostninger, deriblandt Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne, Kancelliraad Borch og Kramer, med 10 Kr. til hver, som bliver at udrede under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 April 1882: Tiltalte Maren Pedersen, Hansens Enke, bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Jacobsen og Leth for Overretten betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkomes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er efter dets hele Beskaffenhed ved Dommen rettelig henført under Straffelovens § 255, og da Straffen findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ligesom Dommens Forskrifter om Aktionens Omkostninger tiltrædes, bliver den at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Halquier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Maren Pedersen, Hansens Enke, der er født den 28 Januar 1831 og ikke tidligere er straffet, er under nærværende, fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag aktioneret for Overtrædelse af Straffelovens § 255. Ved Tiltaltes egen Tilstaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det bevist, at hun, der iøvrigt ernærer sig ved Rengjøring og Vadsk, i længere Tid har givet sig af med at spaa Folk i Kort og herfor modtaget Betaling. Ifølge Tiltaltes Forklaring ere ikke faa unge Fruentimmere komne til hende og have begjært at blive spaaede, hvilket hun da ogsaa har gjort ved at lægge Kort op for dem, idet hun efter de udtrukne Korts Stilling eller Plads i de Rækker, som hun oplagde paa Bordet, og efter nogle Regler, som hun engang vil have lært af en Anden, udfandt af Kortene Et eller Andet, der vil indtræffe for den Paa-gjældende, der havde trukket Kortet, hvilket hun da meddelte denne; naar Kortene betydede Ulykke, fortalte hun det dog ikke til vedkommende Fruentimmer, for ikke at forskrække hende.

Tiltalte har forklaret, at hun ikke forlangte Betaling for sine Kunster, men forventede dog, at de, som hun spaaede, vilde give hende Noget derfor, hvilket de ogsaa i Regelen gjorde. I Almindelighed modtog hun fra 5 til 20 Øre af hver. Efter at Tiltalte havde forklaret til en den 18 Decbr. f. A. optagen Politirapport, at hun ikke troede paa, at der laa nogensomhelst forudsigende Magt i Kortene, og i et Forhør inden Politiretten den 20de f. M. at hun ikke selv havde nogen Tro paa, at hun ved Hjælp af Kortene kunde forudsige Folk deres Skjæbne, blev hun samme Dag sat under Anholdelse. I det følgende Forhør, der afholdtes den 22de f. M., forklarede hun endnu, at hun ikke troede paa sine Kunster, men efter derpaa at være sat paa fri Fod, har hun i et den 28de s. M. optaget Forhør udsagt, at hun vel ikke tror paa, at Kortene kunne bestemme Menneskenes Skjæbne, men at hun paa den anden Side føler sig fuldstændig overbevist om, at hvad hun ser ud af Kortene, ogsaa vil indtræffe. Hun har derhos forklaret, at hun saa meget mindre har tænkt paa at bedrage Nogen, som hun selv fæster Lid til Kortenes Forudsigelse. Skjøndt nu Tiltaltes hele Optræden sidstnævnte Dag ved i Politiretten efter Forhørsdommerens Opfordring at forevise sine Kunster, efter hvad der er bemærket i Forhørsprotokollen, har gjort det bestemte Indtryk paa Dommeren og Rettens øvrige Personale, at hun nærede en fast Tro til Kortenes Forudsigelse, findes der ikke at kunne tages Hensyn til Tiltaltes Tilbagekaldelse af hendes tidligere gjentagne Tilstaaelser inden Retten, at hun ikke selv tror paa sine Kunster.

For sit ovenanførte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 255, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Nr. 57. Overretssagfører **Emil Beyr** (Zahle)

contra

J. J. Scharff (Ingen)

angaaende Citantens Pligt til at godtgjøre Indstævnte Værdien af et Par Heste m. v.

Næstved Bythingsrets Dom af 16 Decbr. 1878: Indstævnte, Sagfører Emil Beyr i Næstved, bør for Tiltale af Citanten J. J. Scharff af Frederiksberg i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med

Hensyn til at den af Indstævnte under 1ste Juli 1878 fremlagte Gjenpart af Forpagtningskontrakt af 14de September 1875 mellem J. A. Schrøder og F. Løitved om Gaarden „Mariehøj“ m. v., ikke angiver, paa hvilket Stempel Originalkontrakten er skrevet. Der forelægges Citantens Sagfører, Overretsprokurator Lassen af Kjøbenhavn en Frist af 8 Dage til paa behørigt stemplet Papir at omskrive det af ham under 13 Maj 1878 fremlagte Indlæg.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Marts 1881: Indstævnte, Overretssagfører Emil Beyer af Næstved, bør til Citanten, J. J. Scharff af Frederiksberg, betale 1046 Kr. 78 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 31te Oktober 1877, indtil Betaling sker Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at Stævningen af 12 April 1880 og Akten i den af Underretten senest behandlede Sag ikke ere stemplede, hvorhos der forelægges Overretsprokurator Lassen en Frist af 8 Dage til at berigtige Stemplingen af hans den 16de August 1880 fremlagte, paa ustemplet Papir skrevne Indlæg.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 27 Oktbr. 1882.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou). Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1882—83.

Nr. 30-31.

Mandagen den 9 Oktober.

Mr. 57. Overretssagfører Emil Beyer (Zahle)

contra

J. J. Scharff (Ingen).

Høiesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at Citantens Indsigelse imod at betragtes som kompetent Sagvolder ikke kan tages til Følge, samt at iøvrigt det imellem Parterne opstaaede Retsforhold, hidrørende fra Citantens Besiddelse af og Disposition over de under Sagen omhandlede to Heste og en Jagtvogn, i dets Helhed foreligger til Paakjendelse. Da det nu endvidere for Jagtvognens Vedkommende med Føje i Dommen er antaget, at Indstævnte ved Dokumentet af 30 Oktober 1876 har erhvervet Ejendomsret over samme, maa det have sit Forblivende ved, at Citanten er tilpligtet at udbetale ham det ved Auktionen over Vognen indkomne Beløb efter Fradrag af Auktionsomkostninger med 301 Kr. 74 Øre. Hvad derimod angaar Hestene, hvori der ved Fogedforretningen af 20 Februar 1877 alt var givet Citantens Mandant Udlæg for hans Fordring paa den daværende Forpagter af Gaarden «Mariehøj», forinden denne ved Dokumentet af 18 Marts 1877 solgte dem til Indstævnte, bemærkes, at dette Udlæg, der ikke ubetinget kunde anses ugyldigt og ikke er blevet omstødt af Gaardens Ejer, i det indbyrdes Retsforhold mellem Indstævnte og Udlægshaveren maatte være retskraftigt, hvilket ej heller er bestridt af Indstævnte, der har indskrænket sig til at fremsætte den i Dommen nævnte, med Føje forkastede Indsigelse, at Citanten paa sin Mandants Vegne skulde have frafaldet dennes Ret ifølge Udlæget. Udlæget maa saaledes antages at have været til

Hinder for Gyldigheden af den senere skete Overdragelse af Hestene til Indstævnte, der som Følge heraf ej heller kan have noget Krav paa Erstatning for at have mistet dem. Idet Citanten derfor under denne Del af Sagen vil være at frifinde for Indstævntes Tiltale, vil han alene være at dømme til at udbetale de ovenanførte 301 Kr. 74 Øre, dog med Renter fra Forligsklagens Dato. Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør til Indstævnte betale 301 Kroner 74 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 31 Oktober 1877, indtil Betaling sker, men iøvrigt for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: Under en ved Næstved Kjøbstadsret anlagt Sag paastod Citanten, J. J. Scharff af Frederiksberg, i Henhold til den af ham udtagne Stævning af 19 Januar 1878 Indstævnte, Overretssagfører Emil Beyer af Næstved, tilpligtet at betale 1200 Kr. for to Citanten tilhørende Heste og en ham ligeledes tilhørende Jagtvogn, over hvilke Gjenstande Indstævnte, i hvis Besiddelse de vare overgivne, uberettiget skulde have disponeret, hvorhos Citanten under Proceduren subsidiært paastod Betaling af 1101 Kr. 74 Øre, nemlig Summen af Værdien af Hestene 800 Kr. og af den ved Auktionssalg af Vognen indkomne Nettoindtægt 301 Kr. 74 Øre, og mest subsidiært af det sidstnævnte Beløb, i alle Tilfælde med Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 31 Oktober 1877 og Sagens Omkostninger skadesløst, men ved den nævnte Rets Dom af 16de December 1878 blev Indstævnte frifunden for Citantens Tiltale og Sagens Omkostninger ophævede.

Denne Dom har Citanten tvende Gange tidligere indanket her for Retten; men Sagen blev første Gang ex officio afvist ved Rettens Dom af 20 Oktober 1879 paa Grund af Mangler ved Appelstævningens Forkyndelse, og, efter at den derpaa ved Stævning af 1 Novbr. s. A. paany var appelleret, blev den afsagte Dom kjendt uefterrettelig ved Overrettens Dom af 23 Februar 1880 som Følge af, at de faktiske Grunde, hvorpaa Parterne havde støttet deres Procedure, ikke havde været Gjenstand for Underrettens Drøftelse. Efter at Sagen derpaa atter ifølge Stæv-

ning af 12 April 1880 var bleven foretagen for Underretten, har denne ved Dom af 24 Maj 1880 paany paakjendt Sagen, saaledes at Indstævnte ligeledes nu er bleven frifunden for Citantens Tiltale og Sagens Omkostninger ere ophævede.

Denne Dom er derefter ved Stævning af 3 Juli 1880 af Citanten indbragt her for Retten, idet han har inhæreret sine ovennævnte ved Underretten nedlagte Paastande og derhos fordret sig Appellens Omkostninger tilkjendte skadesløst. Indstævnte har derimod principaliter paastaaet sig i det Hele frifunden for Citantens Tiltale, subsidiært, at kun Provenuet for Vognen tilkjendes Citanten med 301 Kr. 74 Øre uden Renter, samt mere subsidiært, at kun dette Beløb og Hestenes Værdi 800 Kr. med Fradrag af havte Udlæg 54 Kr. 96 Øre eller ialt 1046 Kr. 75 Ø., ligeledes uden Renter, tilkjendes Citanten, hvorhos Indstævnte endelig for alle Tilfælde har paastaaet sig tilkjendt skadesløse eller dog tilstrækkelige Omkostninger saavel ved nærværende Appelsag som ved Sagen for Underretten og de tidligere til denne Sag sig sluttende Underrets- og Appelsager.

Af Sagen fremgaar det, at Forpægter Løitved af „Mariehøi“ i Tybjerg Herred ved Kjøbekontrakt af 30 Oktober 1876 til Citanten har solgt den omhandlede Vogn for 400 Kr.; at han den 20 Februar 1877 har ved en af Indstævntes Mandant Kjøbmand B. F. Bang i Ringsted hos ham foretagen Exekutionsforretning, som Gjenstand for Udlæg paavist fornævnte Vogn samt de ligeledes ovennævnte tvende til Gaardens Besætning hørende Heste; at Løitved derefter ved Kjøbekontrakt af 18 Marts 1877 har solgt disse Heste til Citanten for 800 Kr., at Citanten den 23de Marts s. A. i Løitveds Fraværelse har afhentet saavel Hestene som Vognen; at Løitveds Bo derefter er taget under Konkursbehandling og at der i Anledning af de fra forskjellige Sider fremsatte Fordringer paa Hestene og Vognen indledes Forhandlinger mellem Citanten og Indstævnte. I Henhold til disse Forhandlinger erklærede Indstævnte ved Brev af 14 April 1877 til Citantens Sagfører, Overretsprokurator Lassen sig villig til at modtage Hestene og Vognen qv. og til: „at foranstalte dem solgte ved offentlig Auktion, saaledes at det derved indkomne Auktionsprovenu træder i Stedet for de nævnte Gjenstande og foreløbig — indtil anden Afgjørelse finder Sted — betragtes som værende i Hr. Scharffs Besiddelse, saa at jeg (o: Indstævnte) eller min Mandant, Kjøbmand B. F. Bang i Ringsted, skal være nødsaget til, forinden han kan disponere over Auktionsprovenuet, at erhverve en retlig Afgjørelse for sin Adkomst hertil overfor Hr. Scharff“, og i et Brev fra Indstævnte af 18de s. M., ligeledes til Prokurator Lassen gjengives Indholdet af førstnævnte Brev saaledes: „hvori jeg (Indstævnte) har akcepteret Deres Tilbud om at lade Provenuet for Løitveds Heste og Vogn, som maatte indkomme ved en af mig over disse Gjenstande afholdt Auktion, urørt, indtil

det ved en af min Mandant imod Hr. Scharff anlagt Sag maatte vise sig, hvem der er den Berettigede til at erholde dette Provenu udbetalt.“ Den 19 April tilskrev Indstævnte derefter Prokurator Lassen, at han tog sit Tilbud tilbage, hvilket Brev Adressaten har modtaget næste Dag, men samme Dag, den 20 April om Aftenen ankom Citantens Bud med Hestene og Vognen til Næstved, hvor Indstævnte modtog dem.

Det er derhos in confesso under Sagen, at han derefter har solgt Vognen ved Auktion og at Nettoprovenuet af samme: 301 Kr. 74 Øre endnu er i hans Besiddelse, medens Hestene, som ikke bleve forauktionerede, fordi der blev protesteret derimod, af ham ere blevne udleverede til Ejeren af „Mariehoi“. Citanten har anbragt, et han i Henhold til det af Indstævnte gjorte Tilbud og, forinden han var bleven bekendt med hans Brev af 19 April, har afsendt Heste og Vogn til Indstævnte, og Citantens Procedure gaar da ud paa, at Indstævnte, naar han ikke længere vilde modtage Gjenstandene som Citantens Fuldmægtig, i hvert Fald — afset fra Ugyldigheden af Tilbudets Tilbagetagelse — burde have sendt dem tilbage til Citanten, og, da han i Stedet herfor mod den trufne Aftale er gaaet frem, som om han var berettiget til paa egne Vegne at raade over Gjenstandene og har disponeret over Hestene maa, saa længe han ikke har godtgjort nogen Hjemmel til denne Handlemaade, være pligtig til at restituere Citanten i hans Retsstilling som Besidder af Hestene og Vognen, og da dette faktisk er udelukket, som Besidder af Gjenstandenes Værdi.

Forsaavidt nu Indstævnte overfor Citantens Paastand principaliter har gjort gjældende, at han ikke er kompetent Sagvolder, da han alene som Sagfører for Kjøbmand Bang i Ringsted vil være traadt i Forhold til Citanten, findes der ikke heri at kunne gives ham Medhold, eftersom det med tilstrækkelig Tydelighed fremgaar af de oven citerede Skrivelser af 14de og 18 April 1877, at Indstævnte ved samme har paataget sig en personlig Forpligtelse til at repræsentere Citanten i Besiddelsen af de her omspurgte Gjenstande eller af deres Auktionsprovenu, indtil Spørgsmaalet om Citantens retlige Adkomst til samme var afgjort, og, forsaavidt Indstævnte derfor, inden saadan Afgjørelse har fundet Sted, ensidig har forandret Beskaffenheden af det etablerede Besiddelsesforhold eller endog aldeles opgivet samme, kan han ikke henskyde Ansvar herfor paa hin ustævnte Trediemand, for hvem han optraadte som Sagfører.

Naar Indstævnte dernæst subsidiært har inhæreret, at Citanten har afskaaret sig fra at gjøre nogen Restitutionsforpligtelse med Hensyn til de oftnævnte Gjenstande gjældende derved, at den udtagne Forligsklage og Stævning samt den af Citanten i Henhold til disse først nedlagte Paastand gaar ud paa en Betaling af 1200 Kr. for to ham tilhørende Heste og en Jagtvogn, kan der heller ikke heri gives ham Medhold, da den af Citanten

paastaaede Restitution ikke gaar ud paa en Tilbagelevering af selve de omtvistede Gjenstande, men paa en Udredelse af disses Værdi.

Endelig har Indstævnte søgt at hævde, at der ikke foreligger nogen Handlemaade fra hans Side, der kan begrunde et Ansvar for ham som det paastævnte, hvad han væsentlig har villet støtte paa Citantens Mangel paa Adkomst til Gjenstandene, og har Indstævnte i saa Henseende nærmere bemærket Følgende:

Hvad først angaar Jagtvognen — med Hensyn til hvilken det maa anses at være in confesso, at Forpagter Løitved har været dispositionsberettiget over samme, da han den 30 Oktober 1876 til Citanten udstedte et Dokument af følgende Indhold: „Undertegnede Forpagter F. Løitved sælger herved til Hr. J. J. Scharff af Frederiksberg en Tærskemaskine, en Jagtvogn og et Fortepiano, alt for Tiden henstaaende paa „Mariehøi“ pr. Ringsted for en Kjøbesum af 1150 Kr., skriver o. s. v. De solgte Gjenstande kan Kjøberen afhente, naar han vil. Det Solgte staaar fra Dato for hans Regning og Risiko i enhver Henseende. Indtil Aflevering er jeg dog ansvarlig mod Tab ved Iidsvaade, hvorfor de solgte Gjenstande ere indtegnede i den af mig tegnede Assurance. Valuta modtaget,“ — skal dette af Indstævnte som Kjøbekontrakt betegnede Dokument ikke være blevet fuldbyrdet fra Løitveds Side ved nogen Overlevering og heller ikke være blevet bragt til Trediemands Kundskab ved Thinglæsning, hvorfor det efter Indstævntes Formening maa være nden Betydning overfor det Udlæg, som Indstævnte paa Kjøbmand Bangs Vegne ved Tybjerg Herreds Fogedret den 20 Februar 1877 lod foretage, bl. A. i den nævnte Vogn.

Heri kan der dog ikke gives Indstævnte Medhold. Efter Rettens Formening tilkjendegiver Dokumentets ovenfor angivne Indhold nemlig med tilstrækkelig Tydelighed, at Ejendomsretten over Vognen ved samme eo ipso overførtes paa Citanten, paa hvis Vegne Løitved fremtidig udøvede Besiddelsen. Ligesom den saaledes stiftede Ejendomsret derfor ikke har kunnet afficeres ved det senere foretagne Udlæg, saaledes maa det ogsaa navnlig bemærkes, at, selv om Indstævnte havde godtgjort, at der tilkom hin ustævnte Trediemand en Ret over den omhandlede Vogn, i Kraft af hvilken han maatte have Krav paa samme, kunde denne Omstændighed ikke ifølge den gjældende Ret fritage Indstævnte for Restitutionspligten overfor Citanten, der har leveret ham Gjenstanden i Besiddelse alene paa sine Vegne, saalænge han havde enten selve Gjenstanden eller som in casu -- som Følge af Indholdet af det oven citerede Brev af 14 April 1877 — dens ved Auktionssalg indkomne Provenu i sin Besiddelse. Medens nu Indstævnte, der efter det Foreliggende har været berettiget til for Citanten at forauktionere Vognen, dog ikke, som af Citanten principaliter paastaaet, vil kunne tilpligtes at tilsvare Vognens

Værdi med den for samme af Citanten erlagte Kjøbesum 400 Kr., vil han derimod i Henhold til det foran Anførte have at tilsvare Citanten det ved Auktionen over Vognen indkomne Beløb 321 Kr., dog overensstemmende med de gjældende Regler med Fradrag af Auktionsomkostningerne, der af Indstævnte uden Indsigelse fra Citanten ere beregnede til 6 pCt. af nysnævnte Beløb eller til 19 Kr. 26 Øre, altsaa med 301 Kr. 74 Øre

Hvad dernæst de under Sagen omhandlede tvende Heste angaar, da bleve disse — som alt ovenfor bemærket — tilligemed 4 Malkekøer Citanten overdragne af Forpagter Løitved ved et Dokument, dateret 18 Marts 1877 og Kjøbesummen for Hestene bestemt til 800 Kr., og hedder det i Dokumentet: „hvilke Kreaturer jeg forpligter mig til at fodre i 3 Maaneder uden Udgift for Kjøberen imod at kunne benytte dem i denne Tid. De solgte Kreaturer kan Kjøberen derimod affordre, naar han vil. Det Solgte staar fra Dato for hans Regning og Risiko i enhver Henseende; dog er jeg selvfølgelig ansvarlig for Kreaturerne behørig Røgt og Behandling, til Aflevering finder Sted. Indtil Aflevering er jeg dog ansvarlig for Tab ved Ildsvaade, hvorfor Kreaturerne ere indtegnede i den af mig tegnede Assurance, med mindre Kjøberen skulde ønske selv at forsikre dem. Valuta modtaget.“

Forsaavidt nu Indstævnte -- hvem det, for at han kunde undgaa det af Citanten paastaaede Ansvar i Henseende til denne Del af Sagen, findes at maatte paahvile at føre Bevis for, at han uanset det af ham i Skrivelsen af 14 April 1877 givne udtrykkelige Tilsagn, har havt retlig Beføjelse til at udlevere Hestene til en Anden og navnlig — som omtalt -- til „Mariehøi“s Ejer som bedre adkomstberettiget til dem — har paaberaabt sig, at Løitved ikke ved hint Dokument af 18 Marts 1877 om hvis Egenskab som stiftende en reel Ret over Hestene de nys fremsatte Bemærkninger om Dokumentet af 30 Oktober 1876 ganske maa gjælde — kunde overdrage Ejendomsretten til Citanten, da Kreaturbesætningen paa „Mariehøi“ ejedes af Gaardens Ejer og ikke af Forpagteren, vil der ikke kunne gives denne Paastand Medhold overfor Citantens Paaberaabelse af, at der, medens Kreaturbesætningen som Helhed ejedes af Gaardens Ejer, dog ifølge Bestemmelserne i den for Underretten fremlagte Forpagningskontrakt §§ 20 - 22, jfr. §§ 18—19 og §§ 24—25 — hvad der forøvrigt ogsaa stemmer med den i deslige Forhold i Almindelighed gjældende Regel — var forbeholdt Forpagteren Ret til ved Salg at disponere over sammes enkelte Stykker mod eventuel Restitution. Og vel maa der gives Indstævnte Medhold i, at den ved Dokumentet af 18 Marts 1877 til Citanten overdragne Ret over Hestene i og for sig maatte, som værende af yngre Dato vige for det Udlæg, der af Indstævnte paa hans Mandants, Kjøbmand Bangs, Vegne for en denne hos Forpagteren tilkommende For-

dring, ved den ovennævnte Fogedforretning af 20 Februar s. A. blev gjort bl. A. i Hestene, og at denne Fortrinsret derhos ikke iøvrigt, som Citanten har villet gjøre gjældende, kunde antages opgivet som Følge af den af Indstævnte paa Mandantens Vegne i en Skiftesamling den 11 Septbr. 1877 i Løitveds Konkursbo fremsatte Renunciation paa Retten efter Udlæget, efterdi denne Renunciation alene kan antages at være afgiven overfor Ejeren af Gaarden „Mariehøi“, men ikke overfor Citanten. Men en Forudsætning for, at den hint Udlæg saaledes fremfor Citantens senere Adkomst tilkommende Fortrinsret kunde faa aktuel Betydning, maatte det imidlertid være, at Udlæget, som foretaget i en Del af den Gaarden „Mariehøi“s Ejer tilhørende Besætning, enten var sket med hans Samtykke eller vandt endelig retlig Gyldighed ved en efterfølgende Ratihabition fra hans Side, uden at det i saa Henseende kunde blive af Betydning, at Forpagteren selv skal have paavist Hestene som Gjenstand for Udlæg. Og det er nu saa langt fra, at Existentsen af et slikt Samtykke eller Ratihabition er godtgjort fra Indstævntes Side, at endog meget mere hans paa Skiftesamlingen fremsatte Renunciation og den Omstændighed, at Hestene af Indstævnte — som bemærket ere udleverede til „Mariehøi“s Ejer, tyder paa, at denne ikke i sin Tid har samtykket i eller godkjendt Udlæget. Da Indstævnte altsaa ikke har tilvejebragt et saadant Bevis for Citantens Mangel paa Adkomst til Hestene, som efter det ovenfor Bemærkede maatte anses fornødent for at gjøre hans mod Tilsagnet i Skrivelsen af 14 April 1877 stridende Disposition over Hestene gyldig, findes han at maatte tilsvare Citanten Hestenes Værdi, der i Mangel af anden Angivelse vil være at bestemme til 800 Kr. eller den Kjøbesum, som Citanten i sin Tid betalte Forpagter Løitved for samme, dog med Fradrag af 54 Kr. 96 Øre eller Beløbet af de paa Hestenes Opstaldning og Pasning i Næstved og ved den berammede Auktion n. v. anvendte Bekostninger, mod hvilket Fradrag der ikke af Citanten er fremsat nogen tilstrækkelig bestemt Protest, ligesaa lidt som der fra hans Side er fremkommet nogen Indsigelse mod Beløbets Størrelse.

Indstævnte vil saaledes have at tilsvare Citanten dels for Vognen 301 Kr. 74 Øre, dels for Hestene 475 Kr. 4 Øre eller ialt 1046 Kr. 78 Øre, af hvilket Beløb Indstævnte derhos findes at burde svare Renter, som paastaet.

Efter Omstændighederne ville Sagens Omkostninger saavel for Underretten som for Overretten være at ophæve.

Statskassens Ret vil være at forbeholde msd Hensyn til, at Stævningen af 12 April 1880 og Akten i den af Underretten scnest behandlede Sag ikke ere stemplede, hvorhos der vil være at forelægge Overretsprokurator Lassen en Frist af 8 Dage til at berigtigø Stempleingen af hans den 16 August 1880 fremlagte paa

ustemplet Papir skrevne Indlæg; iøvrigt foreligger der ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Tirsdagen den 10 Oktober.

Nr. 260.

Advokat Halkier

contra

Peder Sørensen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Ribe Herreds Extrarets Dom af 1 Juni 1882: Arrestanten Peder Sørensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor, Prokurator Ferslev, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Bøggild, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 31 Juni 1882: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Isaacsen og Fasting, betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er funden skyldig i Tyveri og Betleri. Foruden de i Dommen omtalte Straffedomme er der imidlertid endvidere under 20 Oktober 1881 ved Andst-Slaugs Herreders Extraret overgaaet Tiltalte en Dom, hvorved han for 4de Gang begaaet Hæleri er anset med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, og da denne Dom, der er fuldbyrdet, efter at Tiltalte havde erklæret sig tilfreds med den, efter de foreliggende Omstændigheder ikke findes at burde tilsidesættes, vil der være at gjøre den Forandring i Overretsdømmens Straffebestemmelser, at Tiltalte foruden at dømmes efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 og efter Straffelovens § 230 tillige anses som for 5te Gang begaaet Hæleri istedetfor som for denne Forbrydelse 4de Gang begaaet; Straffen findes derhos at burde bestemmes til 18 Maaneders Forbedringshusarbejde. Han vil endvidere have at udrede Aktionens Omkostninger efter Overretsdømmens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Peder Sørensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i atten Maaneder. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium for Højesteret til Advokaterne Halkier og Hindenburg 50 Kroner til hver.

I den indankøde Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Peder Sørensen for Tyveri og Betleri. Forsaavidt Arrestanten er sigtet for at have frastjålet Brandfoged Niels Pedersen af Vilslev et Par Vadmelbenklæder, har Arrestanten erkjendt, at han den 31 Marts d. A. om Eftermiddagen af bemeldte Niels Pedersen, hvem Arrestanten iøvrigt ikke kjendte, var bleevn antruffen hos sin Svoger, Husmand Morten Mikkelsen af Jedsted Mark, i Besiddelse af et Par Benklæder, der ikke tilhørte Arrestanten, men som Niels Pedersen havde gjenkjendt som sin Ejendom, samt at Niels Pedersen derhos havde yttret, at Arrestanten havde været i hans Hjem for at betle, og gaar Arrestantens Forklaring iøvrigt ud paa, at det vel er muligt, at han, der den ommeldte Eftermiddag var gaet til Vilslev for at betle, ogsaa har været inde hos Niels Pedersen i denne Hensigt og ved den Lejlighed har taget Benklæderne med sig, men at han ikke har nogen Erindring herom, idet han dengang var meget beruset. Ved de af Niels Pedersen og dennes Hustru Ane Cathrine Jensen afgivne beedigede Vidneforklaringer maa det nu anses bevist, at de ommeldte Benklæder have været ophængte i Forstuen til deres Bolig om Formiddagen den samme Dag, som de bleve stjaalne, ligesom Sidstnævnte edelig har forklaret, at Arrestanten, der den ommeldte Eftermiddag i hendes Mands Fraværelse havde været inde hos hende i deres Bolig for at betle, ved sin Bortgang havde opholdt sig paafaldende længe i Forstuen, hvor Benklæderne endnu hang frit fremme, og at han, da han kom ud derfra, havde havt Noget stukket op under Frakken, som han ikke havde havt, da han var inde i Stuen, hvorhos det endvidere er oplyst, at Niels Pedersen — der efter hans Hustrus Forklaring kom hjem ca. en halv Time efter, at Arrestanten havde forføjet sig bort — strax, da han ved sin Hjemkomst savnede Benklæderne, eftersporede Arrestanten fra Sted til Sted, indtil han, som det maa antages, kort efter antraf ham i Besiddelse af disse. Det er derhos under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør af Niels Pedersens Hustru edelig forklaret, at Arrestanten, da han, som ommeldt, var hos

hende, efter hendes Skjøn ikke var beruset, ligesom det ved de iøvrigt i saa Henseende afgivne Vidneforklaringer maa anses godtgjort, at han ej heller var det, da han blev antruffen med Benklæderne, og endelig er det oplyst, at Arrestanten først til forskellige Personer har afgivet urigtige Forklaringer om, hvorledes han var kommen i Besiddelse af Benklæderne, idet han dels har angivet, at han havde kjøbt dem af nogle ham ubekjendte Personer, dels at han i længere Tid havde ejet dem og samme Dag havde hentet dem fra et Sted, hvor de havde været beroende. Men efter Alt, hvad saaledes er anført, samt da Niels Pedersen har aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til de paagjældende Benklæder, ligesom to Vidner — hvoraf dog det ene er hans Hustru — edelig have bekræftet hans tidligere Besiddelse af samme, maa der anses tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis til at dømme Arrestanten som skyldig i det heromhandlede Tyveri. Benklæderne, der have været tilstede under Sagen, ere vurderede til 6 Kr., men Bestjaalne har frafaldet Krav paa Erstatning hos Arrestanten. Forsaavidt Arrestanten endvidere er sigtet for den 23 Februar d. A. at have frastjaalet Nicolai Jonassen af Nørre-Vilstrup en Regnfrakke, har Jonassen vel edelig forklaret, at en tilstedebragt Barneregfrakke — hvilken Arrestanten har erkjendt at have været i Besiddelse af og senere bortgivet, men som han vil have kjøbt i Sommeren 1881 — ganske ligner den ham frastjaalne, der benyttedes af hans 13-aarige Søn, saa at han ikke nærer nogen Tvivl om, at den er den samme, men da han ikke har ført fuldstændigt Bevis for hans Ejendomsret til den tilstedebragte Regnfrakke, idet kun ét Vidne har gjenkjendt denne som hans Ejendom, er der ikke, hvad denne Sigtelse angaar, tilvejebragt et efter D. L. 6—17 10 og 11, jfr. Forordn. 8 September 1841 § 6 tilstrækkeligt Bevis til at anse Arrestanten strafskyldig.

Efter det Oplyste var Arrestanten, da han den 30 Marts d. A. fra Ribe ankom til sin fornævnte Svoger i Jedsted, i Besiddelse af en Pibe, som han ogsaa havde hos sig, da han, som meldt, den paafølgende Dag blev antruffen med de ovenomtalte Benklæder, men som ikke fandtes paa ham, da han, efter derpaa at være bragt til Sognefogdeu, af denne blev visiteret. Under Sagen er bragt tilstede en Pibe, som en Gaardejer i Jedsted efter sin Forklaring den 1 April havde fundet ved Vejen, der fører fra Morten Mikkelsens Hus til det Sted, hvor Visitationen foretoges, og med Hensyn til denne Pibe har Peder Iversen Søndergaard i Ribe under Ed forklaret, at den, der var ham overladt til Brug af Tømmersvend Peder Poulsen i Ribe, som atter havde faaet den til Benyttelse af Ejeren, Musikus Hans Jepsen Poulsen af Veirup, den 29de s. M. er stjaalen fra hans Faders Port i Ribe, hvor den havde henligget, og hvor Arrestanten havde været tilstede kort førend Piben savnedes, ligesom Tømmersvend Poulsen

har gjenkjendt Piben som tilhørende hans Broder Musikus Poulsen, der ligeledes har gjenkjendt den som sin Ejendom. Arrestanten har imidlertid nægtet at have stjaalet den ommeldte Pibe, ligesom han har benægtet, at den er den samme som den, hvoraf han, som ommeldt, har været i Besiddelse, og som han vil have kjøbt af en ham ubekjendt Person uden at han vil vide, hvorledes han er bleven af med den; og vel have Niels Pedersen og Morten Mikkelsen edelig forklaret, at den tilstedebragte Pibe ganske ligner den, Arrestanten havde hos sig forinden sin Visitation, men idet denne Pibes Identitet med den tilstedebragte ikke kan anses tilstrækkelig godtgjort, mangler der Føje til at paalægge Arrestanten noget Strafansvar med Hensyn til den heromhandlede Pibe. Forsaavidt endelig Arrestanten er sigtet for at have fra-stjaalet Tømmersvend Søren Olesen af Høllund en Pibe, er der ikke imod Arrestantens Benægtelse tilvejebragt noget Bevis for, at han har været i Besiddelse af denne.

Derimod maa det ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i Betleri, idet han navnlig har vedgaaet den 31 Marts d. A. at have paa forskellige Steder i Vilslev tilbetlet sig 50 Øre.

Efter det ovenfor Anførte vil Arrestanten, der er født i Aaret 1834, og som foruden tidligere gjentagne Gange at være straffet for Tyveri og Hæleri, senest ifølge Højesteretsdom af 19 Novbr. 1873 som for første Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 229 Nr. 1 eller som for tredje Gang begaaet Hæleri efter samme Lovs § 238, cfr. § 241, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, er ved Overrettens Dom af 31 Januar f. A. anset efter Lov om Løsgænger og Betleri af 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, være at anse efter sidstnævnte Lovbestemmelse samt efter Straffelovens § 230 som for anden Gang begaaet simpelt Tyveri eller efter samme Lovs § 238, jfr. § 241, som for fjerde Gang begaaet Hæleri med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 219.

Advokat Nellemann

contra

Jacob Rasmussen (Defensor Buntzen),

der tiltales for Vold.

Stege Kjøbstads Extrarets Dom af 20 Decbr. 1881: Tiltalte, Ungkarl Jacob Rasmussen af Hjelm, bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og udrede i Erstatning og Godtgjørelse til Skadelidte, Gaardmand Peder Pedersen af Hjelm, ialt Kr. 155,87 samt betale alle med Aktionen forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Scheel, og Defensor, Sagfører Lindhardt, 15 Kr. til hver samt Befordringsgodtgjørelse til Førstnævnte. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Maj 1882: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at den Skadelidte, Gaardmand Peder Pedersen, hos Tiltalte, Ungkarl Jacob Rasmussen af Hjelm, tillagte Erstatning nedsættes til 151 Kr. 87 Øre og at den Aktor ved Underretten tillagte Befordringsgodtgjørelse bortfalder. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Salomonsen og Beyer, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Etatsraad Buntzen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Stege Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, aktioneres Tiltalte, Ungkarl Jacob Rasmussen af Hjelm, for Vold, og er det ogsaa ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med

Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han heri har gjort sig skyldig.

Den 6 Oktober f. A. om Aftenen og ud paa Natten var der Dands i Værtshusholder N. Chr. Petersens Dandselokale i Stege, hvor Gaardmand Peder Pedersen af Hjelm tilligemed 4 andre Musici udførte Dandsemusiken. Da det var Peder Pedersens Tur til at holde Hvil, gik han ind paa Beværtningstedet „Harmonien“, hvor han traf sammen med Tiltalte, dennes Fader og Hestehandler Bekker, og der udviklede sig da et Skjænderi mellem ham og dem, uden at dette dog udartede til Haandgribeligheder. Peder Pedersen begav sig derpaa tilbage til Værtshusholder Petersens Lokale, for her at spille, hvor noget efter ogsaa Tiltalte og de ovennævnte tvende Personer indfandt sig, og efter flere Vidners Forklaringer maa det antages, at de der have brugt Ukvemsord om og mod Peder Pedersen. Nogen Tid efter forlod de dog Dandselokalet og gik op i Værtshusholder Petersens andre Lokaler, og Værten paabød da den Mand, som paa hans Vegne havde Opsyn med Indgangen til Dandselokalet, at nægte Tiltalte og dem, som vare i Følge med ham, Adgang til dette, hvis de paany maatte søge derind. De kom imidlertid ikke desto mindre atter ned i Lokalet, og det maa antages, at der ved Indgangen til dette har funden nogen Uenighed Sted imellem Tiltalte og Gaardmand Pedersen, uden at det dog har kunnet nærmere oplyses, hvorledes det herved er tilgaaet. Gaardmand Pedersen gik derefter tilbage til Orkestertribunen for at spille, men Tiltalte fulgte efter ham og en i Følge med Tiltalte værende Person stødte da denne saaledes over mod Pedersen, at Sidstnævnte tumlede om mod en Bænk, hvorefter Tiltalte med en Flaske, som han havde taget fra Pedersen, slog denne saa stærkt i Hovedet, at Flasken gik itu, og at Pedersen segnede bevidstløs om paa Gulvet, og mistede en Del Blod, som endnu ved den tilkaldte Læges Ankomst var synligt paa Gulvet i omtrent en Haandflades Udstrækning. Ifølge den af bemeldte Læge den 16 Oktober f. A. afgivne Erklæring fandtes det mod P. Pedersen rettede Slag at have frembragt et trekantet Saar paa venstre Isseben nedad mod Tindingeregionen af ca. 1" Længde med delacererede Rande, som førte gennem Huden ind til Benhinden, Huden var løsnet fra Benhinden i ca. en Species Udstrækning, Benet føltes dog intetsteds blottet og ingen Fraktur kunde opdages. I Forbindelse hermed udtalte Lægen, at Slaget maatte være ført med megen Kraft, og at det med et saa farligt Vaaben som en Flaske kunde have havt farlige Følger, dersom det havde ramt noget længere nede i Tindingeregionen og ej i Isseregionen, hvor Benet er tykkere. Efter en senere Erklæring fra samme Læge af 5 Novbr. f. A. var Saaret fuldstændig lægt den 21 Oktbr. f. A. og havde efterladt et lineært, ikke vanzirende Ar, og det maa antages, at den tilføjede Læsion

ikke vilde have nogensomhelst skadelig Indflydelse for Skadelidtes fremtidige Helbredstilstand.

Tiltalte har vedblivende benægtet, at han har tilføjet Skadelidte det omhandlede Slag efter Overlæg eller efter nogen forudfattet Plan, og denne hans Benægtelse findes ikke at kunne forkastes, men det maa dog efter Tiltaltes hele Færd den paagjældende Aften antages, at han, muligvis paa Grund af det ovenomtalte imellem kam, hans Fader og Hestehandler Bekker paa den ene Side og Skadelidte paa den anden Side forud om Aftenen forefaldne Skjænderi paa Beværtningsstedet „Harmonien“ har havt til Hensigt at søge Strid med Skadelidte, som, efter hvad der er oplyst, ikke, medens han opholdt sig i Værtshusholder Petersens Dandselokale, har givet Tiltalte nogensomhelst Anledning til at yppe saadan Strid. Forsaavidt Tiltalte endvidere har paastaet, at han ikke havde til Hensigt at slaa Tiltalte i Hovedet, men kun har villet slaa ham over Fingrene, medens kun den Omstændighed, at Skadelidte i samme Øjeblik, som Tiltalte hævdede Flasken, gjorde en Bevægelse, foranledigede, at Slaget ramte Hovedet, da kan der, efter hvad der foreligger, ikke tages videre Hensyn til dette Anbringende.

Skadelidte har paastaet Tiltalte tilpligtet at udrede samtlige med hans Kur og Pleje forbundne Omkostninger til Beløb 71 Kr. 87 Øre, Godtgjørelse til Skadelidte for Lidelse efter Rettens Skjøn, Erstatning af 20 Kr. for den hans Violin ved Voldsgjærningen tilføjede Beskadigelse og en Erstatning af 30 Kr. for den Udgift, der er paaført ham ved, at han har maattet leje en Mand til at bestyre sin Ejendom under sit Sygeleje.

For det af Tiltalte udviste Forhold findes han, der er født den 26 December 1856 og ikke ses tidligere at være tiltalt eller straffet, rettelig ved den indankede Underrettsdom af 20 December f. A. at være anset efter Straffelovens § 203 med en Straf, der skjønnes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Det maa derhos billiges, at den Skadelidte tilkommende Godtgjørelse for Lidelse er ansat til 30 Kr., og at Skadelidtes øvrige Erstatningspaastande ere tagne til Følge, men, forsaavidt det ses, at det af Skadelidte paastaede Beløb af 71 Kr. 87 Øre for Omkostningerne ved hans Kur og Pleje er forhøjet med 4 Kr., findes dette sidste Beløb, der maa antages at udgjøre Honorar for en Lægeerklæring, at maatte bortfalde og derimod at maatte henføres under Aktionens Omkostninger. Med denne Modifikation vil Underrettsdommen, ved hvilken det med Føje er paalagt Tiltalte at udrede Aktionens Omkostninger, være at stadfæste, dog at Bestemmelsen om den Aktor ved Underretten tillagte Befordringsgodtgjørelse bortfalder.

Onsdagen den 11 Oktober.

Nr. 251. Højesteretssagfører Hansen

contra

Anders Nielsen, kaldet **Sjællænder** (Def. Klubien),

der tiltales for Mord.

Lollands Sønderherredss Extrarets Dom af 11 Maj 1882; Arrestanten Anders Nielsen, med Tilnavn Sjællænder, bør straffes paa Livet. Saa bør han og betale Per Jønssons Dødsbo 15 Kr. samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salærer til Aktor, Overretssagfører Fasting, 50 Kr. og til Defensor, Prokurator Henriksen, 40 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Juli 1882: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Alberti og Bloch, udreder Arrestanten Anders Nielsen, kaldet Sjællænder, 40 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Klubien 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Den 16 Juli f. A. Kl. 6 Eftm. blev der paa en til Saunsø i Lollands Sønderherred hørende, ikke meget langt fra Nakskov liggende Mark tæt indenfor Gjærdet, hvorved denne Mark var skilt fra den offentlige Bivej gjennem Saunsø By, fundet Liget af en Mandsperson, der viste sig at være en i Nakskov bosat, ca. 47-aarig ugift Svensker ved Navn Per Jønsson, som ernærede sig ved at gaa omkring og sælge Hvedebrød samt opkjøbe Æg og Smør. Ved Liget stod to Kurve med Varer, der maatte antages at have tilhørt den Afdøde, og i Grøften langs Vejen fandtes en Del hele og ituslaaede Æg m. m., som maatte antages at have hørt til Kurvenes Indhold. Paa Liget selv fandtes hverken Penge eller Uhr, uagtet

den Afdøde plejede at gaa med et saadant, og paa Ligets Hoved, der laa med Ansigtet nedad, fandtes forskellige svære Saar, baade paa For- og Baghovedet, og navnlig var Panden knust og en Del af Hjernemassen hang ud af den, ligesom Stumper af den fandtes spredt i Nærheden. I Konklusionen af den et Par Dage efter afgivne Beretning om den foretagne Obduktionsforretning udtaltes det, at Døden utvivlsomt skyldtes de saaledes forefundne Læsioner af Hovedet og Hjernen samt at disse bare Præget af at være bibragte ved kraftige Slag med et stumpt Redskab. Den 20 Juli fandtes i Sæden 10 à 12 Skridt fra det Sted, hvor Liget havde ligget, en Hammelsvingel, hvorpaa der var tydelige Spor af Blod og sad nogle Haar, og med dette Redskab, der var lidt over 1 Alen langt, paa det smalleste Sted lidt over 5 og paa det bredeste Sted $8\frac{1}{2}$ Tomme i Omkreds, beslaaet med et Jernøje og over $2\frac{1}{4}$ Ø tungt, maatte Drabet nærmest antages at være udført. Mistanken for det saaledes begaaede Drab, der maatte være foregaaet imellem Kl. 4 og 5 om Eftermiddagen den 16 Juli, da den Dræbte, var set lidt før den nævnte Dag, faldt allerede den samme Dags Aften paa Arrestanten i nærværende Sag Anders Nielsen, kaldet Sjællænder, idet en Person, der maatte antages identisk med Arrestanten var set kort forinden i Følgeskab med den Dræbte, og denne Mistanke bestyrkedes ved den i de nærmest paafølgende Dage anstillede Undersøgelse, hvorunder det bl. A. oplystes, at Arrestanten eller en Person, der antoges identisk med denne, ligeledes var set i Følgeskab med den Dræbte dels i Lollands Sønderherred den 16 Juli om Morgenen, dels i Lollands Nørreherred den 15 Juli, hvor han derhos var set at sætte sig i Besiddelse af og medtage en Hammelsvingel, som den ovenfor beskrevne, ligesom Mistanken bestyrkedes yderligere derved, at Arrestanten, der allerede eftersøgte den 16 Juli om Aftenen, efterat have erfaret dette, undveg fra Nakskov, hvor han i den sidste Tid havde opholdt sig. Ved denne Undvigelse lykkedes det Arrestanten i Løbet af de nærmest følgende Dage at slippe over Lolland, Falster og Sjælland til Kjøbenhavn og derfra med Dampskib til Lybeck, hvorpaa han i den følgende Tid vil have drevet om i Holsten, søgende om Arbejde. Den 21de August blev han imidlertid anholdt ved Segeberg og gjenkjendt som den for Drabet efterlyste Person, og, efterat de fornødne Forhandlinger om hans Udlevering hertil havde fundet Sted, blev han, over hvem der allerede den 29 August f. A. var afsagt Fængslingskjendelse, den 26 Novbr. afgiven til Lollands Sønder Herreds Politiret. Under den derpaa sammesteds mod ham foretagne Undersøgelse nægtede han imidlertid længe, under Afvigelse af usandfærdige Forklaringer, at have nogen som helst Del i det omhandlede Drab, og først den 18 Marts d. A. afgav han, efter den foregaaende og den Dag gjentagne Gange at være bleven stillet overfor det opgravede Lig, en Tilstaaelse, som han derefter med nogle enkelte Tilføjelser har fast-

holdt og som i alt Væsentligt stemmer overens med de iøvrigt tilvejebragte Oplysninger. Denne Tilstaaelse gaar ud paa Følgende: Arrestanten — der er født den 24 Oktober 1853 og ugift, og som ikke er funden tidligere kriminelt tiltalt og straffet — kom i Slutningen af Juni eller Begyndelsen af Juli s. A. paa den Ide at ville udvandre til Amerika, men manglede aldeles de dertil fornødne Penge. Medens han nu i Juli Maaned drev arbejdsløs omkring i og ved Nakskov, opstod maaske allerede den 14de Juli den Tanke hos ham at skaffe sig de omtalte Penge ved at myrde og udplyndre Per Jønsson, til hvem han selv kun havde ubetydeligt Kjendskab, og med hvem han slet ikke havde noget Udestaaende, men om hvem han vil have hørt, at han plejede paa sine Omvandringer at gaa med nogle hundrede Kroner hos sig. Den 15 Juli tog han den Beslutning at udføre Mordet og begav sig i den Hensigt fra Nakskov ud i Nørre Herred, hvor han haabede at træffe Per Jønsson, hvad der ogsaa lykkedes. Efter at have været lidt sammen med ham forlod Arrestanten ham dog foreløbig og drev om i nogle Timer, under hvilken Omdriven Arrestanten satte sig i Besiddelse af den ovenfor omtalte Hammelsvingel for at benytte den til Mordet og begav sig med den ind i en Skov, hvorigjennem han ventede, at Per Jønsson vilde komme paa Tilbagevejen ad Nakskov til, hvilket ogsaa skete, men, da Jønsson kom i Følgeskab med en 14-aarig Dreng, opgav Arrestanten at begaa Mordet den Dag og efter at have skaffet sig Oplysning om, at Jønsson den næste Dag agtede sig ud i en vis Del af Sønder Herred, skiltes Arrestanten fra ham og gik til Nakskov, medtagende Hammelsvingelen, som han gjemte udenfor Byen. Den næste Morgen gik Arrestanten derpaa med Hammelsvingelen skjult under sin Frakke ud i Sønderherred for at begaa Mordet og traf allerede tidlig paa Dagen Jønsson, med hvem han derpaa fulgte et Stykke Vej, men, da han i det Øjeblik ikke havde Magt over sig selv til at udføre Mordet, hvortil der var Løjlighed, skiltes han fra Jønsson og drev nu alene om i nogle Timer, dog saaledes at han laa og sov en Del af Tiden. Hen paa Eftermiddagen begav han sig derpaa ad Vejen gennem Saunsø ad Nakskov til og lagde sig paa Lur bag Gjærdet langs Vejen, idet han ventede, at Jønsson nok vilde komme samme Vej. Noget efter kom Jønsson ogsaa, og gav Arrestanten sig da i Følgeskab med ham, og efter at de havde gaaet lidt sammen, tog Arrestanten Hammelsvingelen frem og tilføjede med denne pludselig Jønsson et saa stærkt Slag i Baghovedet, at denne styrtede om paa Vejen uden at give noget Skrig fra sig. Arrestanten tog derpaa og bar ham over Vejen indenfor Gjærdet, hvor han lagde ham, og, uagtet han mente, at Jønsson allerede var død af det første Slag, bibragte han ham dog derpaa, for det Tilfælde at han ikke skulde være død, med Svingelen tvende

Slag paa Panden, hvorved Pandeskallen knustes. Han hentede derefter Kurvene og stillede dem ved Siden af Liget, tilvendte sig Jønssons Uhr og den paa Liget værende Portemonnaie med Penge, der dog viste sig kun at udgjøre et Beløb af 5 à 6 Kr., vendte Liget med Ansigtet ned mod Jorden, for at Tilstedekommande kunde faa det Indtryk, at det var en Person, der laa og sov, og begav sig derpaa, for at bortlede Mistanken fra sig, over Markerne til en anden Vej ind til Nakskov, idet han undervejs kastede selve Portemonnaien fra sig i en Mærgelgrav og i denne afvaskede nogle Blodpletter, som han havde faaet paa sit Tøj. I Nakskov gik han ind og nød en Forfriskning, men begav sig derefter, for yderligere at bortlede Mistanken fra sig, til en Gaard noget fra Nakskov for at spørge om Arbejde. Derpaa vendte han tilbage til Nakskov, idet han skjulte Jønssons Uhr tæt ved Byen, og tilbragte Aftenen i og ved Byen, indtil han, som anført, hørte, at han blev eftersøgt, og undveg, medtagende Uhret. Inden han begik Mordet, vil han selv have været i Besiddelse af ca. 5 Kr., men, da han ikke for Restbeløbet af disse og af de hos Jønsson fundne Penge kunde komme fra Kjøbenhavn til Lybeck, vil han her i Byen have solgt Jønssons Uhr for 9 Kr., uden at der dog har kunnet tilvejebringes nærmere Oplysning derom.

Under den mod Arrestanten for Mord anlagte Sag er han ved Lollands Sønder Herreds Extraret ved den af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd den 11 Maj d. A. afsagte Dom bleven anset efter Straffelovens § 190 og dømt til at straffes paa Livet, og, da saavel disse Underrettsdommens Bestemmelser som dens Forskrifter om Erstatning til Jønssons Bo og om Sagens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten, billiges, vil den nævnte, hertil indankede Dom i det Hele blive at stadfæste.

Torsdagen den 12 Oktbr.

Nr. 258.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Christen Larsen eller **Jensen** (Defensor Klubien),

der tiltales for de i Straffelovens §§ 201 og 202 omhandlede Forbrydelser. •

Dronninglund Herreds Extrarets-Dom af 27 Juni 1882: Arrestanten Christen Jensen eller Christen Larsen bør af Øvrigheden sættes i Forvaring. Alle af Sagen flydende Omkost-

ninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Kjelgaard 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Løgstrup 10 Kr., udredes af Arrestanten. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24de Juli 1882: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Kancelliraad Møller, 15 Kroner til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Højesterets sagfører Hansen og Advokat Klubien tillægges i Salarium for Højesteret hver 40 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Christen Larsen, ogsaa kaldet Jensen, for de i Straffelovens §§ 201 og 202 omhandlede Forbrydelser. Det fremgaar af Sagens Oplysninger, at Arrestanten — der er i høj Grad forfalden til Drik og stedse under Paa-virkning heraf har vist sig voldsom og ondskabsfuld, hvad navnlig ogsaa har været Tilfældet under hele hans Ægteskab i Forhold til hans Hustru, og imod hvem der i Marts Maaned d. A. har været indledet kriminel Undersøgelse i Anledning af, at han havde udvist voldelig Adfærd samt udstødt Trusler mod forskellige Personer, uden at dog Ansvar i saa Henseende blev gjort gjældende imod ham, idet han, der under Undersøgelsen havde været arresteret, blev løsladt imod en Sikkerhedsstillelse for hans fremtidige Forhold — har i Løbet af April Maaned d. A. tvende Gange med sine Træsko tildelt sin i Samliv med ham levende Hustru uden nogen Foranledning fra hendes Side flere Spark op ad Benene, hvilket foraarsagede hende betydelig Smerte og bevirkede, at der fremkom store hovne Pletter paa Benene, uden at der dog derved tilføjedes hende Saar, samt, da hun den sidste Gang, han behandlede hende saaledes, flygtede ud i Gaarden, har forfulgt hende med en Kjørepidsk, med hvilken han af al Kraft tilføjede hende flere Slag over Benene, uden at hun dog følte synderlig Smerte herved, idet hendes Skjorter tildels afbødede Slagene, og at han endvidere samme Dag som det Sidst-

omforklarede passerede, har forsøgt med sin Tobakspibe at slaa hende over hendes blottede Arm, hvilket Slag dog for en Del blev optaget af et lille Barn, hun bar paa Armen. Disse Voldshandlinger have havt til Følge, at Arrestantens Hustru af Frygt for Arrestanten, der derhos efter hendes Forklaring ofte har truet hende med at ville hugge hende i smaa Stykker med en Øxe samt efter den sidste Voldshandling truede med at ville stikke Ild paa Gaarden, hvilke Trusler Arrestanten dog ikke har villet kunne erindre at have udstødt og i alt Fald kun vil være fremkommen med for Spøg og for at gjøre sin Hustru bange, med sine Børn har forladt Hjemmet.

Ligeledes er det oplyst, at Arrestanten en Dag i April Maa-
ned d. A. har, da hans Fader, Gaardmand Jens Larsen af Balle, der var bleven tilkaldt for at holde Styr paa Arrestanten, ikke vilde efterkomme hans Opfordring om at fjerne sig, med sin Haand tildelt Faderen et stærkt Slag paa hver Side af Hovedet. Arrestanten har imidlertid forklaret, at han ved de anførte Lejligheder vel ikke har været aldeles beruset, men ikke desto mindre har handlet under Indflydelse af Spiritus, og at en overdreven Nydelse heraf strax paavirker ham saaledes, at der, som han har udtrykt sig, ligesom farer en ond Aand i ham, der fuldstændig behersker kam og tvinger ham til at gjøre Ondt, saa at han ikke er Herre over sig selv, og ligesom Arrestantens Hustru og Fader under de af dem afgivne Forklaringer have udsagt, at de antage, at Arrestanten ved de omfoklarede Lejligheder har handlet under Paavirkning af Spiritus, og at det er deres fulde Overbevisning, at han, naar han befinder sig under saadan Paavirkning, selv uden at være egentlig beruset, ikke har fuld Bevidsthed om, hvad han foretager sig; saaledes have vedkommende Distriktslæge og det kongelige Sundhedskollegium i deres med Hensyn til Arrestantens mentale Tilstand afgivne Betænkninger erklæret, Distriktslægen, at han maa anse Arrestanten for periodisk sindsforvirret og derfor utilregnelig, navnlig*) efter Nydelsen af Spiritus, og Sundhedskollegiet, at der ikke kan være nogen Tvivl om, at Arrestanten lider af en alkoholisk Sindssygdом og maa anses for utilregnelig, hvorhos saavel Distriktslægen som Sundhedskollegiet have tilraadet, at Arrestanten som farlig for sine Omgivelser indlægges i en Sindssygeanstalt.

Det maa herefter billiges, at der ikke ved den paaankede Dom er paalagt Arrestanten noget Strafansvar, men at det i Henhold til Straffelovens § 38 er bestemt, at han bør sættes i Forvaring af Øvrigheden, og bemeldte Dom vil derfor være at stadfæste.

*) Skal være nemlig.

Nr. 166. Højesteretssagfører Hansen

contra

Johan Jørgensen (Defensor Klubien),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 261.

Salling Herreds Extrarets-Dom af 17 Oktbr. 1881: Tiltalte, Detajlhandler Johan Jørgensen af Snarup, bør hensættes i simpelt Fængel i 1 Maaned samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Hoffmeyer, og Defensor, Prokurator Groth Petersen, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrets-Dom af 14 Marts 1882. Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Engberg og Beyer, betaler Tiltalte, Detajlhandler Johan Jørgensen af Snarup 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte, Detajlhandler Johan Jørgensen af Snarup, der den 1 Maj 1878 nedsatte sig som Detajlhandler i Snarup, hvilken Forretning han har drevet, indtil han i Maj Maaned 1881 overdrog Forretningen til en Anden, og som den 9 Juni s. A. overdrog sit Bo til Konkursbehandling, er under nærværende mod ham for Overtrædelse af Straffelovens § 261 ved Salling Herreds Extraret anlagte Sag overbevist, ved egen Tilstaaelse, der stemmer med det iøvrigt Oplyste, at have gjort sig skyldig i denne Lovovertrædelse, idet han har begunstiget enkelte af sine Kreditorer ved i Løbet af Maj og Begyndelsen af Juni Maaned 1881 at betale dem Afdrag paa deres Tilgodehavende og ved tillige under 17 Maj s. A. at bemyndige den af ham antagne Inkassator ved en

Auktion, Tiltalte lod afholde i Slutningen af s. M. over nogle ham tilhørende Løsøreeffekter, til forlods at udbetale Nettoprove-
nuet af Auktionen til en enkelt Kreditor. Tiltalte, der efter sin
Forklaring dermed alene vil have havt til Hensigt at forebygge,
at de paagældende Kreditorer skulde erklære ham fallit eller
foretage retslige Skridt mod ham, har vel paastaaet, at han ikke
før den 7 Juni 1881, altsaa 2 Dage før han opgav sit Bo, har
indset, at han maatte gaa fallit, men til dette Foregivende, der
ogsaa er i Strid med hans Erkjendelse af den Hensigt, hvori
han betalte enkelte Kreditorer, vil der ikke kunne tages noget
Hensyn, idet Tiltalte saavel efter de foreliggende Oplysninger
om hans Fallitboes Status, hvorefter Passiverne udgjøre 3330 Kr.
88 Øre, medens Aktiverne kun andrage 371 Kr. 40 Øre,
som, efter hvad der iøvrigt er fremkommet under Sagen, maa
antages allerede dengang han betalte enkelte Kreditorers Afdrag
paa deres Tilgodehavende, at have forudset sin forestaaende
Fallit. Som Følge heraf maa det billiges, at Tiltalte, der er
født den 8 Septbr. 1849 og ikke tidligere findes straffet efter
Dom, ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 261,
og da den fastsatte Straf af simpelt Fængsel i 1 Maaned efter
Omstændighederne findes passende, vil Dommen være at stad-
fæste.

Nr. 80. Redaktør **C. Carstensen** (Adv. Klubien)

contra

Redaktør **V. Secher** (Ingen),

ang. trykte Injurier.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af
12 December 1881: De ovennævnte som fornærmelige for Citan-
ten, Redaktør V. Secher betegnede Udladelser bør være døde og
magtesløse, og bør Indstævnte, Redaktør C. Carstensen, til Stats-
kassen bøde 300 Kr. eller, saafremt Bøden ikke fuldt betales,
hensættes i simpelt Fængsel i 45 Dage. Saa betaler Indstævnte
og til Citanten Sagens Omkostninger med 50 Kr. Det Idømte
at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse
og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.
Der forelægges Overretssagfører Jepsen en Frist af 8 Dage fra
denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det den
3 Oktbr. d. A. fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

Ved Bedømmelsen af, hvorvidt de i den indankede Dom omhandlede, af Citanten mod Indstævnte brugte fornærmelige Udladelser maa paadrage Citanten Ansvar, maa der efter Forholdets Natur og Bestemmelsen i Straffelovens § 219 tages Hensyn til de Angreb fra Indstævntes Side, for hvilke Citanten har været Gjeustand i forskellige af ham til hans Forsvar paaberaabte Artikler i «Dagsavisen», uanset at Citanten i Anledning af nogle af dem har anlagt selvstændige Søgmaal mod Indstævnte. Disse Artikler kunne imidlertid ikke fuldt hjemle eller dog undskylde de af Indstævnte paaklagede Udtalelser, i Særdeleshed ikke den skete Omtale af Indstævnte som Løgner, Bagvadsker og Æreskjænder af den lumpneste Art, og Citantens Paastand om Frifindelse vil derfor ikke kunne tages til Følge; men derimod findes den ham idømte Straf i Medfør af fornævnte § 219 at burde nedsættes til en Bøde paa 50 Kroner, subsidiært simpelt Fængsel i 5 Dage, medens det i Henseende til Mortifikationen — om hvis Begrænsning ingen særlig Paastand er nedlagt — saavel som til Processens Omkostninger vil kunne have sit Forblivende ved den indankede Doms Forskrifter.

Processens Omkostninger for Højesteret blive at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør til Statskassen bøde 50 Kroner eller, saafremt Bøden ikke fuldt betales inden 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse, hensættes i simpelt Fængsel i 5 Dage. I Henseende til den givne Mortifikation og Processens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: I Bladet „Dagens Nyheder“ Nr. 66 for den 8 Marts d. A. findes optaget et af dets ansvarhavende Redaktør, C. Carstensen, underskrevet Stykke, der er saalydende:

„Et herværende Blad, som paa Grund af sin Art og Beskaffenhed af samtlige Hovedstadsblade bliver betragtet som staaende udenfor Diskussionen, har i flere Aar, uden at der fra min Side er givet det endogsaa Skygge af Foranledning, i Ny og Næ gjort ikke blot min offentlige Virksomhed i Pressen, men

ogsaa mit private Liv til Gjenstand for forskjellige, mere eller mindre tilslørede gemene og løgnagtige Sigtelser.

Jeg har hidtil fulgt ærede Kollegers Exempel og tiet til dette Udflod af moderne „europæisk“ Journalistik, og jeg agter ogsaa at gjøre det for Fremtiden; men da Insulterne i det paagjældende Blad i den sidste Tid synes at have antaget Karakteren af en systematisk Forfølgelse, har jeg anset det for rigtigst — for at Offentligheden ikke skal misforstaa Grunden til min Taushed — en Gang for alle at afgive en Erklæring. Jeg meddeler derfor herved, at ligesom jeg allerede har gjort Skridt til at drage Fornærmeren til Ansvar for Domstolene, saaledes anser jeg mig allerede nu fuldt berettiget til at stemple den Person, der bærer Ansvaret for vedkommende Blad, Sekretær hos Overpostmesteren Hr. V. Secher, som den, der ligeoverfor mig er optraadt som en Løgner, Bagvasker og Æreskjænder af den lumpneste Art.

Jeg overlader nu til Hr. Secher, om han skulde ønske at æske Domstolenes Mening om min Berettigelse til at stemple ham, som jeg har gjort. Carl Carstensen.“

I denne Anledning har Citanten, Redaktør V. Secher, paa-staaet Indstævnte, Redaktør C. Carstensen for de i det ommeldte Stykke optagne, mod Citanten og det af ham redigerede Blad fornærmelige Udladelser idømt simpelt Fængsel eller Bøder efter Lovens Strengthed i Henhold til Straffelovens §§ 215 og 216, samt de fornærmelige Udtryk, navnlig Ordene „mere eller mindre tilslørede gemene og løgnagtige Sigtelser“ samt „Løgner, Bagvasker og Æreskjænder af den lumpneste Art“ mortificerede og Sagens Omkostninger paalagte Indstævnte skadesløst.

Indstævnte har derimod paastaaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt, principalt fordi de af ham i den ommeldte Erklæring brugte Udladelser formentlig ere stemmende med Sandheden, og subsidiært fordi han i ethvert Fald ikke er gaaet ud over Retorsionsrettens Grændser.

Til Støtte for sin Frifindelsespaastand har Indstævnte yderligere anført, at Udladelserne i det ommeldte Stykke vare bleven foranledigede ved, at han i „Dags-Avisen“ har uden Foranledning fra sin Side været Gjenstand for en Række Angreb, i hvilken Anledning han har henvist til flere Udtalelser i samme, dels i Aaret 1880, dels i Begyndelsen af indeværende Aar, hvorhos han har forment, at, naar Nødværgesynspunktet anerkjendes overfor Ærefornærmelser, maa det formentlig fuldt ud komme til Anvendelse i nærværende Sag, idet Indstævnte gennem et langt Tidsrum systematisk er bleven forfulgt i Citantens Organ paa en saadan Maade, at han, Overfaldets Sandhed forudsat, maatte blive fuldstændig uværdig baade til at indtage Stillingen som Redaktør af et politisk Dagblad og til i det Hele at færdes i hæderlige Folks Selskab, hvorfor der formentlig, idet en Fortsættelse af An-

grebene stadig maatte ventes, kun gaves én Vej for ham, særlig som den, der skulde hævde en offentlig Stilling, nemlig den, at vise Angrebene offentlig tilbage, hvad Indstævnte da ved den ommeldte Erklæring har gjort.

Citanten har nu herimod gjort gjældende, dels at „Dags-Avisen“ kun har polemiseret med Indstævnte, men aldeles ikke har fornærmet denne, i hvilken Anledning han nærmere har imødegaaet de af Indstævnte anførte Tilfælde, hvori efter Indstævntes Formening skulde indeholdes Fornærmelser mod denne, dels at Indstævnte i ethvert Fald har udelukket sig fra Retorsion ved i de Tilfælde, hvor der kan tænkes at være Injurier, at anlægge selvstændige Søgemaal, og endelig, at Retorsionen overfor i alt Fald saa ubetydelige Injurier ikke kan være tilladt i et saa grandtøst Omfang.

Det findes nu, at der maa gives Citanten Medhoid i, at Indstævnte, forsaavidt han har anlagt selvstændige Søgemaal — hvad der er in confesso, at han har gjort i 3 Tilfælde — i alt Fald herved for disses Vedkommende har afskaaret sig fra at gjøre Retorsionsret gjældende, og det skjønnes ikke, at Indstævnte med Hensyn til de øvrige af ham fremdragne Angreb imod Citantens Benægtelse har bevist, at han paa Grund af disse kunde blive beføjet til at fremkomme med de under nærværende Sag paatalte Udladelser.

Da nu de ovenfor af Citanten fremhævede Udladelser maa anses for at være i høj Grad fornærmelige for denne, og da Indstævnte ikke har ført noget Bevis for, at de ere stemmende med Sandheden, vil Indstævnte i Medfør af Straffelovens § 216, jfr. § 215 for disse Udladelser være at anse med en Statskassen tilfaldende Bøde af 300 Kr., i Mangel af hvis fulde Betaling træder simpelt Fængsel i 45 Dage, ligesom de paagjældende Udladelser ville blive at mortificere, hvorhos han vil have at godtgjøre Citanten Sagens Omkostninger med 50 Kr.

Der vil være at forelægge Overretssagfører Jepsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempleingen af det den 3 Oktbr. d. A. fremlagte Indlæg.

Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Fredagen den 13 Oktober.

Nr. 245.

Advokat Hindenburg

contra

Frederik Vilhelm Brønner og Oline Christine Nielsen
(Defensor Hausen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 178.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 29 Marts 1882: De Tiltalte Frederik Vilhelm Brønner og Oline Christine Nielsen bør hver især hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. De bør derhos En for Begge og Begge for En udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Møller, og til Defensor, Overretssagfører Diechmann, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Juni 1782: De Tiltalte Frederik Vilhelm Brønner og Oline Christine Nielsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Rode og Hvaløe for Overretten betale de Tiltalte in solidum 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da det Samliv, som de Tiltalte have ført efter at det i den indankede Dom nævnte Øvrighedsdekret af 1ste Juli f. A. var dem forkyndt, ifølge de Højesteret forelagte Oplysninger maa betragtes som forargeligt, ere de ved Underrettsdommen rettelig ansete efter Straffelovens § 178, og Straffen findes ved denne Dom passende bestemt til simpelt Fængsel i 8 Dage for hver af de Tiltalte. Med Hensyn til Aktionens Omkostninger bliver Overrettsdommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til Straffene bør Birkethingsdommen, iøvrigt Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte Frederik Vilhelm Brønner og Oline Christine Nielsen, der Begge ere langt over kriminel Lavalder og som ikke tidligere ere fundne tiltalte eller straffede, aktionerede for Overtrædelse af Straffelovens § 178. Efter at det var blevet oplyst, at de Tiltalte i flere Aar havde levet sammen som Mand og Kone, idet de stadig havde søgt Seng sammen, bleve de ved et Øvrighedsdekret af 1 Juli f. A. advarede om, at de, saafremt de ikke fjernede sig fra hinanden og ophørte med saadant forargeligt Samliv, vilde blive tiltalte og straffede efter ovennævnte Paragraf i Straffeloven. Ved et af Politiet Natten mellem den 28de og 29 December f. A. foretaget Eftersyn fandtes de Tiltalte at boe samme Lejlighed, der bestaar af 2 Værelser, der vel ere adskilte ved en Dør, men denne var uafaalet. I det ene Værelse stod en Seng, hvori Tiltalte Nielsen laa alene, i det andet en Sofa, paa hvilken Tiltalte Brønner laa, kun tildækket af sine Klædningsstykker. De Tiltalte have ogsaa under Sagen erkjendt, at de siden Øvrighedsdekretets Forkyndelse, naar Brønner, der er Haandværkssvend, ikke har havt Arbejde paa Landet, have boet sammen, men Brønner vil stadig have havt Natteleje paa Sofuen, medens Oline Nielsen har ligget i Sengen, og de have Begge benægtet at have delt Seng sammen eller plejet legemlig Omgang med hinanden. Det kan derfor ikke anses bevist, at de Tiltalte, efter at Øvrighedsdekretet var dem forkyndt, ere vedblevne at føre et forargeligt Samliv, og de ville saaledes være at frifinde for Aktors Tiltale.

Nr. 123.

Advokat Hiudenburg

contra

Peter Hans Høeberg (Defensor Hansen),

der tiltales for uberettiget Handel med Medikamenter.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7. Januar 1882: Tiltalte Peter Hans Høeberg bør til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 200 Kr. og betale Sagens Omkostninger. Den idømte Bøde at udrede inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde,

og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Peter Hans Høeberg, der under 31 Oktober 1872 har vundet Borgerkab her i Staden som Brændevinsbrænder og under 4 Maj 1876 tillige som Gjæstgiver, er under nærværende mod ham for uberegtiget Handel med Medikamenter anlagte Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have i Løbet af de sidste ca. 6 Aar fra sit Udsalgssted offentligt falbudt et af ham tilberedt Lægemiddel, kaldet „Høebergs Fordraaber Destill“. Da dette Middel findes at maatte henhøre under de Midler, som i Justitsministeriets Bekjendtgjørelse af 23 Maj 1871 angaaende de præparerede Medicinalvarer, der for Tiden antages at være undtagen fra den almindelige Detailhandel, ere opførte under Benævnelsen „Spiritus medicati“, hvilket ogsaa stemmer med, hvad det kgl. Sundhedskollegium i en under Sagen tilvejebragt Erklæring har udtalt, og Forhandling af samme herefter maa antages at være Apothekerne forbeholdt, vil Tiltalte, der er født den 21 Juni 1840 og ikke funden forhen straffet, være at anse efter § 30 i Forordn. 4 December 1672 med en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde paa 200 Kr.

Nr. 228.

Højesteretssagfører Hansen

c o n t r a

Karen Marie Christensen, Niels Larsen Leths Enke
(Defensor Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Polititilhold.

Korsør Kjøbstads Politirets Dom af 24 April 1882: Arrestantinden Karen Marie Christensen, Leths Enke, bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage samt ud-

rede samtlige af denne Sag lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Juni 1882: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Wolff og Jacobsen, betaler Tiltalte, Karen Marie Christensen, Niels Larsen Leths Enke, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende, efter Begjæring af Tiltalte, Karen Marie Christensen, Niels Larsen Leths Enke, fra Korsør Kjøbstads Politiret hertil indankede Sag er Tiltalte ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste, overbevist at have overtraadt et hende til bemeldte Kjøbstads Politiprotokol den 20 December f. A. under sædvanlig Straffetrudsel meddelt Tilhold ved den 5 Februar d. A. om Aftenen at undvige fra Korsør Arbejdsanstalt, paa hvilken hun var anbragt af sin Forsorgelseskommune.

For dette Forhold maa det billiges, at Tiltalte, der er født den 30 December 1824 og tidligere er straffet, bl. A. flere Gange for Løsgænger og Betleri, senest ved Korsør Kjøbstads Politirets Dom af 6 December 1880, efter §§ 1 og 3, jfr. § 5 i Lov af 3 Marts 1860 med 180 Dages Tvangsarbejde og ved Højesteretsdom af 15 Marts d. A. efter samme Lovs § 1, jfr. § 2, med 4 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, ved den indankede Dom paany er anset med Straf efter bemeldte Lovs § 1, jfr. § 2, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage findes passende, — — — vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Nr. 212. Højesteretssagfører Bagger
contra

Sidsel Marie Augustesen, Indsidder Carl Johan Madsens Hustru (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Tyveri.

Hatting Herreds Extrarets Dom af 11 April 1882: Tiltalte, Indsidder Carl Johan Madsens Hustru, Sidsel Marie Augustesen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Hviid med 10 Kr. og til Defensor, Prokurator Brask, med 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 Maj 1882: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Isaacsen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Sidsel Marie Augustesen, Indsidder Poul Johan Madsens Hustru for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at hun i Løbet af Februar Maaned s. A. har fra et imellem Ussinggaards og Eriknaurs Skove paa førstnævnte Skovs Grund anbragt Rækværk i 2 Gange tilvendt sig ca. 20 tilsammen til ca. 2 Kr. vurderede Egepæle, idet hun har oprykket disse, der vare nedrammede i Jorden, og løsnat den Staaltraad, hvormed de — efter hendes Forklaring dog langt fra alle — vare forbundne, samt derefter hjembragt dem i den Hen-

sigt at benytte dem som Brændsel. Tiltalte har derhos nærmere forklaret, at Tanken herom første Gang opstod hos hende en Dag, da hun, der dengang trængte til Brændsel, ved at passere den paagjældende Del af Skoven for at hente Sand i en paa den anden Side af samme liggende Sandgrav fik Øje paa det omtalte Rækværk, fra hvilket hun da paa Tilbagevejen tog en Del af de af hende, som ommeldt, stjaalne Pæle, medens hun nogle Dage derefter, da hun paany manglede Brændsel, tilvendte sig Resten.

Skovfogden, der har ansat den Hegnet ved Pælens Borttagelse tilføjede Skade til 5 Kr., har paa Skovejerens Vegne frafaldet Krav paa Erstatning.

Forsaavidt Tiltalte endvidere er sigtet for at have stjaalet Dele af et andet i Ussinggaard Skov anbragt Rækværk, bliver der, da hun ved Underrettsdommen ikke er funden skyldig heri, og denne Dom alene er indanket for Overretten efter hendes egen Begjæring, ikke her for Retten Spørgsmaal om hendes Forhold i saa Henseende.

For sit ovenanferte Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1849 og som — naar undtages, at hun i Aaret 1881 har i Mindelighed vedtaget at erlægge en Bøde af 15 Kr. for uagtet sket Forbud at have samlet Grenebrænde i Ussinggaards Skov — ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 228 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

Nr. 235.

Advokat Henrichsen

contra

Peter Carl Hansen Kiim (Defensor Bagger),

der tiltales for Falsk og Betleri.

Hads Herreds Extrarets Dom af 13 April 1882: Tiltalte, Arbejdsmand Peter Carl Hansen Kiim, og Arrestanten, Maskinarbejder Rasmus Jørgen Nielsen, bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, den Førstnævnte i 3 Gange 5 Dage og den Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage; saa bør de endvidere En for Begge og Begge for En udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger og deriblandt i Salærer 10 Kr. til Aktor, Overretssagfører Dændler, og 8 Kr. til Defensor, Prokurator Terndrup. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrettsdom af 30 Maj 1882: Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger for Overretten, og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Isaacsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Henrichsen og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, der i 1ste Instants tillige angik den Medtiltalte Rasmus Jørgen Nielsen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er indanket for Overretten, tiltales Arbejdsmand Peder Carl Hansen Kiim for Falsk og Betleri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han i Slutningen af sidste Aar har betlet omkring i Hads Herred om Rug og Penge, og paa en Del af disse Betlervandringer har forevist en Anbefaling, der gik ud paa at bevidne, at Tiltaltes Kone i lang Tid havde ligget syg, at de havde 3 Børn og at Tiltalte var en flittig Arbejder, og som falskelig var underskrevet „C. Sørensen, Fattigforstander“, hvilken Anbefaling var skreven af den i 1ste Instants Medtiltalte en Dag i Novbr. f. A., da denne var i Besøg hos Tiltalte i hans Hjem i Fillerup, og Tiltalte havde omtalt, at det var smaat for ham og hans Kone, og at det kunde være godt at have en Anbefaling at fremvise, naar man gik omkring for at bede om Noget, og derhos spurgte Nielsen, om han kunde skrive en saadan Anbefaling samt — efter at Nielsen havde indvilget heri og skrevet Anbefalingen og der blev Tale om, hvorledes den skulde underskrives — opgivet, at Fattigforstanderen i Odder hed Corfitz Sørensen, hvad ogsaa er Tilfældet, og til hvem Underskriften paa Anbefalingen sigter.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 2 Novbr. 1882.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1882—83.

Nr. 92.

Fredagen den 13 Oktober.

Nr. 235.

Advokat Henrichsen

contra

Peter Carl Hansen Kiim (Defensor Bagger).

Anbefalingen, som skal have været velskrevet baade i Formen og Orthografien, er ikke kommen tilstede under Sagen, idet Tiltalte før Undersøgelsens Begyndelse, da Sørensen havde talt til ham om Sagen, og han ventede, at der vilde blive Undersøgelse derom, har tilintetgjort den.

For sit Forhold i de anførte Henseender vil Tiltalte, der er født i Aaret 1841, og som ifølge Hjemlev-Gjern Herreders Extraretsdom af 20 Marts 1875 har været straffet for Tyveri efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, være at anse efter Straffelovens § 270, jfr. § 47, og L. 3 Marts 1860 § 3, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger for Tiltaltes Vedkommende ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket.

Mandagen den 16 Oktober.

Nr. 246.

Advokat Henrichsen

contra

**Hans Christoffersen, Jørgen Sørensen og Rasmus
Peter Sørensen** (Defensor Bagger),

der tiltales for Ran.

Vordingborg nordre Birks Extrarets Dom af 10de Januar 1882: De Tiltalte Hans Christoffersen, Jørgen Sørensen og Rasmus Peter Sørensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød hver især i 5 Dage. Saa udrede de Tiltalte og in solidum samtlige af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, der- under Salær til Aktor, Overretssagfører Bjerre, 20 Kr. og til Defensor, Sagfører Nielsen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Juni 1882: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor for Overretten, Prokurator H. F. Møller, betale de Tiltalte, Indsidder Hans Christoffersen, Indsidder og Fisker Jørgen Sørensen samt Tjenestekarl Rasmus Peter Sørensen, Alle af Ambæk, in solidum 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Alle og Alle for En til Advokat Henrichsen og Højesteretsagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende, fra Vordingborg nordre Birks Extraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte, Indsidder Hans Christoffersen, Indsidder og Fisker Jørgen Sørensen samt Tjenestekarl Rasmus Peter Sørensen, Alle af Ambæk, aktionerede for Ran. Ifølge de af de Tiltalte afgivne Forklaringer begav de sig den 4de November f. A. om Middagen, efter Forslag af Hans Christoffersen, ud til en Baro-

niet Stampenborg tilhørende, ved Stranden liggende Skov, kaldet Store-Hestehave, for at skyde et Dyr. De sejlede ud til Skoven i en Baad, som de lagde udenfor, hvorefter de gik op i Skoven. Hans Christoffersen og Rasmus Sørensen havde Bøsser med, derimod ikke Jørgen Sørensen; men da de vare komne ind i Skoven, gav Hans Christoffersen sin Bøsse til Sidstnævnte, for at denne og Rasmus Sørensen kunde skyde, medens Hans Christoffersen jagede Vildtet til. Kort Tid efter blev en Raabuk ogsaa jaget hen til Skytterne og Jørgen Sørensen skjød den da, hvorefter han slæbte den hen til Skovbrinken og kastede den ud over denne, og laa Dyret her endnu paa Baroniets Grund. Da Ledvogter Niels Pedersen, der er ansat under Baroniet som Ledvogter ved Store-Hestehave og Tilsynshavende ved den heromhandlede Del af Skoven, og som, da det Ommeldte passerede, var beskæftiget med at kjøre Tang ved Stranden, hørte Skuddet falde inde i Skoven, løb han langs Stranden hen til det Sted, hvor han havde hørt Skuddet komme fra, og da han fandt Raabukken liggende under Skovbrinken, stillede han sig ved Dyret. Efter at Jørgen Sørensen, som bemærket, havde kastet Dyret ud over Skovbrinken, gik samtlige Tiltalte lidt op i Skoven igjen, for at se, om der kom Nogen. Da Jørgen Sørensen saa, at Ledvogteren kom løbende langs Stranden og stillede sig ved Dyret, kaldte han paa de andre Tiltalte og underrettede dem herom. De Tiltalte gik derefter tilbage til det Sted, hvor Raabukken var kastet ud over Skovbrinken, og fandt endnu Ledvogteren staaende ved Dyret, og efter at han havde spurgt dem, om det var dem, der havde skudt dette, og Spørgsmaalet var besvaret bekræftende, tog de Tiltalte Dyret og løb ud til Baaden, hvormed de sejlede bort, og gjemte de derefter Dyret paa „Fed“ under noget Tang. Tvende Dage senere hentede imidlertid Hans Christoffersen og Jørgen Sørensen Dyret, for at det ikke skulde blive fordærvet under Tangen, og gjemte det i Sidstnævntes Baad. Raabukken, der er vurderet til 15 Kr., er senere bragt tilstede og udleveret til Baroniet, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning under Sagen. Det var Meningen, at de Tiltalte skulde dele Udbyttet af Dyret. Det fremgaar af Sagen, at de Tiltalte vare bekendte med, at Ledvogter Niels Pedersen var Funktionær ved Skoven, og de have udtrykkelig erkjendt, at de, dengang de tog Dyret og løb ud til Baaden med det, vidste, at Dyret var taget i Besiddelse af Baroniet, hvortil dette ogsaa var berettiget, da der alene tilkom Baroniet Raadighed over det paa dets Grund fældede, sammesteds endnu beroende Dyr. De Tiltalte have vel forklaret, at Ledvogter Niels Pedersen, dengang han spurgte, om det var dem, der havde skudt Dyret, og herpaa havde faaet bekræftende Svar, yttrede: „Ja, tag I det kun“; men ligesom bemeldte Niels Pedersen har erklæret, at saafremt han, hvad han ikke med Bestemthed erindrer, har brugt en saadan Yttring ved den omhand-

lede Lejlighed, da har Meningen dermed naturligvis ikke været den at forære de Tiltalte Dyret, saaledes have de Tiltalte selv udsagt, at de ikke vidste, hvad han mente med bemeldte Yttring, og deres senere Forhold med Dyret viser, at de ikke i hin Yttring have set et Samtykke til at tilegne sig Dyret. Heller ikke kan det diskulperes de Tiltalte, at Ledvogter Niels Pedersen ikke gjorde Modstand, da de tog Dyret, idet de havde Overmagten og Modstand derfor vilde være unyttig.

Det maa derfor billiges, at de Tiltalte, der ere fødte Hans Christoffersen den 7de*) August 1850, Jørgen Sørensen den 13de Juni 1855 og Rasmus Peter Sørensen den 18 Juni 1863, og af hvilke ingen er funden forhen straffet efter Dom, ved den indankede Dom ere ansete efter Straffelovens § 237, cfr. § 47, 1ste Punktum, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage hver. — — — Da der ikke har været beskikket nogen Defensor for Overretten, hvor de Tiltalte have ladet møde ved en af dem engageret Defensor, bliver Intet at bestemme om Salær i saa Henseende.

Nr. 209. Højesteretssagfører Bagger

contra

Peder Jensen (Defensor Klubien),

der tiltales for det i Straffelovens § 174 omhandlede Forhold.

Nykjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 24 Februar 1882: Tiltalte, Møller P. Jensen af Nykjøbing, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Prokuratorerne Lunøe og Clausen med 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Maj 1882: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Engberg og Juel, betaler Tiltalte, Møller Peder Jensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald,

*) Skal være den 9de.

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Nykjøbing Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag tiltales Møller Peder Jensen for det i Straffelovens § 174 omhandlede Forhold.

Det er i saa Henseende ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at han, efter tidligere at have behandlet den hos ham tjenende Pige Agnes Hansen, der er født den 28 Juli 1865, paa uterlig Maade og forsøgt Samleje med hende, i Maj f. A. har fuldbyrdet Samleje med bemeldte Pige og derved besvangret hende.

Da Tiltalte derhos har indrømmet, at Pigen ikke, saavidt ham bekendt, tidligere havde været løsagtig, ligesom det heller ikke er oplyst, at hun forhen har havt legemlig Omgang med nogen Mandsperson, maa han antages, som ogsaa af ham erkjendt, at have forført hende til Utugt, uanset at hun ved den paagjældende Lejlighed frivillig søgte Seng med ham, og det maa derfor billiges, at han, der er født den 5 April 1842 og ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 174, og da den fastsatte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage efter Omstændighederne findes passende, vil Dommen, — — — være at stadfæste.

Tirsdagen den 17 Oktober.

Nr. 268.

Advokat Klubien

contra

Maren Jørgensen eller **Jørgensdatter**, Johannes Christensens fraseparerede Hustru, og **Caroline Dorteia Drewes** eller **Drews**, Hans Christian Christensens Hustru (Defensor Bagger),

der tiltales for Tyveri, Hæleri og Betleri.

Nørhald m. fl. Herreders Extrarets Dom af 27 Juni 1882: De Tiltalte Maren Jørgensen og Caroline Dorthea Drewes bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, den Første i 2 Gange 5 Dage og den Sidste i 3 Gange 5 Dage. Saa bør de og En for Begge og Begge for En betale Aktionens Omkostninger, hvorunder Salær til Aktor, Prokurator Langballe, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Jacoby, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 August 1882: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Isaacsen og Fasting, betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at erindre,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Maren Jørgensdatter, Johannes Caristensens fraseparerede Hustru, og Caroline Dorthea Drewes, Hans Christian Christensens Hustru, for Tyveri, Hæleri og Betleri. Ved Tiltalte Maren Jørgensdatters egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at hun, som det maa antages, en Dag i Forsommeren 1881, da hun og Medtiltalte — der Begge bo i Randers og ifjor jævnlig fulgtes ad ud paa Landet for at tigge — paa en saadan Tur vare komne ind i Kjøkkenet i Christen Nielsen Kjeldsens Gaard i Støvring og Ingen var tilstede der, medens Medtiltalte saa sig om for at træffe Nogen, fra Kjøkkenbordet og en der staaende Kasse taget en Tallerken og 4 Theeskeer af Plet, af hvilke Gjenstande hun, efter at de vare komne ud paa Vejen og hun havde set, at der var Mærke paa Tallerkenen, ituslog denne, der havde en Værdi af 25 Øre, medens hun senere forærede Skeerne, af hvilke hun strax vilde give de 2 til Medtiltalte, der imidlertid ikke turde tage imod dem af Frygt for sin Mand og navnlig, fordi der var Navn paa dem,

bort til 2 Forskjellige, samt at hun samme Dag i en anden Gaard i Stovring, der ikke har kunnet oplyses, og hvor de ligeledes vare gaaede ind for at betle og Ingen traf, i Medtalttes Paasyn tilvendte sig en ulden Hue eller Kyse, der laa paa Kakkelovnen i Stuen, og som hun har ansat til en Værdi af 35 Øre. Hun brugte hun selv, indtil den var opslidt, hvorimod de ommeldte Skeer ere bragte tilstede under Sagen og efter at være vurderede til 35 Øre Stykket, udleverede til Bestjaalne, der har frafaldet Krav paa yderligere Erstatning for det hos ham begaaede Tyveri. Paa samme Maade er det for Tiltalte Caroline Dorthæa Drewes's Vedkommende godtgjort, at hun paa sine Tiggervandringer i Følge med Medtaltte har gjort sig skyldig i følgende Tyverier: Da de en Dag henved Høsten ifjor havde været inde hos en Maler i Aalum for at betle og vare komne ud igjen uden at have talt med Nogen, vendte denne Tiltalte tilbage til Huset og tog et Stykke røget Flæsk, som hængte ved Skorstenen, paa ca. $\frac{1}{2}$ R og af Værdi 30 Øre, af hvilket Flæsk hun efter deres Hjemkomst til Randers om Aftenen vil have givet Medtaltte det Halve, medens dennes Forklaring gaar ud paa, at Tiltalte Drewes nok, da de vare komne et Stykke udenfor Aalum, af sin Kurv fremtog og viste hende et Stykke Flæsk, om hvilket hun sagde, at hun havde taget det i Malerens Hus, og ligeledes om Aftenen gav hende et lille Stykke Flæsk, men at hun antog, at dette var Noget, Drewes havde tiltigget sig. Samme Dag gik de til Taanum, og da de vare komne ind i en Gaard, som det maa antages Jens Larsens, tog Tiltalte Drewes fra en Hylde i Stuen, medens Konen i Gaarden var ude i Kjøkkenet for at hente Noget til dem, en Børste, der tilhørte Jens Larsens Søn, og, dog uden at være bragt tilstede under Sagen — idet Tiltalte vil have bortkastet den, da der, som hun har udtrykt sig, gik saa meget Snak om Smaatyverier paa Landet — af Ejeren og Tiltalte er vurderet til 25 Øre, ligesom hun ved sin Bortgang fra Gaarden tilvendte sig en Jens Larsens Datterdatter tilhørende gammel simpel Dukke, der laa paa Gulvet i Forstuen og som hendes Børn forlængst have tilintetgjort. Dukken er af Tiltalte vurderet til 25 Ø., men Bestjaalne har saavel med Hensyn til samme som for Børstens Vedkommende frafaldet Krav paa Erstatning, hvad ogsaa er Tilfældet, forsaavidt angaar det foran ommeldte Flæsk. Endvidere har denne Tiltalte vedgaaet, at hun en Dag ifjor Sommer, da hun sammen med Medtaltte var paa Tiggeri i Galthen, har i Forstuen til en Gaard, hvor de havde været inde, men som ikke er bleven oplyst, taget en Træsko og efterladt sin egen ene Træsko, som hun ikke godt kunde bruge den Dag, da det var Regnvej, fordi den underneden fortil havde et Hul, men som i Virkeligheden var bedre end den tagne, der var gammel og lappet med et Stykke Blik og i det Højeste havde en Værdi af 10 Øre. Endelig har denne Tiltalte godkjendt, hvad ovenfor er anført om

hendes Forhold. da Medtaltte tilbød hende to af de stjaalne Pletkeer, og ligeledes overensstemmende med Medtaltte forklaret, at hun af Sidstnævnte, da hun nogle Dage efter Tyveriet i Støvring besøgte denne i hendes Bolig, modtog 2 Tinskeer og en Tallerken af Værdi ca. 12 Øre og 10 Øre, og at disse Gjenstande skulde betragtes som hendes Andel af Udbyttet af bemeldte Tyveri. Forsaavidt Tiltalte Maren Jørgensdatter er sigtet for ulovligt Forhold med Hensyn til en Barneske eller stor Theske af Sølv, som hun har vedgaaet at have været i Besiddelse af, da hun har angaaende Maaden, hvorpaa hun vil være kommen i Besiddelse af samme, afgivet vakkende Forklaringer, efter hvilke en Kone, der havde logeret hos hende, skal have glemt Skeen hos Tiltalte, der derefter tilegnede sig den, eller foræret den til Tiltalte, som dog kort efter fik Mistanke om, at Skeen muligvis kunde være stjaalen, men da Skeen ikke er bragt tilstede under Sagen og der iøvrigt ikke har kunnet tilvejebringes nærmere Oplysninger om, hvorvidt den har været stjaalen eller hvem den har tilhørt, findes der ikke at kunne paalægges Tiltalte Strafansvar for hendes Forhold med Hensyn til samme.

Ligesaa lidt vil der, da det ovenmeldte Tyveri af Flæsk i Aalum efter Omstændighederne findes at maatte henføres under Straffelovens § 235 og Bestjaalne har erklæret, at han ikke ønsker Paagjældende straffet, være at ikjende nogen af de Tiltalte Straf for deres Forhold i saa Henseende, hvad ligeledes maa gjælde om Drewes's ovenfor ommeldte Tilegnelse af en Træske, der maa antages at have været af meget ubetydelig Værdi, og heller ikke kan bemeldte Tiltalte, uanset at hun, som ovenfor ommeldt, har tilstaaet at have modtaget de 2 Tinskeer og en Tallerken af Medtaltte som Andel af Tyveriet i Støvring og særlig derved at have hælet med Medtaltte, anses ved dette sit Forhold at have gjort sig skyldig i Hæleri eller nogen anden strafbar Forseelse, idet de nævnte Gjenstande maa antages at have været Medtalttes lovlige Ejendom.

Derimod ville de Tiltalte, der ere fødte, Maren Jørgensdatter i Aaret 1828 og Caroline Dortha Drewes i 1845, og af hvilke Sidstnævnte tidligere har været straffet flere Gange, navnlig ifølge Randers Kjøbstads Extraretsdom af 4 Juni 1878 for Tyveri og Delagtighed deri samt Bedrageri efter Straffelovens § 228, cfr. tildels §§ 54 og 64 samt § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og senest ifølge samme Rets Dom af 3 November 1880 været anset efter Straffelovens § 238 sammenholdt med § 241, 1ste Led, som for 2den Gang begaaet Hæleri med samme Art af Fængsel i 2 Gange 5 Dage, ligesom Maren Jørgensdatter, foruden at have erlagt Mulkt for ikke at have været i Besiddelse af Skudsmaalsbog, ifølge Aalborg Kjøbstads Extraretsdom af 19 November 1873 har været anset efter bemeldte Lovs § 253, cfr. § 58, med Fængsel af samme Art i 8 Dage —

for deres øvrige omhandlede Forhold være at anse, Maren Jørgensdatter efter Straffelovens § 228 og Caroline Dorthea Drewes for 2den Gang begaaet Tyveri efter § 230, 1ste Led, eller i Overensstemmelse med § 241, 2det Led, efter § 238 som for 3die Gang begaaet Hæleri samt Begge tillige for Betleri efter Lov 3 Marts 1860 § 3, og da Straffene efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød, for Førstnævnte i 2 Gange 5 Dage og for Sidstnævnte i 3 Gange 5 Dage, vil hemeldte Dom — — — være at stadfæste.

Nr. 146.

Advokat Klubien

contra

Kammerherre **Eduard Carstensen** (Def. Hindenburg),

der som Formand for Direktionen for Industrielotteriet til Fordel for den danske Diakonissestiftelse tiltales for Overtrædelse af Lov af 6 Marts 1869 om Klasselotteriets Ordning.

Kriminal- og Politirettens Dom af 31 Januar 1882: Tiltalte, Kammerherre Eduard Carstensen bør til Statskassen bøde 200 Kr. samt betale denne Sags Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Solenærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at ogsaa de Tilfælde, hvor de derelinquerede Lodsedler ere solgte ufornyede, under de foreliggende Omstændigheder maa betragtes som en ulovlig Handelsforretning med Klasselotteriets Lodsedler,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Kammerherre Eduard Carstensen som Formand for Direktionen for Industrilotteriet til Fordel for den danske Diakonissestiftelse for Overtrædelse af Lov af 6 Marts 1869 om Klasselotteriets Ordning m. m. Ved den af fornævnte Industrilotteris Forretningsfører afgivne Forklaring, hvortil Tiltalte ganske har henholdt sig og som vil være at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, er det oplyst, at bemeldte Lotteri, der siden Oktober Maaned 1880 har søgt Fortjeneste ved for i Udlandet bosatte Personer at besørge Klasselotterisedler fornyede og i den Anledning, paa Grund af det Hensigtsmæssige i at have de originale Lodsedler tilstede ved senere Fornyetser, har benyttet den Fremgangsmaade, i Almindelighed at beholde de originale Lodsedler i Lotteriets Værge, medens der tilstilledes vedkommende Spillere en Kvittring eller Certifikat, indeholdende en Bekræftelse af, at Industrilotteriet for Spillerne havde indkøbt en nærmere opgivet Seddel, i samme Tidsrum har, naar Spillerne ikke inden den dem forelagte Frist begjærede de gamle Sedler fornyede til næste Trækning og derfor af det tiltalte Lotteri betragtedes som derelinquerende deres Sedler, for egen Regning fornyet saadanne Lodsedler, og derpaa efter Falbydelser i Aviser og paa anden Maade enten solgt disse til nye indtrædende Spillere for en Pris, højere end den af Lotteriet i Fornyetelse betalte Pris, men i Almindelighed lavere end den, Spillerne havde maattet betale i Kjøbelodspris hos Klasselotteriet, eller ogsaa — naar ikke alle de saaledes fornyede Sedler bleve afsatte — efter selv at have spillet paa dem i denne Trækning, igjen fornyet dem til den eller de følgende Trækninger og derefter solgt dem til nye Spillere til en lignende Pris, som forommeldt. Og da nu det heromhandlede Forhold findes at maatte betragtes som en af det paagjældende Lotteri drevne Handelsforretning med Klasselotteriets Lodsedler, medens Saadant ikke kan statueres, forsaavidt Lotteriet iøvrigt har søgt Fortjeneste ved forskellige Forretninger med Sedler af den heromhandlede Art, vil Tiltalte, der er langt over kriminel Lavalder, være at anse efter fornævnte Lov af 6 Marts 1869 § 3 efter Omstændighederne med en Statskassen tilfaldende Bøde af 200 Kr.

Nr. 273.

Advokat Halkier

contra

Anders Krogstrup eller **Kroustrup Christiansen**

(Defensor Klubien),

der tiltales for uterligt Forhold,

Fuglse Herreds Extrarets Dom af 25 Januar 1882: Tiltalte, Gaardejer af Øllebølle Jens Sørensen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og Tiltalte, Høker af Vester Ulslev Anders Kroustrup Christiansen i lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage. Saa bør de og En for Begge og Begge for En udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Kofoed, og Defensor, Prokurator Jansen, 10 Kr. til hver, samt til Førstnævnte de ham lovligt tilkommende Diæter. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Maj 1882: De Tiltalte, Gaardejer Jens Sørensen af Øllebølle og Høker Anders Krogstrup eller Kroustrup Christiansen af Vester Ulslev, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød hver især i 2 Gange 5 Dage. Med Hensyn til Sagens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Overretsprokuratorerne Lassen og Sørensen eller nu hans Dødsbo betale de Tiltalte in solidum 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Anders Krogstrup eller Kroustrup Christiansens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Fuglse Herreds Extraret hertil indankede Sag ere Gaardejer Jens Sørensen — — — og Høker Anders Krogstrup eller Kroustrup Christiansen af Vester Ulslev, der er født den 12 Juli 1851, og som Begge ikke ere fundne forhen kriminelt

straffede, tiltalte for uterligt Forhold, og er der i saa Henseende ved deres egne Tilstaaelser og det iøvrigt Fremkomne oplyst Følgende, hvorved dog bemærkes, at nogle af Oplysningerne først ere erhvervede under et paa Foranledning af Overretten optaget Reassumtionsforhør: Da en i Skottemark paa Lolland hjemmehørende 24-aarig uberygtet Pige den 13 December f. A. om Aftenen Kl. ca. 10 kom gaaende paa Vejen fra Hillestolpe til sit Hjem, blev hun henved $\frac{1}{2}$ Fjerdingvej fra dette indhentet af en Vogn, hvorpaa befandt sig de hende indtil da aldeles ubekjendte tvende Tiltalte, der Begge ville have været i en noget beruset, men dog ingenlunde utilregnelig Tilstand — hvad der stemmer med den Forklaring, som er afgiven af en Person, der kort forindeu havde været sammen med dem — hvilken Tilstand Pigen dog ikke vil have bemærket. Tiltalte Sørensen tilbød nu, uden at de Tiltalte forinden havde talt derom, Pigen at kjøre med, og steg hun, idet hun modtog dette Tilbud, op bag i Vognen, hvor hun lagde sig paa Knæ, idet hun holdt i Agestolen foran, hvorpaa de Tiltalte sad. Efter at Tiltalte Christiansen strax derpaa under Kjørslen havde spurgt hende om hendes Alder, rettede han gjentagne Gange en Bemærkning til hende om, at hun vist havde været henne og ligge hos Kjæresten. Skjøndt dette berørte hende ilde, forblev hun dog, da der iøvrigt Intet forefaldt og Tiltalte Sørensen forholdt sig aldeles stille, rolig paa Vognen. Kort efter holdt denne stille ud for et Hus i Fuglse, og Tiltalte Sørensen steg af og gik bag ved Vognen for at lade sit Vand, og skal han, medens han var beskæftiget hermed, efter Tiltalte Christiansens og Pigenes Udsagn, men hvad han ikke selv har villet kunne huske, være kommen med en hertil sigtende, overfor Pigen usømmelig Bemærkning. Tiltalte Sørensen steg derpaa op bag i Vognen, idet han dog forinden vil have rettet den Yttring til Pigen, som denne imidlertid ikke vil have hørt: „Maa jeg sidde hos Dem, Jomfru“, og satte sig paa Vognfjælen samt tog Pigen om Livet og trak hende hen paa sit Skjød. Da hun derpaa gav sig til at skrige og raabte paa en i det Hus, udenfor hvilket de holdt, boende Mand, kjørte Tiltalte Christiansen, som havde taget Tømmerne, til, og, idet han vendte sig tilbage, yttrede han til Tiltalte Sørensen: „Tag hende bare paa det ømme Sted“. Tiltalte Sørensen bøjede hende nu noget bagover, læftede hendes Klæder op foran og begyndte at beføle hende paa Kjønndelene, og Tiltalte Christiansen, der paany vendte sig tilbage — efter hans Forklaring bevæget dertil ved en til ham rettet Yttring af Tiltalte Sørensen om Pigenes Kjønndele, som Sørensen dog ikke vil kunne erindre at have brugt, og som Pigen ikke vil have hørt — befølte hende derpaa ligeledes paa Kjønndelene. Pigen dels skreg vedblivende, dels bad hun gjentagende om at maatte komme af Vognen, men da Tiltalte Christiansen vedblev at kjøre uden at tage Hensyn hertil, og da Tiltalte Sørensen efter hendes For-

klaring heller ikke syntes at ville slippe hende, uagtet hun lovede ham bayersk Øl derfor, naar de kom forbi hendes Faders Hus — hvorved dog bemærkes, at Tiltalte Sørensen har fastholdt, at han slap hende, da han mærkede, at deres Fremfærd var hende saa meget imod —, væltede hun sig pludselig ud over Bagsmækken paa Vognen, hvorved hun faldt ned paa Vejen og beskadigede sig lidt, uden at dette dog havde Videre at betyde, og kjørte Vognen videre, uden at hun blev yderligere forulempet af de Tiltalte, af hvilke Sørensen kastede hendes Shawl, der var blevet paa Vognen, ned paa Vejen, hvor hun fandt det. For dette Forhold ville begge de Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 176, jfr. med § 168, for Tiltalte Christiansens Vedkommende tillige tildels sammenholdt med dens § 51, hvorhos Straffen findes efter Omstændighederne at burde fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød for hver af dem i 2 Gange 5 Dage, og vil Underretsdommen, ved hvilken Tiltalte Christiansen tillige er bleven anset efter Straffelovens § 185, for hvilken Bestemmelse der dog ikke findes Anvendelse, og ved hvilken Straffen er fastsat til Fængsel paa Vand og Brød for Tiltalte Sørensen i 4 Gange 5 Dage og for Tiltalte Christiansen i 3 Gange 5 Dage, forsaavidt være at forandre.

Onsdagen den 18 Oktober.

Nr. 181.

Advokat Halkier

contra

Henrik Christian Andersen (Defensor Klubien),

der tiltales for Pengeafpresning.

Kriminal- og Politirettens Dom af 8 April 1882: Tiltalte, Henrik Christian Andersen bør straffes med simpelt Fængsel i 4 Maaneder, samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Maag og Kalko, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at

stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Henrik Christian Andersen, der er født den 12 April 1855 og ikke funden forhen straffet, tiltales under nærværende Sag for Pengeafpresning. Sagens Omstændigheder, saaledes som disse ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste ere beviste, ere Følgende: Tiltalte er Ejer og har i de sidste Aar været Redaktør af et her i Staden udkommende Ugeblad, kaldet „Den nye Humorist“; i dette Blads Nr. 44 og 48 af Aargangen 1881 findes under en Rubrik, der med store Typer overskrives: „Revue over Folk, der ikke betale deres Gjæld“ offentliggjort Navne paa 2 forskellige Mænd, en i hvert, med det Tilføjende, at de ere Mennesker, „som aldrig betale deres Gjæld, og mod hvem Enhver advares“. Hver af disse Mænd vare nævnte ved For- og Efternavn; den i det sidst anførte Numer af Bladet Navngivne var tillige nærmere betegnet ved Angivelse af en Stilling, han tidligere havde havt, og hans nuværende Opholdssted. Tiltalte har derhos i Slutningen af forrige og Begyndelsen af dette Aar drevet Forretning som Inkassator. I Januar Maaned d. A. blev Tiltalte ved Transport Ejer af 2 ældre Gjældsfordringer paa 2 andre Personer, den ene Fordring stor 33 Kr. 75 Øre, den anden stor 52 Kr.; de oprindelige Ihændehavere af disse Fordringer havde gjentagne Gange forgjæves ladet de vedkommende Skyldnere afkræve Beløbet, og havde ingen Tro paa at kunne udrette Noget overfor disse gennem Søgsmaal; de overlode derfor Tiltalte disse deres Fordringer uden Vederlag, hvorved dog var forudsat, at han skulde give dem Andel i, hvad det maatte lykkes ham at faa inddrevet af vedkommende Fordrings Beløb. For nu at formaa de heromhandlede Skyldnere til at betale denne deres Gjæld, tilskrev Tiltalte hver af dem, saagodtsom strax efter at Fordringerne vare blevne ham transporterede, et Brev, hvori han, for det Tilfælde, at de ikke inden en af ham angiven kort Frist indbetalte til ham det paagjældende skyldige Beløb, truede dem med at ville offentliggjøre deres Navne i sit Blad paa en lignende Maade, som dette, som ovenfor anført, tidligere var gjort overfor Andre. I det ene af disse Breve, hvilket er dateret den 11te nævnte Maaned, var Trudslen udtalt rent og klart, idet det hed, at Vedkommende vel nok vidste, at der i hans nævnte Blad — hvilket han i Brevet selv kaldte sit Smudsblad, og berattede om, at det læstes her i Staden af ca. 25,000 Mennesker ugentlig — fandtes en Rubrik over Folk, der — som han skrev — aldrig

betalte deres Gjæld, og at Vedkommende „skulde ind“ under denne Rubrik, saafremt hans Opfordring til at betale ikke blev efterkommet; i Brevet til den anden af de heromhandlede Skyldnere, hvilket er dateret den 14de s. M., hed det vel kun, at Vedkommende maatte betale, saafremt han vilde undgaa, at Tiltalte forfulgte Sagen videre; men hvad hermed sigtedes til var af Tiltalte tilstrækkeligen antydet, idet han havde underskrevet sig paa Brevet som Redaktør af „Den nye Humorist“, og indlagt i samme et Exemplar af Bladets Nr. 48 af Aargangen 1881, i hvilket han paa en iøjnefaldende Maade havde indstregt med Blaakridt den ovenomtalte i samme optagne Revue med dens Indhold. Tiltalte vil have havt til Hensigt, saafremt Brevene ikke gjorde den tilsigtede Virkning, at gjøre Alvor af de i disse indeholdte Trudsler; han fik imidlertid ikke Lejlighed til at iværksætte dette sit Forsæt, idet de to Personer, han havde tilskrevet, strax efter Modtagelsen af hans Breve, gjorde Anmeldelse om Sagen til Politiet, der derefter tog denne i sin Haand. Begge have forøvrigt, hver for sit Vedkommende, erkjendt Rigtigheden af de paagjældende Fordringer. Derhos har Tiltalte, efter sin Forklaring, i den ovenanførte Tid, i hvilken han har drevet Inkassationsforretninger, i flere Tilfælde, i hvilke Fordringer vare ham betroede til Inkassation, for at formaa de vedkommende Skyldnere til at betale deres Gjæld, tilskrevet dem Trudselsbreve af lignende Art og Indhold, som de formeldte; han har imidlertid, atter som Følge af nærværende Sags Paabegyndelse, ikke faaet Lejlighed til at gjøre Alvor af sine Trudsler overfor nogen af dem, imod hvem han har anvendt dem. I Henseende til de omtalte Inserater i Bladets Nr. 44 og 48 af Aargangen 1881 er det oplyst, at disse ere optagne efter Begjæring af vedkommende Kreditor og vedrøre ikke nogen Tiltalte til Inkassation overdragen Fordring. Idet Tiltaltes Forhold ved at tilskrive Skyldnere Breve af Indhold, som foranført, selv forudsat, at den Gjæld, han herved vilde formaa dem til at afgjøre, virkelig paahvilede dem, findes at maatte paaføre ham Ansvar efter Straffelovens § 245, og det ikke vil kunne fri Tiltalte i saa Henseende, at han ikke selv vil have indset det Ulovlige i denne hans Fremgangsmaade, vil han være at anse efter bemeldte Lovbestemmelse, efter Omstændighederne, med simpelt Fængsel i 4 Maaneder.

Nr. 278.

Advokat Klubien

contra

James Romney Christopher (Defensor Buntzen),
der tiltales for Tyveri.

St. Thomæ Bythings Extrarets Dom af 24 Juni 1882: Arrestanten James Romney Christopher bør hensættes til Tugthusarbejde i 6 Aar samt udrede samtlige af Aktionens og Straffens Exekution lovlige flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 29 Juli 1882: Arrestanten James Romney Christopher eller James Christopher Romney bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaned. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at kunne forkortes til 1 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til et Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Étatsraad Buntzen 10 vestindiske Daler til hver.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 9^e Novbr. 1882.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1882—83.

Nr. 33-34.

Onsdagen den 18 Oktober.

Nr. 278.

Advokat Klubien

contra

James Romney Christopher (Defensor Buntzen).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanteu James Romney Christopher eller James Christopher Romney, der er født paa St. Thomas, skjønned at være 21 Aar gammel og ikke tidligere tiltalt eller straffet, og som ernærer sig ved tilfældigt Arbejde, tiltales under nærværende i 1ste Instants ved St. Thomæ Bythings Extraret paakjendte Sag for Tyveri, og er han ved egen Tilstaaelse i Forening med det iøvrigt Oplyste lovlig overbevist om Natten imellem den 6te og 7de Maj d. A. Kl. 3—4 at have gjort sig skyldig i nævnte Forbrydelse under følgende nærmere Omstændigheder: Efter at Arrestanten ad en aabenstaaende Port var kommen ind i Gaarden til en Ejendom i St. Thomæ By, hvor der findes et af R. Padilla bestyret Værtshus, skaffede han sig først Adgang til en Entré i Vaaningshuset, idet han med Haanden, som han kunde stikke ind gennem en Aabning imellem Dørkarmen og den nedre Halvdør, aftog en Krog af Krampen paa den indvendige Side. Da han imidlertid ikke herfra kunde finde ind i Værtshuset eller Butikken, hvor det var hans Hensigt at stjæle Penge, gik han atter ud i Gaarden og aabnede nu en anden Dør, som førte ind til Padillas og hans Families Sovekammer, uden at han dog vil have været vidende om, at der boede Folk i Stedet. Om denne Dør, der ligesom den fornævnte bestaar af 2de Halvdøre, men den ene ved Siden af den anden, hvilke forneden gaa omtrent et Kvarter ud over Karmen, og som ligeledes lukkes ved en indvendig forneden paa Krog, bemærker Underdommeren i de efter den indankede Doms Afsigelse afholdte Forhører, at den var lukket paa samme

Maade, som Døre paa lignende Huse paa St. Thomas pleje at være lukkede, og at der, naar Krogen var paasat, imellem de 2de Halvdøre var en ganske lille Sprække, hvorigjennem det ikke var muligt at bringe en Finger. Men Arrestanten aabnede Døren derved, at han med sin ene Haand greb fat i den nederste Kant af den ene Halvdør og uden videre Kraftanstrængelse trak den til sig, hvorved han tilvejebragte en saadan Aabning, at han ved Hjælp af en Træpind, som han synes at have fundet i Gaarden, kunde løfte den ommeldte Krog af Krampen.

I Sovekammeret, hvor der brændte en Lampe og hvor Arrestanten saa flere Personer sovende i Sengene, krøb han under en umiddelbart indenfor Døren staaende Feltseng. Sneg sig gjennem Værelset og ad en uafaaet Dør ud i en Korridor og kom herfra gjennem en Aabning under Hylderne i Butikken ind i denne. Her tilegnede han sig fra den uafaaede Pengeskuffe 86 c. foruden en Del, som det synes, værdiløse Papirer, samt fra en af Hylderne 2de Flasker Ale af Værdi 40 c., hvorefter han vilde fjerne sig ad samme Vej, ad hvilken han var kommen ind i Stedet; men, da han i Sovekammeret faldt over en Kuffert, vaagnede Padilla, som sprang ud af sin Seng, anholdt ham og fratog ham Kosterne, uden at han gjorde nogen Modstand. Bestjaalne, der samme Nat vil have mistet forskjelligt Andet foruden, hvad Arrestanten har vedgaaet at have stjaalet, men iøvrigt har frafaldet Krav paa Erstatning, har ligeledes paastaet, at de ovenfor nævnte Papirer beroede i den i Sovekammeret staaende Kuffert og ikke i Pengeskuffen; men imod Arrestantens Nægtelse er det ikke oplyst, at han har tilegnet sig Andet eller forøvet Tyveriet anderledes end af ham forklaret. Om end det af Arrestanten begaaede Tyveri ikke kunde udelukkes fra at anses som forbundet med natlig Indbrud i beboet Sted, fordi han ikke vil have vidst, at Butikken stod i Forbindelse med en Beboelseslejlighed, eftersom Muligheden af, at Saadant var Tilfældet, var nærliggende eller i alt Fald ingenlunde uforudselig, skjønnes Tyveriet dog ikke, som i Underretsdommen antaget, at kunne henføres under Frd. 11 April 1840 § 12 Mbr. 2. At Arrestanten nemlig ikke ved den Maade, hvorpaa han aabnede Entrédøren, har gjort sig skyldig i et Indbrud, er utvivlsomt, og det Samme findes at maatte statuere om hans Indtrængen i Sovekammeret, idet han, efter hvad ovenfor er nævnt, maa antages med Lethed, uden videre Kraftanvendelse, at have tilvejebragt Aabningen, hvorigjennem han aftog den indvendige Krog, ligesom den af ham hertil brugte Træpind ej heller kan sættes i Klasse med en Dirk eller falsk Nøgle. Han vil derfor alene være at anse efter Frd. 11 April 1840 § 1 og findes hans Straf efter Omstændighederne passende at kunne fastsættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, forsaa-

vidt Arrestanten ved samme er anset med 6 Aars Tugthusarbejde — ifølge Lov 30 Novbr. 1857 burde iøvrigt Forbedringshusarbejde været anvendt som Strafart — være at forandre.

Nr. 261.

Etatsraad Buntzen

contra

Ole Jensen (Defensor Hansen),

der tiltales for uberettiget Værtshushold og navnlig Overtrædelse af Næringslovens § 78.

Hirschholm Birks Politirets Dom af 4 April 1882: Tiltalte, Detaillist Ole Jensen af Høsterkjøb, bør til Frederiksborg Amts Fattigkasse betale en Mulkt af 50 Kr. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28de Juli 1882: Tiltalte, Detaillist Ole Jensen af Høsterkjøb, bør til Frederiksborg Amts Fattigkasse bøde 50 Kr. Saa bør han og have sin Ret til Brændevinshandel forbrudt samt udrede denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Hvalsoe og Nissen, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Højesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende, fra Hirschholm Birks Politiret hertil indankede Sag, under hvilken Detaillist Ole Jensen af Høsterkjøb, som er født den 1 Januar 1832, tiltales for uberettiget Værtshushold samt for

Overtrædelse af Næringslovens § 78, maa det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med de under Sagen afgivne Vidneforklaringer anses for tilstrækkelig godtgjort, at han, som under 3 Juli 1879 har erholdt Næringsbeviser til at drive Detailhandel og Brændevinshandel, men ikke har Ret til Udskjænkning af Drikkevarer til Fortæring paa Stedet, og som i Henhold til et inden bemeldte Birks Politiret den 19 Marts 1880 indgaaet Forlig har i Mindelighed til Amtsfattiggassen erlagt en Bøde af 30 Kr. for ulovlig Brændevinsudskjænkning, men forøvrigt ikke tidligere er fundet tiltalt eller straffet, siden han indgik det nævnte Forlig flere Gange har gjort sig skyldig i ulovlig Udskjænkning af Drikkevarer. Det er saaledes navnlig paa den nævnte Maade godtgjort, at da Tiltalte den 28 Februar d. A. om Aftenen paa Grund af Upasselighed var gaaet tilsengs, kom 6 Ungkarle ind i hans Butik og fortærede derefter i et tilstødende Værelse med Samtykke af Tiltaltes Hustru ca. 18 halve Flasker bajersk Øl og en Flaske Punschessents, hvilke Drikkevarer henstode paa Gulvet i det nævnte Værelse, hvorhos de røg et Par Cigarer hver af en Kasse, som Tiltaltes Hustru satte frem til dem. Sidstnævnte havde vel udtalt til Gjæsterne, at de ikke skulde betale for Drikkevarerne, men alene for Cigarerne, men forinden de gik, lagde de dog — idet de nemlig ikke stode i et saadant Forhold til Tiltalte, at de kunde antage, at han vilde traktere dem med Drikkevarer — et saa stort Beløb paa Bordet, som kunde antages at svare til Prisen for de leverede Varer, nemlig 40 à 50 Øre hver, hvilke Penge Tiltaltes Hustru, efter at de vare gaaede, lagde ned i Butiksskuffen.

Tiltalte har nu vel villet gjøre gjældende, at han ikke har modtaget Betaling for de Drikkevarer, han til forskellige Tider har ladet sine Gjæster fortære paa Stedet, og at navnlig ogsaa den Betaling, som blev erlagt om Aftenen den 28 Februar d. A., ikke var Betaling for de nydte Drikkevarer, men alene for Cigarerne; men da der efter det Foreliggende intet Hensyn vil kunne tages til dette Anbringende, vil Tiltalte, som ved den indankede Dom ifølge Næringslovens § 78 in fine, sammenholdt med dens § 76 og med § 7 i Lov 2 Juli 1870, er anset med en Frederiksborg Amts Fattigkasse tilfaldende Bøde af 50 Kr., være at anse efter Næringslovens § 75, jfr. § 82, og efter dens § 78 som for 2den Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og for 2den Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning med en Straf, der passende findes at kunne bestemmes, som i Underrettsdommen sket, hvorhos han vil være at dømme til at have sin Ret til Brændevinssalg forbrudt. — — —

Torsdagen den 19 Oktober.

Nr. 234.

Advokat Hindenburg
contra

C. E. Taylor eller **Edwin William Charles Bernardo Taylor** (Defensor Buntzen),

der tiltales for Kvaksalveri og ulovlig Medikamenthandel.

St. Thomæ Bythings Extrarets Dom af 23 Decbr. 1881: Tiltalte, Boghandler C. E. Taylor eller Edwin William Charles Bernardo Taylor, bør bøde Dollars 76 80 Cents til Deling efter Reskript 12 Oktbr. 1759 og Kongelig Resolution 27de Februar 1788 samt udrede de af Aktionen lovligt flydende Omkostninger. Saa bør og de omhandlede homøopathiske Medikamenter være forbrudte. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Vestindisk Landsoverrets Dom af 3 Maj 1882: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Den idømte Bøde at udrdes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 11te Juli d. A. er Højesteret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appella- bilis.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom frem- stillede Forhold, at have taget Syge under Kur og at have afhændet homøopathiske Medikamenter, maa det billiges, at han er anset efter Forordningen af 5te September 1794 § 5 for første Gang begaaet Kvaksalveri og efter Forordningen af 4de December 1672 § 30 med de i Dommen nævnte Bøder, hvorfor denne, hvis øvrige Bestemmelser ligeledes tiltrædes, bliver at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Ad- vokat Hindenburg og Etatsraad Buntzen 15 vest- indiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag er Boghandler C. E. Taylor af St. Thomas, der er født i England og har opgivet sit fulde Navn at være Edwin William Charles Bernardo Taylor, aktioneret for Kvaksalveri og ulovlig Medikamenthandel.

Hvad angaar den første Del af Aktionsordren, er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han i henved 3 Aar, naar Folk i Sygdomstilfælde have henvendt sig til ham, har undersøgt de Syge og derefter paa dem anvendt den saakaldte dyriske Magnetisme dels alene, dels i Forening med homøopathiske Lægemedler, Vand eller Andet, som han forinden vil have „magnetiseret“. Efter sin egen Forklaring har han paa denne Maade taget Folk i Kur for alle Slags indvortes Sygdomme, uden at forlange eller modtage Betaling af Nogen, hvorhos han paastaar, at hans Patienter altid ere blevne helbredede eller dog have faaet Lindring efter hans Behandling. I hin Henseende er Intet oplyst, som modsiger Rigtigheden af Tiltaltes Angivende, og ligeledes have de af hans Patienter, som ere afhørte under Sagen, udtalt sig særdeles gunstig om Følgerne af hans Kur. I en af Landfysikus til Brug under Sagen afgiven Erklæring ytrer denne Embedsmand imidlertid, at Tiltaltes Undersøgelser af Patienterne have været meget løse og overfladiske og uskikkede til at give tilstrækkelig Oplysning om Sygdommens Natur, og at saaledes Behandlingerne, der synes at være de samme for alle Sygdomme, ikke kunne anses for at have været baserede paa rationelle Principer, men ere foretagne rent empirisk. Det tilføjes om de af Tiltalte anvendte Kurmetoder, Homøopathi og dyrisk Magnetisme, at de ikke anerkjendes af de lægevidenskabelige Autoriteter i Danmark, og særlig om den sidste, at positive videnskabelige Undersøgelser endnu ikke have opklaret dens Væsen og Virkningsmaade og givet systematiske og rationelle Regler for dens Anvendelse. Det findes nu ikke, at Tiltalte har paadraget sig Straf ved, som sket i et enkelt Tilfælde, hvorom dog kun haves hans egen Forklaring, at tage en autoriseret Læge, der selv havde begjært det, under Behandling, og det Samme maatte vel gjælde, naar en sliig Læge udtrykkelig havde opgivet en Syg som uhelbredelig, hvorpaa der dog ikke forekommer noget Exempel i Tiltaltes Praxis, efter hvad under Sagen er oplyst. Derimod kan der ikke tilkomme Tiltalte Straffrihed, hvor der, som i flere under Sagen omhandlede Tilfælde, enten blot har foreligget en Standsning i Lægens Behandling af den Syge eller en Langvarighed i Behandlingen, som har vakt Formodning hos Tiltalte om dens Utilstrækkelighed. Men desuden maa det efter hans Forklaringer og Sagens øvrige Oplysninger antages, at han har taget mange Personer under Kur, som ikke kunne henføres under de nævnte Kategorier. Idet det selvfølgelig maa blive uden Betydning, at Tiltalte er kreeret til

Doktor i Medicin og Magnetisme af et Selskab, der kalder sig „Medium's Medical Association of the State of Michigan“, eller udnævnt til Æresmedlem af fremmede Lægeinstituter, eftersom han ikke har jus practicandi her i Riget, vil Tiltalte, der har opgivet sin Alder til 38 Aar, hvilket er skjønnet at stemme med hans Udseende, og som ikke tidligere er funden tiltalt eller straffet her i La. det, altsaa under denne Del af Sagen være at anse med den i Frd. 5 Septbr. 1794 § 5 fastsatte Mulkt for 1ste Gang begaaet Kvaksalveri, jfr. ogsaa den ved Kancelli-Skrivelse af 14 Januar 1817 meddelte allerhøjeste Resolution af 21 Decbr. 1816. Forsaavidt Tiltalte dernæst aktioneres for ulovlig Medikament-handel, har han ikke paadraget sig Strafansvar ved at bortgive homøopathiske Lægemidler, hvad han i mangfoldige Tilfælde vil have gjort. Men det er endvidere paa samme Maade, som ovenfor, godtgjort, at han i de sidste 6—7 Aar fra sin Boglade har solgt, efter hvad han selv siger, i hundredevis Exemplarer af en Piece, kaldet „Medical Index and key to the treatment of common ailments and list of medicines from the homøopathic pharmacy of Boericke & Tafel, 145 Grand Street, New York“, og efter Kjøbernes Forlangende udleveret til dem i større eller mindre Kvantitet homøopathiske Lægemidler, saaledes at han har indrettet Prisen paa nævnte Skrift efter Værdien af de Lægemidler, der fulgte med, og dette Forhold kan ikke betragtes som Andet end som et Salg af de omhandlede Lægemidler. Af Tiltaltes Defensor for Overretten er vel fremlagt Erklæringer fra 2de Personer om, at de forgjæves have forlangt paa St. Thomæ Apothek et ikke nærmere omtalt homøopathisk Medikament; men om dette end maatte forholde sig saaledes, vilde Tiltalte ikke herved kunne diskulperes fra at have solgt paagjældende Medikament. I saa Henseende henvises til, hvad det kongl. Sundhedskollegium i en til Brug i en lignende Sag afgiven og i „Højesteretstidende“ for 1862/63 S. 696 meddelt Erklæring har yttret om, at Apothekerne ikke ere pligtige at føre Handel med Medikamenter af nævnte Slags, idet disse ikke findes opførte i den danske pharmacopoea samt at Kollegiet ikke kan paalægge Apothekerne at være forsynede med alle mulige Medikamenter, men kun med dem, hvis Nytte det anerkjender. Det bemærkes yderligere, at de Medikamenter, som Apothekerne ikke ere forpligtede til at forhandle, lige fuldt vedblive at være Medikamenter, med hvilke Detailhandelen ifølge Lovgivningen ikke bør være fri, og at, forsaavidt nogen autoriseret Læge maatte forskrive homøopathisk Medicin fra et Apothek, da er dettes Bestyrer i Henhold til Kongelig Resolution af 3 Januar 1806 forpligtet til at anskaffe det rekvirerede Medikament fra de Steder, hvor det kan erholdes.

De homøopathiske Lægemidler høve altsaa til de Præparater, med hvilke Handel er forbeholdt Apothekerne ved Frd. 4 Decbr. 1672 § 30, og Tiltalte vil for sit ovenomhandlede Forhold være

at anse efter denne Lovbestemmelse med en Bøde af Dollars 64,00, der ligesom den ovennævnte i Frd. 1794 fastsatte Dollars 12,80 vil være at dele efter Reskript 12 Oktober 1759 og Kongl. Resolution 27 Febr. 1788, hvorhos de paagjældende Medikamenter ville være at konfiskere.

Nr. 42. Kjøbmand **Chr. Jensen** (Levinseu)

contra

Firmaet **Th. Christiansen & Co.** ved Kjøbmand **W. Horwood Oake** (Ingen)

angaaende Betaling af et Restmellemværende hos Citanter.

Bølling-Nørre Herreders Gjæsterets Dom af 30 Januar 1879: Hovedcitanterne, Firmaet Th. Christiansen & Co. i Varde, bør til Kontracitanter, Kjøbmand Chr. Jensen af Bølling, betale 3856 Kr. 37 Øre, med Renter heraf 7 pCt. fra 1 April 1878 af at regne, indtil Betaling sker, men bør Parterne iøvrigt for hinandens Tiltale under saavel Hoved- som Kontrasagen fri at være. Processens Omkostninger hæves. Af efterkommes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 Decbr. 1880: Indstævnte, Kjøbmand Chr. Jensen, bør til Citanterne, Firmaet Th. Christiansen & Co., betale 967 Kr. 63 Øre med 7 pCt. aarlige Renter heraf fra den 6 April 1878, indtil Betaling sker. Iøvrigt bør Indstævnte for Citanternes og disse for Tiden for hans Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, hvorhos der tillægges Indstævntes befalede Sagsfører her for Retten, Justitsraad Neckelmann, i Salær 60 Kr., der udredes af det Offentlige. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den af Citanterne herfor Retten den 16 August d. A. i Afskrift fremlagte, mellem Citanterne, Grosserer C. Juhl i Hamborg og N. de Wolff i Lieth, den 10 April 1874 indgaaede Overenskomst angaaende Ordningen af deres Mellemværende ikke ses at være skrevet paa stemplet Papir. Det Idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Idet de Indstævntes i den indankede Dom nævnte Skrivelse af 22 Marts 1874 maa opfattes som en for dem biudende

Erklæring om, at de ikke vilde betragte Citantens Tiltræden til det af dem paatænkte Akkordforslag som en Renunciation paa nogen Del af hans Tilgodehavende hos dem, kan Citanten ikke ved derefter at tiltræde Overenskomsten af 10de April s. A. og modtage de deri nævnte 40 pCt. af sit Tilgodehavende anses at have frafaldet sit Krav paa de øvrige 60 pCt.; men for disses Vedkommende kan den Ret, han førend Overenskomstens Indgaaelse havde til at fordre hele sit forfaldne Tilgodehavende betalt, ikkun anses paavirket forsaavidt, at de først kunde fordres betalte efter Udløbet af den i Overenskomsten bestemte Frist af 6 Maaneder for Betalingen af de 40 pCt.

Da Citanten nu ikke kan antages senere at have tilsagt de Indstævnte nogen yderligere Henstand, og disse desuden have misligholdt den af dem i hvert Fald ved deres Skrivelse af 10de Januar 1877 indgaaede Forpligtelse til at erlægge maaendelige Afdrag, vil Gjældens fulde Restbeløb, 5100 Kr., allerede under nærværende Sag være at tilkjende Citanten. Derimod findes der at mangle tilstrækkelig Hjemmel til endvidere at tilkjende ham de ham ved Underrettsdommen tilkjennte Renter for 4 Aar eller anden end sædvanlig Rente fra Contrastævningens Dato.

Efter Sagens processuelle Stilling er der ikke Spørgsmaal for Højesteret om Forandring i Overrettsdommen i andre Punkter end de ovenomhandlede, og idet saaledes det de Indstævnte under Hovedsøgsmålet tilkjennte Beløb af 2467 Kr. 63 Øre bliver at fradrage fornævnte 5100 Kr., ville de Indstævnte være at dømmes til at betale Citanten 2632 Kr. 37 Øre med Renter som foranført.

Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve, og de Citantens befalede Sagførere for Overretten og Højesteret tilkommende Salærer ville tilligemed en af Sagføreren for Højesteret paastaaet Erstatning for havde Udlæg være at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

De Indstævnte bør til Citanten betale 2632 Kroner 37 Øre med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 10de April 1878, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 2 Kroner og de Indstævnte 10 Kroner. I Salarium tillægges Justitsraad Neckelmann for Overretten 60 Kroner og Advokat Levinsen for Højesteret 120 Kroner, hvilke Salærer tilligemed 1 Krone 80 Øre i Erstatning til Sidstnævnte for Udlæg udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmissen lyle saaledes: Under nærværende Sag have Citanterne, Firmaet Th. Christiansen & Co. i Varde, i 1ste Instants ved en Gjæsteret sagsøgt Indstævnte, Kjøbmand Chr. Jensen af Bølling, til Betaling af 2527 Kr. 16 Ø. med 7 pCt. aarlige Renter heraf fra Gjæsteretsstævningens Dato den 6 April 1878, indtil Betaling sker, medens Indstævnte, der under Hovedsagen har paastaaet sig frifunden for Citanternes Tiltale mod at betale disse 1891 Kr. 70 Øre, har under et Kontrasøgsmaal paastaaet Citanterne tilpligtede at betale ham 6698 Kr., dog efter Fradrag af, hvad der maatte blive tilkjendt disse under Hovedsagen, med 7 pCt. aarlige Renter af det skyldige Beløb fra 1 April 1878, indtil Betaling sker.

Ved Gjæsteretsdommen ere Citanterne, idet deres Fordring under Hovedsagen er nedsat til 2467 Kr. 63 Øre, medens der under Kontrasøgsmaalet er tilkjendt Indstævnte 6324 Kr., tilpligtede at betale Indstævnte 3856 Kr. 37 Øre med Renter som paastaaet, medens Parterne iøvrigt ere frifundne for hinandens Tiltale, og denne Sag er derpaa af Citanterne indanket her for Retten, hvor de have paastaaet Indstævnte tilpligtet at betale dem hele det af dem under Hovedsagen paastævnte Beløb med Renter og sig under Kontrasøgsmaalet frifundne for Indstævntes Tiltale. Denne har derimod procederet til Gjæsteretsdommens Stadfæstelse.

Efter Citanternes Anbringende skyldte Indstævnte dem den 1 Januar 1877 2251 Kr. 98 Øre, og har henholdsvis under 21 Maj, 29 Juli, 16 August, 4 Septbr. og 1 Decbr. s. A. af dem modtaget kontant 1000 Kr., 3007 Kr. 50 Øre, 500 Kr., 1129 Kr. 74 Øre og 500 Kr. samt under 3 Novbr. 1877 en Vexel, stor 1000 Kr., hvorhos Citanterne under 12 Febr. 1878 have akcepteret for ham en Vexel, stor 2000 Mark eller 1777 Kr. 78 Øre. Da de endvidere i deres Bøger have debiteret ham under 3 Novbr. 1877 for Kommission i Banken 3 Kr. 47 Øre, under 23de s. M. for Fragt af 6 Svin 7 Kr. 20 Øre samt under 12 Februar 1878 for Akceptprovision 3 Kr. 56 Øre, medens han er krediteret dels for forskellige Beløb tilsammen 6614 Kr. 96 Øre, der udgjøre Værdien af 119 Svin, som han til forskellige Tider i Aaret 1877 har solgt Citanterne, dels for kontante Indbetalinger i samme Aar til et samlet Beløb af 2039 Kr. 11 Øre, udgjorde hans Gjæld til dem efter deres Opgjørelse ved nærværende Sags Paabegyndelse det ovennævnte Beløb af 2527 Kr. 16 Øre. Indstævnte har imidlertid, som meldt, i 1ste Instants paastaaet sig frifunden for Citanternes Tiltale under Hovedsagen mod at betale dem 1891 Kr. 70 Øre, idet han har gjort gjældende, at hans Tilgodehavende for de leverede 119 Svin er 568 Kr. 73 Øre større end af Citanterne beregnet, at han ikke er pligtig at tilsvare det Beløb af 7 Kr. 20 Øre, som Citanterne under 23 November 1877 have udlagt i Fragt for 6 af de ommeldte Svin, at han under 29 Juli 1877 af Citanterne kun har modtaget 2955 Kr.

i Stedet for, som af dem opgivet, 3007 Kr. 50 Øre, og at han ikke skylder de tvende Beløb af 3 Kr. 47 Øre og 3 Kr. 56 Øre, som Citanterne henholdsvis under 3 Novbr. 1877 og 12 Febr. 1878 have beregnet sig i Kommission og Akceptprovision.

Citanterne have nu heller ikke imod Indstævntes Benægtelse tilvejebragt Bevis for, at de under 29 Juli 1877 have udbetalt ham mere end 2955 Kr., ligesom de ikke have godtgjort deres Berettigelse til de af dem i Kommission og Akceptprovision beregnede Beløb af henholdsvis 3 Kr. 47 Øre og 3 Kr. 56 Øre, og da paa den anden Side Indstævntes Paastand om, at Citanterne for de af ham leverede Svin skulde betale ham 568 Kr. 73 Øre mere end af dem beregnet, saavel som hans Indsigelse mod at tilsvare det Beløb af 7 Kr. 20 Øre, som Citanterne under 23 Novbr. 1877 have udlagt i Fragt for 6 af de ommeldte Svin, ere forkastede ved Gjæsteretsdommen, og bemeldte Dom ikke er kontrapaaanket fra Indstævntes Side, maa det saaledes have sit Forblivende ved Dommen, forsaavidt der derved under Hovedsagen er tilkjendt Citanterne 2467 Kr. 63 Øre.

Hvad dernæst Kontrasøgsmaalet angaar, da har Indstævnte paastaet, at han den 1 April 1874 havde 4250 Rigsdaler tilgode hos Citanterne, og at disse vel senere derpaa have afdraget 40 pCt. eller 1700 Rigsdaler, men at han af det ommeldte Beløb endnu har tilgode hos dem 2550 Rigsdaler eller nu 5100 Kr., samt at Citanterne desuden skyldte ham dels Renter af dette Beløb i 4 Aar, beregnede til 7 pCt. eller 1428 Kr., dels Omkostningerne ved Protesteringen af 3 Vexler 90 Kr. og dels endelig i Godtgjørelse for fordærvet Kaffe 80 Kr., saa at deres Gjæld til ham udgjør de af ham under Kontrasøgsmaalet paastævnte Beløb af 6698 Kr.

Ved Gjæsteretsdommen ere Citanterne, som meldt, under Kontrasøgsmaalet tilpligtede at betale ham 6324 Kr., nemlig de ovennævnte 5100 Kr. med Renter heraf i 4 Aar beregnede til 6 pCt. p. a. eller 1224 Kr., men derimod ere Indstævntes Paastande om hos Citanterne endvidere at tilkjendes de to ovenmeldte Beløb af henholdsvis 90 Kr. og 80 Kr. forkastede ved Dommen, og da denne, som meldt, ikke er kontrapaaanket fra Indstævntes Side, bliver der saaledes her for Retten under Kontrasøgsmaalet alene Spørgsmaal om Citanternes Forpligtelse til at betale Indstævnte Restbeløbet af hans gamle Tilgodehavende, 5100 Kr., med Renter, som i Gjæsteretsdommen fastsat.

Det er nu in confesso, at Citanterne den 1 April 1874 skyldte Indstævnte 4250 Rigsdaler eller 8500 Kr., men efter Sagens Oplysninger blev der den 10 April 1874, efter at et med Citanterne associeret Handelshus, Grosserer C. Juhl i Hamborg, var gaaet fallit, mellem bemeldte Juhl, Citanterne og en af Juhls Kreditorer, N. de Wolff i Lieth, indgaaet en Overenskomst om Ordningen af deres indbyrdes Mellemværende, hvori det bl. A.

bestemtes, at Citanterne eller eventuelt N. de Wolff i visse nærmere bestemte Terminer skulde betale samtlige saavel Citanternes som Juhls Kreditorer 40 pCt. af disses Tilgodehavende, mod at Kreditorerne ved Betalingen af denne Dividende meddelte Kvittering for, at de derved vare fuldstændig fyldestgjorte for deres hele Tilgodehavende, og denne Overenskomst, hvis Gyldighed betingedes af, at Citanternes og Juhls samtlige Kreditorer tiltraadte og approberede samme, samt navnlig indgik paa forommeldte Akkord, blev derpaa tiltraadt af Indstævnte og, som det maa antages, ogsaa af samtlige øvrige Kreditorer, hvorefter Indstævnte i Henhold til Overenskomsten har af Citanterne faaet udbetalt 40 pCt. af sit Tilgodehavende. Indstævnte har imidlertid gjort gjældende, at han kun formelt tiltraadte den ommeldte Akkord, idet det underhaanden var aftalt mellem ham og Citanterne, at han skulde have fuld Dækning af hele sit Tilgodehavende, og har til Bevis for dette sit Anbringende paaberaabt sig dels en Skrivelse til ham fra Citanterne af 22 Marts 1874, hvori disse, efter at have underrettet ham om, at de arbejdede hen til at faa en Akkord istand, tilføjede: „fuldstændig dækket vil De saa blive siden“, dels to senere Skrivelser ligeledes til ham fra Citanterne henholdsvis af 19 Maj 1874 og af 10 Januar 1877, af hvilke den første indeholder et Tilbud fra Citanterne om, at de, dersom Indstævnte vilde indkjøbe Svin til dem, vilde tilsvare ham en Provision af 3 pCt., hvoraf den ene Procent skulde tjene som Afdrag paa hans Tilgodehavende udover de 40 pCt., medens de i den anden Skrivelse, efter at have tilkjendegivet ham, at de efter Modtagelsen af en tidligere Skrivelse fra ham forventede at faa Svin fra ham i de nærmeste Dage, tilføjede, at de for at begynde med et Afdrag paa — som det hedder — den gamle Historie med ham — hvorved de, efter hvad der er in confesso, sigtede til den Del af hans ældre Tilgodehavende, hvorfor han ikke efter Akkorden havde faaet Dækning — vilde, saasnart de havde begyndt at sammenarbejde med ham igjen, afbetale 100 Kr. kontant hver Maaned.

Der maa imidlertid gives Citanterne Medhold i, at deres Løfte i Skrivelsen af 22 Marts 1874 om i en ubestemt Fremtid at ville yde Indstævnte — der iøvrigt, som meldt, ved at tiltræde den kort Tid efter afsluttede Akkord, maatte forpligte sig til at kvittere hele sit Tilgodehavende mod et Afdrag af 40 pCt. — fuld Dækning ikke kunde berettigede Indstævnte til at indtale de resterende 5100 Kr. hos Citanterne, saalænge der ikke var truffen nærmere Aftale mellem Parterne om Betalingsterminerne, ligesom Skrivelsen ej heller kunde hjemle ham Renter af Beløbet for den Tid, der hengik, forinden han fik Dækning, og hvad angaar Skrivelsen af 19 Maj 1874, da viser den just, at Citanterne gik ud fra, at det maatte bero paa dem, naar og hvorledes Indstævnte skulde have Dækning for sit Resttilgodehavende. Derimod maa

Citanternes Skrivelse af 10 Januar 1877 anses at indeholde et dem forbindende Løfte om, at de, saasnart de havde begyndt atter at sammenarbejde med Indstævnte, vilde afbetale 100 Kr. kontant hver Maaned paa de ovenmeldte 5100 Kr., og da saadant Sammenarbejde mellem Parterne efter Sagens Oplysninger umiddelbart derefter er begyndt, idet Indstævnte den 23 Januar 1877 har leveret Citanterne 20 Svin, og i det paafølgende Tidsrum indtil 24 Novbr. s. A. endvidere 99 Svin samt da der etter Indholdet af Skrivelsen af 10 Januar 1877 ikke kan tages Hensyn til Citanternes Anbringender om, at Afdragene skulde være betingede af, at Indstævnte leverede dem 50 Svin hver Uge, og at Afdragene skulde ophøre, naar Sammenarbejdet atter holdt op, hvilket, som meldt, skete ved Udgangen af Novbr. 1877, paa Indstævnte være berettiget til under nærværende Sag at fordrø sig for de indtil Kontrastævningens Dato den 10 April 1878 forløbne 15 Maaneder hos Citanterne tilkjendt i Afdrag paa hans ældre Tilgodehavende 1500 Kr., der ville være at afdrage i de Citanterne under Hovedsagen tilkjendte 2467 Kr. 63 Øre, medens den øvrige Del af hans ommeldte Tilgodehavende, som ikke forfalden ved Kontrasøgsmaalets Anlæggelse, ikke vil kunne indtales under denne Sag.

I Henhold til Foranstaaende vil Indstævnte være at tilpligte at betale Citanterne 967 Kr. 63 Øre med Renter, som paastaet, medens han iøvrigt vil være at frifinde for Citanternes og disse for Tiden for hans Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Sagens Omstændigheder være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge Indstævntes befalede Sagfører her for Retten i Salær 60 Kr., der ville være at udrede af det Offentlige.

Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at den af Citanterne her for Retten den 16 August d. A. i Afskrift fremlagte, mellem Citanterne, Grosserer C. Juhl i Hamborg og N. de Wolff i Lieth, den 10 April 1874 indgaaede Overenskomst angaaende Ordningen af deres Mellenværende, ikke ses at være skrevet paa stemplet Papir. Iøvrigt ses med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Fredagen den 20 Oktober.

Nr. 180.

Etatsraad Buntzen

contra

Johan Larsen (Defensor Nellemann),

der tiltales for Voldtægt, Forsøg herpaa og for det i Straffelovens § 174 omhandlede Forhold.

Stevns-Faxe Herreders Extrarets Dom af 22 September 1881: Tiltalte, Gaardmand Johan Larsen af Værløse, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt udrede i Erstatning til Pigen Johanne Margrethe Hansen af Tokkerup 300 Kr. Saa bør han og udrede alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, herunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Nielsen og Overretssagfører Ovesen, henholdsvis 15 Kr. og 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 Marts 1882: Tiltalte, Gaardmand Johan Larsen af Værløse, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Alberti og Maag for Overretten betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det i den indankede Dom omtalte Optrin paa Tiltaltes Høstænge mellem ham og Pigen Johanne Margrethe Hansen maa efter de derom af Begge afgivne Forklaringer antages at være foregaaet, inden hun fyldte sit sextende Aar; og i Medfør af Straffelovens § 174 maa hans derved udviste Forhold paadrage ham Ansvar, dog kun som for et Forsøg paa den i Paragrafen nævnte Forbrydelse, idet hans af hende modsagte Forklaring om, at det tilsigtede Samleje fuldbyrdedes, ikke findes at burde lægges til Grund for Bedømmelsen. Derimod maa det i Henhold til det i Dommen i saa Henseende Anførte billiges, at Tiltalte ikke er funden skyldig i de øvrige ham paasigtede Lovovertrædelser.

Tiltalte bliver saaledes alene at dømme efter Straffelovens § 174, jfr. § 46, og hans Straf vil kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage; hvorhos han i Medfør af bemeldte Lovs § 303 findes efter hendes Paastand at burde

tilpligtes at betale hende Godtgjørelse med det ved Underrettsdommen bestemte Beløb af 300 Kroner.

I Henseende til Aktionens Omkostninger tiltrædes Overretsdømmens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Johan Larsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i tre Gange fem Dage, samt i Godtgjørelse til Johanne Margrethe Hansen betale 300 Kroner. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Etatsraad Buntzen og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Stevns og Faxe Herreders Extrærte hertil indankede Sag tiltales Gaardmand Johan Larsen af Værløse for Voldtægt, Forsøg herpaa og for det i Straffelovens § 174 omhandlede Forhold, og ere Sagens Omstændigheder Følgende: Pigen Ane Kirstine Sørensen Sjelle, født den 12 April 1858, der har været i Tiltaltes Tjeneste fra den 1 November 1879 indtil han i Begyndelsen af Juni f. A. bortjog hende af Tjenesten, fordi hun havde gjort Anmeldelse til Politiet om hans Forhold overfor hende, har edelig forklaret, at Tiltalte en Dag i December 1879, da hun i Stalden var beskæftiget med at malke hans Køer, tog hende med Magt og bar hende ind i en tilstødende Lo, hvor han lagde hende tværs over en Sæk, løftede hendes Klæder op og, uagtet hun gjorde Alt for at hindre ham deri og skreg af alle Kræfter — hvad Gaardens Folk dog ikke kunde høre, fordi de vare inde at spise —, lagde sig ovenpaa hende, hvorefter han, idet han med sine Hænder holdt hendes Arme og med sine Ben skilte hendes Ben fra hinanden, begyndte at pleje legemlig Omgang med hende, hvad hun ikke formaaede at afværge, da han var meget stærkere end hun. Da de imidlertid hørte Nogen gaa ude i Gaarden og hun vedblev at skringe, slap Tiltalte hende, uden at han fik Lejlighed til at blive færdig med Samlejet. Hun har fremdeles forklaret, at hun en Aften i Februar Maaned f. A., da hun kom ind paa sit Kammer, hvor hun laa alene, traf en Mandsperson liggende i Sengen, og viste dette sig at være Tiltalte. Da hun imidlertid, uagtet Tiltaltes Opfordring til hende om at komme hen til ham, gik ned i Haven, stod Tiltalte op og kom ud i Haven, hvor hun gik og ventede paa, at han skulde gaa ind, hvilket

han ogsaa gjorde uden at tale til hende. Hun har endelig forklaret, at Christi Himmelfartsdag den 26 Maj f. A., da hun var beskjæftiget i Agerummet, kom Tiltalte bagfra, tog hende om Livet og bar hende ind i et da af hende midlertidig benyttet Kammer, som laa umiddelbart op til Agerummet, hvorfra en Port førte ind til Kammeret. Her forsøgte Tiltalte at lægge hende op i Sengen, men, da hun mærkede dette, satte hun sig til Modværg og kastede sig ned paa Gulvet, idet hun raabte om Hjælp, og, da samtidig en paa Gaarden værende Dreng kom forbi Kammeret, slap Tiltalte hende og gik sin Vej. Ifølge sin Forklaring vil Ane Kirstine Sørensen senere have omtalt, at hun ikke kunde være i Fred for Tiltalte, hvad Tiltalte efter hendes Formening har faaet at vide, idet han den 29 Maj f. A. kom ind paa hendes Kammer og under Hentydning til, hvad hun havde fortalt om ham, gav hende nogle Ørefigen. Grunden til, at hun ikke har anmeldt det Passerede tidligere, har hun opgivet at være den, at hun skammede sig for at omtale det, ligesom hun ogsaa troede, at Tiltalte skulde ophøre med sit Forhold, men, da han slog hende, besluttede hun at klage over ham. Hun har derhos fastholdt, at Tiltalte ikke har havt flere Gange med hende at bestille end ved de ommeldte Lejligheder, samt erkjendt, at hun, dengang Tiltalte i December 1879 udviste det omforklarede Forhold imod hende, allerede havde havt med andre Mandspersoner at bestille. Tiltaltes Forklaring gaar ud paa, at han mange Gange har havt Samleje med Ane Kirstine Sørensen Sjelle, men altid med hendes Samtykke. Hvad angaar de af hende specielt omforklarede Tilfælde, har han erkjendt Rigtigheden af, at han i December 1879 har havt legemlig Omgang med hende paa en Sæk i Foderloen og engang i forrige Aars Foraar i Pigens egen Seng, men blev Samlejet begge Gange fuldbyrdet med Pigens Samtykke, og den sidste Gang var det endog efter Aftale med Pigen, at han om Aftenen lagde sig ind i hendes Seng. Tiltalte har fremdeles erkjendt, at han Christi Himmelfartsdag f. A. anmodede Pigen om Samleje, men hertil svarede hun efter hans Forklaring, at hun ikke vilde have at gjøre med ham den Dag, da hun netop havde sine maanedlige Forandringer. Han havde som Følge heraf ikke at gjøre med hende den Dag og benægter Rigtigheden af hendes i saa Henseende afgivne Forklaring. Han har endelig udsagt, at han ikke vil benægte, at han kan have givet Pigen et Ørefigen, fordi hun til sin Kjæreste havde omtalt hans Forhold til hende paa en ufordelagtig Maade. Der er fremdeles af Pigen Johanne Margrethe Hansen, født den 23 Maj 1863, som stod i Tiltaltes Tjeneste fra den 1 November 1877 til den 1 November 1879, edelig forklaret Følgende: Engang i Foraaret 1879 befalede Tiltalte hende at gaa op paa Høstænget og kaste Hø ned. Skjøndt hun i det sidste Aar, hun var i Tiltaltes Tjeneste, ikke kunde være i Fred for ham, naar de vare

alene, idet han altid vilde holde af hende, adlød hun dog sin Husbonds Befaling, men, da hun var kommen op paa Høstænget, kom han bagefter og spurgte, om han maatte kysse hende. Da hun blev meget angst herover og ikke svarede derpaa, kyssede han hende, tog hende om Livet og kastede hende om paa Høet, hvorefter han lagde sig ovenpaa hende, tog op under hendes Klæder og befølte hende paa Kjønsdelene, idet han spurgte hende, om han maatte ligge hos hende. Da hun sagde Nej hertil saavel som til hans yderligere Anmodninger om at maatte pleje legemlig Omgang med hende, forsøgte han at løfte hendes Klæder op, men, da hun mærkede dette, fik hun arbejdet sig løs fra ham ved, at hun væltede sig om paa Siden saaledes, at han trillede til den modsatte Side af hende. Derefter rejste hun sig og gik ned paa Loen, hvorpaa hendes Husbond kom bag efter uden at foretage videre med hende den Gang. Kort Tid efter at dette var passeret, da hun i Forening med Tiltalte en Aften havde været ude paa en ham tilhørende Mose for at malke Køerne og der faaet 4 Spande Mælk, tog hun de to Spande, medens Tiltalte tog de andre to for at bære dem hjem. Da de paa denne Vandring vare komne op til Gaardmand i Værlose Niels Rasmussens Enkes Mose, spurgte Tiltalte, om de ikke skulde skifte, da de Spande, hun bar, vare tungere end de, han bar. Herimod havde hun ikke Noget at indvende og satte sine Spande paa Jorden, men nu vilde Tiltalte, at hun ogsaa skulde lægge Dragten ned, og, uagtet hun var derimod, tog Tiltalte Dragten af hendes Skuldre, hvorefter han tog hende om Livet, kastede hende om paa Marken og lagde sig ovenpaa hende, idet han sagde: „nu gør jeg det“. Da hun hertil svarede: „Du spørger vel ad, om Du maa“, sagde Tiltalte: „Ja, det kan jeg gjerne, men jeg gør det alligevel“, og, uagtet hun dertil yttrede: „Nej Du gør vel ikke“, løftede han dog hendes Klæder op, knappede sine Benklæder ned og begyndte at pleje legemlig Omgang med hende, hvad hun ikke formaaede at afværge, da Tiltalte med sine Hænder holdt hendes Arme og med sine Ben skilte hendes Ben fra hinanden. Hun forsøgte at skribe, men holdt han da med sin ene Haand for hendes Mund saaledes, at hun ikke formaaede at skribe om Hjælp, og, skjønt hun brugte al den Kraft, hun var i Besiddelse af, kunde hun ikke afværge, at han fuldførte sit Forsæt og fuldbyrdede Samlejet med hende. Angaaende det Spørgsmaal, hvornaar det saaledes Passerede foregik, har Johanne Margrethe Hansen oprindeligt forklaret, at det, der passerede paa Høstænget, gik for sig kort Tid, førend Køerne kom paa Marken, men at hun iøvrigt ikke kunde huske dette nøje, og at det var ca. 8 Dage efter Oprinet paa Høstænget, at Tiltalte plejede Omgang med hende paa Mosen, i Forbindelse med hvilken Forklaring hun derhos har udsagt, at hun tror, at Køerne i det nævnte Aar kom paa Marken i Slutningen af April eller i Begyndelsen

af Maj, saa at hun altsaa ikke havde fyldt 16 Aar, dengang Tiltalte forøvede Vold imod hende. Under et paa Foranledning her fra Retten optaget Reassumptionsforhør har hun nærmere forklaret, at Oprinet paa Høstænget foregik nogen Tid, vel omtrent 8 Dage, før Køerne i Foraaret 1879 kom paa Græs, og at Overfaldet paa Mosen fandt Sted ca. 8 Dage efter at Køerne vare komne paa Græs. I Forbindelse hermed har hun forklaret, at Tiltaltes Køer i Foraaret 1879 kom paa Græs i Slutningen af April eller Begyndelsen af Maj, men senere udsagt, at det var i Begyndelsen af Maj, hvorhos hun har tilføjet, at, da hun den 23 Maj s. A. fyldte 16 Aar, havde Køerne været paa Græs i nogen Tid, uden at hun dog kan erindre, hvor længe dette da havde været Tilfældet. Under alle Omstændigheder var det imidlertid før hendes Fødselsdag det nævnte Aar, at Tiltalte øvede Vold imod hende paa Mosen, men hun kan efter saa lang Tids Forløb ikke nøje huske Dagen, da det Omhandlede passerede.

Johanne Margrethe Hansen har endvidere forklaret, at Tiltalte flere Gange, efter at han havde voldtaget hende paa Mosen, har søgt at faa fat i hende igjen, men hun har efter det Passerede brugt den Forsigtighed overfor ham ikke at komme til ham, naar han var alene paa afsides liggende Steder, og har Tiltalte efter hendes Forklaring overhovedet ikke havt Samleje med hende undtagen ved den af hende omfoklarede Lejlighed paa Mosen. Endelig har hun forklaret, at hun aldrig for sin Moder har omtalt det Passerede, da hun skammede sig for at tale om det. Hun har begjært Tiltalte straffet for hans Forhold overfor hende, hvorhos hun, som efter sin Forklaring aldrig havde havt med Mandfolk at gjøre, før Tiltalte fik sin Villie med hende, har paastaaet ham tilpligtet at yde hende Erstatning for den hende tilføjede Krænkelse og den derved bevirkede Forstyrrelse i hendes Stilling. Tiltalte har vedholdende benægtet at have forøvet Voldtægt imod eller tiltvunget sig Samleje med Johanne Margrethe Hansen, men vil mange Gange have havt Samleje med hende med hendes Samtykke, ogsaa medens hun som 14—15-aarig var hos ham. Hvad særligt angaar de to af hende omfoklarede Oprin paa Høstænget og Mosen, har han udsagt, at hendes Forklaring om, hvad der passerede ved disse Lejligheder, er rigtig, dog at det var med hendes Samtykke, at han havde Omgang med hende paa Mosen, og at han ligeledes paa Høstænget fuldbyrdede Samleje med hende. Han havde forinden dette passerede allerede mange Gange havt legemlig Omgang med hende, efter hvad han antager første Gang i Vinteren 1878—79, uden at han dog er i Stand til nærmere at forklare, naar og hvor det første Gang skete. Tiltalte har derhos benægtet, at Johanne Margrethe Hansen, da han første Gang havde med hende at gjøre, var uskyldig, idet han aldrig var kommen i Tanke om at have Noget at

gjøre med hende, hvis han ikke en Dag havde set sin Karl, Peter Christensen nede i Stalden pleje legemlig Omgang med hende, eller — som han senere har berigtiget sin Forklaring — set ham ligge ovenpaa hende, medens Pigens Klæder vare løftede op, uden at Tiltalte tør sige, om Samleje fandt Sted, og denne sin Forklaring har Tiltalte fastholdt, uagtet saavel Johanne Margrethe Hansen som ovennævnte Peter Christensen edelig have forklaret, at Sidstnævnte aldrig har havt med hende at gjøre eller ligget ovenpaa hende eller løftet hendes Klæder op eller iøvrigt tilladt sig nogen Uanstændighed imod hende, hvem Peter Christensen efter sin Forklaring aldrig har hørt omtale som usædelig. Hvad endelig angaar Tiden for de af Johanne Margrethe Hansen omfoklarede Optrin paa Høstænget og Mosen, har Tiltalte under det ovenomtalte Reassumtionsforhør forklaret, at det første foregik ved Foraarstid 1879, inden Kørerne kom paa Græs, og det sidste efter St. Hansdag s. A., hvorhos han har udsagt, at hans Kreaturer aldrig komme paa Græs før i Slutningen af Maj og ingensinde før den 20de i den nævnte Maaned eller i Begyndelsen af Juni, en Forklaring, som Tiltalte har fastholdt overfor Johanne Margrethe Hansens modstaaende Forklaring, idet han dog i et paa Foranstaltning herfra Retten optaget yderligere Forhør nærmere har forklaret, at hans Kør i 1879 kom paa Græs i sidste Halvdel af Maj, og at Optrinet paa Høstænget fandt Sted nogen Tid, før Kørerne kom paa Græs, men at han ikke kan sige hvor længe før, dog at han er temmelig sikker paa, at det var i den første Halvdel af Maj. Det bemærkes endnu, at nærmere Oplysning ikke har kunnet tilvejebringes om, paa hvilken Tid Tiltaltes Kør i 1879 kom paa Græs, og at Tiltalte iøvrigt vedblivende har fastholdt, at han har havt legemlig Omgang med Pigen før hun var 16 Aar.

Efter det Foreliggende kan det ikke anses bevist, at Tiltalte har gjort sig skyldig i Voldtægt eller Forsøg herpaa overtog nogen af de tvende Piger, og det maa derfor billiges, at han ved Underrettsdommen i saa Henseende er frifunden for Aktors Tiltale. Idet det derhos ikke findes at være tilstrækkelig godtgjort, at Johanne Margrethe Hansen ikke havde fyldt sit 16de Aar, dengang de af hende omfoklarede Optrin paa Høstænget og Mosen foregik, samt da der ikke kan tages Hensyn til Tiltaltes af Johanne Margrethe Hansen modsagte Forklaring, at han iøvrigt har havt Samleje med hende forinden hendes 16de Aar, vil der heller ikke kunne paalægges Tiltalte Strafansvar i Henhold til Straffelovens § 174, og han vil derfor i det Hele være at frifinde for Aktors Tiltale, dog at han efter Omstændighederne vil have at udrede Aktionens Omkostninger. I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte i Medfør af Straffelovens § 174 er anset med Straf af Fængsel paa Vand og Brød

i 4 Gange 5 Dage samt tilpligtet at udrede i Erstatning til Pigen Johanne Margrethe Hansen 300 Kroner, være at forandre.

Nr. 275.

Etatsraad Buntzen

contra

Mathilde Vilhelmine Margrethe Sliphagen,

Eliasens fraskilte Hustru (Defensor Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 Septbr. 1882: Arrestantinden Mathilde Vilhelmine Margrethe Sliphagen, Eliasens fraskilte Hustru, bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar samt udrede denne Aktions Omkostninger og derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Overauditor Wolff og Petersen, med 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, mod Arrestantinden Mathilde Vilhelmine Margrethe Sliphagen, Eliasens fraskilte Hustru, for Tyveri anlagte Sag er det bevist ved hendes egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse, at hun i indeværende Aars Foraar har frastjaalet Skomager Anton Christian Kongsbach et til 7 Kr. vurderet Par Støvler, der stod paa Disken i Bestjaalnes Butik, i hvilken hun havde indfundet sig og lod sig tage Maal af til et Par Sko, som hun, der ikke vil være gaaet ind i Butikken for at stjæle, ogsaa vil have havt isinde at afhente, samt har gjort Forsøg paa at bestjæle 3 andre Skomagere, i hvis Butikker hun i den Hensigt gik ind og spurgte paa Skotøj eller lod sig tage Maal af, men

uden at faa sine Planer gennemførte, fordi hun ikke noget af Stederne fandt Lejlighed til at gjøre det. Hun har derhos erkjendt, at hun i samme Tidsrum endvidere havde indfundet sig hos en 4de Skomager for at stjæle, men uden at gjøre det, men forsaavidt vil hun i Medfør af Straffelovens § 45, 2det Stykke ikke kunne paaføres noget Strafansvar, idet hendes Forklaring, at hun paa dette Sted af egen fri Villie og ikke paa Grund af manglende Lejlighed opgav sit forbryderiske Forsæt, ikke findes at kunne forkastes. Under den til Grund for nærværende Sag liggende Undersøgelse, der fremkaldtes ved en Anmeldelse fra ovennævnte Bestjaalne, have derhos flere Næringsbrugere sigtet Arrestantinden for at have bestjaalet dem, og nogle af dem have i Arrestantinden bestemt gjenkjendt en Person, der havde været i deres Forretningslokaler paa den Tid, da paagældende Tyverier skulle være begaaede, men mod Arrestantindens vedblivende Benægtelse er der i intet af disse Tilfælde tilvejebragt Bevis for hendes Strafskyld. Arrestantinden er født den 4 Oktober 1833 og senest anset ved denne Rets Dom af 18 November 1879 efter fornævnte Lovs § 231, 1ste og 2det Led, jfr. § 229 Nr. 4 og §§ 238, 253 og 247 med Tugthusarbejde i 2 Aar. Hun vil nu i Overensstemmelse med det Foranførte blive at dømme efter samme Lovs § 232, jfr. tildels § 46, for 4de Gang begaaet og forsøgt simpelt Tyveri efter Omstændighederne til Tugthusarbejde i 3 Aar.

Nr. 211.

Advokat Nellemann

contra

Møller Ludvig Petersen, Aftægtsmand Hans Rasmussen
og fhv. Gaardmand Peter Hansen (Def. Bagger),
der tiltales for bedrageligt Forhold.

Odense Herreds Extrarets Dom af 20 Marts 1882:
De Tiltalte, Møller Ludvig Petersen, Aftægtsmand Hans Rasmussen og forhenværende Gaardejer Peter Hansen, bør straffes Førstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og de 2de Andre med simpelt Fængsel paa sædvanlig Fangekost hver i 40 Dage. Saa bør og de Tiltalte En for Alle og Alle for En udrede de af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Kancelliraad, Prokurator Borch, 16 Kr. og til Defensor, Prokurator Kramer, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 Maj 1882: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Ordet „simpelt“ foran „Fængsel paa sædvanlig Fangekost“ udgaar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Beyer og Lehmann, udrede de Tiltalte, Møller Ludvig Petersen, Aftægtsmand Hans Rasmussen og forhenværende Gaardmand Peter Hansen En for Alle og Alle for En 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at Ludvig Petersen og Peter Hansen alene blive at dømme efter Straffelovens § 260, Hans Rasmussen efter denne Paragraf, sammenholdt med § 52, vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden for de to sidstnævnte Tiltaltes Vedkommende findes at maatte forlænges til 60 Dage for hver.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Hans Rasmussen og Peter Hansen bestemmes til tredsindstyve Dage for hver. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Alle og Alle for En til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Herreds Extraret hertil indankede Sag aktioneres de Tiltalte, Møller Ludvig Petersen, Aftægtsmand Hans Rasmussen og forhenværende Gaardmand Peter Hansen for bedrageligt Forhold.

Saaledes som Sagen, der er indanket hertil alene efter de Tiltaltes Begjæring, foreligger nærværende Ret, er der kun Spørgsmaal om, hvorvidt de Tiltalte, af hvilke Ludvig Petersen er født den 8 Februar 1859, Hans Rasmussen den 27 Februar 1816 og Peter Hansen den 14 November 1818, og af hvilke Ingen ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, have gjort sig skyldige i den dem paasigtede Forbrydelse ved følgende Forhold, hvorom de maa anses tilstrækkelig overbeviste ved deres egen Tilstaelse, der stemmer med Sagens øvrige Oplysninger.

Da det kunde forudses, at den mindreaarige Tiltalte Ludvig

Petersen, der med sin Kurators, hans Svigerfaders, Tiltalte Hans Rasmussens Samtykke efter et af denne erhvervet Næringsbevis for egen Regning drev Møllenæring i den ham tilhørende Dalum Mølle, vilde være nødsaget til at opgive sit Bo til Konkurs, traf bemeldte Rasmussen i December Maaned f. A. Aftale med Ludvig Petersens Stedfader, Tiltalte Peter Hansen, der bor paa Heden ved Odense, om, at de vilde unddrage Kreditorerne nogle af Boets bedste Ejendele ved, at de bleve bragte hen til Peter Hansen, saaledes at det skulde hedde sig, at denne, hvem Ludvig Petersen skyldte Penge for Udlæg, havde faaet disse Gjenstande i Pant for bemeldte Gjæld. Efter at Ludvig Petersen var gjort bekendt med denne Aftale, bragte han ogsaa en Del af sine bedste Ejendele, nemlig 1 Klædeskab, 1 Sekretær, 1 Kommode, 1 Uhr samt en Del Sengklæder og en Del Garn m. v. hen til Peter Hansen, og da han den 4 Januar d. A. havde opgivet sit Bo til Konkurs, undlod han ved den samme og følgende Dag foretagne Registrering af Boets Ejendele, skjøndt advaret om ikke at forfølge Noget af, hvad han ejede, at opgive de Gjenstande, der vare henbragte til P. Hansen, ligesom saavel H. Rasmussen som P. Hansen, da de derom bleve afhørte, foregav, at de ommeldte af Ludvig Petersen til P. Hansen henbragte Gjenstande vare givne denne i haandfaaet Pant for Gjæld, indtil de omsider tilstode Sagens sande Sammenhæng. De oftnævnte Gjenstande ere bragte tilstede og vurderede til ialt 139 Kr. For det af de Tiltalte saaledes udviste Forhold findes de ved den indankede Underrettsdom af 20 Marts d. A. rettelig at være ansete hver for sig efter Straffelovens § 260, jfr. § 54, med en Straf, der skjønes passende bestemt for Tiltalte Ludvig Petersens Vedkommende til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og for de Tiltalte Hans Rasmussens og Peter Hansens Vedkommende (cfr. Straffelovens § 23) til Fængsel paa sædvanlig Fangekost hver i 40 Dage. — — — — —

Bemeldte Dom vil altsaa i det Hele være at stadfæste, dog saaledes, at Ordet „simpelt“, der, som det maa antages ved en Fejlskrift, er anført i Konklusionen foran Ordene „Fængsel paa sædvanlig Fangekost“, udgaar.

Nr. 87. Gaardejer **Niels Andersen Paaske** (Nellemann)

contra

Gaardejer **Morten Andersen Smed** m. Flere (Ingen).

betr. Citantens Forpligtelse til at afgive Jord til en Markvejs Regulering.

Hornum Herredsthings Dom af 2 Oktober 1880: De Indstævnte, Gaardmændene af Byrsted, Morten Andersen Smed, Peder Iversen, Niels Nielsen Risgaard og Severin Teilgaard bør under en daglig Mulkt af 2 Kr. til Aalborg Amts Fattigkasse for hver Dag, de sidde denne Dom overhørig, tilbageføre den af dem fra Citanten, Niels Andersen Paaskes Ejendom Matr. Nr. 4 i Byrsted borttagne Jord paa det ovenfor betegnede Grundstykke af samme, gjenopføre det sammesteds nedbrudte Dige, som det var før Nedbrydningen, samt ligeledes in solidum give Citanten Erstatning for den saaledes forvoldte Skade efter uvillige, af Retten paa deres Bekostning udmeldte Mænds Skjøn, men iøvrigt for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Den af Citantens Sagfører A. Bentzen om de Indstævntes Sagførers Procedure brugte utilbørlige Betegnelse „perfid“ bør dødt og magtesløs at være, og bør Prokurator Bentzen herfor erlægge en Bøde af 10 Kr. til Aalborg Amts Fattigkasse og lige saa meget til Justitskassen. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 April 1881: Citanterne, Gaardmændene Morten Andersen Smed, Peder Iversen, Niels Nielsen Risgaard og Severin Teilgaard, bør for Indstævnte, Gaardmand Niels Andersen Paaskes Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til den givne Mortifikation samt de Indstævntes Sagfører i 1ste Instans idømte Bøder bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. De idømte Bøder udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det med Føje antaget, at der ved de i Dommen nærmere anførte Vidneforklaringer er tilvejebragt et tilstrækkeligt Bevis for, at Citanten ved Mødet paa Aastedet i Sommeren 1878 maa anses at have meddelt sit Samtykke til, at det Stykke af den under Sagen omhandlede Vej, der skulde gaa over hans Lod, anlagdes med samme Linie som Sydgrændse og i samme Bredde, som var besluttet for den øvrige Del af Vejen, hvoraf fulgte, at en Del af hans Dige maatte sløjfes. Som en Følge heraf vil Citantens Paastand om, at de Indstævnte skulle tilpligtes at tilbageføre den ved det ny Vejanlæg bortgravede Jord og gjenopføre Diget, ikke kunne tages til Følge.

Heller ikke i Henseende til den af Citanten paastaaede Erstatning vil Overrettsdommen kunne forandres, i hvilken Henseende bemærkes, at det vel ikke med Dommen tør an-

tages, at Citanten ved det ovenberørte Møde er indgaaet paa uden Vederlag at afgive Jord m. m. til Vejens Regulering og Udvidelse, men at den ham tilkommende Godtgjørelse, hvis Fordeling imellem de Vedkommende maa afgjøres efter Lov af 14 April 1865 § 5 Nr. 5, ikke af ham vil kunne søges for det Hele og solidarisk hos de Indstævnte, der ikke have gjort sig skyldige i noget Overgreb overfor Citanten.

I Henhold til det Anførte og da det ligeledes maa have sit Forblivende ved den givne Mortifikation og de Citantens Sagfører i 1ste Instans idømte Bøder, vil Overrettsdommen i det Hele blive at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: Efter at et Udvalg af Veggerby Sogneraad den 19 Oktober 1876 havde i Medfør af Lov 14 April 1865 afholdt et Aastedsmøde i Anledning af en Klage fra nogle Lodsejere i Byrsted, betræffende en Markvej, der gaar over flere Lodsejeres Ejendomme, deriblandt ogsaa Indstævnte Niels Andersen Paaskes Ejendom Matr. Nr. 4 i Byrsted, langs hvis søndre Skjel den strækker sig et Stykke, afsagde Sogneraadet den 30 s. M. en Kjendelse, hvori det blandt Andet bestemtes, at Vejens Istandsættelse skulde finde Sted til medio Juni 1877, og at Vejen skulde udbedres og udvides til en Bredde af 8 Alen, samt at den dertil fornødne Jord — som det hedder — „formentlig“ skulde afgives for en Del af Indstævnte, der imidlertid havde nægtet sit Samtykke dertil. Denne Kjendelse blev under 17 November s. A. forkyndt for Indstævnte, uden at der dog blev forelagt ham den i fornævnte Lovs § 8 ommeldte Frist til at bringe Spørgsmaalet for Domstolene. Vejens Istandsættelse fandt imidlertid ikke Sted til den angivne Tid, fordi der var Strid om, hvor dens sydlige Linie rettelig skulde være, men i Sommeren 1878 indfandt Citanterne, Morten Andersen Smed, Peder Iversen og Niels Nielsen Risgaard, Alle af Byrsted, samt Sogneraadets Formand, Proprietær Petersen af Budsted, sig i Følge med en Landinspektør paa Marken langs Vejen, og efter at Indstævnte var bleven hidkaldt, afsatte Landinspektøren efter Matrikulskortet Vejens sydlige Grændselinie, saaledes at den rykkedes lidt længere mod Nord paa den Strækning, hvor Indstævntes Lød danner Vejens nordlige Grændse, hvoraf fulgte, at der paa denne Strækning blev lagt et Stykke af Vejens tidligere Areal til den langs Vejens sydlige Linie beliggende Ejendom. Da de ovennævnte Citanter i Forening med Citanten Severin Teil-

gaard af Byrsted derefter afsatte Vejen med en Bredde af 8 Alen langs den saaledes fastsatte Linie, toge de dertil Jord fra en Strimmel af Indstævntes Agermark og gjennembrøde og borttog paa en Strækning hans søndre Skjeldige, og Indstævnte har nu under nærværende Sag i 1ste Instans paastaaet Citanterne under Dagmulkt tilpligtede at tilbageføre den bortgravede Jord og gjenopføre Diget — idet han under Sagens Drift har opgivet, at Jordstrimmelens Arealstørrelse er 270 □ Alen og Diget nedbrudt i en Længde af 120 Alen — samt at betale ham Erstatning efter uvillige Mænds Skjøn og idømt Bøder efter Straffelovens § 296. Ved Underretsdommen ere Citanterne tilpligtede under en daglig Bøde af 2 Kr. til Aalborg Amts Fattigkasse at udføre det af Indstævnte paastaaede Arbejde samt paalagte at betale ham Erstatning for den ham ved Vejarbejdet tilføjede Skade efter uvillige af Retten paa deres Bekostning udmeldte Mænds Skjøn, men iøvrigt frifundne for hans Tiltale, hvorhos en af Indstævntes Sagfører om Citanternes Sagfører brugt Udladelse er bleven mortificeret og Indstævntes Sagfører i Medfør af Fr. 23 December 1735 § 2 anset med en Bøde af 10 Kr. til Aalborg Amts Fattigkasse og lige saa meget til Justitskassen, og Citanterne have derefter indanket Sagen her for Retten, hvor de ligesom i 1ste Instans principaliter have paastaaet Sagen afvist fra Underretten og subsidiært sig frifundne for Indstævntes Tiltale, hvorimod Indstævnte har paastaaet Underretsdommen stadfæstet, dog saaledes, at den hans Sagfører i 1ste Instans idømte Bøde bortfalder.

Citanternes Afvisningspaastand er støttet paa, at der ikke ved Sagens Inkamination for Underretten var fremlagt noget Situationskort og at det overhovedet ikke af Forligsklagens og Stævningen fremgik med tilstrækkelig Tydelighed, hvad Sagen angik; den ommeldte Paastand findes imidlertid ikke at kunne tages til Følge, da der senere under Sagens Drift er blevet fremlagt et af en Landinspektør affattet Kort med tilhørende Beskrivelse, som med tilstrækkelig Tydelighed betegner det omtvistede Vejstykke og imod hvis Rigtighed Citanterne ikke have fremsat nogen begrundet Indsigelse, ligesom det fremgaar af Proceduren, at det fra første Færd har været klart for begge Parter, hvad Sagen drejede sig om.

Hvad dernæst Sagens Realitet angaar, have Citanterne paa-beraabe sig, at de have handlet i Overensstemmelse med den ovennævnte Sogneraadskjendelse, der maatte være forbindende for Indstævnte, der formentlig ved ikke i rette Tid at paaanke samme maa anses at have akkviesceret ved den. Der maa imidlertid gives Indstævnte Medhold i, at den Omstændighed, at der, som ovenfor meldt, ikke er bleven fastsat nogen Frist, inden hvilken han skulde bringe Spørgsmaalet om sin Forpligtelse til uden Godtgjørelse at afgive Jord til Vejen for Domstolene, maa

medføre, at han ikke kan være udelukket fra nu at gjøre det. Da det fremdeles er in confesso, at Vejen, saaledes som den nu er udvidet, har en Bredde af 8 Alen, medens den — efter hvad der maa antages — tidligere har været et Par Alen smallere, og at Udvidelsen paa den omtvistede Strækning er sket ved at tage Jord fra Indstævnte, hvad der ikke i Loven af 14 April 1865 haves Hjemmel til at foretage imod Indstævntes Indsigelse, maa Sagens Afgjørelse bero paa, om Indstævnte, hvad Citanterne paa staa, kan anses at have givet sit Samtykke hertil. I denne Henseende har Sogneraadets Formand, ovennævnte Proprietær Petersen, under et Tingsvidne edelig forklaret, at han ved den ovennævnte, i Sommeren 1878 afholdte Forretning, efter at Landinspektøren havde paa Stedet afmærket den Linie, der nu danner Vejens Sydgrændse, og erklæret, at dette var det rette Skjel, spurgte Indstævnte, om han nu var fornøjet med denne Linie, og at Indstævnte hertil først svarede, at han vel skulde være det, og derpaa, da Petersen gjorde en Bemærkning om, at Saadant ikke var Mening, men at han vilde have et bestemt Svar, og derhos krævede de Tilstedeværende til Vidne paa, hvad der blev sagt, og gjentog sit Spørgsmaal, om Indstævnte var tilfreds med den nu afsatte Skjellinie, hertil svarede ja, hvorefter Linien blev afsat i sin fulde Længde, ligesom Petersen derpaa talte med Indstævnte og en anden tilgrændsende Lodsejer om Vejens Istandsættelse, med Hensyn til hvilken de alene udtalte et Ønske om, at Arbejdet udsattes, indtil Kornet var i Hus. Overensstemmende hermed har et andet Vidne, der var tilstede ved den omhandlede Lejlighed, og som iøvrigt efter Sagens Oplysninger er berettiget til Færdsel ad Vejen, edelig forklaret, at Indstævnte, der, forinden Landinspektøren afsatte Skjellet, havde været i Tvist med Citanterne om, hvor Vejens sydlige Grændse gik, ved den ommeldte Lejlighed erklærede sig tilfreds med, at Vejens sydlige Grændse kom til at gaa der, hvor Landinspektøren havde afmærket den, samt at der derefter særlig var Tale om, at et Dige paa eller ved Indstævntes Ejendom vilde blive over-skaaret af Vejen. Ved disse Vidnesbyrd, mod hvis Beviskraft der ikke fra Indstævntes Side er fremkommet nogen beføjet Indsigelse — idet der navnlig ikke kan gives ham Medhold i, at Vidnerne skulde være inhabile i Henhold til L. 1—13—17 — maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Indstævnte har samtykket i, at den af Landinspektøren ved den omhandlede Lejlighed afstukne Linie kom til at danne Vejens sydlige Grændse, og, som foran anført, er Vejarbejdet af Citanterne udført i Overensstemmelse hermed, og vel er det ikke ved Vidneforklaringerne oplyst, at Indstævnte ved den paagældende Lejlighed udtrykkelig har samtykket i, at Vejen over hans Ejendom gaves en Bredde af 8 Alen og at det fornødne Jordsmon hertil uden Godtgjørelse maatte tages fra ham, men ligesom det var en nødvendig Følge

af Flytningen mod Nord af Vejens sydlige Grændse, at ogsaa dennes nordlige Grændse maatte flyttes et tilsvarende Stykke mod Nord, hvorved den for en Del maatte falde ind paa Indstævntes Ejendom og hans ældre Skjeldige maatte gjennembrydes — hvad Indstævnte ved at samtykke i hin Flytning af den sydlige Grændse maatte anses ligeledes at have samtykket i — saaledes findes det efter de foreliggende Omstændigheder i det Hele at maatte statueres, at Indstævnte, der vidste, at Vejen iøvrigt ifølge Sogneraadets Kjendelse skulde være 8 Alen bred, og som maa antages ikke ved den omhandlede Lejlighed at have fremsat nogen særlig Fordring paa, at dens Bredde paa den Strækning, hvor den passerede hans Grund, skulde indskrænkes, eller at der skulde ydes ham en Godtgjørelse for Afstaaelsen af den ubetydelige Jordstrimmel, som paa denne Strækning vilde medgaa til at give Vejen samme Bredde som i dens øvrige Udstrækning, har ved denne Lejlighed stiltiende samtykket i, at Vejen ogsaa paa den nævnte Strækning og uden særlig Godtgjørelse til ham udvidedes til samme Bredde, som den iøvrigt skulde have.

Efter hvad saaledes er anført, kunne Citanterne ikke anses ved deres ovennævnte Fremgangsmaade at have paadraget sig noget Ansvar ligeoverfor Indstævnte, og de ville derfor være at frifinde for Indstævntes Tiltale i denne Sag.

I Henseende til den ved Underrettsdommen givne Mortifikation paa den ovennævnte, af Indstævntes Sagfører i 1ste Instants under Proceduren brugte Udladelse samt de bemeldte Sagfører i denne Anledning idømte Bøder, vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser i saa Henseende billiges, være at stadfæste.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 240.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Peder Frandsen (Defensor Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Frijsenborg-Faurskov Birks Extrarets Dom af 21 Marts 1882: Tiltalte Peder Frandsen af Svenstrup bør henhættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, hvoriblandt Salær

til Aktor, Prokurator Friis, 10 Kr. og Defensor, Overretssagfører Husted, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 Maj 1882: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Sælær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arbejdsmand Peder Frandsen for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han den 29 Januar d. A. er med en Vogn kjørt ind i Hammel Skov under Grevskabet Frijsenborg og har læsset en Del af en i Skoven henliggende Bøgebunke paa Vognen, hvormed han derefter kjørte bort, men han blev da antruffen af Skovfogden, efter hvis Paalæg han derpaa kjørte det stjaalne Træ, der er ansat til en Værdi af 1 Kr. 50 Ø., tilbage og aflæssede det, hvor han havde taget det.

Tiltalte har erkjendt, at det, idet han ikke i Skoven havde henliggende Træ, hvormed han kunde forvekle den ommeldte Bunke, stod ham klart, at denne ikke var ham tilhørende, og at han altsaa ved at tilegne sig deraf gjorde sig skyldig i Tyveri.

For sit anførte Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1840 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underretsdømmen rettelig anset efter Straffelovens § 228, og da Straffen efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, saaledes være at stadfæste.

Nr. 294. Højesteretssagfører Bagger

contra

Emil Andreas Andersen (Defensor Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 Septbr. 1882: Arrestanten Emil Andreas Andersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Leth og Nygaard, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Emil Andreas Andersen, der er født den 1 Marts 1858 og senest anset ved denne Rets Domme af 2 August og 3 December f. A. henholdsvis efter Straffelovens § 230, 1ste Led, og efter Lov 3 Marts 1860 § 1 under Et med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og efter Straffelovens § 231, 1ste Led, og § 251, samt efter § 1, jfr. § 5 i nysnævnte Lov af 3 Marts 1860 under Et med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, er under nærværende mod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have den 11te f. M. frastjaalet sin Søster Anna Johanne Andersen, hos hvem han var i Besøg, et Guld-armbaand med Etui, tilsammen af Værdi 50 Kr., samt en Assistentshusseddel af Værdi 8 Kr, hvilke Gjenstande laa frit fremme i Bestjaalnes Lejlighed. Den 13de s. M. indfandt Arrestanten sig paa Politikammeret og angav sig selv som skyldig i det omhandlede Tyveri, om hvilket Bestjaalne dengang alt havde gjort Anmeldelse til Politiet med Angivelse af Arrestanten som den formentlige Gjærningsmand. Som Bevæggrund til den saaledes af ham foretagne Selvangivelse har Arrestanten angivet, at han antog paa den Maade at kunne opnaa efter udstaet Straf at blive hjulpet til at rejse til Amerika. Som Følge af Foran-

staaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Mandagen den 23 Oktober.

Nr. 227.

Advokat Halkier

contra

Niels Peter Nielsen (Defensor Bagger),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Han Herreders Extrarets Dom af 9 Novbr. 1881: Tiltalte, forhenværende Detaillist paa Øland, Niels Peter Nielsen, nu af Hammer Sogn, bør hensættes i simpelt Fængsel i 12 Dage. Saa udreder han de af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Nors, og Defensor, Prokurator Mønsted, 12 Kr. til hver. Dommen at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 April 1882; Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Tiltalte ved den indankede Dom ikke er funden skyldig til Straf for en Del af det ham paasigtede Forhold, findes det efter de foreliggende Oplysninger derved at maatte have sit Forblivende. For sit i Dommen omhandlede Forhold med, ved Bortflytningen fra sin tidligere Ejendom at medtage en Kakkelovn og et Komfur, bliver han derimod at anse efter Straffelovens § 253 og hans Straf under Hensyn til § 23 at bestemme til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. Han vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger efter Overrettsdommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Niels Peter Nielsen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i tyve Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved

Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales forhenværende Detaillist Niels Peter Nielsen for be drageligt Forhold. Under en den 21 Januar 1881 paa den Tiltalte dengang tilhørende Ejendom Matr. Nr. 44, 45 og 38 b i Østerby paa Øland afholdt Fogedforretning blev der givet Overretsprokurator P. A. Petersen i Kjøbenhavn — der ifølge en af en tidligere Ejer af Ejendommen til ham den 10 November 1879 udstedt og den 22de s. M. thinglæst Obligation havde til Sikkerhed for et Tilgodehavende, stort 6000 Kr. med Renter og Omkostninger, Pant næsteffer en Aftægt og en Gjæld af 6000 Kr. i den nævnte Ejendom med Jorder og Bygninger, med mur- og nagelfaste Appertinentier, derunder Kakkelovne og Komfurindretninger, samt i Gjødning og Afgrøde, Leje og Interesse samt det Pantsattes Assurancesummer, Alt saaledes som Pantet da var og forefandtes eller senere maatte blive forøget eller forbedret — Udlæg til Fyldestgjørelse for hans Tilgodehavende med Renter og Omkostninger i den pantsatte Ejendom med Tilbehør, derunder 6 paa Ejendommen værende Kakkelovne og 2 Komfurindretninger sammesteds. Efter de Oplysninger, der ere tilvejebragte under nogle efter nærværende Sags Indankning for Overretten optagne Forhør, havde Tiltalte under Udlægsforretningen spurgt den Sagfører, der gav Møde for Udlægsrekvirenten, om der skulde gjøres Eksekution i Mere end, hvad der var pantsat, hvorhos han, da Sagføreren benægtede dette og den fungerende Foged derefter spurgte Tiltalte, om han havde nogen Indsigelse eller Protest at fremkomme med, hertil svarede, at det vidste han næsten ikke, da han kun ufuldkommen kjendte Petersens Obligation. Fogden oplæste derefter Obligationen for ham, og Tiltalte talte da bl. A. noget om et Komfur og en Kakkelovn, men da Fogden foreholdt ham, at disse efter Obligationens Ordlyd vare indbefattede under Pantsætningen, erklærede Tiltalte, at han ikke havde nogen Protest eller Indsigelse at fremsætte.

(Fortsættes).

Færdig fra Trykkeriet den 16 Novbr. 1882.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1882—83.

Nr. 35.

Mandagen den 23 Oktober.

Nr. 227.

Advokat Halkier

contra

Niels Peter Nielsen (Defensor Bagger).

Efter at der derefter var dekretet Udlæg i de ovennævnte Gjenstande og Udlægsforretningen, som det maa antages, oplæst for Tiltalte, tilkjendegav Fogden, efter hvad han og hans Vidner have ment bestemt at kunne erindre, Tiltalte Følgerne af at disponere over det Pantsatte, og vel har Tiltalte benægtet at have faaet nogen saadan Tilkjendegivelse, der heller ikke er tilført Fogedprotokollen, men Tiltalte har iøvrigt erkjendt, at han godt kjendte det Ansvar, en Rekvisit ifaldt, naar han disponerede over udlagt Gods. De udlagte Ejendele bleve derpaa ifølge Rekvisition af Detailhandler Foldberg i Kjøbenhavn, til hvem Prokurator Petersen under 29 Marts havde transporteret sin Obligation og den af ham ved Udlæget erhvervede Ret, stillede til offentlig Auktion, men ved den over samme den 24 Maj afholdte 3die Auktion blev der af Tiltalte fremsat forskjellige Indsigelser mod Auktionen og navnlig mod, at to af de udlagte Kakkellovne og det ene af de udlagte Komfurer realiseredes, idet han paastod, at bemeldte Kakkellovne og Komfur ikke vare indbefattede under det Prokurator Petersen ved Obligationen af 10 November 1879 stillede Pant, hvorhos han for det Tilfælde, at Auktionsrettens Kjendelse enten i sin Helhed eller for en Del skulde gaa ham imod, reserverede sin Ret i videste Omfang saavel mod Foldberg som imod Fogden. Ved den samme Dag afsagte Auktionsretskjendelse bleve Tiltaltes Indsigelser imod Auktionen og navnlig hans Protest mod Realisationen af de ovenmeldte Kakkellovne og Komfuret imidlertid forkastede, idet det ved Kjendelsen antoges, at Exekutionsforretningen, ved hvilken Tiltalte selv personlig

havde været tilstede, maatte blive at lægge til Grund for den videre Retsforfølgning, saa at Auktionen blev at afholde i Henhold til det ved Exekutionsforretningen Passerede, og Auktionen blev derpaa fremmet, hvorefter Detailhandler Foldberg lod sig den udlagte Ejendom med Tilbehør udlægge til Ejendom for det paa Auktionen gjorde højeste Bud af 10,020 Kr. Efter at Tiltalte imidlertid i Begyndelsen af Juli Maaned havde fraflyttet den ovennævnte Ejendom, anmeldte den Sagfører, der under Fogedforretningen havde givet Møde for Overretsprokurator Petersen og under Auktionsforretningen for Detailhandler Foldberg, for Politiet, at Tiltalte ved Bortflytningen havde af de udlagte Ejendele medtaget et Komfur, en Kakkellovn, to Døre til Gjæsteværelserne og en Dørlaas, samt at han havde bortbyttet en af de paa Ejendommen værende Kakkellovne mod en ringere Kakkellovn, og der blev da i denne Anledning mod Tiltalte indledet en kriminel Undersøgelse, hvorunder han vedgik, at han ved Bortflytningen havde medtaget en Kakkellovn og et Komfur, samt at han, dog efter hans Forklaring forinden Afholdelsen af Udlægsforretningen af 21 Januar, dels havde solgt to Gjæstekammerdøre og 3 Dør-laase, som hørte til Ejendommen, dels havde bortbyttet en sammesteds værende Kakkellovn mod en anden Kakkellovn, der dog efter hans Forklaring var lige saa god som den bortbyttede, og dels endelig havde solgt eller overladt Handelsbestyrer Holm, der boede i en i Tiltaltes tidligere Ejendom lejet Lejlighed en sammesteds henstaaende Kakkellovn, som Holm dog ifølge en af ham under Sagen afgiven Erklæring ikke har villet modtage.

Da der ikke har kunnet tilvejebringes anden Oplysning om, naar Tiltalte disponerede over de to sidstnævnte Kakkellovne samt over Gjæstekammerdørene og Dørlaasene, end hans egen Forklaring, maa denne blive at lægge til Grund ved Sagens Paadømmelse, og idet der herefter maa gaas ud fra, at hans Dispositioner over bemeldte Gjenstande have fundet Sted inden Afholdelsen af Udlægsforretningen af 21 Januar, kan det ikke anses godtgjort, at han derved har gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan paadrage ham Strafansvar. Hvad derimod angaar den Kakkellovn og det Komfur, som han ved sin Bortflytning fra sin tidligere Ejendom medtog, har han vel paastaaet, at disse Gjenstande ikke vare indbefattede under det Overretsprokurator P. A. Petersen ved Obligationen af 10 November 1879 givne Pant, i hvilken Henseende han nærmere har anbragt, at forhenværende Skibskapitain Valentin, af hvem han i sin Tid havde kjøbt den pantsatte Ejendom, havde sagt ham, at de ikke vare pantsatte med Ejendommen samt at de overhovedet ikke hørte til samme, hvorfor han ogsaa maatte købe dem særskilt af Valentin for særlig Betaling, men ligesom dette Anbringende er i Strid med Sagens øvrige Oplysninger, navnlig med Indholdet af Obligationen af 10 November 1879 samt det af Valentin til Tiltalte den

30 Juni 1880 udstedte Skjøde saavel som med den Forklaring, som Valentin under de efter Sagens Indankning for Overretten optagne yderligere Forhør har afgivet, og som navnlig gaar ud paa, at Ejendommen blev solgt Tiltalte med de deri værende Kakkellovne og Komfurindretninger, uden at den heromhandlede Kakkellovn eller det ovennævnte Komfur særligt omtaltes og uden at der blev betinget særkilt Betaling for samme, saaledes maatte det i ethvert Fald — efter at det under Fogedforretningen den 21 Januar 1881 var af Fogden betydet Tiltalte, at de heromhandlede Gjenstande henhørte under det Pantsatte, og der derefter var givet Overretsprokurator Petersen Udlæg i samme — være Tiltalte indlysende, at han var uberettiget til at medtage Gjenstandene ved sin Flytning.

Tiltalte, der er født i Aaret 1820, og som tidligere oftere har været straffet, navnlig i 1842 for Tyveri med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og ifølge Højesterets Dom af 6 Februar 1877, efter Analogien af Straffelovens § 252, med samme Art af Fængsel ligeledes i 4 Gange 5 Dage, vil for sit sidstomhandlede Forhold være at anse efter Straffelovens § 256, jfr. § 253, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdommen passende bestemt til simpelt Fængsel i 12 Dage.

Nr. 224. Sagfører **Østergaard** (Ingen)
 contra
 Brænderiejer **Chr. Andersen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittring, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tilstedes videre derpaa at tale

Nr. 236. Firmaet **Chr. Andersen & Co** (Ingen)

contra

Vinkyper **Chr. D. Jensen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittring, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tilstedes videre derpaa at tale.

Nr. 237. Højesteretssagfører Bagger

contra

Valdemar Petersen (Defensor Levinsen),

der tiltales for trykte Injurier mod Assessor i Københavns Kriminal- og Politiret Ipsen.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Juni 1882: De ovenfor citerede, for Citanten, Assessor i Københavns Kriminal- og Politiret Johannes Ipsen, fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte, den ansvarhavende Redaktør af Bladet „Herolden“ Valdemar Petersen, straffes med simpelt Fængsel i 3 Maaneder samt til det Offentlige betale de Retsgebyrer og det Stempelpapir, som skulde have været udredet og forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, samt i Salær til Overretsprokurator Jacobsen betale 30 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret

betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: I Nr. 43 af Bladet „Herolden“ for den 12 Marts d. A. findes under Overskriften: „Dommen over Fleron og Olesen“ en ikke med Navn forsynet Artikel, som begynder med at udtale, „at der er atter Lystighed i Kjøbenhavns Kriminalret“, og der som Kilde til denne Jubel omtaler den i St. Petersborg behandlede Rets sag mod 22 Nihilister, ved hvilken Lejlighed Dommersædet beklædtes af et Menneske ved Navn Daier, „der kaldte sig Dommer, men var — en Bøddel“, der „optraadte ikke som Dommer ikke som upartisk Leder af en Forhandling“, men „var lejet af Regjeringen til at lave en Række Dødsdomme“ og gav et Exempel paa Fornægtelse af al Ret, paa slavisk Lydighed overfor Foresatte“. Det bemærkes derpaa, at allerede forinden „har man havt tilstrækkelige Beviser paa, at danske Dommere ikke har savnet Evne og Villie til — om end i en mindre Maalestok — at give Daiers Rolle“, og derefter hedder det saaledes: „Blandt Andre har Hr. Ibsen i Kjøbenhavns Kriminalrets 4de Afdeling en Evne til at nærme sig Daier i Fuldkommenhed. Denne Hr. Ibsens Evne har lagt sig for Dagen i Sagen mod vore to Meningsfæller Fleron og Olesen. Det har saaledes ikke været den nævnte Dommer muligt at aflægge den Brutalitet i Tone og Tiltale, som fra umindelige Tider har været gængs i Kriminalretten. En Kriminalrets-Dommers Tilværelse er en Umulighed, naar han ikke er brutal. For at sikre sin Existens, for at sikre Forfremmelse til mere indbringende Embeder maa Dommeren betragte enhver Anklaget som Forbryder. — — —“

„— — — Naar man derfor siger, at Hr. Ibsen er brutal i sin Optræden mod Fleron og særlig imod Olesen, saa siger man ikke noget, der er i og for sig nedsættende; thi der gives neppe noget mere nedsættende end at beklæde en Stilling som Assessor i Kjøbenhavns Kriminalret — men saa siges det kun at være en Konsekvens af det System, Hr. Ibsen tjener. Systemet er nemlig Uretfærdighedens Hjul, der evig gaar rundt. I dette Hjul er Hr. Ibsen kun en Ege, og han maa følge med Hjulet, enten han vil eller ikke. Hr. Ibsen har som de andre Dommere gaaet Universitetets Skole igjennem, han forstaaer altsaa meget godt Forskjellen paa en politisk og en kriminel Forseelse. Hvis han havde Tilladelse til at vise noget af den Dannelse, som Folk fortæller os, Universitetet fabrikerer, saa fulgte det af sig selv, at han i sin Tiltale og hele Opførsel gjorde Forskjel paa en Mand*), der staaer anklaget for politiske Handlinger. Men selv om han har

*) Ordene: der staaer anklaget for Mord eller Tyveri og en Mand: ere udfaldne i Dommen.

denne Dannelse, tør han ikke vise den; — Systemet forbyder det! — — — Hr. Ibsen forstaaer saa godt som Nogen, at der er stor Forskjel paa at paavise det Fordærlige i det herskende sociale og politiske System og paa at ville kuldkaaste Forfatningen med Vold, og desuagtet dømmer han Fleron for det Sidste. Naar en Anklaget benægter Anklagens Rigtighed, saa er en Kriminalretsdommer ret i sit Es, thi han har da et Paaskud til at anvende alle de Tvangsmidler, der staa til hans Raadighed — — — Saalænge der ikke er overvældende Bevis for Rigtigheden af de officielle Referater, der opgives, svæver Dommen jo i Luften, men dette har ikke forhindret, at Fleron fik 18 Maaneders Forbedringshusarbejde. Olesen har benægtet den Betydning, Politiets Referenter har villet lægge i hans Ord, men — — — og saa fandt Dommeren sin ømme Samvittighed beroliget og idømte Olesen den højeste Vand- og Brødstraf — — — For en forhærdet Assessor i Kriminalretten, der er vant til at anvende den moderne Tortur i alle Grader, kan det synes en ligegyldig Ting, at han er brutal imod et Par Mænd, som han har faaet Ordre til at dømme. Det er ham ligegyldigt, at han lader dem behandle som de groveste Forbrydere, indelukke i mørke Skabe i hele Timer, transportere i den bekendte Torturvogn og paa mange andre Maader legemlig og aandelig lader dem mishandle, men for os Andre er dette ikke ligegyldigt“. Da nu Citanten, Assessor i Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret Johannes Ipsen, har anset de saaledes citerede Udladelser i det nævnte Blad for at være i høj Grad fornærmelige for sig, har han efter erhvervet Bevilling til fri Proces ved den for ham beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Jacobsen, under nærværende Sag paastaat Indstævnte, Valdemar Petersen, som ansvarhavende Redaktør af bemeldte Blad anset med Lovens strengeste Straf efter Straffelovens § 216, jfr. § 215, eller i alt Fald § 217, de paagjældende Udladelser kjendte døde og magtesløse og Indstævnte tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Overretsprokurator Jacobsen, som derhos har paastaat Refusion af et Beløb af 83 Øre for Berømmelse af Sagen til Forligsmægling. Da Indstævnte, efter at have faaet Udsættelse i Sagen, er udebleven uden at tage til Gjenmæle og saaledes maa antages at have erkjendt, at der ved de omhandlede Udladelser er sigtet til Citanten trods Navnets lidt forskjellige Stavemaade, og da disse Udladelser derhos maa siges i deres Helhed at være i høj Grad fornærmelige for denne, uden at det selvfølgelig i saa Henseende kan komme i nogensomhelst Betragtning, at den Optræden, hvorfor Citanten beskyldes, i Artiklen siges kun at være Konsekvens af det System, Citanten tjener, og at det derfor udtales, at der ikke siges noget overfor Citanten, der i og for sig er nedsettende, vil Indstævnte, idet Udladelserne findes at maatte

henføres dels under Straffelovens § 216, jfr. § 215, dels under dens § 217, blive at anse med en Straf af simpelt Fængsel i 3 Maaneder, hvorhos Udladelserne ville være at mortificere.

Tirsdagen den 24 Oktober.

Nr. 284.

Etatsraad Buntzen

contra

Anders Pedersen (Defensor Bagger),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Nykjøbing Herreds Extrarets Dom af 8 April 1882: Tiltalte, Skomager Anders Petersen af Nykjøbing Landsogn, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa bør han og udrede alle af denne Sags Undersøgelse og Aktioneren lovlige flydende Udgifter, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Andresen og Jensen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 August 1882: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Seidelin og Herforth, betaler Tiltalte, Skomager Anders Pedersen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Højesteretssagfører Bagger 30 Krøner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, i 1ste Instants ved Extraretten for Nykjøbing Herred paa Falster paakjendte Sag aktioneres Tiltalte, Skomager Anders

Pedersen, for bedrageligt Forhold, og er der i saa Henseende ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt i Sagen fremkomne oplyst Følgende:

Da Tiltalte, som havde unddraget sig Forsørgelsen af sin Hustru og deres fælles Børn og som derfor ved Maribo Amts Resolution af 7 Februar 1874 var tilpligtet at udrede et Bidrag af 80 Kr. aarlig til deres Underhold, stod til Restance med det den 1 Januar d. A. forfaldne halvaarlige Bidrag, blev det paa-lagt vedkommende Sognefoged at indfordre og i fornødent Fald ved Udpantning at inddrive det skyldige Beløb 40 Kr. Under den af Sognefogden derefter foretagne Udpantningsforretning op-gav Tiltalte imidlertid, at han aldeles Intet ejede, hvori der kunde gjøres Udlæg, og Forretningen blev derfor sluttet som forgjæves. Da der imidlertid opstod Formodning om, at Tiltalte ejede Mere end af ham foregivet, blev en ny Forretning den 31 Januar d. A. foretagen hos ham, under hvilken der blev iværksat Udpantning i forskellige Klædningsstykker og andre Gjenstande, paa hvilke Tiltalte efter Opfordring af Sognefogden selv gav Anvisning, og som bleve vurderede til et Beløb af ialt 66 Kr. 25 Øre — af hvilke Gjenstande imidlertid et til 16 Kr. vurderet Klædeskab af Tiltalte blev opgivet at tilhøre en Trediemand, hvilket ogsaa har vist sig at være rigtigt —, medens der leveredes Tiltalte foruden Seng og Sengklæder og de Klædningsstykker, han var iført, end-videre en Del Værktøj til Værdi ca. 50 Kr. samt nogle yderligere Klædningsstykker og mindre Gjenstande af en Værdi tilsammen omtrent 20 Kr. De udlagte Gjenstande forbleve i Tiltaltes Værge og blev det under Forretningen betydet ham, at han skulde være ansvarlig for dem og ikke maatte disponere over dem, men des-uagtet solgte han forskellige af de udlagte Gjenstande, efter hans Opgivende for tilsammen ca. 34 Kr., hvilket Beløb han har for-brugt. Medens der nu ikke her for Retten bliver Spørgsmaal om at anse Tiltalte med Straf, fordi han under den først afholdte forgjæves Udpantningsforretning foregav Intet at eje, hvori der kunde gjøres Udpantning, allerede af den Grund, at han ikke for dette Forhold er anset med Straf ved Underretten og dennes Dom alene er indanket efter Tiltaltes Begjæring, findes han, der er født den 31 Januar 1837 og ikke funden forhen straffet, der-imod med Rette ved Underrettsdommen for at have disponeret over en Del af de den 31 Januar udlagte Gjenstande anset efter Straffelovens § 253, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage efter Omstændighederne findes passende — vil denne Dom i det Hele være at stadfæste.

Nr. 252.

Etatsraad Buntzen

contra

Olivia Petrea Vilhelmine Hjorth og Susanne Olsen,

Indsidder Jesper Nielsens Hustru

(Defensor Halkier),

der tiltales for Tyveri, Sidstnævnte tillige for Hæleri.

Baag Herreds Extrarets Dom af 21 Marts 1882: De Tiltalte Olivia Petrea Vilhelmine Hjorth af Søholm og Susanne Olsen, Indsidder Jesper Nielsens Hustru af Poulshus, bør hen-sættes i Fængsel paa Vand og Brød respektive i 2 Gange 5 Dage og i 8 Dage samt in solidum udrede alle af Førstnævntes Arrest og denne Aktion lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Kramer, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Schmidt, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 Juni 1882: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Tiltalte Olivia Petrea Vilhelmine Hjorth bestemmes til 3 Gange 5 Dage og for Tiltalte Susanne Olsen, Indsidder Jesper Nielsens Hustru, til 2 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Maag og Bloch, betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at erindre,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Etatsraad Buntzen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-værende, i 1ste Instants ved Baag Herreds Extraret paadømte Sag sigtes de Tiltalte Olivia Petrea Vilhelmine Hjorth og Susanne Olsen, Indsidder Jesper Nielsens Hustru, for Tyveri, Sidstnævnte tillige for Hæleri. Ved de Tiltaltes egne Tilstaelser og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at Tiltalte Olsen, kort efter at Tiltalte

Hjorth i Juni 1881 var kommen i Tjeneste hos Forpagter Fabricius paa Søholm, opfordrede denne Tiltalte til at stjæle Fløde til sig under Løfte om til Gjengjæld at ville vadske og malke for hende udeu Betaling, og at Tiltalte Hjorth i Henhold hertil i Resten af bemeldte Aar i mange forskellige Gange fra Steder, hvortil hun havde uhindret Adgang, har frastjaalet bemeldte sin Husbond dels Fløde, som hun vil have tilegnet sig ved at opsamle Rester fra Flødespandene efter disses Tømning, dels Mælk, Brød, Ost og Smør, hvilket Alt tilsammen under Sagen er ansat til en Værdi af ca. 10 Kr. og af hende blev foræret til Tiltalte Olsen, som efter Aftale med hende undertiden selv afhentede det Stjaalne fra hendes Kammer paa Søholm, og som vidste eller i alt Fald havde sikker Formodning om, at hvad Tiltalte Hjorth leverede hende af Fløde, Mælk og Brød, var stjaalet af denne Tiltalte. Som Følge heraf ville de Tiltalte, af hvilke Hjorth er født den 28 September 1862 og 3 Gange tidligere straffet for Ejendomsindgreb, senest ifølge Bornholms vestre Herreds Extrarets Dom af 15 Juli 1880 efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 61, 3 og 21 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, medens Olsen er født den 15 Juli 1839 og ikke funden forhen straffet, være at anse efter Straffelovens § 228, for Olsens Vedkommende tildels sammenholdt med § 52, og sidstnævnte Tiltalte tillige efter § 238, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød, Tiltalte Hjorth i 3 Gange 5 Dage og Tiltalte Olsen i 2 Gange 5 Dage. Underrettsdommen, hvorved de Tiltalte ere ansete med lige Fængsel, Hjorth i 2 Gange 5 Dage og Olsen i 8 Dage -- -- vil med den angivne Forandring i Straffetiderne være at stadfæste.

Nr. 229.

Etatsraad Buntzen

contra

Jens Christian Andersen Dybdahl (Defensor Halkier),
der tiltales for Kvaksalveri.

Hjerm-Ginding Herreders Extrarets Dom af 18 Novbr. 1881: Tiltalte Jens Christian Andersen Dybdahl bør hensættes i simpelt Fængsel i 4 Maaneder samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Poulsen, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Brask, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 Marts 1882: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til henholdsvis 20 Kr. og 15 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Kancelliraad Møller, betaler Tiltalte 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Halkier 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Jens Christian Andersen Dybdahl, der er født i Aaret 1849 og tidligere har været straffet 3 Gange for Kvaksalveri, senest ifølge Højesteretsdom af 15 Marts 1880 med simpelt Fængsel i 3 Maaned, sigtes under denne Sag paany for den nævnte Forseelse. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han, der forgjæves havde ansøgt om Eftergivelse af den ham ved bemeldte Højesteretsdom idømte Straf og først den 29 August 1880 blev anholdt til sammes Afsoning, i Tidsrummet fra Højesteretsdommens Afsigelse til sin nævnte Anholdelse har i betydeligt Omfang udøvet ulovlig Lægevirkomhed, for hvilken der, efter at han under sin Fængsling i Medfør af titnævnte Dom havde vedgaaet sig skyldig deri, blev beordret Aktion imod ham, uden at Sagen blev fremmet, da den udtagne Stævning paa Grund af hans Omflakken, trods flere Forsøg, ikke kunde blive forkyndt for ham, samt at han, efter at være løsladt af Fængslet efter Straffens Udstaaelse, atter har i et meget stort Omfang drevet bemeldte Virksomhed, fornemmelig i Ringkjøbing og Randers Amter, og navnlig ogsaa taget Syge i formelig Kur ved mange Gange at tilse de samme Personer eller lade dem komme til sig, ligesom han ogsaa i forrige Aars Vinter og Forsommer ved iøjnefaldende, af Attester fra Forskjellige om at være helbredede eller bedrede ved hans Behandling ledsagede Bekjendtgørelser i offentlige Blade har opfordret Publikum til at henvende sig til ham angaaende Lægeraad. Tiltalte har til sin Undskyldning paaberaabt sig, at der, som ogsaa anført i de nævnte Bekjendtgørelser, er visse Sygdomme, for hvilke han ikke giver Raad, samt at han kun giver saadanne Syge Raad, der i

længere Tid have været behandlede af autoriserede Læger, hvilket ligeledes findes anført i de ovenmeldte Avisinserater; men ligesom det sidstnævnte Anbringende efter de under Sagen afgivne Vidneforklaringer er urigtigt, hvad Tiltalte ogsaa maa anses at have erkjendt i Forhørene, saaledes kan der saa meget mindre tages noget Hensyn til, hvad han endvidere har anbragt om, at han ikke forlanger Betaling for sine Kure, som han har erkjendt at have havt sit Udkomme af den omhandlede Virksomhed. Iøvrigt er der ikke under Sagen oplyst noget Tilfælde, hvori den af Tiltalte udøvede Lægevirksomhed bestemt kan paavises at have medført direkte Skade for Paagjældende.

For sit ommeldte Forhold er Tiltalte ved Underrettsdommen rettelig anset efter Frd. 5 Septbr. 1794 § 5, cfr. Lov 31 Marts 1854, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til simpelt Fængsel i 4 Maanedere, og bemeldte Dom, ved hvilken det ligeledes retteligen er paalagt Tiltalte at udrede Aktionens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste.

Onsdagen den 25 Oktober.

Nr. 216.

Advokat Klubien

contra

1) **Christen Hansen** og 2) **Jørgen Christian Rasmussen Hallander** (Defensor for Nr. 1 Nullemaun, for Nr. 2 Hansen).

der tiltales, Førstnævnte for Falskmøntneri og Bedrageri, Sidstnævnte for Falskmøntneri eller Meddelagtighed i denne Forbrydelse.

Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 5 April 1882: Arresteranterne Christen Hansen og Jørgen Christian Rasmussen Hallander bør hensættes til Forbedringshusarbejde, Førstnævnte i 2 Aar og Sidstnævnte i 1 Aar. Saa udreder Arresteranterne og En for Begge og Begge for En alle Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Kammerraad, Sagfører Esmann, 20 Kr. og til Defensorerne, Overretssagførererne Lund og Kjær, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 Maj 1882: De Tiltalte Christen Hansen og Jørgen Christian Rasmussen Hallander

bør hensættes, den Første til Forbedringshusarbejde i 3 Aar og den Sidste til Tugthusarbejde i 2 Aar. I Henseende til Aktiøns Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktør for Overretten, Prokurator Isaacsen, i Salær 25 Kr. og de to Defensorer sammesteds, Prokurator Fasting samt Justitsraad Neckelmann, hver 20 Kr., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Advokaterne Klubien og Nellemann samt Højesteretssagfører Hansen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Skomagersvend Christen Hansen for Falskmøntneri og Bedrageri og Drejersvend Jørgen Christian Rasmussen Hallander for Falskmøntneri eller Meddelagtighed i denne Forbrydelse. Efter at der i Midten af Januar Maaned d. A. af forskjellige Næringsdrivende i Aarhus var til Politiet sammesteds indleveret en Del af dem i deres respektive Forretninger modtagne falske Penge, nemlig to Femogtyve-Ørestykker af svensk Præg og nogle En-Kronestykker, hvoraf et var af svensk Præg, et af norsk Præg og Resten danske, anmeldte Tiltalte Hallander den 20de s. M. paa Politistationen, at han, der i omtrent 6 Uger havde boet hos Medtiltalte Hansen, uden herfor at yde andet Vederlag end af og til Bidrag til den fælles Husholdning, men samme Dags Morgen havde af Hansens Hustru faaet Tilkjendegivelse om, at han strax maatte flytte, og som herefter ikke mente at skyldte dem nogen Skaansel, havde Hansen mistænkt for at have forfærdiget falske Penge, hvorhos han til den over ham i den Anledning optagne Rapport anførte forskjellige Omstændigheder, hvorpaa han støttede denne Mistanke, og da der strax i Begyndelsen af den derpaa paabegyndte Undersøgelse fremkom Indicier, der tydede paa, at de Tiltalte i Forening havde givet sig af med Forfærdigelsen af falske Penge, blev Undersøgelsen ogsaa rettet imod Hallander, der ligesom Hansen blev belagt med Arrest.

Under denne Undersøgelse har Tiltalte Hansen afgivet en Tilstaaelse, der gaar ud paa Følgende: Omtrent 14 Dage efter

at Hallander var flyttet ind til Tiltalte, foreslog han denne, at de skulde prøve paa at lave Penge, idet han erklærede, at det var noget, som han før havde gjort, og at det godt kunde gaa, og da Tiltalte, der paa Grund af sine trange Kaar ikke kunde modstaa Fristelsen, gik ind paa Forslaget, talte de i nogen Tid derefter jevnlige derom; Hallander meddelte Tiltalte, at han i sin Tid i Kjøbenhavn havde støbt Markstykker i Gibs, men havde hørt, at det var bedre i Læder, navnlig saaledes, at Formen blev presset i en Skruestik, hvorfor Tiltalte, efter at de forgjæves havde søgt at faa en saadan tillaans dels hos en Tømrer dels hos to andre Personer, til hvilke Sidste Hallander henvendte sig i dette Øjemed, købte en Skruestik, med hvilken de da i Forening søgte at presse en Form af et Femogtyve-Ørestykke i Læder, hvilket imidlertid mislykkedes. De Tiltalte aftalte da at forsøge med Gibs, og i Henhold hertil købte Tiltalte for 5 Øre Gibs samt efter Hallanders Anvisning et Stykke engelsk Tin, hvorpaa Hallander, medens Tiltalte, der var ukjendt med Fremgangsmaaden, saa til, af Gibs, som han opløste i Vand og hældte ud i et lille Æskelaag eller muligt i en Tændstikæske, lavede en Form, hvori der skulde kunne støbes flere Femogtyve-Ørestykker ad Gangen, men som imidlertid ved Adskillelsen af de to Gibs-plader, hvoraf den bestod, gik itu. Efter at have prøvet nogle Gange med saadanne større Forme, uden at det vilde lykkes, begyndte de at lave Forme, ligeledes til Femogtyve-Ørestykker, i Tændstikæsker eller Papæsker, som Tiltalte klistrede sammen, og tilsidst i smaa firkantede Zinkæsker; Kompositionen smeltede Hallander i Begyndelsen i en Kasserolle, som Tiltalte kort Tid forud havde købt, efter sit Anbringende dog i et andet Øjemed, men senere i et Stykke Jernblik, som Hallander havde bøjet saaledes, at det kunde benyttes som Smelteske, og benyttede dertil foruden det ovennævnte engelske Tin et Stykke af et gammelt Zink-nedløbsrør, der havde ligget i længere Tid i Gaarden udenfor Kjøkkenet og som en af dem tog, hvorpaa Hallander hældte Sammensmeltningen, hvori der ogsaa var kommet noget knust Glas, ud i noget Sand paa Gulvet for at rense den. Efter flere forgjæves Forsøg med Femogtyve-Ørestykker, dels danske, dels syenske, lykkedes det dem omsider at forfærdige et saadant med svensk Præg, som Tiltalte troede at kunne give ud, og som han ogsaa gav ud hos en Fabrikant for Tobak, ligesom han ogsaa antager, at han, uden at vide det, er kommen til at udgive en anden lignende falsk Mønt, som han havde lagt i sin Portemonnaie, men senere har savnet. De Tiltalte vare imidlertid blevne enige om, at det ikke kunde nytte at fortsætte med Forfærdigelsen af Femogtyve-Ørestykker, og de gik derfor over til at forme og støbe En-Kronestykker, hvilket blev udført paa samme Maade, dog at Hallander dertil benyttede en ny Komposition, hvortil han havde købt noget Zink i Byen, samt desuden brugte det bedste

af den første Legering foruden et Par gamle, Tiltalte tilhørende Skeer, men uagtet de lavede forskjellige Forme, vilde det fremdeles i nogen Tid ikke lykkes at faa Mønterne tilstrækkelig fuldkomne, indtil de tilsidst fik to En-Kronestykker, der vare taalelig gode, og da de vare komne saa vidt, ophørte Hallanders Deltagelse i Forsøgene, der derefter fortsattes af Tiltalte alene. Af de Kronestykker, som Tiltalte derefter forfærdigede uden Hallanders Medvirkning, udgav han den 15 Januar d. A. 7 Stykker hos forskjellige Næringsdrivende, medens det derimod er ham ubekjendt, om Hallander har udgivet nogle af de af dem i Forening forfærdigede falske Mønter, navnlig de to ovenmeldte En-Kronestykker, som en Dag, da de stode og talte om dem, og der netop kom Nogen tilstede, bleve puttede tilside, uden at Tiltalte ved, hvor de senere vare blevne af, om Hallander havde faaet dem eller Tiltalte mulig ved en Fejltagelse var kommen til at smelte dem. Da Tiltalte, efter at hans Hustru, som meldt, om Morgenen den 20de s. M. havde tilkjendegivet Hallander, som Tiltalte længe havde været kjed af, og som tilsidst var bleven dem for ondskabsfuld og nærgaaende, at denne strax maatte flytte fra dem, frygtede for, at Hallander i Fuldskab skulde forsnakke sig og røbe, hvad de havde havt for, og han desuden indsaa, at det ikke vilde gaa godt ret længe, bestemte han sig til at høre op med den heromhandlede Virksomhed og lagde i den Anledning om Eftermiddagen nogle af de dertil benyttede Gjenstande samt 22 Stkr. falske En-Kronestykker — som han alene havde forfærdiget, men ikke turdet give ud, fordi de ikke forekom ham at være gode nok — i en Blikkasse, som han indsvøbte i et Stykke Linned og et Par Aviser og derpaa gik bort med i den Hensigt at kaste det Hele i Havet, men da han ikke kunde finde Lejlighed til ubemærket at gjøre dette, skjulte han Pakken paa den saakaldte Knudrisbakke, for senere om Aftenen at tage den og kaste den i Havet. Forinden han fik dette Sidste udført, blev han imidlertid anholdt, og et Par Dage efter blev Pakken funden af en Dreng og afleveret til Politiet. Af de i Pakken nedlagte 22 falske En-Kronestykker vare de 21 af dansk Præg med Aars-tallet 1875 og et af svensk Præg med samme Aars-tal.

Tiltalte Hallander, hvis Forklaringer under Sagen i det Hele have været vaklende og tilbageholdne samt tildels usandsynlige og modsigende, afgav i det første over ham optagne Forhør en Forklaring, der navnlig gik ud paa, at han en Dag kort Tid, efter at han var kommen til at bo hos Hansen, paa dennes Spørgsmaal om, for hvilket Forhold han tidligere havde været straffet, havde indbildt Hansen, at det havde været for Falskmøntneri, og at han, der tidligere havde beskjæftiget sig en Del med at støbe i Gibs, havde, da Hansen under deres videre Samtale yttrede Ønsket om at kunne støbe forskjellige Gjenstande for at forhandle saadanne til Folk paa Landet, tilbuddt at lære Hansen,

hvorledes man støbte i Gibs. Kort efter havde Hansen købt noget Gibs og efter Tiltaltes Vejledning deraf i en Tændstikæske lavet en Form til Støbning af et Femogtyve-Ørestykke samt i en Kasserolle paa Komfuret i Køkkenet smeltet noget gammelt Metal, nemlig nogle itubrukne Skeer og et Stykke Zink af en Vaske-rende, og derefter støbt det i Formen. Den saaledes fremkomne Mønt var imidlertid saa ufuldkommen, at det næsten ikke var til at se, hvad den skulde være. Hensigten med dette Forsøg, som var det eneste, hvori Tiltalte havde havt Del, var imidlertid, efter hvad Tiltalte og Hansen talte om, ikke at opnaa Fuldkommenhed i at forfærdige Penge, men kun, at Hansen kunde lære at støbe saadanne Ting, som ovenfor er ommeldt, navnlig Skeer, men Tiltalte vidste, at Hansen havde fortsat Forsøgene, idet han den følgende Dag havde vist Tiltalte et andet Femogtyve-Ørestykke, som han havde støbt, og som kun var en Del ufuldkomment i Kanten ved Smeltehullet. Tiltalte havde vel ikke senere set Hansen i Færd med at støbe, men derimod havde han, efter Anmodning af Hansen om at skaffe denne noget Zink til at støbe Skeer af, købt omtrent $2\frac{1}{2}$ Ø Zink og leveret Hansen, hvem han havde skyldt et lille Pengebeløb, som han paa den Maade havde afbetalt.

(Fortsættes).

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretaire.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1882—83.

Nr. 36-37.

Onsdagen den 25 Oktober.

Nr. 216.

Advokat Klubien

contra

1) Christen Hansen og 2) Jørgen Christian Rasmussen Hallander (Defensor for Nr. 1 Nellemann, for Nr. 2 Hansen).

I de senere Forhører har Tiltalte Hallander imidlertid, dog ikkun successive og under stadigt Forehold fra Forhørsdommernes Side af de Modsigelser, hvori han udviklede sig, og de Usandsynligheder og tildels aabenbare Urigtigheder, hvormed han stadig fremkom, tilstaaet, dels at han, naar det imellem de Tiltalte hed sig, at han lærte Hansen at støbe Penge, for at denne derefter kunde støbe Skeer, ikke var saa enfoldig, at han jo godt kunde indse, at Hansen havde Andet i Sinde, nemlig dersom det lykkedes tilstrækkelig, da at benytte sig deraf og blive Falskmøntner, dels at han, uagtet han saaledes ikke nærede nogen Tvivl om, i hvilket Øjemed Hansen gjorde Forsøg paa at støbe Penge, havde ydet ham en noget videregaaende Bistand derved, end af ham først forklaret, idet han nemlig ikke blot havde vejledet Hansen og bl. A. sagt ham, at det ikke kunde gaa an at bruge Tin alene, eftersom dette vilde blive for dyrt, og at der derfor maatte blandes Zink eller Bly derimellem, men ogsaa taget aktiv Del i de to første Støbninger, der dog begge mislykkedes, da den smeltede Masse første Gang løb igjennem Formen ned paa et underneden staaende Bord, og Resultatet den anden Gang kun blev den ovenfor ommeldte, aldeles ubrugelige Mønt, ligesom han ogsaa paa forskellige Steder havde, skjøndt forgjæves, søgt at faa tillaans en Skruestik, for ved Hjælp af denne at faa presset en Form til en Mønt i Læder, hvorhos han ogsaa af og til havde bistaet Hansen under dennes senere Forsøg, idet han nemlig dels en Dag uopfordret havde klippet eller savet den oven-

ommeldte, af ham indkjøbte Stykke Zink, som Hansen, efter hvad han vidste, vilde have smeltet sammen, i smaa Stykker, dels havde været Hansen behjælpelig med at tildanne det af denne omførklarede Stykke Jernblik saaledes, at det kunde bruges som Smelte-ske, samt med Forfærdigelsen af andre Forme til Støbning, imedens han dog ikke havde taget Del i disses Fuldførelse eller Benyttelse, saa lidt som i Udgivelsen og Udbyttet af de af Hansen forfærdigede falske Penge.

Medens det nu herefter ikke imod Tiltalte Hallanders Benaegtelse kan for hans Vedkommende anses godtgjort, at det er efter hans Forslag og Tilskyndelse, at det ovenomhandlede Falskmøntneri er paabegyndt, findes det derimod ved den af ham afgivne Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder, deriblandt navnlig Tiltalte Hansens Forklaringer, der i væsentlige Punkter bestyrkes ved Sagens øvrige Omstændigheder og i det Hele bærer Troværdighedens Præg, at maatte anses efter Omstændighederne tilstrækkelig godtgjort, at Hallander, navnlig i den første Tid, har taget en meget væsentlig Del i det af Hansen vedgaaede Falskmøntneri, og at det navnlig maa tilskrives hans Vejledning og Virksomhed, at de første nogenlunde vellykkede falske Mønter bleve forfærdigede, og at det efterhaanden lykkedes Hansen at opnaa en saadan Færdighed i Forarbejdelsen, at han blev i Stand til derefter at fortsætte Virksomheden paa egen Haand, og Tiltalte Hallander vil herefter samt idet der efter D. L. 1—15—1 intet Hensyn vil kunne tages til hans senere Forsøg paa i flere Punkter at modificere sin engang afgivne Tilstaaelse, i Medfør af Straffelovens § 47, 1ste Punktum, for sit ovenomhandlede Forhold blive at straffe som Gjærningsmand. Forsaavidt Tiltalte Hansen tillige tiltales for Bedrageri, er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han i Slutningen af November og Begyndelsen af December Maaned f. A. har for ialt 9 Kr. pantsat 3 Par Støvler, der af Forskjellige vare leverede ham til Reparation. Iøvrigt har Tiltalte udsagt, at det ikke havde været hans Hensigt at besvige Ejerne, men at han vilde have indløst og tilbageleveret Støvlerne, hvilket han havde tænkt at ville blive i Stand til, naar han kom tilbage fra en paatænkt Rejse, som han imidlertid ved sin Anholdelse blev forhindret i at foretage. De paagjældende Støvler ere bragte tilstede under Sagen og udleverede de respektive Ejere, og om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen.

De Tiltalte, af hvilke Hansen er født i Aaret 1852 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, medens Hallander, der er født i Aaret 1835, gjentagne Gange har været straffet, ibl. A. ifølge Kjøbenhavns Kriminal- og Politiretsdom af 6 Decbr. 1870 for 4de Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232 samt for Betleri med Tugthusarbejde i 2 Aar, hvorefter han i Aaret 1879 er straffet dels for Bedrageri og Betleri med Fængsel paa

Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, dels for Betleri med samme Art Fængsel i 5 Dage, ville for deres ovenfor omhandlede Forhold være at anse: Hansen efter Straffelovens § 264, tildels sammenholdt med § 14 i Møntloven af 23 Maj 1873, samt efter § 253, og Hallander efter Straffelovens § 264, jfr. § 47, 1ste Punktum, samt tildels sammenholdt med Møntlovens § 14. Den Straf, som de Tiltalte efter de nævnte Lovbestemmelser have forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder at burde bestemmes for Hansen til Forbedringshusarbejde i 3 Aar og for Hallander til Tugthusarbejde i 2 Aar.

Nr. 281.

Advokat Nellemann

contra

Hans Nielsen (Defensor Klubien),

der tiltales for det i Straffelovens § 173 omhandlede Forhold og for uterligt Forhold.

Næstved Kjøbstads Extrarets Dom af 26 Juli 1882: Tiltalte, Uhrmagersvend Hans Nielsen, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa udreder han og alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder til Aktor, Prokurator Thomsen, og Defensor, Prokurator Larsen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 August 1882: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Nielsen og Casse, betaler Arrestanten, Uhrmagersvend Hans Nielsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom omhandlede Forhold findes han efter de foreliggende Oplysninger ikkun at kunne anses efter Straffelovens § 176, jfr. § 173, og Straffen vil kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Tiltalte vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger efter Dommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Hans Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i sex Gange fem Dage samt udrede

Aktionens Omkostninger, derunder de ved Lands- over- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokaterne Nellemann og Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten, Uhrmagersvend Hans Nielsen, der er født den 3 Juni 1848, og som ikke er funden tidligere straffet, er under nærværende, fra Næstved Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag tiltalt for det i Straffelovens § 173 omhandlede Forhold og for uterligt Forhold, og er det i saa Henseende ved hans egen Tilstaaelse, der stemmer med det iøvrigt Oplyste, godtgjort, at han en Dag i Juni Maaned d. A. har først befølt et den 6 Januar 1872 født Pige- barn paa ulovlig Maade, derpaa lagt hende paa sin Seng og søgt at faa sit mandlige Lem ind i hendes Kjønsdele, og uden at nogen Sædudgydelse fandt Sted, og derefter igjen befølt hende paa ulovlig Maade, uden at den Behandling, for hvilken hun saaledes var Gjenstand, dog kan antages at ville indvirke paa hendes fremtidige Helbred, om den end strax fremkaldte et lille Saar og nogen Rødme ved Kjønsdelene.

For det af Arrestanten saaledes udviste Forhold vil han, som ved Underrettsdommen antaget, være at anse efter Straffelovens § 173, jfr. med § 46, og § 176, jfr. med § 173, og, da den ved bemeldte Dom valgte Straf af Forbedringshusarbejde i 1 Aar efter Omstændighederne findes passende — — — vil bemeldte Dom i det Hele blive at stadfæste.

Torsdagen den 26 Oktober.

Nr. 272.

Advokat Nellemann

contra

Niels Rasmussen og Hans Peter Christiansen

(Defensor Halkier),

der tiltales for Hæleri.

Roskilde Kjøbstads Extrarets Dom af 22 Juni 1882: Arrestanten Niels Peter August Jensen og de Tiltalte Niels Rasmussen og Hans Peter Christiansen bør hensættes i Fængsel paa

Vand og Brød, den Første i 3 Gange 4 Dage og Enhver af de 2de Sidste i 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder i Salarier til Aktor, Prokurator Jacobsen, og Defensor, Prokurator Hude, 13 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Niels Peter August Jensen saaledes, at de Tiltalte Niels Rasmussen og Hans Peter Christiansen in solidum med ham deraf tilsvarende hver en Trediedel. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 August 1882: Underrettsdommen bør, forsaauidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at de Tiltalte Niels Rasmussen og Hans Peter Christiansen ialt udrede af Sagens Omkostninger En for Begge og Begge for En. I Salarier til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Juel og Tvermoes, betale de Tiltalte in solidum 15 Kr. til hver især. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Advokaterne Nellemann og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: De Tiltalte Niels Rasmussen, der er født den 29 Marts 1848 og ved 18de Bataillons Krigsretsdom af 7 Oktober 1871 og Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extraretsdom af 3 Septbr. 1875 er anset begge Gange efter Straffelovens § 203 henholdsvis med simpelt Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt ved Lejre Herreds Politiretsdom af 6te Februar 1882 efter § 3 i Lov af 3 Marts 1860 med simpelt Fængsel i 8 Dage, og Hans Peter Christiansen, der er født den 15 Februar 1853 og tidligere anset ved Roskilde Kjøbstads Politiretsdom af 19 Marts 1881 efter § 3 i Lov af 3 Marts 1860 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage og ved Roskilde Kjøbstads Extraretsdom af 5 April 1882 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage, ere under nærværende, efter deres Begjæring fra Roskilde Kjøbstads Extrarets hertil indankede Sag, der i 1ste Instants tillige angik en tidligere straffet Person ved Navn Jensen, for hvis Vedkommende Sagen

ikke er indanket, tiltalte for Hæleri, og foreligger der med Hensyn til de dem saaledes paasigtede Forhold efter deres egne Forklaringer og det iøvrigt Oplyste Følgende: Efter at den nævnte Jensen den 16 Maj d. A. et Sted i Roskilde, hvor han havde været inde at betle, havde stjaalet et Tjenestekarl Jens Nielsen tilhørende Par omtrent nye og til 6 Kr. vurderede Morgensko, traf han samme Eftermiddag først paa Tiltalte Christiansen, hvem han opfordrede til at pantsætte de nævnte Sko for ham, hvad Christiansen dog afslog, da han strax formodede, at de vare stjaalne. Lidt efter traf Jensen, fulgt af Christiansen, paa Tiltalte Rasmussen, hvem han ligeledes opfordrede til at pantsætte de omhandlede Sko, som han angav at have faaet ved Betleri, og Rasmussen, der ikke da vil have anet, at Skoene vare ulovlig erhvervede, gik ogsaa ind derpaa. Da han kom tilbage fra Pantelaanerne, hos hvem han havde faaet 92 Øre for Skoene, yttrede imidlertid Christiansen, at Ingen faldt paa at bortgive et Par saa gode Sko, og, uagtet Jensen ikke indrømmede, at de vare ulovlig erhvervede, fik Rasmussen derved ogsaa den Formodning, at Jensen havde stjaalet Skoene. Ikke desto mindre foreslog han dog strax efter Jensen, der havde faaet Laanesedlen, at tilbagelevere ham denne, for at han kunde forsøge at sælge den, hvilket dog ikke skete, og, efter at Jensen for 48 af de 92 Øre havde indkjøbt Føde- og Drikkevarer, deltog baade Rasmussen og Christiansen i at fortære disse, uagtet de vidste, hvorfra Pengene hidrørte. For dette deres Forhold ville de Tiltalte være at anse: Rasmussen efter Straffelovens § 238 og Christiansen i Henhold til Straffelovens § 241, 1ste Led, som for 2den Gang begaaet Hæleri ligeledes efter § 238, og, da de ved den indankede Dom ere blevne ansete efter de nævnte Straffebestemmelser og den ved Dommen fastsatte Straf af Fængsel paa Vand og Brød for hver især i 5 Dage findes passende — — vil bemeldte Dom, forsaavidt den paaanket er, med nævnte Forandring være at stadfæste.

Nr. 250.

Advokat Halkier

contra

Henning Kubel (Defensor Nellemann),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Varde Kjøbstads Extrarets Dom af 27 Marts 1882:
Tiltalte, Husmand Henning Kubel, bør for Justitiens Tiltale i denne Sag fri at være, idet han dog bør udrede Sagens Omkost-

ninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagfører Harck og Prokurator Smith, henholdsvis 14 og 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 22 Maj 1882; Tiltalte Henning Kubel bør til Statskassen bøde 40 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling heraf hensættes i simpelt Fængsel i 6 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Orsaacsen og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Fosaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakjendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af samme anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen bestemmes til fire Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halckier og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Husmand Henning Kubel for bedrægeligt Forhold. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte den 25 August f. A., efter at han samme Dag tilfældig var truffen sammen i Varde med daværende Gaardmand i Andsager Søren Andersen, og denne havde erklæret sig ude af Stand til at betale en Gjæld til Tiltalte paa 38 Kr., for hvilken Tiltalte krævede ham, har i den Hensigt derved at forskaffe sig Dækning for denne Gjæld efter Aftale med Andersen ved at foregive, at han kjendte denne som en solid og vederhæftig Mand, bevæget Kjøbmændene P. Klitgaard Nielsen og J. Chr. Schmidt, Begge i Varde, for hvem Tiltalte var bekjendt, til at udlevere Andersen Manufakturvarer paa Kredit til et samlet Beløb af 47 Kr. 11 Øre, samt derefter af Andersen modtaget en Del af disse Varer til et saa stort Beløb, at han derved netop kunde blive fyldestgjort for sit Tilgodehavende hos denne. Andersen, der efter Tiltaltes For-

klaring beholdt Resten af Varerne, er senere udvandret til Amerika uden at betale, hvad han saaledes var bleven skyldig for disse. Tiltalte, der nærmere har forklaret, at Forslaget til paa den anførte Maade at skaffe ham Fyldestgjørelse, udgik fra Andersen, har erkjendt, at han, da han saaledes bekræftede dennes Vederhæftighed, vidste, at han sad daarligt i det, samt at Tiltalte, der selv frygtede for ikke at faa sit Tilgodehavende hos Andersen betalt, nok kunde indse, at denne ikke vilde kunne betale de erholdte Varer, naar Betalingstiden kom, uden at Tiltalte dog vil have gjort sig nogen bestemt Tanke om, hvorledes det vilde gaa Kjøbmændene med deres Fordringer, og navnlig ikke, idet der endnu ikke dengang var Tale om, at Andersen, som han nogen Tid derefter gjorde, vilde forlade Egnen og senere udvandre til Amerika, vil have havt nogen klar Forestilling om, at Kjøbmændene vilde blive bedragne for deres Penge, ligesom han ogsaa vil have tænkt sig det muligt, at Andersen vilde betale disse, hvilket denne efter Tiltaltes Forklaring havde lovet ham. De to nævnte Kjøbmænd have under Sagen af Tiltalte erholdt fuld Erstatning, om hvilken der saaledes ikke bliver Spørgsmaal. Forsaavidt Tiltalte endvidere paa lignende Maade hos en tredie Kjøbmand i Varde har skaffet bemeldte Andersen en Del Kolonialvarer udliveredede paa Kredit, findes der efter de dermed forbundne nærmere Omstændigheder ingen Føje til at antage, at Tiltalte har gjort dette i nogen svigagtig Hensigt, og han findes derfor ikke herved at have paadraget sig noget Strafansvar.

Derimod vil Tiltalte, der er født i Hertugdømmet Slesvig Aaret 1829 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, for sit øvrige ovenfor omhandlede Forhold være at anse efter Straffelovens § 257 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til en Bøde til Statskassen af 40 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling heraf simpelt fængsel i 6 Dage.

Nr. 279.

Advokat Halkier

contra

Hans Knudsen (Defensor Heinrichsen),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 31 Juli 1882: Arrestanten Hans Knudsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar. Saa udreder han og alle Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Winge, 10 Kr. og til De-

fensor, Overretssagfører Kjer, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 Septbr. 1882: Arrestanten Hans Knudsen bør hensættes til Tugthusarbejde i 3 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Sælær til Aktor for Underretten 12 Kr. og til Defensor sammesteds 10 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Isaacsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes, at Straffetiden findes at burde forkortes til 2 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Henrichsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Hans Knudsen for Tyveri og Betleri. Ved Arrestantens egen, af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse er det tilstrækkelig godtgjort, at han, der den 1 Maj d. A. fratraadte en Tjeneste paa Thjele og den paafølgende Maaned forgjæves vil have søgt Arbejde omkring i Landet, omtrent fra Midten af Juni, da hans i hans nævnte Tjeneste opsparede Løn var sluppen op, og til han den 30te s. M. anholdtes under nærværende Sag, har gjort sig skyldig i Betleri paa forskjellige Steder i Aarhus, hvorhos han i samme By i 6 forskellige Gange har frastjaalet Arbejdsmand Jens Jensen en til 1 Kr. 50 Øre vurderet brugt Klædes Frakke, Værtshusholder Eilersen, Øltapper S. N. Møller, Maler J. C. Elsted, Forvalter N. P. M. Jensen og Snedkersvend S. J. Jensen hver et Par Støvler, der ere vurderede til henholdsvis 2 Kr., 8 Kr., 7 Kr., 7 Kr. og 9 Kr., hvilke Gjenstande Arrestanten alle tilvendte sig paa Steder, hvortil Adgangen var uhindret, og hvor han havde indfundet sig for at betle, men ikke truffet Nogen tilstede. De ommeldte Gjenstande ere imidlertid bragte tilstede under Sagen og udleverede til Ejerne, der have frafaldet Krav paa videre Erstatning.

For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten, der er født i Aaret

1832 og oftere tidligere har været straffet for Ejendomsindgreb samt 2de Gange for Betleri, senest ved Aarhus Kjøbstads Extra- retsdom af 15 Juli 1880 for 4de Gang begaaet Tyveri samt for Bedrageri og Betleri efter Straffelovens § 232, 1ste Stykke, og § 253 samt Lov 3 Marts 1860 § 3 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, være at anse for 5te Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, 1ste Led, samt for gjentaget Betleri efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 3 Aar.

Nr. 176.

Advokat Henrichsen

contra

Kjøbmand **Ballhausen** (Defensor Hansen),

der tiltales for ulovlig Medicinalhandel samt ulovligt Næringsbrug.

Thisted Kjøbstads Politirets Dom af 3 Januar 1882: Tiltalte, Kjøbmand Ballhausen, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 Marts 1882: Tiltalte, Kjøbmand Ballhausen, bør bøde 200 Kr. til Thisted Kjøbstads Kæmnerkasse. Saa udreder han og Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Justitsraad Neckelmann, 10 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger tildels bestyrke det i Dommen antagne Resultat,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Henrichsen og Højesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Kjøbmand Ballhausen i Thisted for ulovlig Medicinalhandel samt ulovligt Næringsbrug. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han har forhandlet og ladet forhandle som et Middel mod Hoste en saakaldet „Hostelikør“, der efter hans Forklaring, hvis Rigtighed i saa Henseende der ikke er Føje til at betvivle, bestaar af Spiritus, Sukkersaft, Kirsebærsaft og Pebermønteolie, og med Hensyn til hvilken det kgl. Sundhedskollegium har erklæret, at den, forsaavidt den anbefales som et Middel mod Hoste, maa henføres blandt de syrupi medicati, hvis Forhandling efter Justitsministeriets Bekjendtgjørelse af 23 Maj 1871 er Apothekerne forbeholdt. Vel maa det nu antages, at intet af de enkelte Stoffer, hvoraf den ommeldte Likør, som anført, bestaar, udelukkende er forbeholdt Apothekernes Salgsret, men Saadant kan ikke heller — saaledes som Tiltalte har villet gjøre gjældende — anses som nogen nødvendig Betingelse for, at det deraf sammensatte Præparat kan betragtes som en syrupus medicatus, idet der blandt de i Bekjendtgjørelsen af 23 Maj 1871 eksempelvis nævnte syrupi medicati findes flere, hvis sammesteds angivne Hovedbestanddele utvivlsomt ere Gjenstand for den almindelige Detailhandel, og da det omhandlede sammensatte Præparat, efter hvad der maa anses oplyst, bliver averteret og solgt som Middel mod Hoste og andre Sygdomme, samt idet Tiltaltes Anbringende om, at det er en Likør og ikke nogen Sirup, ikke kan komme i videre Betragtning, findes Tiltalte, der ikkun har Borgerskab som Kjøbmand, og om hvem det iøvrigt ikke er oplyst, at han tidligere har været tiltalt eller straffet for lignende Forseelse, at maatte for sit ovenomhandlede Forhold blive at anse efter Frd. 4 Decbr. 1672 § 30 med en Bøde til Thisted Kjøbstads Kæmnerkasse af 200 Kr.

Tirsdagen den 31 Oktober.

Nr 184.

Overretssagfører Hartmann

contra

Anders Pedersen (Defensor Hansen),

der tiltales for Brandstiftelse og Assurancesvig.

Hasle m. fl. Herreders Extrarets Dom af 18 Januar 1882: Tiltalte, Svinehandler Anders Pedersen, bør hensættes i

Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og derhos erstatte alle af hans Arrest og Aktionens lovlig flydende Omkostninger, hvoriblandt Salær til Aktor, Overretssagfører Kjer, 20 Kr. og til Defensor, Kammerraad, Sagfører Esmann, 16 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 April 1882: Tiltalte, Anders Pedersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at han udreder Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen fastsatte Salærer, samt i Salær til Aktor for Overretten, Prokurator Isaacsen, 30 Kr. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium betaler Tiltalte til Prokurator Salomonsen som subsidiair Defensor 10 Kroner, og til Overretssagfører Hartmann og Højesteretssagfører Hansen for Højesteret 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Svinehandler Anders Pedersen for Brandstiftelse og Assurancesvig. Den 3 Oktober f. A. tidlig om Morgenen udbrød der Ild i Hasle Præstegaard, hvis Bygninger helt nedbrændte, og Ilden udbredte sig derfra til det af Tiltalte beboede, i kort Afstand fra Præstegaardens Ladebygning beliggende Hus, som ligeledes brændte tilligemed en Del deri værende Svin, en Hest samt det Meste af Tiltaltes Indbo og Sæd. Aarsagen til Branden er ikke bleven oplyst, og vel er der ved de optagne Forhør fremkommen en Del Sandsynlighed for, at den er bleven paasat, og nogen Anledning til i saa Henseende at fatte Mistanke til Tiltalte, men der foreligger dog intet Bevisdatum af nogen Vægt, der med Bestemthed peger hen paa ham som Gjærningsmanden, saa at han, forsaavidt den mod ham rejste Sigtelse for Brandstiftelse angaar, vil være at frifinde for Aktors Tiltale.

Hvad dernæst angaar Sigtelsen for Assurancesvig, da er det vel oplyst, at han har havt sine Ejendele assurerede for et noget højere Beløb end deres virkelige Værdi kan antages at have været paa den Tid, Branden fandt Sted, og at han paa en paa-

faldende Maade har været uvirksom under de Redningsforsøg, der af Andre bleve foretagne med Hensyn til de i hans Hus værende Svin, samt at han ved Opgjørelsen overfor Brandforsikringen af den Skade, han ved Branden havde lidt, har søgt at faa denne for nogle af de brændte Gjenstandes Vedkommende ansat til en Værdi, der sandsynligvis overstiger deres virkelige Beløb, men noget bestemt Bevis for, at han ved Fastsættelsen af Skadeserstatningen i det Hele har gjort sig skyldig i svigagtig Omgang med Brandforsikringen, findes dog ikke tilvejebragt. Hvad der i saa Henseende særligt er lagt ham til Last, er dels at han, der har opgivet at have havt $7\frac{1}{2}$ Trave Havre, som han ansatte til en Værdi af 112 Kr. 50 Øre, idet herfra blev draget et Beløb af 30 Kr., som han havde faaet for en Del deraf udtærsket Havre, der var solgt før Branden, herved har faaet sin Erstatning for Havren ansat til 82 Kr. 50 Øre, uagtet han har forklaret, at han havde købt de $7\frac{1}{2}$ Traver for 80 Kr., og dels at han har ansat Erstatningen for et Læs Hø, som han havde købt for 6 Kr., til 18 Kr., men der findes dog ikke tilstrækkelig Anledning til at forkaste hans Anbringende om, at han havde købt Havren særdeles billig, i hvilken Henseende han endog har opgivet, at den virkelige Værdi af Havren og Halmen maatte sættes til lidt over 150 Kr., og at han havde købt Høet af en Mand af sin Familie, og derfor billigere end ellers almindelig. Endelig er det oplyst, at Tiltalte ved Opgjørelsen af Erstatningen for den brændte Svinebesætning, har bl. A. opgivet, at der var 7 2-Maaneders Grise til en Værdi af 119 Kr., uagtet det var 7 Maanedegrise, der vare købt to Dage før Branden for 56 Kr., men Tiltalte har dog herved bemærket, at Aldersangivelsen ikke spillede nogen Rolle ved Klassifikationen til Assurancen, som skete efter Dyrenes Værdi, og at Beregningen for de øvrige Svins Vedkommende var sat for lavt, hvad der efter det Oplyste ogsaa maa antages, da Assurancegodtgjørelsen for alle Svinene tilsammen under Et efter den af Assuranceagenten afgivne Forklaring ikke kan antages at være for højt ansat, og at dette gav Anledning til, at disse 7 Grise bleve satte højere, og der findes her efter ikke tilstrækkelig Føje til at statuere, at Tiltalte med svigagtig Hensigt har opgivet den ommeldte Værdiansættelse.

Som Følge af det Foranførte vil Tiltalte saaledes i det Hele være at frifinde for Aktors Tiltale, dog efter Omstændighederne med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger.

Nr. 242. **Iver Marinus Nielsen** (Ingen)
 contra
Kjøbmand Ludvig Fischer (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 271. **Højesteretssagfører Hansen**
 contra
Karen Johanne Petersen (Defensor Hindenburg),
 der tiltales for Tyveri.

Vordingborg søndre Birks Extrarets Dom af 15 Maj 1882: Tiltalte, Mejerske Karen Johanne Petersen, og Arrestanten Abraham Englesson bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 5 Dage, Sidstnævnte i 4 Gange 5 Dage; saa bør de og En for Begge og Begge for En udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salarium til Aktor, Sagfører Schwensen, og Defensor, Prokurator Petersen, 12 Kr. til hver, samt i Erstatning til Bestjaalne, Proprietær Vosbein, Nylykkegaard, tilsvare 8 Kr. 60 Øre. Arrestanten Abraham Englesson bør efter udstaaet Straf udbringes af Riget. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Juli 1882: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at den Tiltalte Karen Johanne Petersen og Arrestanten Abraham Englesson, ogsaa kaldet Engelsen, idømte Erstatning nedsættes til 2 Kr. 60 Øre. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretsprokuratorerne P. A. Petersen og Raasløff, bør Tiltalte og Arrestanten, En for Begge og Begge for En, udrede 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes undr Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Karen Johanne Petersens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltaltet til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Vordingborg søndre Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Karen Johanne Petersen sat under Tiltale for Tyveri og Arrestanten Abraham Englesson, ogsaa kaldet Engelsen, for Meddelagtighed heri. Ved Tiltalte Karen Johanne Petersens egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at hun, medens hun i Begyndelsen af dette Aar tjente hos Proprietær Vosbein paa Nylykkegaard, har fravendt sin Husbond og givet til Medtiltalte, Arrestanten Abraham Englesson, der ogsaa havde tjent hos Proprietær Vosbein som Røgter, men hvis Tjeneste kort forinden var ophørt, forskellige Fødevarer, nemlig $\frac{1}{2}$ Ø Smør, 3 Ø Flæsk, 3 à 4 Ø Kalvekød og $1\frac{1}{2}$ Pægel Brændevin, ligesom hun ogsaa, medens Arrestanten endnu var i Tjenesten, flere Gange har givet ham en Snaps af Husbondens Brændevin, naar han hjalp hende i hendes Husgjerning. Forsaavidt hun tillige har indrømmet, at hun et Par Gange har givet Røgteren og Pigerne Smørrebrød udenfor de sædvanlige Maaltider, vil hun ikke kunne straffes herfor, eftersom hun efter sin Forklaring troede at have Lov dertil, idet hun nemlig har forklaret, at hendes Madmoder havde sagt til hende, at hun skulde smøre mindre Mad til Pigerne, eftersom de ikke spiste op, og kunde give dem noget, naar de forlangte det, hvilken Forklarings Rigtighed Proprietær Vosbein ikke har turdet benægte. Det er dernæst ved Arrestantens egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han har opfordret Tiltalte Karen Johanne Petersen til at tage fra Husbonden de ovennævnte Fødevarer, hvilke han derefter har modtaget af hende, efter at hans Tjenesteforhold var ophørt, og at han af og til, medens han var i Tjenesten, har faaet Smaasnapse af Tiltalte. For det af bemeldte Karen Johanne Petersen saaledes udviste Forhold vil hun, der er født den 18 Februar 1859 og som ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 228 og

§ 235, og den ved Underretsdømmen valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage findes passende. — — — Endelig maa det bifaldes, at det er paalagt Tiltalte og Arrestanten En for Begge og Begge for En at udrede Aktionens Omkostninger og Erstatning til Proprietær Vosbein. Denne Erstatning, der ved Underretsdømmen er bestemt til 8 Kr. 60 Øre, findes imidlertid at maatte fastsættes til 2 Kr. 60 Øre, der udgjør Værdien af de stjaalne Gjenstande af Smør, Flæsk og Kjød, hvorimod der ikke under denne Sag vil kunne tilkjendes Bestjaalne Erstatning for den stjaalne Brændevin, da Værdien af samme ikke er oplyst.

Onsdagen den 1 November.

Nr. 239. Højesteretssagfører Hansen

contra

1) Søren Nielsen, 2) Jens Christensen, 3) Niels Christensen Nielsen, 4) Johannes Bentzen Grunnet og
5) Carl Christian Grønbeck (Def. Hindenburg),

der tiltales: Nr. 1 og 2 for bedrageligt Forhold, Nr. 3, 4 og 5 for Meddelagtighed heri.

Skads Herreds Extrarets Dom af 31 December 1881: De Tiltalte Søren Nielsen, Niels Chr. Nielsen, Hestehandler Johannes Grunnet og Detaillist C. Grønbeck bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte Jens Christensen bør hensesættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Søren Nielsen og Niels Chr. Nielsen udreder derhos hver for sig de af deres Indtransport og Arrest flydende Omkostninger. Salær til Aktor, Prokurator Smith, 25 Kr., til Defensor, Sagfører Harck, 25 Kr. udredes in solidum af samtlige Tiltalte, Søren Nielsen og Jens Christensen hver med $\frac{1}{4}$ Del, Niels Chr. Nielsen, Grunnet og Grønbeck hver med $\frac{1}{6}$ Del. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 April 1882: I Henseende til den de Tiltalte Søren Nielsen, Niels Christensen Nielsen, Johannes Bentzen Grunnet og Carl Christian Grønbeck tillagte Frifindelse bør Underretsdømmen ved Magt at stande. Tiltalte Jens Christensen bør ligeledes for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor for Underretten i Salær 25 Kr., Defensor samme-

steds 20 Kr. samt Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Justitsraad Neckelmann, hver 30 Kr., udredes saaledes, at de Tiltalte Søren Nielsen, Niels Christensen Nielsen og Johannes Bentzen Grunnet En for Alle og Alle for En deraf betale de tre Fjerdedele, og Tiltalte Jens Christensen en Fjerdedel. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, idet dog ikke blot Tiltalte Grønbeck, men tillige Jens Christensen og Niels Christensen Nielsen findes at burde fritages for at deltage i Udredelsen af Aktionens Omkostninger, som derimod blive at udrede paa den nedenfor anførte Maade.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Aktionens Omkostninger udredes med to Trediedele af Søren Nielsen og Johannes Bentzen Grunnet En for Begge og Begge for En og med en Trediedel af det Offentlige. Højesterets sagfører Hansen og Advokat Hindenburg tillægges i Salarium for Højesteret hver 50 Kroner, der udredes paa den med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger bestemte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Søren Nielsen, Jens Christensen, Niels Christensen Nielsen, Johannes Bentzen Grunnet samt Carl Christian Grønbeck, de to Førstnævnte for bedrageligt Forhold, de tre Sidstnævnte for Meddelagtighed heri.

Efter Sagens Oplysninger blev der den 6 Oktbr. f. A. paa Tiltalte Grunnets Bopæl afsluttet et Mageskifte, hvorved Tiltalte Søren Nielsen imod en ham tilhørende Gaard i Slesvig tilbyttede sig den Tiltalte Christensen tilhørende Gaard Matr. Nr. 3 a m. fl. i Hygum, paa hvilken han samme Dag erholdt Skjøde paa Vilkaar, at han skulde overtage de paa Gaarden hvilende Behæftelser, nemlig en Gjæld til den vest- og sønderjydske Kreditforening, oprindelig stor 20,000 Kr., for hvilken Gjæld der var givet 1ste Prioritets Panteret i Ejendommen med Besætning og Inventarium m. m. samt endvidere 3 andre Gjældsposter til private Personer paa henholdsvis 2600 Kr., 2000 Kr. og 2000 Kr., for hvilke der var givet sekundær Panteret i de samme Gjen-

stande, tildels endog med Specifikation af nogle ved Pantets Stifelse tilstedeværende Besætnings- og Inventariedele, deriblandt navnlig i 11 Køer, 17 Stk. Ungkvæg, 3 Faar, 3 Arbejdsvogne, 3 Plove, 3 Harver samt en Hakkelsemaskine, hvorhos Tiltalte Nielsen til Tiltalte Christensen udstedte en Obligation for 5750 Kr. med Pant i titnævnte Ejendele næstefter de ovenanførte Behæftelser. Det blev derhos vedtaget, at Tiltalte Christensen skulde have Ret til af den paa Gaarden daværende Besætning at udtage 10 Kreaturer, navnlig Stude og Ungkvæg, samt en Del af det til Gaarden hørende Inventarium, medens han derimod skulde aflevere med Gaarden 2 Heste, samtlige tilstedeværende 7 Malkekøer, 12 Stk. Ungkvæg, hvoriblandt 5 Kvier, og de ovennævnte 3 Arbejdsvogne, hvoriblandt 1 Fjedervogn, 2 Plove, 3 Harver og 1 Hakkelsemaskine m. v. Den 8de s. M. indfandt Tiltalte Søren Niensens omtrent 20-aarige Søn, Tiltalte Niels Christensen Nielsen, sig tilligemed de Tiltalte Grunnet og Grønbeck — af hvilke den Første havde fungeret som Kommissionær for Søren Nielsen og den Sidste for Jens Christensen — paa Gaarden Hygum, hvor ogsaa Tiltalte Jens Christensen var tilstede, for at foretage den ved Handelen vedtagne Deling af Kreaturerne, og Tiltalte Jens Christensen udtog da de 10 Stk. Kvier og andet Ungkvæg, som han havde forbeholdt sig, og hvoraf han derpaa overdrog 4 Stk. til Tiltalte Grønbeck som Vederlag for det denne tilkommende Salær, medens Tiltalte Niels Chr. Nielsen paa sin Faders Vegne af den Del af Besætningen, der efter det Ovenanførte tilfaldt ham, afhændede 1 Ko og 2 Kvier til Tiltalte Grunnet, der — efter hvad saavel han som Niels Chr. Nielsen have forklaret — herfor skulde levere 2 Køer og 1 Hest og desuden have 250 Kr. i Bytte, og de saaledes afhændede Kreaturer bleve samme Dag bortførte fra Ejendommen. Den 11te s. M., paa hvilken Dag det maa antages at have været Bestemmelsen, at Bytتهhandelen i det Hele skulde fuldbyrdes ved gjensidig Overtagelse af de paagjældende Ejendomme, var Tiltalte Jens Christensen tidlig paa Dagen taget over til en anden ham tilhørende Ejendom i Grimstrup, hvorhen han tillige lod bringe Resten af de 10 Stk. Ungkvæg, der vare tilfaldne ham, samt en gammel Hest — idet der maa antages at have været 3 Heste tilstede paa Gaarden, hvoraf ikkun de to vare afleverede til Søren Nielsen eller dennes Søn — og nogle mindre betydelige Gjenstande, der henhørte til Gaardens Inventarium, navnlig nogle Høleer, River, Spader, en Rensemaskine, en Plov m. v., og medens han saaledes var fraværende fra Gaarden, hvor Tiltalte Niels Chr. Nielsen allerede havde taget fast Ophold, indfandt Tiltalte Grunnet sig sammesteds og afsluttede da en Handel med Tiltalte Niels Chr. Nielsen, ved hvilken Sidstnævnte overdrog ham Størstedelen af den ham overleverede Besætning, navnlig 1 Følhoppe, 6 Malkekøer, 6 Stk. Kvier og Ungkvæg, samt endvidere en Fjederarbejdsvogn — efter de

nævnte Tiltaltes Forklaring for 800 Kr., hvoraf dog Intet blev betalt — og den paafølgende Nat lod Tiltalte Grunnet alle disse Kreaturer bortføre fra Gaarden, ligesom han selv kjørte bort med Vognen og Følhoppen og tillige medtog en Hakkelsemaskine, hvilken sidste han dog efter sin Forklaring ikkun skulde besørge istandsat for N. Chr. Nielsen eller dennes Fader. Da Tiltalte Jens Christensen imidlertid den følgende Dag fik at vide, hvad der saaledes under hans Fraværelse var sket, gjorde han — som det maa antages, efter Tiltalte Grønbecks Raad — Anmeldelse herom til Politiet, og den 17de s. M, blev der da efter Rekvisition af en Sagfører paa Kreditforeningens Vegne foretaget en Udlægsforretning i Gaarden, ved hvilken der af Besætning ikkun forefandtes en døende Hest uden Værdi, 1 Ko og 7 Stk. Ungkvæg og Kalve, 4 Faar og 2 Grise, og hele den saaledes tilstedeværende Besætning i Forening med alt det Inventarium, der forefandtes, blev ved Forretningen ikkun vurderet til 469 Kr.

Ved Politiets Foranstaltning blev imidlertid de af de Tiltalte Grunnet, Grønbeck og J. Christensen fra Gaarden bortførte Besætnings- og Inventariegjenstande i de nærmeste Dage derefter bragte tilbage til Gaarden, forsaavidt de endnu vare i Behold, og de enkelte Gjenstande, der ikke have kunnet bringes tilstede, ere af de Paagjældende erstattede med Penge, der ere indbetalte til Kreditforeningens Befuldmægtigede, som derhos ere en den 22de Oktbr. iværksat Kontinuationsforretning har gjort Udlæg i de tilbageførte Gjenstande, hvilke tilsammen blev vurderede til 1043 Kr.

Hvad nu først angaar Sigtelsen mod Tiltalte Jens Christensen, da fremgaar det vel af det Ovenanførte, at han ved Salget af den ommeldte Ejendom har særskilt disponeret over en ikke ringe Del af dens Besætning og Inventarium, uagtet han havde pantsat samme tilligemed Ejendommen, og det er særlig lagt ham til Last, at han, uagtet Kvægbesætningen ifølge nogle af Pantebrevene skulde udgjøre 28 Stk., ikkun har ladet 19 Stk. medfølge ved Salget, men ligesom det maa anses oplyst, at den paa Gaarden tilstedeværende Besætning var altfor stor til, at den kunde fodres Vinteren over med Gaardens Avl, og at 18 à 19 Kreaturer var det Højeste, der kunde holdes, saaledes maatte Tiltalte efter Omstændighederne være berettiget til at gaa ud fra, at Kjøberen af Ejendommen, der havde paataget sig Tiltaltes Forpligtelser ligeoverfor Panthaverne, efterhaanden vilde komplettere Besætningen, forsaavidt en større Besætning maatte kunne ernæres paa Gaarden, hvorhos det ogsaa maa fremhæves, at de Kreaturer, som Tiltalte forbeholdt sig, vare af de mindre værdifulde, navnlig Ungkvæg, medens han afleverede alle Malkekøerne, ligesom han ogsaa afleverede de i nogle af Pantebrevene stykkevis opførte Heste og Faar samt Inventariegjenstande, alene med Undtagelse af en Plov, og de andre ovennævnte Inventariegjen-

stande, som han selv beholdt, vare i det Hele af forholdsvis ubetydelig Værdi og af saadan Art, at han maatte kunne forudsætte, at den ny Ejer af Gaarden selv vilde anskaffe tilsvarende Gjenstande. Som Følge heraf findes der ikke at kunne paalægges denne Tiltalte noget Strafansvar i Anledning af hans ommeldte Forhold, og det Samme maa gjælde for Tiltalte Grønbecks Vedkommende, idet denne efter de nysanførte Omstændigheder maatte være berettiget til at gaa ud fra, at Tiltalte Jens Christensen, uanset at Besætningen var pantsat tilligemed Gaarden, uden Ansvar kunde disponere over de 4 Stk. Ungkvæg, som han efter det Ovenanførte afhændede til Grønbeck.

De af de Tiltalte Søren Nielsen og Grunnet afgivne Forklaringer gaa ud paa, at de den 10de Oktober havde truffet Aftale om, at Grunnet skulde af Søren Nielsens Søn, Tiltalte Niels Chr. Nielsen — der, som meldt, allerede havde taget Ophold paa Gaarden i Hygum — naar denne havde overtaget Gaarden paa Søren Nielsens Vegne, købe for 800 Kr. af Gaardens Besætning, og den af Grunnet i Henhold hertil afsluttede Handel med Niels Chr. Nielsen maa saaledes — hvad ogsaa Sidstnævnte har forklaret — anses afsluttet af Niels Chr. Nielsen ifølge Bemyndigelse af Faderen, og der maa derhos, uagtet Grunnet ikke ligefrem har villet erkjende at have vidst, at de af ham købte Besætnings- og Inventariegenstande vare indbefattede under Pantsættelserne af Gaarden, dog efter Sagens Oplysninger i det Hele gaas ud fra, at begge de nævnte Tiltalte have været vel bekendte hermed, dengang de traf den ommeldte Aftale. De have imidlertid Begge nægtet at have forbundet nogen bedragelig Hensigt med deres ommeldte Fremgangsmaade, i hvilken Hensende navnlig Søren Nielsens Forklaring gaar ud paa, at han havde til Hensigt istedetfor den tidligere Kreaturbesætning paa Gaarden at holde 10 gode Malkekøer, og istedetfor Hestene Stude, samt at han vilde henvende sig til Kreditforeningen om Tilladelse hertil, og at han vilde have indkjøbt disse Kreaturer i den nærmeste Fremtid efter Gaardens Overtagelse dels ved Hjælp af de Penge, der kunde blive tilovers af de 800 Kr., Grunnet skulde betale for de købte Kreaturer, efter at deres Mellemværende var afgjort, dels ved saadan Hjælp, som han haabede at faa af sin egen og sin Hustrus Familie, hvorhos Tiltalte Grunnet har forklaret, at han ansaa Tiltalte Søren Nielsen for berettiget til at gjøre Omsætning med sin Besætning, selv om denne maatte være pantsat, og at han antog, dels at Søren Nielsen vilde komplettere Besætningen, navnlig ved Indkjøb af nogle gode Malkekøer, hvorom der havde været Tale, dels at han ved Hjælp af de Midler, han havde til Raadighed, let kunde anskaffe 10 gode Malkekøer. Vel er det nu ikke af Tiltalte Søren Nielsen bragt til nogen Sandsynlighed, at han kunde have anskaffet en Besætning til Gaarden, der i Værdi nogenlunde svarede til den Del af den

tilstedeværende Besætning, som han lod bortsælge, og den Omstændighed, at han — efter hvad han har forklaret — ikke agtede selv at tage Ophold paa Gaarden, men enten vilde overlade den til sin medtiltalte mindreaarige Søn eller udparcellere den, i Forbindelse med at der end ikke var truffet nogen nærmere Aftale mellem ham og Grunnet om Betalingen af den Del af de 800 Kr., der kunde tilkomme Søren Nielsen efter Fradrag af hans Gjæld til Grunnet — der udgjorde 283 Kr. foruden de 250 Kr., han vilde have at tilsvare ifølge den ovennævnte den 8de Oktober indgaaede Kreaturhandel — taler endog nærmest for, at han, der iøvrigt Intet ejede, ikke har været betænkt paa i den nærmeste Tid at anskaffe ny Besætning, og hvad særlig Tiltalte Grunnet angaar, taler det imod ham, at det efter hans første Forklaring var hans Mening med Kjøbet af Kreaturerne at ville derigjennem afgjøre sin Mellemlægning med Søren Nielsen, idet han antog at have den største Del af de 800 Kr. tilgode hos denne, ligesom han ogsaa har udsagt, at han overhovedet ikke tænkte paa, hvorfra eller hvorledes Søren Nielsen skulde faa en ny Besætning. Efter Sagens Omstændigheder i det Hele, og idet navnlig Muligheden af, at Tiltalte Søren Nielsen, saaledes som han har forklaret, kan have havt til Hensigt og tillige vilde have været istand til at skaffe en passende Besætning til Gaarden, saafremt han ikke var bleven anholdt og Udlæg foretaget i Ejendommen, ikke kan anses udelukket, findes der dog ikke aldeles tilstrækkelig Føje til imod hans og Tiltalte Grunnets vedholdende Benægtelse at statuere, at de have handlet i bedragelig Hensigt, og til i denne Anledning at idømme dem Straf.

Hvad endelig angaar Tiltalte Niels Chr. Nielsen, da har ogsaa han benægtet at have forbundet nogen svigagtig Hensigt ved sine ovennævnte Handler med Tiltalte Grunnet, og da han efter sin Forklaring, der ikke kan forkastes, maa antages at være gaaet ud fra, at det var hans Faders Hensigt at skaffe en ny Besætning, navnlig af Malkekøer, til Gaarden, og derhos at have været ubekjendt med Faderens Formuesomstændigheder, vil der heller ikke kunne paalægges ham noget Strafansvar.

Efter det saaledes Anførte maa det have sit Forblivende ved den de Tiltalte Søren Nielsen, Niels Chr. Nielsen, Johannes Bentzen Grunnet og Carl Christian Grønbeck — der ere fødte henholdsvis i 1837, 1861, 1843 og 1841, og om hvem det ikke er oplyst, at Nogen af dem tidligere har været tiltalt eller straffet — ved Underrettsdommen tillagte Frifindelse og bemeldte Dom vil saaledes forsaavidt være at stadfæste, hvorhos Tiltalte Jens Christensen, der er født i Aaret 1825 og ikke heller ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, ligeledes vil være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag.

Aktionens Omkostninger, hvorunder der bliver at tillægge Aktor for Underretten i Salær 25 Kr., Defensor sammesteds

20 Kr. samt Aktor og Defensor for Overretten hver 30 Kr., ville være at udrede saaledes, at de Tiltalte Søren Nielsen, Niels Christensen Nielsen og Grunnet En for Alle og Alle for En deraf betale de tre Fjerdedele og Tiltalte Jens Christensen den Fjerdedel, medens der derimod ikke findes Føje til at paalægge Tiltalte Grænbeck nogen Andel af Aktionens Omkostninger.

Torsdagen den 2 November.

Nr. 280.

Advokat Levinsen

contra

Jens Christian Nielsen, med Tilnavn **Kjær**,

(Defensor Hindenburg)

der tiltales for bedragerisk Forhold.

Skodborg-Vandfuld Herreders Extrarets Dom af 9 Maj 1882: Tiltalte Jens Christian Nielsen Kjær bør for Aktors Tiltale under denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Hjort og Harpøth, 12 Kr. til hver udredes af det Offentlige.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 Juli 1882: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. Der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Isaacsen og Fasting, i Salær hver 15 Kr., der udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advokaterne Levinsen og Hindenburg tillægges i Salarium for Højesteret hver 40 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Jens Christian Nielsen med Tilnavn Kjær for bedragerisk Forhold.

Efter Sagens Oplysninger bortbyttede Tiltalte — der som daværende Ejer af Gaarden „Mølgaard“ i Lomborg Sogn ved Obligation af 16de September 1878, thinglæst den 18de s. M., havde i den vest- og sønderjydske Kreditforening optaget et Laan paa 8000 Kr. med 1ste Prioritets Panteret i den nævnte Ejendom, af Hartkorn 1 Td. 4 Skp. 2¹/₂ Alb. med Tilbehør bl. A. af Besætning, Inventarium og Avlsredskaber — ved Mageskiftekontrakt af 22 Septbr. 1880 denne Ejendom til senere afdøde Jens Pedersen mod et denne tilhørende Sted paa Mors bl. A. paa Vilkaar, at Sidstnævnte i enhver Henseende skulde træde i Tiltaltes Sted som Debitor for den nævnte Pantegjæld, og at der af „Mølgaards“ Besætning i Handelen kun skulde medfølge 1 Ko, 2 Kalve og en Hakkelsemaskine. I Mageskiftekontrakten hedder det, at Kontrahenterne havde overleveret hinanden de respektive Ejendomme, og da Bestyrelsen for ovennævnte Kreditforening — for hvilken Tiltalte ifølge en Klausul i den af ham til Foreningen udstedte Obligation havde inden tre Maaneder at anmelde Ejendommens Salg — havde erholdt Underretning herom samt om Jens Pedersens Tiltrædelse af Ejendommen ved en Skrivelse af 30te Oktober 1880, hvorved en Sagfører paa Jens Pedersens Vegne fremsendte en resterende Indbetaling paa Pantegjælden, tog Bestyrelsen heraf Anledning til gjentagende gjennem bemeldte Sagfører at vinde Jens Pedersen om at træffe Skridt til Pantegjældens Overtagelse, hvorefter der fra Jens Pedersen, som den 24de Marts f. A. havde erholdt Skjøde paa Gaarden, fremkom et den 5te April næsteften dateret Andragende om at indtræde i Kreditforeningen, hvilket Andragende dog, efter af dennes Bestyrelse at være tilstillet vedkommende Repræsentant i Foreningen og af ham forsynet med en anbefalende Erklæring af 20de s. M., ikke blev fremmet Videre af Bestyrelsen paa Grund af senere fremkomne Oplysninger om Ejendommens Tilstand. Efter Rekvision af en af Jens Pedersens Kreditorer blev der imidlertid den 23 Juni f. A. foretaget Exekution hos denne paa „Mølgaard“, hvorved bl. A. registreredes 2 Heste, 4 Køer, 2 Studekalve, 3 Faar og 2 Lam samt forskellige Avlsredskaber, ialt til en Værdi af ca. 1150 Kr., og da Kreditforeningen den 20de Juli næsteften lod sig give Udlæg for sin Pantefordring i Ejendommen, fandtes der paa samme aldeles ingen Besætning og kun enkelte Inventariegenstande, der bleve vurderede til ialt 6 Kr. 50 Øre. Kreditforeningen lod derefter Ejendommen stille til Auktion, og efter at den ved en den 12 September f. A. afholdt 3die Auktion var opraaft for Vurderingssummen af 8005 Kr., begjærede Foreningen Ejendommen sig udlagt ved Fogden for sit ved Auktionen gjorte eneste Bud af 4000 Kr.

Ifølge den i Anledning af det ovenmeldte Kreditforeningslaans Optagelse den 19 Maj 1878 afholdte Vurderingsforretning over „Mølgaard“ havde denne da en Besætning af 2 Heste, 5

Køer, 5 Stk. Ungkvæg, 6 Faar og 5 Svin samt fornødne Avlsredskaber, og Tiltalte — der maa anses at have erkjendt Rigtigheden heraf, kun at han ikke vil kunne huske, at han paa det paagjældende Tidspunkt havde Svin — har endvidere forklaret, at Faarene ere dels solgte, dels slagtede, og at han i det sidste Aars Tid før Gaardens Salg kun havde 6 Fækreaturer, uden at han dog kan gjøre nærmere Rede for, naar han solgte de øvrige 4, samt at han bragte den Del af Gaardens Besætning og Avlsredskaber, som han havde forbeholdt sig ved Handelen og ikke skilte sig af med, med sig til det af ham ved Mageskiftet erhvervede Sted paa Mors og vilde lade Gjenstandene indbefatte i den Sikkerhed, han skulde stille for en i Stedet indestaaende Pantegjæld, men at han iøvrigt ikke har udstedt Obligation for denne, ligesom han ogsaa senere tildels har afhændet bemeldte Gjenstande, og har Tiltalte iøvrigt gjort gjældende, at han ansaa sig berettiget til at disponere over de nævnte Besætnings- og Inventariedele, da Jens Pedersen havde forpligtet sig til at overtage Pantegjælden i „Mølgaard“ og derhos, forinden Tiltalte fraflyttede Gaarden, havde tilført denne en ligesaa stor Besætning af Kreaturer og Inventarium som den forrige og af større Værdi — i hvilken Henseende foruden, hvad ovenfor er anført om den ved Udlægsforretningen den 23 Juni f. A. paa Gaarden tilstedeværende Besætning m. v., bemærkes, dels at et under Sagen afhørt Vidne, der er Nabo til „Mølgaard“, har udsagt, at han antager, at den Besætning, Jens Pedersen ved sin Tiltrædelse af Gaarden tilførte denne, var omtrent lige saa værdifuld som den af Tiltalte bortbragte, dels at den ovenfor nævnte Repræsentant i Kreditforeningen har forklaret, at medens han ikke, forinden han afgav sin ommeldte Erklæring, havde været paa „Mølgaard“ for at efterse Besætningen, er han temmelig sikker paa, at denne da var tilstede i forsvarlig Stand, eftersom han altid inden Udstedelsen af deslige Erklæringer søger Oplysninger hos velunderrettede Folk, naar han ikke selv kan undersøge Sagen.

Efter hvad der saaledes foreligger, kan Tiltalte nu ikke anses at have paadraget sig noget Strafansvar ved, da han solgte „Mølgaard“, at forbeholde sig en Del af Gaardens Besætning og Inventarium eller ved sine ovenmeldte Dispositioner over samme, og heller ikke findes der Føje til at statuere, at han ved sine tidligere Dispositioner over enkelte Kreaturer af Gaardens Besætning har gjort sig skyldig i strafbar Overskridelse af sin Raadighed over det Kreditforeningen stillede Pant. Det maa derfor billiges, at Tiltalte, der er født i Aaret 1816 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen er fri-funden for Aktors Tiltale i denne Sag, og at Aktionens Omkostninger ere paalagte det Offentlige.

Nr. 94. Detaillist **C. Ballin** (Højesteretssagfører Bagger efter Ordre)

contra

J. S. Jansen (Advokat Hindenburg)

betr. Spørgsmaal om Citantens Forpligtelse til at lade sig afhøre som Vidne i en Thingsvidnesag.

Ribe Bythings Kjendelse af 20 Januar 1880: Detaillist Ballin vil ikke mod sin Protest kunne føres som Vidne i denne Sag.

Viborg Landsoverrets Kjendelse af 27 Juni 1881: Den af Indstævnte, Detaillist Ballin, under det ovennævnte, af Citanten Jan Siebrand Jansen paastævnte Thingsvidne nedlagte Protest mod at lade sig afhøre som Vidne efter de ovenmeldte paa en under Thingsvidnet den 16 Decbr, 1879 fremlagt Forfølgelse under Nr. 3—7 opførte Spørgsmaal kan ikke tages til Følge. Efter dette Udfald af Vidnesagen bevilges der Citanten under Hovedsagen den af ham begjærte Anstand i 4 Uger.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Overretskjendelse anførte Grunde vil den være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret findes Citanten efter Sagens Omstændigheder at burde betale efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder det Indstævnte befalede Sagfører tilkommende Salær, medens Salæret til hans egen befalede Sagfører for Højesteret bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Kjendelse bør ved Magt at stande. I Salarium betaler Citanten til Advokat Hindenburg for Højesteret 100 Kroner; saa betaler han og det Retsgebyr og Skriversalarium, der skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det Stempletpapir, der skulde have været brugt eller endnu bruges, saafremt Sagen ikke for Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret. Endelig betaler han til Justitskassen 2 Kroner.

Højesteretssagfører Bagger tillægges i Salarium for Højesteret 100 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Kjendelses Præmisser hedder det: Ved Underrettsdommen i nærværende Sag, under hvilken Citanten Jan Siebrand Jansen i 1ste Instants har sagsøgt Indstævnte, Gaardejer Jørgen Martinus Andersen af Nørlund til at udlevere en mellem Parterne oprettet Kontrakt angaaende en tidligere stedfunden mundtlig Handel om Indstævnte Andersens Ejendom Nørlund, er Sidstnævnte frifunden for Citantens Tiltale, og denne Dom saavel som en den 20 Januar f. A. inden Ribe Bything afsagt Kjendelse, hvorved en af Indstævnte, Detaillist Ballin i Ribe — der under et af Citanten til Oplysning under nævnte Sag paastævnet Thingsvidne var bleven indvarslet til at afgive Vidneforklaring, idet han navnlig forlangtes afhørt efter forskellige paa en under Thingsvidnet den 16 Deebr. 1879 fremlagt Fortegnelse under Nr. 3—7 opførte Spørgsmaal — fremsat Protest mod at føres som Vidne i Sagen blev tagen til Følge, er nu af Citanten indanket her for Retten, hvor han har paastaaet Underrettsdommen forandret i Henhold til sine i 1ste Instants nedlagte Paastande samt Vidnekjendelsen forandret derhen, at Vidnets Protest forkastes, hvilket sidste Spørgsmaal han foreløbig alene har indladt til Paakjendelse, idet han derhos har begjært Anstand i 4 Uger eventuelt til Vidnets Førelse eller til andre nye Oplysningers Tilvejebringelse eller i alt Fald til nærmere at procedere den øvrige Del af Sagen. De Indstævnte have ikke givet Møde for Overretten.

De ovennævnte, under Nr. 3—7 ommeldte Spørgsmaal gaa ud paa, om Indstævnte Ballin personlig har skrevet saavel et i Citantens Besiddelse værende Udkast til den under Sagen omhandlede Kontrakt som Originalen hertil, om Originaldokumentet i Vidnets (Ballins) Overværelse blev underskrevet af Sagens Parter, om sidstnævnte Dokument har indeholdt Andet eller Mere end Udkastet og i bekræftende Fald da hvilket, om Citanten gjentagne Gange før Hovedsagens Begyndelse har anmodet begge de Indstævnte om at erholde en Gjenpart af Originalen, uden at hans Anmodning er bleven efterkommet, samt om Indstævnte Ballin har leveret Citanten forommeldte Udkast med direkte eller indirekte Tilkjendegivelse af, at Samme indeholdt Alt, hvad der af Originaldokumentets Indhold var af Interesse for Citanten, og har Indstævnte Ballin støttet sin Protest mod at besvare bemeldte Spørgsmaal dels paa, at han under hele Hovedsagen har været Indstævnte Andersens Konsulent og ledet Sagens Førelse, hvorfor han formener at have indirekte Interesse i Sagens Udfald, navnlig ogsaa med Hensyn til det ham i saa Henseende tilkommende, efter Udfaldet for Størstedelen afhængige Honorar og dels paa, at han forsaa vidt maa betragtes som Part i Sagen, som Citanten tidligere har indgivet Andragende til Ribe Stiftamt og Justitsministeriet om kriminel Undersøgelse mod ham i Anledning af hans Virksomhed under Hovedsagen og, efter at dette var af-

slaaet, under Proceduren vedblivende har stillet i Udsigt, at der mulig senere vilde blive indgivet fornyet Andragende derom.

Ligesom imidlertid det i Frd. 19 Juli 1793 indeholdte Forbud mod, at Prokuratorer i visse Tilfælde aflægge Vidneforklaring i Sager, som have været dem overdragne til Udførelse eller hvori deres Raadførelse har været brugt, ikke finder Anvendelse paa Indstævnte Ballin, der ikke er Sagfører, saaledes findes heller ikke hans Opgivende om, at Honoraret skulde afhænge af Sagens Udfald, at kunne hjemle nogen Fritagelse for under Sagen at føres som Vidne, og hvad angaar det Ansvar, som han eventuelt vilde udsætte sig for ved at besvare de forelagte Spørgsmaal, da er der, efter hvad der foreligger, ikke nogen særlig Grund til at antage, at han ved at besvare samme skulde kunne paadrage sig noget Ansvar, idet der navnlig efter den af Justitsministeriet afgivne Resolution i alt Fald ikke for Tiden bliver Spørgsmaal om at indlede kriminel Undersøgelse imod ham i Anledning af hans Virksomhed under Hovedsagen.

I Henhold til det Anførte vil Indstævnte Ballins Protest imod at besvare de heromhandlede Vidnespørgsmaal ikke kunne tages til Følge, og bliver der efter dette Udfald af Vidnesagen at bevilge Citanten under Hovedsagen den af ham begjærte Anstand i 4 Uger.

Fredagen den 3 November.

Nr. 291. Højesteretssagfører Bagger

contra

Maren Christensen Eeg (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 98 og 101.

Gjording-Malt Herreders Extrarets Dom af 18 Juli 1882: Arrestantinden Maren Christensen Eeg bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 4 Dage samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagfører Therkildsen og Prokurator Ferslev i Ribe, 10 Kr. til Førstnævnte og 8 Kr. til Sidstnævnte, samt Diæt til Prokurator Ferslev efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrettsdom af 21 August 1882: Tiltalte Maren Christensen Eg bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa udreder hun og Aktionens

Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktør og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Kancelliraad Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesterets sagfører Bagger og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Maren Christensen Eeg for Overtrædelse af Straffelovens §§ 98 og 101.

Efter Sagens Oplysninger indfandt Tiltalte sig den 24 Juni d. A. paa Fattiggaarden i Maltbæk, hvor Sogneraadet for Malt og Folding Sogne da var forsamlet for bl. A. at forhandle om en Huslejhjælp til Tiltaltes Mand, og efter at Tiltalte paa Forespørgsel havde erfaret Resultatet af denne Forhandling og derpaa havde spurgt, hvad Sogneraadet havde i Sinde med hendes Søn, der var indlagt paa Fattiggaarden, idet hun gjentagne Gange yttrede, at Sogneraadet maatte vide, at Ingen maatte røre ham, hvilken Yttring maa antages at have været foranlediget derved, at Fattiggaardens Forstander oftere havde set sig nødsaget til at straffe Drengen — blev hun, der paa Grund af sin Optræden af Sogneraadets Formand fik Betydning om at forføje sig bort, men som, efter at være gaaet ind i et andet Værelse, fra hvilket hun tilraabte bemeldte sin Søn, der opboldt sig i Gaarden, at dersom Nogen rørte ham, skulde han strax komme hjem, vægrede sig ved paa Opfordring at forlade dette, efter Bemyndigelse af Formanden af Sogneraadets medlemmerne P. From og Kjeld Christensen sat udenfor, hvorhos From — da Tiltalte fremdeles ikke vilde gaa sin Vej, men atter vilde trænge sig ind af Døren og under Eder og paa en støjende Maade gjentog, at Ingen maatte røre hendes Dreng, og at han skulde komme hjem, hvis Nogen gjorde dette — skubbede til hende, hvorved hun faldt om og kom til at sidde paa Jorden.

Tiltalte har erkjendt, at hun ved den omhandlede Lejlighed har sagt til Sogneraadet, at det var en ringe Fattigkommission og brugt Yttringerne „sikke Sogneraad“, „sikke Fattigkommiss-

sion“ og „sikke Mennesker“ samt at hun, efter, som ommeldt, at være faldet om og efter at have rejst sig op, har kastet en Haandfuld Grus imod Døren, i hvilken From stod, men ved de af Sogneraadsmedlemmerne Kjeld Christensen og Niels Hansen afgivne beedigede Forklaringer maa det derhos imod hendes Benægtelse anses tilstrækkelig godtgjort, at hun, efter som meldt at være sat udenfor, har ligeoverfor Sogneraadets Medlemmer brugt Skjældsord som „Skurk“ og „Kjeltringkram“ eller „Røverkram“, ligesom hun endvidere ved de af From og Kjeld Christensen afgivne edelige Vidnesbyrd imod sin Benægtelse maa anses overbevist at have — som det maa antages i Forbindelse med det af hende omforklarede Grus — med al sin Kraft kastet en Sten efter From, uden dog at ramme ham, idet Stenen — hvilken Vidnerne vel ikke saa, men som de efter Lyden at dømme have anslaaet til et Høuseægs Størrelse — traf Dørposten noget ovenover hans Hoved.

For sit anførte Forhold vil Tiltalte — der er født i Aaret 1842 og som foruden tidligere oftere at være straffet for Betleri og Løsgænger, samt i Aaret 1875 ved Dom at være funden skyldig i Overtrædelse af Straffelovens § 178, i hvilken Henseende det dog bestemtes, at den af hende udstaaede Varetægtsarrest skulde træde i Stedet for Straf, har i Medfør af Overrettens Dom af 20 Januar 1879 været anset efter Straffelovens §§ 100 og 101 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage — være at anse efter Straffelovens §§ 98 og 101 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Nr. 262. Højesteretssagfører Bagger

contra

Thøger Frandsen Friis (Defensor Nellemann),

der tiltales for Tyveri eller Bedrageri.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 8 Marts 1882: Tiltalte Thøger Frandsen Friis eller Niels Thøger Frandsen Friis bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jørgensen og Møller, 10 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Juni 1882: Tiltalte Thøger Frandsen Friis eller Niels Thø-

ger Frandsen Friis bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa betaler Tiltalte og Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Prokuratorerne Jørgensen og Møller for Underretten 10 Kr. til hver og til Prokuratorerne Simonsen og Steinthal for Overretten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold findes han at maatte anses efter Straffelovens § 251 og hans Straf at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Han vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger efter Overrettsdommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Thøger Frandsen Friis bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fem Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Nellemann for Højesteret 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende, fra Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Thøger Frandsen Friis eller Niels Thøger Frandsen Friis aktioneret for Tyveri eller Bedrageri.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at Tiltalte, medens han fra September f. A. til Aarets Udgang tjente hos Værtshusholder Nielsen paa Frederiksberg, har, skjændt han havde Ordre til at købe 5000 Propper og modtog 15 Kr. af Nielsen til at betale samme med, kun købt 4500 Propper og betalt disse med 13 Kr. 50 Øre, medens han leverede Nielsen Propperne, som om der var det fulde Antal, og selv beholdt 1 Kr. 50 Øre af de modtagne Penge. Dette er sket tvende Gange, men Nielsen har frafaldet Krav paa Erstatning for de ham saaledes fravendte 3 Kr.

For sit anførte Forhold vil Tiltalte, der er født den 26 September 1862 og ikke funden forhen tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 256, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage. Tiltalte vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger. — — — —

I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, hvorved Tiltalte er frifunden og Aktionens Omkostninger paalagte det Offentlige, være at forandre.

Nr. 283. Højesteretssagfører Bagger
contra

Mogens Peter Jørgensen, ogsaa kaldet **Madvig**, og
Bodil Kirstine Pedersdatter eller **Lund**

(Defensor Nellemann),

der tiltales for det i Straffelovens § 178 omhandlede Forhold.

Bornholms Sønder Herreds Extrarets Dom af 27 Juli 1882: Tiltalte Mogens Peter Jørgensen straffes med simpelt Fængsel i 5 Dage og Bodil Kirstine Pedersdatter eller Lund med samme Fængsel i 3 Dage. Sagens Omkostninger udrede de Tiltalte En for Begge og Begge for En, derunder Salær til Aktor, Kancelliraad Erichsen, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Petersen, med 10 Kr., samt Diæter til dem begge efter Amtets Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter samtlige Højesteret forelagte Oplysninger, og naar navnlig henses til de Omstændigheder, der foranledigede Tiltalte Jørgensens ganske midlertidige Ophold i Medtiltaltes Hus, findes der ikke tilstrækkelig Føje til at anse de Tiltalte skyldige i et Forhold, som kan heuføres under Straffelovens § 178. Der vil derfor være at tillægge dem Frifindelse, dog med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger efter Dommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Mogens Peter Jørgensen og Bodil Kirstine Pedersdatter eller Lund bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at de En for Begge og Begge for En udrede Aktionens Omkostninger, derunder de ved Herredsthingsdommen fastsatte Salarier og i Salarium til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Nellemann for Højesteret 30 Kroner til hver

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Mogens Peter Jørgensen, ogsaa kaldet Madvig, der er født i Aakirkeby den 4 Oktober 1829, og Bodil Kirstine Pedersdatter, ogsaa kaldet Bodil Kirstine Lund eller Boline Kirstine Lund, der er født i Pedersker den 9 Juni 1829, og af hvilke Førstnævnte ved Aakirkeby Kjøbstads Extraretsdom af 27 November 1878 efter Straffelovens § 228 er bleven anset med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, medens Sidstnævnte ikke ses at være tidligere tiltalt eller straffet, tiltales under nærværende Sag for det i Straffelovens § 178 omhandlede Forhold. Af de Tiltalte er det vedgaaet, at en af Amtet den 16 Februar 1881 under Trudsel af Strafansvar efter Straffelovens § 178 udstedt skriftlig Advarsel om at fjerne sig fra hinanden i sin Tid er bleven forkyndt for dem. Advarselen, der er fremlagt under Sagen, er begrundet paa, at det for Amtet er bleven oplyst, at M. P. Jørgensen (Madvig) og Boline K. Lund førte et forargeligt Samliv, og af en ligeledes fremlagt Udskrift af Sønder Herreds Politiprotokol fremgaar det, at de siden November 1880, da de flyttede sammen i Bodil Lunds Hus paa Sømærken i Pedersker, i Ny og Næ der have søgt Seng sammen. De have dengang tillige angivet, at det var deres Hensigt at indgaa Ægteskab, og M. P. Jørgensen har tilføjet, at han havde begjært Lysning, men at denne var bleven ham nægtet paa Grund af modtagen Fattigunderstøttelse. Begge de Tiltalte have nu vedgaaet, M. P. Jørgensen, at han, efter at være flyttet fra Bodil Lund i Overensstemmelse med Amtets Tilhold, i Begyndelsen af Maj Maaned d. A., da han ingen Tjeneste kunde faa, atter havde taget Logis hos hende, og Bodil Lund, at hun intet Skridt har foretaget for at faa ham fjernet.

(Fortsættes).

Færdig fra Trykkeriet den 1 Decbr. 1882.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schon) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1882—83.

Nr. 38.

Fredagen den 3 November.

Nr. 283.

Høiesteretssagfører Bagger

contra

Mogens Peter Jørgensen, ogsaa kaldet Madvig, og Bodil Kirstine Pedersdatter eller Lund (Defensor Nellemann).

De ville imidlertid denne Gang ikke have søgt Seng med hinanden eller have havt legemlig Omgang med hinanden, men have ligget i forskjellige om end sammenstødende Værelser, af hvilke dog det ene, nemlig det Kammer, hvori M. P. Jørgensen laa, var situeret saaledes i Forhold til den Stue, hvori Bodil Kirstine laa, at Stuen maatte passeres for at komme ind i Kammeret. Forøvrigt har Huset kun været beboet af de Tiltalte alene. Uanset hvad de Tiltalte have forebragt om, at der ikke siden Modtagelsen af Øvrighedens Advarsel har fundet noget forargeligt Samliv Sted mellem dem, ville de dog i Betragtning af det mellem dem bestaaende Forhold og den vedgaaede Tilsidesættelse af Øvrighedens Advarsel om at fjerne sig fra hinanden, ikke kunne undgaa at anses efter Straffelovens § 178, uden at det selvfølgelig kan tages i Betragtning til at fritage dem for Straf, at de temporært have rettet sig efter Paalæget og nu igjen ere skilte ad. Efter samtlige foreliggende Omstændigheder findes Straffen at kunne bestemmes for M. P. Jørgensen til simpelt Fængsel i 5 Dage og for Bodil Pedersdatter eller Lund til samme Fængsel i 3 Dage.

Mandagen den 6 November.

Nr. 233. 1) **Lars Peder Larsen**, 2) **Christian Ditlevsen**, 3) **Jens Jacobsen**, 4) **Niels Peder Jacobsen**, 5) **Jacob Nielsen**, 6) **Peder Jensen**, 7) **Peder Larsen**, 8) **Ole Hansen**, 9) **Simon Peder Jacobsen**, 10) **Søren Rasmussen**, 11) **Frederik Vilhelm Frederiksen**, 12) **Rasmus Hansen** og 13) **Hans Pedersen** (Defensor Klubien),

der tiltales, Nr. 1—7 for Tyveri og Nr. 8—13 for Meddelagtighed heri.

Vordingborg søndre Birks Extrarets Dom af 10 Oktober 1881: De tiltalte Fiskere i Karrebæk bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød: Jens Jacobsen i 12 Dage, Lars Peder Larsen i 2 Gange 5 Dage, Christian Ditlevsen og Peder Larsen hver især i 8 Dage, Jacob Nielsen, Peder Jensen, Simon Peder Jacobsen og Rasmus Hansen hver især i 6 Dage, Niels Peder Jacobsen, Ole Hansen, Søren Rasmussen og Hans Pedersen hver især i 4 Dage samt Frederik Vilhelm Frederiksen i 3 Dage. Saa bør de og, En for Alle og Alle for En udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salarium til Aktor, Prokurator Petersen, og Defensor, Sagfører Schwensen, 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 Maj 1882: De Tiltalte Nr. 8 Ole Hansen, Nr. 9 Simon Peder Jacobsen, Nr. 10 Søren Rasmussen, Nr. 11 Frederik Vilhelm Frederiksen, Nr. 12 Rasmus Hansen og Nr. 13 Hans Pedersen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte Nr. 1 Lars Peder Larsen og Nr. 2 Christian Ditlevsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød hver især i 6 Dage og de Tiltalte Nr. 3 Jens Jacobsen, Nr. 4 Niels Peder Jacobsen, Nr. 5 Jacob Nielsen, Nr. 6 Peder Jensen og Nr. 7 Peder Larsen i simpelt Fængsel, Nr. 3, Nr. 5, Nr. 6 og Nr. 7 hver især i 8 Dage, Nr. 4 i 5 Dage. Af Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salærer og i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Sørensen eller nu dennes Dødsbo og Prokurator Møller 25 Kr. til hver, udreder Tiltalte Nr. 1 Lars Peder Larsen $\frac{1}{4}$, saaledes at Tiltalte Nr. 2 Ditlevsen in solidum med ham deraf tilsvare Halvdelen, de Tiltalte Nr. 3 Jens Jacobsen og Nr. 7 Peder Larsen hver $\frac{1}{8}$, Tiltalte Nr. 4 Niels Peder Jacobsen $\frac{1}{8}$, saaledes at de Tiltalte Nr. 2 og Nr. 3 in solidum med ham deraf tilsvare Halvdelen, og de Tiltalte Nr. 5 Nielsen og Nr. 6 Jensen En for Begge og

Begge for En $\frac{1}{8}$, hvorhos $\frac{1}{4}$ af Omkostningerne udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde — hvorved dog bemærkes, at for det af Lars Peder Larsen og Christian Ditlevsen i Forening udførte Tyveri bliver alene Straffelovens § 228 at citere og at fornævnte Larsen ikke har deltaget i noget i Saltø Skov udøvet Tyveri —, vil Dommen være at stadfæste. Af de Aktor og Defensor for Højesteret tilkommende Salairer findes efter Sagens Omstændigheder de $\frac{2}{3}$ at burde udredes af Lars Peder Larsen, Christian Ditlevsen og Peder Larsen paa den nedenanførte Maade og Resten af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Advokaterne Levinsen og Klubien tillægges i Salarium for Højesteret hver 50 Kroner, hvoraf Lars Peder Larsen udreder en Fjerdedel, saaledes at Christian Ditlevsen in solidum med ham deraf tilsvare Halvdelen, Peder Larsen en Ottendedel og det Offentlige fem Ottendedele.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Vordingborg søndre Birks Extraret hertil indankede Sag ere efternævnte Fiskere af Karrebæk, nemlig 1) Lars Peder Larsen, 2) Christian Ditlevsen, 3) Jens Jacobsen, 4) Niels Peder Jacobsen, 5) Jacob Nielsen, 6) Peder Jensen, 7) Peder Larsen, 8) Ole Hansen, 9) Simon Peder Jacobsen, 10) Søren Rasmussen, 11) Frederik Vilhelm Frederiksen, 12) Rasmus Hansen og 13) Hans Pedersen aktionerede, de 7 førstnævnte for Tyveri og de 6 sidstnævnte for Meddelagtighed heri, og er der i saa Henseende ved de Paagjældendes egen Tilstaelse og det iøvrigt i Sagen Fremkomne oplyst Følgende:

De Tiltalte 1) Lars Peter Larsen og Nr. 2) Christian Ditlevsen have engang i Vinteren 1880—81 i Forening med en under nærværende Sag ikke tiltalt Person efter forud derom truffen Aftale i Skoven „Stanges Tjørne“ under Baroniet Gaunø fra nogle sammesteds henliggende Bunker tilegnet sig en Del tørt Træ, hvilket de paa en medbragt Slæde kjørte hjem over Isen til

Karrebæk, hvor de delte det, og have de Tiltalte hver især anslaaet Værdien af sin Andel til et Par Kroner.

Af de i samme Skov henliggende Bunker har Tiltalte Nr. 7 Peder Larsen i Maj 1860 tilvendt sig 10 Stkr. Tjørn og Lind af Værdi 50 Øre, de Tiltalte Nr. 5 Jacob Nielsen og Nr. 6 Peder Jensen omtrent ved samme Tid i Forening tilvendt sig nogle Stykker Træ af samme Værdi, Tiltalte Nr. 1 Lars Peder Larsen i den paafølgende Vinter taget et Stykke Hvidtjørn af Værdi 75 Øre og Tiltalte Nr. 3 Jens Jacobsen i Pintsen 1881 nogle Stykker Træ af Værdi ca. 25 Øre.

Fra den under samme Baroni hørende Lønnede Skov har Tiltalte Nr. 4 Niels Peder Jacobsen, ligeledes i Pintsen 1881, taget nogle til 20 Øre vurderede Stykker Naaletræ, som Tiltalte Nr. 2 Ditlevsen tillod ham at bortføre fra Gjærningsstedet i den ham tilhørende Baad, og som Tiltalte Nr. 3 Jens Jacobsen derefter modtog i Foræring, uagtet begge disse Tiltalte vare bekendte med, at de vare stjaalne.

De Tiltalte Nr. 1 Lars Peder Larsen, Nr. 8 Ole Hansen, Nr. 9 Simon Peder Jacobsen, Nr. 10 Søren Rasmussen, Nr. 12 Rasmus Hansen og Nr. 13 Hans Pedersen have derhos en Dag i Februar eller Marts f. A., da de tilligemed Tiltalte Nr. 11 Frederik Vilhelm Frederiksen vare ude at trække Vaad sammen, paa forskjellig Maade deltaget i, efter Opfordring af Tiltalte Nr. 3 Jens Jacobsen og til Fordel for denne, fra en under Saltø Fideikommisgods hørende Skov at stjæle to udgaaede tørre Risbøge og tvende Bøgegrene, af Værdi ialt ca. 70 Øre, hvorhos sidstnævnte Tiltalte i Maj f. A. i samme Skov har tilegnet sig nogle tørre, tildels raadne Grene af Værdi 1 Kr., men, da disse Tyverier findes at maatte henføres under Straffelovens § 235 og Besidderen af Saltø Fideikommisgods har frafaldet Paatale, vil der forsaavidt ikke være at paalægge de nævnte Tiltalte noget Straf-ansvar.

For de i Baroniet Gaunøs Skove begaaede Tyverier ville derimod de Tiltalte Nr. 1 Lars Peder Larsen, Nr. 2 Ditlevsen, Nr. 3 Jens Jacobsen, Nr. 4 Niels Peder Jacobsen, Nr. 5 Nielsen, Nr. 6 Jensen og Nr. 7 Peder Larsen, der ere fødte henholdsvis den 26de Febr. 1855, den 20de Maj 1856, den 13de Jnui 1845, den 3die Oktober 1857, den 5te Maj 1819, den 22de November 1839, den 26de August 1845, og af hvilke ingen er funden forhen kriminaliter straffet, være at anse de Tiltalte Nr. 1 Lars Peder Larsen og Nr. 2 Ditlevsen efter Straffelovens § 234, jfr. § 228, samt efter dens § 235, for Tiltalte Ditlevsens Vedkommende jfrt. med § 55, og de Tiltalte Nr. 3—7 efter § 235, for Tiltalte Nr. 3 Jens Jacobsens Vedkommende tildels jfrt. med § 55, og findes Staffene at kunne bestemmes for de Tiltalte Nr. 1 og 2 til Fængsel pau Vand og Brød hver især i 6 Dage,

og for de Tiltalte Nr. 3—7 til simpelt Fængsel, for de Tiltalte Nr. 3, 5, 6 og 7 hver især i 8 Dage, for Nr. 4 i 5 Dage.

Onsdagen den 8 November.

Nr. 40. **Chr. Lehmann** som Værge for Karen Marie Lamms afdøde Søn, Henrik Sørensens Børn
(Overretssagfører Arntzen)

contra

Ingeborg Cathrine Brandt, Andreas Brandt og Vinhandler **M. Nielsen** som Værge for sin Hustru Karen Marie, født Brandt (Etatsraad Buntzen efter Ordre),
betr. Spørgsmaal om et Testaments Uigjenkaldelighed.

Horsens Kjøbstads Skifterets Decision af 26 Juli 1879: Den ovenmeldte af afdøde Jomfru Karen Marie Lamms Søsterbørn nedlagte Paastand om at være arveberettigede efter hende til de i hendes Testament af 20 April 1871 nævnte Beløb kan ikke tages til Følge, hvorimod hendes afdøde eneste Barn og Søn, Kjøbmand Henrik Sørensens Børn bør være eneberettigede til Arv efter hende overensstemmende med hendes sidste i Deklarationen af 26de Januar 1872 tilkjendegivne Villie.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 August 1881: Citanterne, Ingeborg Cathrine Brandt, Andreas Brandt og Vinhandler M. Nielsen som Værge for sin Hustru Karen Marie, født Brandt, bør være berettigede til i Karen Marie Lamms Dødsbo efter Bestemmelserne i det af Afdøde under 20de April 1871 oprettede Testament at erholde udlagt som Arv hver 800 Kr. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

Vel maa det antages en Tidlang at have været afdøde Karen Marie Lamms Hensigt, at den Disposition, ved hvilken hun ophævede det af hende under 11te August 1866 oprettede Testament og tillagde sine Søsterbørn Legater til Beløb ialt 2400 Kr., ikke skulde kunne forandres til Skade for dem; men denne Hensigt kan ikke antages nogen-

sinde at være kommen til Udførelse paa en overfor dem forpligtende Maade. Ligesom nemlig Testamentet af 20de April 1871, hvis Indhold findes fremstillet i den indankede Dom, fremtræder som en ensidig Akt, der ikke blot ikke er medunderskrevet af de Indstævnte, men ved hvis Oprettelse de end ikke have været tilstede, saaledes kan det ej heller anses oplyst, at Testatrix enten før eller efter dets Oprettelse har til de Indstævnte afgivet nogen bindende Erklæring om ikke at ville gjenkalde det. I saa Henseende bemærkes, at Sagens Oplysninger tale for, at Testatrix under de med Legatarerne derom førte Forhandlinger har villet gjøre Dispositionens Uigjenkaldelighed afhængig af, at de Indstævnte erklærede sig tilfredse med hvad der derved tillagdes dem og tilbageleverede det ældre Testament af 1866, der var i den ene Legatars, Indstævnte Ingeborg Brandts Besiddelse, men at de ikke have været villige hertil. Om det end derhos nærmest maa antages, at Testatrix efter Oprettelsen har underrettet Legatarerne — der erkjende aldrig at have set Testamentet — om, hvilket Beløb der derved var tillagt dem, er det ikke imod Citantens Benægtelse bevist, at hun har givet de Indstævnte Meddelelse om den Bestemmelse i Testamentet, hvorved det betegnedes som uigjenkaldeligt, end sige at dette skulde være sket paa en saadan Maade, at hun derved forpligtede sig i saa Henseende overfor dem — Noget, der endog bestemt modsiges af den i Dommen ommeldte Forklaring, som ovennævnte Ingeborg Brandt afgav under Begyndelsesforretningen i Boet. Idet der under disse Omstændigheder ikke kan lægges nogen Vægt paa, at Testamentet indeholdt den anførte Bestemmelse om dets Uigjenkaldelighed, ligesom det er uden Betydning i denne Retning, at det var bestemt i Testamentet, at det skulde indføres i Notarialprotokollen og en Udskrift af denne kunne træde i det originale Testaments Sted, maa Testatrix anses at have været berettiget til at hæve det ved den senere Deklaration af 26 Januar 1872.

Som Følge heraf vil de Indstævntes Paastand ikke kunne tages til Følge. Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret ville efter Omstændighederne være at ophæve, og det de Indstævntes beskikkede Sagfører for Højesteret tilkommende Salarium at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

De Indstævntes Paastand om i Karen Marie Lamms Dødsbo at erholde udlagt hver 800 Kroner kan ikke tages tilfølge. Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 2 Kroner. Etats-

raad Buntzen tillægges i Salarium for Højesteret 150 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: Efter at Jomfru Karen Marie Lamm i Horsens ved et under 11 August 1866 oprettet Testamente havde bl. A. tillagt sine 4 Søsterbørn Ingeborg Cathrine, Christian, Andreas og Karen Marie Brandt i Arv forskellige Kapitaler, tilsammen af Beløb 3400 Kr., oprettede hun under 20 April 1871 et notarialiter attesteret og i Notarialprotokollen indført Testament, ved hvilket hun erklærede det fornævnte Testament ugyldigt samt tillagde sine fornævnte Søsterbørn hver et Legat, stort 600 Kr., saaledes, at dersom Nogen af dem skulde dø, forinden Arven udbetaltes dem og uden at efterlade sig Livsarvinger, skulde de Efterlevende pro rata arve det saaledes ledig blevne Legat, og hedder det i dette Testament, at det skal indføres i Notarialprotokollen og i Tilfælde af, at det ikke ved Testatrix's Død kan findes, skal en Udskrift af Notarialprotokollen træde i Testamentets Sted, samt at de deri indeholdte Bestemmelser ikke ved noget senere Testament eller paa anden Maade skulde kunne forandres til Legatarernes Skade. Under 26 Januar 1872 udstedte hun imidlertid en ligeledes notarialiter attesteret Deklaration, ved hvilken hun erklærede, at ethvertsomhelst Testament, som maatte findes efter hende af ældre Dato end Deklarationen, skulde være uden mindste Gyldighed og det uden Hensyn til hvad det indeholder, og at der som Følge heraf ikke ved hendes Død skulde være nogensomhelst testamentarisk Arving eller Legatar, hvorimod hendes Søn Henrik Sørensen og hans Afkom alene skulde arve overensstemmende med Lovgivningen.

Den 19de Januar 1879 afgik hun derefter ved Døden og ved den i hendes Dødsbo af Skifteretten foretagne Registreringsforretning fremlagdes samtlige fornævnte tre Dokumenter, og da indstævnte Kjøbmand Chr. Lehmann i Horsens som Værge for den nogen Tid forud afdøde Henrik Sørensens umyndige Børn, derefter for Skifteretten under Paaberaabelse af Deklarationen af 1872 paastod, at der ikke tilkom Jomfru Lamms Søsterbørn — af hvilke iøvrigt Christian var død i 1873, som det maa antages uden at efterlade sig Livsarvinger, og Karen Marie bleven gift med Vinhandler M. Nielsen — nogen Arv eller noget Legat efter hende, medens Citanterne, Ingeborg Cathrine Brandt, Andreas Brandt og Vinhandler M. Nielsen som Værge for sin Hustru Karen Marie, født Brandt, Alle i Horsens fordrede, at Testamentet af 1871 skulde opretholdes, forsaavidt de dem tillagte Legater angik, saaledes at der udbetaltes dem 2400 Kr. til Deling paa

den i Testamentet foreskrevne Maade, opstod der herom en Disput for Skifteretten, der ved dennes Decision er afgjort derhen, at den af Citanterne nedlagte Paastand om at være arveberettigede efter Jomfru Lamm til de i hendes Testament af 20de April 1871 nævnte Beløb ikke kan tages til Følge, hvorimod hendes afdøde eneste Barn og Son, Kjøbmand Henrik Sørensens Børn ere kjendte eneberettigede til Arv efter hende, overensstemmende med hendes sidste i Deklarationen af 26de Januar 1872 tilkjendegivne Villie, og Citanterne have derefter indanket Sagen her for Retten, hvor de have gjentaget deres for Skifteretten nedlagte Paastande, medens Indstævnte har paastaaet Skifterettens Afgjørelse stadfæstet.

Til Støtte for deres Paastand have Citanterne paaberaabt sig, at Testamentet af 1871 for deres Vedkommende er at anse som akquisitiv Arvepagt, der ikke gyldig kunde ophæves ved Deklarationen af 1872. Næst at henvise til de i Dispositionen brugte ovenfor anførte Udtryk, have de i saa Henseende nærmere anbragt, at den Afdøde i sin Tid havde erholdt den overvejende Del af hendes Forældres Efterladenskaber og paa Grund heraf havde tilsagt sin Søster, Citanternes Moder, paa dennes Dødsleje, at dennes Børn nok skulde erholde en Kapital efter hende, hvilket Løfte indfries ved Udstedelsen af Testamentet af 1866, som hun leverede Citantinden Ingeborg Brandt til Opbevaring, idet hun udtrykkelig sagde til denne, at hvad der i Livet end skete, saa skulde Citantinden aldrig lade dette Testamente komme ud af sine Hænder. Da det imidlertid gik Jomfru Lamms ovennævnte Søn Henrik Sørensen uheldigt i de følgende Aar, forment hun, at det under disse Forhold var temmelig meget, hun havde testamenteret sine Søsterbørn, og hun lod derfor flere Gange Yttringer falde til Ingeborg Brandt om, at denne og dennes Sødskende vel ikke havde Noget imod, at de dem tillagte Legater bleve nedsatte, naar det saa blev sikkert og afgjort, at Legatet under alle Omstændigheder blev dem udbetalt efter hendes Død. Paa Grundlag heraf blev der nu forhandlet yderligere mellem Jomfru Lamm og hendes Søn samt Ingeborg Brandt paa egne og hendes Sødskendes Vægne om Sagen, og efter at der først havde været Tale om, at der skulde udstedes et egentligt Gavebrev med Pantesikkerhed, bleve de enige om, at Jomfru Lamm skulde ved et uigenkaldeligt Testament sikkre Ingeborg Brandt og hendes Sødskende 300 Rd. hver efter sin Død; i Henhold til denne Aftale blev Testamentet af 1871 dernæst oprettet, hvilket Testament vel ingen af Citanterne have set, medens Jomfru Lamm var i Live, hvorimod hun oftere skal have sagt til dem, at Testamentet var oprettet, og at det var bestemt, at de hver skulde have 600 Kr.

Indstævnte har paa sin Side benægtet Rigtigheden af denne Fremstilling, forsaavidt den gaar ud paa, at Testamentet af 1866

skulde være oprettet i Henhold til et Citanternes Moder givet Lofte, og at Forhandlingerne, der gik forud for Testamentet af 1871, førte til en Overenskomst mellem Testatrix og Citanterne; derimod har han indrømmet, at Testatrix, før hun oprettede Testamentet af 1871, indledede Forhandlinger med Ingeborg Brandt, hvorunder denne fremkom med Forslag om, at der skulde gives hende og hendes Sødskende Pantesikkerhed; men disse Forhandlinger førte efter hans Anbringende ikke til noget Resultat, navnlig fordi Ingeborg Brandt nægtede at udlevere Testamentet af 1866, og Testatrix har ikke gjort Citanterne nogen Meddelelse om Oprettelsen af det omstridte Testament. Han har derhos forment, at dettes Ugjenkaldelighed maatte være betinget af, at det enten af selve Testamentets Ordlyd fremgik, at Citanterne vare bekendte med de trufne Bestemmelser, eller at Citanterne havde medunderskrevet Dispositionen, og da ingen af disse Betingelser ere tilstede, kunne Citanterne efter hans Formening som Følge af Deklarationen af 1872 ikke paa dette Testament støtte nogen Fordring.

I denne Formening kan der imidlertid ikke gives Indstævnte Medhold, idet det for at anse de ommeldte Bestemmelser i Testamentet forbindende for Testatrix alene kan fordres, at hun har tilkjendegivet Citanterne sin Hensigt at yde dem en Døds gave paa en saadan Maade, at disse deri maatte se et bestemt Løfte fra hendes Side. Det kan nu efter det Anførte ikke omtvivles, at Forhandlingerne før Oprettelsen af Testamentet af 1871 ere gaaede ud paa, at Testatrix skulde træffe en ugjenkaldelig dispositio mortis causa til Fordel for Citanterne, hvorom særligt den Omstændighed, at der var Tale om Pantsætning, synes at vidne, og at dette ogsaa efter Forhandlingerne har været hendes Hensigt, fremgaar med tilstrækkelig Tydelighed af Testamentet af 1871 og de deri indeholdte ovenfor anførte Bestemmelser om dets Ugjenkaldelighed m. v.. der kun under denne Forudsætning have nogen Mening.

Ligesom det herefter maa antages, at Testatrix alt forinden Testamentets Oprettelse har givet Citanterne eller dog Ingeborg Brandt paa egne og Sødskendes Vegne Løfte om en Døds gave, saaledes maa det ogsaa anses godtgjort, at Testatrix efter Testamentets Oprettelse har sat Citanterne i Kundskab om dette og dets Indhold, hvad der navnlig fremgaar af, at det i Deklarationen af 1872 udtrykkeligt siges, at Ingeborg Brandt var vidende om Testamentet, samt af, at Deklarationen er motiveret ved at Citanterne og navnlig Ingeborg Brandt have anset sig forurettede ved denne Disposition; derhos har et af Citanterne efter Sagens Indbringelse for Overretten ført Vidne, hvis Forklaring ikke er modsagt af Indstævnte, edelig forklaret, at Testatrix efter Testamentets Oprettelse har talt med Citanterne om dette og dets Indhold, og sagt til Ingeborg Brandt, at nu skulde hun og hendes

Sødskende have 300 Rd. hver, og der findes derfor ikke Føje til at tvivle om, at Citanterne ogsaa have faaet Meddelelse om, at Testamentet var blevet oprettet som uigjenkaldeligt, hvad der, som meldt, maa antages allerede at have været en Forudsætning under de foregaaende Forhandlinger.

Forsaavidt Indstævnte endelig har villet gjøre gjældende, at Citanterne i hvert Fald ikke kunne støtte nogen Ret paa Testamentet af 1871 af den Grund, at Ingeborg Brandt paa egne og Sødskendes Vegne skal have refuseret den dem tiltænkte Døds-gave ved sin Optræden under Begyndelses- og Registreringsforretningen i Jomfru Lamms Dødsbo, ved hvilken Lejlighed hun gav Møde og erklærede, at hun og hendes Sødskende maatte fastholde Gyldigheden af Testamentet af 1866, idet de ikke kjendte Testamentet af 1871, der formentlig var oprettet af Afdøde i utilregnelig Tilstand, er det ikke mod Citanternes Benægtelse godtgjort, at Ingeborg Brandt da var bemyndiget til at optræde paa sine Sødskendes Vegne og denne Erklæring maa derfor være de øvrige Citanter uvedkommende; men dernæst skjønnes det heller ikke, at der af den anførte Erklæring, som efter den ommeldte Forretnings Beskaffenhed ikke kan betragtes som en Proceserklæring og som ikke er gjentaget under Proceduren for Skifteretten, for Ingeborg Brandts Vedkommende lader sig udlede en saadan Refusion, som Indstævnte har forment.

I Henhold til det saaledes Anførte og idet det maa anses in confesso, at Testatrix ved Testamentet af 1871 har holdt sig indenfor Grændserne af sin Testationsret, vil Citanternes Paastand være at tage til Følge, saaledes at de ville være at kjende berettigede til i Jomfru Lamms Dødsbo i Henhold til Testamentets Bestemmelser at erholde udlagt som Arv hver 800 Kr.

Forsaavidt Indstævnte har paastaet nogle af Citanternes Sagførere her for Retten om Indstævntes Sagfører for Underretten, der tillige er ført som Vidne under Sagen, brugte Udladelser mortificerede, findes der efter Omstændighederne ikke tilstrækkelig Føje til at tage denne Paastand til Følge. Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve. Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempeovertrædelse at være begaaet.

Fredagen den 10 November.

Nr. 24. **Diskonto- og Laanebanken i Maribo**
(Højesteretsagfører Lunn)

contra

Firmaet **Levin & Salomonsen** (Overretssagf. Salomonsen),
betr. Spørgsmaal om Erstatningsansvar i et Vexelforhold.

Maribo Kjøbstads Gjæsterets Dom af 9 Juni 1879: Indstævnte, Diskonto- og Laanebanken i Maribo bør for Citanterne, Firmaet Levin & Salomonsens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 April 1881: De Indstævnte, Diskonto- og Laanebanken i Maribo, ved dens Forretningsfører, Agent C. H. Lorentz, bør til Citanterne, Firmaet Levin & Salomonsen her af Staden, betale 1009 Kr. 14 Øre samt Renter af 1000 Kr. med 6 pCt. aarlig fra den 3 Marts 1879 til Betaling sker. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves, At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det med Føje antaget, at den under Sagen omhandlede Vexel er bleven i rette Tid protesteret den 18de Februar 1879. Men Citanterne findes ej heller at have paadraget sig Ansvar derved, at de have undladt at give L. T. Saunte som Endossent Underretning om Protesten. Den i Frd. 18 Maj 1825 § 34 givne Forskrift om, at Præsidenten af en Vexel, dersom han kun er Fuldmægtig, har med første Post, eller hvis Protesten ej inden dens Afgang er bleven expederet, med næste Post derefter, at tilsende sin Mandant den modtagne Vexel med Protest, maa nemlig anses at indeholde den udtømmende Regel for den Vexelomgang, der fra Fuldmægtigens Side vil være at iagttage, for at Vexlens fulde Retskraft skal kunne bevares, hvorimod der saavel efter de brugte Udtryk som ifølge Forholdets Natur mangler tilstrækkelig Føje til at give Paragrafens forudgaaende Bestemmelse om, at Præsidenten bør give Enhver, «hos hvem han vil søge sin Betaling», Underretning om Protesten, Anværelse paa Andre end Vexelejeren selv. Da nu Citanterne, der ikke fra de Indstævnte have modtaget nogen anden Ordre end den at incassere Vexlen eller i modsat Fald lade den behørigt protestere, efter hvad der fra de Indstævntes Side er erkjendt, ikke have taget nogen Forsømmelse med Hensyn til den dem

paahvilende Forpligtelse til uopholdeligt at fremsende Vexlen med Protest, og de saaledes ikke have afskaaret de Indstævnte fra at give Endossenten betimelig Underretning om Protesten, hvortil efter Lovbestemmelsens hele Indhold alene kunde udkræves, at Underretningen afsendtes med første Post, som afkøber efter 24 Timers Forløb fra de Indstævntes egen Modtagelse af Protesten, bliver der som Følge heraf ikke Spørgsmaal om at paalægge Citanterne noget Erstatningsansvar. De ville derfor efter deres Paastand være at frifinde for de Indstævntes Tiltale. Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Sagens Omstændigheder at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanterne bør for de Indstævntes Tiltale i denne Sag frie at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under nærværende Sag søgte Citanterne, Firmaet Levin & Salomonsen her af Staden, i 1ste Instants ved Maribo Kjøbstads Gjæsteret Indstævnte, Diskonto- og Laanebanken i Maribo ved dens Forretningsfører, Agent C. H. Lorentz, til at betale dem Erstatning i Anledning af formentlig Forsømmelse med Hensyn til Varetagelsen af deres Interesser som Ejere af en af M. Jensen i Maribo den 29de December 1878 til L. T. Saunte sammesteds udstedt 6 Ugers Solavoxel stor 1000 Kr. ved at udrede Vexlens Paalydende 1000 Kr. med Renter 6 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 3 Marts 1879, Protestomkostninger, Porto og Provision 9 Kr. 14 Øre samt Sagens Omkostninger skadesløst, idet de in subsidium paastod Sagens Udfald gjort afhængigt af de Indstævntes Forretningsførers Ed paa, at han ved Protestens Optagelse bebragtede Citanterne som Sauntes Fuldmægtige og ikke som Vexelejere.

Ved bemeldte Rets Dom af 9 Juni 1879 bleve de Indstævnte imidlertid frifundne for Citanternes Tiltale i denne Sag, medens Sagens Omkostninger ophævedes, og Citanterne have derefter ved Stævning af 2den August s. A. indbragt Sagen for nærværende Ret, hvor de have gjentaget deres for Underretten nedlagte Paastande og paastaet Dommen forandret overensstemmende dermed, idet de derhos have paastaet de Indstævnte i ethvert Fald tilpligtede at erstatte dem Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte have derimod paastaet Underretsdommen

stadfæstet og sig tillagt Sagens Omkostninger i ethvert Fald i nærværende Instants.

Den paastaaede Erstatning have Citanterne villet begrunde paa, at de Indstævnte, hvem Citanterne under 13de Februar 1879 havde tilstillet den ovennævnte med et Endossement fra Saunte til dem forsynede Vexel med Anmodning om at foranstalte Vexlen, der af Citanterne udtrykkelig betegnedes som forfalden den 15de s. M., incasseret for dem eller i modsat Fald behørig protesteret, først under 18de s. M. have ladet Vexlen protestere de non solutione, uagtet Protesten formentlig burde have været foretaget den 17de s. M., samt at de ikke have ladet Protesten anmelde for Endossenten Saunte, som derfor ikke i rette Tid kunde faa Underretning om Protesten, og som paa Grund heraf har anset sig løst fra sin Forpligtelse som Endossent, saa at Citanterne, da Vexeludstederen Jensen eller nu hans Fallitbo er aldeles insolvent, Intet har kunnet erholde til Dækning af Vexlen m. v.

Der maa imidlertid gives de Indstævnte Medhold i, at Protesten af Vexlen er optagen i rette Tid. Da Vexelloven af 18de Maj 1825, jfr. Frd. 7 April 1843, ikke særligt omtaler Ugevexler, men kun Dato- og Maanedsvexler, have Citanterne vel forment, at den for Datovexler i førstnævnte Frd. § 49 givne Regel ogsaa maatte være at bringe til Anvendelse paa Ugevexler, hvorefter den paagjældende 6 Ugers Vexel som udstedt Søndagen den 29de December 1878 vilde være forfalden Lørdagen den 8de Februar 1879, medens de 8 Løbedage udløb med Søndagen den 16de Februar, der imidlertid som en Helligdag ikke kunde medregnes, saa at den sidste Respitdag blev Mandagen den 17de s. M., paa hvilken Dag Protesten altsaa burde være optagen. Men det skjønnes ikke rettere, end at det ligger nærmest at sammenstille Ugevexler med Maanedsvexler, idet Løbetiden ved begge disse Vexelarter bestemmes efter større Tidsdele, og det derhos maa anses stemmende med, hvad almindelig Sprogbrug tilsiger, at forstaa en Frist af en eller flere Uger saaledes, at den omfatter den eller de paagjældende Uger fuldt ud. Herefter forfaldt den ommeldte Vexel den 9de Februar, medens sidste Løbedag blev den 17de s. M. og sidste Respitdag den 19de næstefter, saa at Protesten maa anses betimelig foretaget den 18de, hvorved endnu bemærkes, at de citerede Vexellove ikke afgive Hjemmel for Citanternes Formening, at den Omstændighed, at den fornævnte 9de Februar var en Helligdag, i alt Fald maatte medføre, at Vexlen maatte anses forfalden den 8de og Løbedagene udløbe den 16de eller, da denne Dag ligeledes var en Søndag, den 15de, saa at Protesten dog burde være optagen den 17de, samt at det er uden al Føje, naar Citanterne have villet udlede en særlig for Sagen betydningsfuld Forpligtelsesgrund for de Indstævnte til at anse Vexlen for forfalden den 15de Februar deraf, at de i Skrivelsen til Citanterne af 18de s. M. — efter de Indstævntes Paa-

stand ved en Fejlskrift — have betegnet Vexlen som værende pr. 16de Februar, altsaa da denne Dag var en Helligdag, i Virkeligheden pr. den 15de.

Med Hensyn dernæst til Spørgsmaalet om, hvorvidt de Indstævnte maatte have paadraget sig noget Erstatningsansvar ved ikke at have anmeldt Protesten for L. T. Saunte inden 24 Timer, men at have indskrænket sig til ved et Brev af 18de Februar, som paa Grund af de ved Vintertiden bevirkede Postforhindringer først kom Citanterne ihænde den 20de s. M., at have underrettet Citanterne om den skete Protest og senere at eftersende Vexlen og Protesten, da have de Indstævnte gjort gjældende, dels at de paa Grund af, at der i Endossementet fra Saunte til Citanterne ikke indeholdtes nogen Bemærkning om, at Valuta var modtaget, maatte antage, at Citanterne kun optraadte som Saantes Fuldmægtige og altsaa ikke havde Vexelret mod denne, men kun mod Vexeludstederen, hvorfor der ikke kunde være Spørgsmaal om at anmelde Protesten for Saunte, dels at der ifølge Vexelfrd. 18de Maj 1825 § 34 ikke paahviler dem, der som Fuldmægtige for Vexelejeren besørge en Vexels Præsentation og Protest, nogen Forpligtelse til at anmelde Protesten for de paa Proteststedet boende Endossenter, men kun Forpligtelse til med første eller anden Post at tilsende Mandanten den modtagne Vexel med samt Protesten, hvad de ogsaa in casu have iagttaget.

Hvad nu angaar Endossementet fra Saunte — om hvilket Citanterne iøvrigt have anbragt, at dette af Saunte var givet som et Blanco-Endossement, og at det var dem selv, der ved at fremsende Vexlen til de Indstævnte til videre Foranstaltning, havde udfyldt Endossementet, som det nu foreligger — da er det vel i Vexelfrdn. § 12 foreskrevet, at et Endossement, der ikke indeholder Tilstaaelse for modtaget Valuta, skal betragtes som kun at være en Fuldmagt: men det kan ikke antages, at Lovgiveren hermed har villet foreskrive Andet eller Mere, end at det skal anses at have Formodningen for sig, at et saadant Endossement kun indeholder en Fuldmagt, forsaavidt ikke andre Data maatte gjøre det indlysende for de Vedkommende, at der uagtet den anførte Mangel foreligger et virkeligt Endossement eller en virkelig Transport af Vexelfordringen, og det kan nu efter samtlige i Sagen foreliggende Omstændigheder ikke antages, at de Indstævnte have næret nogen egentlig Tvivl om, at Citanterne optraadte som Ejere af Vexlen og ikke som Befuldmægtigede for Saunte i Maribo, der ikke med nogen Rimelighed kunde antages at have villet sende sin Vexel til Citanterne i Kjøbenhavn til Inkassation hos den ogsaa i Maribo boende Udsteder; men selv om de Indstævnte i Endossementets Form maatte have fundet Grund til Tvivl i saa Henseende, skjønnes i al Fald god Konduite at maatte have ledet dem til at søge nærmere Underretning, forinden de bestemte deres Fremgangsmaade, hvortil der ved Benyttelsen

af Telegrafen i hvert Fald maa antages at have været tilstrækkelig Tid.

Hvad endelig Vexelfrdn. § 34 angaar, da kan det vel være tvivlsomt, om sammes første Del, der omhandler Underretning om Protesten fra Præsidenten til dem, hos hvem han vil søge sin Betaling, ogsaa angaar den for Vexelejeren optrædende Fuldmægtig, og i dens næste Del, der særlig omhandler det Tilfælde, at Vexlens Protest sker ved en Fuldmægtig, synes der vistnok ikke at foreskrives denne nogen anden Pligt, end at tilsende sin Mandant Vexlen med Protesten med første Post; men, da det i Paragrafens første Del er paabudt, at Underretningen om Protesten til de Vexelforpligtede, der bo paa selve Stedet, skal ske inden 24 Timer, maa det følge af de almindelige Regler om den Omhu, der er at vise ved Besørgelsen af Andres Forretninger, at den, der paatager sig i et saadant Forhold at optræde som Vexelejers Fuldmægtig, drager Omsorg for, saavidt det staar til ham, at gjøre det muligt, at Vexelejeren kan iagttage det anførte Paabud, hvoraf Bevarelsen af hans Ret mod de Paagjældende er afhængig. I nærværende Tilfælde maa det nu efter det Anførte antages, at Protesten skulde anmeldes for Saunte inden 24 Timer efter dens Optagelse, altsaa senest den 19de Februar, og selv om de Indstævnte derfor nærede Tvivl om, hvorvidt Saunte var Vexelforpligtet ligeoverfor Citanen og om de i Citanens Begjæring om Optagelse af „behørig“ Protest kunde se noget Forlangende om Protestens Anmeldelse efter Vexelfrdn. for den i Maribe boende Saunte, til hvem de Indstævnte havde nøje Kjendskab, saa maatte dog god Konduite have medført, at de Indstævnte havde søgt at give Citanterne Underretning om den skete Protest saa tidlig, at de kunde have iagttaget, hvad der efter Vexelfrdn. § 34 var absolut nødvendigt for at bevare deres mulige Ret ligeoverfor Saunte, hvad der vilde have kunnet ske ved at sende dem Underretning pr. Telegraf i Stedet for ved Brev, hvilken sidste Meddelellesmaade de Indstævnte maatte vide vilde umuliggjøre lovlig Underretning fra Citanterne til Saunte. Og en saadan Forsigtighed maatte i det foreliggende Tilfælde saa meget mere have været Pligt for de Indstævnte, som de, efter hvad der er oplyst — tidligere havde haft Lejlighed til at blive bekendte med, hvilken Betydning Citanterne i deres Vexelforbindelse med Vexeludstederen tillagde Hensynet til Sauntes af de Indstævnte selv bevidnede Soliditet, og de Indstævnte, der maa antages i alt Fald ikke at kunne have været uden Formodning om Vexeludstederens mislige økonomiske Forhold, derhos maatte indse eller dog formode, at den begjærte Protest ikke havde anden Hensigt, end netop at bevare Vexelretten mod den anden Vexelforpligtede: Saunte. De Indstævnte skjønnes saaledes ved deres Fremgangsmaade at have gjort dem skyldige i en Forsømmelighed, der maa paadrage dem Ansvar til Erstatning, forsaavidt

den har paaført Vexelejeren Tab, og det skal i saa Henseende endnu fremhæves, at det ved de af Citanterne her for Retten producerede Oplysninger maa anses godtgjort, at i alt Fald de største Banker og ansete Vexelfirmaer her i Staden følge den Fremgangsmaade i Tilfælde af Protest af Vexler, der ere sendte dem til Incassation af udenbys Mand, at anmelde Protesten i betimelig Tid for de muligen herboende Endossenter.

Da det nu er godtgjort, at Vexeludstederens Bo er kommet under Konkursbehandling og Intet har kunnet afgive til Dækning af Citanternes Vexelfordring, maa de Indstævnte saaledes anses pligtige til at erstatte Citanterne det her igjennem lidt Tab ved at betale Vexlen m. m. efter den nedlagte principale Paastand.

Sagens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 205.

Advokat Halkier

contra

Lars Larsen (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Bornholms Vester Herreds Extrarets Dom af 10 Maj 1882: Tiltalte Lars Larsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder han alle af hans Arrest og Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører N. C. Olsen, og Defensor, Sagfører J. Olsen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes).

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1882—83.

Nr. 39.

Fredagen den 10 November.

Nr. 205.

Advokat Halkier

contra

Lars Larsen (Defensor Hansen).

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at erindre,

kjendes for Ret:

Herredsthingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Høiesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Ved Amtets Dekret af 15 April d. A. er der i nærværende Sag anordnet Justitsaktion mod Lars Larsen for Tyveri eller Hæleri.

Husmand Michael Mogensen af 64de Selvejergaards Fortoug i Vestermarie Sogn har anmeldt, at der Natten mellem den 16de og 17de Marts d. A. er frastjaalet ham en Flækhammer paa 21 \mathcal{R} , en mindre Hammer paa 10 à 12 \mathcal{R} , en Haandhammer paa 5 \mathcal{R} og en Jernstang, hvilke Stenredskaber han havde ladet ligge ved sit Arbejde paa Løkken nord for Lüneborggaard i samme Sogn. Bestjaalne har derefter forklaret, at han gik omkring i Eggen for at søge efter sine Redskaber, indtil han Lørdagen den 18de s. M. traf Tiltalte, der sad og slog Sten ved Aagaard i Klømsker Sogn, i Besiddelse af de tvende mindre Hamre, hvilke han strax

gjenkjendte som sine, hvorpaa han foranledigede Tiltalte anholdt. Den store Flækhammer har Bestjaalne senere fundet under en Stenkiste ved 45de Selvejergaards Skovløkke i Vestermarie Sogn, hvorimod Jernstangen ikke er kommen tilstede.

Tiltalte har saavel under et foreløbigt Forhør ved Nordre Herreds Politiret, som senere under Sagen vedblivende nægtet at have stjaalet de anførte Stenredskaber, men paastaet at have kjøbt de i hans Besiddelse forefundne tvende Hamre, af hvilke den større var mærket M, af en ham ubekjendt Svensker, der Fredag Morgen den 17de Marts d. A. i Dagningen, da Klokken var 5¹/₂, kom til ham udenfor hans Hus og falbød dem for 6 Kr. For denne Pris kjøbte Tiltalte Hamrene og har ikke senere set noget til Svenskeren, der strax forlod ham og gik Nord paa.

Ligesom imidlertid denne Tiltaltes Forklaring om Kjøbet af Hamrene er lidet sandsynlig, naar henses til, at Kjøbesummen oversteg deres virkelige Værdi af henholdsvis 3 og 1 Kr. med et Beløb af 2 Kr., saaledes mangler den Sandhedens Præg, forsaa-vidt Tiltalte ingen rimelig Forklaring har kunnet give om, at han strax efter Kjøbet af Hamrene begav sig til Aagaard, hvor han ankom Kl. 7, skjøndt Vejen kan tilbagelægges i 15 Minutter, og endelig svækkes Forklaringens Betydning ikke mindre ved, hvad Tiltalte samme Morgen, efter at være kommen til Aagaard, yttrede til Vidnet Ludvig Klo efter dennes beedigede Udsagn, at han havde laant den ene Hammer af sin Datters Mand, Hans Nielsen. Der vil derfor ikke kunne tages Hensyn til Tiltaltes ubegrundede og af Intet bestyrkede Anbringende om at have kjøbt Hamrene af en Svensker, og da det, som anført, er oplyst, at Tiltalte har været i Besiddelse af de tvende ommeldte Hamre, om hvilke Smed Johan Lauritz Holm og Juliane Holm edelig have vidnet, at den større tilhørte Michael Mogensen, og at de ikke betvivle, at den mindre ligeledes er hans, samt da Bestjaalne har aflagt Tilhjemlingsed, findes saaledes Betingelserne for det ved L. 6—17—10 og 11, cfr. Frdn. 8 Septbr. 1841 § 6 hjemlede Bevis at være tilstede med Hensyn til de oftnævnte Hamre.

Tiltalte, der er født den 18de Maj 1823 og forhen har været straffet efter Højesteretsdom af 26 Maj 1841 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar for Overtrædelse af Frdn. 11 April 1840 §§ 4, 12 og 29, samt efter Højesteretsdom af 7 Maj 1880 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage efter Straffelovens § 228, vil nu, idet de foreliggende Oplysninger ikke give tilstrækkelig Hjemmel til at dømme ham som Tyv, i Medfør af Straffelovens § 241 være at anse som for anden Gang begaaet Hæleri efter samme Lovs § 238 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Mandagen den 13 November.

Nr. 175.

Advokat Klubien

contra

Lars Hansen (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Skovby Herreds Extrarets Dom af 16 Septbr. 1881: Tiltalte, Murer Lars Hansen af Tydentvist, bør at straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Hubert, 10 Kr. og til Defensor, Prokurator Møller, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Marts 1882: Tiltalte, Murer Lars Hansen af Tydentvist, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Simonsen og Casse, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger tildels bestyrke det i Dommen antagne Resultat, vil den være at stadfæste. De Aktor og Defensor for Højesteret tilkommende Salærer findes at burde udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Advokaterne Klubien og Henrichsen tillægges i Salarium for Højesteret hver 40 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Skovby Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Murer Lars Hansen af Tydentvist for Tyveri, i hvilken Henseende det ved Tiltaltes egen Erkjendelse i Forbindelse med de øvrige under Sagen fremkomne Oplysninger er godtgjort, at Tiltalte en Formiddag i Marts Maaned f. A. har begivet sig med en Trækkevogn til Sandagergaard, som haves i Forpagtning af

Forpagter Møller paa Gyldensteen, og efter at have ladet Vognen staa paa Vejen udenfor Gaardens Port er gaaet ind i Gaarden, hvor Mølleren fra Sandager Mølle holdt med sin Vogn for at hente Foder til Møllen. Da Mølleren havde oplukket Døren til Tærskeladen, hvor de paa Gaarden beskjæftigede 2 Tærskere ikke dengang vare tilstede, yttrede Tiltalte, at han ogsaa vilde have noget Halm, og gik derpaa gennem Laden og lukkede dens til Vejen førende Port op, hvorpaa han, tildels i Overværelse af Mølleren og hans Karl samt en paa Gaarden sig opholdende Person, satte sig i Besiddelse af og lagde paa sin Trækkevogn 2 Knipper Havrehalm, 2 Knipper Rughalm og 1 Knippe Hvedehalm af Værdi 33 Øre pr. Knippe.

Tiltalte, der Dagen forud for det Passerede med Forpagter Møllers Tilladelse havde faaet et Knippe Halm udleveret af de tvende paa Gaarden værende Tærskere, har imidlertid paastaaet, at Forpagter Møller ogsaa havde givet ham Tilladelse til at faa de af ham selv ved den ommeldte Lejlighed tagne Knipper Halm, i hvilken Henseende han har anbragt, at Møller, efter at han i Efteraaret 1879 havde lovet ham et Læs Halm, engang i Vinteren 1880—81 havde sagt til Tiltalte, da denne i Anledning af, at han var i Mangel paa Fourage havde henvendt sig til ham, at han godt kunde faa nogle Knipper Foder og tilføjet: „havde de ikke paa Sandagergaard, havde de paa Gyldensteen“. Forpagter Møller, der ikke vil kunne mindes, at hans Køer, som af Tiltalte forklaret, skulle have afædt det ommeldte Vejgræs, har nu vel benægtet, saavel at han i Efteraaret 1879 har lovet Tiltalte et Læs Halm i Erstatning herfor, som at han i Vinteren 1880—81 har lovet ham mere end det ene Knippe Halm, som Tiltalte Dagen forud havde faaet udleveret, men naar henses til den hele aabenlyse Fremgangsmaade, Tiltalte har anvendt ved at sætte sig i Besiddelse af de paagjældende Knipper Halm, findes det betænkeligt at forkaste den af ham afgivne Forklaring, hvorefter han vil have anset sig berettiget dertil, og det saa meget mere som det under Sagen maa anses godtgjort, at Tiltalte havde lejet det omspurgte Vejgræs til den angivne Tid og at Møllers Køer i alt Fald have ædt noget deraf.

Tiltalte, der er født den 25 April 1825 og med Undtagelse af, at han ved Skovby Herreds Politiretsdom af 11 Juni 1875 er anset efter Straffelovens § 235 med en Statskassen tilfaldende Bøde af 10 Kr. eller subsidiært 3 Dages simpelt Fængsel, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, vil som Følge heraf være at frifinde for Aktors Tiltale, og den indankede Dom, ved hvilken han i Medfør af Straffelovens § 228 er anset med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, vil altsaa forsaavidt være at forandre, hvorimod den vil være at stadfæste med Hensyn til Aktionens Omkostninger, der rettelig ere paalagte Tiltalte.

Nr. 304.

Etatsraad Buntzen

contra

Achristinus Pedersen (Defensor Bagger),

der tiltales for Bedrageri.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 16 August 1882: Tiltalte Achristinus Pedersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Kjelgaard, 10 Kr. og til Defensor, Prokurator Løystrup, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 25 Septbr. 1882; Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Højesteretssagfører Bagger 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Achristinus Pedersen for Bedrageri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han — som det maa antages i Slutningen af Juni Maaned d. A. — har til et Jernstøberi i Sæby for 2 Kr. solgt en lille Bilæggerovn, som han for nogle Aar siden havde lejet af Husmand Anders Jacobsen af Øxenhede, og om hvis Kjøb han for længere Tid siden havde staaet i Underhandling med Ejeren, uden at nogen endelig Handel dog kom i Stand, og Tiltalte har navnlig erkjendt, at han, da han solgte Kækkeovnen, godt vidste, at den endnu var Anders Jacobsens Ejendom, og derhos ogsaa var sig bevidst, at han foretog en svigagtig Handling. Bemeldte Ovn, der blev solgt som gammelt Jern til Smeltning, er af Ejeren ansat til en Værdi af 4 Kr., men denne har frafaldet Krav paa Erstatning under Sagen.

For sit ovenomhandlede Forhold er Tiltalte — der er født i Aaret 1829, og som med Undtagelse af, at han i Aaret 1851 ved en Politiretsdom er for at have forladt sin Tjeneste idømt en Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ikke tidligere har været tiltalt eller straffet — rettelig ved Underrettsdommen anset efter Straffelovens § 253, og da Straffen efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, saaledes være at stadfæste.

Nr. 266. Højesteretssagfører Bagger

contra

Hans Peter Petersen (Defensor Buntzen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 182 og for ulovlig Beværtning.

Nykjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 1 Maj 1882: Tiltalte, Glarmester Hans Peter Petersen af Nykjøbing, bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa bør han og udrede en Nykjøbing Kjøbstads Kæmnerkasse tilfaldende Bøde af 50 Kr. Tiltalte, Gjæstgiver Bruuns Hustru Karen Male Knudsen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Begge de Tiltalte bør derhos hver for sig afholde de med deres egen Arrestation forbundne Udgifter samt in solidum udrede alle øvrige med Sagens Undersøgelse og Aktionen lovlige forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførererne Jensen og Andersen, hver 20 Kr., saaledes at Førstnævnte deraf afholder $\frac{4}{5}$ og Sidstnævnte $\frac{1}{5}$. Den idømte Mulkt at udrede inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 August 1882: Underrettsdommen bør, forsaa vidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretsprokuratorerne H. F. Møller og Tvermoes, bør Tiltalte, Glarmester Hans Peter Petersen af Nykjøbing paa Følster, udrede 20 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da den Bøde, som er idømt Tiltalte for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskjækning, ikke udgjør summa appellabilis, vil Sagen, der alene efter hans Begjæring er indanket til Højesteret, være at afvise her fra Retten, forsaavidt den angaar Sigtelsen for de nævnte Forseelser.

Iøvrigt vil den indankede Dom i Henhold til de i samme anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Forsaavidt angaar Sigtelsen for uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskjækning, afvises Sagen. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Etatsraad Buntzen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Nykjøbing Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Tiltalte, Glarmester Hans Peter Petersen af Nykjøbing paa Falster tiltales for at have overtraadt Straffelovens § 182 og for ulovlig Beværtning, og hvilken Sag i 1ste Instants tillige angik en anden Tiltalt, for hvis Vedkommende den imidlertid ikke er appelleret, er Følgende oplyst:

Ved Tiltaltes egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at han, efter at Gjæstgiver Bruun i Efteraaret 1880 havde begyndt at drive en Beværtning i nogle af ham i Tiltaltes Ejendom paa Søvejen i Nykjøbing lejede Lokaler, senere er traadt ind som Deltager i Forretningen og i Forening med Bruun eller dennes Hustru og for fælles Regning har drevet den omhandlede Beværtning. Det er i saa Henseende oplyst, at det navnlig var ham, der besørgede Indkjøbene, betalte Regninger og incasserede Betalinger samt fæstede Tyende, ligesom han disponerede over Udbyttet af Forretningen dels til Bestridelse af Udgifter vedrørende Forretningen, dels til Bestridelse af hans private Fornødenheder og til Reparationer og Forbedringer af Ejendommen. Derimod havde Bruun, der ikke var istand til at bestyre Forretningen, saa godt som Intet med denne at gjøre, og maatte saaledes endog, naar han en enkelt Gang fik Betaling af en Gjæst, aflevere den til Tiltalte. Oprindeligt dreves Beværtningen kun i det af Bruun lejede Lokale, men ifjor Efter-

aar lod Tiltalte en Dør anbringe derfra ind til nogle ved Siden af liggende Værelser, hvori han tidligere havde haft sin private Lejlighed, og fra den Tid dreves da Beværtningen af ham i begge Lokaler under Et, og ofte gik Gjæsterne, naar Klokken om Aftenen var 11, fra det oprindelige Beværtningslokale ind i de nævnte Værelser, der blev kaldt Tiltaltes private Lejlighed, og hvor der da fandt Nattesvir og anden Uorden Sted. Da Tiltalte nu ikke har erhvervet det til den omhandlede Beværtning fornødne Borgerskab, har han saaledes gjort sig skyldig i uberettiget Næringsbrug og ulovlig Brændevinsudskjænkning.

Forsaauidt Tiltalte derhos er aktioneret for Overtrædelse af Straffelovens § 182 er Følgende oplyst: Emma Caroline Emilie Tøлке har under Ed forklaret, at hun, der i Sommeren 1881 kom til Nykjøbing paa Falster og fik Tjeneste hos Gjæstgiver Bruun i det saakaldte Tivoli mod en maanedlig Løn af 4 Kr., og som forblev der omtrent i 3 Maaneder, indtil det paa Grund af en hende her i Staden given Advarsel mod at søge Erhverv ved Utugt blev forbudt Bruun at have hende i sin Tjeneste, derefter boede et Sted i Nærheden deraf, og at hun derfra oftere kom i Beværtningen om Aftenen, samt at der undertiden kom Bud fra Tiltalte og hilste fra ham, at der var en eller anden Herre, som ønskede at tale med hende. Naar hun i saa Fald gik hen i Beværtningen, gik hun ikke ind gennem Skjænkestuen, men gennem Forstuen ind i Tiltaltes saakaldte private Lejlighed, hvor hun da i Reglen i det forreste af de derværende Værelser mødte Tiltalte, der sagde hende, hvem det var, der ønskede hendes Nærværelse, og viste hende ind, hvor denne Herre var, hvilket i Reglen var i det bageste Værelse. Tiltalte leverede derefter paa Herrens Forlangende Drikkevarer ind til dem paa bemeldte Værelse, og, naar han forlod dem, sagde han, at de ikke behøvede at lukke dem inde, da han nok skulde sørge for, at de ikke skulde blive forstyrrede, men i Reglen lukkede de dog Døren indvendig fra i Laas, og, naar Tiltalte i en eller anden Anledning vilde ind til dem, bankede han i Reglen først paa Døren. Hun havde da efter sin Forklaring i Reglen legemlig Omgang med vedkommende Herre og lod sig betale derfor. Tiltalte har vel ikke spurgt hende, om hun har haft legemlig Omgang med Nogen derinde, og hun har heller ikke fortalt det, men hun nærede ikke Spor af Tvivl om, at han godt vidste det, og han har vel en enkelt Gang, da hun var sammen med Flere, sagt, at hun ikke maatte foretage sig nogetsomhelst Uanstændigt, men dette skete i en spøgende Tone, og ellers har han aldrig sagt noget i den Retning; tvertimod opfordrede han hende altid til at være ene sammen med Herrerne, hvilket han formentlig ikke vilde have gjort, hvis han havde haft Noget imod, at hun bedrev Utugt med dem.

Med den af det nævnte Fruentimmer saaledes afgivne For-

klaringstemme i det Væsentlige de af tvende Mandspersoner afgivne Vidneforklaringer, idet nemlig hver af de Paagjældende under Ed har forklaret, at han med Tiltaltes Samtykke gjentagne Gange har været ene med det fornævnte Fruentimmer i det omhandlede Bagværelse, og at han der har havt legemlig Omgang med hende, samt at Tiltalte i Reglen bragte Drikkevarer ind til dem, hvorefter de aflåsede Døren, idet Nøglen altid sad indvendig, og at Tiltalte, naar han en enkelt Gang uopfordret vilde ind i Værelset for at høre, om de ønskede Noget, altid først bankede paa. De paagjældende Vidner have ingensomhelst Tvivl næret om, at Tiltalte har vidst, at de vilde have det nævnte Værelse for at have legemlig Omgang med det nævnte Fruentimmer, uagtet dette ganske vist ikke har været udtrykkelig sagt eller antydet.

Maren Kirstine Petersen har under Ed forklaret, at hun der i Novbr. Maaned f. A. af Tiltalte blev fæstet til at tjene i den omhandlede Beværtning, i hvilken Tjeneste hun efter en senere Aftale skulde have en maanedlig Løn af 5 Kr., og i hvilken hun forblev indtil den 28de eller 29de Januar d. A., i den Tid ofte har havt legemlig Omgang med en eller anden af Gjæsterne for Betaling i Tiltaltes ommeldte private Lejlighed. Hun har vel aldrig givet Tiltalte noget af, hvad hun saaledes selv har erholdt for at bedrive Utugt med Gjæsterne, eller omtalt for ham, at saadant havde fundet Sted, ligesom hun heller ikke er bleven opfordret dertil af ham, men hun har ikke næret nogen Tvivl om, at han ikke alene har vidst, at Saadant fandt Sted, men ogsaa ønskede det, og hun har i saa Henseende fremhævet, at Tiltalte ikke alene tillod hende at sidde inde i et af de heromhandlede Værelser og drikke med en Herre alene, men, naar en Herre ønskede at drikke Vin med hende, viste han dem endog selv derind, bragte dem selv Drikkevarerne og tilføjede, at de der kunde være ugenert og laase for sig. Naar hun en enkelt Gang vægrede sig ved at følge med en Gjæst derind, var Tiltalte næste Dag vred og sagde, at hun skulde være forekommende mod Gjæsterne og følge med dem ind i Bagværelserne, da han ellers ikke vilde have hende.

Tiltalte har indrømmet, at det ikke saa sjældent har været Tilfældet, at en eller anden af Gjæsterne har ønsket et af de Smaa-værelser, som ikke hørte til Beværtningen, men til hans egen private Lejlighed, og, naar saa vedkommende Herre havde ønsket at tale med det førstnævnte Vidne Emma Tølcke, havde han sendt Bud efter hende og ladet hende gaa ind til Herren, ligesom han ogsaa paa Opfordring havde bragt Drikkevarer ind til dem og ladet dem blive alene derinde, og ligeledes har han indrømmet, at han har tilladt Vidnet Maren Kirstine Petersen at gaa ind til en enlig Herre i de nævnte Værelser, og at det endog

kan være muligt, at han har opfordret hende dertil. Tiltalte har fremdeles indrømmet, at Døren til det bageste af de omhandlede Værelser kunde aflaaes, og at Døren ogsaa enkelte Gange, naar en Mandsperson og et Fruentimmer, som anført, ene opholdt sig i Værelset, har været aflaaet indvendig fra. Endelig har han indrømmet, at han vidste, at det var blevet forbudt Gjæstgiver Bruun at have oftnævnte Emma Tøлке i sin Tjeneste, fordi hun tidligere havde faaet en Advarsel mod at søge Erhverv ved Utugt, og han har tillige indrømmet, at han altid nærede lidt Mistanke til hende og var bange for, at hun, naar der saaledes blev sendt Bud efter hende af en Herre og hun var ene med denne, igjen skulde blive usædelig og han vil derfor have kigget gjennem Nøglehullet for at se, om der foregik Noget, og derhos ogsaa være gaaet ud i Gaarden, hvor han gjennem de øverste Vinduer, der ikke vare tildækkede, kunde se ind i Værelset, men han vil aldrig have set Noget, der kunde tyde paa et usædeligt Forhold. Tiltalte vil dernæst, efter hvad han har anført, ikke have havt nogen Anelse om, at der er blevet begaaet nogen Utugt mellem nogen af Gjæsterne og de i Beværtningen værende eller der kommende Piger, og han vil ikke have modtaget nogen Godtgjørelse af vedkommende Herre, som saaledes har faaet et Værelse til Afbenyttelse, og vil ikke have modtaget højere Betaling end sædvanlig for de Drikkevarer, som bleve leverede inde i Værelset. Tiltalte har fremdeles paastaet, at Nøglen til det bageste Værelse altid sad i udvendig, saa at de, der have aflaaet Døren indvendig fra, maa have flyttet Nøglen.

Der findes imidlertid efter de ovenfor anførte Vidneforklaringer og efter hvad der iøvrigt er oplyst under Sagen ikke at kunne være nogen Tvivl om, at Tiltalte, naar han, som af ham indrømmet, i de omforklarede Tilfælde har overladt en Mandsperson og et Fruentimmer et Værelse til Afbenyttelse for dem alene, har gjort dette i den Hensigt derved at skaffe dem Adgang til at bedrive Utugt med hinanden, og vel er det ikke godtgjort, at han har modtaget nogen særlig Betaling herfor, men efter samtlige foreliggende Omstændigheder findes der ingen Tvivl at kunne være om, at dette fandt Sted, for at han kunde trække flere Kunder til Beværtningen, i hvis Fremgang han, efter hvad han selv har indrømmet, var interesseret.

Det maa herefter billiges, at Tiltalte, der er født den 4de Februar 1826 og som ikke er funden tidligere tiltalt eller straffet, er anset efter Straffelovens § 182, 2det Led, med en Straf, der passende findes fastsat til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og at han i Medfør af Næringsloven af 29 December 1857 § 75 og § 78 er anset med en Bøde af 50 Kr. til Nykjøbing Kjøbstads Kæmnerkasse, og da fremdeles Underretsdømmens Brstemmelser om Aktionens Omkostninger bifaldes,

fra denne Tjeneste at have faaet sin Skudsmaalsbog paategnet af bemeldte hans Husbond eller have meldt Afgang fra Sognet, efter sin Forklaring var tagen til Visby, hvor han tog Ophold hos sine Forældre og fik Arbejde ved Jernbanen — har den 24de eller 25de Marts d. A., efter at Sognefogden i Bedsted, til hvem Tiltalte den førstnævnte Dag havde henvendt sig med Anmodning om at faa sin Skudsmaalsbog ført til Afgang fra Bedsted til Thisted, hvor han skulde tiltræde en ny Tjeneste, havde nægtet dette paa Grund af manglende Paategning fra Fuglsang, og efter at Tiltalte ifølge sin Forklaring forgjæves havde søgt Fuglsang for at faa denne Mangel afhjulpen, uden Fuglsangs Vidende og Samtykke i sin Skudsmaalsbog indført en Bevidnelse om, at han havde tjent Fuglsang fra 1ste November 1880 til 23de Marts 1882 og underskrevet denne Bevidnelse med Fuglsangs Navn, uden at Tiltalte dog vil have søgt at efterligne Fuglsangs Haandskrift, samt at han derefter har forevist Skudsmaalsbogen saavel for den ovennævnte Sognefoged som paa Politikammeret i Thisted. Tiltalte har som Grund til, at han gav Paategningen i Skudsmaalsbogen et urigtigt Indhold med Hensyn til Tjenestetidens Varighed, anført, at han frygtede for, at han, hvis han anførte den rette Tjenestetid i Skudsmaalsbogen, skulde blive mulkeret, fordi han ikke havde meldt Afgang til Visby, da han, som anmeldt, forlod Bedsted.

For sit ovenomhandlede Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1854 og tidligere ved Hassing-Refs Herreders Extraretsdom af 13 August 1881 har været anset efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage være at anse efter Straffelovens § 270 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Aktionens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste, dog at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten findes at burde bestemmes til henholdsvis 12 Kr. og 10 Kr.

Tirsdagen den 14 November.

Nr. 253.

Advokat Henrichsen

contra

Jacob Andreas Jensen (Defensor Hansen).

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse.

Hasle m. fl. Herreders Extrarets Dom af 1 April 1882; Tiltalte Jacob Andreas Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og erstatte de med hans Arrest og Aktionens forbundne Omkostninger, hvoriblandt Salarer til Aktor, Overretssagfører Kjer, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Winge, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 Juli 1882: Tiltalte Jacob Andreas Jensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at han udreder Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen fastsatte Salarer samt i Salarer til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting, 15 Kr. til hver. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Idet der mangler Føje til at antage, at Tiltalte ved den i den indankede Dom omhandlede Lejlighed har været i den Grad beruset, at han ikke skulde kunne erindre, hvad der da foregik, og idet heller ikke Anders Nielsen kan antages at have været saa beruset, at Paalideligheden af den af ham afgivne edelige Forklaring derved svækkes, findes der ved de fremkomne Oplysninger at være tilvejebragt et tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte har tilføjet Anders Nielsen de i Dommen ommeldte Læsioner, hvis Følger han efter det for Højesteret Oplyste maa antages endnu ikke at have forvundet. For dette sit Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1840 og ved Viborg Landsoverrets Dom af 12 April 1880 har været anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, være at dømme efter samme Lovs § 203, og hans Straf findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos han vil have at udrede den af Anders Nielsen paastaede Erstatning af 8 Kr. for Udgifter til Læge og Medicin samt at tilsvare Aktionens Omkostninger efter Overretsdømmens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Jacob Andreas Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i to Gange 5 Dage samt i Erstatning til Anders Nielsen betale 8 Kroner.

Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Advokat Henrichsen og Højesteretssagfører Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Maler Jacob Andreas Jensen for Vold og Legemsbeskadigelse.

Indsidder Anders Nielsen med Tilnavn Skrødder, der bebor en Lejlighed i det samme Hns i Galten, i hvilket ogsaa Tiltalte har sin Bolig, har edelig forklaret, at han, der den 5te Februar d. A. havde været med Tiltalte i Besøg hos Indsidder Søren Haurum af Galten Mark, hvis Hus de forlode henad Kl. 4 den næste Morgen, efter deres Hjemkomst er bleven overfaldet og mishandlet af Tiltalte. Den af ham i saa Henseende tildels under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør afgivne nærmere Forklaring gaar ud paa, at han, der paa Hjemvejen havde været i Mundhuggeri med Tiltalte, der ligesom han selv var en Del beruset, gik gennem deres fælles Forstue ind i sit eget Værelse, hvis Dør han lukkede ved at holde Klinken nede, i den Tanke, at Tiltalte skulde gaa ind i sit Værelse naar han mærkede, at Døren var lukket. Tiltalte rendte imidlertid Døren op, og efter at være kommen ind i Stuen, tog han Nielsens Stok og slog løs paa Nielsen, hvor han kunde komme til, i Ansigtet og over hele Kroppen, saa at Blodet flød ned ad Nielsen. Tiltalte gik derpaa sin Vej og Nielsen lagde sig paa sin Seng, men kort efter kom Tiltalte ind igjen og gav sig til at slaa løs paa ham i Sengen — saavidt han erindrer dog kun med de blotte Hænder — saa at Blodet flød ud af Næse og Mund, og paa Nielsens Spørgsmaal om, hvad han da havde gjort og om Tiltalte vilde slaa ham helt ihjel, svarede denne Intet, men slog kun løs paa ham. Efter at Tiltalte havde forladt Værelset, kom han ganske kort Tid efter igjen hen i Døren og spurgte, om Nielsen vilde have en Snaps og en Bid Brød, hvilket Nielsen dog afslog, men denne Gang kom Tiltalte ikke ind i Stuen og gjorde ikke Nielsen nogen Fortrød. Om hvad der senere er passeret, har Nielsen ikke kunnet afgive nogen Forklaring, men Murer Niels Anton Olsen har edelig forklaret, at han Klokker mellem 8 og 9 om Morgenen den 6te Februar er kommet ind i Nielsens Stue, til hvilken Døren ind fra Forstuen var brudt itu, og at han der traf Nielsen sovende i sin Seng og i den Grad ophovnet i Ansigtet, at han kun kunde se det ene Øje, ligesom hele Ansigtet var blodigt, og efter at han havde vækket Nielsen og spurgt om, hvem der havde mishandlet ham saaledes, svarede denne, der kjendelig var under Paavirkning af en Rus, men mere og mere kom til sig selv, først at det var Maler Jensen og 2 unge Fyre, men noget efter bestemt, at det havde Maler Jensen gjort. Olsens Moder og et andet Fruentimmer samt Nielsens Søn, der nu efterhaanden kom til, have ligeledes edelig forklaret, at Nielsen for dem angav, at Tiltalte var Gjerningsmanden til den ham tilføjede Overlast, og dette har Nielsen vedblivende for-

klaret for Retten, hvor han navnlig har erklæret, at han ikke kan huske at have talt til Murer Olsen om to unge Fyre.

Praktiserende Læge Lange, der strax blev hentet for at undersøge og forbinde Nielsen, har i en samme Dag afgiven Erklæring angaaende den Tilstand, hvori han forefandt Nielsen, udtalt, at Nielsen syntes at være bleven ramt flere Gange med en Gjenstand eller knyttet Haand i den højre Side-Halvdel af Ansigtet, hvor der paa Overgangen fra Kinden til det nedre Øjelaag fandtes en større og to mindre langagtige Bristninger af Bløddelene, ligesom Næsen og den højre Kind var opsvulmet, hvorhos der paa den højre Side af Halsen var blaaagtige Striber, Øjæblets Bindevævshinde var stærkt underløbet med Blod, dog syntes det indre Øje ikke at have taget Skade, og de ommeldte Saar og Hævelser maatte antages at kunne fortabe sig uden senere Følger.

Det maa nu ogsaa antages, at den Nielsen overgaaede Vold ikke har efterladt blivende Følger, men Nielsen, der er 71 Aar gammel, var dog saa medtaget, at hans Helbredstilstand først den 22de Februar tillod ham at møde i Retten for der at afgive Forklaring, og angav han da, at han endnu som Følge af de ham tildelte Slag var meget smertefuld saavel i Ansigtet som paa Ryggen og flere Steder paa Legemet.

Tiltalte, der i det første over ham afholdte Forhør forklarede, at han den ommeldte Nat, dengang Nielsen forlod Forstuen i deres Hus, gik ind i sit eget Værelse og først forlod dette, dengang det dagedes, for at gaa til Sjelle, hvor han vilde tale med Musikant Sørensen, samt at han ikke havde været inde i Niensens Stue og ikke lagt Haand paa Nielsen, har senere anbragt, at han, dengang de forlode Søren Haurums Hus, var saa beruset, at han ikke har nogen klar Forestilling om, hvad der er forefaldet, inden han gik til Sjelle, men at han dog ikke kan forestille sig, at han selv i nok saa beruset Tilstand kunde falde paa at overfalde og mishandle Nielsen, til hvem han stod i ven-skabeligt Forhold og som aldrig havde fornærmet ham, men efter at være konfronteret med Nielsen, der med Bestemthed fastholdt sin ovenfor angivne Fremstilling af, hvad der var passeret, erklærede Tiltalte, at han herefter ikke kunde antage Andet, end at han dog maatte have behandlet Nielsen paa den af denne angivne Maade, men han har derhos vedblivende fastholdt, at han ikke kan huske det og ikke kan forklare sig, at han i beruset Tilstand virkelig skulde have gjort noget saadant, hvorom han slet Intet kan erindre.

Ligesom det nu efter Sagens Omstændigheder i det Hele findes betænkeligt at forkaste Tiltaltes Anbringende om paa Grund af Beruselse ikke at være sig bevidst at have udøvet den herunder Sagen omhandlede Vold mod Nielsen, saaledes kan det ej heller — navnlig naar henses til, at Nielsen maa antages ved

den paagjældende Lejlighed at have været i høj Grad beruset og endnu, da Niels A. Olsen indfandt sig hos ham, kjendelig paa-virket af Rusen — ved de fremkomne Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte virkelig er Gjærningsmanden, og han vil som Følge heraf være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger.

Nr. 269.

Advokat Levinson

contra

Mads Jeppe Pedersen (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Tyveri.

Lollands Nørreherreds Extrarets Dom af 7 Marts 1882: Tiltalte Mads Jeppe Pedersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og udrede denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Fasting, og til Defensor, Prokurator Henrichsen, hver 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Juli 1882: Tiltalte, Husmand Mads Jeppe Pedersen af Skredtorpe, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne P. A. Petersen og Bøcher, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes).

Færdig fra Trykkeriet den 15 Decbr. 1882.

G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1882—83.

Nr. 40-41.

Tirsdagen den 14 November.

Nr. 269.

Advokat Levinsen

contra

Mads Jeppe Pedersen (Defensor Henrichsen).

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom
bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret
betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Hen-
richsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-
værende, mod Tiltalte Mads Jeppe Pedersen af Skredtorpe ved
Lollands Nørre Herreds Extraret for Tyveri anlagte, og derfra
efter Tiltaltes Begjæring hertil indankede Sag har Tiltalte ved-
gaaet, at han den 21de Januar d. A. om Aftenen, da han paa
Hjemvejen fra Nakskov af Kudskene paa en forbijørende Vogn,
nemlig Hans Jørgen Larsen af Vindebygaard, havde faaet Til-
ladelse til at kjøre med, har i den Hensigt at beholde samme,
tilvendt sig en Røgter Hans Pedersen af Vindebygaard, der til-
ligemed Kudskene sad foran Tiltalte paa et Agebrædt, tilhørende
Pakke, som indeholdt 2 uldne Undertrøjer og et Par Bomulds
Underbenklæder, hvilke Klædningsstykker vare bundne ind i et

Lommetørklæde, og tilligemed dette ere vurderede til ialt 7 Kr. 25 Øre. Pakken, som laa paa Bunden af Vognen, hvor Tiltalte sad, lagde han — der vel var noget beskjenket, men dog ikke i højere Grad end at han vidste, hvad han foretog sig — i sin Kurv og efter sin Hjemkomst aabnede han den og viste Indholdet til sin Hustru uden enten dengang eller senere at omtale for hende, hvorledes han var kommen i Besiddelse af de nævnte Klædningsstykker, hvorefter han den følgende Dag lagde Pakken ned i en Klædekiste.

Denne Tilstaaelse, der stemmer overens med det iøvrigt under Sagen Oplyste, har Tiltalte nu vel under et i Henhold til Overrettens Kjendelse af 9 Maj d. A. optaget Reassumptionsforhør tilbagekaldt, idet han har forklaret, at han den omhandlede Aften var meget beskjenket og derfor ikke kan erindre, at han lagde Pakken i sin Kurv, samt at det var hans Hensigt at tilbagelevere Pakken til Røgteren, og at Grunden til at han ikke allerede den næste Dag bragte Pakken til Vindebygaard var den, at fornævnte Hans Jørgen Larsen bestemt havde lovet at besøge ham den Dag; men til denne af Intet bestyrkede Tilbagekaldelse vil der ifølge D. L. 1—15—1 intet Hensyn kunne tages.

Tiltalte, der er født den 28de Januar 1854 og ved Lollands Nørre Herreds Extraretsdom af 5 November 1878 i Medfør af Straffelovens § 228, jfr. § 47 2det Led og § 238, har været anset med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, men ikke iøvrigt er fundet tiltalt eller straffet, maa derfor anses overbevist om at have gjort sig skyldig i det ham paasigtede Tyveri.

Han vil derfor være at anse for første Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 228 eller i Medfør af Straffelovens § 240, 2det Led, efter § 230, jfr. § 47, 2det Led, eller i Medfør af § 241, 2det Led, som for anden Gang begaaet Hæleri med en Straf, der efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte i Medfør af Straffelovens § 230 er anset med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage, vil forsaavidt være at forandre, hvorimod den vil være at stadfæste med Hensyn til Aktionens Omkostninger, der med Rette ere paalagte Tiltalte.

Onsdagen den 15 November.

Nr. 218.

Advokat Levinsen

contra

Justinus Vilhelm Eckell (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Kvaksalveri og ulovlig Handel med Medikamenter.

Hjemslev-Gjern Herreders Extrarets Dom af 29de Marts 1882: Tiltalte Justinus Vilhelm Eckell bør til Skanderborg Amtsfattigkasse bøde 250 Kr. samt betale alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Kancelliraad, Prokurator Bagger, 14 Kr. og til Defensor, Prokurator Bjerregaard, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 15 Maj 1882: Tiltalte Justinus Vilhelm Eckell bør til Skanderborg Amtsfattigkasse bøde 400 Kr. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Kancelliraad Møller, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Henrichsen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Justinus Vilhelm Eckell for Kvaksalveri og ulovlig Handel med Medikamenter. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han, der ikke har nogen Berettigelse til Lægepraxis, men da han ved svagt Helbred har været forhindret i at søge Erhverv ved sine tidligere Livsstillinger som Tømrer og Gartner, i det sidste Par Aar hovedsagelig har ernæret sig ved at tage Syge i Kur, og som derfor ved Aarhus Kjøbstads Extraretsdom af 19de April f. A. er for Kvaksalveri bleven anset efter Lov af 3die

Marts 1854, jfr. Frd. 5 September 1794 § 5 med en Bøde af 40 Kr., siden da og navnlig endog efter at Undersøgelsen i nærværende Sag var begyndt, er vedbleven med sin ommeldte Virksomhed. Det er navnlig i saa Henseende oplyst, at Tiltalte har drevet en udstrakt Lægepraxis i Aarhus, Randers og Vejle Amter, hvor han har rejst rundt og ladet sig konsulere, efter at han gennem markskrigeragtige Avertissementer havde tilbudt Folk sin Hjælp mod en Mangfoldighed af Sygdomme, ligesom han har anordnet og leveret Medicin til Brug for mange forskellige Sygdomstilfælde, saasom Gigt, Orm, Podagra, Vand i Hovedet m. m., hvorhos han — endog operativt — har behandlet Øjensygdomme, hvilket han paastaar er hans Specialitet. Han har derhos erkjendt, at han i Almindelighed har givet Raad til hvem, der henvendte sig til ham, uden endog at faa deres Navn at vide, og at han navnlig, naar de Syge angive tidligere forgjæves at have søgt Lægehjælp, tager sig af dem, ligegyldigt af hvilken indvortes eller udvortes Sygdom de lide. De Medikamenter, Tiltalte har ordineret til Brug og som navnlig bestaa i udenlandske arcana — af hvilke idetmindste et enkelt ifølge en under Sagen fremlagt Lægeerklæring maa antages at være meget stærkt virkende om ikke giftigt, har han dels kjøbt paa et Apothek i Aarhus, dels forskrevet fra et Apothek i Nürnberg, og han har efter sin Forklaring leveret dem til de Syge for den Betaling, han selv havde givet for dem dog med et Tillæg for, som han har udtrykt sig, sin Ulejlighed med at bringe Medikamenterne; derimod vil han ikke have forlangt nogen Betaling for selve Kuren, men kun modtaget, hvad de Personer, der havde fundet Lindring ved hans Hjælp, gave ham som Tegn paa deres Paaskjønnelse, hvorved dog maa bemærkes, at det i et enkelt Tilfælde er bevist ved Vidner, at Tiltalte, efter at have givet en Person et Raad, har sagt til ham, at han plejede at faa Noget for sin Ulejlighed, hvorefter Tiltalte ogsaa fik 1 Kr. Iøvrigt er det ikke under Sagen oplyst, at nogen af de Syge, som Tiltalte har behandlet, har havt direkte Skade af Tiltaltes Behandling.

For sit omhandlede Forhold vil Tiltalte, der efter sin Forklaring er født i Hessen i Aaret 1832, og som, foruden at være tidligere straffet, som ovenfor anført for Kvaksalveri, tillige har været straffet to Gange for Betleri, nu være at anse dels for gjentaget Kvaksalveri efter Loven af 3 Marts 1854, jfr. Frd. 5 September 1794 § 5 med en Bøde til Skanderborg Amts Fattiggasse, der efter Sagens Omstændigheder findes at burde bestemmes til 200 Kr., dels efter Frd. 4 December 1672 § 30, jfr. Pl. 1 December 1779 med en Bøde til bemeldte Kasse af samme Størrelse.

Nr. 188.

Advokat Levinsen

contra

Anders Jacobsen (Defensor Hansen),

der tiltales for Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af [18 April 1882: Tiltalte Anders Jacobsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Tiltalte Anders Jacobsen, der er født den 12te August 1836 og som ikke er funden forhen straffet ifølge Dom, ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist at have forøvet Bedrageri i Spil, medens han den 30te f. M. spillede Femkort med Handelsmand Johan Aaron Svensson, under hvilket Spil Sidstnævnte tabte ca. 220 Kr. og et Uhr med Kjæde af Værdi 50 Kr., vil han være at anse efter Straffelovens § 255 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og have at betale Sagens Omkostninger.

Torsdagen den 16 November.

Nr. 290.

Advokat Nellemann

contra

Frants Oscar Stjerna (Defensor Hansen),

der tiltales for Vold paa Person, forbundet med Legemsbeskædigelse.

Leire Herreds Extrarets Dom af 6 Maj 1882: Tiltalte, Arbejdsmand Frants Oscar Stjerna af Roskilde bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage og bør han derhos betale Sagens Omkostninger, derunder Salærerne til Aktor, Prokurator Jacobsen, og Defensor, Prokurator Hude, med 15 Kr. til hver af dem. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 August 1882: Tiltalte, Arbejdsmand Frants Oscar Stjerna bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Steinthal og Hvalsee for Overretten betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at det maa anses for uvist, om Tiltalte fra først af har været den angribende, vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forkortes til 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Højesteressagfører Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende, fra Leire Herreds Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Arbejdsmand Frants Oscar Stjerna, der er født den 13de

Maj 1851, og ikke forhen kriminaliter straffet, aktioneret for Vold paa Person, forbunden med Beskadigelse.

Mursvend Christian Steffensen af Roskilde har edelig forklaret, at da han den 30te August f. A. om Morgenen kom gaaende paa Landevejen, der fører fra Roskilde til Frederikssund, og var kommen til den saakaldte Galgebakke, mødte han Tiltalte, hvem han ikke kjendte, men i Forbigaaende hilste ved at sige „God Morgen“ til ham. Hertil svarede Tiltalte: „Hvad er Du for en Rad“ og forlangte at vide hvor Steffensen skulde hen. Steffensen bemærkede hertil, at han ikke havde drukket Dus med Tiltalte, hvorefter denne yttrede: „nu skal man høre det Arbejdslem, han bliver fornærmet, fordi man siger Du til ham“, og umiddelbart efter, uden yderligere Anledning fra Steffensens Side, gav denne et Slag i Ansigtet med Haanden, hvilket Steffensen gjengjældte med at tildele Tiltalte et Slag oven i Hovedet med en Paraply. Tiltalte foer nu ind paa Steffensen og slog ham med knyttet Haand i Ansigtet, kastede ham om i en Bunke Sten, der laa paa Landevejen, og væltede ham derfra ned i Grøften ved Vejen, samt sparkede ham med sine Træsko og trykkede ham med Knæet paa Brystet. Efter at Tiltalte derpaa havde fjernet sig, krøb Steffensen, der havde faaet sin højre Høfte beskadiget og derfor ikke kunde støtte paa det ene Ben, op paa Vejen, hvor han kort efter blev optagen af en Tørvebonde, der kjørte ham til Roskilde.

Vedkommende Lægeerklæring, dateret 13 Januar d. A., gaar ud paa, at Lægen den 30te August f. A. fik Steffensen under Behandling paa Grund af en Kontusion af højre Høfte, at Læsionen nødsagede Steffensen til at holde Sengen i et Par Uger og hindrede ham i at udrette sit Arbejde i 4 à 5 Uger, men at Læsionen ikke har efterladt Følger for hans fremtidige Helbredstilstand.

Tiltalte, der ved den omhandlede Lejlighed maa antages at have været noget beruset, har paastaaet, at Sammenstødet mellem ham og Steffensen begyndte med, at Sidstnævnte, uden at Tiltalte gav Anledning dertil, slog Tiltalte i Hovedet med en Paraply, saa at hans Hat faldt af, og Tiltalte har forklaret, at han først derefter for at værges sig, tog fat i Steffensen og kastede ham om paa Landevejen, hvor der imidlertid ikke laa nogen Bunke Sten. Da Steffensen havde reist sig og igjen begyndte at svinge med sin Paraply mod Tiltalte, som dog denne Gang afbødede Slaget, greb Tiltalte paauy fat i Steffensen og kastede ham om i Vejgrøften, hvorefter han forlod ham.

Forsaavidt nu Tiltalte er sigtet for at have sparket Steffensen og trykket dennes Bryst med Knæet, er dette ikke mod Tiltaltes Benægtelse bevist. Derimod har Tiltalte, som bemærket, erkjendt, at han gjentagne Gange har grebet fat i Steffensen og kastet ham om dels paa Vejen, dels i Grøften, og medens der Intet

foreligger til Støtte for Tiltaltes Paastand, at han gjorde det for at værgе sig, tale de under Sagen tilvejebragte Oplysninger i det Hele for Rigtigheden af Steffensens Forklaring, hvorhos det maa anses tilstrækkelig oplyst, at den Kontusion af Hoften, som Steffensen har lidt af, hidrører fra Sammenstødet med Tiltalte. Det maa derfor billiges, at denne ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 203, men Straffen, der er fastsat til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage, findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

I Henseende til Aktionens Omkostninger, der rettelig ere paalagte Tiltalte, bliver Underrettsdommen at stadfæste.

Mandagen den 20 November.

Nr. 28. **Ingeborg Johanne Marie Madsen**, født Johansen, med Værgе, Auktionsholder **N. M. Sundstrup**.
(Nellemann)

contra

forhenv. Detailhandler **Chr. Madsen** af New-York
(Hindenburg efter Ordre),

betr. Indstævntes Ret til mod hans Hustrus Protest at medtage deres Fællesbørn til Amerika.

Kjøbenhavns Gjæsterets Dom af 9 November 1880: Indstævnte, Pantelaaner Johansen, bør for Tiltale af Citanten, forhenværende Detailhandler Chr. Madsen af New-York, i denne Sag fri at være, og bør Citanten til denne Indstævnte betale Sagens Omkostninger med 20 Kr. Indstævnte, Citantens Hustru, Ingeborg Johanne Marie Madsen, født Johansen, bør under en Mulkt af 4 Kr. til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, hun sidder denne Dom overhørig udlevere til Citanten eller dennes Befuldmægtigede de under Sagen omhandlede 2 Børn, Drengen Johan Søren Christian Madsen og Pigen Ingeborg Charlotte Martine Madsen. Sagens Omkostninger for Indstævnte Madsens Hustrus Vedkommende ophæves. Der tillægges Prokurator Jacobsen et Salær af 30 Kr., som udredes af det Offentlige. Det Idømte at udredes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven. Der forelægges Prokurator Jacobsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige

Stemplingen af hans den 21de August, 14de September og 26de Oktober d. A. fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at forsaavidt det af Contracitanten anlagte Søgmaal i første Instants tillige har været rettet mod Pantelaaner Johansen, er Sagen ikke indanket for Højesteret, og at den af Hovedcitantinden for Højesteret gjentagne Paastand om Sagens Afvisning fra Gjæsteretten af den i Dommen anførte Grund ikke kan tages til Følge.

Ligesom Hovedcitantinden, der havde forladt sin og Contracitantens fælles Bolig i Kjøbenhavn, uden at der er oplyst skjellig Aarsag dertil, og saaledes først selv havde unddraget sig Samlivet med ham, som Følge heraf ikke kunde gjøre nogen berettiget Indvendig mod, at han derefter forlod Landet og medtog deres i hans Værge dengang værende Søn, saaledes kan hun navnlig, efter at hun var indgaaet paa at følge ham fra Glasgow til Amerika og der i circa en Maaned havde ført et ægteskabeligt Samliv med ham, ikke paa den Omstændighed, at han havde Ophold udenfor Danmark, støtte nogen Ret til at modsætte sig hans Fordring om, at deres Børn overgives ham som Familiens Værge. Det kan herved endnu bemærkes, at hun ved sin Bortrejse fra Amerika havde givet ham et skriftligt Løfte om at vende tilbage med begge Børnene, og det maa være uden Betydning, om det end maatte forholde sig som hun har anbragt, at dette Løfte saavel som hendes Indvilligelse i at samleve med ham i Amerika kun var sket paa Skrømt og alene havde havt det Formaal at faa Sønnen i sin Magt igjen. Som Følge heraf, og idet endvidere bemærkes, at Contracitanten, ogsaa efter at Hovedcitantinden var tagen tilbage hertil, maa antages at have været villig til at forny Samlivet med hende, og at der ikke er tilstrækkelig Føje til at antage ham ude af Stand til at varetage Børnenes Tarv i Amerika, maa det billiges, at hans Paastand om Børnenes Udlevering ved Gjæsteretsdommen er tagen tilføje. Idet Dommen — der iøvrigt i sin Konklusion urigtigen anfører Drengens første Fornavn med Johan istedetfor Johannes — derfor vil være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket, saaledes at Fristen for Børnenes Udlevering bestemmes til 4 Uger efter Højesteretsdommens Forkyndelse, ville Processens Omkostninger for Højesteret efter Omstændighederne være at ophæve og det Contracitantens befalede Sagfører tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Gjæsteretsdommen bør, forsaavidt paaanket er,

ved Magt at stande, saaledes at Fristen bestemmes til fire Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedcitantinden 10 Kroner. Advokat Hindenburg tillægges i Salarium for Højesteret 200 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag paastaar Citanten, forhenværende Detailhandler Chr. Madsen af New-York, de Indstævnte, hans Hustru Ingeborg Johanne Marie Madsen, født Johansen, og dennes Fader, Pante-laaner Johansen, hver for sig tilpligtede under en passende daglig Mulkt at udlevere til Citanten eller dennes Befuldmægtigede hans med Indstævnte J. J. M. Madsen avlede tvende Børn, Drengen Johannes Søren Christian Madsen og Pigen Ingeborg Charlotte Martine Madsen, som de Indstævnte have bemægtiget sig mod hans Villie og nægtet at udlevere, samt at betale Sagens Omkostninger skadesløst.

De Indstævnte paastod principaliter Sagen afvist med Tillæg af Kost og Tæring, da Betingelserne for Gjæsteretsproceduren ikke skulde være tilstode, idet Citanten ikke er Gjæst her i Staden, og procedere in subsidium til Frifindelse, Johansen med Paastand om, at Citanten tilpligtes at betale ham Sagens Omkostninger skadesløst, og Indstævnte Madsen med Paastand om, at Citanten dømmes til at udrede Sagens Omkostninger, efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til hendes beskikkede tutor in litem, Prokurator J. H. Jacobsen.

Den nedlagte Afvisningspaastand vil, selv om den ikke maa anses frafalden under den senere Procedure, i alt Fald ikke kunne tages til Følge, da Citanten tilstrækkelig har godtgjort, at han, der er bosat og opholder sig i New-York, har været Gjæst her i Staden, da Sagen blev incamineret.

Det fremgaar af denne, at Indstævnte Madsens Hustru, som blev ægteviet til Citanten den 24de Juli 1874, efter et tildels ulykkeligt Samliv i Marts d. A. forlod ham medtagende sine to Børn, og at Citanten har taget Drengen tilbage, med hvilken han derpaa rejste til England for derfra at begive sig til Amerika. I Glasgow traf han sammen med sin Hustru, som var fulgt efter ham, og de toge derpaa til New-York, hvor de atter levede sammen, indtil hun en Dag hemmelig forlod sit Hjem tilligemed Drengen; men da det lykkedes Citanten at træffe hende paa det Dampskib, som skulde bringe hende til Europa, men hun foregav, at hun kun vilde rejse for at sige sine Forældre Farvel og

hente det yngste Barn og lovede at komme tilbage, lod Citanten hende rejse med Sønnen. Hun kom imidlertid ikke tilbage, men tog Ophold hos sin Fader. Citanten begav sig derfor til Kjøbenhavn, hvor der har været ført Forhandlinger om Separation, men da Ægtefolkene ikke have kunnet blive enige med Hensyn til Børnene, har Justitsministeriet nægtet at meddele Separationsbevilling.

Da Børnene, efter hvad der er in confesso, ikke ere under Indstævnte Johansens Værge, og de af Citanten fremhævede Omstændigheder, at Johansen har givet Datteren Rejsepenge, har overladt hende et Værelse i sin Ejendom, og ved enkelte Lejligheder har staaet hende bi, naar Citanten har forsøgt paa at fragte hende Børnene, selvfølgelig ikke kunne faa nogen Betydning med Hensyn til Citantens Paastand, som gaar ud paa, at Johansen skal udlevere Børnene, som han iøvrigt har benægtet at have bemægtiget sig, vil denne ikke kunne tages til Følge, hvorimod Indstævnte Johansen vil være at frifinde for hans Tiltale, hvorhos Citanten vil have at betale denne Indstævnte Sagens Omkostninger med 20 Kr.

Hvad dernæst angaar Indstævnte Madsens Hustru, støttes hendes Paastand om Frifindelse paa, at Citanten ved hele sin Optræden har vist, at han er en Mand, til hvem Børnenes Opdragelse og Underhold ikke kan betroes, især da de ere i en Alder af 5 og 1½ Aar, og han, som ikke kan forsørge sig selv, ikke vil være i Stand til selv at yde dem den Pleje, hvortil de nødvendigvis trænge og endnu mindre vil kunne skaffe Midler til at betale for deres forsvarlige Pleje hos Andre.

Men disse Asserta, hvis Rigtighed Citanten iøvrigt ikke har villet erkjende, og for hvilke Indstævnte Madsens Hustru ikke har ført Bevis, ville ikke kunne faa nogen Betydning, da der maa gives Citanten Medhold i, at saa længe Ægteskabet bestaar, er Manden som Familiens Hoved, raadig over Børnene uden Hensyn til deres Alder og at det er ham, som har Bestemmelsen over Familiens Opholdssted og Børnenes Opdragelse. Naar derfor Indstævnte har forladt Citanten og unddraget sig hans ægte-skabelige Myndighed, maa han have Adgang til ligeoverfor hende ligesom overfor enhver Anden at søge Domstolens Beskyttelse for den Ret, der tilkommer ham med Hensyn til hans Born, og Indstævnte Madsens Hustru vil derfor være at tilpligte under en daglig Mulkt, som findes passende at kunne bestemmes til 4 Kr., og som tilfalder Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse, at udlevere de tvende omhandlede Børn til Citanten eller dennes Befuld-mægtigede.

Sagens Omkostninger for Indstævnte Madsens Vedkommende skjønnes at burde ophæves, hvorhos der vil være at tillægge Prokurator Jacobsen, hvis Sagførelse for denne Indstævntes Ved-

kommende har været lovlig, et Salær af 60 Kr., som udredes af det Offentlige.

Der vil være at forelægge Prokurator Jacobsen, som ogsaa har givet Møde for Indstævnte Johansen en Frist af 8 Dage efter denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af hans den 21de August, 14de September og 26de Oktober d. A. fremlagte Indlæg; iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Onsdagen den 22 November.

Nr. 187. Valgbestyrelsen for 6te Landstingskreds
(Nellemann efter Ordre)

contra

Forpagter C. G. V. Matzen (Klubien),

betr. en Forpagters Ret til at optages paa Listen over de højstbeskattede Vælgere til Landstinget i Henhold til Valglovens § 65.

Odense Kjøbstads Gjæsterets Dom af 24 Januar 1881: De Indstævnte, Valgbestyrelsen for 6te Landstingskreds, bør under en Odense Amtsfattigkasse tilfaldende Bøde paa 10 Kroner for hver Dag, de sidde denne Dom overhørig, med et Skattebeløb af 522 Kroner 68 Øre optage Citanten, Forpagter C. G. V. Matzen, paa Listen for Aaret fra 1ste April 1880 til 31te Marts 1881 over de højstbeskattede Vælgere til Landstinget i 6te Landstingskreds. Processens Omkostninger ophæves. Der tillægges de Indstævntes befalede Sagfører, Kancelliraad, Prokurator Borch, et Salær paa 60 Kr., som udredes af det Offentlige. At efterkommes inden trende Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Marts 1882: Den af Valgbestyrelsen for 6te Landstingskreds fremsatte Nægtelse af at optage Indstævnte, Forpagter C. G. V. Matzen paa Uggerslevgaard paa Listen for Aaret fra 1ste April 1880 til 31te Marts 1881 over de højstbeskattede Vælgere til Landstinget i den nævnte Kreds kan ikke anses beføjet, forsaavidt angaar et Beløb af $\frac{2}{5}$ af den af ham i 1879 af Uggerslevgaard udredeede samlede Gammelskat og Landskat. Sagens Omkostninger i begge Instantser ophæves. Der tillægges Kancelliraad, Prokurator Borch i Odense og Højesteretsadvokat Nellemann hver sær 60 Kr. i Salær hos det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke iutet Væsentligt findes at erindre, og idet den af Contracitanten for Højesteret fremsatte Paastand om en Tilføjning til Dommen om, at der foruden til Gammelskat og Landskat, som alene nævnes i Dommens Konklusion, ogsaa burde tages Hensyn til den udredede Ligningsskat, maa forkastes som manglende Hjemmel i Lovgivningen, navnlig i den paaberaabte Lov om Ophævelse af flere ældre Skatter m. m. af 20 Juni 1859 § 9, vil Dommen overensstemmende med Parternes subsidiære Procedure være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret blive at ophæve og det Hovedcitanternes befalede Sagfører tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betale Hovedcitanterne 2 Kroner og Contracitanten 10 Kroner. Advokat Nellemann tillægges i Salarium for Højesteret 200 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Valgbestyrelsen for 6te Landsthingskreds — i Anledning af en af Indstævnte under nærværende Sag, Forpagter C. G. V. Matzen paa Uggerslevgaard for samme fremsat Begjæring om med et Beløb af 522 Kr. 68 Ø. eller $\frac{3}{5}$ af det Beløb af 871 Kr. 14 Ø., som han i Aaret 1879 havde udredet i Gammelskat og Landskat af Uggerslevgaard, at blive optagen paa Listen for Aaret fra 1ste April 1880 til 31te Marts 1881 over de højstbeskattede Vælgere til Landstinget i bemeldte Kreds — ved Kjendelse af 31te Marts 1880 havde afslaaet at tage denne Begjæring til Følge, anlagde Indstævnte i Henhold til § 62 jfr. § 20 i Valgloven til Rigsdagen af 12 Juli 1866 i 1ste Instants ved Odense Kjøbstads Gjæsteret Sag imod fornævnte Valgbestyrelse, hvorunder han paastod sig kjendt berettiget til med det anførte Skattebeløb at blive optagen paa den omtalte Valgliste og tillagt Sagens Omkostninger, medens Valgbestyrelsen principaliter paastod sig frifunden og subsidiært paastod, at Indstævnte i hvert Fald kun kjendtes berettiget til at optages paa Listen med et Beløb af $\frac{2}{5}$ af de nævnte 871 Kr. 14 Ø. eller 348 Kr. 45 Ø., hvorhos den fordrede Ind-

stævnte tilpligtet at betale Salær til den for samme beskikkede Sagfører, Kancelliraad, Prokurator Borch i Odense, hvilket denne i alt Fald krævede sig tilkjendt hos det Offentlige. Ved Gjæstere retten den 24de Januar f. A. afsagte Dom blev Valgbestyrelsen, overensstemmende med den principale Paastand, under en daglig Bøde til Odense Amtsfattigkasse af 10 Kr. tilpligtet at optage Indstævnte paa den omtalte Valgliste med et Skattebeløb af 522 Kr. 68 Ø., medens Sagens Omkostninger ophævedes og der tillagdes Kancelliraad Borch et Salær af 60 Kr. hos det Offentlige. Denne Dom har Valgbestyrelsen for 6te Landsthingskreds efter erhvervet Bevilling til fri Proces ved dens beskikkede Sagfører, Højesteretsadvokat Nellemann, ved Stævning af 18de Marts f. A. indanket for Overretten og paastaet samme forandret derhen, at Valgbestyrelsen frifindes for Indstævntes Tiltale, eller at dog i alt Fald kun den subsidiære Paastand for Gjæsteretten tages til Følge, samt at Sagens Omkostninger i begge Instantser paalægges Indstævnte efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Advokat Nellemann, hvilket denne eventuelt har fordret sig tillagt hos det Offentlige. Indstævnte har derimod paastaet Gjæsteretsdommen stadfæstet og sig tilkjendt Sagens Omkostninger her for Retten. Indstævnte — der, efter hvad der er uomtvistet mellem Parterne, under 31 Oktober og 7 November 1874 har indgaaet en Forpagtningkontrakt for Tiden fra 1 Maj 1875 til 30 April 1884 om Hovedgaarden Uggerslevgaard, hvis Tilliggende tidligere var privilegeret Hartkorn ifølge hvilken Kontrakts § 16 han skal udrede alle Skatter, Afgifter og offentlige Byrder af den nævnte Hovedgaard uden nogensomhelst Undtagelse, saavel dem, der nu ere, som dem, der fremtidig maatte blive paabudte, om de endog med udtrykkelige Ord paaligge eller paalægges Ejeren, og som, efter hvad der ligeledes er uomtvistet, i 1879 har udredet 714 Kr. 80 Ø. i Gammelskat og 156 Kr. 34 Ø. i Land- og Ligningsskat af Uggerslevgaard eller tilsammen 871 Kr. 14 Ø. — har støttet sin under Sagen fremsatte Paastand paa, at de $\frac{3}{5}$ af det af ham i 1879 i Gammelskat og Landskat udredede Beløb eller de ovenfor nævnte 522 Kr. 68 Ø. maa anses for paalagte ham og udredede af ham ifølge selve Lovgivningens Bestemmelser, navnlig § 14 i Frd. om Indforelsen af en ny Skyld sætning af 24 Juni 1840, og at han følgelig i Henhold til § 65 i Rigsdagsvalgloven af 12 Juli 1867, hvorefter Afgifter af faste Ejendomme ved Beregningen af Afgiftsbeløbet blive at betragte som udredede af Ejeren, medmindre de ved selve Lovgivningen ere paalagte Brugerne, maa være berettiget til at fordre de nævnte $\frac{3}{5}$ af Gammelskatten og Landskatten beregnede sig til Gode som Grundlag for sin Optagelse blandt de højstbeskattede Vælgere til Landstinget paa Landet. Valgbestyrelsen har nu herimod for det Første gjort gjældende, at de i § 14 af Frd. af 24 Juni 1840 givne Forskrifter om Fordelingen af Gammelskat og Landskat

mellem Ejer og Bruger saavel som de ligeledes af Indstævnte paaberaabte tilsvarende Forskrifter i §§ 4—7 af Frd. om Landskat af 15 April 1818 ikkun vare Overgangsbestemmelser, der alene angik de ved de paagjældende tvende Lovbuds Emanation allerede bestaaende Brugsforhold og som aldeles ikke kunde komme til Anvendelse paa Brugsforhold, der bleve stiftede senere, i hvilken Henseende Valgbestyrelsen har fremhævet, dels at der netop i de nævnte tvende Forordninger er brugt Udtrykkene: „naar Jord er bortforpagtet“, „er overdragen i simpelt Fæste o. s. v., dels at det vel var naturligt, at der gaves Forskrifter om Fordelingen af de ved Forordningerne indførte Paalæg mellem Ejer og Bruger i de allerede bestaaende Brugsforhold, ved hvis Indgaaelse man ikke havde kunnet tage Hensyn til disse Paalæg, men at det maatte have Formodningen imod sig, at man skulde have villet give saadanne Regler, der i og for sig ikke havde deres Plads i Skattelove, som vedvarende deklaratoriske Forskrifter ogsaa for Brugsforhold, der bleve stiftede senere, da Parterne, særlig Ejerne, dog have det i deres Magt ved disses Stiftelse selv at træffe fornøden Overenskomst i saa Henseende, saa at supplerende Bestemmelser derom vare overflødige, idet vel, naar Intet derom særlig var vedtaget, maatte antages, at det paahvilede Ejerne at udrede det hele Skattebeløb. Heri kan der imidlertid ikke gives Valgbestyrelsen Medhold. Ligesom nemlig de anførte Bestemmelser, om de end efter de brugte Udtryk i og for sig kunde forstaaes som kun havende allerede indgaaede Brugsforhold for Øje, dog efter deres hele Opfattelse nærmest synes at maatte opfattes som tilsigtende at give vedvarende Regler for de deri omhandlede Skatters Fordeling mellem Ejer og Bruger, saaledes findes det, naar henses til den stedfundne Udvikling og de nævnte tvende Forordningers indbyrdes Sammenhæng, ogsaa nødvendigt at forstaa dem paa denne Maade. De i Frd. af 1 Oktober 1802 om Indførelse af en aarlig Afgift af Besiddelse, Nytte og Brug af faste Ejendomme givne Bestemmelser maatte nemlig efter Forordningens hele Affattelse, jfr. navnlig dens § 7, opfattes som sigtende til i det Hele at indføre en vedvarende Sondring mellem den Del af den deri omhandlede Afgift paa de forskjellige Arter af fast Ejendom, som skulde paahvile Ejeren, og den Del, som skulde udredes af Brugeren. Og, da derpaa de ældre Hartkornsskatter og den ved den nysnævnte Forordning af 1 Oktober 1802 paabudte Afgift af Jorder bleve ophævede og den saakaldte Landskat blev indført i Stedet ved Frd. af 15 April 1818 — hvorved der, efter hvad der udtaltes, ikke tilsigtedes at indføre yderligere Skattepaalæg, men væsentligt kun at simplificere og tildels at lette de ældre — og da der ligeledes i bemeldte Forordnings §§ 4—7 blev fastsat et vist Delingsforhold med Hensyn til Skatten mellem Ejer og Bruger, maatte det ogsaa allerede i og for sig have Formodningen for sig, at det omtalte Delings-

forhold ikke blot skulde komme til Anvendelse paa alle ældre Brugsforhold, forsaavidt de indgaaede Kontrakter ikke indeholdt nogen Vedtagelse derom, men tillige skulde have en vedvarende Betydning med Hensyn til senere oprettede Brugsforhold, uden at det herimod kan komme i Betragtning, at de ved en Række af Plakater i Aarene 1811—1817, senest Pl. af 14 Marts 1817, givne midlertidige Bestemmelser om Skatteudskrivning udtrykkelig — jfr. de i dem alle forekommende Ord: „naar Hovedgaardsjord for nærværende Tid er bortforpagtet“ o. s. v. — kun vare gjorte anvendelige paa de da bestaaende Brugsforhold, idet disse Plakater hver for sig kun skulde gjælde for et enkelt Aar, og idet Ordene: „for nærværende Tid“ netop ikke ere optagne i §§ 4 — 7 af Forordningen af 1848. Men der indeholdes derhos et afgjørende Datum for, at Lovgiveren selv er gaaet ud fra, at de i Frd. af 15 April 1818 givne Fordelingsregler vare bestemte til at have en blivende deklaratorisk Betydning netop i den Omstændighed, at Frd. af 24 Juni 1840, uagtet det aldeles ikke tilsigtedes ved den at indføre noget nyt Skattepaalæg, men kun at bestemme, hvorledes de ældre Skatter skulde udredes efter den ny Matrikels Indførelse, i sin § 14 under udtrykkelig Paaberaabelse af Forskrifterne i Forordningen af 1818 — jfr. Ordene: „i Henhold til Bestemmelserne i Frd. af 15 April 1818 §§ 4—7“ — overhovedet fastsatte tilsvarende Delingsregler for saadanne Brugsforhold, med Hensyn til hvilke Kontrakterne ikke bestemte Andet. Dette var der nemlig kun Anledning til at gjøre, forsaavidt Delingsreglerne i Forordningen af 1818 forudsattes at maatte komme til Anvendelse paa alle saadanne Brugsforhold, og det stod i bestemt Modstrid med den Opfattelse, at Landskatten helt maatte blive at udrede af Ejeren i alle efter 1818 indgaaede Brugsforhold, med Hensyn til hvilke ikke Andet var vedtaget. Men, naar saaledes Delingsreglerne i Forordningen af 15 April 1818 var deklaratorisk anvendelige paa alle senere Brugsforhold, maa det Samme antages ogsaa at skulle gjælde om de i deres Sted traadte Delingsregler i Forordningen af 24 Juni 1840 § 14, jfr. det citerede Udtryk: „I Henhold til Bestemmelserne“ o. s. v. Valgbestyrelsen har dernæst forment, at det, selv om Fordelingsreglen i Forordningen af 24 Juni 1840 § 14, jfr. Forordningen af 15de April 1818 §§ 4 — 7, maatte antages endnu vedblivende at gjælde, dog ikke kan siges, at den Del af Gammelskatten og Landskatten, som i Henhold til disse Regler skal udredes eller svares af en Forpagter paa Aaremaal, er paalagt ham ved selve Lovgivningen, men tvertimod endnu stedse maa siges at være paalagt Ejeren, der alene er skattepligtig, idet Staten aldeles ikke holder sig til Brugeren, men kun til Ejeren af Ejendommen og kun henviser Ejeren til eventuelt selv at søge Regres hos Brugeren for den Del af Skatterne, som denne skulde udrede, det være nu ifølge hine Fordelingsregler eller ifølge Kontrakt, og idet Ejeren derhos

ogsaa i Virkeligheden altid er den, der bliver den egentlige Skatteyder, hvad der saa end er fastsat ved Lov eller vedtaget, da Overførelsen af Skatternes Udredelse paa Brugeren kun bevirker, at Ejeren faar en saa meget ringere Forpagtningsafgift. Heller ikke heri findes der imidlertid at kunne gives Valgbestyrelsen Medhold. Hvorledes Forholdet nemlig end rettest maatte være at opfatte fra et rent nationaløkonomisk Standpunkt, kan der dog ingen Tvivl være om, at Forordningerne af 1 Oktober 1802 og af 15 April 1818 og af 24 Juni 1840 naturligen maa forstaaes saaledes, at de have paalagt Brugerne selv de deri for disses Vedkommende fastsatte Dele af de paagældende Skatter og forsaavidt have betragtet dem som de egentlige Skatteydere, uden at der i saa Henseende kan lægges videre Vægt paa de brugte enkelte Udtryk eller det kan komme i Betragtning, at disse Forordninger samtidig, idet der her er Spørgsmaal om reelle Afgifter, for hvilke selve Ejendommene maa hæfte i sidste Instants, have henvist til i Mangel af Betaling at holde sig ikke til Brugerne, men til Ejerne, hvem de da have indrømmet Ret til uden særlig Vedtagelse gennem Udpantning at søge Regres hos Brugerne for den dem paahvilende Del af Skatterne.

Det maa herefter erkjendes, at Indstævnte vil være at betragte som den legale Skatteyder for den Del af Gammelskatten og Landskatten, som det ogsaa uden Vedtagelse derom ifølge § 14 i Forordningen af 24 Juni 1840 vilde paahvile ham at udrede, og denne hans Stilling som legal Skatteyder kan selvfølgelig ikke anses som ophævet derved, at han ved Forpagtningskontrakten har paataget sig at udrede samtlige Skatter af Ejendommen. Indstævnte maa følgelig ogsaa i Medfør af den ovenfor citerede Bestemmelse i § 65 af Valgloven af 12 Juli 1867 være berettiget til for den af ham saaledes ifølge Lovgivningen udredede Del af Skatterne af Uggerslevgaard eventuelt at blive medtagen blandt de højstbeskattede Vælgere til Landstinget. Det kan ikke, som af Valgbestyrelsen forment, herimod komme i Betragtning, at § 37 i den gennemsete Grundlov dertil kun henregner dem, som have „ydte“ de højeste Bidrag til Stat og Amtskommune, allerede af den Grund, at der ikke ved dette Udtryk kan antages særlig at skulle være sigtet til Ejerne, hvad der ogsaa vilde komme i Strid med, at § 65 i Valgloven af 1867 udtrykkelig tillægger Fæstere den heromhandlede Valgret for samtlige deres Fæstegaardes Skatter, uagtet de heller ikke hæfte direkte for disse overfor Staten, og det er derhos uden al Hjemmel, naar Valgbestyrelsen har forment, at § 65 i Valgloven af 1867 efter sine Ord kun skulde kunne komme til Anvendelse i saadanne Tilfælde, hvor Skatter i hele deres Omfang og ikke blot, som her, en vis Del af dem ere paalagte Brugere. Det skal herved endnu bemærkes, at ligesom Ordene: „medmindre de ved selve Lovgivningen ere paalagte Brugeren“ i § 65 i Valgloven af 1867 ogsaa kun ved

den her antagne Opfattelse findes at kunne faa et ved Lovens Emanation anvendeligt Indhold, saaledes bestyrkes denne Opfattelse ogsaa derved, at der ikke er Grund til at antage, at man ved at anvende disse Ord i § 65 af den nævnte Valglov og tidligere i § 10 i Valgloven til Rigsraadet af 4 December 1863 har havt til Hensigt at udtrykke nogetsomhelst Andet end hvad der allerede indeholdtes i den i § 56 af Valgloven til Rigsdagen af 16 Juni 1849 og den foreløbige Valglov til Rigsraadet af 2 Oktober 1855 § 4 givne Forskrift, hvorefter: „De Skatter og Afgifter, der udredes af en fast Ejendom, betragtes i Almindelighed som paahvilende Ejeren uden Hensyn til, om de ifølge Kontrakt blive ham erstattede af Brugeren, men, hvor selve Anordningerne fastsætte, at Afgifterne blive at udrede af Brugeren, bliver denne at betragte som Skatteyder“, og ved hvilken Forskrift der endnu mindre synes at kunne rejses Tvivl om, at der var sigtet til de i Forordningerne af 1 Oktober 1802, 15 April 1818 og 24 Juni 1840 givne Bestemmelser om visse Dele af de deri omhandlede Skatters Udredelse af Brugerne.. Derimod findes Indstævnte, som af Valgbestyrelsen subsidiært paastaet, ikke at kunne være berettiget til at blive optagen paa Valglisten over de højstbeskattede Vælgere til Landstinget med mere end $\frac{2}{5}$ af den af ham udredede Gammelskat og Landskat. Vel henhørte nemlig, som tidligere anført, Uggerslevgaard forhen til privilegeret Hartkorn og vel fastsatte § 14 i Forordningen af 24 Juni 1840, at „naar privilegeret Hartkorn er bortforpagtet, har Forpagteren at udrede $\frac{3}{5}$ og Ejeren $\frac{2}{5}$ af den samlede Gammelskat og Landskat“, medens derimod Forpagteren af uprivilegeret Hartkorn have at udrede $\frac{2}{5}$ af og Ejeren $\frac{3}{5}$ af disse Skatter, men den nævnte for privilegeret Hartkorn gjældende Bestemmelse findes ikke længere at kunne komme til Anvendelse, efter at Forskjellen mellem privilegeret og uprivilegeret Hartkorn ved Lov af 20 Juni 1850 er bleven ophævet gjennem en Forhøjelse af Afgifterne af det tidligere privilegerede Hartkorn, saaledes at det navnlig ved Lovens § 9 paalagdes Ejeren, i Tilfælde af, at Jorden var overdragen Andre i Brug, at udrede den indtraadte Skatteforhøjelse, saalænge dette Brugsforhold vedvarede. Med denne Ophævelse er nemlig ogsaa hele Grundlaget for Udredelsen af den Forpagteren af privilegeret Hartkorn tidligere paalagte højere Brøkdel af den lavere Skat forsvundet og den i § 14 af Forordningen af 1840 givne Bestemmelse om den Brøkdel af Skatten, der bliver at udrede af Brugeren af uprivilegeret Hartkorn, findes derimod fremtidig ogsaa at maatte komme til Anvendelse paa Forpagterne af det nu dermed ensstillede, tidligere privilegerede Hartkorn.

Ligesom Gjæsteretsdommen altsaa vil blive at forandre overensstemmende hermed, saaledes findes der ogsaa, da den af Indstævnte nedlagte Paastand heller ikke iøvrigt længer vil kunne tages uforandret til Følge, efter at det Tidsrum, for hvilket den

i samme omhandlede Valgliste skulde være gjældende, er udløbet, i det Hele at maatte gives en ny Konklusion, som kun gaar ud paa, at Valgbestyrelsens Nægtelse af at optage Indstævnte paa Listen over de højstbeskattede Vælgere for Aaret 1880—81 ikke kan anses befojet med Hensyn til $\frac{2}{5}$ af det af ham i Gammel-skat og Landskat udredede Beløb, hvorimod Valgbestyrelsen iøvrigt vil være at frifinde for Indstævnets Tiltale. Processens Omkostninger i begge Instantser findes at burde ophæves, og vil der blive at tillægge Kancelliraad Borch i Odense og Højesteretsadvokat Nellemann hver især 60 Kr. i Salær hos det Offentlige. Sagens Behandling i 1ste Instants, forsaavidt den har været beneficeret, og den befalede Sagførelse for begge Retter har været lovlig. Stempelovertrædelse foreligger ikke for Overretten.

Torsdagen den 23 November.

Nr. 25. Varemægler **H. P. Brønnum** som Værge for sine
3 umyndige Børn (Henrichsen efter Ordre)

contra

Enkefru **Cecilie Cathrine Marie Bang**, født Holm, m. Fl.
(Asmussen),

betr. Spørgsmaal om Berettigelsen af enkelte Arvingers Paastand om Realisation af et Dødsbos Værdipapirer.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Skifterets Decision af 30 April 1881: Den af Mægler Brønnum i Egenskab af Værge for sine 3 umyndige Børn nedlagte Paastand om Realisation af Boets Værdipapirer kan ikke tages til Følge.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21de November 1881: Den paaankede Skiftedecision bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger her for Retten ophæves. Der forelægges Overretssagfører Engelstoft en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 5te September d. A. fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at erindre, vil den være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive

efter Omstændighederne at ophæve og det Citantens befalede Sagfører tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 2 Kroner. Advokat Henrichsen tillægges i Salarium for Højesteret 150 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved det af afgangne Grosserer Søren Tillemann Hempel Bang og efterlevende Enke Cecilie Cathrine Marie Bang, født Holm, forinden deres Ægteskab den 2den Maj 1876 oprettede Testament have Testatorerne for det nu indtraadte Tilfælde, at Manden skulde dø først og Ægteskabet være barnløst, bestemt, at Enken til fri Raadighed og fuldstændig Ejendom skulde udtage hele Boets Indbo, Møbler, Husgeraad, Linned-, Sølv- og Guldsager m. m., hvorimod Enken iøvrigt renuncerede saavel paa Boeslod som paa Arv efter Manden, dog mod at der til Rentenydelse for hende for hendes Livstid i Overformynderiet skal indsættes en Kapital, stor 110,000 Kr., paa visse nærmere Betingelser. Dernæst bestemmes det i Testamentet, at der til Rentenydelse for Mandens Plejedatter sammesteds skal indsættes 10,000 Kr. og ligeledes til Rentenydelse for forskellige Slægtninge af Manden, ialt 36,000 Kr., hvilket sidste Beløb efterhaanden som Rentenyderne afgaa ved Døden skal tilfalde Børnene af bestemte navngivne Personer i et nærmere bestemt Forhold, saaledes navnlig at $\frac{10}{32}$ af 32,000 Kr. skal tilfalde Mægler H. P. Brønnums og Hustrus, Franciskas dalevende Børn til lige Deling, hvorhos det bestemmes, at saafremt paa de paagjældende Tidspunkter nogen eller nogle af de nævnte Personer ikke skulde have Livsarvinger, skulde Forældrene tage det for Klassen bestemte Beløb, der derimod, saafremt ogsaa Forældrene maatte være døde, skal tilfalde de andre Arveklasser i det fastsatte Forhold. Resten af Boets Formue skal derefter ifølge Testamentet indsættes i Overformynderiet til Rentenydelse for Enken ganske paa samme Maade som den ovennævnte Kapital paa 110,000 Kr. Endelig bestemmes det, at naar Enken afgaar ved Døden, skal der med Hensyn til det Hele for hende i Overformynderiet indsatte Beløb. saavel de 110,000 Kr. som hvad der efter den nysnævnte Bestemmelse endvidere maatte være indsat for hende, forholdes saaledes, at 20,000 Kr. tilfalder hen-

des Arvinger, at 8000 Kr. desuden tilfalder en Søster til hende, at 4000 Kr. tilfalder Urtekræmmerlauget, og at Resten fordeles mellem 4 forskellige Arveklasser med $\frac{1}{4}$ til hver, deriblandt ovennævnte Mægler Brønnums og Hustrus Descendenter, hvorhos det bestemmes, et hvis nogen af Arveklasserne skulde være helt uddød, fordeles den uddøde Klasses Lod mellem de tilbageværende Klasser i det bestemte Forhold. I Boet, der behandles af executores testamenti, er der opstaaet Dispute mellem Citanten, Varemægler H. P. Brønnum som Værge for sine 3 umyndige Børn, og Indstævnte, Enkefru Cecilie Cathrine Marie Bang, født Holm, til hvem Boets øvrige Vedkommende have sluttet sig, idet Citanten har paastaat, at samtlige Boets Værdipapirer skulle realiseres, baade de Papirer, som fandtes i Boet ved Testators Død og som endnu ere i Behold og de, som Exekutorerne efter Samraad med Indstævnte have indkjøbt under Boets Behandling, saaledes at de Beløb, der ifølge Testamentet skulle indsættes i Overformynderiet, indbetaltes kontant sammesteds, hvorimod Indstævnte, der formener, at de ommeldte Værdipapirer, med Undtagelse af nogle ikke til Inddragelse under Overformynderiet egnede Papirer, om hvis Realisation der mellem Parterne hersker Enighed, bør udlægges efter Kurs og saaledes uden Realisation indsættes i Overformynderiet, har protesteret imod, at Citantens Paastand tages til Følge. Efter at Procederen mellem de tvistende Parter herom var sluttet for Exekutorerne, blev Sagen af disse overgivet den ordinære Skifteret til Afgjørelse. Ved dennes den 30te April d. A. afsagte Decision blev eragtet, at den af Mægler Brønnum i Egenskab af Værge for sine 3 umyndige Børn nedlagte Paastand om Realisation af Boets Værdipapirer ikke kunde tages til Følge. Denne Decision har Citanten ved Stævning af 21 Juli d. A. indanket her for Retten, hvor han har paastaat Decisionen forandret i Overensstemmelse med sin i Sagen tidligere nedlagte Paastand, medens Indstævnte har procederet til Stadfæstelse af Decisionen.

Citanten har navnlig støttet sin Paastand paa, at det skulde være i bestemt Modstrid med det ovennævnte Testament, at de Beløb, der ifølge sammes Bestemmelser skulle indsættes i Overformynderiet, udlægges paa anden Maade end i rede Penge, i hvilken Henseende han har henvist til, at de i Testamentet forekommende Udtryk, at der i Overformynderiet skal indsættes en Kapital stor — — — og at Kapitalerne skulle indbetales i Overformynderiet til Administration og — — —, formentlig kun kunne forstaaes saaledes, at Beløbene skulle indbetales kontant i Overformynderiet; men heri kan der ikke gives Citanten Medhold, idet der, med særligt Hensyn til at Overformynderiet efter de for samme gjældende Regler baade modtager rede Penge og visse Pengeeffekter til Administration, ved de paagjældende Udtryk lige saa vel kan være sigtet til en Indbetaling, iværksat ved

en Indsættelse af saadanne Effekter, som til en kontant Indbetaling, hvorhos der heller ikke, saaledes som af Citanten forment, af Testamentets ovenfor anførte Bestemmelser om den Maade, hvorpaa Arven, efterhaanden som Rentenyerderne afgaa ved Døden, skal fordeles, kan uledes, at Indbetalingen i Overformynderiet skulde ske i rede Penge, selv om Citanten ogsaa maatte have Ret i, at en modsat Fremgangsmaade vil have til Følge, at et eventuelt Kurstab paa de indsatte Effekter alene vil falde nogle af Legatarerne, deriblandt de af ham repræsenterede, til Last. Herefter og da der ikke ifølge Lovgivningen, som af Citanten antaget, i og for sig kan tilkomme hans Børn nogen Ret til at forlange, at de Beløb, hvoraf der ifølge Testamentets Bestemmelser muligen i sin Tid vil tilfalde dem Anparter, paa det nu foretagne Skifte skulde udlægges kontant, vil Citantens Paastand alene kunne tages til Følge, saafremt han ser sig i Stand til at godtgjøre, at Exekutorerne i Henhold til Skiftelovens § 51 ikke kunne være berettigede til imod hans paa sine Børns Vegne nedlagte Protest at benytte de Boet tilhørende Værdipapirer til dermed at iværksætte den omspurgte Indbetaling i Overformynderiet, uanset at Boets øvrige Vedkommende have billiget en saadan Foranstaltning. I saa Henseende har Citanten nu ogsaa med Hensyn til de Værdipapirer, der fandtes i Boet ved Testators Død og som endnu ere i Behold, henvist til disses nuværende usædvanlig høje Kurs, idet han har forment, at Tidspunktet for en Realisation af dem som Følge heraf vilde være særlig gunstigt, medens der efter hans Formening er al Udsigt til, at en saadan Kurs ikke vil kunne opnaas, naar Effekterne i sin Tid skulde realiseres, men da Citanten forevrigt ikke har rejst nogen Indsigelse mod de paagjældende Effekters Beskaffenhed eller Soliditet, skjønnes det ikke, at Exekutorerne under de forhaanden værende Omstændigheder i det af Citanten saaledes Anførte, have havt nogen Opfordring til at tage hans Paastand med Hensyn til disse Effekter til Følge. Hvad derhos angaar de af Exekutorerne for Boets Midler indkjøbte Værdipapirer har Citanten forment, at Exekutorerne have savnet Hjemmel til at foranstalte et saadant Indkjøb, og at de derfor ialtfald maa være uberettigede til imod hans Protest at benytte disse Effekter ved Indbetalingen i Overformynderiet, men under særligt Hensyn til, at det under Sagen er in confesso, at disse Effekter udelukkende ere erhvervede for Midler indvundne ved Salget af i Boet forefundne Værdipapirer, der af forskjellige Grunde ikke egnede sig til Indsættelse i Overformynderiet, og da Citanten fremdeles heller ikke med Hensyn til dem har rejst nogen Indsigelse mod deres Beskaffenhed eller Soliditet, idet han kun har forment, at Tidspunktet for deres Indkjøb af Hensyn til deres nuværende høje Kurs var uheldig valgt, skjønner Retten ikke, at Exekutorerne have savnet Føje til med Billigelse af Boets øvrige Vedkommende at foretage en saadan

Transaktion, og at der saaledes kan være Noget til Hinder for, at ogsaa disse Effekter benyttes ved Indbetalingen i Overfor-mynderiet.

Sagens Omkostninger her for Retten, som begge Parter have paastaet sig tillagte, blive efter Omstændighederne at ophæve. Der vil være at forelægge Overretssagfører Engelstoft en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 5te September d. A. fremlagte Indlæg. Løvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse her for Retten.

Fredagen den 24 November.

Nr. 293.

Etatsraad Buntzen

contra

Carl Thorvald Wiberg (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 Septbr. 1882: Arrestanten Carl Thorvald Wiberg bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 $\frac{1}{2}$ Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Petersen og Hval-søe, med 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Højesteretssagfører Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestanten Carl Thorvald Wiberg, der er født den 14de Marts 1859 og fem Gange tidligere straffet for Tyveri, senest ifølge denne Rets Dom af 25 Januar f. A. efter Straffelovens § 232 for fjerde Gang begaaet grovt Tyveri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, tiltales

under nærværende Sag paany for denne Forbrydelse eller for Hæleri. De i saa Henseende fremkomne Oplysninger ere i det Væsentlige følgende:

Den 24de Juni d. A. blev der af Arbejdsmand Hans Svendsen gjort Anmeldelse til 3die Politistation om, at der samme Dags Formiddag fra et uafaaet Skur ved en under Opførelse værende Bygning paa Hjørnet af Østersøgade og Rørholmegade var ham frastjaalet en Frakke, et Par Benklæder, en Vest og et Par Sko, for hvilket Tyveri han henlede Mistanken paa Arrestanten, der havde arbejdet ved nævnte Bygning, men ved den Tid, Tyveriet var begaaet, havde forladt sit Arbejde, og som desuden af en anden Arbejdsmand skulde være set bortfjerne sig, bærende Noget paa Armen. I Anledning af denne Anmeldelse indfandt sig noget efter en Politifunktionær paa Gjerningsstedet, for at indhente nærmere Oplysninger og erfarede da, at Bestjaalne allerede havde faaet sine Ejendele tilbageleverede af Arbejdsmand Theodor Ludvig Gjern, der i denne Henseende meddelte, at han om Formiddagen havde truffet Arrestanten paa deres fælles Logi ifærd med at indpakke nogle Klædningsstykker, hvorfor han, der tilfældig havde faaet Kundskab om Tyveriet, havde fattet Mistanke og foreholdt Arrestanten, at det var Synd at berøve en fattig Arbejdsmand hans Klæder, hvorved Arrestanten havde ladet sig bevæge til at udlevere ham Kosterne, som han derefter strax bragte til Ejermanen. Som Følge heraf blev Arrestanten sat under Anholdelse, og har han under de over ham afholdte Forhør ogsaa erkjendt, at han har forladt sit Arbejde og umiddelbart før sin Bortgang været inde i det Skur, hvor Tyveriet er begaaet, samt at han har været i Besiddelse af Kosterne og udleveret dem til Arbejdsmand Gjern, hvorimod han har nægtet sig skyldig i Tyveriet, idet han vil have modtaget Gjenstandene af en Arbejdsmand, som han om Morgenen tilfældig havde truffet i Besiddelse af dem, og af hvem han fik Kosterne, efter at han havde erfaret, at de vare stjaalne, idet det derefter var hans Hensigt at tilbagelevere dem til rette Vedkommende, men da han kort efter traf Gjern, foretrak han at lade denne besørge Tilbageleveringen. Arbejdsmændene Svendsen og Gjern have, Førstnævnte under Ed, inden Retten bekræftet deres ovenfor refererede Forklaringer, Gjern med Tilføjende, at Arrestanten overfor ham har erkjendt sig skyldig i Tyveriet, idet Arrestanten til ham yttrede, at han fortød sin Gjerning og bad ham saa hurtigt som muligt at bringe det Stjaalne tilbage, for at der ikke skulde blive gjort Anmeldelse til Politiet. Arbejdsmand Søren Madsen, der er den, som henlede Bestjaalnes Opmærksomhed paa Arrestanten, har derhos forklaret, at han har set Arrestanten ved den Tid, Tyveriet er begaaet, komme lige fra Skuret og gaa sin Vej bærende en Frakke, der formentlig var hans egen, saaledes paa Armen, at der godt kunde ligge Klædningsstykker under samme.

Da nu Arrestantens Fortælling om Maaden, hvorpaa han vil være kommen i Besiddelse af de stjaalne Gjenstande og de nærmere Omstændigheder, under hvilke dette skal være sket, bærer Præg af at indeholde Opdigtelse fra Ende til Anden, ligesom Arrestanten, hvis Forklaring iøvrigt ogsaa paa flere Punkter har været vaklende, da heller ikke har været istand til at oplyse Andet om hin Arbejdsmand, af hvem han vil have modtaget Kosterne, end at han hedder Emil, findes der ved det Foranførte at være tilvejebragt et tilstrækkeligt Indiciebevis for, at Arrestanten har stjaalet oftnævnte Beklædningsgjenstande. Disse ere tilsammen vurderede til 26 Kr. Foruden at have gjort sig skyldig i forommeldte Tyveri sigtes Arrestanten endvidere for at have stjaalet et Par Benklæder, som han den 16de Juni d. A. om Eftermiddagen har pantsat i en herværende Pantelaanerforretning for 6 Kr. og om hvilke det er oplyst, at de samme Dag ere blevne stjaalne i Skrædermester Niels Andersens Butik, Kronprindsessegade Nr. 34, hvor de vare indleverede til Reparation af Kontorist Jørgen Theodor Augustsen og hang frit fremme. Arrestanten har imidlertid ogsaa nægtet at have begaaet dette Tyveri, idet han har forklaret umiddelbart før Pantsætningen i en af ham nærmere betegnet Beværtning at have kjøbt Benklæderne for 7 Kr. af en Gjørtlersvend ved Navn Harald Sørensen, men da denne hans Forklaring ikke i mindre Grad end hans ovenfor nævnte om Maaden, hvorpaa han er kommen i Besiddelse af de Arbejdsmand Svendsen frastjaalne Gjenstande, bærer Usandfærdighedens Præg, i hvilken Henseende, bortset fra det Usandsynlige i at Arrestanten skulde have kjøbt et Par Benklæder til 7 Kr., for strax efter at pantsætte dem for 6 Kr., kan bemærkes, at der ikke her i Staden har kunnet findes nogen Gjørtlersvend af det opgivne Navn, ligesom vedkommende Værtshusholder, som Arrestanten har erklæret var tilstede i Beværtningen, da Kjøbet fandt Sted, ikke har villet vide noget af denne, og da Skrædermester Andersens Hustru Ellen Marie Jensen edelig har forklaret, at Arrestanten kort før Pantsætningen er sket, har været inde i Butikken, at han her et Øjeblik var alene, inden hun kom tilstede, og at hun da lagde Mærke til, at han havde noget gjemt under sin Jakke — en Forklaring, hvis Rigtighed Arrestanten for saa vidt har indrømmet, som han har erkjendt den omspurgte Dag at have været i Butikken, men har fastholdt, at han først indfandt sig der, efter at Pantsætningen havde fundet Sted — samt da endelig saavel Kontorist Augustsen som Skrædermester Andersen og dennes Hustru have aflagt Tilhjemlingsed, findes der at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Indiciebevis for, at Arrestanten ogsaa har begaaet dette Tyveri. De stjaalne Benklæder ere vurderede til 12 Kr. Som Følge af Foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens

§ 232 for femte Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændig hederne med Forbedringshusarbejde i 2¹/₂ Aar, hvorhos han vil have at betale Aktionens Omkostninger.

Nr. 292. Højesteretssagfører Hansen
 contra
Carl Theobald Bartholin Kayser (Defensor Levinsen),
 der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 226 og 227.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 25 Maj 1882: Tiltalte Carl Theobald Bartholin Kayser bør til Statskassen bøde 100 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 10 Dage. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, hvorunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jørgensen og Møller, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 August 1882: Tiltalte, Detailhandler Carl Theobald Bartholin Kayser af Frederiksberg, bør til Statskassen bøde 200 Kr. eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 30 Dage. Iøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Beyer og Bøcher, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at der Intet er fremkommet, som kunde afgive Føje for Tiltalte til at fremsætte de i den i Dommen nævnte Skrivelse til Justitsministeriet indeholdte Klagemaal. Da det nu maa antages, at Tiltalte har maattet indse det Ugrundede i disse Klagemaal, ialtfald for den overvejende Dels Vedkommende, vil han være at anse efter Straffelovens § 226. Endvidere bliver han — som i Dommen antaget — at dømme efter samme Lovs § 227. Straffen findes under Et at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i

2 Maaneder. Han vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger efter Overrettsdommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Carl Theobald Bartholin Kayser bør hensættes i simpelt Fængsel i to Maaneder. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Levinsen for Højesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extraret hertil indankede Sag aktioneres Tiltalte, Detailhandler Carl Theobald Bartholin Kayser af Frederiksberg, for Overtrædelse af Straffelovens §§ 226 og 227. Sagens Omstændigheder ere ifølge Tiltaltes Forklaring og det iøvrigt Oplyste i det Væsentlige Følgende: Efter at der i Henhold til en af Skibsfører Magleby den 30te Marts f. A. ved det nævnte Birks ordinære Ret erhvervet Dom over Tiltalte til Betaling af 2000 Kr. m. m. var ved Birkets Fogedret blevet gjort Exekution i dennes Ejendele, der derefter blev solgte ved Auktion, indgav Tiltalte til Justitsministeriet et den 14de Juni s. A. dateret Andragende, hvori han klagede over den Adfærd, Fuldmægtig Bramsen, der paa Fogdens Vegne havde foretaget Exekutionsforretningen, havde vist mod ham under denne, og over den Maade, hvorpaa den ommeldte Auktion var foretagen, samt ansøgte om Bevilling til fri Proces for at kunne drage Vedkommende til Ansvar. Da der derefter den 19de December s. A. gennem bemeldte søndre Birk var blevet meddelt ham Afslag paa dette Andragende, indsendte Tiltalte den 9de Januar d. A. til Justitsministeriet en af ham undertegnet Skrivelse af følgende Indhold:

„Til Justitsministeriet.

I Henhold til den mig tildelte Meddelelse fra søndre Birks Kontor, dateret 19de December 1881, angaaende et af mig for over $\frac{1}{2}$ Aar siden indgivet Andragende til Justitsministeriet om Bevilling til fri Proces mod nogle af de ved Birket ansatte Funktionærer, skal jeg tillade mig at fremsætte min største Misbilligelse over Ministeriets Optræden i ovennævnte Sag, hvor der er Tale om følgende Forseelser: Tyveri, Bedrageri, Falsk, Ran og Myndighedsmisbrug. Naar man er underkastet et saadant sammenrottet Komplot, som Tilfældet er her i Birket, da bør Ministeriet yde sin Bistand, enten saa Hr. Kammerherrens behagelige

Erklæring lyder saa eller saa. At Ministeriet forespørger Vedkommende, der skulde drages til Ansvar, om Sagen ønskes fremmet, er jo det Samme som at spørge en Tyv om han ønsker at straffes. Iøvrigt ser man ikke, hvad det er for en Kammerherre. Er det den Samme, der ventede med at efterse Birkedommerens Kasse, til den var bragt i Orden ved Hjælp af hans gode Venner? Som et Exempel paa Forretningsgangen her i Birket, skal jeg anføre Følgende: Sidstafvigte Sommer anmeldte jeg et Indbrudstyveri, og henlede samtidig Opmærksomheden paa Gjerningsmanden; paa Forespørgsel flere Maaneder efter erklærede Birkedommer Eberlin, at der ikke havde været Tid til at undersøge Sagen, hvilket heller ikke senere er sket. Dette er Følgen af, at jeg har nægtet Fuldmægtig Bramsen at være Inkasator for mig. Assessor Ingerslev og Fuldmægtig Winthers Opræden mod mig er af den Beskaffenhed, at jeg kun kan angive samme Grund dertil. Skulde Ministeriet ogsaa denne Gang tilbageholde min Klage, da skal jeg bemærke, at jeg har taget Kopi af samme, og at Sagen, dersom den faar samme Udfald som forrige Gang, vil blive bragt frem for Offentligheden. Med Hensyn til Udtrykket „et sammenrottet Komplot“ skal jeg bemærke, at jeg kun har havt med følgende Herrer at gjøre, nemlig Ingerslev—Eberlin—Bramsen & Winther. Jeg forventer ikke, at Ministeriet, dersom det skulde føle sig fornærmet over Ovenstaaende, vil bruge over 1/2 Aar til at bevillige sig selv fri Proces mod mig.“

Tiltalte har forklaret, at han ved i bemeldte Skrivelse at anføre, at der i Sagen var Tale om Tyveri, Bedrageri, Falsk, Ran og Myndighedsmisbrug ikke havde villet sigte bestemte Personer for disse Forbrydelser, men kun havde villet udtale, at der forelaa Omstændigheder af en saadan Beskaffenhed, at de formentlig fortjente at undersøges af det Offentlige, og at det da muligen vilde vise sig, at der var begaaet saadanne Fejl og Forseelser, at de kunne benævnes ved disse Navne. Han havde saaledes antaget, at der af de Ejendele, hvori der var gjort Exekution hos ham, var stjaalet adskillige Flasker bajersk Øl og 2 Baller Sild, hvad han nærmest havde tænkt sig, at de udmeldte Vurderingsmænd, som han havde anset for underordnede Funktionærer ved Politiet, kunde have gjort, og at det havde beroet paa en Forseelse fra Politiets Side, som han havde ment, kunde kaldes Bedrageri imod ham, at den ovennævnte Dom af 30 Marts f. A. ikke var bleven appelleret ved det Offentliges Foranstaltning, uagtet han ved Dommens Forkyndelse vilde have betydet Stævningmændene, at han ønskede den appelleret, hvad der efter hans Formening maatte have havt til Følge, at dette var sket ved det Offentliges Foranstaltning, samt at Underskriften „Magleby“ paa den Forligsklage, der var bleven fremlagt under den ovennævnte af Magleby mod ham rejste Sag, havde været falsk, idet Magleby da havde opholdt sig i Kina i flere Aar, hvorom der

efter hans Formening burde have været anstillet nærmere Undersøgelse af Politiet. Han havde fremdeles antaget, at det maatte anses for Myndighedsmisbrug af Fuldmægtig Bramsen, naar denne havde foretaget den ommeldte Exekution, uaftet Tiltalte havde begjært Dommen appelleret, og naar han endvidere havde nægtet at tilføre Protokollen, at Tiltalte havde begjært Udsættelse i 24 Timer for at skaffe det forlangte Beløb tilveje, og at det maatte anses for Ran, naar Bramsen under Udlægsforretningen havde nægtet at undtage fra samme, Gjenstande til Værdi af 60 Kr., og at holde Gods tilbage til Betaling af hans Tjenestekarl og hans Husleje.

Med Hensyn til det i Skrivelsen brugte Udtryk et „sammenrottet Komplot“ har Tiltalte endelig forklaret, at han derved kun havde sigtet til, at han havde været Gjenstand for uforsvarlig Behandling, saavel, som allerede ovenfor anført, af Fuldmægtig Bramsen, der efter Tiltaltes Formening skulde nære Uvillie mod ham, fordi han havde nægtet at antage ham som Inkassator ved en af Tiltalte bestilt Auktion, og af Birkekontorets to andre Fuldmægtige: Winther, der skulde have fraraadet en Mand at leje Tiltalte nogle Møbler, og Ingerslev, der som Forhørsdommer i et over Tiltalte afholdt Forhør skulde have nægtet at tilføre Protokollen, at der var frastjaalet Tiltalte noget Halm, som af den daværende Birkedommer Eberlin, der skulde have erklæret, at han ikke havde Tid til at anstille Undersøgelse i Anledning af et hos Tiltalte efter dennes Formening begaaet Indbrudstyveri, hvorved der var blevet stjålet en Vognstang m. m. Ligesom det nu ved de optagne Forhør maa anses oplyst, at de faktiske Forhold, som Tiltalte ifølge de saaledes af ham afgivne Forklaringer vil have havt for Øje ved Affattelsen af den ommeldte, under 9de Januar d. A. til Justitsministeriet indsendte Skrivelse i alle væsentligere Punkter have stillet sig i alt Fald en Del anderledes end af ham anført, og ikke stemmet dermed, saaledes er der heller slet Intet fremkommet, som kunde indeholde Feje for Tiltalte til enten derpaa eller iøvrigt at bygge de i Skrivelsen til Justitsministeriet fremsatte Klagemaal. Men paa den anden Side findes det under Hensyn til samtlige foreliggende Omstændigheder, og naar navnlig henses til, hvad der under Sagen er fremkommet om Tiltaltes meget uklare juridiske Begreber betænkeligt at statuere, at Tiltalte skulde have været sig Klagemaalenes Urigtighed bevidst, og Tiltalte vil derfor, som ved Underrettsdommen sket, blive at finde, forsaavidt han er aktioneret efter Straffelovens § 226. For saavidt Tiltalte tillige er aktioneret efter Straffelovens § 227, vil han derimod, da den omhandlede Skrivelse er affattet i i høj Grad utilbørlige Udtryk, herfor blive at anse efter den nævnte § i Straffeloven, og vil han, der er født den 1ste December 1850, og som ikke er funden forhen straffet, som Følge heraf blive at

anse med en Bøde til Statskassen af 200 Kr. eller i Mangel af sammes fulde Betaling simpelt Fængsel i 30 Dage.

Mandagen den 27 November.

Nr. 289.

Advokat Henrichsen

contra

Jens Christian Andersen Dybdahl (Def. Levinsen),

der tiltales for Kvaksalveri.

Frysenborg-Fauerskov Birks Extrarets Dom af 20 Juni 1882: Tiltalte Jens Christian Andersen Dybdahl bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, hvorunder Salær til Aktor, Kammerraad, Sagfører Esmann, 12 Kr. og Defensor, Prokurator Friis, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 August 1882: Tiltalte Jens Christian Andersen Dybdahl bør hensættes i simpelt Fængsel i 4 Maaneder. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen fastsatte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Justitsraad Neckelmann, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at Overrettens Dom af 6te Marts d. A. er stadfæstet ved Højesterets Dom af 24de f. M.,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Henrichsen og Levinsen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Jens Christian Andersen Dybdahl, der er født i Aaret 1849 og tidligere 4 Gange har været anset for Kvaksalveri, senest ved Overrettens Dom af 6 Marts d. A. — der stadfæster Hjerm-Ginding Herreders Extraretsdom af 18 November f. A. — med simpelt Fængsel i 4 Maaneder, hvilken Dom for Tiden er under Appel ved Højesteret, sigtes under nærværende Sag paany for samme Forseelse. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det tilstrækkeligt godtgjort, at han efter Afsigelsen af den ovennævnte Underrettsdom og navnlig ogsaa efter at der paany var indledet kriminel Undersøgelse imod ham for Kvaksalveri, er vedbleven i meget stort Omfang at drive ulovlig Lægevirksomhed i Viborg, Aarhus og Randers Amter, idet han navnlig har taget Syge i Kur ved oftere at tilse de samme Personer, hvorhos han ved Bekjendtgørelser i de offentlige Blade har opfordret Publikum til at henvende sig til ham paa hans Bopæl i Hinnerup angaaende Lægeraad, hvilke han ogsaa har givet en Mængde Personer for de forskjelligste Sygdomme paa Steder rundt i de nævnte Amter, hvor han har indfundet sig, efter at have i Forvejen ladet udgaa Meddelelse om sin Ankomst tildels gennem Bladene. Tiltalte har til sin Undskyldning paaberaabt sig, at han ordentligvis kun har behandlet saadanne Syge, der i længere Tid have søgt Hjælp hos autoriserede Læger, men dette Anbringende staar iøvrigt tildels i Strid med, hvad der under Sagen er oplyst angaaende det store Antal Personer, som Tiltalte har taget under Behandling, og forsaavidt han endvidere har anbragt, at han ej har forlangt Betaling for sine Kure, men kun modtaget, hvad Folk frivillig have givet ham, kan der saameget mindre tages noget Hensyn hertil, som han har erkjendt, at han har ernæret sig ved sin Lægevirksomhed, ligesom der ogsaa under Sagen er oplyst et Tilfælde, hvori Tiltalte forud har betinget sig Vederlag for Raad. Der er ikke under Sagen oplyst noget Tilfælde, hvori der er sket bestemt paaviselig Skade ved Tiltaltes Virksomhed. For sit anførte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Frd. 5te September 1794 § 5, cfr. Lov 3die Marts 1854 med Straf, der efter Sagens Omstændigheder passende findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 4 Maaneder, hvorhos han vil have at udrede Aktionens Omkostninger.

Tirsdagen den 28 November.

Nr 82. Husmand **Peder Nielsen** (Henrichsen efter Ordre)
contra

Hofjægermester, Grev **Bernstorff** til Katstrup (Levinsen),
betr. Spørgsmaal om Erstatning for Udsættelse af Besiddelsen af
et Husmandssted.

Løve Herredsthings Dom af 7 Oktober 1880: Indstævnte, Hofjægermester Grev Bernstorff til Katstrup, bør til Citanten, Husmand Peder Nielsen af Buerup, betale en saadan Erstatning, som uvillige af Retten paa Indstævntes Bekostning udmeldte Mænd bestemme, fordi Citanten den 5te Maj d. A. er bleven udsat af det ham af Indstævnte lejede og paa hans og Hustrus Livstid tilsagte Hus i Ertebjerg med Jord, Halvdelen af Matr. Nr. 11 a i Buerup, dog ikke over 1200 Kr. med Renter 5 pCt. p. a. af Beløbet fra 26de Maj d. A. til Betaling sker. Der tillægges den for Citanten beskikkede Sagfører, Prokurator Smith, i Salær 75 Kr., som udredes af det Offentlige. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Novbr. 1881: Citanten, Hofjægermester Grev Bernstorff til Katstrup, bør for Tiltale af Indstævnte, Husmand Peder Nielsen af Buerup, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger for Underretten og Overretten ophæves. Der tillægges Prokurator Smith og Prokurator Herforth i Salær henholdsvis 75 Kr. og 30 Kr. hos det Offentlige.

(Fortsættes)

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1882—83.

Nr. 48.

Tirsdagen den 28 November.

Nr. 82. Husmand Peder Nielsen (Henrichsen efter Ordre)
contra
Hofjægermester, Grev Bernstorff til Katstrup (Levinsen).

Højesterets Dom.

Ligesom der mangler Føje til at antage, at den Ret, som ved den i den indankede Dom omhandlede Paategning af 11te Oktober 1848 paa Lejekontrakten af 28de Marts 1847 var tilstaaet Citanten til at erholde en ny Kontrakt uopsigelig i hans og Hustrus Levetid, ikkun kunde gjøres gjældende i den nærmeste Fremtid, — hvorom Paategningen burde have indeholdt det Fornødne, hvis saadant havde været Meningen — saaledes kan bemeldte Ret heller ikke anses tabt derved, at 20 Aar vare forløbne, inden Citanten fordrede det ham givne Tilsagn opfyldt. Heller ikke kunde han være afskaaren herfra ved den skete Opsigelse, da han dog, inden Lejemaalet ifølge Opsigelsen skulde ophøre, tilbød den vedtagne Indfæstningssum imod at erholde den ny Kontrakt; og ligesaa lidt kan det komme i Betragtning, at det lejede Hus var brændt, medens Lejemaalet dog ligefuldt bestod, hvorimod denne Omstændighed alene kan faa Indflydelse paa Bestemmelsen af den Erstatning, der, idet Citanten efter det Foranførte maa anses ulovlig udsat af Besiddelsen af Husmandsstedet, maa tilkomme ham for det ham herved forvoldte Tab.

Som Følge heraf vil Underrettsdommen, der er kommen til samme Resultat og hvis Bestemmelser i det Hele kunne tiltrædes, efter Citantens Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret blive at ophæve, og de Citantens befalede Sagførere for disse Retter tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Herredsthingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. I Salarium tillægges Prokurator Herforth for Overretten 30 Kroner og Advokat Henrichsen for Højesteret 120 Kroner, hvilke Salarier udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en mellem den daværende Ejer af Katstrup og Indstævnte, Husmand Peder Nielsen af Buerup under 28de Marts 1847 indgaaet Lejekontrakt bortlejede Førstnævnte til Sidstnævnte et under Katstrup Gods hørende Hus i Ertebjerg med tilhørende Jordlod (Halvdelen af det nuværende Matr. Nr. 11 a i Buerup) bl. A. paa Vilkaar, at Indstævnte, foruden at svare Skatter, Tiender, Brandkontingent m. v., skulde efter nærmere i Kontrakten fastsatte Regler præstere Pligtarbejde og levere Høns eller Kyllinger og Æg, hvilke Præstationer i Kontrakten vare ansatte til en Værdi af ialt 13 Rd. 3 Mk. 8 Sk., samt at Lejeforholdet kunde opsiges med $\frac{1}{2}$ Aars Varsel fra Lejerens Side og med $\frac{1}{4}$ Aars Varsel fra Ejers Side til Ophør til 1ste Maj. Efter at Citanten, Hofjægermester Greve Bernstorff til Katstrup var bleven Ejer af det omhandlede Gods, blev der mellem ham og Indstævnte truffet en ny Overenskomst angaaende det omhandlede Lejeforhold, i hvilken Anledning der gaves den ældre Lejekontrakt følgende, den 11te Oktober 1848 daterede og af begge Parter underskrevne Paategning: „Ifølge Overenskomst bestemmes herved, at Lejeren i Fremtiden fritages for at udrede Pligtarbejde in natura mod at udrede: for 52 Ugedage 10 Rd. 5 Mk. og for 2 Høstlodder 2 Rd. samt for Høns og Æg 2 Mk. 8 Sk., altsaa 13 Rd. 1 Mk. 8 Sk., der betales 1ste Maj og 1ste November, hver Gang med det Halve. Fremdeles tiltaas Lejeren Ret til at erholde en ny Kontrakt, uopsigelig i Lejerens og Hustrus Levetid, og iøvrigt paa sædvanlige Vilkaar imod at erlægge en Indfæstningssum af 10 Rd., som erlægges ved Kontraktens Underskrift. Afgiften uforandret som foranført.“ Den i den foranførte Paategning omhandlede ny Kontrakt er imidlertid ikke senere bleven udfærdiget, og, efter at Husets Bygning i Juli Maaned 1878 var nedbrændt, solgte Citanten under 28de Marts 1879 Jordlodden til en ustævnt Trediemand, der opsagde Indstævnte Lejeforholdet til 1ste Maj 1880, og efter at Indstævnte under 30te April s. A. forgjæves havde ved Notarius publicus tilbudt saavel Citanten som

bemeldte Trediemand den i den anførte Paategning omhandlede Indfæstning af 20 Kr. og derhos opfordret dem til at udstede en ny Kontrakt i Overensstemmelse med Indholdet af Paategningen, blev Indstævnte efter Begjæring af oftnævnte Trediemand under 5te Maj 1880 ved Fogden udsat af Besiddelsen af det Lejede. Indstævnte anlagde derefter, efter meddelt Bevilling til fri Proces, ved den for ham beskikkede Sagfører, Prokurator Smith, i 1ste Instants inden Løve Herreds Ret nærværende Sag mod Citanten, der saavel under Notarialforretningen som Fogedforretningen havde paataget sig Ansvar for Lejeforholdets Ophør og for Udsættelsesforretningen, og ved den i Sagen under 7de Oktober 1880 afsagte Dom blev Citanten, i det Væsentlige overensstemmende med den af Indstævnte nedlagte Paastand, tilpligtet at betale til Indstævnte en saadan Erstatning, som uvillige, af Retten paa Citantens Bekostning udmeldte Mænd maatte bestemme, fordi Indstævnte den 5te Maj f. A. var udsat af det ham af Citanten lejede og paa hans og Hustrus Livstid tilsagte Hus i Ertebjerg med Jord, Halvdelen af Matr. Nr. 11 a, dog ikke over 1200 Kr. med Renter 5 pCt. aarlig af Beløbet fra Forligsklagens Dato den 26de Maj s. A. til Betaling sker; derimod bleve Sagens Omkostninger ved Dommen hævede, hvorhos der tillagdes Prokurator Smith i Salær 75 Kr. hos det Offentlige.

Denne Dom har Citanten ifølge Stævning af 11 Oktbr. f. A. indanket her for Retten, og han har her paastaaet Dommen forandret saaledes, at han frifindes for Indstævntes Tiltale i denne Sag, og at Indstævnte tilpligtes at betale Citanten Sagens Omkostninger for begge Retter skadesløst. Indstævnte, hvem der ogsaa her for Retten har været meddelt Bevilling til fri Proces, har derimod ved den for ham beskikkede Sagfører, Prokurator Herforth, paastaaet Underretsdommen stadfæstet og Citanten paalagt at udrede denne Sags Omkostninger, som om den ikke var beneficeret, derunder ogsaa Salær til Prokurator Herforth, der i hvert Fald har paastaaet sig tilkjendt Salær hos det Offentlige. Som allerede anført, er det in confesso, at den i den anførte Paategning omhandlede ny Kontrakt aldrig er bleven udfærdiget og ligeledes er det in confesso, at den i Paategningen omtalte Indfæstning ikke er bleven betalt og heller ikke tilbudt Citanten før Aaret 1880, samt at Indstævnte for en Del Aar tilbage har været opsagt Huset til Fraflytning, men at denne Opsigelse blev tagen tilbage, og at Indstævnte enkelte Gange i Anledning af den skete Opsigelse har udtalt for Citantens Godsforvalter, at han troede sig berettiget til at faa Fæste paa Huset, naar han betalte 10 Rd., hvilket Beløb imidlertid ikke blev tilbudt. Foraaavdt Indstævnte derimod har paastaaet, at han tidligere havde henvendt sig dels til Citanten personlig, dels paa Godskontoret om Meddelelse af den omhandlede Kontrakt, men forgjæves, idet Citanten har vægret sig ved at udfærdige Kontrakten, da er

Rigtigheden heraf benægtet af Citanten og ikke bevist af Indstævnte, og ligeledes er der Uenighed mellem Parterne om Grunden til, at den i sin Tid skete Opsigelse blev tagen tilbage og ingen af Parterne har nærmere godtgjort, hvorfor dette var Tilfældet. Indstævnte har nu paaberaabt sig, at, da Citanten i Henhold til de i den omhandlede Paategning indeholdte Bestemmelser har krævet de deri fastsatte Afgifter, maa det Indstævnte i Paategningen givne Løfte om en uopsigelig Brugsret for hans og Hustrus Livstid ogsaa være bindende for Citanten, hvorhos Indstævnte har anført, at der ikke i Paategningen var sat noget Tidspunkt, inden hvilket det Indstævnte i samme givne Tilsagn skulde gjøres gjældende, og at det i alt Fald efter Lovgivningens Bestemmelser maatte have været Citantens Pligt at lade den ny Kontrakt opsætte og Indstævnte opfordre til at betale Indfæstningen. Der findes imidlertid at maatte gives Citanten Medhold i, at der ved den ovenfor anførte sidste Del af Paategningen kun gaves Indstævnte et Tilsagn om, at han kunde erholde en ny Kontrakt uopsigelig i hans og Hustrus Livstid, medens det oprindelige Lejeforhold med den i første Del af Paategningen indeholdte Forandring vedblev at gjælde, indtil en saadan Kontrakt oprettedes, og da alene Indstævnte, men ikke Citanten, havde Ret til at fordre den ny Kontrakt udstedt, og det saaledes beroede paa Indstævnte, om Kontrakten skulde udfærdiges, findes det ikke at kunne siges, at Citanten har været pligtig til at udfærdige Kontrakten og at tilstille Indstævnte den til Underskrift, førend der forelaa Begjæring herom fra Indstævnte, ledsaget af Tilbud om Indfæstning. Det synes fremdeles at maatte have været en Forudsætning, at den Indstævnte tilstaaede Ret til at fordre den omhandlede ny Kontrakt udfærdiget skulde gjøres gjældende i den nærmeste Fremtid, saa at en senere sket Opsigelse fra Citantens Side ikke kunde blive ugyldig ved et derefter sket Forlangende fra Indstævnte om en ny Kontrakt med Uopsigelighed, men i hvert Fald findes Indstævnte i Analogi af L. 5—14—4 at have tabt sin Ret til i Henhold til Paategningen at forlange ny Kontrakt, idet der er forløbet over 20 Aar forinden den Opsigelse, i Henhold til hvilken Indstævnte blev udsat af Besiddelsen af Huset, fandt Sted, uden at Indstævnte i den Tid bevislig havde gjort det ham givne Tilsagn gjældende, og findes det ikke at kunne komme i Betragtning herimod, at de i den første Del af Paategningen fastsatte Afgifter ere af Indstævnte blevne erlagte til Citanten, idet der nemlig ikke er nogen indre Sammenhæng mellem Bestemmelserne i de forskjellige Dele af Paategningen, eftersom Bestemmelserne i den første Del indeholdt Regler, der bandt begge Parter og kun modificerede den ældre Kontrakt, medens Citanten alene bandtes ved de Bestemmelser, som indeholdtes i den sidste Del af Paategningen, og hvorefter

der skulde oprettes en ny Kontrakt, der aldeles skulde træde i Stedet for den gamle Kontrakt.

Citanten findes derfor at burde frifindes for Indstævntes Tiltale og i Overensstemmelse hermed vil Underretsdommen være at forandre, hvorimod dens Bestemmelser om Sagens Omkostninger og det Prokurator Smith tillagte Salær billiges. Sagens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at opheve, og vil der være at tillægge Prokurator Herforth i Salær 30 Kr. hos det Offentlige. Sagens Behandling i 1ste Instants og den befalede Sagførelse for begge Retter har været forsvarlig. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Onsdagen den 29 November.

Nr. 299.

Advokat Nellemann

contra

Jöns Pehrson (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 Septbr. 1882: Arrestanten Jöns Pehrson bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kaas og Leth, med 20 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Da Tiltalte har forklaret, at han meget vel indsaa, at det ved den i den indankede Dom omhandlede Lejlighed ikke var nødvendigt for ham at gjøre Brug af Kniven for at afværge eller modsætte sig Angrebet, idet han har erkjendt, at han idetmindste var Angriberen, som var en ganske ung Person, lige i Kræfter, men at det væsentlig var i Hidsighed over det uventede Overfald, at han benyttede sig af Kniven, findes han for det af ham udviste, i Dommen fremstillede Forhold at have forskyldt Straf efter Straffelovens § 203, sammenholdt med § 40, sidste Punktum. Men idet Straffen kun vilde kunne bestemmes til en kort Tids simpelt Fængsel, og Tiltalte har udstaaet Varetægtsarrest fra den 17de Juli til 4de September d. A., vil den saaledes lidte Varetægtsarrest i Henhold til Straffelovens § 58 kunne træde istedetfor den forskyldte Straf.

Aktionens Omkostninger, derunder de ved Dommen fastsatte Salærer, blive at udrede af Tiltalte.

Thi kjendes for Ret:

Den af Jöns Pehrson forskyldte Straf bortfalder. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom bestemte Salarier samt i Salarium til Advokaterne Nellemann og Henrichsen for Højesteret 40 Kroner til hver, udredes af Tiltalte.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Jöns Pehrson, der har opgivet at være født den 24de September, altsaa 21 Aar gammel, hvilket af Retten er skjønnet at stemme med hans Udseende, og som ikke er funden forhen straffet, for Vold, i hvilken Henseende Følgende er oplyst:

Da Sømændene Rudolf Valdemar Magnus Poulsen og Georg Rudolf Olaves Johansen i Forening med en Broder til Sidstnævnte Natten mellem den 16de og 17de Juli d. A. kom gaaende ud for Tivoli, mødte de Arrestanten i Følge med Frants Gustafson, der ligesom Arrestanten er Tjenestekarl og født i Sverrig; da Gustafson af Vanvare kom til at støde til Poulsen, sprang denne ind paa Gustafson, med hvem han kom i Slagsmaal, og slog ham en Skalle, medens Sømænd Johansen, der var meget beruset, samtidig sprang ind paa Arrestanten og angreb ham med de blotte Hænder; under dette Angreb trak Arrestanten en Kniv ud af et Hylster, han havde ved venstre Side og bibragte med den Johansen forskjellige Stik, saaledes at han ved sin umiddelbart efterfulgte Indlæggelse paa Hospitalet befandtes at have paa højre Arm et Knivstik, som foruden at beskadige Hud og Muskler havde ramt Pulsaaren; desuden havde han et Brud af det ene Underarmsben og paa venstre Haands Ryg en større Beskadigelse af Huden, hvilke Læsioner maa antages ham paaførte ved Sammenstødet med Arrestanten; men ifølge en den 26de Juli dateret Lægeerklæring var hans Tilstand tilfredsstillende og han ventedes helbredet om ca. 3 Uger, uden at det kunde antages, at Læsionerne vilde medføre blivende Følger.

Arrestanten har forklaret, at han umiddelbart, førend han blev angrebet af Johansen, hørte en af dennes Selskab sige: der gaar to Svenskere, stik dem en Skalle, hvorefter den ene af dem, som anført, ogsaa slog Arrestantens Ledsager, Gustafson, en Skalle, medens Arrestanten selv samtidig blev angrebet af Johan

sen; Arrestanten trak sig stadig tilbage, indtil han kom op mod en Bænk, og da han som Følge heraf ikke kunde komme længere tilbage, trak han Kniven, men raabte, forinden han brugte den, til sin Angriber, at han vilde bruge Kniv, og da Johansen alligevel gik ham paa Livet og slog ham i Ansigtet, stødte han gjentagne Gange efter ham med Kniven, for derved at faa Johansen til at ophøre med sit Angreb og for i dette Øjemed at bibringe ham et mindre Saar, men ikke nogen egentlig Skade.

Naar undtages, at ingen af det Selskab, hvori Johansen be fandt sig, vil have brugt eller hørt den ovennævnte Yttring, findes der, i hvad der forøvrigt er oplyst under Sagen, ikke at være fremkommet Noget, som svækker Rigtigheden af Arrestan tens saaledes afgivne Forklaring, og denne vil som Følge deraf være at lægge til Grund for Sagens Paadømmelse.

Men naar henses til, at Arrestanten maa betragtes som fuld stændig sagesløs Mand, der ved Nattetid blev Gjenstand for et voldeligt Angreb paa sin Person, som han søgte at unddrage sig, findes han at have været befejlet til paa den anførte Maade at værge sig mod dette Angreb, og der vil derfor i Medfør af Straffelovens § 40 I være at tillægge ham Frifindelse for Aktors Tiltale.

Torsdagen den 30 November.

Nr. 148.

Advokat Levinson

contra

Anders Andersson Guldberg (Defensor Klubien),

der tiltales for Bedrageri, Betleri og Overtrædelse af Straffelovens § 101.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17 Januar 1882: Tiltalte Anders Andersson Guldberg bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Seidelin, med 80 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at der, da Tiltalte havde begjært selv at sørge for sit Forsvar for Højesteret, ikke strax blev beskikket ham en Defensor, og at Sagens Dokumenter derfor

den 9de Juni d. A. bleve udlaante ham for at han kunde forberede sit Forsvar, men at han, da Sagen i Begyndelsen af forrige Maaned skulde foretages i Retten, erklærede at have været ude af Stand til at fuldende Forsvarets Forberedelse og at en Defensor derpaa under 25de s. M. blev beskikket ham, hvorefter han først den 14de d. M. udleverede Sagens Dokumenter. Ligesom der nu intet Hensyn kan tages til den af ham ved hans Møde for Højesteret fremsatte Protest mod den skete Beskikkelse af en Defeneor, saaledes vil hans Begjæring om Sagens Udsættelse, for at han kunde faa Lejlighed til at conferere med Defensor og tilvejebringe nogle nye Oplysninger, efter de foreliggende Omstændigheder ikke kunne tages til Følge.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at erindre, vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forkortes til 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Klubien 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Anders Andersson Guldborg, der efter eget Opgivende, hvilket stemmer med hvad der i Retten er skjønnet om hans Udseende, er 45 Aar gammel, og som ved Højesteretsdom af 11 December 1878 er anset efter Straffelovens § 252 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende Sag for Bedrageri, Betleri og Overtrædelse af Straffelovens § 101.

Foreløbigen bemærkes, at forsaavidt Tiltalte har paastaet Sagen afvist som anlagt og forfulgt ved et Værnething, hvorunder den efter Lovens Forskrifter ikke henhører, vil denne Paastand, der er fuldstændig grundløs, ikke kunne tages til Følge.

I Bedrageri sigtes Arrestanten for at have gjort sig skyldig overfor Tjenestepige Dorthea Marie Jensen. De nærmere Omstændigheder i denne Del af Sagen, saaledes som disse ere beviste ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste, ere følgende:

Efter at Tiltalte i Efteraaret 1879 var bleven befuldægtiget af bemeldte Pige til at foretage det Fornødne i Anledning af, at daværende Tjenestekarl Ole Peter Nielsen, hvem det ved Øvrig-

hedsresolution var paalagt som Fader til et af hende den 8de December 1878 født Barn at betale Alimentationsbidrag af 70 Kr. aarligt, endnu Intet havde betalt af det for Aaret 1879 skyldige Bidrag, modtog Tiltalte i Henhold til denne Fuldmagt og paa Pigenes Vegne, af bemeldte Nielsen i December 1879 Bidrag for nævnte Aar med 70 Kr., og i den paafølgende Juni Maaned Bidrag for 1ste Halvaar af 1880 med 35 Kr. Stadig fordølgende for Pigen, og paa hendes mange Gange til ham rettede Forespørgsler herom jævnlig ligefrem nægtende for hende, at han havde modtaget nogensomhelst Udbetaling fra Niensens Side, forbrugte imidlertid Tiltalte de af denne modtagne Penge med Undtagelse af 20 Kr., som han den 22de Juni 1880 lod udbetale til Pigen som et hende af ham af hans egne Midler ydet Forskud; og først efter at Pigen, der tilsidst havde faaet Nys om at Nielsen havde betalt Tiltalte Penge til hende, den 2den November 1880 havde gjort Anmeldelse til Politiet om Sagen og dette var kommet til Tiltaltes Kundskab, betalte han hende den 5te s. M. 20 Kr. og den 27de næstefter 30 Kr., begge Gange under Forgivende af, at det var Forskud, han ydede hende af egne Midler, og sidste Gang under Erhvervelsen af hendes Samtykke til at beregne sig i Salær 35 Kr., og en skriftlig Erkjendelse fra hendes Side af, at hun ved saaledes at have modtaget af Tiltalte 70 Kr., var fyldestgjort i Henseende til det hende for 3 Halvaar tilkommende Bidrag.

Tiltalte har nu vel paaberaabt sig, at han ved sit anførte Forhold ikke har havt til Hensigt at besvige Pigen, men at sikkre sig 100 Kr., hvilket Beløb var hans Hensigt at beregne sig i Salær, saafremt det lykkedes ham, overensstemmende med Pigenes Ønske, at formaa Nielsen til istedetfor at yde aarlige Bidrag at udbetale hende en Sum af 6 à 700 Kr. engang for Alle, og da navnlig sikkre sig et saadant Salær for det Tilfælde, at Pigen og Nielsen bag hans Ryg maatte komme overens om en saadan Afgjørelse. At dette Paaberaabende — ganske afset fra dets Værd i og for sig — imidlertid kun er et Paaskud, fremgaar tilstrækkelig dels af at Tiltalte — efter sin egen Forklaring om, hvad han overhovedet og da navnlig forinden Pigen gjorde Anmeldelse om Sagen til Politiet, har foretaget sig for at opnaa en Afgjørelse, som den foromtalte, og om hvorledes Nielsen har stillet sig ligeoverfor et ham i saa Henseende gjort Forslag -- ikke kan erkjendes at have havt nogen Føje til at vente, at Nielsen vilde gaa ind paa en saadan Overenskomst, end sige til at frygte for, at Nielsen og Pigen skulde træffe en saadan uden hans Hjælp, dels deraf, at Tiltalte baade i den af ham ved hans Anholdelse under denne Del af Sagen den 28de November 1880 til en Politirapport afgivne Forklaring og i de første ved Retten afholdte Forhører bestemt nægtede at have modtaget nogen Udbetaling af Nielsen — en Nægtelse, der ligesom hans tidligere overfor Pigen,

selvfølgelig ikke, som af ham gjort gjældende, bliver beføjet, fordi han ved Anvendelsen af samme vil have havt in mente, at det tilfældigvis var til hans Hustru og i hans Fraværelse, at Nielsen begge Gange afleverede Pengene. eftersom disse dog begge Gange ved hans Hjemkomst bleve ham overleverede af hans Hustru med fornøden Oplysning om, af hvem de vare betalte. Tiltaltes Forhold i denne Henseende vil derfor være at henføre under Straffelovens § 253.

Forsaauidt Tiltalen angaar Betleri og Bedrageri, er det ved Tiltaltes egen Tilstaelse og det iøvrigt Oplyste, samt idet intet Hensyn vil kunne tages til Tiltaltes senere, ved Intet bestyrkede delvise Tilbagekaldelse af bemeldte Tilstaelse, bevist, at Tiltalte i Begyndelsen af Marts Maaned f. A. har tilsendt en stor Mængde Personer her i Staden og Omegnen Breve, hvori han under en i det Faktiske rigtig Fremstilling af Skrædersvend Lars Peter Petersens og Families ved Sygdom og Dødsfald forårsagede Nød, appellerede til de Vedkommendes Godgjørenhed og meddelte, at han selv vilde indfinde sig hos dem for at afhente Svar, at han herefter og indtil han den 19de s. M. blev anholdt under denne Del af Sagen har modtaget Gaver til Petersen til et samlet Beløb af 280 à 290 Kr., at han af disse Penge kun har givet Petersen eller paa anden Maade anvendt til dennes Fordel ca. 182 Kr., og — uden Vedkommendes Vidende og Villie, og under Fragaelse overfor Petersen af at have modtaget til denne mere end sidstanførte Beløb, tilegnet sig Resten, hvoraf han endnu ved sin foranførte Anholdelse havde ca. 50 Kr. i Behold, men havde forbrugt det øvrige. En Del af de saaledes forbrugte Penge vil Tiltalte dog have anvendt til Gaver til andre Fattige og til Dækning af Udgifter, han vil have havt i Anledning af Indsamlingen; Forsættet til ikke at lade Petersen tilflyde alle de Penge, han modtog til denne, vil Tiltalte først have fattet, efter at have set, hvor rundeligt der blev givet til ham, og han vil som Følge af, at han ikke førte nogetsomhelst Regnskab over, hvad der kom ind til Petersen, og derhos ikke længe holdt dette afsondret fra sin egen Kassebeholdning, selv ikke have vidst, at det Beløb han tilegnede sig, var saa stort som det under Undersøgelsen i Sagen viste sig at være. Hans Forklaringer i disse Henseender ville efter Omstændighederne ikke kunne forkastes, og han har under Sagen betalt Tiltaltes 85 Kr. i Erstatning.

Medens Tiltaltes heromhandlede Forhold ikke findes at kunne paaføre ham Straf for Betleri, vil han derimod for samme være at anse efter Straffelovens § 257.

Hvad angaar Tiltalen for Overtrædelse af Straffelovens § 101 ere de nærmere Omstændigheder efter Tiltaltes egen Tilstaelse og det iøvrigt Oplyste i det Væsenlige Følgende:

Efter at en herværende Næringsdrivende, der for flere Aar siden havde havt Samleje med en senere afdød Pige i Juli Maaned

f. A. gennem Tiltalte havde erholdt Opfordring fra Pigens Moder, en herboende Enke, om at yde en Erstatning til denne for Udgifter, som hun i Aaret 1878 vil have havt dels i Anledning af Datterens Svangerskab, dels til Underholdning af et dengang født, men kort efter ved Døden afgaaet Barn, blev der af bemeldte Næringsdrivende under Anbringende af, at der formentlig fra Enkens eller Tiltaltes Side forelaa Forsøg paa Pengeafpresning, gjort Anmeldelse til Politiet om Sagen, hvorefter Politibetjent Nr. 114 Klein af en Foresat beordredes til nærmere at undersøge samme.

I Overensstemmelse med denne Ordre afhørte derefter Politibetjent Klein saavel Anmelderen som Enken, men da der derved ikke af ham skjønnes paa Sagens daværende Trin at foreligge Handlinger, der kunde gøres til Gjenstand for videre justitiel Forfølgning som Forsøg paa Pengeafpresning og den ovennævnte Næringsdrivende havde erklæret sig villig til at indgaa paa en mindelig Ordning af Sagen, hvis en saadan kunde ske gennem Politiet, søgte Politibetjent Klein at faa en saadan tilvejebragt, idet han samtidig fraraadede Enken at benytte Medvirkning af Tiltalte, der netop dengang var under Tiltale for betragteligt Forhold overfor Folk, der havde befuldmægtiget ham til at varetage deres Interesser.

I denne Anledning sendte Tiltalte, der havde erfaret det Passerede, Politibetjent Klein et den 3die August f. A. dateret Brev, hvori han sigter denne for at have nedladt sig til at optræde som Kommissionær, at have søgt at dupere Enken ved at optræde som udsendt af Politiet og bilde hende den Løgn ind, at hun ikke ad retslig Vej skulde kunne sætte sin Fordring igjennem, og endvidere varierer dette Thema i flere yderligere fornærmelige Udladelser mod Klein. Da nu denne ved at søge at ordne forommeldte Sag saaledes, at denne ikke kunne give Anledning til Misligheder, efter de foreliggende Omstændigheder maa anses at have handlet i sin Tjenestes Medfør, og han, efter hvad der er oplyst, heller ikke noget Øjeblik er optraadt anderledes overfor de Paagjældende end som Politifunktionær, vil Tiltalte, til hvis Anbringende om at være gaaet ud fra en modsat Opfattelse af Kleins Stilling i Sagen der ikke vil kunne tages noget Hensyn, ikke kunne undgaa for Tilsendelsen af dette fornærmelige Brev at anses efter Straffelovens § 101. Ifølge den i det Foregaaende givne Fremstilling vil Tiltalte altsaa være at anse efter Straffelovens §§ 101, 253 og 257, og findes Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Han vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til den beskikkede Aktor, hvis Sagførelse har været lovlig, med 80 Kr., hvorimod der, da han selv har sørget for sin Defensor, ikke bliver Spørgsmaal om Salær til nogen Defensor.

Nr. 298.

Advokat Levinsen

contra

Hans Pedersen (Defensor Buntzen),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 Oktober 1882: Arrestanten Hans Pedersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder samt betale Aktionens Omkostninger, der under Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lassen og Nissen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Etatsraad Buntzen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Hans Pedersen, der er født den 28de December 1849 og ved Rettens Domme af 29de November 1879 og 14de Januar d. A. anset efter Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og 6 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende Sag for Tyveri og Bedrageri.

I Tyveri er Arrestanten ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist om at have gjort sig skyldig, idet han i 3 forskellige Gange i Juli Maaned d. A. paa Skrædermester Johan Håkansen Westerbergs Værksted i Stueetagen i Ejendommen Nr. 7 i Borgergade har stjaalet et Westerberg tilhørende til 10 Kr. vurderet Par Støvler, et til 8 Kr. vurderet Par Benklæder og en Frakke af Værdi 15 Kr. De to førstnævnte Gjenstande tilvendte Arrestanten sig ved Lejligheder, hvor han efter endt Arbejde paa Værkstedet stod i Begreb med at forlade samme, Frakken tilvendte han sig en Søndag Eftermiddag, efter at have, i den Hensigt at stjæle, skaffet sig Adgang til det dengang afaasede Værksted, ved at stige derind gennem et af dettes mod Gaarden vendende Vinduer, hvilket stod aabent.

I Bedrageri er Arrestanten paa samme Maade overbevist at have gjort sig skyldig, idet han siden i Maj Maaned d. A. svigagtig har pantsat dels 3 Frakker af en samlet Værdi af 70 Kr. og et til 10 Kr. vurderet Stykke af en Symaskine, hvilke Gjenstande vare ham betroede af foromtalte Westerberg, Frakken til Reparation, Symaskinen til Laan, dels en Frakke og en Jakke af Værdi ialt 27 Kr., samt et til 3 Kr. vurderet Par Benklæder, hvilke Klædningsstykker vare ham leverede til Reparation henholdsvis af Opvarter Christian Hansen og Marskandiser Moritz Markussen, dels forskellige til ialt 50 Kr. vurderede Stykker Sengeklæder, som han havde lejet af Kontorist Galthens Hustru Severine.

I Medfør af Ovenanferte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 228, 229 Nr. 4 og 253, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, hvorhos han vil have at betale Aktionens Omkostninger.

Nr. 309.

Advokat Levinsen

contra

Andreas Valdemar Carlsen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Lollands Sønder Herreds Extrarets Dom af 24de August 1882: Tiltalte Andreas Valdemar Carlsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage samt betale denne Sags Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførererne Zwick og Fasting, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Oktbr. 1882: Underrettsdommen bør ved Magt at slande. I Salær til Overretsprokuratorerne Lassen og Wolff, betaler Tiltalte Andreas Valdemar Carlsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret

betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Lollands Sønderherreds Extraret hertil indankede Sag aktioneres Tiltalte Andreas Valdemar Carlsen for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen, af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaelse er det bevist, at han i indeværende Aar har i Munkeby begaaet 5 Tyverier, hvorved han har frastjaalet Parcellisterne C. Eliesen og J. Gamst henholdsvis en ulden Trøje og en linned Skjorte, der hang i Førstnævntes Have, og en Pidsk og en Voxdugsfrakke, der laa i Sidstnævntes Vogn, som henstod i en aaben Port, Smed Thorsen et Leblad, hvilket han tilvendte sig ved at slaa Skaftet af en Le, der hang paa en Udmur, og Gartner Peder Bjørk en Strygespaan, der sad i et Gjerde udenfor dennes Hus. Samtlige stjaalne Gjenstande ere ansatte til en Værdi af 8 Kr. 60 Øre.

Tilalte, der er født den 1ste December 1859, er ved ovenmeldte Rets Dom af 18 Marts f. A. anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

For det af Tiltalte nu udviste Forhold vil han være at ansæ efter Straffelovens § 230, 1ste Led, og, da den ved den indankede Dom af 24 August d. A. valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage efter Omstændighederne findes passende og Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Nr. 297.

Advokat Hindenburg

contra

Lorentz Nissen Schmidt (Defensor Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Ribe Kjøbstads Extrarets Dom af 25 Juli 1882: Tiltalte, Tjenestedreng Lorentz Nissen Schmidt i Ribe, bør straffes med 10 Rottingslag. I Erstatning til Bager Peder Poulsen Hansen sammesteds bør han udrede Kr. 22, 70. Derhos bør han betale de med Aktionens og Straffens Exekution forbundne Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor, Sagfører Therkildsen, og Defensor, Prokurator Ferslev, 10 Kr. til hver. Den idømte

Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Septbr. 1882: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og igrøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han rettelig anset efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 37 og 21, men Straffen findes under Hensyn til den afgivne Lægeerklæring at burde bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost, efter Omstændighederne i 10 Dage. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger bliver Overrettsdommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Lorentz Nissen Schmidt bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i ti Dage. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Tjenestedreng Lorentz Nissen Schmidt for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han, der den 1ste April d. A. var kommet til at tjene Bager Hansen i Ribe, har i denne sin Tjeneste, indtil det en Dag i Maj Maaned blev opdaget, i 6 forskellige Gange tilvendt sig Penge fra et i hans Husbonds Dagligstue staaende Skab, hvis Dør han aabnede ved med sin Lommekniv at aabne Laasen, der var aflukket, hvorefter han af 2 i Skabet hensatte Pæglemaal tilvendte sig forskellige Beløb, der efter hans Opgivende tilsammen have udgjort 22 Kr. 70 Øre. Af de stjaalne Penge har Tiltalte erkjendt selv at have forbrugt ca. 3 Kr., medens han vil have leveret det øvrige Beløb til sin Moder, der efter hans Forklaring — hvilken hun dog har modsagt,

idet hun kun har villet indrømme at have modtaget enkelte Beløb, som hun antog at Tiltalte havde erhvervet paa lovlig Maade — har opfordret ham til Tyverierne.

Bestjaalne Bager Hansen har paastaet sig det stjaalne Beløb erstattet af Tiltalte.

For sit anførte Forhold er Tiltalte, der er født den 11te December 1866 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelg anset efter Straffelovens § 228, cfr. § 37 og § 21, og da Straffen efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til 10 Rottingslag, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatningen og Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, saaledes være at stadfæste.

Fredagen den 1 December.

Nr. 134. **Justitsministeriet** paa Udskrivningsvæsenets Vegne
(Klubien efter Ordre)

contra

Værnepligtig af 1ste Udskrivningskreds, 1ste Lægd, E Nr. 547

Arthur Mini (Henrichsen efter Ordre),

betræffende Indstævntes Værnepligt.

Iste Udskrivningskreds's Sessions Kjendelse af
10 Novbr. 1881: Arthur Mini bliver at udslette af Lægdsrullen.

(Fortsættes)

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairen.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1882—83.

Nr. 43.

Fredagen den 1 December.

Nr. 134. Justitsministeriet paa Udskrivningsvæsenets Vegne
(Klubien efter Ordre)

contra

Værnepligtig af 1ste Udskrivningskreds, 1ste Lægd, E Nr. 547
Arthur Mini (Henrichsen efter Ordre).

Høiesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger maa det antages, at Indstævnte, der er født her i Landet den 25de April 1863 af fremmede Forældre, i 1864 med disse rejste til Schweiz, hvor saavel Faderen som Indstævnte har Borgerret. Efterat Faderen derpaa i 1871 var vendt tilbage til Danmark, kom Indstævnte her til i Oktober 1873 og forblev i Landet indtil Juni 1881, hvorefter han i Schweiz har besøgt en Handelsskole.

Da Indstævnte herefter ikke kan antages at have opfyldt den i Indfødsretsloven af 15 Januar 1776 § 9 stillede Betingelse for, at Fremmedes her fødte Børn kunne agtes som Indfødte, nemlig at de her i Staten forblive, vil Spørgsmaalet om Indstævntes Værnepligt være at afgjøre efter § 2 i Loven af 6 Marts 1869, og herefter maa Artikel VIII i Traktaten mellem Danmark og Schweiz af 10 Februar 1875, bekendtgjort ved Patent af 28 Juli s. A., anses at hjemle Indstævnte i hans Egenskab af sveitsisk Borger Fritagelse for enhver Art af Militærtjeneste. Den af ham nedlagte Paastand om at udslettes af Lægdsrullen er derfor rettelig taget tilfølge ved den indankede Kjendelse

Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve, og de Parternes beskikkede Sagførere for Høiesteret tilkommende Salairer blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Sessionens Kjendelse bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger ophæves. Advokaterne Klubien og Henrichsen tillægges i Salarium for Højesteret hver 120 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Kjendelses Præmisses hedder det: Naar det i nærværende Sag er gjort gjældende, at Arthur Mini er schweizisk Borger, formener Sessionen, at der efter den fremlagte Erklæring fra Amtmandsembedet i Poschiamo ikke kan rejses nogen Tvivl i denne Henseende, og gaaende ud herfra, skjønt der ikke rettere end, at samme Arthur Mini kan fordrer at nyde godt af den i Traktaten af 10 Febr. 1875 Artikel VIII indrømmede Fritagelse for militær Tjeneste for schweiziske Borgere, der ere bosatte eller opholde sig i Danmark. Den Omstændighed, at Arthur Mini ifølge Indfødsretsloven af 15 Januar 1776 § 9 formentlig har dansk Indfødsret, synes ikke at kunne medføre, at han skulde være Værnepligten undergivet i Henhold til Lov om Værnepligt af 6 Marts 1869 § 1, da han, skjøndt dansk Indfødt, ifølge Lov af 25 Marts 1871 § 1 som Statsborger i et fremmed Land, uden paa nogen af de i Loven nævnte Maader at være udtraadt af det vedkommende undersaatlige Forhold — idet Regjeringens med Schweiz afsluttede Konvention Intet udtaler om Ophævelse af Borgerretten efter et Ophold i det andet Land, saaledes som der findes i Overenskomsten med Nordamerika af 20 Juli 1872, hvilken ogsaa er afsluttet senere end Lov af 25 Marts 1871 — ikke er de af Indfødsret flydende Forpligtelser undergivet.

Mandagen den 4 December.

Nr. 267.

Advokat Hindenburg

contra

Frederik Jensen (Defensor Bagger),

der tiltales for Vold.

Silkeborg Birks Extrarets Dom af 6 Juni 1882: Tiltalte Frederik Jensen af Rye bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, samt udrede i Erstatning til Søren

Nielsen af Rye 200 Kr. Saa betaler han ogsaa Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard, 12 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Husted, 10 Kr. Den idømte Erstatning udredes inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 Juli 1882: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 6 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Isaacsen og Fasting, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at erindre, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Husmand Frederik Jensen for Vold.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han den 5te Marts d. A. om Eftermiddagen under et Ophold i Husmand Søren Nielsens Sted paa Ry Mark med en Flaske eller Skaarene af samme har tilføjet bemeldte Søren Nielsen 4 Saar, nemlig et paa venstre Tinding, et i Panden, et paa venstre Kind og et paa venstre Overlæbe, hvilke Saar havde en Længde af henholdsvis 2 Tommer, 1 Tomme, 3 Tommer og 3 Tommer, hvorhos der ved Saarene paa Kinden og Overlæben var overskaaret Pulsaarer. Efter Sagens Oplysninger havde Tiltalte, efter at der ved den ommeldte Lejlighed var opstaaet en Ordstrid mellem ham og Søren Nielsen, der havde beklaget sig over, at Tiltalte skulde have beskyldt Søren Nielsens Hustru for Tyveri, medens Tiltalte paa den anden Side havde bebrejdet Søren Nielsen, at denne en Nat havde givet Tiltaltes Husholderske Natteløgis i sit Hus, taget fat paa Søren

Nielsen, men nu tog ogsaa denne fat paa ham og kastede ham omkuld paa en Seng i Værelset. Da Søren Nielsens Børn imidlertid begyndte at skrige, besluttede Søren Nielsen at ville staa op og gjøre Ende paa Slagsmaalet, men Tiltalte holdt ham da saa fast, at han ikke kunde komme op af Sengen, og under den Balten, som herved fandt Sted i Sengen, fik Tiltalte Overtaget over Søren Nielsen og fik ham under sig i Sengen, hvorefter han med en Flaske, som han maa antages at have havt i Haanden og som gik i Stykker under Kampen i Sengen, eller med Skaarene af Flasken tilføjede Søren Nielsen de ovennævnte Læsioner. Efter en Lægeerklæring af 5 Marts befandt Søren Nielsen sig dengang i en temmelig betænkelig Tilstand, og det var paa Grund af hans store Blodtab efter Lægens Formening tvivlsomt, om han kunde leve, hvilken Tilstand maa antages at have været i flere Dage, hvorhos han i længere Tid derefter maatte holde Sengen, men efter en Lægeerklæring af 4 Maj vare alle hans Saar da lægte, paa Kinden og Læben dog med nogen Deformitet, men uden Stramning, og vel var han endnu ikke fuldstændig arbejdsfer, ligesom han ogsaa i et samme Dag afholdt Forhør klagede over, at han endnu havde Smerter i Brystet og i Hovedet, hvilke Smerter tiltoge, naar han arbejdede, men Lægen antog dog, at de ham tilføjede Læsioner ikke vilde medføre vedvarende skadelige Følger for hans Helbred og Arbejdsdygtighed. Søren Nielsen har paastaaet sig tilkjendt i Erstatning for Næringstab, Svie og Smerter mindst 200 Kr., og Tiltalte har ikke fundet Noget imod denne Paastand at erindre. For sit omhandlede Forhold er Tiltalte, der ifølge hans under Sagen fremlagte Døbeattest er født i Aaret 1836 og som ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 203, men Straffen, der ved bemeldte Dom er fastsat til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Art af Fængsel i 6 Gange 5 Dage. Med denne Forandring af Straffetiden vil bemeldte Dom, — — — være at stadfæste.

Tirsdagen den 5 December.

Nr. 65. **Ida Annette Henriette Andersen**

(Hansen efter Ordre),

contra

Sogneraadet for Sørbymagle og Kirkerup Sogne

(Nellemann efter Ordre)

betræffende Refusion af ydet Fattighjælp.

Antvorskov Birkerets Dom af 17 August 1880: Indstævnte, Ida Annette Henriette Andersen af Sørbymagle, med hendes beskikkede faste Lavværge, Smed Ole Mortensen af Lorup, bør for Citanternes, Sogneraadet for Sørbymagle-Kirkerup Sogne, deres Tiltale i Sagen fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Septbr. 1881: Indstævnte, Ida Annette Henriette Andersen, nu af Gyldenholm Mark, bør til Citanterne, Sogneraadet for Sørbymagle-Kirkerup Sogne, betale de paastævnte 733 Kr. 33 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 14de Maj f. A., til Betaling sker. Sagens Omkostninger i begge Instantser ophæves. Der tillægges Højesteretsadvokat Nellemann og Overretsprokurator Mundt henholdsvis 40 og 30 Kr. i Salær hos det Offentlige. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da det under Sagen er givet, at Citantinden ikke havde nogen Ret til at fordre den faldne Fædrearv udbetalt paa den Tid, da den i den indankede Dom omhandlede Fattigunderstøttelse ydedes hende, og det overhovedet maatte anses ganske uvist, om hun nogensinde vilde komme til at oppebære noget af Arven, om hvis Realisation der saaledes fornuftigvis ikke kunde være Spørgsmaal, vilde Fattigvæsenet ikke af Hensyn til samme have kunnet vægre sig ved at tage hende under Forsørgelse. Herefter kunde den Citantinden af Fattigvæsenet uden noget Forbehold ydede Hjælp ikke betragtes som et Forskud, men maa anses for en almindelig Fattigunderstøttelse, der ifølge Reglementet for Fattigvæsenet paa Landet af 5 Juli 1803 navnlig dets §§ 23 og 24 ikke i hendes levende Live kan fordres erstattet, og der vil derfor være at tillægge hende Frifindelse for de Indstævntes Tiltale. Processens Omkostninger for alle Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve og de de beskikkede Sagførere tilkommende Salairer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citantinden bør for de Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 2 Kroner. I Salarium tillægges Prokurator Mundt 40 Kroner, Højesteretssagfører Hansen 120 Kroner og Advokat Nellemann 160 Kroner, hvilke Salairer udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter hvad der under nærværende Sag er in confesso, afgik Indstævnte Ida Annette Henriette Andersens Fader den 16de September 1836 ved Døden, og hans efterlevende Enke, Indstævntes Moder, forblev med Indstævnte hendsiddende i uskiftet Bo, indtil hun afgik ved Døden den 16de Februar 1879, hvorefter Indstævnte, der imidlertid i Tidsrummet fra 21 Marts 1863 til Moderens Død havde fra Sørbymagle-Kirkerup Kommune oppebaaret i Fattigunderstøttelse til sig og Børn 1139 Kr. 25 Øre, som eneste Arving overtog Boet efter Forældrene, og Boet er opgivet at have en Værdi af 4400 Kr., af hvilken Sum Arven efter Faderen skal udgjøre 733 Kr. 33 Øre. Da Citanterne, Sogneraadet for Sørbymagle-Kirkerup Sogne, have forment, at Indstævnte maa være pligtig at tilbagebetale den modtagne Fattigunderstøttelse, forsaavidt den kan afholdes af Fædrenearven, have de under nærværende, i 1ste Instants inden Antvorskov Birkeret anlagte Sag paastaet Indstævnte, for hvem der dengang var beskikket en fast Lavværg, men hvilket Værgemaal senere er blevet hævet, tilpligtet at betale 733 Kr. 33 Øre med Renter 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 14de Maj f. A., og Processens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt; men er Indstævnte, der for Underretten havde indskrænket sig til at henstille til Retten at afgjøre, hvorvidt det mod hende anlagte Søgmaal havde tilstrækkelig Hjemmel i de gjældende Retsregler, hvilket hun benægtede, ved den i Sagen under 17 August f. A. afsagte Dom i Overensstemmelse med den af hende nedlagte Paastand bleven frifunden for Citanternes Tiltale, medens Sagens Omkostninger bleve ophævede. Denne Dom have Citanterne efter meddelt Bevilling til fri Proces ved den for dem beskikkede Sagfører, Højesteretsadvokat Nellemann, ifølge Stævning af 30 Maj 1881 — efter at en tidligere her for Retten anlagt Sag paa Grund af Mangel ved Indstævningen ved Rettens Dom af 9 Maj d. A. var bleven afvist — indanket her for Retten, og have de her paastaet Dommen forandret i Overensstemmelse med deres for Underretten nedlagte Paastand og Indstævnte derhos tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger for Overretten efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Højesteretsadvokat Nellemann, der i alt Fald har paastaet sig Salær tillagt af det Offentlige. Indstævnte, hvem der ligeledes har været meddelt fri Proces, har ved den for hende beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Mundt, paastaet Underretsdommen stadfæstet, hvorhos Prokurator Mundt har paastaet sig tilkjendt et passende Salær hos Citanterne efter Reglerne for beneficerede Sager eller i alt Fald hos det Offentlige.

Det skjønnes nu ikke rettere end, at den af Citanterne nedlagte Paastand om Refusion af det ommeldte Beløb af 733 Kr. 33 Øre maa tages tilfølge. Aldeles bortset fra det Spørgsmaal, hvorvidt det i Almindelighed maatte være en Pligt for den, der

har modtaget Fattigunderstøttelse, at erstatte Fattigvæsenet de dertil medgaaede Udgifter, naar og forsaavidt han senere maatte erhverve den dertil fornødne Formue, skjønnes det nemlig at være begrundet i selve Forholdets Natur, at den Person, der ejer egen Formue, men som paa Grund af særlige Forhold ikke kan raade over og faa sit Underhold ved Hjælp af samme, og der som Følge deraf midlertidig maa understøttes af det offentlige Fattigvæsen, uagtet han ikke ifølge de almindelige Regler har Krav paa Fattighjælp, hvilket maa siges at have været Tilfældet med Indstævnte, medens hendes Moder hensad i uskiftet Bo, maa være pligtig til, saasnart han bliver raadig over den ham saaledes tilhørende Formue, at tilbagebetale den saaledes modtagne Understøttelse, forsaavidt Formuen tilstrække kan, uden at det i saa Henseende kan være fornødent, at der derom er taget udtrykkeligt Forbehold ved Udredelsen af Understøttelsen. Og da det nu heller ikke kan komme i Betragtning herimod, at den Indstævnte ydede Hjælp til hendes Børn, som af hende her for Retten paastaet, ikke skal være begjært af hende, men egenmægtig paatvungen hende af Fattigvæsenet, allerede af den Grund, at dette, hvis Rigtighed er benægtet af Citanterne, ikke af hende er gjort gjældende for Underretten, vil Indstævnte være at tilpligte at udrede til Citanterne de paastævnte 733 Kr. 33 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 14de Maj f. A. til Betaling sker. Sagens Omkostninger ville dog efter Omstændighederne være at ophæve i begge Instantser. Der tillægges de for Parterne beskikkede Sagførere, Højesteretsadvokat Nellemann og Overretsprokurator Mundt, hvis Sagførelse har været forsvarlig, i Salær henholdsvis 40 Kr. og 30 Kr., der udredes af det Offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 324.

Advokat Nellemann

contra

Peder Larsen, ogsaa kaldet **Peder Larsen Pedersen**
(Defensor Levinsen),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Gjerlev-Onsild Herreders Politirets Dom af 11 Oktober 1882: Arrestanten Peder Larsen, ogsaa kaldet Peder Larsen Pedersen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og betale alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverretsdom af 6 Novbr. 1882: Arre-

stanten Peder Larsen, ogsaa kaldet Peder Larsen Pedersen, bør hensættes til Tvangsarbejde i Arbejdsanstalten ved Mariager i 60 Dage. Saa udreder Arrestanten og Sagens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at erindre,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestanten Peder Larsen, ogsaa kaldet Peder Larsen Pedersen, der er født i Aaret 1823, og som, foruden tidligere gjentagne Gange at være straffet for Vold paa Person samt Fornærmelse og Opsætsighed mod Politiets Betjente, 3 Gange har været straffet for Løsgænger og Betleri, senest ifølge Gjerlev-Onsild Herreders Politirets Dom af 24 Maj d. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 5, cfr. §§ 1 og 3, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, tiltales under denne Sag for paany at have gjort sig skyldig i Løsgænger og Betleri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han siden Begyndelsen af August Maaned d. A. og indtil han den 4de Oktober ankom til Blendstrup i Gjerlev-Onsild Herreders Jurisdiktion, hvor han den 7de s. M. blev anholdt af Politiet, har drevet om i det nordlige Jylland, idet han, der som Krøbling efter et Benbrud ikke vil have været istand til at arbejde, efter sin Forklaring har søgt Erhverv ved at spille paa Klarinet og sælge Viser, samt at han, medens han fra den 4de til den 7de Oktober opholdt sig i Blendstrup, har betlet paa forskellige Steder sammesteds.

For sit anførte Forhold vil Arrestanten nu paany være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 5, cfr. §§ 1 og 3, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tvangsarbejde i Arbejdsanstalten ved Mariager i 60 Dage.

Nr. 320.

Advokat Levinsen

contra

Mathilde Varcke, Jensens Enke (Defensor Klubien),
der tiltales for Løsgangeri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 Novbr. 1882: Arrestantinden Mathilde Varcke, Jensens Hustru, bør straffes med Arbejde i Københavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage og betale denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestantinden Mathilde Varcke, Jensens Enke, som er født den 13de April 1827 og senest er anset ved denne Rets Dom af 24de Juni 1879 og Højesteretsdom af 1 Oktober 1880 henholdsvis efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Arbejde i Københavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 72 Dage og efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med 2 Aars Tugthusarbejde, under nærværende Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist at have overtraadt et hende ved Københavns Politiprotokol over mistænkelige Personer den 9de f. M. under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, ved hvilket det bl. A. blev paalagt hende at søge lovligt Erhverv og inden 3 Dage ved denne Protokol at anmelde, hvorvidt hun havde erholdt saadant, idet hun aldeles har undladt at melde sig til bemeldte Protokol, indtil hun den 17de s. M. anholdtes under nærværende Sag, vil hun være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 1 efter Omstændighederne med Arbejde i Københavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage.

Nr. 197.

Advokat Hindenburg

contra

fhv. Grosserer **A. A. Frantzen** (Defensor Nellemann),
for trykte Injurier.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Maj 1882: De paaklagede for Citanten, Assessor i den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsret, tidligere i Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret Th. Hindenburg fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte, forhenværende Grosserer A. Frantzen, hensættes i simpelt Fængsel i 3 Maaned. Saa betaler Indstævnte og de Retsgebyrer og det Skriver-salær, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, og i Salær til Højesteretsadvokat Hindenburg 50 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at erindre,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advokaterne Hindenburg og Nellemann for Højesteret betaler Tiltalte 80 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Assessor i den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsret, tidligere i Kjøbenhavns Kriminal- og Politiret, Th. Hindenburg efter meddelt Bevilling til fri Proces ved sin beskikkede Sagfører, Højesteretsadvokat Hindenburg, paastaet Indstævnte, forhenværende Grosserer A. Frantzen, anset med Straf efter Straffelovens § 216, jfr. § 215, i Anledning af forskjellige for Citanten fornærmelige Udladelser, der indeholdes i et af Indstævnte i 1881 udgivet Skrift, betitlet „Bedragerier under Politiet eller hvad der foregaar bag Kulisserne. En Afsløring ved A. Frantzen“. Citanten har derfor paastaet de fornærmelige Udladelser kjendte døde og magtesløse samt Indstævnte tilpligtet at betale Processens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Citantens befalede Sagfører.

De paaklagede Udladelser, der dels have Hensyn til den Maade, hvorpaa Citanten i sin Tid som Forhørsdommer ledede Undersøgelsen i en Sag, hvorunder Indstævnte var sigtet for Vexelfalsk m. m., dels angaa Citantens Forhold overfor Tiltalte, efter at den nævnte Sag havde fundet sin Afslutning ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 5 Juni 1877, ved hvilken Indstævnte blev anset efter Straffelovens § 268, jfr. § 275, § 269, 1ste Stykke, jfr. tildels § 275 og § 273, jfr. § 269, 1ste Stykke, med Forbedringshusarbejde i 5 Aar, ere følgende:

1) Strax i Begyndelsen af Skriftet, hvor Indstævnte angiver Grunden til, at han har bragt den i samme omhandlede Sag frem for Offentligheden, hedder det, „at en Bande skamløse og uredelige Personer har forstaaet dels ved løgnagtige Rygter og dels ved aabenbar Vilkaarlighed og personlig Undertrykkelse at holde Sandheden nede.“

2) Side 5 hedder det om en Erklæring, som Citanten kort, før Indstævnte forlod Straffeanstalten, skulde have tilstillet Politinspektør Carsten Petersen angaaende et Beløb af 100 Kr., som Indstævnte, medens han under den fornævnte Undersøgelse hendsad i Varetægtsarrest, havde leveret Citanten, og som denne igjen havde tilstillet Kjøbenhavns Politi: „Jeg skal nu strax oplyse, at denne Erklæring var med eller imod bedre Vidende aabenbar urigtig, ja fortjente vistnok en langt skrapere Betegnelse.“

3) Side 6 hedder det om den samme Erklæring: „Jeg — — anser — — denne Erklæring kun for et skulkende Forsøg paa, ved en urigtig Erklæring, som han (Citanten) ikke havde Mod til at sige mig lige i Øjnene, — — at legalisere en slet og vilkaarlig Handling“.

4) Citanten har dernæst paaklaget, at hans Behandling af den fornævnte Sag Side 6—8 er betegnet som stymperagtig, skjødesløs og uforsvarlig.

5) Side 10, hvor Indstævnte — der i Anledning af fornærmelige Sigtelser imod Citanten blev sat under Tiltale for Overtrædelse af Straffelovens § 101 og ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politiretsdom af 5 Oktober 1880 i Medfør af den nævnte Lovparagraf blev anset med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage — siger: „naar man ikke har renere Mel i Posen end d'Hrr. Crone og Hindenburg, saa gjør man nemlig bedst i at tie stille“.

6) Side 13 hedder det: „Eller er det denne Dunstkreds af Løgn, Last og Forbrydelser, hvori Politiet og disse Mennesker dagligdags leve, der — — virker fordærveligt og depraverende, saa deres Begreber om Sandhed og Løgn, Ære og Skjændsel udviskes eller forvexles.“ Citanten formener nemlig, at det efter Sammenhængen er klart, at han henføres under Udtrykket „disse Mennesker“.

7) Side 18 og 19, hvor der gives en Fremstilling af en

saakaldet „Vidneforklaring“, som Undersøgelssdommeren i den imod Indstævnte for Overtrædelse af Straffelovens § 101 anlagte Sag skal have forment ham at aflægge, og som Indstævnte vil have bilagt en Ansøgning til Justitsministeriet om Tilladelse til at appellere den nævnte Sag til Højesteret, meddeles bl. A., at Citanten, efter at en herboende Mægler W. i et Vidneforhør havde udtalt, at han vidste fra personlig Kilde, at en i Skriftet navngiven Mand havde bedraget Indstævntes Bo for 7 à 8000 Kr., og efter at han havde faaet Sandheden af Mægler W.s Udsagn fuldstændig bekræftet af Indstævnte samt en detailleret Forklaring om, paa hvilken Maade bemeldte navngivne Mand havde bedraget Boet, „alligevel derefter undlod aldeles at gjøre Ansvar gjældende imod denne — — — og senere forklarede mig (o: Indstævnte), at Grunden dertil havde været, at han havde ladet sig overtale af Politiet til at lade være at foretage Noget imod ham.“ Det hedder derefter: „Hindenburg har derved — — — som Dommer gjort sig skyldig i en ulovlig Handling, kriminelt strafbar efter Straffelovens § 131.“

8) I bemeldte „Vidneforklaring“ hedder det derhos nederst Side 19: „Dette er nogle af mine Hovedanker, idet jeg for Hindenburgs egen Skyld holder den alvorligste tilbage.“

9) Side 40 betegner Indstævnte en anden saakaldet „Vidneforklaring“, som han vil have indsendt til Justitsministeriet som Bilag til en Klage over Politidirektør Crone som „Vidneforklaring i Sagen angaaende N. N.s, N. N.s (tvende navngivne Mænds) og Hindenburgs Bedragerier og Misbrug imod mig og mit Bo — —“.

10) Side 53 hedder det: „jeg gaar endogsaa saa vidt at tro, at Hindenburg i sit Hjerte skammer sig over sin Andel i de seneste Handlinger imod mig.“

Indstævnte, der procederer til Frifindelse for Citantens Tiltale, har med Hensyn til den under Nr. 1 paaklagede Udladelse villet gjøre gjældende, at denne ikke skulde angaa Citanten. Der maa imidlertid gives Citanten Medhold i, at han, naar henses til den i Skriftet indeholdte Udvikling, maa antages at være henregnet til den paa det nævnte Sted ommeldte Bande.

Naar Indstævnte dernæst med Hensyn til de under Nr. 2 og 3 paaklagede Udladelser har anbragt, at den omhandlede Erklæring var fuldkommen urigtig, og at han overensstemmende med Sandheden ikke har kunnet udtale sig anderledes end sket om Citantens Forhold, vil hertil intet Hensyn kunne tages, da Indstævnte ikke har ført nogetsomhelst Bevis for Rigtigheden af sit nævnte Anbringende.

Med Hensyn til de under Nr. 4 paaklagede Udladelser har Indstævnte gjort gjældende, at han, der, som ovenfor anført, ved Københavns Kriminal- og Politirets Dom af 5 Oktober 1880 i Medfør af Straffelovens § 101 blev anset med en Straf af Fængsel paa Vand og Brød i Anledning af fornærmelige Sigtelser mod

Citanten, ingensteds i Skriftet har benyttet de paaklagede Ytringer som nye Beskyldninger mod Citanten. Denne Indsigelse, der alene kan antages at have Hensyn til Udtalelsen paa Side 6, kan imidlertid heller ikke med Hensyn til denne tillægges nogen Betydning, da Sigtelsen for stymperagtig og skjødesløs Behandling af den tidligere Sag maa anses for gjentaget paa det omhandlede Sted i Skriftet.

Naar Indstævnte dernæst med Hensyn til den under Nr. 5 paaklagede Udladelse har villet gjøre gjældende, at han har havt god Grund til at udtale sig om Citanten som sket, og med Hensyn til den under Nr. 7 paaklagede, at han ikke med Sandhed har kunnet udtale sig anderledes om Citantens Forhold end sket, da vil der intet Hensyn kunne tages hertil, da Indstævnte ikke har godtgjort sin Berettigelse til at udtale sig paa den nævnte Maade.

Ikke heller kan der gives Indstævnte Medhold i, at de under Nr. 6—8 og 10 omhandlede Udladelser ikke skulde indeholde nogen Fornærmelse mod Citanten, eller i, at der ikke ved Ordet „Bedragerier“ i den under Nr. 9 paaklagede Udladelse skulde være sigtet til ham.

Da samtlige de paaklagede Udladelser maa anses for i høj Grad fornærmelige for Citanten, vil Indstævnte være at anse med Straf efter Straffelovens § 216 og § 217, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 3 Maaneder. De anførte Udladelser ville derhos være at mortificere, og vil Indstævnte have at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder i Salær til Citantens befalede Sagfører, hvis Sagførelse har været lovlig, 50 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 311.

Advokat Halkier

contra

Peter Jens Ottesen (Defensor Levinsen),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 Oktober 1882: Arrestanten Peter Jens Ottesen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Leth og Nyegaard, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Tilføjende, at Tiltalte, foruden at være overgaaet de deri nævnte Domme, tidligere blandt andet har været anset ved Kriminal- og Politirettens Dom af 24 November 1877 efter Straffelovens § 228, jfr. § 54, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og ved samme Rets Dom af 23 December 1879 efter § 230 1ste Led med saadant Fængsel i 5 Gange 5 Dage,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Peter Jens Ottesen, der er født den 16de Januar 1846 og senest er anset ved denne Rets Dom af 27 Juli 1880 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og ved Dom, afsagt den 5 April d. A. inden Rettens 1ste Afdeling for offentlige Politisager, efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 24 Dage, er under nærværende, mod ham for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold anlagte Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold: Da han den 1ste i forrige Maaned ved Middagstid passerede forbi Ejendommen Nr. 69 paa Strandvejen og blev opmærksom paa, at der i den Tjørnehæk, som adskiller denne Ejendoms Have fra Vejen, fandtes en Aabning, stor nok til, at man kunde krybe derigennem, opstod hos ham det Forsæt, ad denne Vej at skaffe sig Adgang til Ejendommen for der at søge Lejlighed til at stjæle, og efter gennem den nævnte Aabning at være krøben ind i Haven, begav sig hen til den paa Ejendommen opførte Villa. Da han her bemærkede, at et Vindu i Stueetagen stod aabent, steg han i den Hensigt at begaa Tyveri gennem dette Vindue, der kun befandt sig ca. 1½ Alen fra Jorden, ind i et Soveværelse, der hørte til den af Grosserer Frantz Johannes Martens beboede Lejlighed, og tilvendte sig her nogle tilsammen til 40 Kr. vurderede, nævnte Grosserer tilhørende Klædningsstykker, der hang frit fremme i Værelset, og som han kastede ud af Vinduet. Inden Arrestanten havde forladt Værelset kom imidlertid Martens Hustru tilstede, og paa hendes Opfordring forlod Arrestanten nu Lejligheden gennem en ud til Haven førende Dør, men begav sig strax hen til det foran omtalte Vindue, hvor han

opsamlede de stjaalne Klædningsstykker og stoppede dem i en medbragt Sæk, hvorefter han atter krøb gennem Hækken ud paa Strandvejen, men blev strax efter anholdt. Endvidere har Arrestanten overtraadt et ham ved hans Hjemsendelse til Gjentofte Sogn den 19de Juni d. A. til Københavns Politiprotokol over mistænkelige hjemsendte Personer under sædvanlig Straffetruddsel givet Tilhold ved i de sidste 5 à 6 Dage før sin ovenfor berørte Anholdelse at opholde sig heri Staden, uden i dette Tidsrum at melde sig ved fornævnte Protokol. Som Følge af Foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet grovt Tyveri samt efter § 1 i Lov om Straffen for Løsgænger og Betleri af 3 Marts 1860 efter Omstændighederne under Et med Forbedringshusarbejde i 3 Aar.

Nr. 226. Højesteretssagfører Bagger
 contra
 fhv. Grosserer A. A. Frantzen (Defensor Nellemann),
 for trykte Injurier.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Juni 1882: De ovennævnte, for Citanten, Assessor i Københavns Kriminal- og Politiret, Dr. juris N. Lassen, fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte, Grosserer A. Frantzen, hensættes i simpelt Fængsel i 4 Maaned. Saa betaler Indstævnte og de Retsgebyrer og det Skriver-salær, som skulde have været erlagt, og det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, og i Salær til Overrets-prokurator Casse 50 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at erindre,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Højesterets-

sagfører Bagger og Advokat Nellesmann for Højesteret betaler Tiltalte 80 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Assessor i Københavns Kriminal- og Politiret, Dr. juris N. Lassen, efter meddelt Bevilling til fri Proces ved den for ham beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Casse, paastaet Indstævnte, Grosserer A. Frantzen, anset med Straf efter Lovens Strenghed i Henhold til Straffelovens § 215, jfr. § 216, for de Ærefornærmelser imod Citanten, der findes i det af Indstævnte udgivne Skrift „Bedragerier under Politiet eller hvad der foregaar bag Kuliserne. En Afsløring ved A. Frantzen“, hvilket Skrift for Citantens Vedkommende omhandler tvende af ham som Undersøgellesdommer ledede kriminelle Undersøgelser, og har Citanten som for ham fornærmelige Udladelser, der findes i Skriftet, fremhævet Følgende:

Side 11, hvor det om Citanten siges, at han „særlig synes at have faaet det Hverv, om muligt at feje Snavset fra Hr. Crones Dør, og — en hjertensgod Villie hos Manden, aabenbart troede, ved Brutalitet og Trudsel om øjeblikkelig Arrest at kunne skræmme eller imponere mig“ (Indstævnte), og

„hvad Mandens moralske Karakter angaar, da ville Læserne i det Efterfølgende selv faa Lejlighed til at dømme,“ — — — og at „han er opblæst, uforskammet og onskabsfuld“, samt at han overfusede Indstævnte paa en brutal Maade.

(Fortsættes.)

Rettelse.

Ved en Trykfejl stod Højesteretstid. af 29 Decbr. 1882 anført som Nr. 43, skal være 42.

Færdig fra Trykkeriet den 5 Januar 1882.
Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) København.

Høiesteretstidende,

udgivet af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1882—83.

Nr. 44.

Tirsdagen den 5 December.

Nr. 226.

Høiesteretssagfører Bagger

contra

flv. Grosserer A. A. Frantzen (Defensor Nellemann).

Side 13, hvor Citantens Fremgangsmaade under Forhøret over Indstævnte betegnes som nederdrægtig, hvor han fremdeles sigtes for enten at have handlet af „Uagtsomhed“ eller for at dække „sine Kollegers ulovlige Handlinger og mulig Bevidsthed om lignende Skyld“, og hvor det i Form af et Spørgsmaal udtales, at Citanten tilligemed andre Embedsmænd lever i en Dunstkreds af Løgn, Last og Forbrydelse, der bevirker, at deres Begreber om Sandhed og Løgn, Ære og Skjændsel udviskes eller forvexles.

Side 16, hvor det med Hensyn til Citantens Behandling af en Undersøgelse imod Indstævnte siges, at „Sandheden — — — enten forsætlig eller imod bedre Vidende er bleven undertrykt“.

Side 21, hvor Citanten sigtes for „ved Brutalitet og Trudsel om øjeblikkelig Arrest“ at have villet „skræmme“ Indstævnte.

Side 25, hvor det hedder, at Citanten under et Paaskud har forholdt Indstævnte sin lovlige Ret til at anføre sine Beviser.

Side 28, hvor Citanten omtales som „Deltager i denne odiøse Sag“.

Den Side 28—31 in extenso indrykkede Klage til Justitsministeriet, som helt igjennem skal bestaa af en Række grove og ærerørige Beskyldninger imod Citanten, og hvilken Klage lyder saaledes:

„Til Justitsministeren!

Deres Excellence!

Jeg tillader mig herved ærbødigst at henvende mig til Dem i nedennævnte Anliggende. Sagens Omstændigheder ere følgende:

I Begyndelsen af Juli Maaned d. A. lod Politidirektøren mig kriminelt tiltale for i et Privatbrev til Assessor Hindenburg at have kaldet dennes Behandling af en Sag for „stymperagtig og skjødesløs“. Sagen imod mig blev overgivet Kriminalretsassessor Lassen til Behandling. Jeg mødte derpaa efter Tilsigelse i Retten, hvor nævnte Lassen ved Brutalitet og krænkende Tiltale samt Trudsel om øjeblikkelig Arrest søgte at skræmme mig til uden Grund at bede Hindenburg om Forladelse, idet han, inden der endnu var foretaget det Mindste i Sagen, som han altsaa endnu aldeles ikke kunde kjende, overfusede mig paa følgende Maade: „De er en gal Mand. De er en Mand, der ikke er ved deres fulde Fem, og jeg vil blot sige Dem, at jeg øjeblikkelig kan lade Dem arrestere, men hvis De imidlertid vil bede Hindenburg om Forladelse, saa tror jeg nok, at Sagen kan falde“, hvilket jeg bestemt afslog, medmindre H. betalte mig de ulovligt forholdte Penge. Efter derpaa at have afæsket mig Forklaring angaaende nogle for Anklagen uvæsentlige Spørgsmaal, specielt de omskrevne Penge, spurgte han mig, hvad jeg havde at anføre med Hensyn til de paaklagede Yttringer. Jeg erklærede mig derpaa rede og fuldkommen istand til at bevise Sandheden og Berettigelsen af disse om 1 à 2 Dage, naar jeg havde gennemgaaet mine Papirer, da jeg selvfølgelig var uforberedt paa Grund af, at jeg havde været uvidende om, hvorfor jeg var tilkaldt. Umiddelbart paa denne Erklæring af mig lod den nævnte Assessor Lassen, uden at kjende og uden i mindste Maade at spørge om mine Beviser, derpaa tilføre Protokollen: „Dommeren skjønner imidlertid ikke, at disse Beviser ville have noget Værd, og anser det ikke for fornødent at opholde Sagen derefter (den var nylig begyndt). Dermed sluttes Sagen til Beskrivelse“ — og har man derefter dømt mig til 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, uden at det har været mig tilladt at fremkomme med mine Beviser eller i mindste Maade forsvare mig. Foruden ovennævnte Misbrug af sin Stilling tillader jeg mig endvidere at anke over bemeldte Lassens Forhold i en anden Sag, overgivet ham til Undersøgelse, hvori jeg har givet Møde som Vidne. Jeg skal først anføre, at saavidt jeg har kunnet skjønne, har hele denne sidste Undersøgelse kun været Spilfægteri, blot sat i Scene for et Syns Skyld, medens Opgaven har været, at holde kompromitterende Oplysninger for Politidirektør Crone og Hindenburg nede, hvorved Sandheden er bleven undertrykket. Assessor Lassen har saaledes gjentagne Gange undladt at protokollere flere for Sagen væsentlige Oplysninger, og endskjøndt baade Protokolføreren i Retten og jeg have gjort ham opmærksom derpaa, har han formentlig forsætlig undladt at rette Fejlen for i de nævnte Personers Interesse at skjule Sandheden. Han har endvidere lagt mig Ord i Munden, som jeg aldrig har yttret, samt ladet min Forklaring protokollere paa en Maade, som dels er helt menings-

løs, dels giver en helt anden Mening, end jeg har forklaret, Altsammen formentlig for at dække de af de nævnte Personer begaaede Embedsmisligheder og for at komme mig tillivs, og endskjøndt jeg af al Magt har protesteret imod den saaledes givne Fremstilling, har jeg ikke kunnet opnaa andet Svar, end „at jeg maatte vide, at Maaden, hvorpaa min Forklaring blev ført til Protokollen, var overladt til ham“ — og den urigtige Fremstilling er bleven staaende. Da en saadan Fremgangsmaade af en Undersøgesdommer er ligesaa ulovlig som partisk og uretfærdig, saa tillader jeg mig ærbødigst at andrage paa kriminel Tiltale og Undersøgelse af fornævnte Kriminalretsassessor Lassens Forhold i nævnte Sager, idet jeg, som formentlig tilstrækkelige Grunde for mit Andragende, tillader mig at anføre:

1) At den Hindenburgske Sag formentlig er anlagt af Politidirektoren og senere fortsat af nævnte Lassen af ond Villie imod sagesløs Mand, for at skræmme mig til at undlade at indgive Klage over begaaede Misligheder og Misbrug af Politidirektør Crone og Assessor Hindenburg, da Staffelovens § 101, som er lagt til Grund for Anklagen, kun nævner personligt Overfald og verbal-fornærmelig Tiltale imod en Embedsmand som kriminelt strafbart (jfr. Staffelovens §§ 83—89—90, der i Lighed med almindelig Sprogbrug fastholder denne Opfattelse af Ordet Tiltale), og Sagen saaledes ifølge sin Natur rettelig henhørte under Civildomstolene, hvilket maatte og burde være Begge velbekjendt.

2) At det ikke kan antages at være af Uagtsomhed eller Uvidenhed, at fornævnte Lassen har forment mig at fremkomme med mine Beviser og forsvare mig, eller ved den senere Undersøgelse tilladt sig urigtig og falsk Protokolføring, da baade jeg selv og Defensor i Sagen have protesteret herimod, og Assessor Lassens Stilling og hele Uddannelse desuden maa forudsætte, at han veed, at Upartiskhed og Sandhedskjærlighed ligeoverfor Parterne i Sagen ere en Dommers første Pligter.

Da det saaledes maa anses for bevist, at den nævnte Dommer forsætlig har gjort sig skyldig i Uretfærdighed, hvorved der er overgaaet mig mangefold Ulempe og Lidelse, samt sluttelig en vanærende Dom — eventuel Straf —, dels ved falsk Protokolføring har forhindret den fulde Sandhed fra at komme frem og derved skadet mine og Boets Interesser paa alvorlig Maade, saa tillader jeg mig gjentagende, i Henhold til Staffelovens §§ 123—124, 130—133 (under Texten anføres Indholdet af Strfl. § 123, 124, 130 og 133), at andrage paa kriminel Tiltale imod fornævnte Lassen, med Paastand om Lovens strengeste Straf, specielt Embedsfortabelse, da Mandens Handlemaade formentlig har gjort ham uværdig til at beklæde et Dommerembede og at tælles iblandt hæderlige og upartiske Dommeres Tal. Idet jeg sluttelig tilføjer, at det endvidere er min Agt at indgaa til Justitsministeriet og Rigsdagen med Klage over Politidirektør Crone og Assessor

Hindenburg for alvorlige Misbrug og Mangler i deres Embedsførelse, forbliver jeg Deres Excellences ærbødige . . .“

Side 33, hvor det siges, at „Forsvaret er blevet lagt tilrette for disse“ (nemlig andre Personer, af hvem Indstævnte mente, at være forurettet) „paa en ligesaa usædvanlig som utilbørlig Maade, hvorved det i mange Tilfælde er blevet dem muligt at skjule Sandheden“.

Side 35, hvor Citanten i Egenskab af Dommer sigtes for ikke at være upartisk.

Side 36, hvor en af Citanten ledet Undersøgelse mod Indstævnte betegnes med Udtrykket „Undersøgelse — hvis den overhovedet fortjener dette Navn“, hvorved Citanten formentlig skal være sigtet for at have ledet Undersøgelsen paa en utilbørlig Maade, og hvor det anføres, at Citanten ved samme Undersøgelse „har til forskellige Tider, naar der i min (Indstævntes) Forklaring forekom graverende Omstændigheder for de paagældende Personer, dels afbrudt min Forklaring, dels aldeles undladt at protokollere de meddelte Ulovligheder, dels ved udstødte direkte og indirekte Trudslar søgt at skræmme mig“.

Side 37, hvor Citanten beskyldes for at have tilladt sig Fortielser og Forvanskninger ved Protokolføringen, og hvor det om det af Citanten til Protokollen Førte siges: „Dette er aldeles urigtigt og afvigende fra, hvad jeg har forklaret, og jeg har af al Magt protesteret imod denne Freinstilling“.

Side 38, hvor Citanten beskyldes for, at han „forsætlig har forvansket min (o: Indstævntes) Forklaring“.

Side 39, hvor Citanten sigtes for som Forhørsdommer forsætlig at have „undertrykt Sandheden og gjort Forsøg paa ved aldeles ubeføjet Trudsel om Arrest at skræmme et Vidne for at skjule de nævnte Personers Bedragerier og derved gjort sig skyldig i ulovlige og strafbare Handlinger som Embedsmand“.

Side 40, hvor det hedder, at Citanten som Undersøgelssdommer har „paa forskjellig Maade lagt mig (Indstævnte) Hindringer i Vejen for at aabenbare den fulde Sandhed og rette Sammenhæng“.

Side 43, hvor det om Citanten insinueres, at han har lagt en ham bevidst falsk Opgjørelse til Grund for Undersøgelsen, idet det nemlig siges: „Det er denne samme falske Opgjørelse, som Hr. Lassen senere lægger til Grund for Undersøgelsen. Jeg, o: Indstævnte, vil paatage mig at bevise Post for Post, at den er falsk, naar der maatte gives mig Lejlighed dertil og gives mig en Afskrift deraf, men dette har Hr. Lassen vel vogtet sig for.“

Side 45: Citanten „har ogsaa her skullet hjælpe lidt paa Hr. Crone og opstillet den Formodning“.

Side 48, hvor det siges, at Citanten har nægtet at modtage en Forklaring af Indstævnte, da denne ikke vilde have taget sig synderlig gunstig ud i Akterne.

Side 49, hvor det om Citanten siges, at han, „som saa ivrigt har forsøgt at vadske Hr. Crones Skidentøj rent, vilde, hvis det havde været en privat Mand og ikke Hr. Politidirektør, Etatsraad Crone, inden en Time ladet ham anholde og i Nødsfald dømt ham paa Indicier“.

Side 49, Noten, hvor det anføres som Gjenstand for Andres Forundring, at nogen retsindig og hæderlig Mand vilde som Undersøgellesdommer fortsætte denne Sag, og hvor det om Citanten siges, at han har „nægtet den Anklagede at forsvare sig.“

Side 50, hvor det om oftnævnte Undersøgelse og med særligt Hensyn til Citanten som Embedsmand siges, at „hæderlige og upartiske Læsere kun med Skam og Undseelse ville gennemlæse denne Fremstilling om den Maade, hvorpaa Lov og Ret forvaltes, og i al Alvor spørge: Kan dette være Sandhed, og hvor skulle vi da søge Retfærdighed i Tilfælde, hvor ulovlig Fordel eller Kammeraderi forener vore Dommere og Autoriteter om at undertrykke Retten og Sandheden? Er det saaledes vor „ubetinget hæderlige, upartiske og samvittighedsfulde“ Dommer- og Embedsstand ser ud i Dagens Lys, naar al den uægte Forgyldning, som den selv og Venner har forstaaet at omgive den med, stryges af? Ja, Mange ville maaske mene, at saadanne Mænd ere uværdige til at betros et ansvarsfuldt Embede.“

Side 52, hvor Citanten beskyldes for at holde Sagens sande Omstændigheder skjulte i Kriminal- og Politirettens Protokoller, idet det nemlig siges: „Dette Hensyn har forøvrigt været den sidste afgjørende Grund for mig til at drage Sagen offentlig frem, da jeg jo ellers vilde udsætte mig for en ny uretfærdig Anklage og Dom, saalænge Hr. Crone og Konsorter kunne holde Sagens sande Omstændigheder skjulte i Kriminal- og Politirettens Protokoller“, og hvor Citanten beskyldes for som Forhørsdommer at have „truet“ Indstævnte, samt hvor der tales om Citantens strafbare Handlinger.

Side 54, hvor de i Indstævntes oftnævnte Sag fremkomne Oplysninger siges at være mangelfulde ved Citantens Skyld, og hvor der senere tales om Oplysninger, som Citanten har ladet mangle paa, og endelig siges, at Citantens Handlemaade (altsaa som Forhørsdommer) „fortjener visselig alvorlig Paatale“.

Side 56, hvor Citanten omtales som en forbryderisk Embedsmand, og hvor det siges „sandsynligvis“ at maatte bero paa en „Misforstaaelse eller Navneforvexling“, at Ministeriet har givet Ordre til at anlægge Sag mod Indstævnte istedetfor imod Citanten, og

Side 57, hvor Indstævnte udtaler, at Klagen imod Citanten „efter mit bedste Skjøn er fuldkommen berettiget.“

Citanten har derfor paastaet de nævnte Udladelser mortificerede og Indstævnte tilpligtet at udrede Sagens skadesløse Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, hvorhos Over-

retsprokurator Casse ialtfald har paastaet sig tillagt Salær hos det Offentlige.

Indstævnte har paastaet sig frifunden for Citantens Tiltale, idet han har gjort gjældende, at han har havt fuld Føje til at udtale sig i den i Skriftet pag. 28—30 indrykkede Klage til Justitsministeren som sket er, og at de øvrige paaklagede Udtalelser for Størstedelen kunne henføres under denne Klage og saaledes ogsaa maa anses befojede, samt at enkelte andre af Udtalelserne enten ikke vedrøre Citanten eller intet Fornærmeligt indeholde eller ikke indeholde nogen fornærmelig Paastand eller direkte Beskyldning, men kun en Henstilling til Læsernes egen Overvejelse, hvad de mulig ville dømme i det enkelte givne Tilfælde, hvad efter Indstævntes Formening maa anses for fuldkommen tilladeligt. Indstævnte har derhos særlig benægtet at have insinueret, at Citanten skulde have lagt en ham bevidst falsk Opgjørelse til Grund for Undersøgelsen, idet Indstævnte ingensinde vil have ment, at Citanten vidste, at den omhandlede Opgjørelse var falsk, men kun vil have ment, at Citanten i dette Punkt, ligesom i andre Punkter, viste Mangel paa god Villie til at faa Sandheden oplyst, og Indstævnte har fremdeles benægtet at have beskyldt Citanten for at holde Sagens sande Omstændigheder skjulte i Kriminal- og Politirettens Protokoller, idet han nemlig kun vil have ment, at Sagens Omstændigheder ifølge vor nuværende Rettergangsmaade ikke bleve bekendte, naar man, som i en anden Sag, nægtede ham at appellere Dommen.

Indstævnte har imidlertid ikke ligeoverfor Citantens Benægtelse godtgjort, at have været befojet til at fremkomme med nogen af de paaklagede Udladelser, og da disse derhos alle maa siges at vedrøre Citanten og at være fornærmelige for ham, og da dette ogsaa efter den hele Sammenhæng, hvori de fremkomme, maa gjælde om de ovenfor omhandlede tvende Udtalelser, nemlig den paaklagede Udtalelse paa Skriftets Side 43 og den første af de paaklagede Udtalelser Side 52, ville samtlige de paaklagede Udtalelser efter Citantens Paastand være at mortificere, og vil Indstævnte i Medfør af Straffelovens § 216 og § 217 være at anse med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 4 Maaneder; Indstævnte vil derhos have at tilsvare Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Overretsprokurator Casse, hvis Sagførelse har været forsvarlig, 50 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Onsdagen den 6 December.

Nr. 285.

Advokat Hindenburg

contra

Maren Kirstine Nielsen, Barkovs Enke, og Christian Friederich Louis Siebelts (Def. Halkier og Henrichsen),
der tiltales for uterligt Forhold samt Omgængelse mod Naturen, Arrestantinden tillige for Pengeafpresning.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 September 1882: Arrestantinden Maren Kirstine Nielsen, Barkovs Enke, og Arrestanten Christian Friederich Louis Siebelts bør straffes med Forbedringshusarbejde, Arrestantinden i 18 Maaneder og Arrestanten i 8 Maaneder. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Lange, med 20 Kr., udredes af Arrestantinden, dog at Arrestanten deraf in solidum med hende tilsvares Halvdelen. I Salær til den for hende beskikkede Defensor, Prokurator Juel, betaler Arrestantinden derhos 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det Forhold, hvori de Tiltalte, som i den indankede Dom nærmere fremstillet, hver især har tilstaaet at have gjort sig skyldig, ville de være at anse, Maren Kirstine Nielsen, Barkovs Enke, efter Straffelovens § 177, tildels sammenholdt med § 46, § 176, sammenholdt med §§ 173 og 47, og § 185 samt § 245, og Tiltalte Siebelts efter Straffelovens § 177, § 176, jfr. § 173, og § 185. Straffen findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde for hende i 18 Maaneder og for ham i 1 Aar. De ville derhos have at udrede Aktionens Omkostninger paa nedenanførte Maade.

Thi kjendes for Ret:

Maren Kirstine Nielsen, Barkovs Enke, og Christian Friderich Louis Siebelts bør hensættes til Forbedringshusarbejde, Førstnævnte i atten Maaneder og Sidstnævnte i et Aar. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Advokaterne Hindenburg, Halkier og Henrichsen 50 Kroner til hver, udredes af Maren Kirstine Nielsen, saaledes at Tiltalte Siebelts in solidum med hende deraf tilsvares tre Fjerdedele.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Maren Kirstine Nielsen, Barkovs Enke, og Arrestanten Christian Friederich Louis Siebelts tiltales under nærværende Sag for uterligt Forhold og Omgængelse imod Naturen, Arrestantinden tillige for Pengeafpresning. Efter hvad der er oplyst i Sagen, gjorde Arrestanten, der er gift og havde Børn i sit Ægteskab, en Aften i Sommeren 1880 paa Gaden udenfor en Forlystelsesanstalt her i Staden Bekjendtskab med Arrestantinden, der var Enke og i sit Ægteskab havde født flere Børn, hvoraf det yngste — en Pige — var født den 13de Januar 1871, og gav dette Bekjendtskab Anledning til en løsagtig Forbindelse imellem dem, der endnu samme Aften tog sin Begyndelse og senere fortsattes. Den 14de November f. A. fødte Arrestantinden et Barn, til hvilket hun har udlagt Arrestanten som Fader. Forsaavidt Tiltalen angaar Omgængelse mod Naturen, er det ved de af Begge afgivne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste bevist, at Samkvæm mellem dem af og til er foregaaet paa den Maade, at Arrestantinden ved Hjælp af sin Mund har tilfredsstillet Arrestantens Kjønsdrift; deres Forhold i denne Henseende findes imidlertid kun at kunne betragtes som et uterligt, der, da det ikke er foregaaet under nogen af de i Straffelovens §§ 176 og 185 omtalte Forudsætninger, ikke vil kunne paaføre dem Strafansvar; og at Arrestanten, som af Arrestantinden forklaret, en enkelt Gang skulde have søgt at tilfredsstille sin Kjønsdrift ved hende paa en anden Maade, med Hensyn til hvilken der kunde være Spørgsmaal om Anvendeligheden af § 177, er der ialfald for Rigtigheden af denne Arrestantindens Forklaring mod Arrestantens Benægtelse ikke tilvejebragt Bevis. Forsaavidt Arrestanten sigtes for at have ved Lejligheder i Efteraaret f. A., hvor formeldte Arrestantindens yngste Barn af hendes Ægteskab i Ærinder fra hende indfandt sig i hans Forretningslokale, behandlet dette Barn og ladet det behandle ham uterligt, samt en Gang gjort Forsøg paa at bedrive Utugt med det, er herfor mod Arrestantens Benægtelse ikke tilvejebragt Bevis. Derimod er det ved Arrestantens og Arrestantindens Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste bevist, at de tvende Gange have drevet et uterligt Forhold med hinanden i bemeldte Barns Overværelse og Paasyn samt ladet Barnet selv gjøre Forsøg paa at vække Arrestantens Kjønsdrift paa lige Maade, som det var sket af Arrestantinden i dets Paasyn. At Arrestanten og Arrestantinden, første Gang dette foregik, umiddelbart herefter tillige have havt Samleje med hinanden i Barnets Overværelse og Paasyn, og at Arrestanten herunder paany har ladet sig behandle uterligt af Barnet, hvori han dog hurtigen blev afbrudt af Arrestantinden, er forklaret af Arrestantinden, hvis Forklaring herom stemmer med den af Barnet afgivne, men benægtet af Arrestanten, og kan derfor ikke anses for bevist. Forsaavidt endelig Arrestantinden sigtes for Pengeafpresning, er det ved hendes egen Til-

staelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at hun ved mundtlige og tildels ogsaa skriftlige Trudsler om at anmelde Arrestanten som skyldig i Forsøg paa Utugt med hendes Datter har formaaget Arrestanten først til i Slutningen af forrige og Begyndelsen af indeværende Aar efterhaanden at udbetale hende ialt 50 Kr. som Underholdningsbidrag til det Barn, til hvilket hun har udlagt Arrestanten som Fader, og dernæst til, da der den 30te Januar d. A. mellem dem var indgaaet en skriftlig Overenskomst, der fastsatte Underholdningsbidraget til 100 Kr. om Aaret at betale fra den 1ste Juli d. A., idet Bidraget til dette Tidspunkt blev betragtet som betalt ved de allerede ydede 50 Kr., i de følgende Maaneder udenfor Overenskomstens Indhold yderligere at udbetale hende efterhaanden ca. 50 Kr., ligesom hun endelig i Maj Maaned d. A. har tilstillet Arrestanten et Brev, hvori hun under samme Trudsel anmoder ham om forskudsvis af Underholdningsbidraget at udbetale hende 25 Kr., hvilken Anmodning han dog ikke efterkom, hvorimod han anmeldte Sagen for Politiet. Arrestantinden er født den 14de Juni 1846, medens Arrestanten har opgivet at være født den 25de December 1841, altsaa at være 40 Aar gammel, hvilken Alder af Retten er skjønnat at stemme med hans Udseende. Ingen af dem er funden forhen straffet. Som Følge af Foranstaaende ville de være at anse efter Straffelovens § 185 og Arrestantinden tillige efter sammes § 245 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde, Arrestantinden i 18 Maaneder og Arrestanten i 8 Maaneder.

Nr. 5 Fabrikant **N. Madsen** (Nellemann)

contra

Sognepræst **Høeg**, Kroejer **Bolding** og Møller **Lauridsens Enke**, nu i Ægteskab med Møller Hansen (Buntzen for de 2 Sidstnævnte),

angaaende Citantens Pligt til at borttage et Stemmeværk i Gjording Aa.

Gjording-Malt Herreders Rets Dom af 29 Januar 1875: Indstævnte, Fabrikant N. Madsen i Gjording, bør inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under en Ribe Amtsfattiggasse tilfaldende Bøde af 8 Kroner for hver Dag, han sidder denne Frist overhørig, borttage det under Sagen omhandlede, af ham i Gjording Aa opførte Stemmeværk og fore Vandløbet til-

bage i den Tilstand, der bestod, forinden dette Værk og de af ham i Forbindelse dermed foretagne Arbejder bleve udførte. Saa bør han og til Citanterne, Sognepræst Høeg i Gjording paa Sognekaldets Vegne, Kroejer J. J. Bolding og Møller H. L. Lauridsens Enke sammesteds, enhver for sit Vedkommende efter Vurdering af uvillige af Retten udmeldte Mænd, udrede Erstatning for den Skade, som er tilføjet dem ved, at Indstævnte i de under Sagen omhandlede Retninger har misligholdt den under 26 Maj 1874 med Hensyn til det nævnte Stemmeværk m. v. for Landvæsenskommissionen indgaaede Overenskomst, med Renter af denne Erstatning 5 pCt. fra Forligsklagens Dato den 1ste Oktober 1874. Endelig betaler Indstævnte denne Sags Omkostninger med 40 Kroner samt yderligere i Salær til Prokurator Ferslev, som befalet Sagfører for Sognepræst Høeg, 20 Kr. Der forelægges Indstævntes Sagfører, Prokurator Styrrup i Ribe, en Frist af 14 Dage, inden hvilken han har at foranledige et i Retten den 27de Novbr. f. A. fremlagt Indlæg, hvortil ikke er benyttet Stempel, forsynet med Stempelmærke. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 Novbr. 1877: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves, og den for Indstævnte Sognepræst Høeg beskikkede Sagfører sammesteds, Justitsraad Neckelmann, tillægges i Salær 60 Kr., der udredes af det Offentlige. Der forelægges Justitsraad Neckelmann en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelforpligtelsen med Hensyn til de af ham henholdsvis den 9de April d. A. for de Indstævnte Bolding og Lauridsens Enke og den 10de September d. A. for samtlige de Indstævnte irettelagte Indlæg. Det Idømte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Indstævnte J. Bolding er afgaaet ved Døden og hans Enke indtraadt i Sagen i hans Sted, samt at det ved kongelig Ordre af 14 Oktober 1878 er tilladt Citanten for Højesteret at fremkomme med de af ham for Overretten fremsatte Indsigelser, uanset at de ikke ere fremkomne for Underretten.

Forsaavidt de Indstævnte anke over, at Citanten har overtraadt det i den indankede Dom ommeldte, under 26 Maj 1874 for en Landvæsenskommission indgaaede Forlig, hvorved der indrømmedes ham Ret til paa visse Betingelser at anbringe et Stemmeværk i Gjording Aa, ved at opstemme Vandet højere end i Forliget bestemt, maa det efter de Højesteret forelagte, for den største Del efter Overrettsdom-

mens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger, og navnlig efter Indholdet af en under 22 Juni 1880 afholdt Syns- og Skjønnsforretning, antages, at det af Citanten anbragte Stemmeværk er indrettet saaledes, at det ikke forhindrer en Overskridelse af den fastsatte Stemmeøjde, men at der tvertimod udkræves stor Agtpaagivenhed fra hans Side, hvis en saadan under normale Forhold skal undgaas, naar Fabriken er i Gang og Stigbordene satte, samt at det paa de Tider, da Aaens Vandføring er meget betydelig, upaatvivleligen vil udøve Indflydelse paa Vandstanden bagved Gjørding Mølle ogsaa naar Stigbordene ere trukne. Naar nu tillige henses til, at Citanten, efter hvad han har gjort gjældende, er gaaet ud fra, at Stemmeværket skulde indrettes og var blevet indrettet saaledes, at det i alt Fald under normale Forhold forhindrede Overopstemning af Vandet, ligesom han efter forskellige Vidnesbyrd ikke har givet sine Folk nogen Instrux til at paase, at Skøtterne i rette Tid aabnedes, naar Opstemning af Vandet fandt Sted, for at forhindre at det oversteg det betingede Maal, maa det ifølge Indholdet af samtlige de under Sagen afgivne Forklaringer antages, ikke blot at Aaens Vandstand enkelte Gange efter Stemmeværkets Anbringelse i Begyndelsen af Juli Maaned 1874, navnlig ogsaa i Tidsrummet indtil 1ste Oktober s. A., da Forligsklagen i Sagen udtoges, har overskredet det i Forliget fastsatte Højdemaal, men tillige at dette for en væsentlig Del har været foranlediget ved Stemmeværket og dets Benyttelse.

Citanten maa saaledes anses ikke at have holdt sig den heromhandlede Betingelse for Stemmeværkets Anbringelse efterrettelig. Da der imidlertid ikke er Føje til at betvivle, at han har været i god Tro, og det overhovedet ikke kan statueres, at nogen betydelig eller jevnlig Overskridelse af Stemmeøjden har fundet Sted, findes de Indstævntes Paastand om, at Citanten derved skulde have forbrudt sin Ret efter Forliget af 1874, ikke at kunne tages til Følge. Forsaavidt de Indstævnte derhos have støttet denne Paastand paa, at den i Forliget forbeholdte Approbation af Kirke- og Undervisningsministeriet for Præstekaldets Vedkommende ej var erhvervet, kan denne Betragtning, om den end ikke maatte være udelukket ved Forligsklagens Indhold, ikke billiges, da det ikke kan medføre Forbrydelse af Citantens Ret, at der ikke allerede før Sagens Anlæg var erhvervet saadan Approbation. Derimod vil det i Medfør af Parternes subsidiaire Paastande og navnlig i Overensstemmelse med en af Citanten nedlagt subsidiair Paastand, være at paalægge ham at træffe Foranstaltning til ved en Landvæsenskommissionsforretning at faa afgjort, hvorledes hans Stemmeværk bør forandres for at Overholdelsen af Betingelserne i Forliget kan være behørig betrygget, samt derefter at ombygge Stemmeværket i Overensstemmelse hermed -- alt forsaavidt

Citanten ikke, hvad der selvfølgelig maa staa ham frit, maatte foretrække, i Stedet derfor, at borttage Værket og føre Vandløbet tilbage til dets tidligere Tilstand.

Forsaavidt de Indstævnte dernæst have paastaet Citanten tilpligtet at betale dem Erstatning for den Skade, de formene at have lidt ved Citantens Overopstemning af Vandet, de Indstævnte Høeg og Bolding paa deres Enge, Sidstnævnte tillige derved, at han ikke i Sommeren 1874 har kunnet benytte et Engvandingshjul i Aaen, samt Indstævnte Lauridsens Enke eller nu hendes Mand, Møller P. Hansen, paa Grund af Bagvand ved Gjording Mølle, da kan det ikke imod Citantens Benægtelse anses tilstrækkeligt godtgjort, at saadan Skade er tilføjet Nogen af de Indstævnte som Følge af Overopstemninger af Vandet i Gjording Aa, og Citanten vil derfor under denne Del af Sagen blive at frifinde for de Indstævntes Tiltale.

Hvad endelig angaar Indstævnte Høegs Klage over, at Citanten ikke har udført de i Forliget af 1874 betingede Arbejder med Hensyn til Gjording Præstegaards Tilliggende, da maa den anses ubeføjet, forsaavidt den gaar ud paa, at de ikke ere fuldførte inden Sagens Paaklage den 1ste Oktober 1874, eftersom Indstævnte Høeg selv har erkjendt at have givet Citanten Henstand dermed «indtil det vaade Efteraar»; og forsaavidt Citanten subsidiairt er paastaet tilpligtet inden en vis Frist, samt efterat have erhvervet Kirke- og Undervisningsministeriets Approbation, at udføre de ommeldte Arbejder, findes der ikke tilstrækkelig Føje til i nærværende Sag at give Citanten et saadant Paalæg, idet han, som bemærket, ikke ved dens Begyndelse kunde siges at være i mora og overhovedet bestandig maa antages at have vedkjendt sig sine Forpligtelser i den Henseende og kun ved Sagens Anlæg er bleven foranlediget til ikke endnu at opfylde dem.

Processens Omkostninger ville være at ophæve for alle Retter og de Salairer, der tilkomme de under Sagen beskikkede Sagførere, at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør under en Bøde til Ribe Amtsfattigkasse af 8 Kroner for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, dels inden fire Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse træffe Foranstaltning til ved en Landvæsenskommissionsforretning at faa bestemt, hvorledes hans under Sagen omhandlede Stemmeværk i Gjording Aa bør omgjøres, for at Overholdelsen af Betingelserne i Forliget af 26de Maj 1874 i Henseende til Stemme højden kan være behørig betrygget, dels inden 6 Maaneder efter saadan Forretnings Afslutning foretage Om-

bygningen i Overensstemmelse hermed. Iøvrigt bør Citanten for de Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner og de Indstævnte lige saa meget. I Salarium tillægges der Prokurator Ferslev 100 Kroner, Justitsraad Neckelmann for Overretten 60 Kroner og Etatsraad Buntzen for Højesteret 300 Kroner, hvilke Salarier udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses lyde saaledes: Efter at de Indstævnte, Sognepræst Høeg som daværende Bruger af de Jorder af Gjording Præstegaards Tilliggende, der grændse til Gjording Aa, Kroejer Bolding som Ejer af en Aaen tilgrændsende Englod og Møller H. L. Lauridsens Enke, nu i Ægteskab med Hansen, som Ejerinde af Gjording Mølle, ved en den 26de Maj 1874 for en Landvæsenskommission indgaaet Overenskomst havde for deres Vedkommende indrømmet Citanten, Fabrikant N. Madsen af Gjording, Ret til paa visse nærmere fastsatte Betingelser at anbringe et Stemmeværk i Gjording Aa for at benytte Vandet i Aaen til Driften af en ham tilhørende Fabrik, have de — under Paaberaabelse af, at Citanten i forskellige særligt opgivne væsentlige Punkter har misligholdt den saaledes indgaaede Overenskomst, fra hvilken de derfor anse sig berettigede til at træde tilbage —, under denne Sag i første Instants ifølge Forligsklage af 1 Oktbr. 1874 paastaet Citanten principaliter tilpligtet inden af Retten fastsat Frist under Dagmulkt at borttage det af ham i Gjording Aa opførte Stemmeværk og føre Vandløbet tilbage i sin tidligere Tilstand, og subsidiært ligeledes under Dagmulkt tilpligtet at opfylde den ovenomhandlede Overenskomst, samt derhos i hvert Fald tilpligtet at udrede Erstatning til enhver af de Indstævnte for de dem ved de stedfundne Misligholdelser forvoldte Tab.

Ved Underrettsdommen er Citanten, der efter gjentagne Gange at have mødt og erholdt Anstand, udeblev uden at have nedlagt nogen Paastand eller fremsat nogen Indsigelse mod Søgismaalet, i Overensstemmelse med de Indstævntes principale Paastand tilpligtet dels inden 4 Uger efter Dommens Forkyndelse under en daglig Bøde af 8 Kr. til Amtsfattiggkassen at borttage det omhandlede Stemmeværk og føre Vandløbet tilbage i den Tilstand, der bestod, forinden dette Værk og de af ham i Forbindelse dermed foretagne Arbejder bleve udførte, dels til de Indstævnte, Enhver for sit Vedkommende, at udrede Erstatning efter uvillige Mænds Skjøn for den Skade, der er tilføjet dem ved, at Citanten

i de under Sagen omhandlede Retninger har misligholdt den ovennævnte Overenskomst, med Renter af Erstatningsbeløbene 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato, samt endelig at betale de Indstævnte Processens Omkostninger med 40 Kr., og derhos i Salær til Indstævnte Høegs befalede Sagfører for Underretten 20 Kr., og Sagen er derefter af Citanten indanket her for Retten, hvor han, idet han har benægtet at have gjort sig skyldig i de af de Indstævnte paaberaabte Misligholdelser og derhos gjort gjældende, at disse i hvert Fald ikke kunne betragtes som saa væsentlige, at det kunde paalægges ham at borttage Stemmeværket, har paastaaet sig i det Hele eller i al Fald tildels frifunden for de Indstævntes Tiltale, medens disse derimod have paastaaet Underretsdommen stadfæstet eller ialfald de af dem for Underretten nedlagte subsidiære Paastande tagne til Følge.

Foreløbig bemærkes, at forsaavidt Citanten har forment, at Sagen som indeholdende en utilladelig Kumulation maatte være ex officio at afvise fra Underretten, kan der efter Sagens Beskaffenhed ikke heri gives ham Medhold.

Hvad Sagens Realitet angaar, vil der ikke imod de Indstævntes Protest kunne tages noget Hensyn til de af Citanten uden dertil erhvervet Bevilling for Overretten fremførte Benægtelser og Indsigelser, og da han, som berørt, for Underretten har givet Møde efter Stævningen og derefter er udebleven uden at nedlægge nogen Paastand eller modsætte sig nogen af de af de Indstævnte nedlagte Paastande, maa det allerede som Følge heraf billiges, at den principale af disse, som meldt, i det Hele er taget til Følge ved Underretsdommen, hvilken Dom saaledes i Henhold til de Indstævntes Paastand vil være at stadfæste, idet det iøvrigt er en Selvfølge, at den sædvanlige Exekutionsfrist for Overretsdomme vil træde i Stedet for den ved Underretsdommen for Dommens Opfyldelse fastsatte Frist.

Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves, hvorhos der vil være at tillægge den for Indstævnte Høeg sammesteds beskikkede Sagfører i Salær 60 Kr., som blive at udrede af det Offentlige.

Under Sagens Behandling i 1ste Instants, forsaavidt den sammesteds har været beneficeret, saavel som under den befalede Sagførelse for begge Retter har intet Ophold, som vil bevirke Ansvar, fundet Sted.

Der vil være at forelægge Justitsraad Neckelmann en Frist af 8 Dage til at berigtige Stempelforpligtelsen med Hensyn til det af ham den 9de April d. A. for de Indstævnte Bolding og Lauridsens Enke i Overretten fremlagte Indlæg, — hvilket han ikke af den af ham anførte Grund kan anses at have været berettiget til at skrive paa ustempelt Papir — saavel som med Hensyn til det af ham den 10de Septbr. d. A. for samtlige de Indstævnte fremlagte Indlæg, der ligeledes er skrevet paa ustempelt

Papir. Iøvrigt ses med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ingen anden Stempelovertrædelse end den i Underretsdømmen ommeldte at være begaaet.

Torsdagen den 14 December.

Nr. 47. Entreprenør **J. C. T. Wätzold** (Hindenburg)

contra

Kammerraad, Prokurator **Møller** i Ringkjøbing som Koncessionshaver paa Anlægget af Silkeborg-Herning-Banen (Hansen), betr. Betaling for Anlæg af nævnte Bane.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 27 Juni 1882: Det af Kontracitanten, Kammerraad, Prokurator Møller i Ringkjøbing som Koncessionshaver paa Anlægget af Silkeborg—Herning Banen mod Hovedcitanten, Entreprenør J. C. T. Wätzold anlagte Kontrasøgsmaal afvises. Kontracitanten bør for Hovedcitantens Tiltale under Hovedsøgsmaalet fri at være. Hovedsøgsmaalets Omkostninger ophæves. Statskassens Ret forbeholdes, forsaavidt det maatte findes, at den den 25de Februar 1878 fremlagte saakaldte Gjenpart af Anlægskontrakten af 31 Marts—3 Juni 1874 burde være skreven paa stemplet Papir.

Højesterets Dom.

Ved den i den indankede Dom omhandlede Skjønforretning i Forbindelse med de af Skjønsmændene navnlig efter Dommens Afsigelse afgivne yderligere Forklaringer og de Højesteret iøvrigt forelagte Oplysninger maa der antages at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at de Præstationer, som Skjønsmændene have betragtet som vedrørende de i Post 3 af Kontrakten af 1874 nævnte Stationer og Stationsindretninger, have medført en Udgift for Hovedcitanten, Entreprenør Wätzold, af 158,600 Kroner, i hvilken Henseende bemærkes, at medens der ikke, som af ham paastaet, hertil kan lægges de for Administration og tilfældige Udgifter beregnede $7\frac{1}{2}$ pCt. af 108,400 Kroner med 8130 Kroner, mangler der paa den anden Side tilstrækkelig Føje til efter Kontracitantens Paastand at fradrage 3502 Kroner 33 Øre som udgjørende $7\frac{1}{2}$ pCt. af Forskjellen mellem den af Skjønsmændene beregnede Udgift til Stationer og Stationsind-

retninger og de nævnte 108,400 Kroner, eller noget Beløb som Fortjeneste for Hovedcitanten som Entreprenør.

Da der imidlertid maa gives Kontracitanten Medhold i, at Skjønsmændene ikke have havt tilstrækkelig Hjemmel i Kontrakten af 1874 til imod den gjængse Opfattelse at henregne optiske Signaler og Telegrafapparater paa Mellemstationerne til Stationsindretninger, vil der være at fradrage Skjønssummen det herfor af Skjønsmændene beregnede Beløb 3832 Kroner 50 Øre, hvorimod der efter Kontraktens Indhold og det iøvrigt Oplyste ikke findes Grund til at gjøre forskellige af Kontracitanten endvidere paastaaede Afdrag for Præstationer, som Mændene efter hans Formening med Urette have henført under Stationer og Stationsindretninger. Ifølge det Foranførte maa den Merudgift, som efter tidtævnte Kontrakts Post 3 skal tilskydes Hovedcitanten, forsaavidt den i denne Post nævnte Sum overskrides, anses at udgjøre 46,367 Kroner 50 Øre.

Hvad dernæst angaar de af Hovedcitanten for forskellige andre, i Dommen under Litr. c, d og f nævnte Arbejder paastaaede Tillægsbetalinger, maa det i Henhold til det i Dommen derom Anførte billiges, at der ikke er tillagt ham Betaling for Bygning af 0,32 Vogterhus, og af lignende Grunde kan der af de under Litra d paastaaede 1200 Kroner heller ikke tilkjendes ham 800 Kroner, som ere beregnede for Brolægning af to Overkjørseler, hvorimod de øvrige for disses Forsyning med Tvangsskinner beregnede 400 Kroner, for hvilket Arbejde han ved Kontrakt udtrykkelig var fritagen, findes at burde tillægges ham, og det Samme gjælder om de under Litra c opførte 500 Kroner for Flytning af et allerede kontraktmæssigt fuldført Omløbsspor, idet Bestemmelserne i § 38 i Kontrakten af 3 April 1869 ikke findes anvendelige paa disse ganske udenfor Kontrakten liggende Arbejder.

Til de ovenanførte 46,367 Kroner 50 Øre bliver saaledes at lægge 900 Kroner, hvorved udkommer 47,267 Kroner 50 Øre, og naar herfra drages de i Dommen nævnte, Hovedcitanten udbetalte 19,524 Kroner, vil der under Hovedsøgsmaalet ialt være at tilkjende Hovedcitanten 27,743 Kroner 50 Øre.

(Fortsættes.)

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1882—83.

Nr. 45.

Torsdagen den 14 December.

Nr. 47. Entrepenør J. C. T. Wätzold (Hindenburg)

contra

Kammerraad, Prokurator Møller i Ringkjøbing som Koncessionshaver paa Anlægget af Silkeborg-Herning-Banen (Hansen).

Hvad angaar det ved Dommen afviste Kontrasøgsmaal, maa det, uanset at Overretsprokurator Lassen i den i Dommen ommeldte Fuldmagt er betegnet som Mandatarius for Hovedcitanten, efter de Høiesteret forelagte Oplysninger antages, at han ved Forligsmæglingen er mødt som Fuldmægtig for den fraværende Hovedcitant, og at der saaledes har manglet Føje til af den i Dommen nævnte Grund at afvise Søgsmaalet fra Landsover- samt Hof- og Stadsretten. Under denne Forudsætning er Høiesteret ved kongelig Ordre af 25 Oktober f. A. bemyndiget til at tage Kontrasøgsmaalet under Paakjendelse i Realiteten.

Under dette Søgsmaal har Kontracitanten paastaaet sig tilkjendt: 1) for Omkostningerne ved en i Henhold til Frd. 5te Marts 1845 § 19 afholdt Kommissionsforretning 329 Kroner 3 Øre, 2) for Udgiften til et Oversigtskort 739 Kr. 4 Øre, 3) for Omkostningerne ved Undersøgelser og Prøver samt Prøvefarter 5196 Kroner 49 Øre, tilsammen 6264 Kroner 56 Øre. Hvad den første af disse Poster angaar, har Kontracitanten imidlertid ikke behørig godtgjort, at Bekostningen ved den omhandlede Kommissionsforretning henhørte til de Udgifter, som det i Medfør af den til Hjemmel derfor paaberaabte § 4 i Kontrakten af 1869 maatte paahvile Entreprenøren at afholde. For den anden Posts Vedkommende maa det efter Proceduren antages, at den angaar lithograferede Kort til Brug for Expropriationskommissionen; men at Udgiften hertil skulde

paahvile Entreprenøren, findes der efter Indholdet af nysnævnte Kontrakts § 40 ikke Grund til at antage. Hvad endelig angaar de under 3die Post fordrede Beløb, findes der ikke — som af Kontracitanten forment — i samme Kontrakts § 48 Hjemmel til at paalægge Entreprenøren denne Udgift, der er medgaaet til Diæter og Rejseomkostninger for Kontrollen, hvorved ogsaa bemærkes, at saadanne Udgifter ved det i bemeldte Kontrakt omhandlede Baneanlæg, efter hvad der er oplyst, ikke ere blevne udredede af Entreprenøren.

I Henhold hertil samt da der efter hvad der under Hovedsøgsmålet er antaget, ikke kan blive Spørgsmaal om den af Kontracitanten under Kontrasøgsmålet endvidere fordrede Tilbagebetaling af 19,524 Kroner, bliver der under denne Del af Sagen Intet at tilkjende Kontracitanten.

Af det Hovedcitanten under Hovedsøgsmålet tilkjendte Beløb vil der være at tillægge ham Renter efter hans Paastand. Sagens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Kontracitanten bør til Hovedcitanten betale 27,743 Kroner 50 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 30te Januar 1878, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses lyde saaledes: Under 3die Juni 1874 blev der mellem Murmester Lauritz Petersen her af Staden og Indstævnte, Kammerraad, Prokurator Møller i Ringkjøbing som eventuel Koncessionshaver paa Anlægget af en Jernbane fra Herning til Silkeborg afsluttet en Kontrakt angaaende Anlægget af en saadan Bane, idet Indstævnte paa visse nærmere Betingelser, som Medkontrahenten indgik paa, men som ere uden Betydning for nærværende Sag, modtog følgende af bemeldte Lauritz Petersen under 31te Marts 1874 gjorte „Tilbud paa Anlæg af en Jernbane fra Herning til Silkeborg“:

Undertegnede Entreprenør for Jernbaneanlæg, Murmester Lauritz Petersen af Kjøbenhavn, tilbyder herved at paatage sig Anlægget af en Jernbane fra Silkeborg til Herning og dertil at levere alt Fornødent af hvad Navn nævnes kan, alene med Undtagelse af Driftsmateriel og løst Inventarium, for en kontant Betaling af 115,000 Rd., skriver Et Hundrede og Femten Tusinde Rigsdaler pr. Mil af Banens Længde paa følgende Vilkaar og Betingelser: 1. Banen anlægges i det Væsentlige efter den Ret-

ningslinie, som er bleven bestemt ved de af Komiteen for Tilvejebringelsen af en Jernbane til Herning i sin Tid udførte Projekteringsarbejder, og som findes angivet paa det til nærværende Tilbud hørende Oversigtskort, der er forsynet med min Paategning. Dog forbeholder jeg mig efter forudgaaet Terrænundersøgelse at foretage saadanne Modifikationer i Retningslinien, hvorved Reduktioner i Jordarbejdet lader sig opnaa. 2. Under Baneanlægget, hvis Længde omtrent er 5,4 Mil, indbefattes følgende Arbejder og Leverancer: a. Erstatning for midlertidigt og tilfældigt Tab. b. Fremstilling af Planum, hvorved bemærkes, at Planumbredten fastsættes til 15 Fod; den normale Bundbrede og Dybde af Banegrøfterne til 9 Tommer. c. Overskjæring med Veje og Vandløb, hvorved bemærkes: at Vidden mellem Gelænderne eller Brodragerne paa de aabne Broer fastsættes til 13 $\frac{1}{2}$ Fod; at Anvendelsen af Tvangskinner paa Niveauoverkjørslerne bortfalde. d. Overbygning, indbefattende Ballast, Sveller, Skinner, Forbindelsesdele, Anbringelse og Regulering, hvorved bemærkes: at Forbindelsesdelene konstrueres i Overensstemmelse med de for den jydsk Vest- og Sydbane gjældende Regler; at Længden af Sidespor paa Stationerne ikke maa overstige 6000 løb. Fod dansk. e. Banehegn, hvorved bemærkes: at dette konstrueres som almindeligt Skovhegn af rundt og kantet Materiale. f. Telegrafer, Mærkesten, Faldvisere og Skilderhuse, hvorved bemærkes: at Telegrafforbindelsen indskrænkes til 1 Ledningstraad; at Milebetegnelsen sker ved sædvanlige Mærkesten; at Faldvisere udføres af Tømmer; at der paa hver Station anbringes 1 optisk Signal. g. Banevogterhuse, hvorved bemærkes: at de indrettes som paa den jydsk Syd- og Vestbane, dog med Mure af 1 Stens Tykkelse og med Tagspaans Bedækning; at Antallet ikke maa overstige 4 Stykker pr. Mil. h. Stationer. i. Administration og tilfældige Udgifter. 3. Det er en Betingelse, at Udgiften til Stationerne og Stationsindretningerne (derunder dog ikke Sidesporene, som ere indbefattede under den ovenstaaende Post 2 d) ikke maa overstige 10,000 Rd. pr. Mil af Banens Længde, og at Merudgiften tilskydes mig, forsaavidt denne Sum overstiges. 4. Indtil 2 Aar fra den Dag at regne, da Banen aabnes for Driften, overtager jeg Ansvaret for de udførte Arbejder saavel som Vedligeholdelsen af Banen og Stationerne imod en Godtgjørelse af 1000 Rd. pr. Mil af Banens Længde for hvert Aar. 5. Anlægget udføres i Aarene 1874, 1875 og 1876, saaledes at det kan være fuldført og Banen aabnet for Driften senest den 18de August 1876. 6. Til Sikkerhed for den tro og nøjagtige Opfyldelse af nærværende Tilbud, som skal være bindende for mig indtil 1ste Juli d. A., deponerer jeg paa nærmere Anfordring en Kaution af 4000 Rd. pr. Mil af Banens Længde. Halvdelen af denne Kaution tilbageleveres mig, naar Banen er aabnet for Driften, og den anden Halvdel, naar alle mine Forpligtelser i Henseende til Ga-

ranti og Vedligeholdelse ere afviklede. 7. Med Undtagelse af de i ovenstaaende Poster indeholdte Afvigelser skal Banen iøvrigt i alle Henseender bygges som Skanderborg—Silkeborg Banen, af samme Godhed som denne og under Iagttagelsen af de samme Regler og Bestemmelser, som have været gjældende for dette Anlæg. De i Kontrakten af 3 April 1869 om Anlæg af en Jernbane mellem Skanderborg og Silkeborg indeholdte Regler og Bestemmelser finde altsaa Anvendelse paa nærværende Baneanlæg og saaledes ogsaa i Henseende til Ordningen af Betalingsvilkårene og til Indrømmelsen af Told- og Stempelfrihed.

Saaledes bekræftet med min Underskrift. Den 31te Marts 1874.

Lauritz Petersen.

Ifølge en den 18de Februar 1875 mellem bemeldte Lauritz Petersen og Citanten, Kammerraad, Prokurator Møller, indgaaet og af Indstævntes Medinteressent i Foretagendet, Kjøbenhavns Handelsbank, dels paa egne, dels paa Indstævntes Vegne sanktioneret Overenskomst overtog Citanten Anlægget af Banen, idet han indtraadte i samtlige Lauritz Petersens Rettigheder og Forpligtelser ifølge den fornævnte Kontrakt, dog paa visse nærmere Vilkaar, hvorved enkelte Modifikationer skete i den tidligere Kontrakt, navnlig blev Tidspunktet, da Banen skulde være aabnet for Driften, udskudt til den 18de August 1877, men disse Modifikationer ere uden Betydning for nærværende Sag. I Juni Maaaned 1876 modtog Indstævnte fra Citanten en af denne udarbejdet saakaldet „Beregning over Silkeborg—Herning Banens Stationer“, ifølge hvilket Overslag, der er dateret den 19de Jnni 1876, Udgifterne til Banens Stationer og Stationsindretninger vilde andrage en samlet Sum af 223,934 Kr. 49 Øre. Efter forskjellige Forhandlinger mellem Parterne og den kontrollerende Ingeniør ved Baneanlægget gav Indstævnte sit Samtykke til, at dette Overslag i det Væsentlige blev fulgt ved Anlægget, dog med forskjellige Forandringer og Indskrænkninger i Omfanget af de projekterede Bygninger og øvrige Arbejder. Derimod fastholdt Indstævnte for det Tilfælde, at Citanten maatte gjøre Fordring paa Tillægsbetaling i Henhold til Post 3 i Tilbudet af 31 Marts 1874 — at de paa Overslaget opførte Udgifter til Vejanlæg, optiske Signaler og Telegrafindretninger, Drejeskiver og Vandforsyningsapparater for Lokomotiverne, ligesom ogsaa den paa Overslaget til Administration og tilfældige Udgifter beregnede Sum ikke kunde henføres under „Udgiften lil Stationerne og Stationsindretningerne“, hvorhos han ogsaa forbeholdt sig Ret til at fremkomme med Indsigelser, navnlig med Hensyn til Omfanget af og Priserne paa de i Overslaget anførte Materialier samt den herefter beregnede Arbejdsudgift m. v. Efter at Stationsarbejderne vare fuldførte og Banen aabnet for Driften, vægrede Indstævnte sig ved at betale den af Citanten for Stationer og Stationsindretninger beregnede Tillægsbetaling, idet han dog i Henhold til en af den kontrolle-

rende Ingeniør ved Baneanlægget foretagen Beregning, hvorefter Indstævnte mente, at der kunde tilkomme Citanten en Tillægsbetaling af 19,524 Kr., udbetalte ham et saadant Beløb, men iøvrigt fordrede han, at Citanten, saafremt mindelig Overenskomst ikke opnaaedes, skulde fremskaffe Bevisligheder for den Merudgift, han paastod at have havt til Stationerne og de til disse kontraktmæssig henhørende Indretninger udover den normerede Betaling af 20,000 Kr. pr. Mil af Banens Længde. Da Parterne imidlertid ikke kunde blive enige om en mindelig Afgjørelse af Forholdet, og der derhos ogsaa med Hensyn til Afholdelsen af enkelte andre Udgifter af mindre Betydning var Uenighed mellem dem, har Citanten efter Stævning af 16de Februar 1878 anlagt nærværende Sag mod Indstævnte her ved Retten som vedtaget Værnething, og gik hans oprindelige Paastand ud paa, at Indstævnte ifølge en ved Inkaminationen fremlagt Regning af 24de Januar 1878 tilpligtedes at betale ham for præsterede Arbejder m. v. til den oftnævnte Bane 87,027 Kr. 52 Øre tilligemed Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 30te Januar 1878 til Betaling sker og Sagens Omkostninger skadesløst. Det paa-stævnte Beløb er paa bemeldte Regning - hvortil sluttede sig som Bilag A den ovennævnte Beregning af 19 Juni 1876, som Bilag B en Beregning over Opførelsen af tvende Holdepladse ved Funder og Bording og som Bilag C en Beregning over et større Udhus ved Herning Station — opgjort paa følgende Maade:

Bilag A Beregning af 19 Juni 1876.

	Kr.	Ø.	Kr.	Ø.	Kr.	Ø.
Hovedsum					223,934.	49
Bespart i fornævnte Beregning: a) Funder, c) Bording Stoppeplads, opført med et Beløb for hver af Kr. 16,480. 83 Øre			32,961.	66		
b) Vejen fra Viborg-Vejen til Stationsvejen			6,000.	„		
d) 600' 6" Rørledning			1,800.	„		
e) en Vandkran			1,400.	„		
f) Et Cisternehus			1,881.	25		
g) En Svinefold			1,100.	„		
Ialt			45,142.	91		
I Stedet for tidligere beregnede og bespærede Stoppepladse er udført: ved Funder og Bording 2 Stoppepladser,						
At overføre			45,142.	91	223,934.	49

	Kr. Ø.	Kr. Ø.	Kr. Ø.
Overført . .		45,142. 91	223,934. 49
hver beregnet ifølge Bilag B til Kr. 6000	12,000. „		
ved Herning et større Udhus, hvorfor ifølge Bilag C bliver at tillægge	1,183. „		
Endvidere tilkommer for Forhøjelsen af Cisternehuset ved Herning Remise samt for Fordybningen til Pompen	717. „		
For Flytningen af Omløbsporet fra Ikast til Moselund	500. „		
For 93,6 løb. Fod Spor i Herning Remise à 3.67 .	343. 51		
For Telegrafaffordbindelsen paa Silkeborg Station	190. 70	14,934. 21	
Altsaa besparet . .		30,208. 70	
Til den bespærede Sum bliver at lægge 7 ¹ / ₂ pCt. for Administration		2,265. 65	32,474. 35
Altsaa hele Beløbet for udførte Stationsarbejder . . .			191,460. 14
Ifølge Kontrakten skal leveres for 20,000 Kr. Arbejde ved Stationerne pr. Mil, altsaa for 5,42 Mil			108,400. „
Derefter bliver Tillægsbetalingen			83,060. 14
For Jordarbejde paa Stationerne med deres Indretninger, som naturligvis ikke kunde angives før efter endt Arbejde og Hegnet var sat, tilkommer:			
paa Funder	500 Kub. Fv.		
- Moselund	60 —		
- Bording	750 —		
- Ikast	650 —		
At overføre . .			83,060. 14

	Kr. Ø.	Kr. Ø.	Kr. Ø.
Overført . .			83,060. 14
- Hammerum 1000 —			
- Herning 940 —			
<hr/>			
ialt 3900 Kub. Fv. à 4 1/3 Kr.	16,900. „		
hertil 7 1/2 pCt. for Admini- stration	1,267. 50	18,167. 50	
<hr/>			
Hvorefter Tillægsbetalingen for Stationerne bliver . . .		101,227. 64	
Herpaa modtaget kontant . .		19,524. „	
<hr/>			
Rest . .		81,703. 64	
Desuden for Brolægning af 2 Overkjørsler og sammes Forsyning med Tvangs- skinner	1,200. „		
For 710 løb. Fod Sidespor lagt udover de kontrakt- mæssige 6000 à 3,67 . .	2,605. 70		
For Bygning af 0,32 Vogter- hus udover de i Kontrak- ten bestemte 4 pr. Mil à 2,400 Kr.	768. „		
For Bevogning af Banen under Prøvefarten	378. 75		
<hr/>			
	4,952. 45		
Hertil 7 1/2 pCt. for Admini- stration	371. 43	5,323. 88	
<hr/>			
Rest . .		87,027. 52	

Efter at Indstævnte i sit første Tilsvar havde paastaet sig frifunden for Citantens Tiltale med Tillæg af Sagens Omkostninger og havde opfordret Citanten til at fremlægge specificerede Regninger vedrørende de forskellige Arbejder — idet han bemærkede, at ifølge Post 3 i Kontrakten af 31te Marts 1874 var 3die Juni

det i hvert Fald kun de virkelige havde Merudgifter, som Citanten kunde fordre sig erstattede, og at han maatte formene, at de forskellige Udgifter paa Overslaget vare for højt ansatte og til dels ikke afholdte — lod Citanten optage en Skjønforretning, ifølge hvilken Værdien af de af ham leverede Arbejder og Præstationer vedrørende Stationerne og Stationsindretningerne paa den om-

handlede Bane ansattes til en samlet Sum af 158,600 Kr., hvilken Værdiansættelse de til at skjønne over Værdien af bemeldte Arbejder og Præstationer af Retten udmeldte Mænd erklære at være komne til efter forudgaaet Vedtagelse af, „hvad der i det foreliggende Tilfælde og i Henhold til den oprindelige Kontrakt af 31te Marts

1874 efter vort Skjøn bør henregnes til Arbejder 3die Juni

og Præstationer vedrørende Stationerne og Stationsindretningerne“. Det bemærkes særligt i den fremlagte Skjønforretning, at der ved bemeldte Værdiansættelse er taget alle fornødne Hensyn til samtlige i Citantens Regning af 24 Januar 1878 berørte Arbejder og Præstationer med Undtagelse af: a) Levering og Lægning af 611,6 løb. Fod (paa Regningen er ved en Fejltagelse opført 710 Fod) Sidespor paa Stationerne udover de ved Kontrakten stipulerede 6000 løb. Fod Sidespor, b) Flytningen af Omløbssporet fra Ikast Station til Moselund Station, hvilket Arbejde ikke har kunnet besigtiges og bedømmes, c) Brolægning af 2 Overkjørsler og sammes Forsyning med Tvangsskinner, d) Bygning af 0,32 Vogterhus og e) Banens Bevogtning under Prøvefarten, hvilke sidstnævnte 3 Præstationer ikke i nogen Henseende kunne vedkomme Stationerne og Stationsindretningerne. Med det afgivne Skjøn som Grundlag nedsatte Citanten derefter det paastævnte Beløb til 43,897 Kr. 21 Øre i Henhold til følgende Opgjørelse:

a) Samtlige Arbejder vedrørende Stationerne og Stationsindretningerne ere af Skjønsmændene ansatte til 158,600 Kr. „ Ø.	
b) Da Skjønsmændene Intet have beregnet til Administration og tilfældige Udgifter for 108,400 Kr. af bemeldte Beløb, maa tillægges 7 ¹ / ₂ pCt. heraf	8,130 — „ —
c) Til den af Skjønsmændene satte Sum bør fremdeles lægges for Flytning af Omløbssporet fra Ikast til Moselund	500 — „ —
d) Fremdeles for Brolægning af 2 Overkjørsler og sammes Forsyning med Tvangsskinner	1,200 — „ —
e) For 611,6 Fod Sidespor à 3 Kr. 67 Ø.	2,244 — 46 —
f) For Bygning af 0,32 Vogterhus	768 — „ —
g) Udgifterne ved Prøvefarten	378 — 75 —

Naar fra det herefter udkomne Beløb	171,821 — 21 —
drages Akkordsummen 20,000 Kr. pr. Mil eller	108,400 — „ —
og de kontant modtagne	19,524 — „ —
udkommer det ovennævnte Beløb	43,897 Kr. 21 Ø.

Under den senere Procedure har Citanten imidlertid frafaldet de i nysnævnte Opgjørelse under Litr. e og g omhandlede Krav,

og gaar hans endelige Paastand herefter principaliter ud paa, at Indstævnte tilpligtes at betale ham 41,274 Kr., subsidiært 40474 Kr. (idet nemlig Posten Litr. d nedsættes med 800 Kr.), mere subsidiært 33,144 Kr. (idet Posten Litr. b bortfalder) og mest subsidiært 32,344 Kr. (idet baade Posten Litr. d nedsættes som anført og Posten Litr. b bortfalder). I alle Tilfælde har han derhos paastaaet sig tilkjendt Renter af de nævnte Beløb og Sagens Omkostninger i Overensstemmelse med hans oprindelige Paastand. Indstævnte har ogsaa efter Optagelsen af den ovennævnte Skjønnsforretning principaliter fastholdt sin oprindelige Paastand om fuldständig Frifindelse for Citantens Tiltale med Tillæg af Sagens Omkostninger, men har tillige nedlagt forskellige subsidiære Paastande under Hovedsøgsmaalet og har derhos under et Kontrasøgsmaal paastaaet Hovedcitanten tilpligtet at tilbagebetale ham de ovennævnte som Forskud paa Tillægsbetalingen for Stationerne og Stationsindretningerne alt erlagte 19,524 Kr. samt endvidere at betale ham 6,264 Kr. 56 Øre i Anledning af forskellige af ham afholdte Udgifter, som det efter hans Formening maatte tilkomme Hovedcitanten at udrede. Af det samlede Beløb 25,488 Kr. 56 Øre har han derhos paastaaet sig tilkjendt Renter 5 pCt. p. a. fra Kontraklagens Dato den 8de April f. A. til Betaling sker. Hovedcitanten har derimod paastaaet sig frifunden for Kontracitantens Tiltale, og begge Parter have paastaaet sig Kontrasøgsmaalets Omkostninger tilkjendte. Med Hensyn til Forligsmæglingen i Kontrasøgsmaalet bemærkes, at Hovedcitanten ved en under Sagen fremlagt Fuldmagt af 12te Marts f. A. havde bemyndiget Overretsprokurator J. L. Lassen til „som sin Mandatar at modtage Kontrasøgsmaal i Sagen Wätzold ctr. Møller“ og særlig ogsaa at møde for ham under Forligsmæglingen, at den fremlagte Kontraklage af 8de April f. A. i Henhold til bemeldte Fuldmagt af Kontracitanten er udtaget mod Overretsprokurator Lassen som Mandatarius for Hovedcitanten, at Overretsprokurator Lassen ifølge Paategning paa Klagen har frafaldet Forkyndelse, og at Parterne, hvorved maa antages at menes Kontracitanten og Prokurator Lassen, lode møde under Forligsprøven den 15de April næstefter, hvor Forlig ikke var at opnaa, hvorfor Sagen henvistes til Afgjørelse ved Retten. Som ovenfor anført er den af Kontracitanten under Kontrasøgsmaalet nedlagte Paastand imidlertid ikke rettet mod Prokurator Lassen som Mandatarius for Hovedcitanten, men mod Hovedcitanten personlig, og Prokurator Lassen har i Kontrasøgsmaalet ikke givet Møde som Mandatarius for Hovedcitanten, men som hans Repræsentant. Da den Part, mod hvem Kontrasøgsmaalet er anlagt, saaledes er en Anden end den, der af Kontracitanten var indkaldt til og lod møde under Forligsmæglingen, har Kontracitanten ikke opfyldt Forligslovgivningens Forskrifter, og Kontrasøgsmaalet vil derfor ex officio være at afvise. Derimod vil Hovedsøgsmaalet være at paakjende i

Realiteten. Hvad nu først angaar den af Hovedcitanten uuder Paaberaabelse af Post 3 i Kontrakten af $\frac{31\text{te Marts}}{3\text{die Juni}}$ 1874 paa-

staaede Tillægsbetaling for Stationer og Stationsindretninger — hvortil efter Hovedcitantens Formening foruden det ovenfor under Litr. a nævnte, af Skjønsmændene ansatte Beløb af 158,600 Kr. maa henregnes de under Litr. b og c anførte Beløb af henholdsvis 8,130 Kr. og 500 Kr. med Fradrag af de normerede 108,400 Kr. og de kontant modtagne 19,524 Kr. -- bemærkes foreløbig, at Hovedcitanten ikke har efterkommet Kontracitantens gjentagne Opfordringer om at dokumentere Udgifterne til Stationerne og Stationsindretningerne ved Fremlæggelse af Kvitteringer eller specificerede Regninger fra de forskellige Leverandører og Under-entreprenører, idet han gjør gjældende, at saadant er ham umuligt, „da Dele af Arbejdet med Materialleverancer er bortakkorderet en bloc og andre Materialier ere indkjøbte og anvendte i Forbindelse med andre Arbejder paa Banen, ligesom en Del Arbejder ved Stationerne ere udførte i Dagløn og ikke til at udskille fra saadanne Arbejder, der ere udførte samtidig“. Der maa imidlertid gives Kontracitanten Medhold i, at de saaledes paaberaabte Omstændigheder ikke kunne fritage Hovedcitanten for at bevise, at Akkordsummen er overskredet med det af ham paastaaede Beløb. Da Kontracitanten nu har benægtet, at Udgifterne til Stationerne og Stationsindretningerne have overskredet Akkordsummen 108,400 Kr., bliver det derfor at undersøge, hvorvidt det er lykkedes Hovedcitanten paa anden Maade at godtgjøre, at en saadan Overskridelse, som den af ham paastaaede, har fundet Sted. Til Bevis herfor har Hovedcitanten, forsaavidt angaar de Arbejder og Præstationer, der efter Skjønsmændenes Opfattelse maa betragtes som vedrørende Stationerne og Stationsindretningerne, henvist til den af ham fremlagte Skjønforretning, idet han gjør gjældende, at det ved samme er godtgjort, hvad der maa anses for en rimelig Betaling for disse Arbejder. Han formener derhos, at der til den af Skjønsmændene ansatte Vurderingssum bør lægges de under Litr. b nævnte 8,130 Kr. og de under Litr. c nævnte 500 Kr., idet ogsaa disse Beløb efter Hovedcitantens Formening maa betragtes som Udgifter til Stationer og Stationsindretninger.

Kontracitanten har derimod ikke villet erkjende, at Hovedcitanten ved Skjønnen har godtgjort sin Berettigelse til at kræve Tillægsbetaling i Henhold til Kontraktens Post 3, særlig ikke med det af ham krævede Beløb. Idet han nemlig bestemt fastholder, at Hovedcitantens Ret ifølge bemeldte Post 3 kun gaar ud paa, at det Beløb tilskydes ham, hvormed den virkelige Udgift til Stationerne og Stationsindretningerne har oversteg Akkordsummen, gjør han principaliter gjældende, at Beviset for en saadan Overskridelse overhovedet ikke kan føres ved Skjøn, og at den

foreliggende Skjønnsforretning af 30 September 1878 i hvert Fald Intet beviser, da den kun angiver den Værdi, som de udmeldte Mænd have skjønnnet, at de leverede Arbejder og Præstationer havde paa det nævnte Tidspunkt, hvilken Værdi selvfølgelig kan afvige meget betydeligt fra den Udgift, som Hovedcitanten i Virkeligheden har havt. Selv om det imidlertid kunde antages, at den af Skjønsmændene satte Værdi paa de omhandlede Præstationer svarede til de virkelig dertil medgaaede Udgifter, har Kontracitanten bestridt, at det ved Skjønnnet skulde være godtgjort, at der tilkommer Hovedcitanten nogen Tillægsbetaling, i hvilken Henseende Kontracitanten har gjort gjældende, at flere af de Poster, som af Skjønsmændene ere henregnede til Udgifter ved Stationerne og Stationsindretningerne, efter rigtig Fortolkning af Anlægskontrakten ikke kunde henføres herunder, og at det Beløb, der bliver tilbage, naar disse Poster udgaa af Skjønnets Gjenstand og den af Skjønsmændene ansatte samlede Vurderingssum nedsættes med tilsvarende Beløb, ikke kan antages at overstige de normerede 108,400 Kr. + de alt erlagte 19,524 Kr. Kontracitanten har derhos i hvert Fald forment, at det er ganske uberegtiget, naar Hovedcitanten under Paaberaabelse af Anlægskontraktens Post 3 har, foruden den af Skjønsmændene ansatte Vurderingssum, yderligere forlangt Tillægsbetaling for de under Litr. b og c opførte Poster. Efter Rettens Formening bliver det imidlertid uforødent at afgjøre, hvilke Udgifter der ved Beregningen af den i Kontraktens Post 3 omhandlede Merudgift med Rette kunne henføres under „Udgifter til Stationerne og Stationsindretningerne“, da der maa gives Kontracitanten Medhold i, at der ikke fra den fremlagte Skjønnsforretnings Ansættelse af de Arbejder og Præstationers Værdi, som efter Skjønnets Formening vedrører Stationerne og Stationsindretningerne, med Sikkerhed kan drages nogen Slutning angaaende Størrelsen af de til disse i Virkeligheden medgaaede Udgifter, og Hovedcitanten heller ikke paa anden Maade har godtgjort, hvilken Udgift, der i Virkeligheden er medgaaet til disse Arbejder. Ligesom der nemlig allerede af denne Grund ikke vil kunne tilkjendes Hovedcitanten nogen Tillægsbetaling paa Grundlag af det under Litr. a opførte Beløb, saaledes følger det endvidere af det Ovenanførte, at Hovedcitanten, selv om de under Litr. b og c opførte Poster kunde betragtes som Udgifter vedrørende „Stationerne og Stationsindretningerne“, ogsaa for disse Posters Vedkommende paa Grund af manglende Bevis for Akkordsummens Overskridelse vil være udelukket fra at støtte noget Krav paa Anlægskontraktens Post 3. Forsaavidt Hovedcitanten dernæst særlig med Hensyn til det under Litr. c opførte Beløb endnu har gjort gjældende, at der — endog bortset fra Anlægskontraktens Post 3 — maa tilkomme ham Tillægsbetaling for denne Udgift, bemærkes, at det mellem Parterne er in confesso, at det omhandlede Omløbsspor er bleven

anbragt ved Ikast Station overensstemmende med den oprindelige Plan, men at Kontracitanten, efter at Arbejdet var fuldført, beordrede det flyttet til Moselund; men medens Hovedcitanten paa-
staar, at Kontracitanten, forinden han forlangte Flytningen, spurgte, hvormeget Flytningen vilde koste, fik Prisen opgivet til ca. 500 Kr., samt at han ingen Indvendning gjorde herimod, gaar Kontracitantens Fremstilling ud paa, at Hovedcitantens Formand i Entreprisen lejlighedsvis og ikke samtidig med Ordren talte til ham om Betaling for bemeldte Flytning, og at han da paa Kontracitantens Spørgsmaal om, hvad Bekostningerne ved samme vilde andrage, svarede 200 Kr., samt at Kontracitanten hertil yttrede, at det vilde komme an paa Bestemmelserne i Kontrakten af 3die April 1869, om der herfor kunde tilkomme ham nogen Extrabetaling. Da Hovedcitanten nu ikke mod Kontracitantens Benægtelse har bevist, at der bortset fra Anlægskontraktens Post 3 udtrykkelig er bleven betinget nogen Tillægsbetaling for det omhandlede Arbejde, og da dette ifølge Kontrakten af 3 April 1869 dens § 38, hvis herhenhørende Bestemmelse ifølge Post 7 i Kontrakten af 1874 maa komme til Anvendelse ved Afgjørelsen af det foreliggende Spørgsmaal, er Betingelsen for, at Hovedcitanten kan fordrø Tillægsbetaling for et Arbejde som det omhandlede, vil der heller ikke for dette Arbejde kunne tilkjendes Hovedcitanten nogen Tillægsbetaling. Med Hensyn til den ovenfor under Litr. d nævnte Post stor 1200 Kr. for Brolægning af 2 Overkørsler og sammes Forsyning med Tvangsskinner har Hovedcitanten gjort gjældende, at da det i Kontrakten af 1874 dens Post 2 Litr. c er bestemt, „at Anvendelsen af Tvangsskinner paa Niveauoverkørslerne bortfalder“, og da han maatte gaa ud fra, at det var Meningen med denne Bestemmelse, at Niveauoverkørslerne ikke heller skulde brolægges, eftersom Brolægning af Overkørsler ikke kjendes her tillands, uden hvor Tvangsskinner anbringes, og da det ikke destomindre er bleven ham paalagt at udføre de omhandlede Arbejder, maa disse som Extraarbejder betales udenfor Kontraktsummen. I hvert Fald formener Hovedcitanten, at det er klart, at Kontracitanten maa betale for Anbringelsen af Tvangsskinner, hvortil Udgiften efter Hovedcitantens Anbringende har andraget 400 Kr. Med Hensyn til den under Litr. f nævnte Post 378 Kr. 75 Øre*) for Bygning af 0,32 Vogterhus har Hovedcitanten gjort gjældende, at da det i Kontrakten af 1874 dens Post 2 Litr. g er bestemt, at Antallet af Vogterhuse ikke maa overstige 4 Stkr. pr. Mil, og da Banen er 5,42 Mil lang, var han kontraktmæssig kun forpligtet til at levere 21 — nøjagtig udregnet 21,68 — Vogterhuse. Da der nu er forlangt anbragt 22 Vogterhuse, maa han i hvert Fald være

*) Skal være 768 Kr. • Øre.

berettiget til Extrabetaling for 0,32 Vogterhus. Der maa imidlertid gives Kontracitanten Medhold i, at da Hovedcitanten ikke har betinget sig Extrabetaling for de nævnte under Litr. d og f omhandlede Arbejder, vil der paa Grund af Bestemmelsen i § 38 i Kontrakten af 3 April 1869 sammenholdt med Post 7 i Kontrakten af 1874 ingen Tillægsbetaling kunne tilkjendes Hovedcitanten for de nævnte Arbejder og det bliver saaledes uforment at undersøge, hvilken Betydning der vilde kunne tillægges, hvad Kontracitanten iøvrigt har anført til Støtte for sin Frifindelse for denne Del af Hovedcitantens Tiltale. I Henhold til Foranstaaende vil Kontracitanten under Hovedsøgsmålet i det Hele være at frifinde for Hovedcitantens Tiltale. Hovedsøgsmålets Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves. Statskassens Ret vil være at forbeholde, forsaavidt det maatte findes, at den den 25de Februar 1878 fremlagte saakaldte Gjenpart af Anlægskontrakten af 31 Marts - 3 Juni 1874 burde være skreven paa stemplet Papir. Iøvrigt foreligger Stempelovertrædelse ikke under Sagen.

Nr. 322.

Advokat Halkier

contra

Actur Friederich Gunner Bolgers Jensen

(Defensor Nellemann),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 Novbr. 1882: Arrestanten Actur Friederich Gunner Bolgers Jensen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Engberg og Raasløff, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Actur Friederich Gunner Bolgers Jensen, der er født den 22de December 1857 og tidligere anset bl. A. ved Rettens Domme af 7 Februar 1880 og 10 Septbr. f. A. efter Straffelovens §§ 268 og 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og efter denne Lovs §§ 230, 1ste Led, og 251 med Forbedringshusarbejde i et Aar samt senest ved Dom, afsagt i Rettens 1ste Afdeling for offentlige Politisager den 26de Juli d. A. efter § 1 i Lov af 3 Marts 1860 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 18 Dage, tiltales under nærværende Sag for Tyveri og Bedrageri, og er ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have gjort sig skyldig dels i Bedrageri, idet han i September Maaned d. A. svigagtig har pantsat en til 15 Kr. vurderet Dyne, som af Othilia Hansen var ham overladt til Brug i et af ham dengang beboet Værelse, som han havde lejet ugevis af hende, samt en til 20 Kr. vurderet Frakke, som han havde lejet af Skræder Vilhelm Nielsen, dels i Tyveri, idet han den 23de August d. A. under et Besøg, han aflagde Marie Peteren, Nielsens Hustru, paa dennes Bopæl, har stjaalet en hende tilhørende, til 5 Kr. vurderet Patsh, der laa fremme dersteds, endvidere i 3 forskellige Gange i Dagene fra den 25de—27de September d. A. har frastjaalet Marie Larsen 2 Fag Gardiner, 3 Lagener, 4 Haandklæder og en Serviet, hvilke, til ialt 15 Kr. vurderede Gjenstande beroede i en Kommode, der stod paa et af ham dengang beboet Værelse, som han havde lejet af hende, og endelig i Midten af sidstmeldte Maaned, medens han endnu logerede hos foromtalte Othilia Hansen, i to forskellige Gange har tilvendt sig 2 Cigarrør, det ene med tilhørende Etui samt en Kjæde, hvilke til ialt 3 Kr. vurderede Gjenstande laa i en Skuffe i den ham til Afbenyttelse paa hans Værelse overladte Servante og som han vidste tilhørte hendes Kjæreste, der under sine Besøg hos hende jævnlig benyttede dette Værelse.

I Medfør af Ovenstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 253 og 231, 1ste Led, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Fredagen den 15 December.

Nr. 189.

Advokat Nellemann

contra

Petræa Charlotte Amalie Møller og Ane Marie Olsdatter, Jens Pedersens Hustru (Defensor Halkier,

der tiltales, Førstnævnte for Barnefødsel i Dølgmaal, Sidstnævnte for Delagtighed i denne Forbrydelse.

Antvorskov Birks Extrarets Dom af 30 September 1881: Arrestantinden, Mejerske Petræa Charlotte Amalie Møller af Jernbjærggaard, og Tiltalte, Arbejdsmand Jens Pedersens Hustru, Ane Marie Olsdatter af Jernbjerg Mark, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, den Første i 5 Gange 5 Dage og den Sidste i 2 Gange 5 Dage. Arrestantinden Petræa C. A. Møller bør derhos udrede alle af Sagen tilhørende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Deichmann, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Drechsel, 12 Kr., dog at Tiltalte Ane Marie Olsdatter in solidum med hende tilsvarende $\frac{1}{3}$ Del heraf. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Marts 1882: De Tiltalte Petræa Charlotte Amalie Møller og Arbejdsmand Jens Pedersens Hustru, Ane Marie Olsdatter, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 5 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage. Saa bør de og En for Begge og Begge for En udrede Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer, og i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lehmann og Bloch, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det Forhold, hvori de Tiltalte maa anses at have gjort sig skyldige ifølge de af dem senest afgivne, i den indankede Dom anførte Forklaringer og de øvrige, Højesteret forelagte Oplysninger — deriblandt en af det kongelige Sundhedskollegium den 16de f. M. afgiven Erklæring, hvori blandt Andet udtales, at det paagjældende Barn sandsynligvis har været omtrent fuldbaarent, og at der ikke i de foreliggende Oplysninger findes noget, som fra et lægevidenskabeligt Synspunkt kan støtte Forklaringen om, at Barnet var dødfødt — blive de Tiltalte at dømme efter Straffelovens § 195, sammenholdt for Ane Marie Olsdatters Vedkommende med § 47, 2det Punktum. Straffen vil kunne bestemmes til simpelt Fængsel, for

Petræa Møller i 3 Maaneder og for Olsdatter i 1 Maaned. De ville derhos have at udrede Aktionens Omkostninger efter Overretsdømmens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Petræa Charlotte Amalie Møller og Ane Marie Olsdatter, Jens Pedersens Hustru, bør hensættes i simpelt Fængsel, Førstnævnte i tre Maaneder, Sidstnævnte i en Maaned. Saa udrede de og En for Begge og Begge for En Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bestemte Salarier og i Salarium til Advokaterne Nellemann og Halkier for Højesteret 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Antvorskov Birks Extraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte Petræa Charlotte Amalie Møller og Arbejdsmand Jens Pedersens Hustru, Ane Marie Olsdatter aktionerede for respektive Barnefødsel i Dølgemaal og Meddelagtighed i denne Forbrydelse. Ifølge de af de Tiltalte tildels efter den indankede Doms Afsigelse afgivne Forklaringer, der ikke findes at kunne forkastes, ere Sagens Omstændigheder følgende: Efter at Tiltalte Møller i November 1880 havde plejet legemlig Omgang med Avlsforvalteren paa Jernbjærggaard, hvor Tiltalte var Mejerske, mærkede hun i December, at hendes Menstruation udeblev. Da hun frygtede for at være bleven frugtsommelig, henvendte hun sig i Januar 1881 til en senere afdød Distriktslæge i Slagelse, som paa hendes Anmodning undersøgte hende, men sagde, at hun ikke var frugtsommelig. Da hendes Menstruation ikke kom i Orden og hun blev førere, tog hun i Marts til Kjøbenhavn og lod sig undersøge af en derværende Jordemoder, som imidlertid ligeledes erklærede hende for ikke at være besvangret.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 19 Januar 1882.
Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesterets-tidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1882—83.

Nr. 46.

Fredagen den 15 December.

Nr. 189.

Advokat Nellemann

contra

Petræa Charlotte Amalie Møller og Ane Marie Olsdatter, Jens Pedersens Hustru (Defensor Halkier).

Hun omtalte ikke for Andre, at hun var frugtsommelig, og Forvalteren, der i April spurgte hende, om han havde gjort hende ulykkelig, svarede hun ubestemt. I Slutningen af samme Maa-
ned begyndte hun imidlertid at mærke Bevægelser af Fostret, og mærkede hun dem jævnlig, indtil nogle faa Dage forinden hun fødte. En Dag i Begyndelsen af Juni, da hun var ene med Medtaltale Olsdatter, beklagede hun sig over, at hun var ulykkelig, og fortalte hende, at hun var besvangret, uden at der dog skete nogen Aftale mellem dem om, at Medtaltale skulde hjælpe hende under hendes Barselfærd, naar denne indtraf. Da Tiltalte den 21de Juni 1881 om Formiddagen løftede en Drittel Smør fra en Hylde ned paa Gulvet, fik hun Smerter i Maven og det ene Ben, samt mærkede, at hun blev vaad indvendig paa sine Klæder, og skjændt hun ikke havde ventet sin Nedkomst saa tidlig — hvorfor hun heller ikke havde lavet Børnetøj og egentlig ikke taget nogen Bestemmelse om, hvorledes hun vilde forholde sig, naar Fødslen nærmede sig, kun at hun af og til havde tænkt paa, at hun vilde se at faa Penge til at rejse til Kjøbenhavn for der at gjøre Barsel — formodede hun nu, at hun skulde føde, og skyndte sig derfor op paa sit Kammer, der var paa Loftet. Da hun for at komme til samme gik over Gaarden, vare Mejeripigerne ved at komme hjem fra Marken, hvor de havde malket, og var Vognen med dem ifærd med at kjøre ind gennem Porten. Hun vilde imidlertid ikke kalde Pigerne til Hjælp, da hun skammede sig over at skulle gjøre Barsel. Af samme Grund

tog hun Nøglen af Døren, da hun gik ind i sit Kammer, for at Ingen skulde komme og overraske hende, og lagde den under Maatten udenfor Døren. Da hun følte Fødselssmerter, gik hun strax tilsengs. Et Kvarterstid efter Pigerne's Hjemkomst fra Marken, kaldte Medtaltale fra Loftstrappen paa Tiltalte, at hun skulde komme ned til Kjerning, og da hun ikke kom, gik Medtaltale en halv Time senere op til hendes Kammerdør og bankede paa, og da hun fik til Svar, at hun kunde komme ind, aabnede hun Døren med Nøglen, som hun vidste, at Tiltalte plejede at gjemme under Dørmaatten. Da Medtaltale kom ind i Kammeret, klagede Tiltalte over sit Ben, men hun saa strax, at Tiltalte laa og var nær ved at føde, og hun hjalp hende derfor tilrette, og blev Tiltalte glad over, at Nogen kom hende til Hjælp, da hun følte store Smarter. Medtaltale havde ikke været mere end 5 Minutter i Kammeret, førend Tiltalte, der laa paa Ryggen og havde sine Arme om Medtaltales Hals, nedkom med et Pigebarn. Tiltalte, der laa med Hovedet tilbage, saa ikke Barnet og hun mærkede ikke, at der var Liv i det. Medtaltale tog strax Barnet op fra Sengen og undersøgte det, men fandt ikke ringeste Spor af Liv hos det. Dette meddelte hun Tiltalte, hvorhos hun yttrede til denne, at det ikke var nødvendigt at hente Jordemoder eller Læge, da Barnet var dødfødt og Tiltalte var rask. Barnet forekom Medtaltale fuldbaaret, skjøndt det var meget mindre end de Børn, hun selv havde født, og det var, som hun har udtrykt sig, „sjattet“. Efter at Medtaltale havde overskaaret Navlestrengen paa Barnet, underbandt hun den, idet hun ikke tænkte paa, at det var unødvendigt, da Barnet var dødt. Tiltalte bad Medtaltale tie med, at hun havde født og anmodede hende om at sørge for, at Barnet blev begravet paa Kirkegaarden. Medtaltale indsvøbte derfor Barneliget i noget Gardintøj og tog det, efter at hun om Eftermiddagen havde nedgravet Efterbyrden i Haven, med sig om Aftenen, da hun forlod Gaarden, til sit Hjem i Nærheden, hvor det forblev til den 25de Juni, da hun efter at have lagt det i en Trækasse, begravede det paa Kirkegaarden ved Slagelse. Nogen Tid efter sin Nedkomst forærede Tiltalte Medtaltale et uldent Tørklæde med Yttring om, at hun jo stod i Gjæld til hende. Liget blev fundet paa Kirkegaarden den 11te August og synet dersteds den følgende Dag af vedkommende Distriktslæge, hvis Erklæring gaar ud paa, at Liget dengang var i en af fremskreden Forraadnelse aldeles opløst Tilstand og fuldt af Larver, som havde fortæret hele Ansigtet, ligesom Ben og Knogler vare faldne fra hinanden, saa at det end ikke var muligt at angive Ligets Længdemaal og Vægt m. m., men Lægen har desuagtet anset det utvivlsomt, at Barnet har været fuldbaaret. Han har derhos udtalt, at det ikke kunde afgjøres, om Barnet har været født levende. Medens det nu efter det saaledes Foreliggende maa anses godtgjort, at Tiltalte, dengang hun gik op paa sit

Kammer og tog Nøglen af Døren, har havt til Hensigt at føde hemmeligt, findes der dog ikke in casu at være foregaaet en Barnefødsel i Dølgemaal, idet Medtaltale, der i sit Ægteskab har havt 10 Børn, kom tilstede, forinden Fødslen foregik og ydede Tiltalte fornøden Assistance under Nedkomsten, uden at der er oplyst nogen Omstændighed, der kunde lede til at antage, at Medtaltale dengang havde til Hensigt at hjælpe Tiltalte med at holde den foregaaede Fødsel hemmelig. Da der imidlertid, bortset fra de Tiltaltes egne Forklaringer om, at de intet Livstegn ville have bemærket hos Barnet efter Fødselen, Intet er oplyst til Støtte for, at Barnet, hos hvilket Tiltalte vil have mærket Bevægelse indtil faa Dage før sin Nedkomst, skulde være dødt forinden Fødselen, findes Tiltalte at have paadraget sig Ansvar ved, da Barnet intet Livstegn viste, ikke at have tilkaldt ordentlig sagkyndig Hjælp, for at der ved Anvendelsen af hensigtsmæssige Midler kunde have været gjort Forsøg paa at fremkalde Livet hos Barnet, ligesom de heller ikke selv foretog noget Forsøg i saa Henseende. De Tiltalte, der ere fødte henholdsvis 11te September 1859 og 10de Oktober 1834 og som ikke forhen ere tiltalte eller straffede, ville herefter være at anse: Tiltalte Møller efter Straffelovens § 194, sammenholdt med § 46 og § 195 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og Medtaltale Olsdatter efter Straffelovens § 195, sammenholdt med § 47, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, medens de ved Birkethingsdommen ere ansete, Tiltalte Møller efter Straffelovens § 194 og Tiltalte Olsdatter efter samme §, cfr. § 55, med lige Straffe.

Nr. 310.

Advokat Nellemann

contra

Niels Peder Hansen (Defensor Klubien),

der tiltales for Vold.

Bregentved-Gisselfeld Birks Extrarets Dom af 19 August 1882: Arrestanten Niels Peder Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salærer til de beskikkede Sagførere, Prokuratorerne Thomsen og Freuchen, 15 Kr. til hver, samt Diæter til Førstnævnte efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse. I Godtgjørelse for Svie og Smerte udreder han til Tjenestekarl Anders Pedersen af Holmegaard

10 Kr. Erstatningen at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at fuldbyrdes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Septbr. 1882: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at den Anders Pedersen ved samme tilkjendte Godtgjørelse af 10 Kr. bortfalder. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretsprokuratorerne Jacobsen og P. A. Petersen, bør Arrestanten Niels Peder Hansen betale 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Bregentved-Gisselfeld Birks Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Arrestanten Niels Peder Hansen tiltales for Vold, er det ved Arrestantens egen, ved det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forseelser: Da Arrestanten, der tjente paa Holmegaard, var vred paa den sammesteds tjenende Anders Pedersen, fordi denne tidligere efter Arrestantens Formening havde fornærmet ham, havde han besluttet, naar Lejlighed dertil gaves, at give Anders Pedersen nogle Prygl, og da han derfor den 25de Juni d. A. traf Anders Pedersen udenfor Gaardens Port, overfaldt han ham og slog ham et Slag i Ansigtet, saa at Anders Pedersen faldt til Jorden, men dog strax efter rejste sig igjen. Slaget, der, efter hvad Arrestanten har paastaaet, var tilføjet alene med hans knyttede Haand, foraarsagede to Saar i Tindingen, hvoraf Blodet flød meget stærkt ud, og ved Faldet forstuede Anders Pedersen sin ene Haand. Ifølge den af vedkommende Fysikus den 28de Juni d. A. afgivne Erklæring led fornævnte Anders Pedersen da af en Svulst af Tommelfingeren og Pegefingeren paa venstre Haand paa det Sted, hvor Fingrene slutte an til Haanden, hvorhos han led af et Par smaa Saar i venstre Tinding, der fandtes dækkede af Skorper, samt af nogen Svulst omkring disse Saar, og ifølge Lægeerklæringen antoges det, at der sandsynligvis vilde hengaa

nogle Dage, inden Brugen af Haanden blev som sædvanlig. Den 6te Juli d. A. var Anders Pedersen efter den af ham da afgivne Forklaring kommen sig efter Slaget med Undtagelse af, at han endnu havde nogen Æmhed i Tommelfingeren, saa at han ikke kunde bruge den uden Smerte. — Den 18de Juni d. A. ved en Skovfest slog Arrestanten Tjenestekarl Jens Andresen med knyttet Haand i Ansigtet, saa at Blodet flød ned ad Ansigtet og at Sidstnævnte endnu den 6te Juli d. A. havde et Mærke deraf af ca. 2 Liniers Længde i Panden over Næsen, medens han forøvrigt ingen Ulemper havde af Slaget. Arrestanten har som Grund til, at han slog Jens Andresen, angivet, at, denne, der var fuld, blev ved at holde ham i Kraven paa Frakken, saaledes at Arrestanten ikke kunde komme fra ham uden at faa sine Klæder revne itu. For det af Arrestanten saaledes udviste Forhold er han, der er født den 14de Februar 1863, og som ifølge Tybjerg Herreds Extraretsdom af 11 Marts 1879 i Medfør af Straffelovens § 228, jfr. §§ 57, 62, 37, 21 og 29, har været anset med 25 Rottingslag, ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 203, og findes Straffen passende fastsat til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. — — — Derimod vil det ikke, saaledes som sket er ved Underrettsdommen, kunne paalægges Arrestanten at udrede 10 Kr. til Anders Pedersen i Godtgjørelse for Svie og Smerter, eftersom der ikke af Sidstnævnte er nedlagt Paastand paa saadan Godtgjørelse og Underrettsdommen vil derfor forsaavidt være at forandre, medens den iøvrigt vil være at stadfæste.

Nr. 312. Højesteretsagfører Hansen

contra

Jens Peter Jacobsen (Defensor Nellemann),

der tiltales for Tyveri, Betleri, Overtrædelse af Polititilhold samt Vold og Fornærmelser mod Politiet.

Kriminal- og Politirettens Dom af 31 Oktbr. 1882: Arrestanterne Jones Vilhelm Appelbye, Jens Peter Jacobsen, Peter Oluf Wittboldt og Peter Emil Juul, kaldet Pedersen, bør straffes, de 3 Førstnævnte med Forbedringshusarbejde, Appelbye i 2 Aar, Jacobsen i 3 Aar, Wittboldt i 18 Maaneder, Juul med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Juel og Salomonsen, 20 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Jacobsen med $\frac{2}{9}$ og af Arrestanten Appelbye med $\frac{7}{9}$, dog at deraf in

solidum med ham udredes $\frac{1}{7}$ af Arrestanterne Juul og Jacobsen, En for Begge og Begge for En, $\frac{1}{7}$ af Juul alene og $\frac{2}{7}$ af Arrestanten Wittboldt. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Jens Peter Jacobsens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Peter Juul — — — Jones Appelbye — — — Jens Peter Jacobsen, der er født den 16de Marts 1850 og senest er anset ved Rettens Dom af 16 November 1880 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet Tyveri og efter § 1, jfr. § 5 i Lov om Straf for Løsgængeri m. m. af 3 Marts 1860 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, samt Peter Wittboldt — — — tiltales under nærværende Sag — — — Jacobsen for Tyveri, Betleri og Overtrædelse af Polititilhold samt Vold og Fornærmelser mod Politiet, og ere ved deres egne Tilstaaelser, der i alt Væsentligt stemme med det iøvrigt Oplyste, overbeviste at have gjort sig skyldig i følgende Forhold: — — — Den 24de August d. A. stjal Arrestanterne Juul, Appelby og Jacobsen i Forening et til 6 Kr. vurderet Par Støvler, der tilhørte Skomager Ole Peter Olsen og vare ophængte som Skilt udenfor dennes Butik. — — — Endelig har Arrestanten Jacobsen dels overtraadt et ham den 19de Juni d. A. til Kjøbenhavns Politiprotokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetruksel givet Tilhold, ved den 25de s. M. efter endt Udgangstilladelse i den Hensigt at undrage sig Fattigvæsenets Forsorg at udeblive fra Ladegaarden, hvor han var indlagt, indtil han blev anholdt i Anledning af nærværende Sag, dels den 27de August d. A. gjort sig skyldig i Betleri, dels da han paa sidstnævnte Dag blev anholdt som Betler af Politibetjent Nr. 149, Christiansen, der var iført Uniform, sat sig til Modværge mod denne, grebet ham i Brystet og brugt forskellige Skjældsord imod ham. Som Følge af Foranstaaende ville Arrestanterne være at anse — — — Jacobsen efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, efter samme Lovs §§ 100 og 101 samt efter § 1, jfr. § 5, i fornævnte Lov af 3 Marts 1860,

øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i denne Forbrydelse under følgende nærmere Omstændigheder: Da Væver Rasmus Peter Rasmussen af Render Mark den 21de Juni d. A. om Aftenen kort efter Solnedgang paa Hjemvejen fra Brændekilde Mølle passerede forbi Tiltalte, som stod paa Gaden i Brændekilde og talte med en Fremmed, der søgte Arbejde hos ham, gik Tiltalte, der var fornærmet paa Rasmussen, fordi denne nogle Dage forinden, da Tiltalte traf ham paa Hjemvejen fra Odense og tilbød ham at kjøre med sig, havde afslaaet dette Tilbud, hen til Rasmussen og slog Hatten af Hovedet paa ham, og da Rasmussen, der efter at have taget Hatten op var gaaet tilbage til Brændekilde Mølle sammen med Møllersvend Nicolai Pedersen, der netop kom ridende forbi, kort efter atter havde begivet sig paa Vejen til sit Hjem, ledsaget af bemeldte Nicolai Pedersen, og paany havde truffet Tiltalte og den fremmede Person, omtrent paa samme Sted, hvor han tidligere traf dem, fulgte Tiltalte, der nu havde en Gjerdestav, som han havde skaffet sig et Sted undervejs, i Haanden, og den fremmede Person bagefter Rasmussen og hans Ledsager, og efter at de havde gaaet saaledes i nogen Tid og Tiltalte af og til havde puffet til Rasmussen med Staven, samt bl. A. bemærket til ham, at dersom de havde været ene, skulde han nok have ramt ham, gav Tiltalte pludselig Rasmussen, uden at denne gav ham nogensomhelst Anledning dertil, med Gjerdestaven et Slag paa den højre Side af Hovedet, saa at Rasmussen segnede omkuld. Han rejste sig dog strax efter igjen, men blødte temmelig stærkt og blev af Nicolai Pedersen fulgt ind til Hjulmand Rasmus Pedersen paa Render Mark. Tiltalte forsøgte nu ogsaa paa at komme derind, og da Døren var bleven afaaset, bankede han paa Vinduerne og slog derved en Rude itu, men da der kort efter kom flere Folk tilstede, der bebrejdede ham hans Forhold, kastede han Gjerdestaven fra sig og gik hjem. Ved det Rasmussen af Tiltalte bragte Slag tilføjedes der Førstnævnte ifølge den af Distriktslægen Dagen efter det Passerede afgivne Erklæring en Kontusion af højre Øje, idet det Øverste af Koncha var kløvet i en Tommes Længde, og en tverløben Hudrift i den tilsvarende Del af den behaarede Part af Hovedhuden; nogen Blødning var tilstede og Søvnen forstyrret af Øresusen. Endnu 8 Dage efter Overfaldet led Rasmussen af Øresusen, medens Saaret paa Øret da for det Meste var lægt. Tiltalte var ved den paagældende Lejlighed noget beskjenket, men ikke i en saadan Grad, at det kunde have Indflydelse paa hans Tilregnelighed. For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold maa det billiges, at han, der er født den 7de December 1852 og ikke tidligere er funden tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 203 med en Straf, der passende findes at være bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 323. Højesteretssagfører Hansen

contra

Karen Marie Christiane Poulsen, Jensens forladte Hustru
(Defensor Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 31 Oktober 1882: Arrestantinden Karen Marie Christiane Poulsen, Jensens Hustru, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Maag og Tvermoes, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestantinden Karen M. C. Poulsen, Jensens Hustru, der er født den 21de Juni 1835 og senest anset ved Rettens Dom af 24 Septbr. f. A. efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, under nærværende, imod hende for Tyveri anlagte Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist at have en Dag i Juli Maaned d. A., da hun i Ærinde for sin Husbonds Datter Anna Nielsen og med de hende i den Anledning af denne betroede Nøgler havde lukket sig ind paa et aftaaset Pulterkammer, stjaalet en hersteds beroende til 2 Kr. vurderet Chemise, der tilhørte bemeldte Datter af hendes Husbond, saa vil hun være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Mandagen den 18 December.

Nr. 314.

Etatsraad Buntzen

contra

Jacob Christian Kjær (Defensor Halkier),

de tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 182.

Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 11 September 1882: Tiltalte Jacob Christian Kjær bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage; saa udreder han og alle Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Winge, 10 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Lund, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 Oktbr. 1882: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 5 Dage. I Salær til Aktor og Detensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Kancelliraad Møller, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Jacob Christian Kjær for Overtrædelse af Straffelovens § 182. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han — der af sin Fader er antagen til for en aarlig Løn af 300 Kr. foruden fri Station at forestaa Driften af den Faderen tilhørende Gjæstgivergaard „Jylland“ i Aarhus — har, da et Fruentimmer, ledsaget af en Mandsperson, den 29de Juli d. A. sent paa Aftenen indfandt sig i den nævnte Gjæstgivergaard og spurgte, om hun kunde faa et Værelse, anvist dem et saadant med to opredte Senge samt efter Bestilling bragt dem nogle Forfriskninger og, efter at have modtaget i Betaling for Nattelogi 2 Kr. og for Fortæringen omtrent 60 Øre, tilstedet dem at tilbringe Natten sammen i det paagjældende Værelse, skjændt han havde en Formodning om, at de havde

lejet Værelset for at benytte det til deri at øve Utugt, hvilket de ogsaa gjorde, samt at Tiltalte den paafølgende Aften, da det samme Fruentimmer omtrent ved Midnatstid indfandt sig paany i Gjæstgivergaarden i Følge med en anden Mandsperson, og idet hun bankede paa den afaasede Indgangsdør, spurgte, om hun kunde faa det samme Værelse som den forrige Nat, atter har for en Betaling af 2 Kr. overladt hende et Værelse med to opredte Senge, hvorpaa de Paagjældende tilbragte en Del af Natten sammen i Værelset og plejede legemlig Omgang sammesteds, hvilket Tiltalte, efter hvad han har vedgaaet, godt kunde indse at have været hendes Hensigt med at leje Værelset. Tiltalte har derhos tilstaaet, at han endvidere enkelte Gange i afvigte Sommer efter Polititid har udlejet et Værelse til ham ubekjendte Personer af forskjelligt Kjøen, der havde ringet paa Dørklokken og forlangt at komme ind, og hvem han derpaa paa Forlangende har bragt Drikkevarer paa Værelset, samt at han, efter samtlige dermed forbundne Omstændigheder, har antaget, at Øjemedet med deres Komme til og Ophold paa Gjæstgivergaarden, var at faa Lejlighed til Samleje med hinanden, hvorfor han ogsaa i Almindelighed har ladet dem vide, at de kunde forlade Gaarden gennem dennes Port, der stod aaben. Ligesom det nu ikke vil kunne disculperes Tiltalte at han i det paagjældende Tilfælde ikke vil have taget højere Betaling for Logis og de leverede Spise- og Drikkevarer end den sædvanlige Pris, samt at han ikke selv vil have haft nogen direkte Fordel af Værelsernes Udlejning, idet han vil have ladet Betalingen hel og holden indgaa i hans Forældres Kasse, der var i hans Værge og undergivet hans Bestyrelse, saaledes findes der ejheller at kunne lægges nogen Vægt paa den Omstændighed, at det ikke var hans egen, men derimod hans Forældres Bolig, til hvilken han i det ommeldte Øjemed har givet de paagjældende Personer Adgang, idet det maa antages at have været overladt til ham som Bestyrer af Gjæstgiveriet at disponere over Gjæsteværelserne i dette, medens hans Fader, ialfald i de heromhandlede Tilfælde, maa antages at have været uvidende om, til hvem og i hvilket Øjemed Værelserne vare udlejede. For sit ovenomhandlede Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1860 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 182, 2det Led, men Straffen, der er fastsat til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Art af Fængsel i 5 Dage, og med denne Nedsættelse i Straffetiden vil bemeldte Dom — — — saaledes være at stadfæste.

Torsdagen den 21 December.

Nr. 38. **Hans Jørgen Hansens Enke** (Grüner)

contra

Sagfører **Rosengaard** som Mandatarius for Handelskommis-
sionær Peder Jensen (Hansen)

ang. Udslettelse af Protokollata i Skjøde- og Pantebogen.

Gjording-Malt Herreders Gjæsterets Dom af 10 Maj 1878: Forsaavidt angaar den af Citanten, Sagfører Rosengaard i Kolding som Mandatarius for Ejendomshandler Peter Jensen sammesteds paastaaede Annullation og Underkjendelse af den af Indstævnte, Hans Jørgen Hansens Enke, Else Kirstine Hansen i Eskelund for vedkommende Auktionsdirektør fremsatte Protest imod, at der meddeles bemeldte Peter Jensen eller Andre Auktionsskjøde paa Gaarden Matr. Nr. 8 og 1 c i Asbo, Bække Sogn, afvises Sagen. Indstævnte bør inden 14 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under en Mulkt af 2 Kr. til Ribe Amtsfattigkasse for hver Dag, han oversidder denne Frist, paa egen Bekostning foranledige de ovenomhandlede ifølge hendes Begjæring af 2den December 1875 den 7de s. M. thinglæste Protokollata paa nysnævnte Gaard, betreffende hendes Fordring paa Medejendomsret til denne, i behørig tilbagekaldt eller kvitteret Stand udslettede af Skjøde- og Pantebogen; men iøvrigt bør hun for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Indstævntes beskikkede Sagfører, Prokurator Bøggild tillægges i Salær 30 Kr., som udredes af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Febr. 1881: Gjæsteretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Salæret til den for Kontracitantinden Hans Jørgen Hansens Enke, Else Kirstine Hansen, i 1ste Instants beskikkede Sagfører, Prokurator Bøggild i Ribe, bestemmes til 50 Kr. Processens Omkostninger for Overretten ophæves, og der tillægges den for Kontracitantinden for Overretten beskikkede Sagfører, Justitsraad Neckelmann, i Salær 80 Kr. og den til Optagelsen af nogle Tingsvidner, medens Sagen har henstaaet for Overretten, for Kontracitantinden beskikkede Sagfører Smith i Holsted, i Salær 25 Kr., hvilke Salærer udredes af det Offentlige. Det Idømte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at det efter Proceduren for Højesteret ikke bliver at undersøge, om Sagen, forsaavidt angaar den af

Contracitanten paastaaede Annullation af Hovedcitantindens for Auktionsdirektøren fremsatte Protest mod Auktionsskjødes Meddelelse, ved Underrettsdommen rettelig er bleven afvist, vil den indankede Dom i Henhold til de deri anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at erindre, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, og navnlig ikke give tilstrækkelig Føje til at statuere, at Contracitanten har lidt noget Tab som Følge af de omhandlede Thinglæsninger, være at stadfæste, saaledes at Fristen for disses Udsløttelse bestemmes til 4 Uger efter Højesteretsdommens Forkyndelse. Processens Omkostninger for Højesteret ville være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen bestemmes til 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses lyde saaledes: Ved en den 3die April 1875 efter Begjæring af Skifteretten i Gjørding-Malt Herreder, der behandlede Dødsboet efter Gaardmand Jens Lauridsen, afholdt Auktion blev Gaardejer Mads Peter Buhl, da af Eskelund, Højstbydende paa den Boet tilhørende Ejendom Matr. Nr. 8 og 1 c i Asbo under Andst og Slaugs Herreders Jurisdiktion med 30,300 Kr., paa hvilket Bud der blev givet Hammer-slag, hvorefter M. P. Buhl fremstillede Contracitantinden Hans Jørgen Hansens Enke, Else Kirstine Hansen i Eskelund, der, som det tilførtes Protokollen, i Et og Alt indestod som Selvskyldnerkautionist for Konditionernes Opfyldelse, og ved en derefter den 8de s. M. afholdt Skiftesamling i Boet, ved hvilken Contracitantinden, der var Arving i Boet, mødte ved sin Lavværge, bemeldte Buhl, blev det anførte Auktionsbud approberet, efter at Buhl til Protokollen havde erklæret, at han og Contracitantinden havde til Hensigt i Forening at beholde den ommeldte Ejendom for det skete højeste Bud. Ved en den 19de Oktober 1875 udstedt Transport har Buhl derpaa overdraget den af ham ved det ommeldte Auktionsbud erhvervede Ret til at erholde Auktionsskjøde paa den nævnte Ejendom til Ejendomshandler P. Jensen af Kolding, der paa sin Side forpligtede sig til at opfylde Auktionskonditionerne; men efter at denne Transport var bleven thinglæst den 9de Novbr. s. A., har Contracitantinden under 7de Decbr. næstefter ligeledes ladet thinglæse og protokollere paa den paa-gjældende Ejendoms Folio i Skjøde- og Pantebogen dels en Ud-

skrift af, hvad der var passeret ved den ovennævnte Skiftesamling i Jens Lauridsens Dødsbo, med en paategnet Begjæring om, at Thinglæsningen maatte ske til Oplysning om, at Kontracitantinden var Medejer med Buhl i Ejendommen, dels en Tilkjendegivelse til Auktionsdirektøren i Andst og Slaugs Herreder fra Kontracitantinden om, at hun ikke anerkjendte Lovligheden af det af Buhl iværksatte Salg af Gaarden til P. Jensen, og derhos protesterede imod, at der meddeltes P. Jensen eller nogen Anden Auktionsskjøde paa Gaarden, forinden hendes skriftlige Samtykke dertil var meddelt, og paa Grund af de af Kontracitantinden saaledes iværksatte Thinglæsninger maa det antages, at Auktionsdirektøren i Andst og Slaugs Herreder har vægret sig ved at udstede Auktionsskjøde til P. Jensen, uagtet Auktionskonditionerne, efter hvad der maa antages, iøvrigt ere opfyldte fra hendes Side.

Under nærværende Sag har nu Hovedcitanten, Sagfører Rosengaard i Kolding, som Mandatarius for bemeldte Ejendoms-handler P. Jensen, i 1ste Instants ved Gjæsteretten sagsøgt Kontracitantinden til dels at høre hendes ovennævnte Prætensioner paa Medeiejendomsret til Gaarden Matr. Nr. 8 og 1 c i Asbo og hendes Protest imod, at der meddeles P. Jensen eller Andre Auktionsskjøde paa samme annullerede, dels under Dagmulkt af foranledige de ommeldte af hende thinglæste Protokollata paa Ejendommen udslettede af Skjøde- og Pantebogen, dels endelig at betale Hovedcitanten en Erstatning af 5000 Kr. eller efter uvillige Mænds Skjøn tilligemed Renter af Erstatningsbeløbet, og da Sagen, forsaavidt den førstanførte Paastand angaar, ved Gjæsteretsdommen er afvist, medens Kontracitantinden derimod er tilpligtet inden 14 Dage efter bemeldte Doms lovlige Forkyndelse under en Mulkt af 2 Kr. til Ribe Amtsfattigkasse for hver Dag, hun oversidder denne Frist, paa egen Bekostning at foranledige de ommeldte ifølge hendes Begjæring thinglæste Protokollata paa Gaarden Matr. Nr. 8 og 1 c i Asbo i behørig tilbagekaldt eller kvitteret Stand udslettede af Skjøde- og Pantebogen, hvorhos hun iøvrigt, navnlig forsaavidt angaar den af Hovedcitanten paastaede Erstatning, er frifunden for hans Tiltale, er Sagen nu af begge Parter indanket for Overretten, hvor Hovedcitanten har gjentaget sin i 1ste Instants nedlagte Erstatningspaastand og iøvrigt paastaet Gjæsteretsdommen stadfæstet, medens derimod Kontracitantinden, der maa anses ligesom Hovedcitanten at akkviescere ved den stedfundne partielle Afvisning af Sagen fra Gjæsteretten, iøvrigt ligesom i 1ste Instants procederer til fuldstændig Frifindelse for Hovedcitantens Tiltale.

Forsaavidt Kontracitantinden har gjort gjældende, at Spørgsmaalet om hendes formentlige Medeiejendomsret til den omhandlede Gaard i Asbo ikke skal kunne paakjendes under nærværende Sag, og at hendes Frifindelse allerede maa være en Følge heraf, kan

der ikke heri gives hende Medhold, idet det maa paahvile hende at føre Bevis for, at hun har været berettiget til at lade de ovennævnte Thinglæsninger foretage, hvorved hun har lagt P. Jensen Hindringer i Vejen for at kunne disponere over den paa-gjældende Gaard, der faktisk er i hans Besiddelse, og da hun til Støtte for sin ommeldte Fremgangsmaade har paaberaabt sig Med-ejendomsret til Gaarden, maa Sagens Udfald bero paa, hvorvidt hun kan anses at have tilvejebragt Bevis for sit Anbringende i saa Henseende.

Kontracitantinden har nu vel anbragt, at det egentlig var paa hendes Vegne, at Buhl blev Højstbydende paa Gaarden ved den 3die April 1875 afholdte Auktion, og at det ialfald fremgaar af den Bemærkning, Buhl, som ovenanført, lod tilføre Skifteprotokollen i Skiftesamlingen den 8de April, at der dengang bestod et Interessentskabsforhold mellem hende og ham med Hensyn til Gaarden, saa at den i Mødet givne Approbation paa Auktionsbudet maa anses givet dem Begge i Forening, ligesom de ogsaa efter hendes Anbringende senere i Forening have besiddet Gaarden. Af den fremlagte Udskrift af det ved Auktionen Passerede fremgaar det imidlertid, at Hammerslaget blev givet M. P. Buhl alene og i hans eget Navn, medens Kontracitantinden, der var personlig tilstede og underskrev i Auktionsprotokollen, kun som Selvskyldnerkautionist indestod for Buhls Bud, og vel havde Buhl, som ovenanført, i det Skiftemøde, hvori Approbation paa Auktionsbudet meddeltes, forinden erklæret, at han og Kontracitantinden havde til Hensigt i Forening at beholde Ejendommen; men der findes dog ikke at være tilstrækkelig Føje til heraf at udlede, at Ejendommen skulde anses solgt til dem Begge i Forening, saaledes at navnlig den af Buhl alene ved Hammerslaget erhvervede Ret ved Approbationen overførtes paa Kontracitantinden og Buhl i Forening, og der er navnlig ingen Anledning til at betragte den givne Approbation paa Salget som betinget af, at det antydede Fællesskab bragtes til Existents og at Kontracitantinden i Stedet for Selvskyldnerkautionist blev Medejer af Ejendommen. Efter hvad Buhl, der for Gjæsteretten er optraadt som accessorisk Intervenient til Fordel for Hovedcitanten, har anbragt, var det iøvrigt, da han ved Auktionen blev Højstbydende, hans Hensigt som daværende Lavværge for Kontracitantinden og Bestyrer af hendes Formue at anbringe en Del af denne i Ejendommen, uden at dog nærmere Aftale i saa Henseende havde fundet Sted imellem dem, og efter hvad der er oplyst under Sagen, er der endog Føje til at antage, at saavel Buhl som Kontracitantinden til en Tid have betragtet Ejendommen som tilhørende dem Begge i Forening, og at de Begge have bidraget til de med Ejendommen forbundne Udgifter, idet dog Buhl selvstændig bestyrede den, og det er navnlig oplyst, at Buhl saavel ved en i Maj 1875 afholdt Taxation af Gaardens Bygninger i Anledning

af dens Indtegning i Landbygningernes almindelige Brandforsikring som under nogle omtrent samtidig dermed stedfundne Forhandlinger om Optagelsen af et Laan i Ejendommen i den vest- og sønderjydske Kreditforening, har opgivet sig selv i Forening med Kontracitantinden som Ejere af Ejendommen; men ligesom det maa anses in confesso, at der ingensinde er truffet nogen nærmere mundtlig eller skriftlig Overenskomst mellem dem om et saadant Interessentskab eller Sameje, saaledes har en paa Kontracitantindens Vegne optrædende Sagfører i en under Sagen fremlagt Skrivelse af 22 September 1875, der bl. A. gik ud paa at tilbagekalde den Fuldmagt, Buhl hidtil havde havt til at bestyre hendes Formue, udtrykkelig tilkjendegivet ham, at hun ikke ønskede noget Interessentskab. Efter hvad der saaledes foreligger, kan Kontracitantinden ikke anses at have tilvejebragt Bevis for, at hun enten ved det omhandlede Auktionssalg eller ved, hvad der derefter enten for Skifteretten eller senere er foregaaet, har erhvervet nogen saadan Ret med Hensyn til den paagældende Ejendom, der kunde give hende Beføjelse til paa den under Sagen omhandlede Maade at lægge Hindringer i Vejen for ovennævnte P. Jensens Dispositioner over Ejendommen, og det maa derfor billiges, at hun ved Gjæsteretsdommen er tilpligtet under Dagmulk, mod hvis Størrelse ingen særlig Indsigelse er fremsat, at fjerne de ommeldte Hindringer.

Derimod maa der gives hende Medhold i, at der, da Hovedcitanten ikke har oplyst at have lidt noget Tab ved ikke hidtil, som Følge af de ommeldte Thinglæsninger, frit at have kunnet sælge eller gjøre Laan paa Ejendommen, i hvilken Henseende hans Anbringende om, at det er hans Næringsvej at handle med Ejendomme, ikke kan komme i nogen Betragtning, ikke under denne Sag vil kunne tilkjendes ham nogen Erstatning hos Kontracitantinden. Gjæsteretsdommen, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instants ere ophævede, vil saaledes i det Hele være at stadfæste, dog at Salæret til den for Kontracitantinden i 1ste Instants beskikkede Sagfører vil være at bestemme til 50 Kr.

Processens Omkostninger — — — — —

Under Sagens Behandling i 1ste Instants og den befaledte Sagførelse for begge Retter har intet Ophold, der vil bevirke Ansvar, fundet Sted, og med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Rettelse.

p. 708, 14de Linie f. o. Citanten, Kammerraad, Prokurator Møller — Skrivfejl for — Citanten J. C. T. Wätzold.

Færdig fra Trykkeriet den 26 Januar 1882.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1882—83.

Nr. 47.

Torsdagen den 21 December.

Nr. 286.

Advokat Halkier

contra

Carl Ferdinand Møller (Defensor Klubien),

der tiltales for Brandstiftelse og Tyveri.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 24 Juni 1882: Arrestanten Carl Ferdinand Møller bør hensesættes til Tugthusarbejde i 5 Aar og Arrestanten Hans Hansen til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Førstnævnte udreder derhos i Erstatning til Landbygningernes Brandforsikkring 10,078 Kr., til Sjællands Stifts Brandforsikkring 3376 Kr. 17 Ø., til Assuranceselskabet „North British & Mercantile“ 500 Kr. og til Assuranceselskabet „Danmark“ 222 Kr. 60 Ø., ialt 14,176 Kr. 77 Ø. Saa betaler og begge Arrestanter hver især de dem vedrørende Omkostninger og derunder Salær til Aktor, Prokurator Møller, 20 Kr. og til Defensor, Prokurator Diechmann, 15 Kr., dog saaledes at Hans Hansen udreder $\frac{1}{5}$ af Salærene. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Septbr. 1882: Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Simonsen og Mundt, betaler Arrestanten Carl Ferdinand Møller 20 Kr. til hver. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet der efter de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke er Føje til at antage, at Tiltalte ved de paagældende Lejligheder skulde have manglet Tilregnelighed, maa det billiges, at han er anset efter Straffelovens § 228 og § 281, første Stykke; men Straffen findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 5 Aar. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger bliver Dommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Carl Ferdinand Møller bør hensættes til Forbedringshusarbejde i fem Aar. Iøvrigt bør Lands- over- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Carl Ferdinand Møller, der er født den 25de Marts 1852, og som ved Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 5te Decbr. 1870 er anset efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder — hvilken Straf han begyndte at udstaa den 12te Decbr. s. A. — men som iøvrigt ikke er funden forhen straffet, er under nærværende, fra det nævnte Birks Extraret hertil indankede Sag, der i 1ste Instants tillige angik en anden Person, tiltalt for Brandstiftelse og Tyveri, og er han under Sagen ved egen Tilstaaelse, der stemmer med det iøvrigt Oplyste, overbevist om at have gjort sig skyldig i de ommeldte Forbrydelser under følgende nærmere Omstændigheder: I Slutningen af Marts d. A. gik Arrestanten, der er ugift og logerede i Jægersborg Allé, en Aften med den i 1ste Instants Medtiltalte ud paa den i Nærheden boende Kammerraad Vilhelm Niensens Marker, hvor han, deri hjulpen af Medtiltalte, fra en Kartoffelkule, idet han med Hænderne borttog en Del af den over Kartoflerne lagte Jord og Tang, tilvandt sig 3 Skæpper Kartofler til en samlet Værdi 1 Kr. 80 Øre, hvilke Kartofler han alene beholdt og raadede over. Den 1ste April d. A. om Aftenen Kl. ca. 9¹/₂ gik Arrestanten hen til ovennævnte Kammerraad Niensens ved selve Jægersborg Allé liggende Ejendom „Vilhelmshaab“, der bestod af tre tæt ved hinanden parallelt liggende straatækte Længder, hvoraf Beboelselængden var den vestligste, Staldlængden, hvori tillige var Karlekammer, den mellemste,

og Ladelængden, som var ubeboet, den østligste, og, efter at have sneget sig gjennem Haven ved en ubeboet Villa, op mod hvilken Ladelængden laa, hen til den sydlige Gavl af den, krøb Arrestanten ad en ved Bygningen værende Stige op til en i Gavlen værende Luge, og kastede gjennem denne, der ikke var lukket, en brændende Svovlstik ind i det indenfor liggende Foder, der strax fængede, hvad der medførte, at hele Ladelængden med tilstødende Halvtagsskur og et tæt ved liggende Hønselus brændte, hvorimod det lykkedes den strax efter tililende Hjælp at redde de øvrige Bygninger. Ejeren og Hustru og tvende af deres Karle vare gaaede tilsengs, da Ilden udbrød, hvorimod to andre af Gaardens Folk endnu vare oppe i Borgestuen.

Den 3die April d. A. begav Arrestanten sig om Aftenen Kl. ca. 8 $\frac{1}{4}$ paa lignende Maade hen til den ved Vejen fra Jægersborg Allé til Ordrup liggende, Fabrikant Fraenckel tilhørende Ejendom, „Christianshvile“, der bestod af et skifertækt Vaaningshus og tvende ikke dermed sammenbyggede, lodret mod samme og parallelt mod hinanden med en indbyrdes Afstand af 25 Alen liggende, straataekte Udlængder, hvoraf den vestlige beboedes af en Gartner med Hustru, som dog Begge vare ude, medens Ejendommen da iøvrigt var ubeboet, og steg Arrestanten over Stakittet om Haven ind i denne og gik hen til den østlige Udlængde, hvorpaa han krøb op ad en derværende Stige og stak en brændende Tændstik ind i et Hul i Straataget, hvorved Udlængden kom i Brand og helt nedbrændte tilligemed den vestlige Udlængde, hvortil Ilden forplantede sig, medens det lykkedes den tililende Hjælp at redde Vaaningshuset. Ved begge Lejligheder fjernede Arrestanten sig øjeblikkelig lidt fra Brandstedet, men deltog derpaa i at gjøre Anskrig om Branden og vendte strax efter tilbage til Brandstedet, hvor han ivrig deltog i at redde, og har han i saa Henseende saavel som sin Bevæggrund til de tvende Ildspaaættelser anført, at han, der paa den Tid manglede Arbejde, haabede at faa en Dusør for udvist Iver ved Slukning, i Lighed med hvad der var blevet tilstaaet ham i 1879 for hans Virksomhed ved en da stedfunden Ildebrand. Iøvrigt maa Arrestanten, der var drikfædig, ved begge Ildspaaættelser antages at have været i en noget svirende, men dog fuldt tilregnelig Tilstand, og vil han først have fattet Tanken om at begaa dem begge Gange umiddelbart, før han begav sig hen og bragte dem til Udførelse.

For de af Arrestanten saaledes begaaede Forbrydelser vil han, da den ham tidligere overgaaede Dom i Medfør af Straffelovens § 61, 2det Led, ikke har Gjentagelsesvirkning, og da han ikke ved Ildspaaættelserne kan antages at have haft Grund til at indse, at Andres Liv udsattes for aabenbar Fare, blive at anse, som ved Underrettsdommen antaget, efter Straffelovens § 228 og § 281, 1ste Led. Da derhos den ved Underrettsdommen fastsatte

Straf af Forbedringshusarbejde *) i 5 Aar findes passende, og da det maa billiges, at der ved Dommen er tilkjendt Landbygningernes Brandforsikkring i Erstatning hos Arrestanten for Brandskaden paa „Vilhelmshaabs“ Bygninger 4208 Kr., og paa „Christianshviles“ Bygninger 5870 Kr., samt Sjællands Stifts Brandforsikkring, Selskabet „North British & Mercantile“ og Brandforsikkringsselskabet „Danmark“ i Erstatning for ødelagt og beskadiget Løsøre henholdsvis 3376 Kr. 17 Ø., 500 Kr. og 222 Kr. 60 Ø., samt da det endelig bifaldes, at Arrestanten vil have at udrede Sagens Omkostninger, vil den indankede Dom, forsaavidt paaanket er, blive at stadfæste.

Nr. 335.

Advokat Nellemann

contra

Christian Petersen, kaldet **Borch** (Defensor Hansrn),
der tiltales for Betleri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 Novbr. 1882: Arrestanten Christian Petersen, kaldet Borch, bør straffes med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Christian Petersen, kaldet Borch, der er født den 15de Februar 1820 og oftere tidligere straffet for Tyveri, Løsgænger og

*) Saaledes hedder det i Overretsdomsakten.

Betleri, bl. A. ifølge denne Rets Dom af 18 September 1880 efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 150 Dage og senest ifølge samme Rets Dom af 13 August f. A. efter denne Lovs § 3 med lige Arbejde i 90 Dage, ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist at have dels overtraadt et ham den 5te Oktbr. d. A. til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetruksel givet Tilhold ved den 22de s. M. uden Tilladelse og for at unddrage sig Fattigvæsenets Forsorg at forlade Ladegaarden, dels fra denne Tid og indtil sin Anholdelse den 30te næstefter betlet her i Staden, vil han paany være at anse efter fornævnte Lovs § 1, jfr. § 5, efter Omstændighederne med lige Arbejde i 180 Dage samt have at betale Sagens Omkostninger.

Nr. 315. Højesteretssagfører Bagger

contra

Vilhelm Christian Frederiksen (Defensor Hansen),
der tiltales for Bedrageri og Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 Novbr. 1882: Arrestanten Vilhelm Christian Frederiksen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Hvalsoe og Seidelin, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at erindre,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførererne Bagger og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Vilhelm Christian Frederiksen, der er født den 2den Maj 1854

og ikke funden forhen straffet, er under nærværende mod ham for Bedrageri og Falsk anlagte Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have gjort sig skyldig i disse Forbrydelser under følgende Omstændigheder: Arrestanten blev i August Maaned d. A. antagen af Forlagsboghandlerfirmaet „J. Salomons Efterfølger“ til at samle Subskribenter for det paa en paa dets Forlag i 23 Hefter à 60 Øre pr. Hefte udkommende Roman, hvormed fulgte som Præmie 2 Olietryksbilleder, hvilke allerede ved en Subskribents Erlæggelse af Prisen for de fire først udkomne Hefter udleveredes denne, imod at han erkjendte sin Forpligtelse til at betale for de øvrige udkommende Hefter og i den Anledning underskrev en saakaldet Lejekontrakt om disse Billeder, hvorefter der i Leje af dem skulde betales af ham ugentlig et til Prisen for hvert enkelt Hefte svarende Beløb, indtil herigjennem hele Subskriptionsprisen for Romanen — 13 Kr. 80 Øre — var erlagt. Af hvad der af saadanne Billeder — ialt 24 Stk. — efterhaanden er leveret Arrestanten af Firmaet til Uddeling til Subskribenter, har Arrestanten i 8 forskellige Gange svigagtigen dels pantsat, dels solgt 16 til ialt 36 Kr. vurderede Stykker, altid 2 ad Gangen, ligesom han for at skjule 6 af disse svigagtige Dispositioner og derhos ved tilsyneladende Opfyldelse af sine Forpligtelser overfor Firmaet foranledigede, at dette stadig forsynede ham med Præmiebilleder, har afleveret til Firmaet 6 Lejekontrakter, hver angaaende 2 af disse Billeder, men underskrevne af ham selv, henholdsvis med Navnene „Johanne Thomsen“, „F. Engelbrecht“, „T. E. Jacobsen“, „H. Johansen“, „Svante Bergschold“ og „H. Petersen“, hvorved han sigtede til en Pige ved Navn Johanne Thomsen, Arbejds mændene Frederik Vilhelm Engelbrecht og Thorvald Emil Jacobsen, Gjørtler Albert Heinrich Johansen, Saugskjærer Svante Bergschold og Arbejdsmand Hans Peter Petersen, af hvilke Ingen havde subskriberet paa Romanen og hvis Navne han benyttede saaledes uden deres Vidende og Villie. Efter en 7de af de svigagtige Dispositioner leverede han i foromtalt Ojemed Firmaet en Lejekontrakt, hvilken han havde underskrevet med sit eget Navn, men under Opgivelse af urigtig Bopæl, for at give det Udseende af, at vedkommende Subskribent og Underskriver af Kontrakten ikke var ham selv, og for de 2 Billeders Vedkommende, som hans ottende ulovlige Disposition angik, har han slet ikke leveret eller overhovedet udfærdiget nogen Kontrakt. I Medfør af Foranførte vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens §§ 268 og 253, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder.

Fredagen den 22 December.

Nr. 325. Højesteretssagfører Bagger

contra

Vilhelmine Caroline Hansen eller **Gad**, Frederiksens
Hustru (Defensor Buntzen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 11 Novbr. 1882
Arrestantinden Vilhelmine Caroline Hansen eller Gad, Frederik-
sens Hustru, bør straffes med Tugthusarbejde i 6 Aar samt ud-
rede denne Aktions Omkostninger og derunder Salær til Aktor
og Defensor, Prokuratorerne Juel og Herforth, med 15 Kr. til
hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt
at stande. I Salarium for Højesteret betaler Til-
talte til Højesteretssagfører Bagger og Etatsraad
Buntzen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden
Vilhelmine Caroline Hansen eller Gad, Frederiksens Hustru, der
er født den 16de November 1823, og tidligere mange Gange
straffet, navnlig for Tyveri, senest ved Højesteretsdomme af 3die
September 1858, 14de Januar 1867 og 5te Februar 1875, hen-
holdsvis efter Forordningen 11te April 1840 § 80, cfr. § 12, 1ste
Membrum, og § 16 med Forbedringshusarbejde i 6 Aar, efter
Straffelovens § 229 med Tugthusarbejde i 4 Aar og efter samme
Lovs § 230, 2det Led, jfr. § 229 Nr. 4, med Tugthusarbejde i
5 Aar, er under nærværende, mod hende for Tyveri anlagte Sag
ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbe-
vist at have den 1ste f. M., for at se Lejlighed til at begaa
Tyveri, begivet sig om Eftermiddagen ind i Ejendommen Nr. 50
ved Gammelstrand, i hvilken hun havde bemærket, at der var
beboede Kvister, og, efter at være kommen op i Stedets Kvist-
etage sammesteds, med en falsk Nøgle aabnet den aflaaede Dør
til et af Butiksjomfru Vilhelmine Møller benyttet Værelse, og,
efter saaledes at have skaffet sig Adgang til dette Værelse, stjaalet

en Del Klædningsstykker, et Lagen, et Pudevaar, et Sengetæppe m. m., hvilke i det Hele til 22 Kr. vurderede Gjenstande, hvoraf en Del hang paa en Væg og det Øvrige laa enten paa en Seng eller i uafaaasede Kommodeskuffer, tilhørte dels fornævnte Vilhelmine Møller, dels dennes Husbond, Melhandler Vilhelm Ben-thien. Som Følge heraf vil Arrestantinden nu blive at dømme efter Straffelovens § 231, 2det Led, efter Omstændighederne til Tugthusarbejde i 6 Aar.

Nr. 306.

Advokat Hindenburg

contra

Emilie Christine Schmidt (Defensor Buntzen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 14 Oktbr. 1882: Arrestantinden Emilie Christine Schmidt bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Winther og Rode, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 18 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til atten Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Etatsraad Buntzen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Emilie Christine Schmidt er under nærværende, mod hende for Tyveri anlagte Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have i Løbet af Juli Maaned d. A. forøvet 14 Tyverier paa Lofts- og Kvistkamre samt Tørrelofter i Ejendomme

her i Staden og herved stjaalet Klædningsstykker m. m. til en Værdi ialt 152 Kr. Af disse Tyverier, der saantlige ere begaaede om Dagen, have 3 været simple, hvorimod hun ved Udførelsen af hvert af de øvrige har, i den Hensigt at stjæle, skaffet sig Adgang til vedkommende Gjærningssted ved at frabryde Hænge- laasen, hvormed Døren til samme holdtes aflaaet. Det er derhos paa samme Maade bevist, at Arrestantinden ved tvende Lejligheder, hvor hun saaledes begik Tyveri -- i Ejendommen Nr. 41 i Nørre- farimagsgade paa et uafaaet Loft, i Ejendommen Nr. 20 i Ven- dersgade paa 2 aflaaede Kamre — tillige har i tyvagtig Hensigt gjort Forsøg paa ved Indbrud paa lignende Maade, som ovenan- ført, at skaffe sig Indgang paa det første Sted i flere Kamre, paa det sidste Sted i et tredje Kammer uden at disse Forsøg lykkedes for hende.

I Medfør af Ovenanførte vil Arrestantinden, der er født den 18de Juni 1864 og afset fra, at hun i en mod hende ved Holbæk Kjøbstads Politiret anlagt Sag for Overtrædelse af § 60 i Tyende- loven af 10 Maj 1854, har rettet for sig i Mindelighed ved Er- læggelse af en Bøde af 2 Kr., ikke er funden forhen straffet, være at anse efter Straffelovens § 228 og § 229 Nr. 4, jfr. til- dels § 46, med Straf efter Omstændighederne af Forbedringshus- arbejde i et Aar.

Nr. 330.

Advokat Hemichsen

contra

Martinus Christensen Hald (Defensor Buntzen),

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse.

Salling Herreders Extrarets Dom af 6 Septbr. 1882: Tiltalte, Tjenestekarl Martinus Christensen (Hald) af Brøndum, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage. Saa betaler han Tjenestekarl Niels Petersen af Dølby for Nærings- tab 30 Kr., for Helbredelsesudgifter 38 Kr. 48 Øre og for Li- delser 30 Kr., samt Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Pashjerg og Munksgaard, 10 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes ved Øvrighedens Foranstaltning under Adtærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 Oktbr. 1882: Under- retsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og De-

fensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Henrichsen og Etatsraad Buntzen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Tjenestekarl Martinus Christensen Hald for Vold og Legemsbeskadigelse, og ere efter Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger de nærmere Omstændigheder herved Følgende: Natten imellem 16de og 17de Juli d. A. Kl. 2 forlod Tiltalte i Selskab med Tjenestekarl Niels Pedersen og flere andre Karle et Hus i Dølbyvad, hvor de havde været sammen til Legestue. Efter at Tiltalte, der var noget beruset, undervejs havde været i Strid med en af de andre Karle, under hvilken Strid Niels Pedersen, der ligeledes var en Del beskjenket, havde taget Sidstnævntes Parti og efter Tiltaltes Forklaring havde skubbet til denne, uden dog at slaa ham, og efter at Niels Pedersen tilligemed 2 af de medfølgende Personer derpaa vare komne et Stykke Vej forud for det øvrige Selskab, kom Tiltalte løbende efter dem, og idet han angreb Niels Pedersen bagfra, bibragte han denne med en med en Blyklump forsynet Stok 2 eller 3 Slag i Hovedet, saa at Blyklumpen fløj af og Blodet strømmede ham ned over Ansigtet, hvorefter en af de Tilstedeværende fratog Tiltalte Stokken. Niels Pedersen, som var flygtet ind paa en Mark, besvimede her som Følge af Slagene og først Kl. 5 samme Morgen lykkedes det ham, der efter sin Forklaring, da han vaagnede af sin Besvimelse, fandt sig blodig helt ned ad Klæderne, ved egen Hjælp at naa til sit Hjem. Den 19de August næsteften afgav vedkommende Distriktslæge en Erklæring, der gaar ud paa, at den Niels Pedersen tilføjede Læsion bestod i et voldsomt Slag i den øverste Del af venstre Tinding, hvilket havde foraarsaget en Hjernerystelse, samt at Niels Pedersen i ca. 3 Uger derefter havde været alvorlig og livsfarlig syg, hvortil dog efter Lægens Formening den Omstændighed, at han, da han erholdt Slaget, var

beskjænket, mulig kunde have bidraget Noget, men at der dog dengang var godt Haab om, at Læsionen hverken i legemlig eller aandelig Henseende vilde efterlade skadelige Følger, og ifølge en den 4de September næsteffer af bemeldte Læge afgiven Erklæring var Niels Pedersen da rask saavel i legemlig som aandelig Henseende, saa at det maatte antages, at den ham tilføjede Læsion ikke vilde have skadelige Følger for hans Fremtid, hvorhos Niels Pedersen samme Dag gav Møde i Extrarettet og erklærede at være arbejdsdygtig. Han har paastaet sig tilkjendt hos Tiltalte, foruden Godtgjørelse for Lidelse 30 Kr., i Erstatning for Næringstab 30 Kr. samt for Helbredelsesudgifter 38 Kr. 48 Øre, mod hvilken Paastand Tiltalte Intet har havt at erindre. Tiltalte har forklaret, at han, da han slog Niels Pedersen med Stokken, ikke tænkte over, hvad Følgen deraf kunde blive, og at det kun var hans Hensigt at give Niels Pedersen nogle Hug, samt at Anledningen dertil var, at Niels Pedersen i den ovenomtalte Strid havde taget Parti imod ham. For sit ovenomhandlede Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1860 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens §.203, og da Straffen efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, vil bemeldte Dom, — — — være at stadfæste.

Nr. 305.

Advokat Henrichsen

contra

Lars Hansen (Defensor Hansen),

der tiltales for et med ulovlig Omgang med Hittegods beslægtet Forhold med Hensyn til en 50-Rigsdalersseddel.

Vordingborg nordre Birks Extrarets Dom af 27de Juli 1882: Tiltalte Lars Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt udrede denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Bjerre, og Defensor, Sagfører Nielsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Oktb. 1882: Tiltalte Lars Hansen af Egebjerg bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lange og

Alberti, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Idet den af Tiltalte afgivne, i den indankede Dom anførte Forklaring om hans Forhold med Hensyn til en 50 Rigsdalerseddell — hvilket Forhold alene foreligger Højesteret til Paa-kjendelse — efter de fremkomne Oplysninger findes at maatte lægges til Grund, vil han være at anse efter Straffelovens § 247, jfr. § 64, og Straffen at bestemme til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage. Han vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger efter Overrettsdommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Lars Hansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fem Dage Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokat Henrichsen og Højesteretssagfører Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende, fra Vordingborg nordre Birks Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte Lars Hansen af Egebjerg i Henhold til Justitsministeriets Resolution af 10de Juli d. A. aktioneret for et med ulovlig Omgang med Hittegods beslægtet Forhold med Hensyn til en 50 Rigsdalerseddell og foreligger der i saa Henscende Følgende: Under et inden bemeldte Birks Politiret til Oplysning om et, som det maa antages i Aaret 1870, hos nu afdøde Gaardmand Jens Mogensen af Egebjerg begaaet Tyveri af en 50 Rigsdalerseddell har Tiltalte, der mistænktes for at have begaaet dette Tyveri, vedholdende nægtet dette, men derimod vedgaaet, samme Aar, det nævnte Tyveri skal være begaaet, at være kommen i Besiddelse af en 50 Rigsdalerseddell paa følgende Maade: Da han, der sidst i August med Baadfører Rasmus Jensen var sejlet til Kjøbenhavn, hvor han vilde anmode sin Hustrus Morbroder om Understøttelse, hvilken han dog ikke erholdt, en Dag stod i Nærheden af Højbro, hvor Rasmus Jensens Baad, der var ladet med Frugt, laa, kom en fornem Herre hen til ham og rakte ham en Tegnebog, sigende: „den har jeg fundet her“, hvorpaa Herren gik sin Vej. I Tegnebogen laa en 50 Dalerseddell, som Tiltalte byttede hos en Urtekræmmer, hvorefter han benyttede Pengene paa forskjellig Maade, og til Rasmus Jensen fortalte han, at han havde

faaet Penge hos sin Hustrus fornævnte Slægtning. Tiltaltes nævnte Forklaring om Maaden, hvorpaa han er kommen i Besiddelse af bemeldte 50 Rigsdalersseddel, bestyrkes imidlertid ingenlunde ved det iøvrigt under Sagen Oplyste, men dette gjør det tvertimod sandsynligt, at han ikke er kommen i Besiddelse af den nævnte Seddel paa den af ham omforklarede Maade, i hvilken Henseende særlig maa fremhæves, at der ikke ses i 1870 at være gjort Anmeldelse til Kjøbenhavns Politi om Tab af en Tegnebog med en Halvhundrededalersseddel, og det findes derfor betænkeligt at dømme Tiltalte paa Grundlag af den af ham afgivne Tilstaaelse, og da det nu ikke er godtgjort, at Tiltalte paa nogen anden ulovlig Maade skulde være kommen i Besiddelse af den nævnte Seddel, vil han være at frifinde for Aktors Tiltale. Med Hensyn til, at Aktor her for Retten, ligesom Aktor for Underretten, har paastaet Tiltalte anset for ulovlig Omgang med en i hans Besiddelse funden Ankersten med tilhørende Jernbøjle, bemærkes, at dette Tiltaltes Forhold, som ogsaa ved Underretsdommen antaget, maa anses at ligge udenfor Aktionsordren og derfor ikke vil kunne tages under Paakjendelse under nærværende Sag. I Overensstemmelse hermed vil Underretsdommen, hvorved Tiltalte, som er født den 15de September 1835, og som ved Højesteretsdom af 8 Januar 1857 i Medfør af Frdn. 11 April 1840 § 12, 1ste Membr., har været anset med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og ved Vordingborg nordre Birks Extraretsdom af 10 Oktbr. f. A. i Medfør af Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, i Medfør af Straffelovens § 248 er anset med en efter Straffelovens § 64 lempet Tillægsstraf af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, være at forandre.

Tredie eller extraordinære Session.

Tirsdagen den 2 Januar 1883.

Nr. 300.

Advokat Halkier

contra

Erik Holger Lønholt (Defensor Nellemann),

der tiltales for Bedrageri eller Tyveri samt Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 30 Septbr. 1882: Arrestanten Erik Holger Lønholt bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Maag og Tvermoes, med 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Erik Holger Lønholt, der er født den 8de November 1862 og ved denne Rets Dom af 27 August f. A. anset efter Straffelovens §§ 228 og 229 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, tiltales under nærværende Sag for Bedrageri eller Tyveri samt for Falsk. Ifølge den af Arrestanten afgivne Tilstaaelse og Forklaring, der vel i enkelte mindre væsentlige Punkter har gjort Indtryk af ikke at være fuldt paalidelig, men som dog i sin Helhed vil være at lægge til Grund for Afgjørelsen, samt de iøvrigt frenkomne Oplysninger ere de nærmere Omstændigheder i det Væsentlige Følgende:

Den 17de Juni d. A. blev Arrestanten af Grosserer Carl Christian Kjær, i hvis Tjeneste han i Begyndelsen af samme Maaned var traadt som Volontair, beordret til paa hans Vegne hos Firmaet J. S. Salomonsen & Co. at hæve et Pengebeløb, som efter nærmere Opgjørelse vilde blive ham udbetalt paa Firmaets Kontor, og til af Beløbet at bringe sin Principal 4000 Kroner kontant tilbage og deponere Resten i Privatbanken paa dennes Folium. I Henhold til denne Ordre indfandt Arrestanten sig hos bemeldte Firma, hvor Grosserer Kjærs Tilgodehavende blev opgjort til 19,966 Kroner 80 Øre og udbetaltes ham dels kontant med 4166 Kroner 80 Øre, dels med en kvitteret Anvisning paa Landmandsbanken, stor 15,800 Kroner, hvilken Anvisning vedkommende Expedient, der af Arrestanten var gjort bekendt med, hvad denne skulde udføre, vejledede ham, som var ubekjendt med Forretninger, til i Overensstemmelse med den modtagne Ordre at deponere i Privatbanken paa Principalens Folium. Arrestanten

vil derefter ogsaa virkelig have havt til Hensigt at udføre det givne Hvery, men da han efter at have forladt Firmaets Kontor i en Port eftertalte det kontante Pengebeløb og heraf savnede 100 Kroner, besluttede han nu at udføre en Plan, som han allerede i nogen Tid havde næret, nemlig engang, naar han kunde komme i Besiddelse af et større Pengebeløb, da at rømme med dette til Udlandet, ved at tillegne sig og flygte bort med samtlige de ham betroede Midler, hvorfor han hævdede Anvisningen i Landmandsbanken med dens fulde Paalydende, saaledes at han altsaa derved efter sit eget Opgivende kom i Besiddelse af ialt 19.866 Kroner 80 Øre. For at sikkre sin Undvigelse ved at forhale Forfølgningen udfærdigede han derpaa i en Uhrmagers Boutik, i hvilken han gjorde nogle Indkjøb, et falsk Dokument, som han igjennem en Arbejdsmand, han traf paa Gaden, tilstillede sin Principal og hvis Formaal var at bibringe denne den Tro, at Arrestanten som Følge af en pludselig Sygdom var bleven indlagt paa Kommunehospitalet. Dette falske Dokument, til hvilket Arrestanten benyttede en Blanket, som han vil have fundet paa Gaden og paa hvilken iøvrigt i det væsentlige ikke andet findes trykt end Ordet „Kommunehospitalet“, indeholder næst en Meddelelse om, at Arrestanten er indlagt paa Hospitalet og funden i Besiddelse af en større Pengesum, en Anmodning til Adressaten om at sende en af sine Folk ud til Hospitalet „for at ordne denne Sag“ og er underskrevet „J. P. Petersen, Kvartermand“, ved hvilket Navn Arrestanten ikke vil have sigtet til nogen bestemt Person, ligesom han brugte Udtrykket „Kvartermand“ uden Kundskab, om der ved Hospitalet fandtes en saaledes betegnet Funktionær, hvilket ikke var Tilfældet. Efter saaledes at have forberedt sin Flugt, iværksatte Arrestanten denne samme Dag i Overensstemmelse med den fattede Plan, men blev den 28de næstefter paagreben i Tyskland. Ved sin Paagribelse fandtes han endnu i Besiddelse af ca. 19,000 Kroner i danske og tyske Penge, medens han havde forbrugt Resten af de ham betroede Midler. Som Følge af Foranstaaende vil Arrestanten, hvis Forhold, at tilegne sig de ham af Grosserer Kjær betroede Pengemidler, findes at maatte tilregnes ham som Bedrageri, blive at dømme efter Straffelovens § 253 og § 275, jfr. § 270, efter Omstændighederne til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, hvorhos han vil have at betale Aktionens Omkostninger.

Nr. 295.

Advokat Henrichsen

contra

Jens Andersen Melsen og dennes Hustru **Caroline Amalie Christensdatter** (Defensor Nellemann),

der tiltales for Assurancesvig, samt Førstnævnte tillige i Henhold til § 8 i Lov af 2 Marts 1861 om Brandpolitiet paa Landet.

Horns Herreds Extrarets Dom af 10 Juni 1882: Tiltalte, Gaardmand Jens Andersen Melsen og Hustru Caroline Amalie Christensdatter bør hver især at hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage; saa udrede de Begge for En og En for Begge Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Hesse, 10 Kr. og til Defensor, Prokurator Poulsen, 8 Kr. Saa bøder endvidere Tiltalte Jens Andersen Melsen 10 Kr. til Horns Herreds Politikasse, at udrede inden 15 Dage efter denne Doms Forkyndelse, og bliver Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 August 1882: Med Hensyn til Sigtelsen mod Tiltalte Jens Andersen Melsen for Overtrædelse af Lov af 2 Marts 1861 om Brandpolitiet paa Landet afvises Sagen fra Overretten. Løvrigt bør de Tiltalte for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes, at de En for Begge og Begge for En udrede Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten henholdsvis 15 Kr. og 12 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, 20 Kr. til hver. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Advokaterne Henrichsen og Nellemann 40 Kroner til hver.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 2 Februar 1883.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1882—83.

Nr. 48-49.

Tirsdagen den 2 Januar 1883.

Nr. 295.

Advokat Henriksen

contra

Jens Andersen Melsen og dennes Hustru Caroline Amalie
Christensdatter (Defensor Nellemann).

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Jens Andersen Melsen og dennes Hustru Caroline Amalie Christensdatter for Assurancesvig samt Førstnævnte tillige i Henhold til § 8 i Lov af 2 Marts 1861 om Brandpolitiet paa Landet, men da den ham for Overtrædelse af bemeldte Lovbud ved Underretten idømte Bøde af 10 Kroner ikke udgjør summa appellabilis for Overretten, vil Sagen, der ikkun ifølge de Tiltaltes Begjæring er indanket her for Retten, imidlertid forsaa-vidt denne Del af Sigtelsen angaar være at afvise.

Hvad dernæst Sigtelsen for Assurancesvig angaar, da ere de i saa Henseende oplyste Omstændigheder følgende: Ved en den 24de Februar d. A. stedfunden Ildebrand — om hvis Opkomst iøvrigt intet Nærmere er oplyst — nedbrændte Størstedelen af den Tiltalte Jens Andersen Melsen tilhørende Ejendom i Øster-Blæsbjerg tilligemed en stor Del af det ham tilhørende Løsøre, der var forsikkert for et Beløb af 5982 Kr. i Brandforsikkringsforeningen for Landboeres rørlige Ejendele i Hjørring Amt og Kjær Herred i Aalborg Amt. Den følgende Dag blev der paa Brandstedet afholdt en Taxationsforretning til Udfindelse af den Brandlidte tilkommende Branderstatning for Løsøret, hvilken blev foretaget paa den Maade, at der i de Tiltaltes Overværelse blev paavist for Taxationsmændene, hvilke Gjenstande der vare redede, og de paa disse satte Vurderingsbeløb bleve derefter fradragne de i Forsikkringspoliceen under specificerede Poster anførte Forsikkringsbeløb, og navnlig bleve de reddede Sengklæder —

der laa i en Dynge i Loen og af Tiltalte Caroline Amalie Christensdatter bleve angivne at være 3 Senges Klæder — vurderede til 120 Kr., medens de reddede Gangklæder — af hvilke der efter Distriktsbestyrerens Forklaring foruden, hvad de Brandlidte vare iførte, ikkun paavistes noget smudsigt Linned og en gammel Skindtrøje, hvilke Gjenstande laa i en Dragkisteskuuffe — vurderedes til 20 Kr., saaledes at det herved blev udfundet, at Erstatningen for Posterne Sengklæder og Gangklæder, der i Policen vare ansatte henholdsvis til 240 Kr., og 304 Kr., blev fastsat til 120 Kr. og 284 Kr. Under Taxationen erklærede Tiltalte Jens Andersen Melsen, at der ikke var reddet flere Gangklæder end paavist, ligesom Tiltalte Caroline Amalie Christensdatter har erkjendt at hun maaske nok har sagt, at omtrent alle disse vare brændte; men ved den under nærværende Sag anstillede Undersøgelse er der paa Tiltalte Caroline Christensdatters midlertidige Bopæl hos hendes Fader bleven funden en Del Mands- og Kvindeklæder, der vare reddede fra Branden og 2 Dage efter Taxationen tilligemed forskellige andre reddede Gjenstande blevne kjørte til hendes Opholdssted af Tiltalte Jens Andersen Melsen, og ved en af Vurderingsmændene den 12te Marts d. A. foretagen Vurdering bleve disse Klædningsstykker ansatte til en Værdi af ca. 100 Kr.; fremdeles er der i et Karlekammer i en Lade paa Brandstedet den 14de April d. A. paavist et Sengested med en Del Sengklæder af Værdi ca. 30 Kr., hvilke ikke vare blevne opgivne for Taxatorerne, ligesom det fremdeles er blevet oplyst, at Tiltalte Melsen Dagen efter Branden, men før Taxationen, havde laant Husmand Thomas Olsen, der om Natten havde været tilstede som Brandvagt og var en Del forkommen, en til 20 Kr. vurderet Rejsepelts, der, idet Olsen gik hjem med den, heller ikke blev medregnet blandt de reddede Gjenstande, og endelig er Tiltalte Caroline Christensdatter fundet i Besiddelse af en til 8 Kr. vurderet Kjød hakkemaskine. om hvilken det maa antages, at den paa den Tid Vurderingen blev foretaget, laa skjult under Sandet ved et Hjørne af Laden, saa at den ikke kan være bleven medregnet ved Vurderingen. Med Hensyn til de ovennævnte Gangklæder har Tiltalte Melsen forklaret, at hans medtiltalte Hustru, da Vurderingen fandt Sted, sagde, at alle Klæderne vare brændte paa nogle Ubetydeligheder nær, og at han antog, at dette var rigtigt, samt at han først efter at Undersøgelsen i nærværende Sag var begyndt og han bleven arresteret, har bragt i Erfaring, at dette Opgivende var urigtigt, idet han, dengang han, som ovenfor meldt, bragte de reddede Sager, der bleve stoppede i nogle Kurve, til sin Svigerfaders Bopæl ikke saa nærmere efter hvad det var for Sager, og med Hensyn til de ovennævnte Sengklæder — der maa antages saavel før som efter Branden at have været benyttede af Tjenestekarlen, der havde Natteleje i det ovennævnte Kammer i Laden — har han forklaret, at han, da Vurderingen

fandt Sted, ikke tænkte paa disse Gjenstande og kun af Forglemmelse undlod at opgive dem, hvorhos han har fastholdt, at han ikke i nogen svigagtig Hensigt har lagt Dølgemaal paa reddede Gjenstande. Tiltalte Caroline Christensdatter har forklaret, at hun, da hun, som ovenfor berørt, ved Vurderingen angav, at omtrent alle Gangklæder vare brændte, ogsaa troede, at dette var Tilfældet, idet hun først et Par Dage efter at Taxationen havde fundet Sted vil have bemærket de reddede Gangklæder paa Brandstedet, og hvad Sengklæderne i Karlekammeret angaar, har hun særlig bemærket, at hun regnede dem med til de 3 Sengs Klæder, som hun ved Vurderingen angav at være blevne reddede, i hvilken Henseende hun dog har erkjendt, at Vurderingsmændene ikke kunde medregne dem til de Sengklæder, de vurderede, da de ikke bleve foreviste, ligesom hun endelig vil have henregnet Kjødhakkemaskinen, som hun erkjender at have fundet paa Brandstedet 3 Dage efter Branden og at have bragt fra Brandstedet til sine Forældres Hus, til de reddede Avlsbrugsmaskiner.

Efter hvad der saaledes foreligger, findes der imidlertid ikke tilvejebragt et aldeles tilstrækkeligt Bevis for, at de Tiltalte forsætlig have unddraget Gjenstande, der vare reddede fra Branden, fra at blive vurderede, i den svigagtige Hensigt herved at tilvende sig et større Assurancebeløb, end der rettelig tilkom dem, og da det fremdeles findes betænkeligt at statuere, at de Tiltalte have havt i Sinde at lade sig den ved Vurderingen udfundne Assuranceerstatning udbetale uden at opgive, at der senere var fremkommet flere reddede Gjenstande, hvis Værdi vilde være at fradrage Erstatningsbeløbet, ville de Tiltalte, af hvilke Jens Andersen Melsen er født i Aaret 1842 og Caroline Amalie Christensdatter i Aaret 1847 og som ikke findes tidligere tiltalte eller straffede, være at frifinde for Aktors Tiltale forsaavidt angaar Sigtelsen for Assurancesvig, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til in solidum at udrede Aktionens Omkostninger.

Onsdagen den 3 Januar.

Nr. 276.

Advokat Henrichsen

contra

Detaillist **Jens Jørgensen** (Defensor Bagger),

der tiltales for Bedrageri samt Overtrædelse af Straffelovens § 261 og 262, sidste Stykke, jfr. Lov om Konkurs af 25 Marts 1872 § 148, sidste Del.

Svendborg Kjøbstads Extrarets Dom af 15 Decbr. 1881: Tiltalte, Detaillist Jens Jørgensen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Stürup, 20 Kr. og til Defensor, Prokurator Schandorff, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 August 1882: Tiltalte, Detaillist Jens Jørgensen af Svendborg, bør hensættes i simpelt Fængsel i 1 Maaned. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretsprokuratorerne Engberg og Raasløff, bør Tiltalte udrede 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltaltetil Advokat Henrichsen og Højesteretssagfører Bagger 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Svendborg Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag tiltales Detaillist Jens Jørgensen af Svendborg for Bedrageri samt Overtrædelse af Straffelovens §§ 261 og 262, sidste Stykke, jfr. Lov om Konkurs af 25 Marts 1872 § 148, sidste Led, og ere de med Sagen forbundne Omstændigheder Følgende:

Tiltalte etablerede sig i 1874 som Detailhandler i Svendborg og havde da en Kapital af 600 Kr.; hans Bo blev under 24de Marts f. A. taget under Skiftebehandling som fallit, og i den af Kurator i Boet forfattede Statusoversigt bleve Aktiverne anslaaede til 2100 Kr. og Passiverne til 9770 Kr., den tilstedeværende Underbalance antages af Kurator at være fremkommen lidt efter lidt i de sidste 3 Aar derved, at Forretningen ikke havde afgivet tilstrækkeligt Overskud til at underholde Fallenten med Familie. Tiltalte er nu sigtet dels for at have disponeret over en Fordring, som han forinden havde overdraget til en Anden, dels forinden Fallitten at have begunstiget enkelte Kreditorer paa de Andres Bekostning, dels for grove Uordener i Henseende til Førelsen af hans Handelsbøger og for ikke at have opgjort Status, og bliver

der navnlig Spørgsmaal om at drage ham til Ansvar for følgende Handlinger:

Det er under Sagen godtgjort, at Tiltalte ved et under 25 Februar f. A. udfærdiget Dokument har uden nogetsomhelst Forbehold overdraget til Kjøbmand P. Wiggers af Svendborg en Obligation, som Kjøbereren af en Tiltalte tilhørende Ejendom skulde udstede for 1000 Kr., men at Tiltalte desuagtet senere har ladet Kjøbereren af Ejendommen udstede Obligation for Beløbet til Overretssagfører Knudsen. Ifølge den af Kjøbmand Wiggers afgivne Forklaring indfandt han sig den 22de eller 23de Februar f. A. hos Tiltalte for at kræve ham for et Tilgodehavende af ca. 1800 Kr., som Tiltalte tidligere havde lovet at betale Afdrag paa, og det blev da aftalt mellem ham og Tiltalte, at han skulde have Tiltaltes Hest for et Beløb af 525 Kr., dog paa Vilkaar, at han først et Par Dage skulde prøve den, samt at han skulde have Transport paa 1000 Kr., tor hvilke Kjøbereren af Tiltaltes Ejendom skulde udstede Obligation, og som skulde udbetales i Juni Termin d. A. Da Tiltalte imidlertid bemærkede, at det, naar Wiggers baade fik Obligationen paa 1000 Kr. og Hesten, i Grunden var en for stærk Afbetaling, vil Wiggers hertil have svaret, at han ikke vilde have Noget imod senere at tilbagebetale Tiltalte Noget. Efter at derpaa det ovenfor omtalte Dokument den 25de Februar f. A. var underskrevet af Tiltalte, spurgte denne, efter den af Wiggers afgivne Forklaring, om han ikke kunde faa nogle Penge, hvortil Wiggers svarede, at det ikke passede ham i de Dage at betale Tiltalte Penge, og at han ikke endnu havde solgt Hesten. Den 27de Februar f. A. erklærede Wiggers sig derpaa villig til at give Tiltalte en Kredit af 500 Kr. eller at betale Tiltalte et saa stort Beløb, at Tiltalte kom til at skyldte ham 500 Kr., men da Tiltalte nu fremkom med den Erklæring, at hans Svoger i Odense havde Obligation for 400 Kr. af de 1000 Kr., som han havde overdraget Wiggers ved Beviset, sagde Wiggers efter den af ham afgivne Forklaring, at naar dette var Tilfældet, kunde videre Forhandling ikke nytte. Den af Tiltalte afgivne Forklaring gaar derimod ud paa, at Hesten, som Wiggers beholdt, kun blev overdraget paa det Vilkaar, at Wiggers skulde betale Tiltalte Halvdelen af Kjøbesummen kontant, og at Obligationen for de 1000 Kr. kun blev overdraget paa Vilkaar, at Wiggers af de 1000 Kr. skulde betale 400 Kr., som Tiltalte skyldte sin Svoger Chr. Rasmussen i Odense. I det nævnte Dokument af 25 Febr. f. A. tog Tiltalte efter sin Forklaring ikke noget Forbehold med Hensyn til de 400 Kr., fordi han ikke kunde tænke sig at Wiggers ikke vilde holde sit Løfte, og efter at Dokumentet var underskrevet, forlangte Tiltalte efter den af ham afgivne Forklaring af Wiggers Halvdelen af Kjøbesummen for Hesten, hvortil Wiggers imidlertid erklærede, at han for Tiden ikke kunde afse Penge. Tiltalte har derhos forklaret, at Overdragelsen af de

600 Kr. til Wiggers vel ikke skulde være betinget af, at Wiggers betalte det Halve af Kjøbesummen for Hesten kontant, men at de trufne Aftaler om Afbetalingerne paa Gjælden til Wiggers dog maatte betragtes som en Helhed, og da Wiggers nægtede at betale Halvdelen af Kjøbesummen for Hesten og senere nægtede at betale det omhandlede Afdrag paa den omtalte Obligation og da Overenskomsten saaledes var misligholdt fra hans Side, maatte Tiltalte ogsaa anse sig løst fra Overenskomsten og berettiget til at disponere over den omhandlede Obligation. Da der nu ikke findes Grund til at forkaste den af Tiltalte saaledes afgivne Forklaring, findes Tiltalte ikke at have paadraget sig Strafansvar ved sit i den omhandlede Henseende udviste Forhold.

Det er fremdeles oplyst, at Tiltalte i Efteraaret 1880 som Afbetaling paa en Del af hans Gjæld til Kjøbmand Chr. Baagøe, Indehaver af Firmaet L. J. Baagøe, har givet denne Transport paa et Beløb af 2500 Kr., som Kjøberen af Tiltaltes Ejendom skulde udbetale til den 1ste April f. A.; da derefter Firmaet Thøger From, som tidligere havde krævet Tiltalte for en Gjæld af ca. 697 Kr., men som dog havde givet nogen Henstand med Gjælden, atter gennem Overretssagfører Knudsen krævede Tiltalte, erklærede denne sig villig til at betale Halvdelen af den nævnte Fordring, saafremt det kunde lade sig arrangere ved Hjælp af de 1000 Kr., som Kjøberen af hans Ejendom skulde betale i Juni Termin d. A. Der blev da i Henhold til en Overenskomst mellem de Paagjældende truffet den Ordning, at Kjøberen af Ejendommen, der først den 1ste April f. A. skulde tage Skjøde paa Ejendommen, allerede tog Skjøde den 11te Marts f. A. og samtidig udstedte Obligation til Kjøbmand Baagøe for de denne tilkommende 2500 Kr. og en Obligation til Overretssagfører Knudsen for de omhandlede 1000 Kr., af hvilket Beløb Knudsen selv beholdt 100 Kr. i Rente, Diskontering og for sin Ulejlighed og 350 Kr. betaltes til Thøger From, medens Resten udbetaltes Tiltalte, der atter heraf betalte 400 Kr. til sin ovennævnte Svoger Chr. Rasmussen og anvendte det øvrige til Indkjøb af Varer. Tiltalte har forklaret, at han, da de omhandlede Transaktioner foretoges, ikke vidste at han var insolvent, og at han den 11te Marts f. A. ikke tænkte sig Muligheden af, at han vilde blive nødsaget til inden kort Tid at gjøre Konkurs, og han har i saa Henseende paaberaabt sig, at han ikke havde opgjort Status i de to sidste Aar, og at det først var efter den 11te Marts f. A., at han for Alvor begyndte at opgjøre sin Status med Assistance af en Fuldmægtig Rasmussen og derved kom til Klarhed om hvor ringe hans Sager vare, idet bemeldte Fuldmægtig Rasmussen forklarede ham, at han neppe havde Dækning af 40 pCt. af Gjælden. Tiltalte har yderligere forklaret, at han ventede, at de udestaaende Fordringer skulde gaa godt ind og at han haabede, at skulde kunne kontrahere et Laan ved at formaa tvende Mænd, der tidligere

havde assisteret ham ved Optagelsen af Laan, til at være Kautitioner for ham, men han har selv erkjendt, at denne Forventning og dette Haab kun var svagt begrundet. Fornævnte Fuldmægtig Rasmussen har forklaret, at han i Begyndelsen af Marts Maaned f. A. begyndte at hjælpe Tiltalte med hans Bogføring, og at han, da Tiltaltes Bøger vare førte paa en højst mangelfuld og sjusket Maade, maatte undersøge gamle Kladdebøger og derfra gjøre Overførsler til de autoriserede Bøger; medens han saaledes fra Begyndelsen af Marts til Midten af Maaneden var beskæftiget hos Tiltalte, var der vel en og anden Kreditor, der trængte paa for at faa Betaling, men han kunde efter sin Forklaring ikke mærke paa Tiltalte, at han havde nogen klar Forestilling om, at han sad daarligt i det, og der var i alt Fald ikke Tale mellem dem om en Konkurs som nærforestaaende. Det var efter Rasmussens Forklaring først henimod Midten af Maaneden at det blev besluttet nøje at undersøge Status, og Rasmussen opgjorde da en Status og sagde derefter til Tiltalte, at han neppe havde Dækning til 40 pCt. af Gjælden. Tiltalte blev noget slaaet heraf, men det lod ikke til, at han indsaa Nødvendigheden af at gjøre Konkurs, idet han navnlig haabede at opnaa en Akkord og ved Venners Hjælp at blive istand til at opfylde en saadan Akkord. Da der herefter ikke findes afgjørende Grnd til at forkaste Tiltaltes Forklaring om, at han, da han foretog de omhandlede Transaktioner ikke indsaa sin Fallit som forestaaende, findes han ikke ved disse at have paadraget sig noget Strafansvar.

Det er endelig ved Tiltaltes egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han har gjort sig skyldig i grove Uordener ved sine Handelsbøgers Førelse, og at han ikke har gjort den befalede Statusoversigt. Tiltalte har i saa Henseende forklaret, at han, da han i 1874 begyndte at drive en Detailforretning, var aldeles ubekjendt med Bogføring og det er derhos oplyst, at de af ham, der først i 1877 fik autoriseret en Hovedbog og i Oktober 1880 en Journal, førte Bøger navnlig de ældre uautoriserede, ere førte paa en meget uordentlig Maade, og at han saaledes i Almindelighed kun indførte i Hovedbogen de sammentalte Beløb af hver enkelt Debet, men ikke de enkelte specificerede Skyldposter, hvilke derimod indførtes i de gamle autoriserede Regnskabsbøger, og at Tiltaltes Bøger dernæst heller ikke give Oplysning om ethvert Mellemværende.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold vil han, der er født den 21de September 1842, og som ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 262, 2det Stykke, og findes Straffen passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 1 Maaned. I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, hvorved Tiltalte i Medfør af Straffelovens §§ 252 og 253, § 261, § 262, sidste Stykke, og Konkurslovens § 148 er

anset med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, være at forandre, hvorimod den i Henseende til Aktionens Omkostninger, der rettelig ere paalagte Tiltalte, vil være at stadfæste.

Torsdagen den 4 Januar.

Nr. 296.

Advokat Klubien

contra

Allick eller **Alexander Canton** (Defensor Hindenburg),
der tiltales for Drab og Legemsbeskadigelse.

Juni

Christianssteds kriminelle Extrarets Dom af 2
1882: Arrestanten Allick Canton bør at hensættes til Straf af Forbedringshusarbejde i sex Aar. Saa udreder han og alle af Sagen flydende lovlige Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 16 August
1882: Underretsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at erindre, og under Hensyn til en efter Dommens Afsigelse af det kongelige Sundhedskollegium angaaende Tiltaltes Tilregnelighed afgiven Erklæring

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Hindenburg 12 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Allick eller, som hans rette Fornavn er, Alexander Canton, Markarbejder paa Plantagen Sionhill paa St. Croix, der ifølge fremlagt Daabsattest er født paa samme Plantage i Aaret 1855 tiltales i nærværende, i 1ste Instants ved Christianssteds Extraret af Under-

dommeren med tiltagne Meddomsmænd den 2den Juni d. A. paadømte Sag for Drab og Legemsbeskadigelse.

Foreløbig bemærkes, at Sagen, der tidligere har været indbragt for Overretten, afvistes ved Dom af 8de f. M., fordi Undersøgelingsdommeren ikke var bleven underrettet om Appellen, men at denne Mangel efter Omstændighederne skjønnes afhjulpen, efter at nævnte Dommer ved en af Overøvrigheden udstedt Kontinuationsstævning, der tillige er forkyndt for Arrestanten, er indstævnet til at til- og forsvare sin Behandling i Sagen, saa at Intet nu er til Hinder for dennes Paadømmelse i Realiteten.

Hvad angaar den første Del af Aktionsordren, er Arrestanten ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste lovlig overbevist om den 7de Marts sidstleden under følgende nærmere Omstændigheder at have bibragt en anden Arbejder paa Plantagen Sionhill ved Navn Joseph Cornelius 2de Knivstik, hvoraf det ene i Halsen, som Følge af hvilket den Saarede Dagen efter afgik ved Døden. Nysnævnte Dag var Arrestanten tilligemed en Del andre af Plantagens Arbejdere bleven sendt til Christianssted for at hente et Stykke Mølleømmer, og Tømmermanden John Edward, der forestod Transporten, havde med de fleste af Folkene begivet sig paa Hjemvejen med Tømmeret, da Arrestanten, som var bleven tilbage i Byen, lidt udenfor denne stødte til sine Kammerater. Som det synes dels af Kaadhed — Arrestanten havde nydt et Par Snapse Rom og var bleven noget svirende — dels fordi han fandt, at Studene, der trak Karren, alt havde svært Læs nok, stødte han 2de Arbejdere, der havde taget Sæde paa Vognstangen, ned, hvorved den ene, James Joseph, nær var kommen ind under Hjulene. Da J. Joseph i Anledning heraf yttrede ikke at ville kives med Arrestanten, fordi han saa ud, som om han var drukken, for Arrestanten løs paa ham, slog ham med sin Stok og kastede ham ned i Vejgrøften. Uagtet ovennævnte Joseph Cornelius og en anden af Folkene, Joseph George, holdt paa Arrestanten og paa anden Maade søgte at bevæge ham til at lade J. Joseph i Fred, vilde han stadig paany tilføje denne Overlast og trak tilsidst sin Kniv, som dog blev ham fratagen af Formanden, John Edward, der ligeledes fratog J. Cornelius hans Kniv — mange Landarbejdere have for Skik, at bære en Kniv i en Skede, der er fastgjort ved deres Belte. Medens J. Edward, der havde taget fat paa Arrestanten, holdt ham og talte godt for ham, for at han ikke vedblivende skulde forulempe J. Joseph, sagde J. Cornelius, at han skulde lade Arrestanten gaa, naar han ikke vilde høre efter ham; men Arrestanten, som ikke vilde have forstaaet, hvad det var J. Cornelius sagde, gav ham med Næven et Slag paa Brystet. Da J. Cornelius til Gjengjæld med sin Stok gav Arrestanten et Rap paa den ene Side af Hovedet, der bragte ham til at udraabe at hans Hoved var saaret, gav J. Edward, som saa at han blødte, slip paa ham, idet han betydede ham, at

det var hans egen Skyld, og at han skulde drive paa Studene, at de kunde komme hjem. Men Arrestanten, som var bleven i høj Grad forbittet paa J. Cornelius paa Grund af Slaget, der tillige efter hans Sigende havde gjort ham helt forstyrret i Hovedet, vilde have Hævn og ilede til den, som det maa antages, i umiddelbar Nærhed værende Karre efter en Stok. Da en Arbejder, Joseph Henry, ogsaa kaldet Lazzzy, greb fat i den Stok, som han vilde sætte sig i Besiddelse af, snappede han en Kniv ud af Lazzzys Belte, stak efter Lazzzy, der vilde tage Kniven fra ham, og løb henimod J. Cornelius. Det lykkedes ikke denne med sin Stok at holde Arrestanten fra Livet; thi Sidstnævnte, der efter sin Forklaring med Kniven stødte blindt efter sin Modstander, hvor han bedst kunde træffe, dog uden at have til Hensigt at berøve ham Livet, bibragte ham de ovenfor nævnte 2de Saar. Den Saarede blev strax kjørt til Hospitalet, hvor han, som meldt, den paafølgende Dag afgik ved Døden efter at have afgivet en dog ikke beediget Forklaring om den imod ham begaaede Forbrydelse. I denne Forklaring benægtede han vel at have slaact Arrestanten men dette staar i bestemt Modstrid med hvad baade Arrestanten og saa godt som alle under Sagen afhørte Deponenter have udsagt. Paagjældende Knivs Blad var 5 Tommer langt, 1 Tomme bredt og temmelig spidst og skarpt. I det af vedkommende Læger efter foretagen Obduktion afgivne visum repertum yttres det, at den Afdøde, der skjønedes at være ca. 25 Aar gammel, paa venstre Side af Halsen havde et ca. 3 Centimetre langt Saar parallelt med Nøglebenet og omtrent 5 Centimetre over dette Ben lodret paa musculus sternocleido-mastoideus. Saaret strakte sig i Dybden skraat bag til nedad og indad foran den nævnte Muskel, havde overskaaret vena jugularis interna og var trængt ind i højre Pleurahulhed, hvor Lungen laa bagtil, komprimeret og fuldstændig lufttom, medens Hulen var fyldt med blodig serøs Vædske. Foruden dette Saar fandtes paa Baghovedet et andet af 6 Centimetres Længde, et rent Snitsaar med skarpe Rande, der gik lodret gennem Integumenterne indtil Benhinden; denne var kun paa en Strækning af ca. 1 Centimeter gennemskaaren og intet Brud fandtes paa Kraniet.

Efter Lægernes Beretning maa den sidstnævnte Læsion antages ikke at have været af videre Betydning, hvorimod den først erklæres for absolut dødelig.

Forsaaavidt Arrestanten ogsaa sigtes for Legemsbeskadigelser, ere de nærmere Omstændigheder herved Følgende: Da ovennævnte Joseph George saa Arrestanten bibringe J. Cornelius Knivstikene sprang han efter sin Forklaring ned af Vognen, løb hen til Arrestanten og spurgte ham om han ikke kunde høre efter de Andre og forholde sig rolig; men Arrestanten gav ham strax et Stik i Armen med Kniven, idet han yttrede: skidt, gaa din Vej! Medens Arrestanten umiddelbart efter sin Anholdelse og flere

Gange senere under Politiforhøret indrømmede Rigtigheden heraf, kun at han ikke troede, at have brugt den anførte Yttring, har han under Forhørerne i Extrarettet forklaret, at han ikke havde til Hensigt at saare J. George, men maa have tilføjet ham Saaret ved at slaa om sig med Kniven. Efter at være foreholdt J. Georges paany afgivne Forklaring og den i Et og Alt hermed stemmende, som afgaves af Lazy, erklærede Arrestanten dog, at han ikke længere turde fastholde Rigtigheden af sin sidste Forklaring, men maatte tro, at det var gaaet til, som af de tvende udsagt; men, da han en paafølgende Retsdag blev gjort bekendt med at 2de Deponenter, J. England og R. Cornelius, havde udsagt, at de havde Indtrykket af eller vare mest tilbøjelige til at tro, at det var tilfældigt, J. George var bleven saaret, vendte han tilbage til sin første Forklaring i Extrarettet. Da imidlertid saavel den Saarede, der har frafaldet Krav paa Erstatning, som Lazy i et efter Underrettsdommens Afsigelse afholdt Forhør have bediget deres Forklaringer, medens J. Englands og R. Cornelius's have en temmelig vag Karakter, og den Første af dem tilmed har maattet indrømme, at han stod saa langt borte, at han let kan have taget fejl af, hvad der foregik imellem Arrestanten og J. George, kan der ifølge L. 1—15—1 ikke tages noget Hensyn til Arrestantens Modifikation af hans oprindelige Tilstaelse, og et lovligt Bevis maa anses tilvejebragt for, at han med Forsæt har saaret J. George. Om denne Læsion bemærkes det i den est. Landfysikus's Erklæring af 25 Marts, at det var ca. 1 Tomme langt og 1½ Tomme dybt Saar paa højre Underarms Forflade, hvilket var helet, da Patienten den 23de s. M. udskreves af Hospitalet, og ikke vil have Følger for Fremtiden.

Efter det Foreliggende er det utvivlsomt, at Arrestanten har været under Indflydelse af Spiritus, da han begik de Forbrydelser, hvorfør han er tiltalt; men han har selv indrømmet, at han ikke var meget beskjenket, og at han vidste, hvad han gjorde. Han har vel tilføjet, at han, som han udtrykker sig, ikke veed, hvad der var i Vejen med ham, da Rommen, han havde drukket, og Slaget, J. Cornelius gav ham over Hovedet, gjorde ham rasende, og at han først vil være kommen til Besindelse, efter at han havde saaret J. Cornelius og set ham bløde; men samtlige Sagens Omstændigheder, derunder, at han har været i Stand til at give en omstændelig Forklaring om Alt, hvad der ved den omhandlede Lejlighed foregik, efterlade ingen rimelig Tvivl om, at han jo har været fuldstændig tilregnelig.

Ligesom Drabet efter Foranstaaende ikke er udøvet under et overlugt Angreb, og J. Cornelius heller ikke kan anses at have været aldeles sagesløs, idet Arrestanten maa antages at have overfaldet ham med Kniven ikkun faa Øjeblikke efter at være bleven slaaet med Stokken, saaledes er der paa den anden Side ikke Føje til at anse Drabet udøvet under Slagsmaal, eftersom det var

Arrestanten, der gik angrebsvis tilværks mod den Dræbte, og denne under det første Sammenstød alene gjengjældte Arrestantens Slag med et andet, og under det andet indskrænkede sig til Selvforsvar. Da derhos Arrestantens Forklaring om, at han ikke havde til Hensigt at dræbe sin Modstander, ikke kan forkastes, vil han for det begaaede Drab være at anse efter Frd. 4 Oktbr. 1833 § 2, sidste Stykke, jfr. § 4, medens han for den mod J. George udøvede Vold vil være at dømme efter samme Frd. § 12, jfr. §§ 3, 4 og 6.

Den Straf, som Arrestanten, der ikke tidligere er tiltalt eller straffet og derhos af sine Kammerater har faaet det Lov, at han ellers er en ædruelig og fredsommelig Person, ligesom han efter Underdommerens Bevidnelse maa formodes at føle Anger over Drabet, herefter har forskyldt, findes passende under Et at kunne fastsættes til Forbedringshusarbejde i 6 Aar. Underretsdommen, der har samme Resultat og med Rette har tilfundet Arrestanten at udrede Aktionens Omkostninger, vil saaledes i det Hele være at stadfæste. Om Erstatning til J. George bliver ikke Tale, da denne, som ovenfor nævnt, har frafaldet Krav i saa Henseende.

Fredagen den 5 Januar.

Nr. 6. Proprietær **O. Olsen** (Klubien)
 contra
 Gaardejer **Peder Frandsen** (Levinsen),
betr. Spørgsmaal om Ret til Grusgravning.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks ordinære Rets Dom af 13 Septbr. 1876: Indstævnte, Proprietær O. Olsen, bør inden 4 Uger fra denne Doms lovlige Forkyndelse under en Kjøbenhavns Amts Fattigkasse tilfaldende Mulkt af 10 Kr. for hver Uge, han maatte sidde denne Dom overhørig, sætte den af hans Ejendom Matr. Nr. 14 a af Thorstrup-Valby omgrænsede og nu under sammes Hartkorn inddragne Grusgrav, som paa det under Sagen fremlagte Kort er afsat med grøn Skygge, dog med Undertagelse af de Stykker, som paa Kortet ere betegnede med Bogstavet A, i den Stand, hvori den var, inden den af Indstævnte blev jævnet og besaaet, samt være uberettiget til at hindre Citantens, Gaardejer Peder Frandsen, som Ejer af Matr. Nr. 4 a af Thorstrup-Valby i, i Graven at grave og hente det Grus, hvorfor han i Egenskab af Ejer af den nævnte Ejendom maatte have Brug.

Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Septbr. 1878: Underretsdommen bør ved Magt at stande, saaledes at den ved nærværende Dom fastsatte Exekutionsfrist træder istedetfor den i Dommen fastsatte Frist. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger tildels bestyrke det i Dommen antagne Resultat, vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste, saaledes at den derved fastsatte Exekutionsfrist regnes fra Højesteretsdommens Forkyndelse.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at burde ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indunkede Doms Præmisser ere saalydende: Ifølge Stævning af 8 Marts f. A., der tillige er anmeldt for Ejeren af Benzonsdals Gods, Grev C. Lerche, paaanker Citanten, Proprietær O. Olsen af Taastrup-Valby, en inden Kjøbenhavns Amts søndre Btrks Ret den 13de September 1876 afsagt Dom, ved hvilken Citanten under en af Indstævnte, Gaardejer Peder Frandsen sammesteds, mod ham anlagt Sag er bleven tilpligtet inden 4 Uger fra Dommens lovlige Forkyndelse under en Amtets Fattigkasse tilfaldende Mulkt af 10 Kr. for hver Uge, han maatte sidde Dommen overhørig, at sætte den af hans Ejendom Matr. Nr. 14a af Taastrup-Valby omgrændsede og nu under sammes Hartkorn inddragne Grusgrav, som paa det under Sagen fremlagte Kort er afsat med grøn Skygge, dog med Undtagelse af de Stykker, som paa Kortet ere betegnede med Bogstavet A, i den Stand, hvori den var, inden den af Citanten blev jævnet og besaaet, samt kjendt uberettiget til at hindre Indstævnte som Ejer af Matr. Nr.

4 a af Taastrup-Valby i at grave og hente det Grus i Graven, hvorfor han i Egenskab af Ejer af den nævnte Ejendom maatte have Brug.

Citantens principale Paastand her for Retten gaar nu overensstemmende med hans Underretsprocedure nd paa, at han fuldstændig frifindes for Indstævntes Tiltale, hvorimod denne procederer til Underrettsdommens Stadfæstelse, og have derhos begge Parter gjensidig paastaet, at Sagens Omkostninger, der bleve hævede i 1ste Instants, paalægges Modparten for begge Retter. Den Grusgrav, hvorom Sagen drejer sig, ligger, som anført, paa Citantens Ejendom og omgrændses af den, men er først i den seneste Tid, nemlig itølge Indenrigsministeriets Skrivelse af 21 Oktober 1869, bleven inddragen under dennes Hartkorn. Den Omstændighed, at Grusgraven saaledes tidligere var særskilt matrikuleret, og at den paa den fremlagte Gjenpart af Matrikulkortet og en Udskrift af Matrikulens Arealberegning er betegnet som fælles og tilhørende Lodsejerne, maa antages væsentligt at have bidraget til, at der blandt Lodsejerne i Høie-Taastrup Sogn har dannet sig den almindelige Mening, at Sognet ejede Grusgraven, og paa denne formentlige Ejendomsret har Indstævnte ogsaa principaliter støttet sin Berettigelse til at grave og hente Grus i Graven, som han hidtil har gjort; men noget Bevis for, at Grusgraven tilhører Sognet, har Indstævnte ikke ført, og navnlig kan et saadant hverken udledes af, hvad man i sin Tid er gaaet ud fra ved Matrikuleringen, eller deraf, at den Vej, der fører til Grusgraven, indtil den seneste Tid er bleven vedligeholdt som offentlig Vej. Derimod maa Overretten med Underretten være enig i, at der ved det første af de af Indstævnte fremlagte Thingsvidner er ført et tilstrækkeligt Bevis for, at han og hans Formand i Besiddelsen af Ejendommen Matr. Nr. 4 a ved Alderstidshævd har erhvervet den af ham paastaede Ret til at hente det Grus i den oveefor betegnede Del af Graven, hvorfor han i Egenskab af Ejer af den nævnte Ejendom maatte have Brug. Ved de 10 i dette Thingsvidne førte Vidner, der have kjendt Forholdene i 40—50 Aar og tildels i længere Tid, og imod hvis Habilitet ingen gyldig Indsigelse kan gjøres, er det nemlig godtgjort, at saalænge nogen af dem kan huske have — som otte af Vidnerne sige — Lodsejerne i Byen stadigen og lige indtil Citanten efter Erhvervelsen af Indenrigsministeriets fornævnte Skrivelse af 21 Oktober 1869 forbød det, ladet hente Grus i Graven, og — hvad de to af Vidnerne forklare — Besidderne af Indstævntes Ejendom i samme Tid stadigt hentet det til Gaardens Brug fornødne Grus i den nævnte Grusgrav, og er det saa langt fra, at Citanten har kunnet oplyse Noget om, at denne Benyttelse af Grusgraven hvilede paa en Tilladelse fra Ejerne af Matr. Nr. 14 a, at det efter det Oplyste meget mere maa antages, at den af Vidnerne omforklarede Grusgravning er bleven betragtet som Udøvelse af en Ret, om

ikke udelukkende for Lodsejerne i Taastrup-Valby, saa dog i alt Fald for Sognets Beboere. Da nu Citantens Formening om, at en Ret, som den omhandlede, paa Grund af dens ubestemte Karakter, og fordi den formentlig angreb Ejendommens Substants, ikke skulde kunne begrundes ved Alderstidshævd, ikke kan billiges, eftersom Retten kun gaar ud paa, at tilegne sig det Grus, som findes i Graven indenfor de ovenfor anførte Grændser, og der heller ikke kan gives ham Medhold i, at Alderstidshævd paa den omhandlede Benyttelse af Graven skulde være udelukket, fordi det ved ældre Dokummerter skulde være oplyst, at Grusgraven en Tid lang i Aarene før 1797 har været forbeholdt Staten til Brug ved Anlægget af Kjøge Landevej, eller fordi Benyttelsen af Grusgraven muligen ikke er bleven betragtet som udelukkende tilkommende Lodsejerne i Taastrup-Valby, al den Stund Indstævnte ikke har paastaet sin Berettigelse til Grushentning anerkjendt anderledes end Rettigheden tidligere har været udøvet, maa det billiges, at Indstævnte ved Underretsdommen er tillagt Ret til Grusgravning ligesom hidtil i den nævnte Del af Grusgraven og at Citanten som Følge heraf er bleven tilpligtet at fjerne de Hindringer, som han uberettiget har lagt i Vejen for Rettighedens lovlige Udøvelse, hvortil navnlig horer, at Indstævnte har kunnet grave og hente Grus, hvor han vilde i Graven paa det Terræn, som nærmere er betegnet i Underretsdommen. Den af Citanten her for Retten nedlagte subsidiære Paastand, der gaar ud paa, at Indstævnte kun skulde have Ret til at grave Grus i Graven efter Citantens nærmere Paavisning og kun forsaavidt han havde Brug for det til sine Bygninger, Gaardsplads og Have, vil derfor som stridende mod den hidtil bestaaende Retstilstand ikke kunne tages til Følge. I Henhold hertil og uden at det bliver fornødent at undersøge, hvad Indstævnte yderligere har afført til Støtte før sin Paastand, vil Underretsdommen, hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger billiges, være at stadfæste, saaledes at den Tid, inden hvilken Citanten vil have at sætte Grusgraven i den i Dommen anførte Tilstand, bestemmes til den sædvanlige terminus executionis. Sagens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve. Her ved Retten foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Mandagen den 8 Januar.

Nr. 301. Skolelærer **Frederik Christian Erleben** (Ingen)

contra

Stiftamtmanden over Sjællands Stift paa det Offentliges Vegne (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen, og ham ej tilstedes videre derpaa at tale.

Nr. 316.

Advokat **Henrichsen**

contra

Hans Pedersen (Defensor **Bagger**),

der tiltales for at have solgt og forsøgt at sælge arresteret Gods.

Øster-Flakkebjerg Herreds Extrarets Dom af 22de Juni 1882: Tiltalte, Boelsmand **Hans Pedersen** af Plessens Overdrev, bør hensættes i simpelt Fængsel i 10 Dage. Saa betaler han ogsaa Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører **Simmelhag**, 10 Kr. og til Defensor, Prokurator **Larsen**, ligeledes 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Oktober 1882: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne **Møller** og **Kaas**, betaler Tiltalte, Boelsmand **Hans Pedersen** af Plessens Overdrev, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det væsentlige tiltrædes, og idet det for Højesteret er

oplyst, at Arrestrekvirenten har faaet fuld Dækning for sit Tilgodehavende,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Henrichsen og Højesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Øster-Flakkebjerg Herreds Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Boelsmand Hans Pedersen af Plessens Overdrev aktioneret for at have solgt og forsøgt at sælge arresteret Gods, og er det ved Tiltaltes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han har gjort sig skyldig heri under følgende nærmere Omstændigheder:

Ved en den 8de Marts 1881 af Kongens Foged i Øster-Flakkebjerg Herred hos Tiltalte foretagen Arrestforretning til Sikkerhed for de Beløb, som han skulde skyldte Arrestrekvirenten ifølge Selvskyldnerkaution for en Forpagningskontrakt og som med Omkostninger under Forretningen blev opgjort til 1443 Kr. 48 Øre, blev der dekretet Arrest i forskjellige tilsammen til 857 Kr. vurderede Tiltalte tilhørende Løsøregjenstande, hvoriblandt en Del Kreaturer og en Fjedervogn, hvilke Gjenstande forblev i Tiltaltes Besiddelse, idet han lovede at være ansvarlig for dem og modtog Tilkjendegivelse om Følgerne af Arresten og det Ansvar, han paadrog sig ved ulovlig Omgang med det Arresterede. Bemeldte Arrestforretning blev derefter ved Øster-Flakkebjerg Herredsthings Dom af 16 November 1881 kjendt ved Magt at stande, dog kun forsaauidt angik et Beløb af 318 Kr. 32 Øre, hvilket Beløb Tiltalte derhos blev tilpligtet at betale Arrestrekvirenten tilligemed Renter fra den 22de Marts f. A. og Arrestforretningens Omkostninger, og efter at denne Dom i Slutningen af November eller Begyndelsen af December f. A. var bleven forkyndt for Tiltalte, indankede denne Dommen for nærværende Overret ved en Stævning, der skulde falde i Rette den 24de April d. A. Af de arresterede Kreaturer har Tiltalte ifjor Sommer og Efteraar til Forskjellige solgt en Bede, der sammen med en anden Bede og to Faar var vurderet til 90 Kr., idet han samtidig til Kjøberen falbød to arresterede Kvier, som denne imidlertid ikke vilde købe, en til 10 Kr. vurderet Kalv og en til 25 Kr. vurderet Kvie, og i Februar Maaned d. A. har han endvidere solgt en til 60 Kr. vurderet Ko samt noget senere paa Foraaret den anden af de arresterede Beder, idet han for samtlige disse Krea-

turer har modtaget kontant Betaling, undtagen for den ifjor Sommer bortsolgte Kvie, for hvilken Kjøbesummen 40 Kr. hlev likvideret i et Beløb, Tiltalte skyldte Kjøberen. Tiltalte har derhos gjort Forsøg paa ved en offentlig Auktion, som den 18de April d. A. blev afholdt i Liunge-Eskildstrup at faa bortsolgt af de arresterede Gjenstande en Ko, et Faar og Fjedervognen, idet han havde truffet Aftale med Vedkommende om at modtage disse Gjenstande til Opraab paa Auktionen og indrykket et Avertissement derom i Aviserne, ligesom han, der endvidere havde aftalt med Inkassator ved Auktionen, at denne strax skulde udbetale ham, hvad der maatte blive budt for hans Sager uden Hensyn til den Kjøberne tilstaaede Kredittid, havde anmodet en Svoger af sig om paa Auktionen at købe Koen og overlade Tiltalte at beholde den, da han ikke kunde undvære den i sin Husholdning, imod at Tiltalte, naar Kredittiden udløb og Auktionsbeløbet skulde betales til Inkassator, da betalte samme, idet Tiltalte paa denne Maade haabede strax at komme i Besiddelse af Penge til at købe Saasød for. Den saaledes tilsigtede Forauktionering blev imidlertid forhindret derved, at det af Arrestrevirentens Sagfører blev betydet Tiltaltes Hustru, at Salget var ulovligt, og det samme af Politiet blev tilkjendegivet Tiltalte før Auktionen. Som Grund til at han saaledes havde disponeret over og forsøgt paa at disponere over de arresterede Gjenstande, har Tiltalte forklaret, at han vel var sig bevidst, at der var gjort Arrest i dem paa lovlig Maade, og at det var ham forbudt at afhænde dem, men at han dog ikke antog, at saadant gjorde videre, da han havde tillagt nye Kreaturer, som han kunde indsætte istedetfor dem, han solgte, og hans Besætning saaledes efter hans Formening i det Hele beholdt samme Værdi som tidligere, at det, da han var i Pengeforlegenhed, ikke var ham muligt at fodre saa mange Kreaturer, som han havde, og at han desuden var nødt til at skaffe sig Penge til at leve af. Hvad derhos særlig angaar de Afhændelser, som have fundet Sted efter at Herredsthingsdommen af 16 November f. A. var bleven forkyndt for ham, har han forklaret og vedblivende fastholdt, at han ved Forkyndelsen af Dommen, som Stævningsmændene oplæste for ham in extenso, fik den Opfattelse af samme, at den aldeles havde ophævet Arresten, saa at Tiltalte derefter frit kunde disponere over sine Ejendele. Uanset det mindre Sandsynlige i en saadan Misforstaaelse af Dommen, findes Tiltaltes Forklaring i saa Henseende dog at maatte lægges til Grund ved Sagens Paadømmelse og der vil derfor ikke kunne paalægges ham noget Strafansvar for de af ham efter Forkyndelsen af bemeldte Dom foretagne Salg og Forsøg herpaa, der maa anses skete uden svigagtig Hensigt. Hvad derimod de tidligere foretagne Salg og Forsøg i saa Henseende angaar, vil Tiltalte ikke kunne undgaa herfor at anses med Straf, men naar henses til, hvad der er oplyst om Tiltaltes Drikfældighed og den slette

økonomiske Tilstand, hvori han befandt sig, der gjorde det vanskeligt for ham at bevare de arresterede Kreaturer, hvortil kommer, at det ved Udfaldet af den omhandlede Retssag har vist sig, at der var gjort Arrest for et betydeligt større Beløb end der rettelig tilkom Arrestekvirenten, samt at denne ikke kan antages at ville lide noget Tab ved Tiltaltes Dispositioner, maa det billiges, at Tiltaltes Forhold ved den indankede Dom er henført under Straffelovens § 256, tildels sammenholdt med § 46, og da derhos Dommens Straffebestemmelse, hvorved Tiltalte, der er født den 22de September 1841 og som ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, er anset med Straf af simpelt Fængsel i 10 Dage, findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes tiltrædes, i det Hele være at stadfæste.

Tirsdagen den 9 Januar.

Nr. 257.

Advokat Nullemann

contra

Jørgen Christian Jørgensen (Defensor Henrichsen),
der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 284.

Ebeltoft Kjøbstads Extrarets Dom af 12 Juni 1882: Tiltalte Jørgen Christian Jørgensen bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage, hvilken Straf dog bortfalder, naar han renoncerer paa Assuranceerstatningen for den ovenmeldte hans Ejendom Natten mellem den 23de og 24de Februar d. A. overgaede Ildebrand og enten indbetaler vedkommende Panthavere deres Tilgodehavende eller stiller Kjøbstædernes almindelige Brandforsikkring Sikkerhed for, at den ikke kommer til at udbetale Branderstatningen eller nogen Del deraf til Panthaverne i Tiltaltes Ejendom. Saa bør Tiltalte og udrede denne Aktions Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Møller, 10 Kr. og til Defensor, Sagfører Eykens, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 Juli 1882: Tiltalte, Mølleejer Jørgen Christian Jørgensen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at han udreder Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdømmen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Proku-

rator Fasting og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger, derunder en af Tiltalte afgiven yderligere Forklaring, tildels bestyrke det i Dommen antagne Resultat,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Henrichsen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Mølleejer Jørgen Christian Jørgensen for Overtrædelse af Straffelovens § 284.

Efter Sagens Oplysninger udbrød der Natten mellem den 23de og 24de Februar d. A. Ild i den Tiltalte tilhørende saakaldte Ebeltoft gamle Mølle, der var en hollandsk Vejrmølle, opført af Træ paa et grundmuret Fundament, og bemeldte Mølle, som laa i ca. 50 Alens Afstand fra det til samme hørende Stuehus, hvori Tiltalte havde Bolig, nedbrændte totalt, medens Stuehuset ikke blev angrebet af Ilden. Den af Tiltalte angaaende Ildsvaadens Opkomst afgivne Forklaring, der er bestyrket ved de øvrige i Sagen fremkomne Oplysninger, gaar ud paa, at det den 23de Februar havde blæst stærkt, men at Møllen, der var i Gang hele Dagen, dog ikke havde været i nogen uforsvarlig stærk Fart, og at han og hans Svend standsede Møllen mellem Kl. 11 og 12 om Aftenen. Da de imidlertid opdagede at den nederste Jerntap i den opstaaende Axe i Møllen var gloende, heldte de Olie paa den for at afkøle den, og forlode kort efter Møllen, hvorefter Svenden — der paa Grund af at Tiltaltes Hustru blev meget altereret ved at høre om Tappens ophedede Stand, maatte i Stedet for hende malke Køerne — efter Tilendebringelsen af dette Hverv gik tilsæns, hvorved han, der trængte til Hvile, ikke havde nogen Betænkelighed, da hans Husbond vilde blive oppe; Tiltalte bestemte sig hertil, for at se, hvorledes det gik med Jerntappen, men lagde sig iøvrigt paa Sengen med Klæderne paa og saa af og til gennem Vinduet ud til Møllen, og da han efter omtrent en Times Forløb vilde gaa op paa denne for at se, hvorledes det stod til, opdagede han strax en stærk Lysning i samme, fik Svenden vækket og søgte med Vand at slukke Ilden, der dog

havde grebet saa stærkt om sig, at de maatte indskrænke sig til at redde hvad de formaaede. Den nedbrændte Mølle var forsikret i Kjøbstædernes almindelige Brandforsikkring for 12,000 Kr., og Brandskaden er taxeret til 11,955 Kr., hvorhos der i Tiltaltes samlede Ejendom indestaar Prioritetsgjæld stor 15,000 Kr. Med Hensyn til Tiltaltes Forhold i fornævnte Henseende er det ved tvende Møllejeres Forklaring oplyst, at det ikke er noget Ualmindeligt, at en Tap som den omspurgte i en Mølle bliver hed, og at den sædvanlige Maade at afsvale den paa er den af Tiltalte anvendte med at gyde Olie paa, og Tiltalte har fremdeles anbragt, at han antog, at Olien vilde give tilstrækkelig Afkjøling, men at Jerntappen sandsynligvis har været gloende op i Axens Træ, hvilket han imidlertid ikke kunde undersøge, idet der paa det Sted af Axen, hvor Jerntappen sad indvendig i denne, var anbragt et Hjul, og der saaledes kun kunde have været Tale om at føle udvendig paa Axens Træ ovenfor fornævnte Sted, hvad Tiltalte dog ikke faldt paa at gjøre. Om det nu end — idet der navnlig mangler al Oplysning om hvorledes Ildebranden ellers skulde være opstaaet, maa anses tilstrækkelig godtgjort, at Ilden — hvad Tiltalte ogsaa formoder — hidrører fra, at den ovennævnte Jerntap ved Axens Pres eller Tryk er bleven gloende og derved har antændt Axens Træ, hvorfra Ilden saa har forplantet sig til Møllens øvrige Træværk, findes det dog efter Sagens Omstændigheder i det Hele betænkeligt at betragte Tiltaltes ommeldte Forhold — navnlig ved at forlade Møllen, forinden han havde overbevist sig om at den ovennævnte Jerntap var bleven tilstrækkelig afkjølet — som en saadan Tilsidesættelse af almindelig Forsigtighed, som maatte paadrage ham Ansvar efter Straffelovens § 284, og Tiltalte, der er født i Aaret 1852 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, vil derfor være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, dog efter Omstændighederne med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger.

Onsdagen den 10 Januar.

Nr. 86. **Thomas** eller **Thomas Christian Christensen**
af Skovmølle (Nellemann)

contra

Lars Christoffersen af Horsens (Henrichsen efter Ordre),
betr. Misligholdelse af en Forpagtningskontrakt.

Dronninglund Herreds Rets Dom af 17 April 1879: Indstævnte, Gaardejer Thomas Christensen eller Thomas Chr. Christensen af Skovmølle i Voer Sogn, bør for Tiltale af Citanten, Lars Christoffersen af Horsens, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 Januar 1881: Den ovenmeldte mellem Citanten, Lars Christoffersen af Horsens og Indstævnte, Gaardejer Thomas Christian Christensen af Skovmølle den 1ste Juni 1878 indgaaede Kontrakt om Bortforpagtning til Førstnævnte af to Indstævnte tilhørende Møller m. m. bør være ophævet, og bør Indstævnte til Citanten betale det Beløb, hvortil uvillige dertil af Retten udmeldte Mænd ansætte det Tab, Citanten maatte have lidt ved Anskaffelser i Anledning af den tilsigtede Overtagelse af Forpagtningen, dog ikke over 300 Kr., samt ved ikke at have haft Udbytte af den ommeldte Forpagtning i Tidsrummet fra 20de Juni 1878 til 1ste Maj 1879, dog ikke under 600 Kr. og ikke over 800 Kr. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, hvorhos der tillægges Citantens befalede Sagfører for Overretten, Justitsraad Neckelmann, i Salær 60 Kr., der udredes af det Offentlige. Det Idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at bemærke, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret findes Citanten at burde tilsvare efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder det Indstævntes befalede Sagfører her for Retten tilkommende Salær.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium til Advokat Henrichsen for Højesteret betaler Citanten 120 Kroner. Saa betaler han og det Retsgebyr og Skriversalarium, som skulde have været erlagt eller endnu erlægges, og Godtgjørelse for det Stemplet papir, som skulde have været brugt eller endnu bruges, saafremt Sagen ikke for Indstævntes Vedkommende havde været beneficeret for Højesteret. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag har Citanten, Lars Christoffersen af Horsens, til hvem Indstævnte, Gaardejer Thomas Christian Christensen af Skovmølle ved skriftlig Kontrakt af 1 Juni 1878 havde bortforpagtet 2 Møller i Voer Sogn, en Vindmølle og en Vandmølle, med Bolig, Udhuslejlighed m. m. for Tidsrummet fra den 20de s. M. indtil 1ste Maj 1883 bl. A. paa Vilkaar, at Citanten senest ved Forpagtningens Tiltrædelse skulde til Sikkerhed for Kontraktens Opfyldelse fra hans Side til Indstævnte prænumerere et Beløb af 400 Kr. — paa hvilken Prænumeration der efter Kontraktens Indhold var ved dens Indgaaelse afdraget 67 Kr., som Citanten samme Dag havde udlagt for Indstævnte — i 1ste Instants under Paaberaabelse af at Indstævnte, da Citanten den 20de Juni 1878 meldte sig hos ham for at erlægge Resten af den vedtagne Prænumeration og tiltræde Forpagtningen, vægrede sig ved at stille Møllerne m. v. til hans Disposition, paastaaet den ommeldte Kontrakt ophævet og Indstævnte tilpligtet at betale sig en Erstatning af 1400 Kr., deraf 300 Kr. for Tab paa Anskaffelser i Anledning af den tilsigtede Forpagtningsovertagelse, 300 Kr. i Vederlag for at have været uden Erhverv i længere Tid som Følge af, at han ikke fik Møllerne i Forpagtning, og 800 Kr. i Erstatning for Kontraktens Misligholdelse, og da Indstævnte ved Underretsdømmen er frifunden for Citantens Tiltale, har denne nu indanket Sagen her for Retten, hvor han har gjentaget sine foranførte Paastande, medens Indstævnte, næst at procedere til Underretsdømmens Stadfæstelse, ligesom i 1ste Instants in subsidium har gjort Indsigelse mod den paastaaede Erstatnings Størrelse. Det er in confesso under Sagen, at da Citanten den 19de Juni 1878 indfandt sig hos Indstævnte for at forberede Forpagtningens Tiltrædelse den næste Dag og til den Ende medbragte en Del Effekter, blev han af Indstævnte underrettet om, at denne havde solgt Møllerne saaledes at Kjøberen skulde overtage dem den paafølgende 1ste Juli, hvorhos Citanten efter Indstævntes Tilbud lod sig af denne tilbagebetale de ovenmeldte 67 Kr., tilligemed et Udlæg af 14 Kr. 75 Øre til Kontraktens Oprettelse, og Indstævnte har nu i saa Henseende nærmere anbragt, at hans foran berørte Tilkjendegivelse til Citanten gik ud paa, at den ommeldte Handel om Møllerne ikke var afsluttet anderledes, end at den, hvis Forpagtningskontrakten ikke ved mindelig Overenskomst blev ophævet, kunde gaa tilbage, samt at han betingede sit Tilbud til Citanten om at betale ham de foran nævnte to Beløb deraf, at Forpagtningen gik tilbage og Kontrakten ansaas for hævet, hvorefter Citanten ingen Indvending gjorde herimod, men tog imod Pengene uden nogen Reservation og kjørte bort igjen med sine medbragte Sager. Indstævnte har nu villet gjøre gjældende, at Citanten efter det saaledes Passerede maa anses at have samtykket i Forpagtningskontraktens Ophævelse uden noget Vederlag, hvorhos

han har benægtet, at Citanten — der efter Sagens Oplysninger atter den følgende Dag, der som meldt, i Kontrakten var bestemt til Forpagtningens Overtagelse, og ligeledes paany den 21de Juni indfandt sig hos Indstævnte med Begjæring om at tiltræde Forpagtningen — har ved nogen af disse Lejligheder tilbudt ham den betingede Prænumeration. Citanten har imidlertid i det Hele benægtet Rigtigheden af Indstævntes ovenanførte Fremstilling af det ved hans Nærværelse hos denne den 19de Juni Passerede, og det Bevis herfor, som det følgerlig maatte paahvile Indstævnte at føre, er saa lidet præsteret af ham, at tvertimod det eneste desangaaende afhørte Vidne, der efter sit Udsagn i ethvert Fald hørte det Meste af, hvad der ved denne Lejlighed blev forhandlet mellem Parterne, har edelig forklaret, at der ikke ved de ovenfor omtalte to Beløbs Udbetaling til Citanten — hvorved Indstævnte yttrede til ham at det vel var bedst, at han fik det omtalte Udlæg tilbagebetalt — skete nogen Udtalelse om at Tilbagebetaligen fandt Sted, fordi Forpagtningsforholdet skulde anses for hævet, eller overhovedet blev talt mellem Parterne om i Mindelighed at ophæve Forpagtningen, hvorimod Citanten erklærede sig utilfreds med ikke at kunne komme i Besiddelse af Møllerne og beklagede sig herover, medens Indstævnte, uden at gjøre noget Forsøg paa at aflinde sig med ham, stadig affærdigede ham med, at Møllerne vare solgte, og at han derfor ikke kunde faa det Lejede. Det maa nu ogsaa i og for sig anses for lidet sandsynligt, at Citanten, efter at han i Forvejen havde indgaaet skriftlig Kontrakt med Indstævnte om Forpagtningen af Møllerne og havde indfundet sig for at modtage Forpagtningen, skulde alene paa Grund af at Indstævnte ensidig havde solgt det Bortforpagtede, have fundet sig i uden nogensomhelst Godtgjørelse at opgive sin Ret efter Forpagtningskontrakten, saa meget mere som det er in confesso, at han havde opgivet sin tidligere Stilling og paadraget sig Bekostninger i Anledning af den forestaaende Overtagelse af Forpagtningen, og idet der ej heller kan lægges videre Vægt paa den Omstændighed, at Citanten ved den omhandlede Lejlighed modtog det ovenanførte Beløb, tilsammen 81 Kr. 75 Øre, da Indstævnte vilde betale dem tilbage, maa saaledes Indstævntes Paa-stand om, at Citanten skulde have samtykket i Forpagtningskontraktens Ophævelse, anses ubeføjet. Forsaavidt Indstævnte dernæst har villet gjøre gjældende, at Citanten i al Fald maa have fortabt sin Ret imod ham efter Kontrakten, fordi han ikke i rette Tid har erlagt den betingede Prænumeration, maa det ved de under Sagen afgivne edelige Vidneforklaringer anses tilstrækkelig godtgjort, at Citanten den 20de Juni om Eftermiddagen har indfundet sig hos Indstævnte, der imidlertid da var tagen bort uden at der var Nogen tilstede paa hans Bopæl, med hvem Citanten kunde forhandle om Forpagtningens Overtagelse, og at han da for to tilstedeværende Mænd, hvem han anmodede om at være Vidner

til hans Forhandlinger med Indstævnte, har tilkjendegivet det som sit Ærinde at tiltræde Forpagtningen af Møllerne i Henhold til den af ham derom indgaaede, Vidnerne bekjendte Kontrakt, samt at han — der efter det ene Vidnes Forklaring ved Indstævntes Hjemkomst den nævnte Dags Aften eller Nat Kl. 12—1, paa hvilken Tid det andet Vidne var gaaet i Seng, begjærede at tiltræde Forpagtningen og tilbød at erlægge Prænumerationen, medens Indstævnte nægtede at modtage samme med den Erklæring, at han nu havde solgt Møllerne og undslog sig for efter Vidnets Forslag at indgaa Forlig om Kontraktens Ophævelse, hvorefter Indstævnte gik ind i et andet Værelse og lukkede Døren efter sig — har den 21de Juni paany indfundet sig paa Indstævntes Bopæl, hvor da hverken denne eller hans Hustru var tilstede, for at tiltræde Forpagtningen og i Vidneres Paasyn inde i Indstævntes Stue optalt den betingede Prænumerations Beløb af 400 Kr., hvilke han dog, da Ingen kunde modtage Pengene paa Indstævntes Vegne, tog til sig igjen. Efter hvad der saaledes foreligger, kan der ikke lægges Citanten nogen Forsømmelse til Last med Hensyn til Betalingen af Prænumerationen, og Indstævntes Formening om at Citanten forsaavidt skulde have misligholdt Kontrakten og derved forspildt sin Ret efter samme, maa derfor ligeledes anses ubeføjet. Efter det Anførte, samt da det ved Sagens Anlæggelse var givet, at Indstævnte ikke vilde opfylde Kontrakten fra sin Side, vil Citantens Paastand om dennes Ophævelse være at tage til Følge, hvorhos der endvidere efter hans Paastand bliver at tilkjende ham Erstatning for det Tab, han har lidt ved Kontraktens Misligholdelse fra Indstævntes Side. I saa Henseende vil der være at tillægge Citanten dels Vederlag for det Tab, han har lidt ved de Anskaffelser, han maa forudsættes at have gjort særlig i Anledning af den tilsigtede Forpagtnings Overtagelse, hvilken Erstatnings Størrelse imidlertid, da Indstævnte i det Hele har protesteret imod Citantens Paastande om Erstatningens Størrelse og om eventuelt at faa den ansat ved Rettens Skjøn, vil være at bestemme ved Skjøn af uvillige af Retten udmeldte Mænd, dog ikke over 300 Kr., dels Vederlag for det Tab, han har lidt ved at gaa glip af det Udbytte, han kunde havt af Forpagtningen fra den 20de Juni 1878 til 1ste Maj 1879, til hvilket Tidspunkt Forpagtningen ifølge Kontraktens Bestemmelser tidligst kunde være opsagt af Indstævnte, og — under Hensyn til at Indstævnte, naar han benyttede den ham i Forpagtningskontrakten forbeholdte Ret til, uanset den vedtagne Forpagtningstid, i Tilfælde af Møllernes Salg at opsigte Forpagtningen til en 1ste Maj eller 1ste November med et halvt Aars Varsel, efter Kontrakten var pligtig herfor at yde Citanten et Vederlag af 600 Kr. — vil dette Erstatningsbeløbs Størrelse, der ligeledes vil være at fastsætte ved uvillige Mænds Skjøn, være at ansætte til ikke under 600 Kr. og ikke over 800 Kr.; derimod kan der ikke tillægges Citanten

noget særligt Vederlag, fordi han i nogen Tid har været uden Erhverv, da Erstatning herfor ydes ham, idet han paa den angivne Maade bliver stillet, som om han i den Tid havde havt Forpagtningen.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge Citantens beskikkede Sagfører for Overretten i Salær 60 Kr., der bliver at udrede af det Offentlige. Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Torsdagen den 11 Januar.

Nr. 50. **Henrik Kæstel** af Odense (Strøm)

contra

Sagførerne **Thorsen** og **Lund** som Mandatarier for Møller Ullerup af Røved Mølle (Alberti),

betr. Citantens Pligt til at restituere et mod Kvittering paa en Panteobligation modtaget Beløb.

Odense Bythings Dom af 9 Maj 1881: Under en Odense Kjøbstads Fattigkasse tilfaldende Bøde paa 10 Kr. for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, bør Indstævnte, Henrik Kæstel af Odense i et af ham selv valgt Pengeinstitut i eget Navn indsætte et Beløb af 2000 Kr. paa den Maade, at, saafremt der ikke af Møller Ullerup af Røved Mølle regelmæssigt i hver Juni og December Termin, saalænge han lever, betales ham 40 Kr., skal han være berettiget til selv atter at hæve Beløbet, medens derimod, hvis den nævnte Betingelse opfyldes, Pengene skulle forblive indestaaende indtil hans Død og derefter kunne haves af Citanterne, Sagførerne Thorsen & Lund i Aarhus som Mandatarier for bemeldte Møller Ullerup mod Forevisning af Præsteattest for Indstævntes Død. Processens Omkostninger bør Indstævnte erstatte Citanterne med 70 Kr. At efterkomme inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 Oktbr. 1881: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at den i samme fastsatte Frist for Anbringelsen af den deri omhandlede Kapital bestemmes til 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse. Sagens

Omkostninger for Overretten betaler Indstævnte Henrik Kæstel af Odense til Citanterne, Sagførerene Thorsen og Lund i Aarhus som Mandatarier for Møller Ullerup af Røved Mølle med 100 Kr., der ligesom Omkostningerne ved Underretsdommen ligeledes udredes inden 8 Uger efter Dommens lovlige Forkyndelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at den af Hovedcitanten i de foregaaende Instantser nedlagte subsidiære Paastand om, at de under Sagen omhandlede 2000 Kr. skulde sikkert ved Pant i Elsted Mølle, og den af Contracitanterne nedlagte Paastand om at tilkjendes Renter ikke foreligger Højesteret til Paakjendelse, vil den indankede Dom i Henhold til de deri iøvrigt anførte Grunde, ved hvilke intet væsentligt findes at erindre, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indfyldelse paa Sagens Udfald, efter Contracitanternes Paastand være at stadfæste, saaledes at Fristen for Kapitalens Anbringelse bestemmes til 4 Uger fra Højesteretsdommens Forkyndelse.

Processens Omkostninger for Højesteret vil Hovedcitanten have at tilsvare Contracitanterne med 300 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Kapitalens Anbringelse bestemmes til fire Uger fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Hovedcitanten til Contracitanterne med 300 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: De Forhold og Omstændigheder, der have givet Anledning til nærværende af Citanterne, Sagførerene Thorsen og Lund i Aarhus som Mandatarier for Møller Ullerup i Røved Mølle, i 1ste Instans ved Odense Bything mod Indstævnte Henrik Kæstel af bemeldte Kjøbstad anlagte Sag, ere ifølge Citanternes Fremstilling følgende:

Møller Ullerup, der i Marts 1871 ægtede Indstævntes Datter Stine Kæstel, som senere er død tilligemed deres eneste Barn, fik med denne sin Hustru, med hvem han levede i sædvanligt Formuefællesskab, en Medgift paa 2000 Kr., der vare anbragte i forskellige til hende udstedte Obligationer, som Indstævnte

havde skjænket hende, men der beroede hos ham, da han havde forbeholdt sig at nyde Renterne af den nævnte Kapital, saalænge han levede. Da Ullerup, samtidig med at han indgik det nævnte Ægteskab, købte Elsted Mølle i Jylland med Tilbehør, opnaaede han imidlertid at bemeldte Obligationer bleve omsatte mod kontante Penge, der anvendtes til Hjælp ved Udbetalingerne paa Møllen, imod at han til Indstævnte udstedte en den 24 Maj 1871 dateret og den 31 s. M. thinglæst Obligation, hvori han tilstod ved Kjøbet af Elsted Mølle at være bleven skyldig til Indstævnte 2000 Kr., som han forpligtede sig og Arvinger til at betale Kreditor i den 11te Juni eller 11te December Termin, hvortil Kapitalen med $\frac{1}{2}$ Aars forudgaaende Varsel maatte blive opsagt, og til, saalænge den indestod hos ham, at forrente med 4 pCt. aarlig eller 40 Kr. i hver Termin, hvorhos han til Sikkerhed for Betaling af Kapital og Renter meddelte Kreditor Panteret i Møllen med Tilbehør næstefter 6600 Kr. og indgik paa at Kapitalen strax uden Opsigelse kunde fordres betalt, hvis Renterne ikke betaltes i rette Tid eller Pantet forringedes eller ikke holdtes forsikret eller der paadroges det Skatterestancer. I Obligationen optoges imidlertid tillige følgende Klausul: „Det er vedtaget, at Kapitalen, under Betingelse af at Renterne nøjagtig erlægges som anført, ikke fra Kreditors Side kan opsiges til Udbetaling, samt at Gjælden bortfalder ved Kreditors Død og kan udslættes af Pantebogen mod behørig Præstestætt.“ I 1873 solgte Ullerup Elsted Mølle — blandt Andet paa Vilkaar, at Kjøbereren uden Ansvar for Ullerup overtog og forrentede den paa samme hvilende Pantegjæld, da 8600 Kr., hvorunder var indbefattet fornævnte Panteobligation — og samtidig købte han Røved Mølle. I den Anledning søgte han at faa Indstævnte til at kvittere den ommeldte Panteobligation i Elsted Mølle mod istedet at modtage en ganske lignende i Røved Mølle, hvad Indstævnte dog ikke vilde gaa ind paa, hvorimod denne i 1875 tilbød Ullerup at kvittere Obligationen mod en kontant Udbetaling en Gang for alle af 600 Kr., hvilket Tilbud Ullerup fra sin Side afslog, og Obligationen vedblev saaledes at hæfte med Pant paa Elsted Mølle, medens Ullerup vedblivende i hver Termin, senest i Juni Termin f. A., selv betalte Indstævnte den vedtagne Rente af 40 Kr. I Februar Maaned f. A. henvendte imidlertid en Sagfører sig for den ny Ejer af Elsted Mølle, Ullerup uafvidende, til Indstævnte og anmodede denne om uden Opsigelse at modtage Obligationens paalydende Beløb af 2000 Kr., hvad Indstævnte erklærede sig villig til, hvorpaa Summen blev ham udbetalt i Marts f. A.

Ullerup forment nu at Indstævnte havde været uberettiget til at modtage den saaledes stedfundne Udbetaling, der ifølge det Anførte først bagefter kom til Ullerups Kundskab, idet Panteobligationen i Elsted Mølle, hvad der formentlig fremgik af den citerede Klausul i samme, aldeles ikke var udstedt for at kon-

statere en Gjældsforpligtelse, men kun for at skaffe Indstævnte Betyggelse for den livsvarige Betaling af de omtalte 40 Kr. i hver Juni og December Termin, saa at han slet intet Krav havde paa Kapitalen, saalænge disse 40 Kr. betales ham regelmæssig af Ullerup, som det hidtil var sket. Som Følge heraf anlagde Citanterne som Mandatarier for Møller Ullerup nærværende Sag, hvorunder de i 1ste Instans paastode Indstævnte tilpligtet principalt at betale til dem i nævnte deres Egenskab til Indsættelse under deres Navn i et af Indstævnte valgt solidt Pengeinstitut eller subsidiært selv at indsætte under sit eget Navn i et saadant Institut et Beløb af 2000 Kr. imod at Ullerup fremdeles hver Termin betalte Indstævnte de omtalte 40 Kr., og at han, naar Ullerup nogensinde maatte udeblive med disse Betalinger, kunde kræve Kapitalen udbetalt som sin Ejendom, men at derimod Ullerups Mandatarier skulle være eneberettigede til at fordre de 2000 Kr. udbetalt ved Indstævntes Død, naar de godtgjorde denne ved behørig Præsteattest, og ligeledes til, saalænge Kapitalen indestod i Pengeinstituttet, at hæve og kvittere for de Renter, dette maatte svare af den indsatte Kapital, — og paastode de derhos endvidere Indstævnte tilpligtet at betale 4 pCt. Rente aarlig af Beløbet fra Forligsklagens Dato den 27 Juli f. A. indtil Anbringelsen af Kapitalen foregik, og at godtgjøre dem Sagens Omkostninger skadesløst. Overfor den af Citanterne givne faktiske Fremstilling gjorde Indstævnte, idet han iøvrigt erkjendte sammes Rigtighed, gjældende, at han vel havde skjænket sin omtalte Datter forinden hendes Ægteskab med Møller Ullerup 2000 Kr. i Obligationer mod vedblivende at nyde Renter deraf, men at han ved deres Giftermaal frafaldt denne Rentenydelse og overlod Ullerup Beløbet til fri Raadighed, og at han da desuden i Anledning af Ullerups Kjøb af Elsted Mølle efter dennes Anmodning laante ham andre 2000 Kr., som skulde forrentes med 4 pCt. Rente aarlig, samt at det var disse sidste 2000 Kr., for hvilke Panteobligationen af 24 Maj 1871 udstedtes. Han fremhævede i Forbindelse hermed at det havde været hans Hensigt at efterlade sin med Ullerup gifte Datter yderligere disse 2000 Kr. efter sin Død, og at det var for at sikre hende dem og for saaledes at lade dem fremtræde som en Dødsgave til hende, at han, samtidig med at forbeholde sig Rentenydelsen af det nævnte Laan i sin Levetid, lod den ovenfor citerede Klausul indføre i Panteobligationen, samt at han altsaa efter Datterens Død var berettiget til at kræve Summen tilbage, og at han kun i 1875 gjorde Ullerup det af denne afviste, af Citanterne omtalte Tilbud om at kvittere Obligationen mod en Udbetaling af 600 Kr. for ikke at gaa Ullerup for nær, og fordi Forholdet med Hensyn til Tilbagefordringen ved en mindre korrekt Affattelse af Klausulen mulig var kommet til at træde lidt uklar frem. Da han i forrige Aar uden Anledning fra sin Side blev anmodet om at modtage

de 2000 Kr. tilbage, maatte han derfor anse sig for fuldt berettiget hertil, idet de ikke vare Ullerups men hans Ejendom, og han gik altsaa uden Betænkelighed ind derpaa, uagtet det ikke meddeltes ham, paa hvis Vegne Opfordringen skete, hvad der maatte være ham ligegyldigt, men idet han iøvrigt antog, at det skete med Ullerups Villie og under Erkjendelse fra dennes Side af at han var uberettiget til Pengene, hvad der formentlig ogsaa stemmede med de ovenfor omtalte, Kjøberen af Elsted Mølle ved Skjødet af 1873 givne Paalæg om Indfrielse af Pante-gjælden. Indstævnte paastod sig som Følge heraf principaliter pure frifunden, idet han derhos subsidiært gjorde gjældende, at han i alt Fald kun kunde være pligtig at tilbagebetale de 2000 Kr.. naar der til ham uden præjudicerende Retsanmærkning udstedtes en ny Panteobligation i Elsted Mølle, der ganske svarede til den tidligere, idet han ikke kunde være pligtig til at nøjes med den mindre betryggende Anbringelse af Beløbet i et Pengeinstitut, samt at han i ethvert Fald maatte være berettiget til selv at anbringe dem i sit eget Navn, hvorhos han endelig paastod sig Sagens Omkostninger tillagte. Ved den i Sagen den 9 Maj d. A. inden Odense Bything afsagte Dom blev Citanternes ovenfor anførte subsidiære Paastand forsaavidt tagen til Følge, at Indstævnte tilpligtedes under en Odense Kjøbstads Fattigkasse tilfaldende Bøde af 10 Kr. for hver Dag, han sad Dommen overhørig, i et af ham selv valgt Pengeinstitut i eget Navn at indsætte et Beløb af 2000 Kr. paa den Maade, at han skulde være berettiget til selv atter at hæve Beløbet, saafremt der ikke af Møller Ullerup regelmæssig i hver Juni og December Termin, saalænge Indstævnte levede, betaltes ham 40 Kr., medens Pengene derimod, hvis denne Betingelse opfyldtes, skulde forblive indestaaende til Indstævntes Død og derefter kunne hæves af Citanterne som Mandatarier for Ullerup mod Forevisning af Præstestætte for Indstævntes Død; det paalagdes derhos Indstævnte ved Dommen at erstatte Citanterne Sagens Omkostninger med 70 Kr. Indstævnte udtog strax efter den 11 Maj en Stævning, hvorved han indankede bemeldte Dom her for Retten. Da denne Stævning imidlertid først var berammet til at falde i Rette den 5 September d. A., fandt Citanterne sig foranledigede til selv ved Stævning af 20 Maj, der faldt i Rette den 20 Juni, at indanke Dommen, idet de i Henhold til denne Stævning principalt have paastaaet Underretsdommen forandret, forsaavidt den ikke havde paalagt Indstævnte at udrede de ommeldte Renter af Beløbet 4 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato til Indbetalingen skete, men iøvrigt stadfæstet, men subsidiært have paastaaet Underretsdommen stadfæstet i det Hele, hvorhos de have fordret sig Appellens Omkostninger tilkjendte. Indstævnte, der har givet Møde og fremlagt den af ham udtagne Stævning af 11 Maj som Kontra-appelstævning, har derimod under Henvisning til sin Procedure

for Underretten paastaet Underretsdommen forandret overensstemmende med de af ham i 1ste Instans nedlagte Paastande og sig tillagt Sagens Omkostninger i begge Instanser. Citanterne have nu vel ikke godtgjort Rigtigheden af deres Assertum, at de 2000 Kr. tilhorte Møller Ullerup som hans Hustrus Medgift, da Panteobligationen af 24 Maj 1871 udstedtes. Men ligesom den nævnte Obligation trods de i den brugte Udtryk ikke kan opfattes som konstaterende en Møller Ullerup paahvilende almindelig Gjældsforpligtelse, hvilket ikke er foreneligt med den samme tilføjede, ovenfor citerede Klausul om at Kapitalen ikke kunde opsiges til Udbetaling, naar de betingede Renter nøjagtig erlagdes, og at Gjælden bortfaldt ved Kreditors Død og da kunde fordres udsløttet blot mod Forevisning af Dødsattest, saaledes er det ikke af Indstævnte bevist og findes ikke at stemme med Ordene i den nævnte Klausul, at Meningen kun skulde have været at sikre Indstævntes Datter Beløbet som en Dødsgave, og at Indstævnte, efter at hun og hendes Barn vare døde, maatte være berettiget til at kræve Beløbet tilbage. Den eneste Forudsætning, hvorunder Indstævnte kunde være berettiget til at fordrø Kapitalen tilbage, var meget mere ifølge den nævnte Klausul, at Rentebetalingen udeblev, hvilken Forudsætning ikke var indtraadt. Men ligesom Indstævnte herefter ikke under de givne Omstændigheder havde noget retligt Krav paa Tilbagebetaling af Kapitalen uden Ullerups Vidende og Villie — i hvilken Henseende ej heller Udtrykkene i Skjødet af 1873 kunne blive af Betydning, og hvorved endnu bemærkes at Ejeren af Elsted Mølle, efter hvad der foreligger, maa antages, da han betalte til Indstævnte, at have været ubekjendt med den omtalte Klausul i Panteobligationen af 1871 — saaledes kan Indstævnte trods sin modsatte Paastand, ikke antages, da han modtog Pengene, at have staaet i den af Intet bestyrkede Tro, at deres Betaling til ham skete med Ullerups Vidende og Villie, idet dette baade i og for sig var mindre naturligt og tillige vilde staa i bestemt Strid med Ullerups tidligere Vægning ved at gaa ind paa Indstævntes ovenfor nævnte Forslag om, at Ullerup skulde betale et mindre Beløb for at faa Obligationen kvitteret. Men idet Indstævnte som Følge heraf maa anses pligtig til at restituere de 2000 Kr. mod at faa betryggende Sikkerhed som tidligere for den omhandlede livsvarige Rentenydelse, er det en Selvfølge, at han ikke nu kan forlange saadan Sikkerhed gennem Pant i Elsted Mølle, da det skyldes ham selv at Panteretten deri er ophørt, og der savnes under disse Omstændigheder al Føje til fra hans Side ikke at ville modtage den Sikkerhed, der kan skaffes gennem Kapitalens Anbringelse under hans Navn i et af ham selv valgt solidt Pengeinstitut. Derimod findes der ikke at kunne tilkjendes Citanterne de af dem tillige paastaede Renter af Beløbet fra Forligsklagens Dato til Kapitalens nysnævnte Anbringelse, hvilken Fordring Ci-

tanterne selv kun have støttet paa at de maatte være berettigede til saadanne Renter, saafremt Indstævnte efter nærværende Sags Afgjørelse maatte kunne fordre hos Møller Ullerup de i Panteobligationen af 1871 omhandlede Renter af 40 Kr. halvaarlig ogsaa for den Tid, i hvilken Indstævnte har siddet inde med den omstridte Kapital — for hvilke Terminer de iøvrigt efter det Oplyste ere blevne ham tilbudte vidnefast af Citanterne, men afslaaede —, hvilket Spørgsmaal overhovedet ikke foreligger under nærværende Sag.

Idet Underrettsdommen saaledes vil blive at stadfæste, dog at den i samme fastsatte Frist bestemmes til 8 Uger fra denne Doms lovlige Forkyndelse, findes Indstævnte derhos at burde godtgjøre Citanterne Sagens Omkostninger her for Retten med 100 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Fredagen den 12 Januar.

Nr. 307.

Advokat Klubien

contra

Carl Hornemann (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Overtrædelse af § 34 i den under 15 Oktober 1878 stadfæstede Sundhedsvedtægt for Aalborg Kjøbstad samt for at have undladt at efterkomme et ham af Sundhedskommissionen givet Paalæg.

Aalborg Kjøbstads Politirets Dom af 5 Septbr. 1882: Tiltalte, Frisør Carl Hornemann bør til Aalborg Kjøbstads Politikasse bøde 200 Kr. og under en Bøde af 10 Kr. til samme Kjøbstads Fattigkasse for hver Dag han sidder nærværende Dom overhørig, lade de i hans ovennævnte Ejendom i Brug tagne Lokaler rømme, samt derhos udrede denne Sags Omkostninger. At efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 9 Februar 1883.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schon) København.

Høiesterets Tidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1882—83.

Nr. 50-51.

Fredagen den 12 Januar.

Nr. 307.

Advokat Klubien

contra

Carl Hornemann (Defensor Henrichsen).

Viborg Landsoverrets Dom af 9 Oktbr. 1882: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor for Overretten, Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, saaledes at Fristen for de omhandlede Lokalers Rømning bestemmes til 14 Dage fra Højesteretsdommens Forkyndelse.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Lokalernes Rømning bestemmes til 14 Dage fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Henrichsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Frisør og Barber Carl Hornemann i Aalborg for Overtrædelse af bemeldte Kjøbstads Sundhedsvedtægt § 34, hvori der

bl. A. foreskrives, at ingen nyopført Bygning maa tages i Brug, forinden Sundhedskommissionen dertil har givet Tilladelse, og at Indflytning i nye Bygninger paa to eller flere Etager ikke maa finde Sted inden 6 Maaneder efter at Bygningen er kommen under Tag, — samt for at have undladt at efterkomme et ham af Sundhedskommissionen givet Paalæg.

Efter Sagens Oplysninger tilstillede Tiltalte den 13de Marts d. A. Sundhedskommissionen i Aalborg et Brev, hvori han, næst at meddele, at han havde kjøbt Ejendommen Nr. 633 ved Østeraa i den nævnte Kjøbstad og agtede sammesteds at lade opføre en ny 3-Etages Bygning, androg om at erholde Tilladelse af Kommissionen til at etablere sin Forretning i den ny Bygning, saasnart de dertil fornødne Lokaler bleve færdige, idet han nærmere angav at have til Hensigt, eftersom hans Lejetid vilde udløbe til den nærmest paafølgende April Flyttedag, og han ikke havde kunnet faa noget andet passende Lokale i Nærheden, at lade den ene Halvdel af den gamle Bygning blive staaende til Forretningslokale, imedens den anden Halvdel blev nedreven og igjen opbygget, og da saa hurtig som mulig overflytte sin Forretning til de nye Lokaler, for at det hele Byggeforetagende kunde blive tilendebragt i Sommerens Løb. I sin Svarskrivelse af 23de s. M. tilkjendegav Sundhedskommissionen imidlertid Tiltalte, at den ikke paa Jæn Tid kunde meddele det af ham begjærede Samtykke eller give noget bindende Tilsagn i saa Henseende, da Besvarelsen af Spørgsmaalet om, hvorvidt der mulig kunde gives Tiltalte Dispensation fra Bestemmelsen i Sundhedsvedtægtens § 34, vilde være afhængig af Omstændigheder, som Kommissionen var ude af Stand til at bedømme, forinden Bygningen var opført og man havde havt Lejlighed til at tage de paagjældende Lokaler i Øjesyn. Det maa nu ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han, uagtet Sundhedskommissionens nysanførte Tilkjendegivelse og uden nogen yderligere Meddelelse til eller Tilladelse fra Kommissionen har den 24de August d. A. taget Stueetagen i den af ham opførte ny treetages Bygning, der først kom under Tag den 22de Juli, i Brug til Forretningslokale, samt at han — hvem der af Sundhedskommissionen den paafølgende Dag blev givet Paalæg om inden den 28de s. M. om Morgenen igjen at fraflytte det paagjældende Lokale og ikke atter at tage dette eller nogen anden Del af Bygningen i Brug, forinden han dertil havde erhvervet Kommissionens Samtykke, og som derefter samme Dag havde indgivet et Andragende til Kommissionen om at dette Paalæg maatte blive taget tilbage — har, da Kommissionen under 31te August afslog dette Andragende med Tilføjende, at den maatte fastholde sit Paalæg saaledes at Tiltalte, naar dette ikke var efterkommet inden den næste Dags Middag Kl. 12, vilde blive dragen til Ansvar for Overtrædelse af samme, — undladt at efterkomme dette Paalæg.

Tiltalte har nu vel under Sagen til sin Undskyldning paaberaabt sig, at han - hvad ogsaa maa antages at forholde sig rigtigt alene har benyttet de ommeldte Lokaler i den ny Bygning til deri at drive sin Forretning, medens han tilligemed sin Husstand har havt Natteleje andetsteds i Byen, men idet Forbudet i Vedtægts § 34 mod at tage nye Bygninger i Brug uden Sundhedskommissionens Tilladelse er givet i al Almindelighed uden at der navnlig er nogen Føje til at antage, at det alene skulde gjælde saadanne Bygningers Benyttelse til Natteophold, vil der ikke kunne tages noget Hensyn til, hvad Tiltalte saaledes har paaberaabt sig, hvorved iøvrigt ogsaa bemærkes, at Tiltalte i sit ovenommeldte Andragende til Sundhedskommissionen af 28de August selv har erkjendt at have begaaet en strafbar Overtrædelse ved at tage de ommeldte Lokaler i Brug uden forinden at henvende sig til Kommissionen derom. For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte, der ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, for Overtrædelse af Sundhedsvedtægten være at anse efter L. 12 Januar 1858 § 2, cfr. L. 28 Marts 1868, sammenholdt med ovennævnte Sundhedsvedtægts § 34, og da Straffen efter Sagens Omstændigheder findes ved Politiretsdommen passende bestemt til en Bøde til Politikassen af 200 Kr., og det ligeledes maa billiges, at han under daglig Mulkt af 10 Kr. til Kjøbstadens Fattigkasse er tilpligtet at lade de ommeldte Lokaler rømme, vil bemeldte Dom, ved hvilken det ligeledes rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Sagens Omkostninger, være at stadfæste, hvorhos Tiltalte vil have at betale i Salær til Aktor for Overretten 15 Kr., medens der derimod, da der efter Tiltaltes Begjæring ikke har været beskikket ham nogen Defensor her for Retten, hvor han har ladet sit Forsvar varetage af en privat engageret Sagfører, ikke bliver Spørgsmaal om Tilkjendelse af Salær for Defensionen.

Nr. 327.

Advokat Levinson

contra

Karolina Svendsdotter (Defensor Henrichsen),

der tiltales for at have ombragt sit Barn.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 4 Oktbr. 1882: Arrestantinden Karolina Svendsdotter bør have sit Liv forbrudt. Hun bør derhos udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jørgensen og Møller, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adtærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Novbr. 1882: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Sælær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne A. Salomonsen og Herforth, betaler Arrestantinden Karolina Svensdotter 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Henrichsen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extraret hertil indankede Sag er Arrestantinden Karolina Svensdotter, der ifølge et af hende vedkjendt Præstebevis er født i Sverrig den 3die April 1863 og saaledes 19 Aar gl., hvilket af Retten er skjønnet at stemme med hendes Udseende, og som ikke er funden forhen straffet, tiltalt for at have ombragt sit Barn, og er hun herfor ved den af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd den 4de Oktober d. A. afsagte Dom i Henhold til Straffelovens § 190 dømt til at have sit Liv forbrudt, hvorkos kun er tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger.

Arrestantinden, som ved Begyndelsen af Maj d. A. havde faaet Tjeneste som Malkepige hos Forpagteren paa Jungshovedgaard ved Præstø, fødte dersteds den 6te Juli næstefter om Aftenen et Pigebarn, med hvilket hun først forblev i nogle Dage hos sin nysnævnte Husbond, men derpaa ved hans Foranstaltning en 8 Dages Tid blev anbragt i Pleje hos en i Nærheden boende Kone. Den 19de Juli rejste Arrestantinden, hvem det af hendes Husbond var blevet tilbudt at vende tilbage i hans Tjeneste, men som derhos af hans Hustru og den ommeldte Kone havde hørt, at Barnet ikke kunde blive her i Landet, men maatte bringes til Sverrig, med Dampskib fra Præstø til Kjøbenhavn medtagende Barnet, idet hun havde angivet, at hun vilde sætte det i Pleje hos hendes Forældre i Blekinge, men allerede den næste Dags Eftermiddag kom hun tilbage til Jungshovedgaard, idet hun angav at have faaet Barnet anbragt i Nærheden af Landskrona. Da hendes hurtige Tilbagekomst opvakte Mistanke, blev der imidlertid indledet Undersøgelse og under denne tilstod hun efter nogle Udflugter, at hun efter Ankomsten hertil den 19de Juli havde be-

givet sig gennem Byen ud et Sted i Nærheden paa Landet, hvor hun havde ombragt Barnet og skjult dets Lig i en Grøft, som hun derpaa senere paaviste i Nærheden af Vigerslev By i Hvidovre Sogn, og hvor der da ogsaa fandtes Liget af et fuldbaarent Pigebarn, som imidlertid allerede var i en saa stærk Forraadnelsestilstand, at de obducerende Læger erklærede ikke at kunne udfinde Dødsarsagen, idet de dog derhos tilføjede, at, da der slet ingen Næringsmidler fandtes i Mavesækken og Tarmene ligeledes vare aldeles tomme, antog de, at Barnet havde sultet og lidt Nød og rimeligvis været meget svagt, da det fandt Døden. Arrestantindens Forklaring og Tilstaaelse gaar iøvrigt nærmere ud paa Følgende: Hun, som fra Maj Maaned 1880 vil have tjent paa en Gaard i Nærheden af Lübeck, vil der have indladt sig i Forbindelse med og i Oktober f. A. ladet sig besvangre af en svensk Tjenestekarl, der imidlertid, da hun noget hen i dette Foraar gjorde ham bekjendt med at hun var frugtsommelig, nægtede at være Fader til det Barn, hun skulde føde og kort efter forlod Gaarden, uden at hun senere havde set ham. Hendes daværende Husbond, for hvem hun havde vedgaaet sin Frugtsommelighedstilstand, forlangte at hun af Hensyn til den skulde skifte til Udgangen af April d. A. og hun tog derpaa til Kjøbenhavn, hvor hun strax gennem et Fæstekontor fik den ovennævnte Tjeneste paa Jungshovedgaard. Da hun tog dertil besluttede hun ikke at omtale for Nogen, at hun var frugtsommelig — hvad hun heller ikke gjorde, idet hun meget mere overfor en Enkelt, der spurgte hende derom, vil have nægtet det — eftersom hun nu havde fattet den Tanke at ville føde i Dølgemaal og skaffe Barnet tilside uden at hun, der ventede sin Nedkomst noget ind i Juli Maaned, dog havde lagt nogen nærmere Plan i saa Henseende. Denne hendes Tanke kom dog ikke til Udførelse, idet Fødselsværne pludselig indfandt sig saa stærkt, medens hun den 6te Juli henad Aften sammen med flere af Gaardens Folk var beskæftiget paa Malkepladsen, at hun ikke kunde fjerne sig eller skjule sin Tilstand, hvorpaa de fik hende bragt ind paa Gaarden, hvor hun saa fødte det ovenomtalte Pigebarn. I de nærmeste Dage herefter vil hun virkelig have havt til Hensigt at søge at faa Barnet sat ud i Pleje, men da hun fik den ovenforberørte Meddelelse, som hun antog for rigtig, at Barnet maatte bringes til Sverrig, og hun ikke turde søge det anbragt hos sine Forældre og mente ikke at have Midler til paa anden Maade at sørge for det, fattede hun efterhaanden det Forsæt vel at give det Udseende af at hun bragte Barnet til Sverrig og satte det i Pleje der, men i Virkeligheden kun at tage det med her til Byen og drukne det, hvad hun mente lettest uopdaget at kunne faa Lejlighed til her. Efter den 18de Juli at have skaffet sig en Daabsattest for Barnet, hvad hun ikke turde undlade, da den tidligere omtalte Kone, hos hvem hun var i Pleje, havde sagt at

hun maatte have en saadan med til Sverrig, og hun derfor frygtede for at vække Mistanke ved ikke at skaffe sig den, afsejlede hun, som tidligere anført, den 19de Juli om Morgenen med Barnet — som, efter hvad der foreligger, da var fuldkommen rask — fra Præstø til Kjøbenhavn, hvor hun ankom ca. Kl. 1½ Eftermiddag. Overensstemmende med sit ovenfor nævnte Forsæt søgte hun derpaa at komme gennem Byen ud paa Landet for at finde et Sted, hvor hun kunde drukne Barnet, men da hun var ukjendt med Byen og Omegnen, vandrede hun først en Del forgjæves om, og det blev saaledes henad Aften inden hun ad Vesterbro og den gamle Jernbanedæmning naaede ud i Nærheden af Landsbyen Vigerslev, hvor hun bøjede om ad en Markvej og derpaa gik hun ad en langs en Rugmark løbende Grøftekant, paa hvilken hun derpaa satte sig. I Dagens Løb havde hun ikke selv faaet andet at spise end lidt Smørrebød, som hun havde medbragt fra Præstø, og Barnet, som hun vel gjentagende havde lagt til Brystet, men uden Nytte, da hun saa godt som ingen Mælk havde i Brystet og som hun heller ikke paa anden Maade havde skaffet Føde, idet hun ikke havde kunnet faa Mælk ombord paa Dampskibet og her i Byen ikke vilde gaa ind nogetsteds, skreg stærkt af Sult. Da hun derhos ikke saa noget Vand i Nærheden, hvori hun kunde drukne Barnet, besluttede hun sig nu til at kvæle det. Hun lagde det derfor ved Siden af sig paa Grøftekanten, holdt med sin højre Haand for Barnets Næse og stoppede samtidig med den venstre Haand sit Lommetørklæde saa langt ind i Barnets Mund, som det kunde komme. I Begyndelsen heraf strittede Barnet med Armene — Benene kunde det ikke røre for Svøbet — men efter et Par Minutters Forløb kunde hun mærke, at det var dødt. Hun lagde derpaa Liget ned i Grøften, men blev siddende ved Siden af denne indtil om Morgenen, da hun for at forhindre, at Barneliget, naar det blev fundet, skulde blive kjendt paa det Tøj, som det var iført, og som hun havde faaet foræret af sin Husmoder og den omtalte Kone ved Præstø, afførte det samme paa en Ble nær og derpaa, medtagende Tøjet, gik ind til Kjøbenhavn, hvorfra hun strax med Jernbanetog og Post begav sig til Præstø, saa at hun, som tidligere anført, naaede Jungshovedgaard allerede den 20de Juli Kl. ca. 3½ Eftermiddag.

Idet den af Arrestantinden saaledes afgivne nærmere Forklaring, der, forsaavidt den ikke bestyrkes af det iøvrigt Oplyste, i alt Fald ikke paa noget Punkt staar i Strid med dette, nu i det Hele maa blive at lægge til Grund ved Sagens Paakjendelse, vil Arrestantinden, som ved den indankede Dom sket, blive at anse efter Straffelovens § 190 og overensstemmende med samme at dømme til at have sit Liv forbrudt.

Nr. 76. Interessentskabet **Foerløv Teglværk** (Levensen)
 contra
 Prokurator **G. Strøbech** (Ingen),
 betr. Betaling for nogle Murstensleverancer.

Korsør Bythings Dom af 27 Oktober 1879: Indstævnte, Prokurator G. Strøbech i Korsør, bør for Tiltale af Citanterne, Interessentskabet „Foerløv Teglværk“, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Februar 1881: Bythingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, som i det Væsentlige tiltrædes, og med Bemærkning, at de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke findes at kuene føre til noget andet Resultat end det i Dommen antagne,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under en af Citanterne, Interessentskabet „Foerlev Teglværk“, mod Indstævnte, Prokurator G. Strøbech i Korsør, ved bemeldte Kjøbstads Bything anlagt Sag have Citanterne paastaaet Indstævnte tilpligtet at betale 2670 Kr. 12 Øre, som Indstævnte skal være Citanterne skyldig for Mursten, med Renter 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 25de Juli 1878, indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst, medens Indstævnte paastod Frifindelse for Citanternes Tiltale med Tillæg af Processens Omkostninger. Da den inden Bythinget den 27de Oktober 1879 afsagte Dom har taget Indstævntes Paastand til Følge, dog at Sagens Omkostninger ophævedes, have Citanterne indbragt Sagen for Overretten, hvor de have gjentaget deres Paastand i 1ste Instants, dog at de kun paastaae Renter fra Underretsstævningens Dato den 15de August 1878. Indstævnte procederer til Stadfæstelse af Bythingsdommen, og begge Parter paastaa sig tilkjendt Appellens Omkostninger.

Citanterne støtte deres Paastand paa, at Indstævnte skal have afkjøbt Foerløv Teglværk ved Korsør 201,000 Stkr. Mursten, som Teglværket i Tiden fra 16de til 28de Juni 1877 har leveret til Tømmermester Christensen og Murmester Schmidt i Kjøbenhavn, og som Teglværket vil have leveret disse ifølge Indstævntes Forlangende og for hans Regning.

Indstævnte har benægtet at have kjøbt Murstenene eller at have forlangt dem leverede for hans Regning, og han har gjort gjældende, at han kun har været Mellemand mellem Citanterne og Grosserer Christiansen som Repræsentant for Tømmermester Christensen og Murmester Schmidt ved en Handel om de nævnte Mursten. Indstævnte har anført, at han, der selv ejer et Teglværk, i Foraaret 1877 paatog sig overfor Grosserer Christiansen som Befuldmægtiget for Christensen og Schmidt at levere hver af disse 500,000 Stkr. Mursten til en Pris af henholdsvis 20 $\frac{1}{2}$ og 21 Kr. pr. 1000 Sten. Murstenene skulde leveres og modtages i April og Maj Maaneder s. A. Kjøberne kunde imidlertid ikke modtage Murstenene til den Tid, hvortil de havde forpligtet sig, og da Juni kom, var derfor kun Halvdelen leveret, og nu ønskede de Resten leveret over Hals og Hoved. Indstævnte tilskrev da Grosserer Christiansen paa Kjøbernes Vegne, at de maatte tilskrive sig selv, at Murstenene ikke vare blevne leverede, og at Indstævnte ansaa sig løst fra sine Forpligtelser og ikke vilde levere flere Sten. Grosserer Christiansen anmodede derefter Indstævnte om at formaa et andet Teglværk til at levere nogle af Murstenene og Indstævnte henvendte sig da til Formanden for Interessentskabet „Foerløv Teglværk“, Gaardmand Fr. Rasmussen, og spurgte ham, om Interessentskabet var villigt til for egen Regning og Risiko at levere Mursten til Christensen og Schmidt, og herpaa gik Rasmussen ind; men forsaavidt angaar dette Anbringendes Rigtighed er, som det fremgaar af det ovenfor Anførte, Indstævntes Fremstilling benægtet af Citanterne.

Indstævnte tilskrev derpaa den 14de Juni Grosserer Christiansen, at han havde talt med Bestyrelsen for „Foerløv Teglværk“, og at denne var villig til at tage Part i Indstævntes Handel, og at hvis Christiansen vilde tage Sten derfra, vilde Indstævnte foranledige Afsendelse af saadanne. Indstævnte modtog derefter et Telegram af 15 Juni fra Christiansen, hvori denne begjærte hver af Kjøberne tilsendt en Ladning Sten fra Foerløv Teglværk som Prøve. Indstævnte sendte strax sin Fuldmægtig til Foerløv og denne anmodede Bestyreren af Teglværket om at foranledige de 2 Vognladninger afsendte, hvilket skete den følgende Dag og afsendtes de i Indstævntes Navn, efter hvad der maa antages efter Foranledning af Indstævntes Fuldmægtig, der imidlertid efter sin under Sagen afgivne Vidneforklaring, i saa Henseende handlede uden Ordre fra Indstævnte. Den 18de Juni telegraferede Christiansen til Indstævnte, at Foerløv Teglværk maatte levere 200,000

Stkr. Sten, dog 1 Kr. billigere; men, da Indstævnte modsatte sig det begjærte Afslag i Prisen paa Foerløv Sten, gik Christiansen ind paa for disse at betale samme Pris, som Indstævnte havde betinget sig for Sten fra hans eget Teglværk. Den 22de Juni tilskrev Grosserer Christiansen imidlertid ikke destomindre Foerløv Teglværk, at han havde erfaret af Indstævnte, at Teglværket leverede 100,000 Stkr. Sten til Christensen à 20 Kr. og 100,000 Stkr. til Schmidt à 19 $\frac{1}{2}$ Kr., og han bad sig tilsendt daglig Meddelelse om, hvad der sendtes. Den 27de Juni tilskrev Gaardmand Fr. Rasmussen Grosserer Christiansen, at Teglværket blev færdigt med at levere de 200,000 Stkr. Sten til Christensen og Schmidt samme eller næste Dag, og at han skulde sende en Opgjørelse enten til Christiansen eller Indstævnte. Den 21de Juli sendte Gaardmand Fr. Rasmussen Indstævnte en Opgjørelse over de fra Foerløv Teglværk afsendte Mursten til Christensen og Schmidt og bemærkede i et medfølgende Brev, at han havde vedføjet Fragtbeløbet for hver Sending samt at Indstævnte da ved nærmere Opgjørelse kunde sammenligne Teglværkets Opgivelse med Kjøbernes. Den 9de Oktober tilskrev Grosserer Christiansen Foerløv Teglværk, at han havde ordnet det saaledes med Hensyn til de 200,000 Stkr. Mursten til Christensen og Schmidt, at Teglværket rabatterede 1 Kr. pr. 1000 Stkr. og tilføjede, at det i det Mindste var hans Forslag.

Som anført sendte Foerløv Teglværk fra 16de til 28de Juni 1877 Christensen og Schmidt ialt 201,000 Stk. Mursten. Paa de senere Fragtbreve for Tilsendelserne til Schmidt blev — ligesom ved Prøvesendelsen — efter Anmodning af Gaardmand Fr. Rasmussen Indstævnte af Opsynsmanden ved Foerløv Holdeplads anført som Afsender. Fragtbrevene til Christensen ere ikke komne tilstede under Sagen, saa at det ikke har kunnet oplyses, hvorledes der i denne Henseende er forholdt med Hensyn til Forsendelserne til ham.

Medens Leveringerne foregik, telegraferede Grosserer Christiansen en Dag til Foerløv Teglværk, at dettes Sten vare kasserede, og at, dersom der den Dag var indsendt, vilde de blive retournerede, samt at Ingen købte raa Sten og til Indstævnte, at Foerløv Sten vare kasserede, og at, dersom han ikke sendte store Partier, vilde han faa store Ubehageligheder.

I Begyndelsen af Marts 1878 afgik Gaardmand Fr. Rasmussen ved Døden og kort Tid efter modtog Indstævnte en Obligation fra Tømmermester Christensen, dateret 12 Februar 1878, for det Beløb, denne var skyldig for Mursten leverede dels fra Indstævntes Teglværk, dels fra Foerløv Teglværk. Med Hensyn til at Christensen har udstedt Obligation til Indstævnte ogsaa for de fra sidstnævnte Teglværk leverede Sten, har Indstævnte assereret — hvilket dog er benægtet af Citanterne — at det var aftalt mellem Indstævnte og Gaardmand Fr. Rasmussen, at Indstævnte

ogsaa skulde varetage Foerlov Teglværks Tarv og inkassere dettes Tilgodehavende for leverede Sten.

Da Citanterne paastaa Betaling hos Indstævnte for Mursten, der ere leverede fra Foerlov Teglværk ikke til Indstævnte, men til Tømmermester Christensen og Murmester Schmidt, og støtte deres Paastand paa, at Indstævnte skal have afkjøbt Teglværket Murstenene og forlangt dem afsendte for sin Regning, maa det paahvile Citanterne at bevise den saaledes paaberaabte Søgsmalsgrund. Saadant Bevis er imidlertid ikke ført ved de forskjellige af Citanterne under Sagen fremlagte Thingsvidner, saalidt som ved den ovenfor meddelte Korrespondance og Telegramvexling, og naar Citanterne have henvist til, at Gaardmand Fr. Rasmussen i en paa Teglværket ført uautoriseret saakaldet „Salgsbog“ har betegnet de omhandlede Mursten som solgte til Indstævnte, og at der efter hans Død er forefundet en af ham udfærdiget Regning til Indstævnte for Murstenene, samt at han har ladet disse afsende i Indstævntes Navn, og Citanterne heri have søgt Bevis for, at Interessentskabets afdøde Formand har anset Indstævnte for Kjøber af Murstenene, da vil dette, selv om en saadan Opfattelse med Sikkerhed kunde udledes af de angivne Data, ikke kunne være afgjørende, da det ikke er godtgjort, at han virkelig i det Foreliggende har havt Føje til at betragte Indstævnte som Kjøber af Stenene. Forsaavidt Citanterne dernæst have forment, at den Omstændighed, at Tømmermester Christensen har udstedt Obligation til Indstævnte for hvad han var skyldig for Mursten ikke blot fra Indstævntes eget, men ogsaa fra Foerlov Teglværk, viser, at Indstævnte har afkjøbt sidstnævnte Teglværk de under Sagen omhandlede Mursten, i alt Fald den Del af disse, der ere leverede til Christensen, kan i saa Henseende dels henvises til ovennævnte Assertum af Indstævnte, at denne ifølge Aftale med Fr. Rasmussen skulde tage Sagen i det Hele i sin Haand og samtidig med sit eget Tilgodehavende inddrive Foerlov Teglværks, dels bemærkes, at Obligationen er traadt i Stedet for et Skadesløsbrev, som Christensen havde udstedt til Indstævnte paa en Tid, da det var forudsat, at alle de Mursten, der leveredes ham, kom fra Indstævntes Teglværk.

I Henhold til det Anførte kan det ikke anses bevist, at Indstævnte har kjøbt Murstenene af Foerlov Teglværk eller forlangt dem afsendte for sin Regning, og der foreligger endog flere Data, der tale imod at antage dette, i hvilken Henseende bl. A. bemærkes, at Grosserer Christiansen, som det fremgaar af Ovenanførte, har henvendt sig til Foerlov Teglværk for at faa Prisen paa Stenene nedsat, hvortil der ikke var Grund, naar Forholdet var det af Citanterne paastaaede, at Indstævnte havde afkjøbt Teglværket Murstenene og atter solgt dem til Grosserer Christiansen paa Tømmermester Christensens og Murmester Schmidts Vegne

og at Gaardmand Fr. Rasmussen paa ovennævnte Regning har krediteret Indstævnte for Provision.

Det maa derfor billiges, at Indstævnte er frifunden for Citanternes Tiltale, og den indankede Dom, ved hvilken Sagens Omkostninger rettelig ere ophævede, vil saaledes være at stadfæste. Proecessens Omkostninger for Overretten blive efter Omstændighederne ligeledes at ophæve.

Stempelovertrædelse foreligger ikke for Overretten.

Nr. 302. Højesteretssagfører Bagger

contra

Ola Erlandsson eller **Erlansson** (Defensor Levinsen),
der tiltales for Falsk samt for Betleri.

Bornholms Sønder Herreds Extrarets Dom af 9de Oktbr. 1882: Tiltalte Ola Erlandsson eller Erlansson straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dagr og afholder Sagens Omkostninger, derunder Salærerne til Aktor og Defensor, Prokurator Petersen og Sagfører N. C. Olsen, med 12 Kr. til hver og Diæter efter Amtets Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger mangler der Føje til at antage, at den i den indankede Dom omhandlede, af Tiltalte forfattede og af ham under Sagen efter Hukommelsen gjen-givne Paategning paa en af ham ombaaren Indsamlingsliste er fremtraadt som underskrevet af G. Jonsson og P. N. Mikelsen; hvorimod den maa antages alene at have betegnet sig som et Uddrag af en af disse tidligere udfærdiget Bevidnelse.

Tiltalte vil derfor for sit i saa Henseende udviste Forhold ikke kunne dømmes for Falsk. Derimod maa det billiges, at han for det af ham forøvede Betleri er anset efter Lov af 3 Marts 1860 § 3, og Straffen herfor findes at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage. Han vil derhos have at betale Aktionens Omkostninger efter Underrettsdommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Ola Erlansson bør hensættes i simpelt Fængsel i otte Dage. Saa udreder han og Aktionens Om-

kostninger, derunder de ved Herredsthingsdommen fastsatte Salarier og i Salarium til Højesterets-sagfører Bagger og Advokat Levinsen for Højesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ola Erlandsson eller Erlansson af Balke i Bodilsker Sogn, som er født i Kverrestad, Christiansstads Lehn i Sverrig, den 8de Oktober 1811, og ikke ses at være tidligere tiltalt, dømt eller straffet her i Landet, aktioneres under denne Sag for Falsk samt for Betleri. Dels efter hvad Tiltalte selv har vedgaaet og dels efter hvad der forøvrigt er bleven oplyst, maa Sagens Omstændigheder antages at være Følgende: I Marts Maaned d. A. mistede Ola Erlandsson ved Sygdom sin eneste Ko. For at faa dette Tab erstattet tilvejebragte han fra Formanden for Bodilsker Sogneraad en af denne undertegnet skriftlig Paakaldelse af godgjørende Medmeneskers Hjælp, med en efterfølgende Bevidnelse derpaa fra 2 andre Sogneboere, nemlig Proprietær G. Johnson til Kannikegaard og Møller P. N. Mikkelsen af Balke, saalydende: „At Ola Erlandssens for nogle Dage siden have mistet deres Ko paa Grund af en Sygdom som Dyr lægen kaldte Lungebetændelse, bevidnes af G. Johnson, P. N. Mikkelsen“. Dette Dokument kolporterede Tiltalte i Bodilsker Sogn og lod det tillige ved et med ham samlevende Fruentimmer kolportere i Nexø Kjøbstad. Efter herpaa at have modtaget Paategninger om ydede Bidrag til et Beløb af 50 Kr. 35 Øre blev Dokumentet taget i Besiddelse af Politimesteren i Nexø, hvorhos det, navnlig gennem Sogneraadsformanden i Bodilsker paa dertil af Politimesteren given Anledning, blev Tiltalte tilkjendegivet, at Indsamlingen burde afbrydes. Ola Erlandsson fortsatte imidlertid ikke destomindre Indsamlingen, saaledes at han til samme benyttede dels en selvskreven, med hans eget Navn undertegnet Paakaldelse af Godgjørenheden, hvori han angiver at have mistet Koen den 16de Marts og endvidere en Gris den 8de April, dels en anden Indsamlingsliste, som han vil have forsynet med en Paategning, der i det Væsentlige skal have været saalydende: „Uddrag eftor orgenaled. Ola Erlansson paa Balka siter i smaa kaar; han havor i denne tid mistad sin eneste Ko i genom en Sykdom som Dyr läkaren kalde Lungebetændelse, ock är nu ike istan paa egna medlor att skafa sig ko igän, utan maa faa laaf till at be välgerände medmäniskor om en lille siärf til hjälp til en annan, vilka Sanhetor bestyrkes af G. Jonsson. P. N. Mikelsen“. Medens det førstmeldte af disse 2 Dokumenter, der har Paategninger om ydede Bidrag til et Beløb af 6 Kr. 85 Øre, er bragt tilveje, er dette derimod ikke

Tilfældet med det sidst omhandlede. Tiltalte har paastaet, at han har brændt det den 2den Maj d. A., Dagen efter at han havde bragt sin Søn i Tjeneste paa Hullegaard i Østermarie Sogn, hvor han havde Papiret med sig og oplæste det for Gaardejeren Christian Petersen. Sagens Omstændigheder give ingen Grund til at tvivle om, at Paategningen i det Væsentlige har været saaledes som Tiltalte har gjengivet; kun forsaauidt han vil have betegnet Dokumentet som et Uddrag efter Originalen, eller, som han den 5te August har afgivet for Politiretten, „en Afskrift enslydende efter Originalen“, findes dette ikke bekræftet ved hvad der iøvrigt foreligger. Forsaauidt Gaardejer Christian Petersen har angivet, at Dokumentet ogsaa omhandlede Tabet af Grisen, har Ola Erlandsson vel erklæret, at han ikke kan huske, hvorvidt det var Tilfældet, men dog tillige udsagt, at han ingen Grund har til at benægte, hvad Gaardejer Petersen har forklaret herom.

Selv om det imidlertid antages, at Dokumentet ikke har omhandlet Grisen, der ikke omtales i den første med Proprietær Johnsons og Møller Mikkelsens originale Bevidnelse forsynede Indsamlingsliste, skjønner Retten dog ikke bedre, end at den af Tiltalte gjorde Brug af Navnene G. Johnson og P. N. Mikkelsen paa det af ham selv skrevne Dokument, uanset om dette har tilkjendegivet sig som et Uddrag eller en Afskrift, eller det har havt Karakteren af et originalt Dokument, har været ubeføjet, og at den falder ind under Straffebestemmelsen i almindelig borgerlig Straffelovs § 270, cfr. § 271. Tiltalte har vedgaaet, at han med Navnet Johnson har villet betegne Proprietær Johnson paa Kannekegaard i Bodilsker og med Navnet P. N. Mikkelsen Møller Peder Nielsen Mikkelsen paa Balke Mølle i Bodilsker. Han har benyttet disse Mænds Navne til en Bevidnelse ogsaa om Noget, hvorom de ikke havde udtalt sig paa den originale Liste, og har udført dette, efter hvad han har vedgaaet, med Bevidsthed om, at en Henvendelse til Proprietær Johnson og Møller Mikkelsen om en ny Anbefaling eller Attest, efter at Politimesteren havde forment ham Afbenyttelsen af den ældre, vilde have mødt et Afslag. I lige Maade har han vedgaaet, at det var denne Erkjendelse, der foranledigede ham til at benytte den brugte Fremgangsmaade, og at den ligeledes var Bevæggrunden til, at han senere igjen tilintetgjorde sin Liste. Uanset den Maade, hvorpaa Navnene G. Johnson og P. N. Mikkelsen ere satte i en umiddelbar Forbindelse med Bevidnelse Kontext, maa Navnene anses af ham benyttede som Underskrift, selv om Dokumentet maatte have betegnet sig som et Uddrag efter en Original eller en Afskrift, og ikke have havt Karakteren af et i sig originalt Dokument.

Møller Hans Peter Mikkelsen af Aarsdale og Gaardejer Laurits Lou af Kjøllergaard i Ibsker Sogn have under Ed bekræftet, at Tiltalte Ola Erlandsson har for dem præsenteret en med G. Johnsons og Møller P. N. Mikkelsens Underskrift forsynet Liste,

der, saavidt de iagttoge, ikke tilkjendegav sig som nogen Afskrift. Uagtet nu Tiltalte Erlandsson har vedholdende benægtet at have været med sin Liste hos Møller Mikkelsen, og han ikke har villet kunne huske, hvorvidt han har været hos Gaardejer Lou, er det dog ikke uantageligt, at den dem præsenterede Liste er den foregivne Afskrift, hvis Paategning Tiltalte senere oplæste for Gaardejer Petersen paa Hullegaard i Østermarie Sogn. Møller Mikkelsen vil af Haandskriften have kuunet se, at Navnet Mikkelsen ikke var skrevet af hans Fætter, Mølleren fra Balke, og have betydet Ola Erlandsson dette, og Gaardejer Lou vil af Haandskriftens Maadelighed have taget Anledning til at betyde Ola Erlandson, at Proprietær Johnson og Møller Mikkelsen vist ikke selv havde skrevet deres Navne, og for Begge har Tiltalte Erlandsson da ogsaa vedgaaet dette. Dokumentet kan efter disse Oplysninger antages at have været behæftet med saa øjensynlige Mangler, at det paa Grund deraf har været mindre farligt. Straffen for den af Tiltalte begaaede Forseelse vil derfor i Henhold til Straffelovens § 271 kunne nedsættes, og under Anvendelse tillige af Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Hensyn til de stedfundne Betleri, samt Straffelovens §§ 62 og 23, efter Omstændighederne kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage.

Mandagen den 15 Januar.

Nr. 345.

Etatsraad Buntzen

contra

Niels Peter Nielsen (Defensor Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Odense Herreds Extrarets Dom af 4 Novbr. 1882: Arrestanten Niels Peter Nielsen bør straffes med Tugthusarbejde i 4 Aar samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Sælær til Aktor, Prokurator Cloos, 12 Kr. og til Defensor, Kammerassessor, Prokurator Jespersen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Decbr. 1882: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Sælær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Kalko og Nygaard, betaler Arrestanten Niels Peter Nielsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forkortes til 3 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Højesterets-sagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Odense Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Niels Peter Nielsen for Tyveri, og er det i saa Henseende ved Arrestantens egen, af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse godtgjort, at han, der om Eftermiddagen den 19de September d. A. var gaaet ind i det tæt udenfor Odense liggende Landsted „Godthaab“ efter hans Foregivende for at faa Noget at drikke, har, da han ikke traf Nogen i den Stue i Kjælderetagen, hvori han var kommen ind, tilvendt sig et der paa Væggen hængende Lommenhr af Sølv, hvilket han kort derefter solgte i bemeldte Kjøbstad for 8 Kroner. Uhret, der er kommet tilstede under Sagen og vurderet til 12 Kr., er tilbageleveret Ejeren. Arrestanten, der er født den 14de Septbr. 1831 og tidligere oftere har været straffet, deriblandt ved Højesteretsdom af 7 Oktbr. 1869, for 4de Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, jfr. § 234, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, ved Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 9 Novbr. 1874 for Tyveri efter Straffelovens § 232 med lige Straf og ved samme Rets Dom af 15 Juli 1880 for Tyveri og Bedrageri efter Straffelovens §§ 232 og 251 med Tugthusarbejde i 2 Aar, vil nu være at anse efter Straffelovens § 232 for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri, og da Straffen ved Underretsdommen passende findes bestemt til Tugthusarbejde i 4 Aar, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, i det Hele være at stadfæste.

Tirsdagen den 16 Januar 1883.

Nr. 49. Prokurator **L. Sidenius** (Selv)

contra

fhv Dampmøller **H. Johansen** (Bagger efter Ordre),
 betr. Udlevering af noget Butiksinventarium.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 September 1881: Indstævnte, Prokurator L. Sidenius, bør under en Bøde af 5 Kr. til Københavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, han i saa Henseende sidder denne Dom overhørig, inden 4 Uger efter Dommens Forkyndelse udlevere til Citanten, fhv. Dampmøller H. Johansen, de ovennævnte Effekter. Indstævnte bør derhos betale Citanten en saadan Erstatning for Afsavnet af Effekterne fra den 18de Marts 1879, indtil Udlevering sker, som uvillige inden Retten udmeldte Mænd skjønde passende. Endelig betaler Indstævnte til det Offentlige de Retsgebyrer, der skulde have været erlagte, og det stemplede Papir, der skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, samt i Salær til Prokuratorerne Nissen og Steinthal henholdsvis 10 Kr. og 60 Kr. Den idømte Erstatning og Procesomkostninger udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen efterkommes i det Hele under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at det for Højesteret er oplyst, at den Udlægsforretning, i Henhold til hvilken Kreditforeningen lod den i den indankede Dom omhandlede Auktion afholde, ligesom den Fogedforretning, ved hvilken Hovedcitanten fik Udlæg til Forauktionering, ikkun nævner den pantsatte faste Ejendoms «mur- og nagelfaste Appertinentier» foruden Leje, Interesse og Assurancesum, og at der ikke endnu er givet Hovedcitanten Ejendomsudlæg, men iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde maa det billiges, at Hovedcitanten er tilpligtet at udlevere Contracitanten de i Dommen ommeldte Effekter, idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke i denne Henseende kunne føre til et andet Resultat, men tildels endog støtte dette. Ligeledes billiges det, at der er tilkjendt Contracitanten Erstatning for Afsavnet af Effekterne; men i Medfør af en subsidær Paastand af Hovedcitanten og under Hensyn til, hvad der for Højesteret er oplyst om Effekternes Værdi, samt til, at Contracitanten ikke længere kunde benytte disse i den paagjældende Ejendom, findes Erstatningen passende at

kunne ansættes i det Hele til 50 Kroner — hvorved endnu bemærkes, at en efter den indankede Doms Afsigelse til Erstatningens Fastsættelse afholdt, men ikke afhjemlet Skjønforretning, der er kommet til et langt højere Beløb, gaar udenfor, hvad der efter Dommen alene skulde være Gjenstand for Skjøn. Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve for begge Retter og de Contracitantens befalede Sagførere tillagte Salærer, saavel som det hans befalede Sagfører for Højesteret tilkommende, blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Erstatningen fastsættes til 50 Kroner, samt at Processens Omkostninger for bemeldte Ret ophæves og de Contracitantens befalede Sagførere tillagte Salarier udredes af det Offentlige, hvorhos Fristen for Effekternes Udlevering beregnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Hovedcitanten 10 Kroner. Højesteretssagfører Bagger tillægges i Salarium for Højesteret 120 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, fhv. Dampmøller H. Johansen efter meddelt fri Proces paastaet Indstævnte, Prokurator L. Sidenius, tilpligtet under en daglig Mulkt, at udlevere følgende Citanten tilhørende, i Indstævntes Besiddelse værende Effekter, nemlig:

- 1 Reol med Skuffer og Smørlad,
- 1 do. med Hylder,
- 1 Disk med Hylder og tilhørende Bord,
- 3 Diske med Hylder,
- 1 Skjænk med Hylder og Ankerlad,
- 1 Disk med 2 Hylder,
- 2 Reoler med Hylder,
- 2 do. med do.
- 2 Diske med Hylder, Rum og Skuffe,
- 1 Skilt, paamalet „Nørrebroes nye Manufakturhandel“,

samt tilpligtet at betale Erstatning for Afsavnet af disse Gjenstande efter uvillige Mænds Skjøn fra 18de Marts 1879, indtil

Udlevering sker, og Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til hans beskikkede Sagfører, Prokurator Steinthal, som i hvert Tilfælde har paastaet sig saadant tilkjenndt hos det Offentlige. Indstævnte derimod procederer til Frifindelse for Citantens Tiltale med Tillæg af Processens Omkostninger. Indstævnte har gjort gjældende, at han ved en den 18de Marts 1879 efter Begjæring af Østifternes Kreditforening som 1ste Prioritetshaver afholdt 4de Auktion, over den Citanten da tilhørende Ejendom Matr. Nr. 859 i Kjøbenhavns Udenbyes Klædebo Kvarter, i hvilken Indstævnte havde Pant og Udlæg, blev Højstbydende, men frafaldt Hammerslag, for som ufyldstgjort Panthaver at lade sig Ejendommen udlægge af Fogden. I Henhold til Auktionskonditionerne tiltraadte Indstævnte strax Ejendommen og kom paa denne Maade ogsaa i Besiddelse af de anførte Effekter, der beroede i Ejendommen. Indstævnte har erkjendt, at Citanten tidligere har været Ejer af Effekterne, men formener, at hans Ejendomsret er gaaet tabt ved Auktionen og derimod overført til Indstævnte. I Konditionerens Post 1 hedder det nemlig: „Bemeldte Ejendom — — — med paastaende Bygninger, — — — disses mur- og nagelfaste Tilbehør samt faste Inventarium, Kakkellovne og Komfurer derunder indbefattede, og øvrige rette Tilliggende og Tilhørende sælges — — — i den Stand, som ved Hammerslaget er og forefindes, og iøvrigt som den findes beskrevet i den under 20 Decbr. 1878 optagne Vurderingsforretning“. Da nu samtlige Effekter, efter hvad Indstævnte har paastaet, paa Auktionsdagen vare i nagelfast Forbindelse med Bygningerne, antager Indstævnte, at han saaledes er bleven Ejer af dem. En lille Disk stod vel løs i den ene Kjælder, men ogsaa den maa ikke desto mindre tilhøre ham, idet den, da Kjældereren var indrettet til Udsalgssted, maa siges at være „fast Inventarium“, og den saavel som de andre Effekter kunde efter Indstævntes Formening muligt ogsaa henføres under „det øvrige rette Tilliggende og Tilhørende“. Ligesom de ovennævnte Effekter, der ifølge Proceduren ere Butiksinventarium, imidlertid ikke rettelig kunne betegnes som Tilbehør til Bygningerne eller som fast Inventarium til disse, er det heller ikke mod Citantens Benægtelse bevist, at nogen af Effekterne paa Auktionsdagen stod i nagelfast Forbindelse med Bygningerne og det er erkjendt af Indstævnte, at de ikke ere berørte i den i Auktionskonditionerne nævnte Vurderingsforretning af 20 December 1878, hvori Ejendommen er beskrevet. Det er heller ikke godtgjort af Indstævnte, at Kreditforeningen, der havde rekvireret Auktionen, havde faaet Udlæg i Butiksinventariet. Da Indstævnte frafaldt Hammerslag og som ufyldstgjort Panthaver lod sig Ejendommen udlægge af Fogden, kan det iøvrigt ikke være afgjørende, hvorledes Auktionskonditionerne have betegnet Salgs-

gjenstanden, men det maa bero paa, hvad der efter Auktionens Afholdelse blev af Fogden udlagt Indstævnte til Ejendom. Den Forretning, hvorved dette skete, har Indstævnte ikke fremlagt under Sagen, derimod en Extraktgjenpart af den under 16 Juli 1878 afholdte Fogedforretning, hvorved der blev givet Indstævnte Udlæg til Forauktionering og i Kontinuation af hvilken Udlæget til Ejendom maa være sket, og i bemeldte Forretning er det Udlagte, overensstemmende med Indholdet af de af Citanten til Indstævnte udstedte tvende Pantereverser, betegnet som den faste Ejendom med Grund og Bygninger, mur- og nagelfaste Appertinentier, Leje og Interesse samt Assurancesum. Ligesom nu det ommeldte Butiksinventarium ikke kan karakteriseres som Appertinentiers til den faste Ejendom, saaledes er det end ikke paastaet af Indstævnte, at det stod i nagelfast Forbindelse med Ejendommen paa den Tid Udlæget skete. Indstævnte vil saaledes være at tilpligte at udlevere de anførte Effekter til Citanten og bestemmes Fristen for Udleveringen til 4 Uger efter Dommens Forkyndelse. Tvangsbøden fastsættes til en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Mulkt af 5 Kr. for hver Dag, Dommen siddes overhørig. Hvad dernæst angaar den af Citanten paastaede Erstatning for Effekternes Afsavn, har Indstævnte ikke villet erkjende, at Citanten har lidt noget Tab i saa Henseende; men da Effekterne maa antages at have Pengeværdi, følger det af sig selv, at Citanten har lidt Tab derved, at Indstævnte urettelig har forholdt ham dem og saaledes forhindret ham i at raade over dem. Da Indstævnte, som bemærket, har gjort gjældende at være kommen i Besiddelse af Gjenstandene den 18de Marts 1879, vil det Tidsrum, for hvilket han bør give Erstatning, være at regne fra den Dag. Indstævnte har vel indvendt, at da Citanten havde udlejet Butiksinventariet i Forbindelse med de Lokaler, hvor det var anbragt, havde det ikke været Indstævnte muligt, at udlevere det til Citanten førend efter sket Opsigelse til Lejerne eller til Oktober Fjyttedag 1879, saa at Erstatningen ikke bør regnes fra et tidligere Tidspunkt. Heri kan der imidlertid ikke gives Indstævnte Medhold. Det maatte være Indstævntes Sag at anskaffe andet Butiksinventarium til Lejerne eller affinde sig med dem paa anden Maade, hvorhos bemærkes, at Lejen af Butiksinventariet efter Proceduren maa antages at være kommen Indstævnte tilgode for hele det paagjældende Tidsrum. Erstatningen bliver at bestemme ved Skjøn af uvillige Mænd. Processens Omkostninger findes Indstævnte at burde udrede efter Reglerne for beneficerede Sager samt i Salær til Prokurator Steinthal 60 Kr. og til Prokurator Nissen 10 Kr., hvilken Sidste oprindelig var beskikket til at udføre Sagen for Citanten, men efter at han havde udtaget Stævning og inkamineret Sagen, udtraadte han af denne, hvorefter Prokurator Steinthal blev beskikket. Det atte-

steres, at den befalede Sagførelse har været lovlig og at der ikke er begaaet nogen Stempelovertrædelse.

Nr. 354. Højesteretssagfører Bagger

contra

Carl Frederik Julius Sandberg (Defensor Halkier),
der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 9 Decbr. 1882: Arrestanten Carl Frederik Julius Sandberg bør straffes med Tugthusarbejde i 4 Aar samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Raasløff og Tvermoes, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten Carl Frederik Julius Sandberg, der er født den 4de August 1835 og senest anset ved Rettens Domme af 25 Juli 1874 og 13 Oktober 1877 samt Højesteretsdom af 9 Marts f. A. efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri samt § 1 i Lov af 3 Marts 1860 med Tugthusarbejde i 3 Aar, efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri med lige S Straf og efter Straffelovens § 232, jfr. § 46, for Forsøg paa 7de Gang begaaet simpelt Tyveri samt efter § 1 i Lov af 3 Marts 1860 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, under nærværende, mod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist at have den 1ste f. M. i Kaskjetmager Niels Hansen Schous Butik, hvor han var gaaet ind i den Hensigt at begaa Tyveri, stjaalet et Par Morgensko og en enkelt

Morgensko, hvilket til ialt 1 Kr. 50 Øre vurderet Fodtøj hang paa Væggen indenfor den aabne Bntiksdør og tilhørte Schou, saa vil han være at anse efter Straffelovens § 232 for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 4 Aar, hvorhos han vil have at betale Aktionens Omkostninger.

Nr. 336. Højesteretssagfører Bagger
 contra
 Maren Poulsdatter med Tilnavn Styvel
 (Defensor Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Morsø Herreders Extrarets Dom af 2 Septbr. 1882: De Tiltalte Maren Poulsen Styvel og Ane Kristine Storgaard, Kristen Andersen Storgaards Hustru, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, den Førstnævnte i 8 Dage og den Sidstnævnte i 6 Dage. Saa bør de og En for Begge og Begge for En betale Sogneraadet for Karby-Hvidbjerg-Redsted Sogne i Erstatning 10 Kr. samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salærer til Aktor og Defensor, Prokurator Schjellerup og Sagfører Gamburg, 15 Kr. til hver. Det Idømte udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 Oktbr. 1882: Underretsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger for Overretten, og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Prokuratorerne Fasting og Isaacsen, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, der i første Instants tillige angik en anden Tiltalt, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er appelleret til Overretten, tiltales Maren Poulsdatter med Tilnavn Styvel for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at hun, der i ca. 3 Aar til den 1ste Maj d. A. havde været anbragt paa Fattiggaarden i Hvidbjerg paa Morsø, har under sit Ophold sammesteds Tid efter anden — efter hendes Forklaring tildels efter Opfordring af den i første Instants Medtiltalte — tilegnet sig to Tæpper tilsammen af Værdi 15 Kr., noget Uldgarn og Bomuldsgarn til Værdi 2 Kr. og 1 Tørklæde af Værdi 50 Øre, hvilke Gjenstande vare Fattiggaarden tilhørende og beroede paa Steder, hvortil Tiltalte havde uhindret Adgang, samt en Kasserolle af Værdi 25 Øre, der tilhørte et andet Fattiglem. De to Tæpper og Kasserollen solgte Tiltalte til Medtiltalte, medens hun gav hende de øvrige Gjenstande i Forvaring, og ere de stjaalne Ting komne tilstede under Sagen, dog tildels i forringet Stand, idet navnlig Tæpperne af den Medtiltalte vare omsyede til Klædningsstykker, i hvilken Anledning vedkommende Sogneraad har paastaat sig tilkjendt en Erstatning af 10 Kr., medens forøvrigt de Bestjaalne have frafaldet Krav paa Erstatning. Forsaavidt Tiltalte iøvrigt har været sigtet for at have stjaalet Fødevarer paa Fattiggaarden og for at have ulovlig disponeret over et hende af Fattigvæsenet til Brug overladt Tørklæde samt for at have frastjaalet sin Moder en Ildklemme, er hun ikke herfor ved Underretsdommen anset med Straf, og da bemeldte Dom alene er appelleret efter Tiltaltes Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne, bliver der ikke her for Retten Spørgsmaal om hendes Forhold i saa Henseende. For sit ovenanførte Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1853 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 228, og da Straffen efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatningen og Aktionens Omkostninger for Tiltaltes Vedkommende ligeledes billiges, saaledes være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket, hvorhos Tiltalte vil have at betale Aktionens Omkostninger for Overretten.

Nr. 338.

Advokat Klubien

contra

Mathias Knudsen Bertelsen (Defensor Buntzen),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Odense Herreds Extrarets Dom af 18 Oktbr. 1882: Arrestanten Mathias Knudsen Bertelsen bør straffes med Tugthusarbejde i 4 Aar samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Kammerassessor, Prokurator Jespersen, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Cloos, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Novbr. 1882: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Simonsen og Lehmann, betaler Arrestanten Mathias Knudsen Bertelsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakjendelse og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Etatsraad Buntzen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Odense Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Mathias Knudsen Bertelsen for Tyveri og Betleri og er det ved hans egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han den 20de September d. A. har i Gartner Chr. Madsens Hus paa Aasum Mark, hvor han paa Vejen fra Odense til Nyborg var gaaet ind for at bede om Noget at drikke, da han Ingen traf i Stuen, fra et derværende Klædeskab, hvori Nøglen sad, tilvendt sig en Kaskjet, en Vest, to Tørklæder og en Nysølv Ske, tilsammen af Værdi 14 Kr. 66 Øre, med hvilke Koster han bortfjernede sig, idet han tillige medtog Nøglen til Skabet, for at Tyveriet ikke strax skulde blive bemærket.

Da han imidlertid kort efter blev eftersat af Bestjaalne, kastede han Nøglen fra sig, og denne er derefter ikke kommen tilstede, hvorimod han tilbageleverede de øvrige Koster til Ejeren. Arrestanten har derhos vel tilstaaet, at han, der efter sin Forklaring er kommen den 19de Septbr. d. A. fra Christiansfeld til Kolding, hvorfra han over Fredericia og Strib havde begivet sig til Odense, som han kom til den 20de s. M. om Middagen, efter at hans Penge vare slupne op, havde maattet betle sig frem, men da der ikke iøvrigt i saa Henseende er tilvejebragt nogen Oplysning under Sagen og der efter Omstændighederne ikke findes Grund til at opholde den for at indhente saadanne, vil han ikke kunne anses med Straf for Betleri. Derimod vil han, som er født i Haderslev den 30te Maj 1847 og som, foruden to Gange i Hertugdømmet Slesvig, gjentagne Gange heri Landet har været straffet for Ejendomsindgreb, senest ifølge Viborg Landsoverrets Dom af 9 August 1880 for syvende Gang begaaet Tyveri og Bedrageri i Medfør af Straffelovens §§ 232 og 257 med Tugthusarbejde i 2 Aar, nu være at straffe for 8de Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232 og findes det at kunne have sit Forblivende ved den ved Underrettens Dom af 18 Oktbr. d. A. valgte Straf af Tugthusarbejde i 4 Aar. Da derhos bemeldte Doms Bestemmelse om Aktionens Omkostninger tiltrædes, vil den indankede Dom i det Hele være at stadfæste.

Nr. 358.

Etatsraad Buntzen

contra

Carl Christian Frederik Danielsen (Defensor Klubien),
der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 9 Decbr. 1882: Arrestanten Carl Christian Frederik Danielsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Gottschalck og Beyer, med 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt

at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Carl Christian Frederik Danielsen, der er født den 28de Novbr. 1856 og senest anset ved Rettens Domme af 11 Juni f. A. og 12 August d. A. efter Straffelovens §§ 247 og 230, 1ste og 2det Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og efter § 1 i Lov af 3 Marts 1860 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 18 Dage, er under nærværende, mod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have den 2den f. M. i Marskandiser Gustav Jensens Butik, hvor han var gaaet ind for at se Lejlighed til at begaa Tyveri, stjaalet et Jensen tilhørende, til 6 Kr. vurderet Par Sko, som mellem andet Fodtøj paa hans Foregivende om at ville købe saadant, var lagt frem for ham paa Disken, samt at have samme Dag i Marskandiser Anders Christan Andersen Bjerres Butik, hvor han var gaaet ind for at sælge eller bytte de stjaalne Sko, stjaalet en paa Disken liggende, Bjerre tilhørende Vest af Værdi 3 Kr. Som Følge heraf vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Led, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, hvorhos han vil have at betale Aktionens Omkostninger.

Nr. 351.

Etatsraad Buntzen

contra

Maren Kirstine Hansdatter, Hansens Hustru

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 18 Novbr. 1882: Arrestantinden Maren Kirstine Hansdatter, Hansens Hustru, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Beyer og Kalko, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestantinden Maren Kirstine Hansdatter, Hansens Hustru, der er født den 9de April 1839 og senest anset ved Højesteretsdom af 24de Marts f. A. efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, under nærværende, mod hende for Tyveri anlagte Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist at have siden Begyndelsen af Juni Maaned d. A. og indtil hendes Anholdelse i Sagen den 11te f. M., i hvilket Tidsrum hun gik tilhaande i Apotheker J. Chr. Lauritzens Hus, i mange forskellige Gange frastjaalet Lauritzen en Paraply, en Dunk med Hindbærsaft, en Del Krukker og Flasker, et Par Papæsker, noget Chokolade, Vanille m. m., hvilke til ialt 24 Kr. vurderede Gjenstande beroede paa Steder i Huset, hvortil hun havde uhindret Adgang, saa vil hun være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, hvorhos hun vil have at betale Aktionens Omkostninger.

Fredagen den 19 Januar.

Nr. 18. Møllejer Weis i Aarslev (Nellemann)

contra

Aarhus Byraad (Zahle),

betr. Citantens Skattepligt til Aarhus Kommune.

Hasle Herreds Fogedrets Kjendelse af 25 Juli 1877: Udpankning kan foretages for ommeldte Skatterestance, dog paa Rekvirentens Ansvar for Fordringens Rigtighed.

Samme Rets Kjendelse af 24 August s. A.: Den paa-begyndte Udpankning vil være at fremme.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 Juui 1879: Den paaankede Udpantningsforretning saavel som de ovennævnte Kjendelser bør ved Magt at stande. I Procesomkostninger for Overretten betaler Citanten, Møllejejer Weis, til de Indstævnte, Aarhus Byraad, 60 Kr., der udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Omend Fastsættelsen af det Forhold, hvori det i den indankede Dom ommeldte Landdistrikt Aarhus Mølle skulde i Henhold til Lov 6 Juli 1867 § 3 og Lov 26 Maj 1868 § 15 yde Bidrag til Aarhus Kjøbstads Fattig- og Skolevæsens Udgifter for Treaaret 1875—1877, efter Omstændighederne maatte anses sket paa tilbørlig Maade, findes dog den hos Citanten foretagne Udpantning for det Distriktet herefter for første Halvaar 1877 paalagte Bidrag at have manglet behørigt Grundlag, eftersom ingen Paaligning af Bidraget overensstemmende med Forskrifterne i de nævnte Love havde fundet Sted, uagtet der, som i Dommen anført, da i Distriktet boede flere selvstændige Personer og Citanten Aaret iforvejen havde taget personligt Ophold i en anden Kommune og ikke længere var eneste Lodsejer i Distriktet. At det særlig skulde paahvile Citanten som tidligere Ejer af det hele Distrikt at foranledige den fornødne Paaligning, kan ikke antages, men iøvrigt maa det anses oplyst, tildels ved hvad der er fremkommet for Højesteret, at Citanten, forinden Fastsættelsen af det paagjældende Bidrag fra Distriktet fundt Sted, har henvendt sig saavel til Aarhus Byraad som til Aarhus Amtsraad og, under Paaberaabelse af de forandrede Forhold, fremsat Indsigelse imod fremdeles alene at bære den hele Skattebyrde for Distriktet. Idet det endnu, hvad særlig det Citanten som Kirkebidrag affordrede Beløb angaar, bemærkes, at dette efter Lovens 3-6-3 og 2-22-64 ikke kunde paahvile ham, eftersom han var fraflyttet Distriktet, vil hans Paastand om Ophævelse af den ham den 24de August 1877 overgaaede Udpantningsforretning og af de i Dommen ommeldte tvende Fogedkjendelser af 25 Juli og 24 August s. A. efter det Anførte være at tage til Følge, ligesom der i Medfør af hans subsidiære Paastand her for Retten vil være at tillægge ham i Erstatning for den ham ved Forretningen forvoldte Skade Rente à 5 pCt. aarlig fra 24 August 1877 af det af ham under Forretningen deponerede Beløb af 335 Kr. 29 Øre.

I Henhold til Forskrifterne i Udpantningsloven af 29 Marts 1873 § 13 ville de Indstævnte endelig have at godtgjøre Citanten Sagens Omkostninger for Overretten og Højesteret skadesløst.

Thi kjendes for Ret:

Den paaankede Udpantningsforretning og de ovennævnte Kjendelser bør være ophævede og bør de Indstævnte til Citanten betale Renter 5 pCt. aarlig, af 335 Kroner 29 Øre fra den 24de August 1877 indtil det nævnte deponerede Beløb tilbageleveres. Saa betale de og til Citanten Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret skadesløst. Til Justitskassen betale de Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Aarhus Byraads Kassendvalg havde begjært Udpantning foretagen hos Citanten, Møllejer Weis af Aarhus Mølle, der har Bolig i Aarslev, for resterende Kommuneskat af Landdistriktet Aarhus Mølle til Aarhus Kæmnerkasse for første Halvaar 1877, nemlig, saakaldet Formueskat til Beløb 308 Kr. 36 Ø. og Kirkebidrag 16 Kr., tilsammen 324 Kr. 36 Ø., og denne Rekvisition ved Fogdens paategnede Kjendelse af 25 Juli 1877 var autoriseret til Udpantning, blev der ved en den 17de August næsteften paabegyndt Fogedforretning, under hvilken Citanten lod møde og nedlægge Indsigelse mod den begjærede Udpantning, den 24de s. M. af Fogden afsagt en Kjendelse, ved hvilken der blev tillagt Udpantningen Fremme, hvorefter der for det anførte Beløb tilligemed Omkostninger, ialt 335 Kr. 29 Ø., blev gjort Udlæg i det tilsvarende kontante Beløb, som Citanten i dette Øjemed anviste, og Citanten paaanker nu under denne Sag de ommeldte Fogedkjendelser saavel som det skete Udlæg, hvilke han har paastaaet annullerede eller ophævede, ligesom han har nedlagt Paastand om, at det indstævnte Byraad tilpligtes at betale ham Erstatning efter uvillige Mænds Skjøn for Tab, Tort og Kreditspilde i den ommeldte Anledning. Det indstævnte Byraad procederer derimod til Kjendelsernes saavel som til Udpantningsforretningens Stadfæstelse.

Efter Sagens Oplysninger maa det antages, at Aarhus Vandmølle, der i en længere Aarrække har tilhørt og endnu tilhører Citanten, har fra ældre Tid med Hensyn til Skole- og Fattigvæsen saavel som i flere andre Henseender henhørt under Aarhus Kommune og i kirkelig Henseende under Aarhus Frue Sogn, medens Møllen iøvrigt er beliggende i Hasle Herred og i Aaret 1870 blev det efter foregaaende Forhandlinger mellem Delegerede fra Aarhus Byraad og Aarhus Amsraad og efter Konference med Citanten, der dengang var eneste Ejer af Møllen og dens Grund, af Byraadet og Amsraadet vedtaget som gjældende for Aarene

1869—71, at $\frac{1}{150}$ af, hvad der aarlig paalignedes Aarhus Kjøbstad til Fattig- og Skolevæsenet, skulde paalignes Aarhus Mølle som et med Byen forbundet Landdistrikt af Hartkorn 6 Skp. 1 Fdk. $\frac{3}{4}$ Alb. For Aarene 1872--74 maa den samme Ordning antages at være vedtagen af Byraad og Amsraad, og for Aarene 1875—77 gik Byraadet ligeledes ud fra, at Landdistriktet vilde have at tilsvare den samme Kvotadel, uden at dog Amsraadets Samtykke i saa Henseende forud var bleven indhentet; dette skete imidlertid senere, idet Amsraadet under 21 Februar 1877 vedtog, at det for det nævnte Treaar vilde kunne have sit Forblivende ved den tidligere Bestemmelse om Forholdstallet.

Citanten har derhos erkjendt, at han saavel i de to førstnævnte Treaar som i Aaret 1875, uagtet han efter sit Anbringende da ikke længere var eneste Lodsejer i Landdistriktet, og endvidere i 1876, da han end ikke længere beboede Aarhus Mølle, men var flyttet til Aarslev Sogn, har uden Indsigelse udredet Landdistriktets Bidrag til Aarhus Kommune; men i Begyndelsen af Aaret 1877 har han — efter først forgjæves at have i samme Anledning henvendt sig til Ligningskommissionen i Aarhus — for Byraadet sammesteds gjort Indsigelse imod at være forpligtet til at udrede Bidraget for bemeldte Aar, og Byraadet har derefter ladet den for første Halvaar 1877 forfaldne Del af dette Bidrag, der er beregnet efter det anførte Forhold, inddrive ved den under Sagen omhandlede Udpantning, ligesom det maa antages, at det Kirkebidrag, hvorfor der ved samme Lejlighed blev gjort Udpantning, er fremkommet som Resultat af en lignende Beregning med Hensyn til Størrelsen af det Bidrag til Frue Kirke, som forholdsmæssigt maatte paahvile Landdistriktet som Helhed.

Forsaavidt nu Citanten saavel under Proceduren som i sine ovennævnte Henvendelser til Ligningskommissionen og Byraadet i Aarhus har søgt at gjøre gjældende, at den Omstændighed, at han paa den Tid, da den kommunale Ligning i Aarhus for 1877 foretoges, havde taget Bolig i Aarslev Sogn, maatte medføre hans Fritagelse for at udrede de ommeldte Skattebidrag, da kan der ikke heri gives ham Medhold, og der kan overhovedet ikke tillægges denne Omstændighed nogen Betydning under nærværende Sag; thi det omhandlede Bidrag til Aarhus Kjøbstads Udgifter kan, uanset at den væsentligste Del deraf af Byraadet er benævnet Formueskat, ikke retlig betragtes som nogen saadan eller overhovedet som nogen egentlig direkte Skat, og ligesom det er en Følge af Kjøbstadkommunalloven af 26 Maj 1868 § 26, at Aarhus Kommune, selv om Citanten ansaas boende i Aarhus Mølle, vilde være uberettiget til at paaligne ham Formue- og Lejlighedsskat, eftersom Møllen, som berørt, ikke er beliggende i Aarhus Kommune, saaledes fremgaar det ogsaa af det Foranførte, at det omhandlede Beløb ikke af Ligningskommissionen er paalagt Citanten ved en paa sædvanlig Maade foretagen Ligning, men

at man derimod er gaaet ud fra, at det paahvilede Citanten at udrede $\frac{1}{150}$ af de paagjældende Udgifter, og derefter har udfundet Beløbets Størrelse ved en simpel Beregning. Det ommeldte Bidrag maa derimod efter sin Oprindelse og Beskaffenhed anses som en paa lovlig Maade af Byraadet og Amtsrådet i Forening fastsat kontraktmæssig Ydelse, der paahviler Landdistriktet som Helhed som Vederlag for dets Deltagelse i Kjøbstadens kommunale Goder, og forsaavidt der bliver Spørgsmaal om Byrdens Fordeling mellem Flere, er det ifølge Lov 26 Maj 1868 § 15 og Lov 6 Juli 1867 § 3, Amtsrådet, der har at træffe den fornødne Ordning med Hensyn til Paaligningen. En saadan Paaligning har nu vel ikke fundet Sted, uagtet det maa anses in confesso, at der i Landdistriktet bor flere selvstændige Personer, der dog maa antages for en væsentlig Del at være Funktionærer eller Arbejdere i Citantens Forretning, ligesom det ogsaa maa anses oplyst, at Citanten i det sidste Par Aar har afhændet Dele af Møllens Grund til 2 andre Lodsejere, medens han endnu er Ejer af hele det øvrige saakaldte Landdistrikt, men det følger af Forholdets Natur, at det nærmest maatte paahvile Citanten, der som Ejer af hele Distriktet var dets naturlige Repræsentant, og som fra Begyndelsen af uden Indsigelse har betalt hele det samme paahvilende Bidrag, saafremt han ønskede en Forandring heri, ved Henvendelse til Amtsrådet af foranledige at ogsaa de øvrige Beboere kom til at deltage i Udredelsen af Bidraget, hvorimod Aarhus Kommune, saa længe dette ikke var sket, maatte være berettiget til at holde sig til Citanten for hele Bidraget.

Efter det saaledes Anførte vil den paaankede Udpantningsforretning saavel som de ovennævnte Kjendelser være at stadfæste, hvorhos Citanten efter Sagens Omstændigheder vil være at tilpligte at betale det indstævnte Byraad Processens Omkostninger for Overretten med 60 Kr.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at have fundet Sted.

Nr. 70. Grosserer **Sophus Houmann** (Grüner)

contra

Enkefru **Sophie Kayser** (Ingen),

betr. Handel om nogle Villaer.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Dom af 19 Januar 1881: Indstævnte, Enkefru Sophie Kayser af Ordrup, bør for Tiltale af

Citanten, Grosserer Sophus Houmann, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Septbr. 1881: Den indankede Dom bør ved Magt at stande. I Sagsomkostninger for Overretten betaler Citanten, Grosserer Sophus Houmann, til Indstævnte, Enkefru Sophie Kayser, inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse 50 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde — hvorved bemærkes, at det navnlig er ved at vedtage Bestemmelsen om, at det Beløb paa circa 2950 Kroner, som ikke dækkedes ved Villaernes Værdi, skulde leveres Citanten i Fabriken Produkter eller betales kontant af Indstævnte, at hendes Søn har overskredet Grændserne for sin Fuldmagt — vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Processens Omkostninger for Overretten findes at burde ophæves. Processens Omkostninger for Højesteret blive ligeledes at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Processens Omkostninger for bemeldte Ret ophæves. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves ligeledes. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Indstævnte, Enkefru Sophie Kayser, ved en „Maj 1880“ dateret Fuldmagt havde bemyndiget sin Søn, Grosserer Th. Kayser, til paa hendes Vegne at slutte Handel om de hende tilhørende Villaer Matr. Nr. 6 cc og 11 bd af Ordrup paa saadanne Vilkaar, som han fandt antagelige, hvad enten Salg fandt Sted ved kontant Betaling eller ved Byttehandel, underskrev fornævnte Grosserer Kayser paa Indstævntes Vegne med Citanten, Grosserer Sophus Houmann, den 11te Maj f. A. en Slutseddél af følgende Indhold: Indstævnte skulde til Citanten sælge de tvende foranævnte Villaer for en samlet Kjøbesum af 31,000 Kr., der skulde afgjøres derved, at Kjøberen overtog de i Villaerne indestaende Prioriteter til Beløb ialt ca. 17,950 Kr. og at Resten, ca. 13,050 Kr., likvideres i Kjøbesummen for en Citanten tilhørende Patent

Spandefabrik, som med Tilbehør af Maskiner og Inventarium samtidig af Citanten skulde overdrages til Indstævnte for 16,000 Kr. Den Del af denne Sum, som ikke dækkedes ved Villaernes Værdi, altsaa ca. 2950 Kr., skulde leveres Citanten i Fabrikens Produkt af malede Spande efter udtagen Prøve til en Pris af 85 Øre pr. Stk. i Løbet af 12 Maaneder fra Kontraktens Underskrift, for hvilken Leverance, som skulde besørges af Firmaet Th. Kayser & Co., Indstævnte skulde indestaa som Garant, dog at Citanten, saafremt Indstævnte forinden endt Levering maatte afhænde Forretningen til Andre end Firmaet Th. Kayser & Co., skulde kunne fordre sit Resttilgodehavende kontant udbetalt. Kjøbekontrakten om denne Handel skulde være ordnet og underskrevet senest den 15de Maj 1880, og Kontrahenterne forpligtede sig til ved Brud paa den sluttede Handel at betale Medkontrahenten en Bøde paa 1000 Kr. Da Citanten i Henhold til den saaledes indgaaede Overenskomst den 15de Maj f. A. indfandt sig hos Indstævntes Sagfører for at underskrive Kjøbekontrakten, lod Indstævnte ham imidlertid tilkjendegive, at hun ikke vilde gaa ind paa den afsluttede Handel, og da hun uanset en fornyet Henvendelse fra Citantens Side fastholdt sin Vægning ved at underskrive nogen Kontrakt angaaende Handelen, anlagde Citanten nærværende Sag i første Instans ved Kjøbenhavns Amts nordre Birks Ret, hvor han paastod Indstævnte tilpligtet at betale ham den ved den anførte Slutseddel stipulerede Erstatning for Brud paa den indgaaede Handel af 1000 Kr. eller subsidiært en Erstatning efter uvillige Mænds Skjøn med Renter 5 pCt. aarlig af Beløbet fra Forligsklagens Dato den 24de Maj 1880, til Betaling skete, og Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte paastod principalt Sagen afvist og subsidiært sig frifunden for Citantens Tiltale med Tillæg af Sagens Omkostninger, og ved Underrettens den 19de Januar d. A. afsagte Dom blev Indstævntes Frifindelsespaastand tagen til Følge, saaledes at Sagens Omkostninger blev ophævede.

Denne Dom har Citanten nu ved Stævning af 25 Marts d. A. indanket her for Retten, hvor han har gjentaget sine for Underretten nedlagte Paastande og derhos fordret sig Sagens Omkostninger tilkjendt hos Indstævnte skadesløst eller med et tilstrækkeligt Beløb, hvorimod Indstævnte har procederet til den indankede Doms Stadfæstelse med Tilkjendelse af Sagsomkostninger hos Citanten.

(Fortsættes.)

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1882—83.

Nr. 52.

Fredagen den 19 Januar.

Nr. 70. Grosserer Sophus Houmann (Grüner)

contra

Enkefru Sophie Kayser (Ingen)

Indstævntes Frifindelsespaastand er væsentlig støttet paa, at hendes Søn ved at afslutte den med Citanten indgaaede Handel og underskrive den derom oprettede Slutseddel har overskredet den ham givne Bemyndigelse, og at Overenskomsten derfor ikke kan være forbindende for hende, idet hun i saa Henseende har anført, at den paagjældende Fuldmagt kun gaar ud paa at bemyndige Sønnen til at afhænde hendes Villaer og altsaa forpligte hende til at meddele vedkommende Kjøber Skjøde paa disse, men ikke til at disponere over andre Dele af hendes Formue og saaledes hverken til at paalægge hende at købe en Værdigjenstand, der ikke kunde vederlægges ved Bytte med Villaerne, eller til overhovedet at forpligte hende til at udrede Penge eller andre Præstationer til den eventuelle Kjøber af disse.

Heri findes der nu ogsaa at maatte gives Indstævnte Medhold, og forsaavidt Citanten har villet gjøre gjældende, at der, da han har forpligtet sig til at overtage den Indstævnte paahvilende Pantegjæld, der var prioriteret i Villaerne, til Beløb 17,950 Kr. og altsaa at befri hende for denne Gjæld, i Virkeligheden ikke ved Overenskomsten er paalagt Indstævnte nogen Præstation udover Villaernes Værdi, hvorimod Erlæggelsen af de omhandlede 2950 Kr., nærmest maatte betragtes som en Afbetaling paa Pantegjælden, hvis Rest 15,000 Kr. Indstævnte derhos helt blev frigjort for, da kan denne Betragtning ikke tiltrædes, idet der ikke i Fuldmagten indeholdes Hjemmel for Indstævntes Søn til at forpligte hende til nogen Udbetaling, selv om det forholdt sig saa-

ledes at den nærmest maatte betragtes som en Afbetaling paa Prioritetsgjælden.

Da Indstævntes Søn saaledes ikke i den af Citanten paabe- raabte Fuldmagt har havt Hjemmel til at forpligte Indstævnte til at undertegne en Kontrakt, som den omhandlede, og da det ikke mod Indstævntes Benægtelse er af Citanten godtgjort, hvad denne har villet gjøre gjældende, at Indstævnte har været bekjendt med den mellem hendes Søn og Citanten afsluttede Overenskomst, forinden Fuldmagten blev udstedt, og at denne netop blev udfærdiget med bemeldte Overenskomst for Øje, kan Indstævnte ikke antages at have gjort sig skyldig i noget kontraktstridigt Forhold ligeoverfor Citanten ved at nægte at underskrive den omhandlede Kjøbekontrakt, og hun kan derfor heller ikke være pligtig til af den Grund at erlægge til Citanten enten det paastævnte Beløb af 1000 Kr. eller nogen anden Erstatning.

Det maa saaledes allerede af denne Grund, uden at det bliver nødvendigt at undersøge, hvad Indstævnte iøvrigt har anført til Støtte for sin Frifindelse, billiges, at Indstævnte ved den indankede Dom er bleven frifunden for Citantens Tiltale, og be- ueldte Dom vil derfor efter Indstævntes Paastand være at stad- fæste. Sagens Omkostninger her for Retten findes Citanten at burde godtgjøre Indstævnte med 50 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Tirsdagen den 23 Januar.

Nr. 66. Bestyrelsen for „Det forenede Dampskibs- selskab“ (Klubien)

contra

Finantsministeriet paa Statskassens Vegne
(den const. Kammeradvokat),

betr. Selskabets Forpligtelse til at erlægge Indførselstold af en i et toldberigtiget Dampskib i Udlandet indsat Maskine.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Juli 1881: Denne Sag afvises.

Højesterets Dom.

Det er under Sagen uomtvistet, at den i den indankede Dom omhandlede Dampmaskine er indkommen hertil som indsat

istedetfor en ældre i et Dampskib, hvoraf der i sin Tid er svaret Indførselstold, og Spørgsmaalet, om der uanset denne Maskinens Forbindelse med Skibet kan ifølge Lovgivningen kræves Indførselstold af den, beroer paa en Lovforto'kning, som der mangler Hjemmel i Lovgivningen til at anse unddragene fra Domstolens Paakjendelse. Der har saaledes ikke været Føje til, som ved Dommen sket, *ex officio* at afvise Sagen, og Højesteret er for dette Tilfælde ved kgl. Ordre af 12 Oktbr. 1881 bemyndiget til som 1ste Instans at paakjende Sagens Realitet.

Den omhandlede Dampmaskine kan nu ikke betragtes som en med Skibet Aurora i Toldterritoriet indført Vare eller Indførselsgjenstand, men kun som en integrerende og nødvendig Bestanddel af det toldberigtigede Skib, og der mangler Hjemmel i Lov om Told- og Skibsafgifter af 4 Juli 1863 til at kræve Told af en saadan Bestanddel, der er traadt istedetfor en ældre tilsvarende, som maa antages, jfr. Lovens § 4, at have været Gjenstand for Fortoldning under Et med Skibet; meget mere taler Grundsætningen i Lovens § 16 bestemt herimod.

Som Følge heraf vil Indstævnte overensstemmende med Citanternes principale Paastand have at tilbagelevere det af disse den 21de August 1875 stillede Depositum af 5800 Kroner i kgl. 4 pCt. Obligationer med tilhørende Coupons. Processens Omkostninger blive at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør til Citanterne tilbagelevere de af disse den 21de August 1875 deponerede 5800 Kroner i kgl. 4 pCt. Obligationer med tilhørende Coupons. Processens Omkostninger ophæves.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Hoved-Skibsregistrerings- og Maalekontoret havde indberettet, at det ved Opmaalingen af det her hjemmehørende, Det forenede Dampskibsselskab tilhørende Dampskib „Aurora“, der var blevet ombygget i Udlandet, var befundet, at forskellige i Loven foreskrevne Anmeldelser vare undladte, ligesom det ikke var anmeldt, at Skibet i Udlandet var blevet forsynet med en ny Maskine, resolverede Generaldirektoratet for Skattevæsenet under 15 Juni 1875, at denne Sag iøvrigt kunde bero, men at Selskabet skulde erlægge Indførselstold af den omhandlede ny Maskine med 10 pCt. af Værdien eller, dersom Selskabet hellere ønskede dette, efter

Bestanddelenes tariffmæssige Beskaffenhed. Denne Resolution fastholdt Generaldirektoratet for Skattevæsenet i Skrivelse af 23de Juli s. A., idet det dog tillodes, at forsaavidt der bevislig mellem de omhandlede Bestanddele forefandtes Dele af den gamle Maskine, maatte der derfor gives Fradrag i Tolden. Det nævnte Dampskibsselskab underrettedes derhos om, at det efter Lovgivningen var pligtigt til i alt Fald foreløbig at efterkomme Administrationens Afgjørelse, altsaa at indbetale Tolden eller i alt Fald at stille Toldvæsenet antagelig Sikkerhed for dennes Beløb, og at Følgen af en Vægring fra Selskabets Side i den heromhandlede Henseende vilde være, at Administrationen maatte tye til de Retsmidler, der stode til dens Raadighed, deriblandt eventuelt Tilbageholdelsesretten, hvorimod det selvfølgelig, forsaavidt Selskabet derefter maatte formene sig brøsthølden, maatte staa det frit for selv at indtanke Sagen til Afgjørelse for Domstolene. Det nævnte Selskab deponerede derpaa under 21 August 1875, under Reservation af Selskabets Ret til at lade Selskabets Pligt til at svare den krævede Told afgjøre ved Domstolene, hos Toldvæsenet som Sikkerhed for den krævede Told af den nævnte Maskine 5800 Kr. i kgl. 4 pCt. Obligationer, lydende paa Ihændeleveren, med tilhørende Coupons fra 11 December Termin 1875 til 11 Juni Termin 1895, begge inklusive. Da Citanterne, Bestyrelsen for det oftnævnte Dampskibsselskab, paa dette Selskabs Vegne, imidlertid have forment, at der ikke med Rette kan kræves Told af den omhandlede Maskine, der kun delvis er bleven fornyet, hvilken Fornyelse formentlig maa sættes lige med en Reparation af Skibet, og at der i alt Fald, da Maskinen maa betragtes som Bestanddel af Skibet, efter Reglerne i § 3, jfr. § 1, Nr. 210, i Lov af 4 Juli 1863 ikke kan kræves større Toldafgift end 3 pCt. af Maskinens Værdi med Fradrag af Værdien af de ældre Maskindele, have Citanterne under nærværende, mod Indstævnte Finantsminister J. B. S. Estrup paa Statskassens Vegne anlagte Sag paastaet Indstævnte tilpligtet at tilbagelevere de omhandlede af Dampskibsselskabet deponerede kgl. Obligationer med tilhørende Coupons eller i alt Fald at tilbagelevere det nævnte Depot imod kontant Indbetaling af 3 pCt. af den nævnte Maskines Værdi med Fradrag af de ældre bibeholdte Maskindeles Værdi, hvorhos Citanterne i begge Tilfælde have paastaet Indstævnte tilpligtet at betale Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte, der har ladet møde ved den konstituerede Kammeradvokat, paastod oprindelig Sagen afvist og Citanterne paalagt Kost og Tæring eller Omkostninger, men senere under Proceduren har Indstævnte frafaldet Afvisningspaastanden og overladt til Rettens Afgjørelse, om de samme af Citanterne forelagte Spørgsmaal overhovedet kunne tages under Paakjendelse i Realiteten, eller i hvilket Omfang dette i alt Fald kan ske, og Indstævnte har derhos paastaet sig fri-funden og Citanterne paalagt Sagens Omkostninger skadesløst og

derunder Salær til den konstituerede Kammeradvokat. Da det nu imidlertid maa antages at tilkomme Administrationen at afgjøre, under hvilken Bestemmelse i Toldlovgivningen en Gjenstand efter Hensynet til dens Beskaffenhed maa henføres, og navnlig ogsaa, om en Gjenstand paa Grund af dens Beskaffenhed toldfrit kan indføres her i Landet, og da den Omstændighed, at Paastand om Sagens Afvisning er frafaldet, ikke kan medføre, at Retten skulde blive beføjet til at afgjøre det foreliggende Spørgsmaal, hvis Afgjørelse efter det Foranførte ifølge Lovgivningen er henlagt til Administrationen, vil nærværende Sag ex officio være at afvise. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 254.

Advokat Klubien

contra

A. Frantzen (Defensor Halkier)

ang. trykte Injurier mod Politidirektøren i Kjøbenhavn

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 10 Juli 1882: De ovennævnte, for Citanten, Politidirektøren i Kjøbenhavn, *Etatsraad V. C. Crone*, fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte, fhv. Grosserer *A. Frantzen*, hensættes i simpelt Fængsel i 4 Maaneder. Saa betaler Indstævnte og de Retsgebyrer og det Skriversalær, som skulde have været erlagt, og det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, saafremt Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Halkier 80 Kroner til hver.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under Anbringende af, at Indstævnte, fhv. Grosserer A. Frantzen, i et af ham i Foraaret 1881 udgivet Skrift, betitlet „Bedragerier under Politiet eller Hvad der foregaar bag Coullisserne, En Afsløring ved A. Frantzen“, har beskyldt Citanten, Politidirektøren i Kjøbenhavn, Etatsraad V. C. Crone, for paa bedragerisk Maade at have tilegnet sig et Indstævntes Koukursbo tilhørende Pengebeløb, for at have understukket og forvansket Dokumenter, vedrørende en mod Indstævnte indledet Undersøgelse, samt for paa anden Maade at have misbrugt sin Embedsmyndighed, ligesom Indstævnte i det Hele i Skriftet omtaler Citanten paa den mest ærekrænkende Maade, har Citanten under nærværende Sag efter meddelt fri Proces paastaet de nedenfor citerede for ham fornærmelige Udladelser, som findes i bemeldte Skrift, kjendte døde og magtesløse, og Indstævnte for de omhandlede Ærefornærmelser anset med den strengeste Fængselsstraf efter Straffelovens § 216 eller dog § 215 eller § 217 samt derhos tilpligtet at tilsvare Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager.

Som for ham fornærmelige Udladelser, der findes i Skriftet, har Citanten særlig fremhævet følgende:

I en i Skriftet Side 32 - 34 in extenso indrykket Klage til Justitsministeriet hedder det bl. A., at Indstævnte forgjæves har „opfordret Politiinspektør Crone til at erstatte mit (o: Indstævntes) Bo de 4000 Kr., som Politiet efter Hr. Crones egen Tilstaaelse ved Udpresning af Joh. Martens, som havde bedraget Boet for en større Sum (7 à 8000 Kr.), ulovligt havde tilvendt sig af dettes Midler,

og længere nede i Klagen: „— saa tillader jeg mig herved paany at gjentage min direkte Klage imod Politidirektør Crone for forsætligt Bedrageri imod mig og mit Fallitbo, med Paastand om Anholdelse af denne og nævnte Johannes Martens, hvis Anholdelse Crone selvfølgelig hidtil har undladt for at skjule de i Ledtog med Martens begaaede Bedragerier, da Undersøgelsen kun derved kan ledes i det rette Spor og alle Parter ske Ret. Foruden ovennævnte Anklage tillader jeg mig endvidere at andrage om kriminel Tiltale og Undersøgelse imod Politidirektør Crone i Følge Straffelovens §§ 130—131—133—140.

1. For i Forening med den afdøde Inspektør Hertz at have dels understukket, dels forvansket Sagen vedrørende Dokumenter for derved at sættes istand til at udføre Bedrageriet imod Boet.

2. For tidligere at have undladt at rejse Anklage og foretage Anholdelse af fornævnte Martens, da Politiet kun derved kunde komme i Besiddelse af Pengene, endskjøndt M.s Bedragerier vare ham fuldkomment bekjendte — samt ligeledes senere undladt at anholde denne, uagtet min indgivne Klage og Paastand derom.

3. For ifølge Assessor Hindenburgs eget Sigende at have

forledet denne til ved Undersøgelsen at undlade at gjøre Ansvar gjældende imod Martens, endskjøndt baade Hindenburg og Crone vare fuldt bekendte med Mandens Bedragerier, hvorved mine og Boets Interesser ere i høj Grad skadelidte.

4. For eventuelt at have taget Del i den tidligere nævnte Sags Anlæggelse imod mig for derved at skræmme mig fra at afsløre hans Bedragerier, uagtet det var ham velbekjendt, ifølge hans egne Yttringer, at mine Udtalelser om Hindenburg (at han havde handlet „stymperagtig og skjødesløs“) vare vel begrundede, samt endvidere for formentlig at have undertrykket min Klage til Justitsministeriet imod ham for Bedragerier imod mig og Boet“.

Endvidere hedder det Side 48--49:

„Jeg paastaar nu, og tror at alle forstandige Folk ville give mig Ret heri, at naar en Mand har tilvendt sig fremmed Ejendom under saa graverende og mistænkelige Omstændigheder — ved Understikkelse og Forvanskning af offentlige Dokumenter — som Politidirektør Crone disse 4000 Kr., og paa Forespørgsel ikke har havt Andet at anføre som Undskyldning herfor end aabenbar Usandhed, — naar Hr. Crone som Politimester undlader at gjøre Ansvar gjældende imod en Mand, som det er ham bekjendt ikke alene er en lumpen Bedrager, men en topmaalt Slyngel, for derved at tilegne sig en Andel af det besvegne Beløb, — naar man, som Hr. Crone, stikker gjentagne Beskyldninger for Bedrageri i Lommen uden at bringe Sagen for Domstolene, indtil en Klage til Justitsministeren, som han efter Sigende ligeledes har undertrykket, tvinger ham dertil, — naar han efter Hindenburgs eget Sigende directe eller indirecte forleder denne til at undlade at gjøre sin Pligt og til en kriminel strafbar Handling, for derved at blive istand til at beholde Byttet, — naar han til de ovenstaaende Handlinger, for at skjule Bedrageriet og skræmme den Anklagede fra at angive dette, føjer falsk Anklage imod sagesløs Mand, som derved uskyldigt idømmes en vanærende Straf, — saa kan det ikke være stort bevendt med den meget ærede, om end formentlig ikke meget ærlige Politidirektørs Redelighed; men Assessor Lassen, som saa ivrigt har forsøgt at vadske Hr. Crones Skidentøj rent, vilde, hvis det havde været en privat Mand og ikke Hr. Politidirektør, Etatsraad Crone, inden en Time ladet ham anholde og i Nødsfald dømt ham paa Indicier.“

I Skriftet Side 4 og 5 bliver Citanten derhos sigtet for „ulovlig og egenmægtigt“ at have tilbageholdt et Indstævnte tilkommende Beløb, og for at have forledet daværende Kriminalretsassessor Hindenburg til at have givet sit Minde dertil — alt for at tvinge Indstævnte til at forlade Landet — og i Forbindelse hermed hedder det Side 7: „Hvis H. imidlertid foretrækker at

lade sig bruge til at rage Hr. Crones mugne Kastanier ud af Ilden —“.

Side 8 anføres, at Grosser Martens og Pastor Sørensen bragte Indstævntes Breve „til Hr. Crone formodentlig i den Tro, at han kunde og for sin egen Skyld vilde være nødt til at dække dem og at jeg ikke turde vove at røre ved Hr. Politidirektøren. Jeg antager nemlig af forskjellige Grunde, at Politiet ligeledes har ladet sig betale Penge af Pastor Sørensen for ikke at gjøre Ansvar gjældende imod ham.“

Side 10 siges det i Anledning af den der omhandlede Sagsanlæggelse, at Vorherre „har glemt at give ham (o: Citanten) den Fuldmægtig, som Ordsproget omtaler, at alle, der faa et Embede, trænger til“, og at „det formentlig aldrig har været Alvor med Anklagen, men Hensigten kun været at bruge den som et Skræmmemiddel imod mig, da det vil være klart, at kunde man faa mig til at tro, at jeg med gode Beviser i Hænde ikke engang turde kalde Hindenburg en Stymper, saa turde jeg naturligvis endnu mindre kalde Crone en Kjæltring.“

Side 11 hedder det, at Kriminalretsassessor Lassen „særlig synes at have faaet det Hverv om muligt at feie Snavset fra Hr. Crones Dør.“

Side 38, „at Crone desuden for at dække Bedragerierne havde til Trediemand afgivet en Forklaring om Anvendelsen af de 4000 Kr., som jeg vidste var aabenbar Løgn, samt at han endvidere havde føjet Undertrykkelse til Uredelighed, idet han for at skræmme mig fra at paatale min Ret havde uden Grund ladet mig kriminelt tiltale.“

Side 43 hedder det: „Denne Opgjørelse, som baade Crone og Hertz ifølge den dem af mig leverede Contocourant maatte vide eller tvivle om var falsk, foruden at de maatte se, at Martens havde betalt de 2000 Kr. af Boets Penge, lode de glat væk passere“.

Side 44 hedder det: Ved Nytaarstid maa Crone og Hertz formodentlig have manglet Penge, thi det er paa dette Tidspunkt, at man efter Martens eget Sigende har tvunget ham til yderligere at betale 2000 Kr.“

Side 45, at „Crone og Hertz have været fuldt bekendte med, at de af Martens udpressede Penge vare Boets Ejendom, og kun har benyttet Lejligheden til at graisser la patte, selon leur besoin, saalænge Smørelsen strakte til“.

Smsts. „— — — at Crone — og ikke Hertz — ifølge sin egen Tilstaaelse har faaet de 4000 Kr.“

Side 46 „hele Hr. Crones Fortælling er desuden en aabenbar Usandhed“.

Side 47: „Hvor ere de 3300 Kr. og hvad har bevæget Hr. Crone til at afgive en aldeles løgnagtig Erklæring om Anvendel-

sen deraf, hvis han virkelig har rent Mel i Posen og kan være Sandheden bekjendt?"

Side 54 insinuerer Indstævnte med Hensyn til en ham meddelt Resolution fra Justitsministeriet, at det skulde være bemeldte Ministeriums Opfattelse, at „den gamle Mand (o: Citanten) er saa nær ved at være en Slyngel, at det vilde være aldeles ørkesløst, ved en Undersøgelse at faa konstateret, hvormeget han maatte kunne siges at mangle deri.“

Side 60 hedder det endelig i et in extenso indrykket Brev fra Indstævnte til Citanten: „De ved imidlertid meget godt, at jeg taler Sandhed, ellers vilde De ikke med saa megen Iver have søgt at fralukke mig mine Beviser, men roligt ladet baade dem og mig seile min egen Sø“.

Indstævnte har i det Hele paastaet sig frifunden for Citantens Tiltale, idet han med Hensyn til forskjellige af de paaklagede Udtalelser har gjort gjældende, at han har havt Føje til at udtale sig som sket er, og med Hensyn til enkelte andre af dem har paaberaabt sig, at de enten ikke skulde vedrøre Citanten eller ikke indeholde nogen Fornærmelser eller nogen bestemt Beskyldning mod Citanten.

Indstævnte har imidlertid ikke ligeoverfor Citantens Benægtelse godtgjort at have været beføjet til at fremkomme med nogen af de paaklagede Udladelser, og da disse derhos alle maa siges at vedrøre Citanten og at være fornærmelige for ham, ville samtlige de paaklagede Udladelser efter Citantens Paastand være at mortificere, og vil Indstævnte i Medfør af Straffelovens § 216 og § 217 være at anse med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 4 Maaneder, hvorhos han vil have at tilsvare Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager.

Det bemærkes, at der ikke under Sagen har været beskikket nogen Sagfører for Citanten.

Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 83. Finantsministeriet paa Statskassens Vegne
(const. Kammeradv.)

contra

forhenv. Spillemand **C. P. Jørgensen** (Hindenburg efter Ordre),
betr. Beregning af Indstævntes Pension.

Kjøbenhavns Gjældskommissions Dom af 25 Juli 1881: Indstævnte, Finantsministeren, bør til Citanten, fhv. Spillemand C. P. Jørgensen, betale de paastævnte 86 Kr. 40 Ø. med

Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den 20de November 1878 til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Højesteret ved kgl. Ordre af 12te Januar 1882 er bemyndiget til at tage nærværende Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte findes ikke at udgjøre summa appellabilis, vil den indankede Dom i Henhold til de deri anførte Grunde være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive at ophæve og det Indstævtes befalede Sagfører tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Med Hensyn til Sagens Behandling i foregaaende Instants bemærkes, at Indstævtes Sagfører, Overretssagfører Schierbeck, som, efter tidligere to Gange at have fremlagt Indlæg i Sagen, den 20de Oktober 1879 erholdt Anstand for at imødegaa et fra Modpartens Side da fremkommet Indlæg, derefter har haft Udsættelse i Sagen indtil den 18de Oktober 1880, da han atter fremlagde Indlæg, uden at han har anført fyldestgørende Grunde for dette lange Ophold. Herfor vil han i Medfør af Frd. 16 Januar 1828 § 14 være at anse med en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde, der bestemmes til 40 Kroner.

Thi kjendes for Ret:

Gjældskommissionens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Advokat Hindenburg tillægges i Salarium for Højesteret 150 Kroner, som udredes af det Offentlige. Overretssagfører Schierbeck bør til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 40 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Citanten, daværende Spillemand af 2den Grad C. P. Jørgensen den 16de Maj 1875 var bleven afskediget af den militære Tjeneste, blev der i Henhold til Lov af 9 April 1851 fra den 1ste Juni 1875 tillagt ham en Pension af 264 Kr. aarlig, som imidlertid senere i Henhold til Forskrifterne i Lov om Pensionering af Underbefalingsmænd og Menige samt de med disse Klasser ligestillede af Hæren og Søværnet m. m. af 20 November 1876 § 17 omreguleredes i Overensstemmelse med denne Lovs Regler og fra 1 April 1877 fastsattes til 306 Kr. aarlig. Ved denne Omregulering har Citanten imidlertid anset sig for brøsthølden,

idet han har forment, at hans Pension burde have været fastsat til et Beløb af 357 Kr. 84 Øre aarlig, og da der saaledes efter hans Formening i Tidsrummet fra 1 April 1877 til Klagens Dato den 20de November 1878, altsaa i 1 Aar og 8 Maaneder, er udbetalt ham 86 Kr. 40 Øre for lidt i Pension, har han under nærværende, efter meddelt fri Proces, anlagte Sag ved den af ham privat antagne Sagfører paastaet Indstævnte, Finantsministeren, tilpligtet at betale ham dette Beløb med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato samt Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte, der har ladet møde ved den konstituerede Kammeradvokat, har paastaet sig frifunden for Citantens Tiltale og sig hos Citanten tillagt Sagens skadesløse Omkostninger, derunder Salær til den konstituerede Kammeradvokat.

Medens der iøvrigt ikke er nogen Tvist mellem Parterne om den skete Beregning af Citantens Pension, drejer Spørgsmaalet under nærværende Sag sig alene om, hvorvidt der ved Pensionens Fastsættelse, saaledes som af Citanten forment, tillige burde have været taget Hensyn til det af Citanten efter Lov indeholdende Tillæg til Lov af 25 Juli 1867 om Lønninger m. v. ved Hæren af 17 Maj 1873 § 2, jfr. § 1, fra 1ste Oktober 1872 tillagte Lønningstillæg af 144 Kr. aarligt. Indstævnte har forment, at dette Tillæg med Føje er ladet ude af Betragtning ved Pensionens Fastsættelse, i hvilken Henseende han har henvist til, at det i Pensionsloven af 1876 § 3 bl. A. hedder: „Ikkun en aktiv Tjenestetid af fulde 3 Aar i den Lønningsklasse, hvortil den afgaaende henhørte ved Afskedigelsen berettiger ham til Pensionen for bemeldte Klasse; ellers bliver han at henføre til den nærmest lavere, hvori han har staaet“. Ved Udtrykket „Lønningsklasse“ i den oven citerede Passus kan der nemlig efter Indstævntes Formening ikke, som af Citanten paastaet, antages at være henvist til de ved Loven af 1867 etablerede Lønningsklasser allerede af den Grund, at disse alt før Loven af 1876 tildels vare delte i ny og Loven af 1876 antyder derhos efter Indstævntes Formening ogsaa selv tilstrækkelig tydelig, at der ikke er sigtet til Lønningsklasserne efter Loven af 1867, eftersom den ved Udtrykkene: „Pensionen for bemeldte Klasse“ i den citerede Passus maa være gaaet ud fra, at der under lige Omstændigheder svarer en bestemt Pension til hver Lønningsklasse, hvad imidlertid ikke vilde være Tilfældet, saafremt hver Lønningsklasse kunde omfatte forskjellige i Betragtning kommende Lønningssatser. Endelig har Indstævnte forment, at „Lønningsklasse“ paa det anførte Sted nødvendigen maa forstaas som Lønningstrin, naar Lovens Bestemmelser skulle kunne bringes i Harmoni med den til Grund for samme liggende Tanke: ogsaa for Underklassernes Vedkommende, at indføre det ved Embedsmænds Pensionering brugelige Procentsystem, kun saaledes modificeret, at Gjennemsnitsberegningen for en 5-aarig Periode er opgivet, medens Pensionen be-

stemmes i Forhold til en af 2 Lønningssatser, enten den, hvorpaa Vedkommende stod ved Afskedigelsen, forudsat, at han i 3 Aar har staaet paa den, eller i modsat Fald af den nærmest lavere, hvorpaa han har staaet. Naar „Lønningsklasse“ i den oftnævnte Passus forstaaes paa denne Maade, anser Indstævnte det for givet, at det for Citanten ved Lønningstillæget betegnede ny Lønningstrin ikke in casu af ham kan fordres lagt til Grund ved Omreguleringen af hans Pension, eftersom han ikke forinden sin Afskedigelse havde staaet fulde 3 Aar paa samme, og det bliver følgelig det nærmeste lavere Lønningstrin — altsaa den ved Loven af 1867 normerede faste Lønning af 750 Kr. aarlig — der, som sket, bliver at tage til Udgangspunkt ved Pensionsberegningen. Denne Indstævntes Forstaaelse af Udtrykket „Lønningsklasse“ i oftnævnte Passus kan Retten imidlertid ikke give Medhold. I de for Underbefalingsmænd og dermed ligestillede af Hæren gjældende Lønningslove af 1867 og 1873 er der tillagt Udtrykket „Lønningsklasse“ en særegen Betydning, idet det bruges til derved at betegne Underafdelingen af de Tjenestegrader, hvori de nævnte Personer inddeles, og naar herefter Udtrykket „Lønningsklasse“ benyttes i den de samme Personer omfattende Pensionslov af 1876, maa det paa Grund af det Forhold, hvori denne Lov staar til de ved dens Emanation gjældende Lønningslove antages, at den har brugt dette Udtryk i samme Betydning som hine, medmindre der kan paavises saadanne særlige Omstændigheder, hvoraf det med Bestemthed kan sluttes, at saadant desuagtet ikke har været Hensigten; men det af Indstævnte i saa Henseende anførte kan efter Rettens Formening ikke anses for tilstrækkeligt til derpaa at støtte en saadan Slutning.

Selv om nemlig Indstævnte ogsaa maatte have Ret i, at den af ham forsvarede Forstaaelse af Udtrykket „Lønningsklasse“ er den, der er i bedst Harmoni med det til Grund for Loven af 1876 liggende Princip, kan der dog ikke støttes Videre herpaa, naar det samtidig hermed maa erkjendes, at ogsaa den modsatte Forstaaelse lader sig forene med dette Princip. Naar Indstævnte derhos har troet at finde en særlig Støtte for den af ham hævdede Forstaaelse i de ovenciterede Udtryk i Lov 1876 § 3 „Pensionen for bemeldte Klasse“, da kan der heller ikke lægges nogen afgjørende Vægt herpaa, idet disse Udtryk selv efter Indstævntes Forstaaelse ikke vilde kunne betegne en enkelt bestemt Pension, eftersom der ikke til hvert enkelt Lønningstrin svarer en bestemt Pension, men denne igjen indenfor de enkelte Lønningstrin er afhængig af andre Momenter som Tjenestetid m. m. Og forsaavidt Indstævnte endelig har paaberaabt sig, at de ved Loven af 1867 etablerede Lønningsklasser allerede før Loven af 1876 til dels vare delte i ny, da kan der, forsaavidt der herved sigtes til, at de nævnte Lønningsklasser skulde være bortfaldne ved Loven af 1873, og at der ved denne Lov i Stedet derfor skulde være

indført en Mængde forskjellige paa de enkelte Lønninger baserede Lønningstrin, ikke heri gives ham Medhold, idet Loven af 1873 netop udtrykkelig henviser til de ved Loven af 1867 indførte Lønningsklasser som fremdeles bestaaende og kun forsaavidt opretter ny, som den bestemmer, at Spillemænd af de 3 første Grader skulle deles i Lønningsklasser paa samme Maade, som de tilsvarende Underofficersgrader.

Men selv om den af Indstævnte forsvarede Forstaaelse af Udtrykket „Lønningsklasse“ paa det angivne Sted ikke billiges, har Indstævnte dog forment, at der alligevel ikke ved Beregningen af Citantens Pension kunde tages Hensyn til det ovenomhandlede af ham oppebaarne Lønningstillæg, eftersom Citanten fra 1 Oktober 1872 er indordnet i en ny Lønningsklasse, nemlig yngste Halvdel af Spillemænd af 2den Grad med en uafbrudt Tjenestetid som Underofficer af 10 Aar, hvilken Lønningsklasse med dertil svarende Lønning ikke tidligere eksisterede — med en Lønning af 894 Kr., i hvilken Lønningsklasse han ved sin Afskedigelse ikke havde staaet i 3 Aar.

Heri kan der imidlertid heller ikke gives Indstævnte Medhold; vel er nemlig den Tjenestegrad, hvortil Citanten henhørte, i Henhold til Bestemmelsen i Loven af 1873 § 2 bleven delt i tvende Lønningsklasser, men da denne Deling — hvad der er in confesso — ikke for Citantens Vedkommende medførte nogen Forandring, idet han ogsaa herefter beholdt den samme Lønning som hidtil, nemlig den laveste Lønning for den tilsvarende Underofficergrad, maa han forsaavidt betragtes som om han var bleven staaende i den samme Lønningsklasse og hvad derhos det af ham fra 1 Oktbr. 1872 oppebaarne Lønningstillæg angaar, da staaar dette ikke i nogensomhelst Forbindelse med den nævnte Deling, men det er aldeles uafhængig heraf tillagt ham i Henhold til Bestemmelsen i § 1 i Lov af 1873, hvorved der efter visse nærmere der fastsatte Regler gaves Lønningstillæg til de ved Loven af 1867 fastsatte Lønninger for Underofficerer, Haandværkere og Spillemænd, saa at Citanten altsaa heller ikke ved denne Forhøjelse af hans Lønning kan siges at være indtraadt i en ny Lønningsklasse, naar dette Udtryk tages i den ovenfor hævdede Betydning.

Da Citanten, om hvem det er in confesso, at han den 1ste Oktober 1867 forfremmedes til Spillemand af 2den Grad saaledes i Henhold til Foranstaaende maa betragtes som den, der fra det nævnte Tidspunkt altsaa i over 3 Aar har staaet i samme Lønningsklasse vil der ved Beregningen af hans Pension i Medfør af L. af 1876 §§ 2 og 3 være at tage Hensyn til enhver ham ved hans Afskedigelse som Lønningsdel tillagt fast Pengeindtægt, følgelig ogsaa til det omspurgte Lønningstillæg, uanset at han ikke har oppebaaret dette i fulde 3 Aar, og Citantens Paastand imod hvilken Indstævnte forevrigt ikke har nedlagt nogen Ind-

sigelse, vil saaledes være at tage til Følge, dog at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at ophæve, og vil der som Følge heraf ikke kunne tilkjendes Kammeradvokaten Sælær her under Sagen.

For stemplet Papir har ikke været Brug under Sagen.

Onsdagen den 24 Januar.

Nr. 318. Papirhandler **C. L. E. Schneider** (Alberti)

contra

Tømmermester **J. P. Nielsen** (Asmussen),

betr. Gyldigheden af forskjellige Arrestforretninger i faste Ejendomme.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 Oktbr. 1882: De paastævnte Arrestforretninger af 12te og 17de Maj d. A. bør ved Magt at stande, dog kun til Sikkerhed for et Beløb af 33,181 Kr. 79 Øre, undtagen forsaavidt angaar Ejendommene Matr. Nr. 65 B 2 og 95 i udenbys Vester Kvarter, Matr. Nr. 155 i Frimands Kvarter og Matr. Nr. 343 i St. Annæ Øster Kvarter, for hvilke Ejendommens Vedkommende Arresten bør være ophævet. Mod Extradition i kvitteret Stand af den i Sagen omhandlede Panteobligation af 24 April 1876 bør Indstævnte, Tømmermester J. P. Nielsen, til Citanten, Papirhandler C. L. E. Schneider, betale 33,041 Kr. 67 Øre med Rente 6 pCt. aarlig af 26,000 Kr. og 5 pCt. aarlig af 7041 Kr. 67 Øre fra den 12te Maj 1882 til Betaling sker. Saa bør Indstævnte og til Citanten betale i Omkostninger ved Arrestforretningerne og deres Thinglæsning 176 Kr. 26 Øre. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter Proceduren for Højesteret er der ikke Spørgsmaal om Forandring i den indankede Dom, forsaavidt Contracitanten er tilpligtet at betale Hovedcitanten 33,041 Kr. 67 Ø. med Renter samt 176 Kr. 26 Ø. Dernæst har Hovedcitanten ikkun paastaaet de afholdte Arrestforretninger stadfæstede, forsaavidt de angaa de registrerede Løsørejenstande og Med-

lemsbrevet samt de faste Ejendomme Matr. Nr. 95 og 65 A 2 i Kjøbenhavns udenbys Vester Kvarter og Nr. 343 i St. Annæ Øster Kvarter, medens Contracitanten kun har fastholdt de tvende Indsigelser mod Arrestforretningernes Stadfæstelse, som ere hentede fra, at de faste Ejendomme ikke bleve vurderede og at der blev gjort Arrest i selve Ejendommene Matr. Nr. 95 og 65 A 2, skjøndt Contracitanten kun havde uthinglæste Skjøder paa disse. Denne sidste Indsigelse er imidlertid i Dommen med Føje forkastet, og den førstnævnte kan heller ikke anses begrundet, idet den i Dommen ommeldte, af Contracitanten paa dertil given Anledning fremførte Udtalelse om, at hans Rettighed i Ejendommene i udenbys Vester Kvarter efter hans Formening ikke kunde medføre nogensomhelst Dækning for Rekvirenten for Øjeblikket, i Forbindelse med de iøvrigt fremkomne Oplysninger maatte gjøre en formelig Vurdering overflødig og overhovedet maatte beføje Hovedcitanten til at udstrække Arresten til alle de fornævnte faste Ejendomme. Som Følge heraf ville Arrestforretningerne for det i Dommen nævnte Beløb af 33,181 Kr. 79 Ø. være at stadfæste i det af Hovedcitanten paastaade Omfang.

Processens Omkostninger for begge Retter findes Contracitanten at burde tilsvare Hovedcitanten, efter Indholdet af Obligationen af 24 April 1876 skadesløst.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog saaledes at Arrestforretningerne stadfæstes, forsaavidt de angaa de registrerede Løsøregjenstande, Medlemsbrevet og Ejendommene Matr. Nr. 95 og 65 A 2 i Kjøbenhavns udenbys Vester Kvarter og Matr. Nr. 343 i St. Annæ Øster Kvarter, samt at Contracitanten tilsvare Hovedcitanten Processens Omkostninger for bemeldte Ret skadesløst. Processens Omkostninger for Højesteret tilsvare Contracitanten ligeledes Hovedcitanten skadesløst. Til Justitskassen betaler han derhos 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Papirhandler C. L. E. Schneider, søgt Indstævnte, Tømmermester J. P. Nielsen, tilpligtet at indfri en af ham til Citanten den 24de April 1876 for 26,000 Kr. udstedt 5 pCt. rentebærende Panteobligation med Prioritet i Ejendommen

Stubbergaard i Jylland ved at betale Obligationens Paalydende tilligemed de af samme forfaldne Renter fra 11 Juni 1876 til Forligsklagens Dato den 12te Maj d. A. 7691 Kr. 67 Øre tilsammen 33,691 Kr. 67 Øre med Renter 0 pCt. aarlig af 26,000 Kr. og 5 pCt. aarlig af 7691 Kr. 67 Øre fra den 12te Maj d. A. til Betaling sker. Citanten har derhos paastaet tvende af ham ved Kongens Foged heri Staden hos Indstævnte foretagne Arrestforretninger, nemlig en den 12te Maj d. A. foretagen Forretning, hvorunder der til Sikkerhed for de fornævnte 33,691 Kr. 67 Øre og Arrestomkostningerne 100 Kr. 46 Øre, ialt 33,792 Kr. 13 Øre er dekretet Arrest i en Del til 659 Kr. vurderede Løsøregjenstaude, et Medlemsbrev stort 100 Kr. i Kreditforeningen for Haandværkere og Industridrivende og Indstævntes Fordring efter et af Grosserer Bech for 250,000 Kr. udstedt, men hos en Trediemand til Sikkerhed for forskellige Indstævnte paahvilende Forpligtelser deponeret Revers samt i Ejendommene Matr. Nr. 65 B 2 og 95 i udenbys Vester Kvarter Matr. Nr. 155 i Frimands Kvarter og Matr. Nr. 343 i St. Annæ Øster Kvarter her i Staden, samtlige med Grund og Bygninger, mur- og nagelfaste Appertinentier, Leje og Interesse og Bygningernes Assurancesummer, og en den 17de Maj d. A. foretagen Reassumptions-Arrestforretning, hvorunder der til yderligere Sikkerhed for de foranførte 33,792 Kr. 13 Ø. og til Sikkerhed for Reassumptionsforretningens Bekostning m. m. 39 Kr. 66 Ø. er dekretet Arrest i Ejendommen Matr. Nr. 65 A 2 i udenbys Vester Kvarter her i Staden med Grund og Bygninger o. s. v., stadfæstede som lovlig gjorte og forfulgte, undtagen forsaavidt angaar Matr. Nr. 65 B 2 i udenbys Vester Kvarter, for hvilken Ejendoms Vedkommende Citanten under Reassumptions-Arrestforretningen har frafaldet den gjorte Arrest, da det havde vist sig, at det beroede paa en Fejltagelse fra Indstævntes Side, naar han ved Arrestforretningen den 12te Maj d. A. havde opgivet, at denne Ejendom tilhørte ham i Stedet for Matr. Nr. 65 A 2, der derfor ved Reassumptions-Forretningen er bleven inddragen under Citantens Sikkerhed i Stedet for hin. Citanten har endelig paastaet Indstævnte tilpligtet at betale Arrestforretningernes Bekostning samt Omkostningerne ved deres Beskrivelse og Thinglæsning saa og denne Sags Omkostninger skadesløst.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 23 Februar 1883.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kløbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1882—83.

Nr. 53-54.

Onsdagen den 24 Januar.

Nr. 318. Papirhandler C. L. E. Schneider (Alberti)

contra

Tømmermester J. P. Nielsen (Asmussen).

Indstævnte har — næst at oplyse, at der er betalt Renter af den paastævnte Obligationsgjæld til 11 December 1876, hvad Citanten har indrømmet Rigtigheden af — paastaet Fordringen nedsat med disse Renters Beløb 650 Kr., men iøvrigt ikke fremsat nogen Indvending mod selve Fordringen. Derimod har han med Hensyn til de foretagne Arrestforretninger bemærket, dels at han ikke har Skjøde paa Ejenlommen Matr. Nr. 155 i Frimands Kvarter, men kun Kjøbekontrakt, og at der saaledes formentlig, hvad denne Ejendom angaar, ikke har kunnet gjøres Arrest i Ejendommen, men kun i den Indstævnte tilkommende Ret til at erholde Skjøde paa den, dels at han vel har Skjøde paa Ejendommene Matr. Nr. 65 A 2 og 95 i udenbys Vester Kvarter, men at saadant Skjøde endnu ikke er thinglæst og ikke heller kan blive thinglæst i rette Tid, samt at han, der af Kjøbesummen for disse Ejendomme, 170,000 Kr., strax skulde udbetale 50,000 Kr., har laant dette Beløb tilligemed 5000 Kr. til Afholdelse af Udgifterne ved Handelen af en Trediemand, til hvøm han for bemeldte 55,000 Kr. har udstedt en Obligation med Panteret i de nævnte Ejendomme, hvilken Obligation dog ej heller var thinglæst ved Arrestens Foretagelse, men bestemt til at læses samtidig med Skjødet, idet Indstævnte har forment, at da han saaledes ved Arrestens Foretagelse endnu ikke havde Ejendomsret over de paagjældende Ejendomme, men hans Stilling ikke var forskjellig fra det Tilfælde, at han kun havde Kjøbekontrakt, kunde der ej heller for disse Ejendomes Vedkommende retlig gjøres Arrest i selve Ejendommene, men alene i Indstævntes Ret

til at blive Ejer af dem og da kun med de Indskrænkninger, som bl. A. ifølge den ommeldte Panteobligation for 55,000 Kr, hvilede paa denne Ret. Indstævnte har dernæst gjort gjældende, at det er ulovmedholdeligt at der er begjært og dekretet Arrest i flere Ejendomme til Sikkerhed for Citantens Fordring, uden at der er foretagen nogen Vurdering af disse Ejendomme, der kunde vise, at det til Sikkring for Citantens Krav var nødvendigt, at flere end den første Ejendom inddroges under Arresten, og i Henhold hertil har Indstævnte forment, at den den 12te Maj d. A. foretagne Arrestforretning er ulovlig, forsaavidt angaar Ejendommene Matr. Nr. 95, 155 og 343, der ere belagte med Arrest efter Ejendommen Matr. Nr. 65 B 2 samt at den Omstændighed at denne Ejendom senere viste sig ikke at tilhøre Indstævnte, ikke kunde gjøre den ulovlig foretagne Arrest i de andre nævnte Ejendomme lovlige, men kun kunde berettige Citanten til, som sket ved Reassumptionsforretningen, at faa en anden Ejendom belagt med Arrest i Stedet for samme. Indstævnte har herefter paastaet, dels at Arresten kun stadfæstes for et saa stort Beløb, som Indstævnte retlig skylder Citanten, dels at Arresten ophæves, forsaavidt angaar Ejendommene Matr. Nr. 95 i udenbys Vester Kvarter, 155 i Frimands Kvarter og 343 i St. Annæ Øster Kvarter, samt at Arresten i hvert Fald kun stadfæstes med Bemærkning, at den skal vige for den ovenanførte Obligationsgjæld i Matr. Nr. 65 A 2 og 95 i udenbys Vester Kvarter, og har Indstævnte derhos paastaet Sagens Omkostninger paalagte Citanten eller dog ophævede.

Hvad nu først angaar det af Indstævnte rejste Spørgsmaal om, hvorvidt den omhandlede Arrest maa vige for den af Indstævnte i de faste Ejendomme prioriterede Obligationsgjæld, der ikke var thinglæst ved Arrestens Foretagelse, da maa der gives Citanten Medhold i, at dette Spørgsmaal ikke kan afgjøres under nærværende Sag, hvorunder der alene er Spørgsmaal om, hvorvidt Arresten i Relation til Indstævnte er lovlige gjort og forfulgt, men ikke om Arrestens Virkninger ligeoverfor de af Andre i de arresterede Gjenstande erhvervede Rettigheder, hvilke Rettigheder ere behørig sikrede mod at lide Skade ved Arresten derved, at denne kun er sket med Forbehold af Enhvers lovlige Ret. Forsaavidt Arresten er udstrakt til flere faste Ejendomme uden foregaaende Vurdering af nogen af disse, har Citanten til Forsvar herfor anført, at det ved Indstævntes Erkjendelse under Arrestforretningen i Forbindelse med andre Oplysninger var bevist, at endog samtlige de arresterede Ejendomme vare utilstrækkelige til Citantens Dækning. Det ses imidlertid ikke, at Indstævnte under Arrestforretningen i saa Henseende har udtalt Andet end en Formening om, at hans Rettighed i Ejendommen i udenbys Vester Kvarter ikke for Øjeblikket kunde medføre nogensomhelst Dækning for Citanten, hvorimod han hverken ses at have afgivet eller at have

været opfordret til at afgive nogen Erklæring om de paagjældende Ejendommens Værdi eller nogen Indrømmelse af, at der uden nogen Værdiansættelse paa disse maatte foretages Arrest i, hvad han iøvrigt maatte eje, og Citanten kan derfor ikke anses at have været berettiget til at forlange Arresten udvidet til flere Ejendomme, forinden den under Arresten først inddragne Ejendom var bleven behørig vurderet, og det derved havde vist sig, at den ikke afgav tilstrækkelig Sikkerhed for hans Krav. Fogden burde derfor efter at have dekretet Arrest i Matr. Nr. 65 B 2 have nægtet at belægge andre Ejendomme med Arrest, forinden denne var vurderet og den paa Ejendommene Matr. Nr. 95, 155 og 343 dekretede Arrest vil saaledes som ikke lovlig gjort være at ophæve, idet den Omstændighed, at ogsaa Arresten paa Matr. Nr. 65 B 2 falder bort, fordi denne Ejendom ikke tilhører Indstævnte, ikke efter det derom Oplyste kan gjøre Arresten gyldig med Hensyn til nogen af de førstnævnte Ejendomme, da Arrestforretningen kun er kommen til at lyde paa Matr. Nr. 65 B 2, fordi Indstævnte af en Fejltagelse betegnede den af ham kjøbte Ejendom i udenbys Vester Kvarter paa denne Maade, medens han sigtede til Matr. Nr. 65 A 2, og det ved Reassumptionsforretningen den 17de Maj afsagte Arrestdekret over sidstnævnte Ejendom saaledes ikke indeholder en Inddragelse af en ny Ejendom under Sikkerheden, men kun en Berigtigelse af den Betegnelse, der er givet den arresterede Ejendom. Da det nu ikke kan afficere Gyldigheden af den i Matr. Nr. 65 A 2 dekretede Arrest, at denne er formuleret saaledes, at det er Ejendommen selv, der er belagt med Arresten, uanset at Indstævntes Skjøde paa Ejendommen ikke er thinglæst og derfor muligvis kunde blive omstødt, vil saaledes de paastævnte Arrestforretninger være at stadfæste til Sikkerhed for et Beløb af 33,181 Kr. 79 Øre undtagen forsaavidt angaar Ejendommen Matr. Nr. 65 B 2 og 95 i udenbys Vester Kvarter, 155 i Frimands Kvarter og 343 i St. Annæ Øster Kvarter, for hvis Vedkommende Arresten bliver at ophæve. Indstævnte vil derhos være at tilpligte mod Extradition i kvitteret Stand af den forannævnte Panteobligation at betale til Citanten 33,041 Kr. 67 Øre med Renter fra den 12te Maj d. A. til Betaling sker, 6 pCt. p. a. af 26,000 Kr. og 5 pCt. p. a. fra 7041 Kr. 67 Øre, samt endvidere at godtgjøre Citanten Arrestforretningens Omkostninger med 140 Kr. 12 Øre og da ingen Indsigelse i saa Henseende er fremsat, Omkostningerne ved Forretningernes Beskrivelse og Thinglæsning 36 Kr. 14 Øre. Sagens Omkostninger findes derimod at burde ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Torsdagen den 25 Januar.

Nr. 344. Højesteretssagfører Hansen
contra

Carl Edvard Rothe (Defensor Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Lov om Tilsynet med Fremmede og Rejsende af 15 Maj 1875 § 2.

Nyborg Kjøbstads Politirets Dom af 25 Oktbr. 1882: Arrestanten, Snedkersvend Carl Edvard Rothe, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 Decbr. 1882: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Sælær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lehmann og Tvermoes, betaler Arrestanten Carl Edvard Rothe 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Carl Edvard Rothe, som er født i Berlin den 21de Februar 1845 og er preusisk Undersaat, tiltales under nærværende, fra Nyborg Kjøbstads Politiret efter Arrestantens Begjæring hertil indankede Sag for Overtrædelse af Lov om Tilsynet med Fremmede og Rejsende m. m. af 15 Maj 1875 § 2. Efter Sagens Oplysninger blev der den 23de Juli d. A. inden Kolding Herreds Politiret givet Arrestanten Tilhold i Henhold til bemeldte Lovs § 2 om ikke paany at lade sig finde her i Landet, med Tilkjendegivelse af, at han ved at overtræde dette Tilhold vilde paadrage sig Ansvar efter den nærværende Lovs § 22, hvorefter han ved Politiets Foranstaltning blev udvist af Landet. Han indfandt sig imidlertid

senere paany i Jylland og blev den 6te September d. A. anholdt i Sæby uden Subsistensmidler og uden at være forsynet med Opholdsbog, hvorfor han — der under det samme Dag inden bemeldte Kjøbstads Politiret optagne Forhør foregav, at han ingen-sinde tidligere havde været i Danmark — ved den af bemeldte Politiret samme Dag afsagte Dom blev anset efter Lov 15 Maj 1875 med en Bøde af 20 Kr. til den nævnte Kjøbstads Politikasse. Efter at der derpaa den 27de s. M. inden oftnævnte Politiret var givet ham Tilhold i Henhold til den nævnte Lovs § 2 med Tilkjendegivelse af det Ansvar, han ved at overtræde dette Tilhold vilde paadrage sig, og efter at han dernæst ved Politiets Foranstaltning var bleven udsendt af Landet, har han ifølge sin egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse paany over Vandrup begivet sig herind i Landet og i 5 å 6 Dage flakket om dels i Jylland dels paa Fyen, indtil han den 18de Oktober d. A. blev anholdt i Nyborg.

For dette Forhold maa det billiges, at Arrestanten, der, bortset fra den ham ifølge den nævnte Dom af 6 September d. A. idømte Straf, ikke iøvrigt er funden tiltalt eller straffet her i Landet, ved den indankede Dom er anset med Straf efter den oftnævnte Lovs § 22, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage findes passende, ligesom det ogsaa billiges, at Sagens Omkostninger ere paalagte Arrestanten, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Nr. 356.

Advokat Halkier

contra

Johanne Sophie Christine Perlberg, Aarentz's eller
Ahrentz's Enke (Defensor Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 Decbr. 1882. Arrestantinden Johanne Sophie Christine Perlberg, Aarentz's eller Ahrentz's Enke, bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lassen og Simonsen, med 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestantinden Johanne Sophie Christine Perlberg, Aarentz's eller Ahrentz's Enke, hvis opgivne Alder af 47 Aar er skjønned at stemme med hendes Udseende, og som senest er anset ved Rettens Dom af 24 August 1880 efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri eller efter dens § 238, jfr. § 241, 2det Led, som for 7de Gang begaaet Hæleri med Tugthusarbejde i 2 Aar, under nærværende, mod hende for Tyveri anlagte Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist at have den 6te f. M. fra en i en Gæstgivergaard her i Staden, hvortil var uhindret Adgang, holdende Vogn stjaalet $3\frac{1}{4}$ Alen Dyffel og $1\frac{3}{4}$ Alen uldent Foer, hvilke til ialt 27 Kr. vurderede Gjenstande tilhørte Parcellist Hans Andersen, saa vil hun være at anse efter Straffelovens § 232 for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri eller efter denne Lovs § 238, jfr. § 241, 2det Led, som for 8de Gang begaaet Hæleri, og findes Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes til Tugthusarbejde i 3 Aar, hvorhos hun vil have at betale Aktionens Omkostninger.

Nr. 350.

Advokat Nellemann

contra

Lars Hansen og Anders Pedersen (Def. Hindenburg),
der tiltales Nr. 1 for Tyveri og Nr. 2 for Meddelagtighed heri.

Dragsholm Birks Extrarets Dom af 9 August 1882: Tiltalte, Husmand og Fisker Lars Hansen af Gniben, bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage, og Indsidder og Fisker Anders Pedersen sammesteds bør til Statskassen erlægge en Bøde paa 10 Kr. eller i Mangel af Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 2 Dage. De af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salær til Overretssagførerne Bagger og Larsen med 12 Kr. til hver, udredes af Lars Hansen, saaledes at Anders Pedersen solidarisk med ham udreder $\frac{1}{2}$. Den idømte Bøde at udrede inden

15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Novbr. 1882: De Tiltalte, Husmand Lars Hansen og Indsidder og Fisker Anders Pedersen, Begge af Gniben, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 5 Dage og Sidstnævnte i 3 Dage. Saa bør de og En for Begge og Begge for En udrede Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdømmen fastsatte Salærer og i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Seidelin og Nissen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Lars Hansen udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han efter samtlige foreliggende Omstændigheder være at anse efter Straffelovens § 235 med en Straf af simpelt Fængsel i 8 Dage. Derimod findes Anders Pedersen, der ikke forud var vidende om Medtiltaltes Forehavende og hvis Forhold indskrænkede sig til at tage imod den ham af denne rakte Hat med Brødene og øjeblikkelig at sætte den fra sig i Baaden, ikke at have paadraget sig Straf-ansvar.

Aktionens Omkostninger, derunder de ved Overretsdømmen bestemte Salærer, blive at udrede af Lars Hansen.

Thi kjendes for Ret:

Anders Pedersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Lars Hansen bør hensættes i simpelt Fængsel i otte Dage samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Advokaterne Nellemann og Hindenburg for Højesteret 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Dragsholm Birks Extraret hertil indankede Sag, der er anlagt efter Begjæring af Fyr- og Vagerinspektøren, tiltales Husmand Lars Hansen og Indsidder og Fisker Anders Pedersen, Begge af Gniben, Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Meddelagtighed heri, og ere de med Sagen forbundne Omstændigheder Følgende: Paa Sjællands Rev ca. 1 Mil fra Land, hvor

Grunden paa den saakaldte Røn hæver sig lidt over daglig Vandstand, er anbragt en Baake, der tillige er bestemt til Tilflugtssted for Skibbrudne, i hvilket Øjemed der i Overdelen af Baaken er anbragt et Rum, hvor 7—8 Mennesker kunne opholde sig, og hvor Vagervæsenet bl. A. opbevarer Vand og Skibsbrød, hvilke Sidste i Reglen fornyes en Gang aarlig af Vagerinspektøren. Tiltalte Lars Hansen og en anden Mand ere af Staten imod en aarlig Løn af 30 Kr. hver antagne til at holde Udkig med Baaken og at skaffe Assistance, naar det paa Grund af et fra Baaken givet Signal eller af andre Grunde maa formodes, at Skibbrudne have søgt Tilflugt der. Nærværende Sag handler nu om Tilegnelse af Brød fra den nævnte Baake, og er i saa Henseende ved de af de Tiltalte afgivne Tilstaaelser i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste Følgende godtgjort: Den 28de Maj d. A. vare de Tiltalte efter deres Forklaring sejlede ud til den omhandlede Røn for at skyde Sælhunde og havde ingen Mad med i Baaden. Det blev den nævnte Dag flov Vind og de havde baade Strøm og Vind imod til Land. Tiltalte Lars Hansen frygtede da efter den af ham afgivne Forklaring, der imidlertid i saa Henseende ikke bestyrkes ved det iøvrigt Oplyste, for at komme til at lide Tørst eller Sult; han gik da op i Baaken og drak noget Vand samt tog saa mange Skibsbrød, som han kunde have i sin Hat, hvorefter han bragte Hatten med Brødene ned til Tiltalte Anders Pedersen, der tog imod den og satte den fra sig i Baaden. Sidstnævnte Tiltalte havde efter den af ham afgivne Forklaring ved den omhandlede Lejlighed ikke frygtet for at komme til at lide Nød, og han vidste ikke, at Tiltalte Lars Hansen, der ikke havde omtalt for ham, at han nærede Frygt for at lide Sult, gik op i Baaken for at tage Brød, men da han saa, at der var Brød i Hatten, som Lars Hansen rakte ham, kunde han nok begribe, at Lars Hansen ulovlig havde taget Brød i Baaken. Bemeldte Brød vare tildels mugne, og i frisk Tilstand vilde de efter Retsvidnernes Ansættelse have en Værdi af 16 Øre. Tyveriet blev strax opdaget fra Vagerdamperen, der paa den omhandlede Tid var i Nærheden af Baaken. For det af de Tiltalte saaledes udviste Forhold ville de Tiltalte, af hvilke Lars Hansen er født den 20de August 1836 og Anders Pedersen den 29de Septbr. 1844, og som ikke tidligere ere fundne straffede, være at anse henholdsvis efter Straffelovens § 228 og efter denne § sammenholdt med § 47 med en Straf, der findes for Lars Hansens Vedkommende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og for Anders Pedersens Vedkommende til lige Fængsel i 3 Dage, og Underrettsdommen, ved hvilken de Tiltalte ere ansete efter Straffelovens § 235, Lars Hansen med simpelt Fængsel i 8 Dage og Anders Pedersen med en Bøde til Statskassen af 10 Kr. eller subsidiært 2 Dages simpelt Fængsel, vil derfor i saa Henseende være at forandre. Ligeledes findes de Tiltalte in solidum at burde

udrede Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salærer, medens bemeldte Dom kun har paalagt Anders Pedersen at udrede $\frac{1}{3}$ Del af samme, ligesom de ville have in solidum at betale i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 15 Kr. til hver.

Nr. 340.

Advokat Nellemann

contra

Jørgen Hansen Skov (Defensor Henrichsen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Gjording-Malt Herreders Extrarets Dom af 7 Setbr. 1882: Tiltalte Jørgen Hansen Skov bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Bøggild og Sagfører Therkildsen i Ribe, 12 Kr. til Førstnævnte og 10 Kr. til Sidstnævnte, og Diæter til dem Begge efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 Oktober 1882: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Kancelliraad Møller, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Henrichsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Jørgen Hansen Skov for bedrageligt Forhold.

Ved et den 2den Marts d. A. dateret og den 3die s. M. thinglæst Skjøde solgte Tiltalte — efter sin Forklaring fordi han ikke længere kunde opfylde sine Gjældsforpligtelser, navnlig lige-

overfor sine Pantekreditorer — den ham tilhørende Ejendom Matr. Nr. 13 c og d i Sønder-Gjording af Hartkorn 1 Alb., med de paa samme opførte Bygninger og sammes mur- og nagelfaste Dele, Kakkelovne og Komfurer samt Besætning, Avlsredskaber og Inventarium m. v. til Niels Madsen Therkelsen for en Kjøbesum af 5700 Kr., der skulde berigtiges derved, at Kjøberen overtog de i Ejendommen indestaaende Prioriteter, der tilsammen udgjorde det nævnte Beløb. Therkelsen, der var Panthaver i Ejendommen for et Beløb af 1200 Kr., og som efter sit Udsagn havde ladet sig Ejendommen overdrage for at sikkre dette Tilgodehavende, gav imidlertid Tiltalte Løfte om at lade Handelen gaa tilbage, saafremt Tiltalte maatte se sig i Stand til enten skadesløst at betale ham hans nævnte Tilgodehavende og eventuelle Udgifter til Afdrag paa Prioritetsgjælden eller til sin egen Fordel at sælge Ejendommen, saaledes at han fik fuld Dækning, hvorhos Therkelsen tillod Tiltalte indtil videre at forblive boende paa Ejendommen, og at afbenytte dennes Besætning og Inventarium m. m. imod at passe Ejendommen. Da Tiltalte imidlertid ikke til den 1ste August d. A. havde skaffet en Kjøber til Ejendommen eller selv fyldestgjort Therkelsen for dennes ovennævnte Krav, lod Therkelsen ham tilkjendegive, at han strax maatte fraflytte Ejendommen, hvilket han ogsaa gjorde. Det maa nu ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at kan i Henhold til en Beslutning, som han vil have fattet i Anledning af den ham givne, efter hans Formening uberegtigede Ordre til at flytte, har ved Flytningen medtaget og derefter afhændet til en Mand, hvem han skyldte omtrent 200 Kr., en Del af Ejendommens Besætning og Avlsredskaber, nemlig 2 Køer, en Kvie, et Svin, en Vogn, en Plov, en Harve, et Hakkelsetøj og et Sæt Fjæle — af hvilke Gjenstande den væsentligste Del desuden ved en af Tiltalte i forrige Aar udstedt Obligation var pantsat for et Beløb af 600 Kr., som Therkelsen den 27de Juni d. A. havde indfriet og ved denne Lejlighed ladet sig tiltransportere for en Kjøbesum af ialt omtrent 270 Kr., hvoraf de 70 Kr. bleve kontant udbetalte og Resten tilbageholdt af Kjøbereren til Dækning af dennes Tilgodehavende hos Tiltalte, ligesom han endvidere har vedgaaet at have medtaget et paa Ejendommen værende Komfur, som hans Hustru efter hans Forklaring senere skal have solgt. Iøvrigt har Tiltalte nærmere anbragt, at Therkelsen — hvad denne dog ikke har villet erkjende — mundtlig har lovet at leje eller forpagte ham Ejendommen imod at Tiltalte skulde betale Skatterne af denne saavel som Renter af og Afdrag paa Prioritetsgjælden, hvilket Sidste han ogsaa for en Del havde gjort ved i Juli Maaned d. A. at udrede omtrent 100 Kr. i Rente, Afdrag og Skatter, og at han som Følge heraf havde betragtet sit Forhold til Ejendommen, som om den ham lovede Forpagtning allerede var indgaaet, uagtet ingen Kontrakt herom endnu

var oprettet, og derfor havde ment, at han — som han har udtrykt sig — maatte have nogen Dispositionsret over Ejendommen, hvorhos han under Forhøret paa Anledning har udtalt den Formening, at Gaarden nok kunde give saa meget Overskud, navnlig i indeværende Aar, hvor Høsten tegnede til at give et godt Udbytte, at han vilde have kunnet indkjøbe andre Besætningsdele og Inventarium istedetfor de, som han havde afhændet.

Forsaavidt det nu særlig er lagt Tiltalte til Last, at han har disponeret over en Del af de ovennævnte Gjenstande, uagtet disse vare pantsatte ved den ovennævnte Panteobligation for 600 Kr., vil der ikke kunne være Spørgsmaal om herfor at paalægge Tiltalte Strafansvar allerede af den Grund, at den nævnte Obligation henhørte til dem, som Therkelsen efter Handelsvilkårene var pligtig at indfri, hvilket han, som berørt, ogsaa havde gjort paa den Tid, da Tiltalte foretog de omhandlede Dispositioner. Derimod maa Tiltalte anses at have gjort sig skyldig i bedrægligt Forhold, ved at disponere over de omhandlede Gjenstande paa den ovenanførte Maade, uagtet de dengang ikke vare ham tilhørende, og der findes navnlig ikke at kunne tages noget Hensyn til, hvad han, som foranført, har paaberaabt sig til sin Undskyldning, eftersom de paagældende Dispositioner ere foretagne samtidig med, at han efterkom Therkelsens Ordre til ham om at flytte, altsaa paa en Tid, da det i ethvert Fald maatte være ham klart, at han ikke længere havde nogen Raadighed over disse Gjenstande eller vilde komme til at oppebære nogen Indtægt af Ejendommen, og Tiltalte har ogsaa erkjendt, at han ikke havde nogen Ret til at medtage og disponere over de omhandlede Gjenstande, som han tilligemed den faste Ejendom havde overdraget til Therkelsen, samt at han ingen Udsigt havde til at kunne erstatte denne det ham ved Afhændelsen tilføjede Tab. Therkelsen har imidlertid efter Sagens Oplysninger faaet Størstedelen af Gjenstandene tilbageleverede af vedkommende Kjøber og har frafaldet Krav paa videre Erstatning.

For sit ommeldte Forhold er Tiltalte — der er født i Aaret 1846 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 253 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste.

Nr. 341.

Advokat Levinsen

contra

**Anna Christina Bronton, Husmand Jens Peter Nielsens
Hustru (Defensor Nellemann),**

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Skads Herreds Extrarets Dom af 10 August 1882: Tiltalte, Husmand Jens Peter Nielsens Hustru, Anna Christina Bronton af N. Veirup, bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage samt udrede alle af hendes Arrest, Straffens Fuldbyrkelse og denne Aktion lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Smith, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Harck, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 Oktbr. 1882: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Nellemann 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Anna Christina Bronton, Jens Peter Nielsens Hustru for Tyveri og Betleri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at hun en Dag i Juni Maaned d. A. har tilvendt sig fire tilsammen til 1 Kr. 25 Øre vurderede Forklæder, der vare ophængte til Tørring paa nogle Træer ellef et Gjærde ved Gaardmand Jørgen Hansen Nørgaards Gaard i Grimstrup og som vare faldne ned paa Vejen, samt at hun samme Dag fra Kjøkkenet i Gaardmand Hans Andersens Gaard i Omme har tilvendt sig et Skjørt af Værdi, som det maa antages, omtrent 4 Kr. De stjaalne Gjenstande, der tilhørte de nævnte Gaardmænd, ere senere tilbageleverede de Bestjaalne, og om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Tiltalte har betlet i Grimstrup og Omme under det falske Foregivende, at et af hendes Børn skulde opereres.

For sit Forhold i de anførte Henseender er Tiltalte, der er født i Aaret 1851 og som ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 228 og Lov 3 Marts 1860 § 3, og da Straffen efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, saaledes være at stadfæste.

Fredagen den 26 Januar.

Nr. 362.

Advokat Nellemann

contra

Jensine Marie Jensen (Defensor Levinsen),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 20 Septbr. 1882: Arrestantinden Jensine Marie Jensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Hun bør derhos udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Kr. E. Jørgensen, og Defensor, Prokurator N. P. Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Decbr. 1882: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Steinthal og Rode, betaler Arrestantinden Jensine Marie Jensen 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Forsaavidt Sagen efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paakjendelse, og i Henhold til de i den indankede Dom under denne Del af Sagen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom

bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Jensine Marie Jensen, der er født den 2den Januar 1858 og nu, foruden 2 Gange i Aaret 1880 at have været straffet for Brugstyveri efter Straffelovens § 236, endvidere har været straffet ifølge Grenaa Kjøbstads og Nørre samt en Del af Sønder Herreds Extrarets Dom af 25 Marts 1878 i Medfør af Straffelovens §§ 228 og 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge Randers Kjøbstads Extrarets Dom af 1 Juni 1880 i Medfør af Straffelovens § 230 og Lov 3 Marts 1860 § 2, jfr. § 1, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage og ifølge Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 15 August f. A. i Medfør af Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, er under nærværende, fra Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extraret hertil indankede Sag paany sat under Tiltale for Tyveri. Ved Arrestantindens egen Tilstaaelse, der stemmer med hvad der iøvrigt, tildels under et af Overretten foranlediget Reassumtionsforhør, er oplyst, er det godtgjort, at hun, som den 3die Maj d. A. var kommen i Tjeneste paa Gaarden „Lykkensgave“ ved Taastrup, hvilken Tjeneste hun uden sin Husbonds Vidende forlod den 3die Juli d. A., har ved sin Bortgang fra Gaarden tilvendt sig 65 Ore, der tilhørte den paa Gaarden tjenende Pige Cecilie Hansson, og laa i en Æske, som stod i et Kammervindue, og benyttet dem til at kjøre for til Kjøbenhavn med Jernbanen, samt at hun, som den 6te s. M. paa Foranstaltning af Kjøbenhavns Politi blev hjemsendt med Dampskib til Grenaa og derfra den næste Dag begav sig tilfods til sin Faders Bolig i Selkjær, har, da hun paa denne Vej kom gennem Landsbyen Dolmer, fra Forstuen i et Hus, som hun gik ind i for et bede om Noget at drikke, tilvendt sig en grøn Hvergarns Kjole, der hang paa Væggen sammesteds og tilhørte den derboende Slagter Andreas Larsens Hustru. Kjolen pantsatte Arrestantinden i Aarhus, men den er bragt tilstede og efter at være vurderet til 4 Kr. tilbageleveret Bestjaalne. Forsaavidt Arrestantinden endvidere er sigtet for at have frastjaalet sin Medtjenerinde Mathilde Svensson paa „Lykkensgave“ 10 Kr. og fravendt den fornævnte Cecilie Hansson 10 Kr., som vare indlagte i et Brev, Arrestantinden skulde besørge for hende til Posthuset, da er der herfor ikke mod Arrestantindens Benægtelse tilvejebragt noget Bevis.

For det af Arrestantinden saaledes udviste Forhold vil hun nu — som det med Rette er antaget i den indankede Dom —

være at anse efter Straffelovens § 232, 1ste Led, for 4de Gang begaaet Tyveri, og da den i Underretsdommen bestemte Straf af Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder findes passende, samt da ligeledes bemeldte Doms Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger tiltrædes, vil Underretsdommen i det Hele være at stadfæste.

Nr. 347.

Advokat Klubien

contra

Peder Christensen (Defensor Levinen),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Silkeborg Birks Extrarets Dom af 8 Juli 1882: De Tiltalte Anders Pedersen og Christen Sørensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød hver i 2 Gange 5 Dage og Peder Christensen i samme Fængsel i 5 Dage. De Tiltalte udrede derhos in solidum de af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Hviid, og Defensor, Overrets-sagfører Husted, med henholdsvis 12 og 10 Kr. I Erstatning til Kjøbmand Falle Eriksen i Them betaler Tiltalte Chr. Sørensen 19 Kr. 52 Øre. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 Oktober 1882: De Tiltalte Christen Sørensen, Peder Christensen og Anders Pedersen bør hensættes Sørensen og Christensen i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 5 Dage og Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage, og Pedersen i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa udrede de Tiltalte og Aktionens Omkostninger efter Underretsdommens Bestemmelser og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Isaacsen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indaukede Dom fremstillede Forhold bliver han at anse efter Straffelovens §§ 257 og 260, og Straffen vil kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Da denne Straf er idømt ham ved Overretsdommen, og det vil kunne have sit Forblivende ved dennes Bestemmelser om Aktionens Omkostninger for hans Vedkommende,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaan-
ket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret
betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Levin-
sen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-
værende Sag tiltales Tjenestekarlene Anders Pedersen og Christen
Sørensen samt Træskomand Peder Christensen for bedrægeligt
Forhold. — — — — —

Fremdeles er det ved de Tiltalte Sørensens og Christenseus
egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at Til-
talte Sørensen har efter Aftale med Tiltalte Christensen en Dag
i Marts Maaned d. A, hos Snedker Manly i Silkeborg, hos hvem
han havde indfundet sig i Følge med Christensen, forskaffet sig
udleveret paa Kredit en til 22 Kr. vurderet Kommode under det
falske Foregivende, at den var bestemt for hans i Them tjenende
Søster, uagtet en saadan ikke existerede, og at denne vilde be-
tale den, naar hun til Maidag fik sin Løn, saafremt Tiltalte, der
blev debiteret for den i Manlys Bøger, ikke betalte den forinden,
samt at Christensen ved denne Lejlighed bekræftede Rigtigheden
heraf med Tilføjende, at Betalingen var sikker. De nævnte Til-
talte have nærmere forklaret, at Hensigten hermed var at skaffe
Christensen, der fik Kommoden, Fyldestgjørelse for en Fordring
paa 14 Kr., som han havde paa Sørensen og som han forgjæves
havde afkrævet denne, og vel har Tiltalte Sørensen benægtet, at
det, da han lod sig Kommoden udlevere, var hans Hensigt at
bedrage Manly, men han har derhos indrømmet, at han ikke
havde nogen Udsigt til at kunne betale den, men kun tænkte paa,
at Tiltalte Christensen efter den mellem dem truffne Aftale vilde
hjælpe ham dermed, i hvilken Henseende han imidlertid har er-
kjendt, at han vidste, at Christensen var fallit og saaledes heller
ingen Udsigt havde til at kunne betale.

Kommoden — med Hensyn til hvilken Snedkersvend Jensen
har forklaret, at det var i Tillid til det af de Tiltalte Sørensen
og Christensen fremførte Foregivende, at han, der arbejder hos
Manly, lod Sørensen faa Kommoden paa Kredit — er efter at
nærværende Sag var paabegyndt, af Christensen bleven tilbage-
leveret Manly, der, efter derhos at have modtaget en Erstatning
af 2 Kr., har frafaldet Krav paa videre Erstatning.

Endelig har Tiltalte Christensen erkjendt, at han, efter at
hans Bo var taget under Behandling som fallit her for Skifte-

retten fortiet, at han havde den ovennævnte Fordring af 14 Kr. paa Tiltalte Sørensen, uagtet han — efter hvad han under Forhørene maa anses at have erkjendt — blev udtrykkelig spurgt, om han havde udestaaende Fordringer, hvorhos han nærmere har forklaret, at han gjorde dette, fordi Sørensen — med hvis Søster han er gift — som han har udtrykt sig, var af Familien, og Tiltalte altid kunde afgjøre dette Mellemværende med ham, hvad ogsaa var sket ved Hjælp af den ovenomtalte Kommode. — — — Derimod ville de Tiltalte, der ere fødte — — — Christensen i Aaret 1856 — — — og af hvilke Tiltalte ikke ses forhen at have været tiltalt eller straffet, for deres øvrige ovenanførte Forhold være at anse — — — Tiltalte Christensen efter Straffelovens §§ 251, jfr §§ 47 og 260, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes at burde bestemmes for — — — Christensen til Fængsel paa Vand og Brød — — — i 2 Gange 5 Dage. — — — De Tiltalte ville derhos have at udrede Aktionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser. — — —

Nr. 332.

Advokat Klubien

contra

Rasmus Nielsen, dennes Hustru **Ane Kirstine Andersen**
og **Henrik Højbjergs Hustru Maren Johanne Hansen**
(Defensor Levinsen),

der tiltales for mislig Omgang med et Fallitbos Ejendele.

Odense Herreds Extrarets Dom af 21 Juli 1882: De Tiltalte 1) Skomager Ambrosius Nielsens Kone Karen Andersen, 2) Smed Rasmus Nielsen og 3) dennes Kone Ane Kirstine Andersen samt 4) Arbejdsmand Henrik Højbjergs Kone Maren Johanne Hansen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 2 Gange 5 og de øvrige hver i 5 Dage. Saa bør de Tiltalte og En for Alle og Alle for En udrede de af Sagen flydende Omkostninger, og derunder i Salær til Aktør, Prokurator Kramer, 12 Kr. og til Defensor, Kancelliraad, Prokurator Borch, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Oktober 1882: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Aktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer og Salæerne til Aktør og Defensor ved Overretten, Prokuratorerne Kalko og Bloch, 15 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Karen Andersen, saaledes at de Tiltalte Rasmus

Nielsen, Ane Kirstine Andersen og Maren Johanne Hansen in solidum med hende deraf tilsvare hver en Trediedel. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det af Rasmus Nielsen og hans Hustru Ane Kirstine Andersen udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold bliver at henføre under Straffelovens § 260, jfr. § 47, 1ste Led, og Straffen at bestemme til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage for hver. Derimod findes Maren Johanne Hansens Forhold ved uden foregaaende Aftale at modtage noget til 6 Kroner vurderet Hør at kunne, som ved Dommen sket, henføres under Straffelovens § 260, jfr. § 47, 2det Led, og det kan have sit Forblivende ved den for hende fastsatte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage.

I Henseende til Aktionens Omkostninger vil Overrettens Dom for de nævnte Tiltaltes Vedkommende kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Rasmus Nielsen og dennes Hustru Ane Kirstine Andersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød hver i to Gange fem Dage. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Advokaterne Klubien og Levinsen tillægges i Salarium for Højesteret hver 30 Kroner, hvoraf Rasmus Nielsen og Ane Kirstine Andersen En for Begge og Begge for En udrede to Trediedele og Maren Johanne Hansen en Trediedel.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Odense Herreds Extraret hertil indankede mod de Tiltalte Skomager Ambrosius Niensens Hustru Karen Andersen, Smed Rasmus Nielsen, dennes Hustru Ane Kirstine Andersen og Arbejdsmand Henrik Højbjergs Hustru Maren Johanne Hansen for mislig Omgang med et Fallitbos Ejendele anlagte Sag, er det ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at Tiltalte Karen Andersen i Januar d. A., da hun havde faaet en til Vished grændsende Formodning om, at hendes Mand for Gjæld var rømmet bort fra Landet, har aftalt med Tiltalte Ane Kirstine Andersen, at en Del af hendes Løsøre skulde bringes over til den Sidstnævnte, for at Kreditorerne ikke skulde tage det, og at Karen Andersen, efter at Tiltalte Rasmus Nielsen havde

samtykket i den trufne Aftale, har ladet bringe nogle hendes og hendes Mands Bo tilhørende, ialt til 98 Kr. vurderede Gjenstande over til de nævnte Medtiltalte, med hvem hun blev enig om, at Gjenstandene skulde foregives at være solgte til dem for 50 Kr. Tiltalte Nielsen har derhos erkjendt, at Karen Andersen for ham omtalte, at hendes Mands Bo ventelig vilde blive erklæret fallit. Samtidig bragte Karen Andersen Tiltalte Maren Johanne Hansen noget Hør af Værdi 6 Kr. med Anmodning om, at det maatte blive liggende hos denne, samt at det maatte hedde sig, at Hørreren var solgt til hende, og Maren Johanne Hansen, der forstod, at Meningen var at forhindre Kreditorerne fra at tage Hørreren, skjøndt dette ikke blev omtalt imellem dem, gik ind paa Anmodningen. Efter at Ambrosius Niensens Bo dernæst var taget under Konkursbehandling, lagde Karen Andersen under Registreringsforretningen Skjul paa det Passerede, og da der fra Politiets Side blev Spørgsmaal om de omhandlede Gjenstande, fremkom saavel Karen Andersen som Rasmus Nielsen og Maren Johanne Hansen med de aftalte urigtige Foregivender om, at Tingene vare solgte. Samtlige Gjenstande ere bragte tilstede under Sagen og komme Konkursboet tilgode. For deres saaledes udviste Forhold ville de Tiltalte, af hvilke Karen Andersen er født den 12te September 1857, Rasmus Nielsen den 23de Marts 1846, Ane Kirstine Andersen den 29de November 1840 og Maren Johanne Hansen den 2den November 1852, og af hvilke Ingen er funden tidligere tiltalt eller straffet, være at anse, Karen Andersen efter Straffelovens § 260 og de øvrige Tiltalte efter samme §, jfr. med § 47, 2det Led, og da de i den indankede Dom fastsatte Straffe, navnlig for Tiltalte Karen Andersen af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og for hver af de øvrige Tiltalte af lige Fængsel i 5 Dage findes passende, vil Underrettsdommen forsaavidt være at stadfæste.

Mandagen den 29 Januar 1883.

Nr. 361.

Advokat Levinsen

contra

Emil Alfred Schou (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri, Overtrædelse af Polititilhold samt Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 16 Decbr. 1882: Arrestanten Emil Alfred Schou bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder samt betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Bloch og Jacobsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, mod Arrestanten Emil Alfred Schou for Tyveri, Bedrageri, Overtrædelse af Polititilhold og Betleri anlagte Sag er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste bevist, at han mod et ham ved hans Aflevering til Fattigvæsenet den 21de Juli d. A. til Københavns Politiprotokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetruksel givet Tilhold, har Natten mellem den 5te og 6te f. M., i den Hensigt at unddrage sig Fattigvæsenets Forsorg, uden Tilladelse forladt almindelig Hospital, hvor han af Fattigvæsenet var indlagt, uden endnu ved sin Anholdelse i Sagen den 16de næsteften at være vendt tilbage hertil, at han samtidig med at forlade Hospitalet svigagtigen har tilegnet sig et til 3 Kr. vurderet Par Støvler, som han Dagen forud havde laant af Lem paa Hospitalet Henrik Henriksen paa Vilkaar, at han skulde levere dem tilbage den paafølgende Dag samt at han i Tiden mellem bemeldte hans Undvigelse og hans Anholdelse dels har frastjaalet Direktør Christian Valdemar Popp en til 6 Kr. vurderet Maatte, som laa paa den aabne Trappegang udenfor en Lejlighed i dennes Ejendom Nr. 3 i Tordenskjoldsgade, dels har gjort sig skyldig i Betleri.

Arrestanten er født den 3die Marts 1849 og tidligere anset bl. A. ved Københavns Amts nordre Birks Extraretsdom af 14de September 1877 efter Straffelovens § 254, jfr. § 251, med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Rettens Dom af 10 Februar 1880 efter Straffelovens § 228 og efter § 3 i Lov af 3 Marts 1860 med lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage, ved Leire Herreds Extraretsdom af 24 April 1880 efter Straffelovens § 230, 1ste

Led, og efter § 3 i nævnte Lov af 1860 med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, samt ved Rettens Domme af 5 Marts f. A. og 20 Maj d. A. efter Straffelovens §§ 231, 1ste Led, og 253 samt efter § 3 i Lov af 3 Marts 1860 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og efter Analogien af Straffelovens § 253 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Han vil i Medfør af Ovenanførte nu være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter dens § 253 og efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, og findes Straffen efter Omstændighederne at burde bestemmes under Et til Forbedringshusarbejde i 18 Maa-
neder.

Nr. 248. Arbejdsmand **Jens Møller** og Spisevært **L. J. Kjær** (Hindenburg efter Ordre)

contra

Exam. juris, Fiskeriejer **S. Ostenfeldt** (Ingen)

betr. Fiskeriretten i Randers Havn.

Randers Kjøbstads Politirets Kjendelse af 22de Marts 1881: Den nedlagte Afvisningspaastand kan ikke tages til Følge.

Samme Rets Dom af 23 August 1881: De Indklagede, Arbejdsmand Jens Møller og Spisevært Kjær, bør hver især til Randers Politikasse erlægge en Bøde af 5 Kr. De bør derhos En for Begge og Begge for En betale Klageren, Exam. juris S. Ostenfeldt i Randers, i Erstatning 10 Kr. og i Omkostninger 5 Kr. Forøvrigt bør de for Tiltale af Klageren i denne Sag fri at være. Det Idømte at efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 Juni 1882: Den paaankede Politiretskjendelse saavel som Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Sagsomkostninger for Overretten betale Citanterne, Arbejdsmand Jens Møller og Spisevært Kjær En for Begge og Begge for En til Indstævnte, Exam. juris S. Ostenfeldt, 40 Kr. Det Idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 22de Juli 1882 er Højesteret be-

myndiget til at tage nærværende Sag under Paakjendelse, usanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Med Bemærkning, at den i de tidligere Instantser nedlagte Paastand om Sagens Afvisning fra Politiretten ikke er fastholdt her for Retten og at der ej heller findes Føje til saadan Afvisning ex officio, vil den indankede Dom i Henhold til de i samme iøvrigt anførte Grunde være at stadfæste.

Det Citanternes beskikkede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betale Citanterne 2 Kroner. Advokat Hindenburg tillægges i Salarium for Højesteret 200 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Indstævnte, Examinatus juris S. Ostenfeldt i Randers, i 1ste Instant ved en Politiret paastaet Citanterne, Arbejdsmand Jens Møller og Spisevært Kjær, Begge i Randers, — der den 3die Januar f. A. havde fisket i Randers Havn og efter Indstævntes Formening derved uberettiget gjort Indgreb i de ham som Ejer af Frisenvold Fiskergaard tilkommende Fiskerirettigheder — for deres ommeldte Forhold ansete med Straf samt tilpligtede at erstatte ham Værdien af de af dem borttagne Fisk med 10 Kr., hvorhos han endvidere havde nedlagt Paastand om Konfiskation af det af Citanterne ved den ommeldte Lejlighed benyttede Vaad. Efter at en af Citanterne nedlagt Paastand om, at Sagen som urettelig anlagt ved Politiretten skulde afvises fra bemeldte Ret, var forkastet ved Politirettens Kjendelse af 22de Marts f. A. vare Citanterne ved den derpaa afsagte Politiretsdom ansete med Bøder til Randers Kjøbstads Politikasse af 5 Kr. hver samt tilpligtede En for Begge og Begge for En at betale Indstævnte den paastævnte Erstatning og i Sagsomkostninger i 1ste Instant 5 Kr., medens de iøvrigt ere frifundne for hans Tiltale, og denne Sag er derefter af Citanterne indanket her for Retten, hvor de, idet de tillige særlig have paaanket Politirettens ovennævnte Kjendelse af 22de Marts f. A., ligesom i 1ste Instant principaliter have paastaet Sagen afvist fra Politiretten — hvortil der imidlertid ikke findes tilstrækkelig Føje — medens de in subsidium have paastaet sig frifundne for Indstævntes Tiltale. Denne har derimod paastaet den paaankede Kjendelse og Politi-

retsdommen stadfæstede, dog saaledes, at de Citanterne idømte Bøder forhøjes.

Citanterne have erkjendt, at de den 3die Januar f. A. i For-
ening have fisket med Vaad i Randers Havn ved Bolværket ud-
for den ny Toldbod, men de have forment, at de som Beboere
af Randers vare berettigede til at fiske sammesteds. Efter Sagens
Oplysninger havde Kong Frederik III ved Skjøde af 25 Septbr.
1661 afhændet Taarupgaard, det nuværende Frisenvold, som det
i Skjødet hedder: „med tilliggende Laxegaard, Fiskeri og Fiske-
vand udi Randers Fjord og ellers“ til daværende Kammerraad og
Rentemester Mogens Friis til Faurschou, og tilføjes det i Skjødet,
at „bemeldte Mogens Friis og hans Arvinger fri og ubehindret
til Evig og upaatalt Ejendom skal nyde og beholde Laxegaarden
ved Tavrup Ladegaard med ald det Ficheri, som os hinindtil
fuldt haver, og som vii have været berettiget til, baade med
Waade, Drætter og i alle andre Maader, og være hannem og
hans Arvinger fri tilladt at bruge samme Laxegaarde og Fiseheri
som en fri Enddell efter deris Egen tycke og villje, Saa og an-
rette saamange Laxegaarde paa Gudden, som dennem lyster for
deris Egen Grund og Ejendom“; men iøvrigt indeholdt Skjødet
ikke nærmere Oplysning om Omfanget af de Fiskerirettigheder,
Kongen hidtil havde udøvet paa Randers Fjord og i Gudenaen.

Frisenvold med Tilliggende maa imidlertid atter være kom-
men i Kronens Eje; thi efter Sagens Oplysninger blev der under
11 Novbr. 1684 udstedt et nyt kongeligt Skjøde paa samme, og
i dette Skjøde — der vel ikke er fremlagt under Sagen, men
hvoraf en Extrakt er indført i et saakaldet „Extract-Udtog af
Klausholm Pante-Commission holden i Aaret 1685“, der er op-
taget i en den 16de April 1696 begyndt og den 20de Januar
1698 sluttet Kommissions-Forretning, hvoraf en Notarial-Afskrift
har været fremlagt under en af den daværende Besidder af Stam-
huset Frisenvold mod Beboerne af Uggelhusene i sin Tid anlagt
den 12te Decbr. 1797 inden Sønderhald m. fl. Herreders Ret
paadømt Sag, og hvis Indhold tildels er optaget i den i bemeldte
Sag afsagte Dom, hvoraf en Udskrift er fremlagt under nær-
værende Sag — angives det Fiskeri, som skulde medfølge Ejen-
dommen, at bestaa i „Frisenvold underliggende Hoved Laxe-fiskeri,
som naaer tvært over Randers Fjord med Opfiskning paa begge
Sider samt Midtstrømsfiskeri til Udbyhøj, som i Landmaalings-
matrikulen er anslagen under Frisenvold Hovedgaards Taxt for
5 Tdr. 2 Skpr. 2 Fdkr. Hartkorn.“ Senere er Frisenvolds saa-
kaldte Fiskergaard med Bygninger og Jorder samt det i Skjødet
af 11 Novbr. 1684 ommeldte Fiskeri-Hartkorn bortsolgt fra Fri-
senvold Hovedgaard som en selvstændig Ejendom og tilhører nu
ifølge et af en tidligere Ejer af samme den 12te Marts 1879 ud-
stedt Skjøde Indstævnte, der saaledes er Ejer af alle de til Fri-
senvold Hovedgaard ifølge Skjødet af 11 Novbr. 1684 henhørende

Fiskerirettigheder, hvortil efter Angivelsen i Skjødets, som meldt, ogsaa hører Midtstrømsfiskeriet indtil det ved Indløbet til Randers Fjord beliggende Udbyhøj, hvorved bemærkes, at det vel ikke af de foreliggende Oplysninger med Bestemthed kan ses, naar og hvorledes Eneretten til dette Fiskeri er erhvervet af Kongen, der ifølge 2 henholdsvis i 1492 og i 1537 optagne Thingsvidner — der ere trykte som Bilag til et af daværende Borgmester i Randers, Justitsraad Neckelmann i Aaret 1833 udgivet Skrift om Fiskeriet i Randers Fjord — og nogle sammesteds i Aftryk meddelte kongelige Breve, i Slutningen af det 15de og Begyndelsen af det 16de Aarhundrede kun synes at have udøvet en Højhedsret over Sejldybet i Gudenaen og Randers Fjord, medens derimod Retten til Fiskeri sammesteds synes at være betragtet som tilhørende Randers By eller denne Kjøbstads Borgere, men at den Omstændighed, at Skjødeudstederens Hjemmel, efter at saa lang Tid er forløbet siden Skjødets Udstedelse, ikke med Bestemthed kan paavises, selvfølgelig ikke kan berettige til uden Videre at betragte den stedfundne Afhændelse af Midtstrømsfiskeriet som ugyldig, og at det ogsaa ved senere Domme og navnlig ved den ovennævnte inden Sønderhald m. fl. Herreders Ret den 12te Decbr. 1797 afsagte Dom er anerkjendt, at Ejerne af Frisenvold Laxegaard have Forret eller udelukkende Ret til at fiske midtstrøms eller som dette Udtryk nærmere fortolkes i bemeldte Dom, i Sejldybet fra bemeldte Laxegaard ned til Udbyhøj, ligesom det ogsaa efter Justitsraad Neckelmanns ovennævnte Skrift paa den Tid, dette udkom, altsaa i 1833, synes at have været anset for utvivlsomt, at Ejerne af Frisenvold Laxegaard havde udelukkende Ret til Midtstrømsfiskeriet ifølge det kongelige Skjøde af 11 Novbr. 1684, hvis Indhold angives i Skriftet paa samme Maade som ovennævnt.

Efter det Ovenanførte maa der anses tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Indstævnte som Ejer af Frisenvold Fiskergaard har udelukkende Ret til Midtstrømsfiskeriet i Gudenaens Hovedløb nedenfor Frisenvold Laxegaard samt i Randers Fjord, og Udtrykket „Midtstrømmen“ findes navnlig efter Sagens Oplysninger — derunder en af Fjordinspektøren i Randers afgiven Erklæring, der i det Væsentlige stemmer med en ligeledes under Sagen fremlagt Erklæring fra Regjerings Fiskerikonsulent, og som gaar ud paa, at Revieret i Gudenaen og Randers Fjord deler sig i Grundene eller Flokket og den mellem Grundene gaaende Strøm, hvorigjennem Laxen, efter hvad der er in confesso, fra Havet søger op i Landet — nærmest at maatte betragtes som ensbetydende med Sejldybet, hvilket ogsaa er antaget i tidligere Domme og navnlig, som meldt, i den ovennævnte Dom af 12te Decbr. 1797. Da nu Randers Havn, hvori Citanterne have drevet deres under Sagen omhandlede Fiskeri, efter hvad der er oplyst, udgjør en Del af bemeldte

Sejldyb, maa de herefter anses uberettiget at have gjort Indgreb i de Indstævnte som Ejer af Frisenvold Fiskergaard tilkommende Fiskerirettigheder, og ligesom de for dette deres ulovlige Fiskeri i Henhold til D. L. 5—10—25 maa blive at anse med Bøder efter Analogien af Lovgivningens Straffebestemmelser for lignende ulovlige Ejendomsindgreb og navnlig Bestemmelserne om Straf for ulovlig Jagt, saaledes maa de ogsaa være pligtige in solidum at erstatte Indstævnte de af dem borttagne Fisks Værdi, medens der derimod, saaledes som Sagen foreligger Overretten til Paadømmelse, ikke her for Retten bliver Spørgsmaal om Konfiskation af det af dem benyttede Vaad.

Som Følge af Foranstaaende, og idet der efter Omstændighederne ikke findes Føje til at nedsætte de Citanterne ved Politiretsdommen idømte Bøder, om hvis Forhøjelse der, da Dommen ikke er kontrapaaanket fra Indstævntes Side, ikke bliver Spørgsmaal, eller den Indstævnte hos Citanterne tilkjendte Erstatning, mod hvis Størrelse de ikke betimelig have fremsat Indsigelser, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger i 1ste Instants billiges, saaledes tilligemed den paaankede Politiretskjendelse være at stadfæste, hvorhos Citanterne ville være at tilpligte in solidum at godtgjøre Indstævnte Sagens Omkostninger her for Retten med 40 Kr.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumentar ses ingen Stempelovertrædelse at have fundet Sted.

Nr. 326.

Advokat Hindenburg

contra

- 1) **Johan Arnason**, 2) **Bjarni Vegestur Jakobsson** og
3) **Jon Johannesson** (Defensor Bagger),

der tiltales for Indbrudstyveri.

Isafjords Syssels Extrarets Dom af 13 Juni 1881: Tiltalte Johan Arnason og Bjarni Vegestur Jakobsson straffes hver for sig med 8 Maaneders Forbedringshusarbejde og Tiltalte Jon Johannesson med 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød; saa bør de og hver for sig betale alle Omkostninger ved deres Arrest, men alle andre af Sagen lovlig flydende Omkostninger betale de alle in solidum, derunder 6 Kr. i Salær til deres Defensor Arni Bjønsson. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den islandske Landsoverrets Dom af 30te Januar 1882: De Tiltalte Johan Arnason og Bjarni Vegestur Jakobsson bør straffes hver især med 1 (et) Aars Forbedringshusarbejde. Tiltalte Jon Johannesson bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør de og hver for sig udrede deres Arrestomkostninger, men alle andre af Sagen for Underretten lovlig flydende Omkostninger betale de Tiltalte En for Alle og Alle for En. Endelig udrede de En for Alle og Alle for En alle af Sagens Appel lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Thorstein Jonsson og Pall Melsted, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremskillede Forhold blive de at anse, Johan Arnason efter den Islandske Straffelovs § 230, § 231 Nr. 4, tildels sammenholdt med § 47, og § 249, Bjarni Vegestur Jakobsson efter samme Lovs § 230 og § 231 Nr. 4, tildels sammenholdt med § 47, og Jon Johannesson efter § 230 og § 231 Nr. 4, sammenholdt med § 47.

Straffene ville for de 2 førstnævnte Tiltalte kunne bestemmes, som ved Overretsdommen sket, til Forbedringshusarbejde i 1 Aar for hver, medens den Jon Johannesson idømte Straf findes at maatte forhøjes til 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød

Aktionens Omkostninger blive at udrede af de Tiltalte paa den nedenfor anførte Maade.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Jon Johannesson bestemmes til tre Gange fem Dage og at samtlige Aktionens Omkostninger udredes af Johan Arnason og Bjarni Vegestur Jakobsson En for Begge og Begge for En, saaledes at Jon Johannesson in solidum med dem deraf tilsvare en Trødiedel. Paa samme Maade udrede de Tiltalte i Salarium for Højesteret til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved en af Isafjord Syssels Extraret den 13de Juni 1881 afsagt Dom blev

de Tiltalte Johan Arnason, Bjarni Vegestur Jakobsson og Jon Johannesson dømte for Tyveri og Meddelagtighed i denne Forbrydelse, de 2 Førstnævnte til 8 Maaneders Forbedringshusarbejde og den Sidstnævnte til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos de hver især ere tilpligtede at betale Omkostningerne ved deres Arrest, men alle in solidum til at udrede alle andre af Sagen lovlig flydende Udgifter, derunder Salær til deres Defensor for Underretten. Denne Dom have de Tiltalte Bjarni Vegestur Jakobsson og Johan Arnason indanket for Overretten, medens den for Jon Johannessons Vedkommende er appelleret paa Justitiens Vegne.

Det er under nærværende Sag ved de Tiltalte Bjarni Jakobssons og Johan Arnasons egen Tilstaaelse og andre under Sagens Behandling tilvejebragte Oplysninger lovlig bevist, at de i den sidste Del af Sommeren 1880, dengang de fiskede paa en Baad, ført af en vis Olafur Jonsson, der drev Fiskeri i Bolungarvik, efter derom truffen Overenskomst have begaaet følgende Tyverier: 1) stjal de ud af et Palmi Laurentiusson af Hol tilhørende lukket*) Tørrehus 2 Bedeskind og 1 Kalveskind; 2) ud af det Sigurdur Thorariusson af Hol tilhørende Tørrehus 1 Bedeskind og noget tørret Helleflynder og Hajfisk; 3) ud af den Gisli Bjarnason af Armuli tilhørende Fiskebod noget Johan Jonsson af Hanhol tilhørende Mel; 4) ud af Halfdan Ørnulfssons Tørrehus noget tørret Helleflynder; 5) ud af det Jon Jonsson af Ytribudir tilhørende Tørrehus noget Hajfisk. I de 2 sidstnævnte Tyverier var Tiltalte Jon Johannesson ifølge egen Tilstaaelse medskyldig, ligesom han ogsaa var med dem i at bryde ind i Halfdan Ørnulfssons lukkede**) Fiskebod, som de trængte ind i, i den Hensigt at stjæle, uagtet det ikke blev til noget. Endvidere har Tiltalte Bjarni Jakobsson ud af Halfdan Ørnulfssons Tørrehus stjaalet et Par Oliebuxer og Træsko og Johan Arnason en Olietrøje, ligesom denne ogsaa har taget og tilvendt sig et Par gamle Skindbuxer, som han havde fundet paa Stranden. De stjaalne Skind, Olietrøjen, Oliebuxerne og Træskoene ere tilbageleverede til rette Ejere, hvilket alt tilsammen er vurderet til 8 Kr. De stjaalne Madvarer ere ikke vurderede, ligesom der ikke er tildømt dem, der mistede disse, nogen Erstatning derfor, om end nogle have gjort Paastand paa en saadan, hvorimod deres Ret i saa Henseende er dem reserveret. De Tiltalte have bemærktiget dem Tyvekosterne dels ved at stige ind gennem Husenes Vinduer, dels ved at brække Tremmer ud af Tørrehusene eller trække Tremmerne ud af Sømmene, dels ved at række Hænderne ind imellem Tremmerne. Husene vare ubeboede.

*) Skal være "laaset".

**) Skal være "laasede".

De af Tiltalte Johan Arnason, der er født den 19de Juli 1856, og ikke tidligere er straffet for nogen Lovovertrædelse, saaledes begaaede Forbrydelser, henhøre under Straffelovens §§ 230 og 231 Nr. 4, 46, 48 og 249, jfr. § 63, og findes den af ham forskyldte Straf passende bestemt til 1 Aars Forbedringshusarbejde. De af Tiltalte Bjarni Jakobsson, der er født den 18de Februar 1857 og ikke tidligere er straffet for nogen Lovovertrædelse, begaaede Forbrydelser ville være at hjemføre under Straffelovens §§ 231 Nr. 4, 46, 48, 230, jfr. § 63, og findes hans Straf passende bestemt til 1 Aars Forbedringshusarbejde. Tiltalte Jon Johannesson, der er kommen langt over kriminel Lavalder og ikke tidligere er straffet for nogen Lovovertrædelse, vil være at anse efter den almindelige Straffelovs § 230, jfr. §§ 46, 48 og 63, og findes hans Straf passende bestemt til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

De Tiltalte bør hver for sig betale alle af deres Arrest lovlig flydende Omkostninger, men alle andre af Sagen for Underretten lovlig flydende Omkostninger udrede de Tiltalte En for Alle og Alle for En. Saa bør de og ligeledes En for Alle og Alle for En udrede alle af Sagens Appel lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor for Landsoverretten, som bestemmes til 10 Kr. til hver.

Overretten anser det for en Mangel ved Sagens Behandling for Underretten, at Underdommeren ikke har besigtiget de Tørrerhuse, hvorudaf der blev stjaalet, eller forskaffet sig andre paa-lidelige Oplysninger om deres Beskaffenhed og Tilstand; for det Andet bemærkes, at Underdommeren har beskikket de Tiltalte Defensor og ved Dommen tilpligtet dem til at betale ham 6 Kr. i Salær, men da han i denne Henseende har handlet uden at adspørge de Tiltalte, kunne disse ikke tilpligtes at udrede dette Beløb. Endvidere kan Overretten ikke skjønne rettere, end at der ikke havde været noget til Hinder for at tildømme de Bestjaalne, der have gjort Paastand derpaa, nogen Erstatning, men da dette Punkt ikke er af saa stor Betydning, at Overretten finder Anledning til af den Grund at annullere Underretsdommen, maa det have sit Forblivende ved det Skete, og de Bestjaalne reserveres deres Ret til Erstatning usvækket. Iøvrigt har Sagen ikke lidt noget unødvendigt Ophold. Sagførelsen for Overretten har været forsvarlig.

Nr. 369.

Advokat Hindenburg

contra

Louise Johanne Vilhelmine Lindal eller **Gøtche**

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 Decbr. 1882: Arrestantinden Louise Johanne Vilhelmine Lindal, ogsaa kaldet Gøtche, bør straffes med Forbedringshusarbejde i et Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Nissen og Bøcher, med 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Louise Johanne Vilhelmine Lindal, ogsaa kaldet Gøtche, der er født den 12te November 1853 og ved denne Rets Dom af 30te Juli 1878 anset efter Straffelovens § 245, jfr. § 54, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, er under nærværende, mod hende for Tyveri anlagte Sag ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste overbevist at have i September og Oktober Maaneder d. A. i flere forskjellige Gange frastjaalet Emilie Dominique, Nielsens Enke, en Del Beklædningsgjenstande, Dækketøj, Lagner m. m., af samlet Værdi 24 Kr. Samtlige disse Tyverier, hvis Antal efter Arrestantindens Forklaring maa antages at være 8, har hun udført paa den Maade, at hun, som dengang hun begik det første Tyveri, var i Besøg hos en Person, der logerede hos Bestjaalne, og paa den Tid da hun begik de andre Tyverier, selv beboede et til Bestjaalnes Lejlighed i Stueetagen i Ejendommen Nr. 10 B paa Gasværksvej hørende Værelse, i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang til Bestjaalnes Dagligstue, hvor de stjaalne Gjenstande beroede, ved med falsk Nøgle at aabne den aflaaede Dør, der fra Lejlighedens Korridor førte ind til bemeldte Dagligstue.

Som Følge af Foranstaaende vil Arrestantinden være at

anse i Medfør af Straffelovens § 246 efter dens § 230, 2det Led, som for 2den Gang begaaet grovt Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Tirsdagen den 30 Januar.

Nr. 352. Advokat Henrichsen

contra

1) Hans Ludvig Simonsen, 2) Lars Peder Bendtsen
og 3) Niels Jacob Nielsen (Defensor Bagger),

der tiltales, Nr. 1 og 2 for voldeligt og uterligt Forhold og Nr. 3 for falsk Forklaring for Retten.

Bregentved-Gisselfeld Birks Extrarets Dom af 31 Marts 1882: De Tiltalte, Tjenestekarlene Hans Ludvig Simonsen og Lars Peder Bendtsen af Kongsted Borup samt Niels Jacob Nielsen af Rønnede, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, de tvende Førstnævnte hver i 4 Dage, Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage. Alle af Sagen lovligt flydende Omkostninger, derunder Salærer til de befalede Sagførere, Prokuratorerne Larsen og Freuchen, 20 Kr. til hver, og Diæter til Førstnævnte efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse, betale de Tiltalte Simonsen og Bendtsen En for Begge og Begge for En, dog at Tiltalte Nielsen in solidum med dem udreder $\frac{1}{6}$ Del. At fuldbyrdes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Oktbr. 1882: De Tiltalte Hans Ludvig Simonsen, Lars Peder Bendtsen og Niels Jacob Nielsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Tiltalte Simonsen i 2 Gange 5, Tiltalte Bendtsen i 8 og Tiltalte Nielsen i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande, dog at de Tiltalte Simonsen og Bendtsen ville have in solidum deraf at udrede To Trediedele og Tiltalte Nielsen En Trediedel. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lehmann og Leth, betale de Tiltalte Simonsen og Bendtsen in solidum 20 Kr. og Tiltalte Nielsen 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Advokat Henrichsen og Højesteretssagfører Bagger tillægges i Salarium for Højesteret hver 40 Kroner, hvoraf Hans Ludvig Simonsen og Lars Peder Bendtsen En for Begge og Begge for En udrede to Trediedele og Niels Jacob Nielsen en Trediedel.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Bregentved-Gisselfeld Birks Extraret hertil indankede Sag er de Tiltalte Hans Ludvig Simonsen og Lars Peder Bendtsen aktionerede for voldeligt og uterligt Forhold og Tiltalte Niels Jacob Nielsen for falsk Forklaring for Retten.

Sagens Omstændigheder ere, forsaavidt angaar den første Del af Aktionsordren, ifølge de to førstnævnte Tiltaltes egne Tilstaaelser, der stemme med det iøvrigt Oplyste, i det Væsentlige Følgende:

Efter at to paa Gaarden „Christianshøj“ tjenende Piger, af hvilke den ene var født den 2den September 1866 og saaledes ikke 16 Aar gl., medens den anden var 23 Aar, den 7de Decbr. f. A. ved Sengetid vare gaaede i den for dem fælles Seng i deres Kammer, hvis Dør ikke kunde afaases, indfandt Tiltalte Hans Ludvig Simonsen, der tilligemed Lars Peder Bendtsen var kommen i Besøg til de andre Folk paa Gaarden, sig i Kamret og forlangte gjentagende, at den af Pigerne, der ikke var 16 Aar gl., skulde staa op af Sengen og følge ham hjem, hvad hun, der ikke tidligere havde staaet i noget Kjæresteforhold til ham, imidlertid bestemt nægtede. Han truede hende da med, at han, hvis hun ikke vilde det, vilde gaa i Seng til hende, hvortil hun efter sin Forklaring yttrede: „saa faar Du at gjøre det“, hvilken Ytring hun imidlertid kun fremkom med i det Haab, at Tiltalte skulde gaa og ophøre med at plage hende om at staa op og følge ham hjem, medens hun efter hans Forklaring nægtede ham Tilladelse dertil.

Han gjorde i alt Fald da ikke Skridt til at gaa i Seng hos hende, men tilbød at ville forlade Ptgernes Kammer, naar de vilde kysse ham, hvad den omtalte 15-aarige Pige da gjorde, men den anden nægtede, hvorefter han forsøgte at tvinge hende dertil, hvilket dog ikke lykkedes og forlod han derpaa Kammeret,

Strax efter kom han imidlertid tilbage i Følge med Tiltalte Bendtsen, hvem han i Borgestuen havde opfordret til at følge med over i Pigerne's Kammer, og begge de Tiltalte gik da hen til Pigerne's Seng. Inden de havde faaet sagt eller foretaget dem Noget, kom en Del af de paa Gaarden tilstedeværende Folk, der vare fulgte efter dem fra Borgestuen, ligeledes ind i Kammeret, men efter at de Tiltalte havde opfordret dem til at gaa bort og tilføjet, at de nok selv skulde sørge for Pigerne, gik de strax igjen udenfor. De Tiltalte gik derefter, uden at de dog afførte sig noget Klædningsstykke, uden at spørge om Tilladelse dertil og mod begge de paagjældende Pigers Villie, samt idet disse gjorde Modstand derimod ved at holde paa Dynen, i Seng til de to Piger, hver paa sin Side af dem, Tiltalte Simonsen ved Siden af den 15-aarige, hvorefter de befølte Pigerne, der vare fuldt afklædte, paa disses Legemer, medens de derimod ikke gjorde noget Forsøg paa at skaffe sig Samleje med dem. Imedens dette stod paa, kom de ovenfor nævnte Folk paany ind i Kammeret, hvor en af dem tændte en Svovlstik, for at de kunde se, hvorledes de Tiltalte laa hos Pigerne, men efter at den 15-aarige Pige, der imedens havde faaet sig iført et Skjørt var sprungen ud af Sengen stode de Tiltalte paa Opfordring af en af Folkene paa Gaarden ud af Sengen, hvori de havde ligget omtrent et Kvarter og forlode Kammeret. Tiltalte Simonsen har under et paa Anledning herfra optaget yderligere Forhør erkjendt, at han af Udsagn af de øvrige Folk paa Gaarden vidste, at den ovenomtalte ene af Pigerne kun var imellem 15 og 16 Aar gl., uden at han nærmere vidste, hvor langt hun var fra 16 Aars Alderen, og Tiltalte Bendtsen har forklaret, at han tror, at der tidligere mellem Folkene havde været Tale om, at den nævnte Pige var mellem 15 og 16 Aar, men at han dog ikke med Bestemthed kan sige det.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 2 Marts 1883.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1882—83.

Nr. 55-56.

Tirsdagen den 30 Januar.

Nr. 352.

Advokat Henrichsen

contra

- 1) Hans Ludvig Simonsen, 2) Lars Peder Bendtsen og
3) Niels Jacob Nielsen (Defensor Bagger).

Hvad angaar den sidste Del af Aktionsordren, da er det ved Tiltalte Niels Jacob Nielsens egen Tilstaaelse godtgjort, at han har gjort sig skyldig i den ham paasigtede Forbrydelse, idet han nemlig i et den 16de Februar d. A. under den mod de to førstnævnte Tiltalte indledede Undersøgelse afholdt Forhør, hvorunder han var bleven formanet til Sandhed og gjort opmærksom paa det Strafansvar, han paadrog sig ved ikke at følge denne, har afgivet den Forklaring — som han dog ikke blev opfordret til at beedige — at han, medens førstnævnte Tiltalte første Gang opholdt sig ene i Pige-kammeret, havde staaende i den aabne Dør til dette hørt, at Tiltalte Simonsen sagde til Pigerne „hvor han skulde ligge“, og at den ovenfor nævnte 15-aarige Pige da svarede: „Du maa ligge herinde ved Væggen hos mig“, medens han i et den 24de s. M. afholdt Forhør har erkjendt, at denne Forklaring var forsætlig urigtig, idet Sandheden var, at han stod udenfor Døren, der var trukken til paa Klem, og at han ikke hørte den af ham omforklarede Samtale. Han har imidlertid nægtet at have været opfordret af de førstnævnte Tiltalte til at afgive bemeldte urigtige Forklaring og har erklæret sig ude af Stand til at opgive noget Motiv til, at han havde afgivet den.

De Tiltalte Hans Ludvig Simonsen, Lars Peder Bendtsen og Niels Jacob Nielsen, der ere fødte henholdsvis den 26de Juni 1862, den 27de Februar s. A. og den 24de November 1860, ere ikke fundne forhen straffede.

For det af de Tiltalte udviste Forhold ville de være at anse,

de to førstnævnte Tiltalte efter Straffelovens § 185 og Tiltalte Simonsen tillige efter dens § 176, jfr. med § 174, samt sidstnævnte Tiltalte efter sammes § 146, medens de ved den indankede Dom ere ansete henholdsvis efter Straffelovens §§ 185, 210 og 221, cfr. §§ 57 og 62, og efter dens § 146, cfr. § 57, og findes den af de Tiltalte forskyldte Straf efter Omstændighederne at burde ansættes til Fængsel paa Vand og Brød for Tiltalte Simonsen i 2 Gange 5 Dage, for Tiltalte Bendtsen i 8 Dage og for Tiltalte Nielsen i 2 Gange 5 Dage, medens den ved den indankede Dom er fastsat for de to førstnævnte Tiltalte til lige Fængsel i 4 Dage, men for sidstnævnte til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Sagens Omkostninger vil Underrettsdommen blive at stadfæste, dog med den Forandring, at de Tiltalte Simonsen og Bendtsen ville have at udrede in solidum $\frac{2}{3}$ og Tiltalte Nielsen $\frac{1}{3}$ af disse Omkostninger, medens samtlige Omkostninger ved Underrettsdommen vare paalagte de Tiltalte Simonsen og Bendtsen in solidum, saaledes at Tiltalte Nielsen in solidum med dem vilde have at udrede $\frac{1}{6}$ deraf.

Mandagen den 5 Februar.

Nr. 19. Gaardejer **Niels Laustsen** af Skals (Bagger)

contra

Proprietær **J. Kjeldsen** til Lynderupgaard (Nellemann),
ang. Eneberettigelse til Fiskeri i en Del af Laastrup Aa.

Rinds-Gislum Herreders Extrarets Dom af 11te Marts 1880: Indstævnte, Gaardmand Niels Laustsen af Skals bør være uberettiget til enhver Udøvelse af eller Disposition over Fiskeriet i Laastrup Aa paa Strækningen fra Fruens Dam til Aaens Udlob i Limfjorden, og bør han i Erstatning til Citanten, Proprietær J. Kjeldsen til Lynderupgaard, betale 50 Kr. samt i Søgmaalsomkostninger 60 Kr. Den idømte Erstatning og Sagsomkostninger at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 Oktober 1880: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes, at Processens Omkostninger i 1ste Instants ophæves. Processens Om-

kostninger for Overretten ophæves ligeledes. Det Idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Af de Højesteret forelagte, for en væsentlig Del efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger fremgaar det vel, at der i det Skjøde af 1553, hvorved Lynderupgaard gik over i privat Eje, udtrykkelig nægtedes Kjøberen Ret til Fiskeri i Laastrup Aa, hvilket fra ældre Tider havde været behandlet som en Helhed, der tilkom en enkelt Ejer, uden at være afhængigt af Besiddelsen af de tilgrændsende Lodder; men om det end ikke med Sikkerhed vides, hvorledes der derefter blev forholdt med dette Fiskeri, maa det ved det i Dommen ommeldte Thingsvidne af 31 Maj 1726 anses tilstrækkelig godtgjort, at Fiskeriet i Aaen paa Strækningen fra Fruens Dam til blaa Busk paa den Tid ligesom tidligere havde i Alders Tid været udøvet, ikke af de til Aaen grændsende Lodders Besiddere som saadanne, men af en enkelt særlig dertil Berettiget og navnlig senest udelukkende af Ejeren af Lynderupgaard. Paa Grundlag heraf have da ogsaa denne Gaards Ejere, som i Overretsdommen anført, i Aarene 1726, 1731 og 1798 erhvervet Dom over Forskjellige, der gjorde Indgreb i deres Eneret til dette Fiskeri, særlig overfor samtlige Skals Mænd ved den under 13 Juni 1726 af Rinds-Gislum Herreders Ret afsagte Dom; og om end ingen af disse Domme anses at være bindende for Citanten, maatte i ethvert Fald den saaledes haandhævede faktiske Tilstand være tilstrækkelig Adkomst for Lynderupgaards Ejer til det omhandlede Fiskeri. Da det nu ikke er oplyst, at denne Retstilstand senere er undergaaet Forandring — idet Citanten navnlig ikke imod Indstævntes Benægtelse har bevist, at der for hans Gaard gennem Alderstidshævd er erhvervet Fiskeriret i Aaen udfor dens Grund —, maa det have sit Forblivende ved det i Overretsdommen antagne Resultat. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: Under denne Sag har Indstævnte, Proprietær Kjeldsen til Lynderupgaard, i 1ste Instants paastaet Citanten, Gaardmand Niels Laustsen af Skals, kjendt uberettiget til enhver Udøvelse af eller Disposition over Fiskeriet i Laastrup Aa paa Strækningen fra den saakaldte Fruens Dam til Aaens Udløb i Limfjorden ved blaa Busk, samt tilpligtet at betale ham en passende Erstatning for ulovligt Fiskeri paa bemeldte Strækning, og da denne Paastand er tagen til Følge ved Underrettsdommen, saaledes at Erstatningen er fastsat til 50 Kr., hvorhos det er paalagt Citanten at betale Indstævnte Processens Omkostninger for Underretten med 60 Kr., har Citanten nu indanket Sagen for Overretten, hvor han har gjentaget sin i 1ste Instants nedlagt Frifindelsespaastand. Indstævnte har ikke givet Møde her for Retten.

Til Støtte for sin i 1ste Instants fremsatte Paastand har Indstævnte paaberaabt sig, at han har en udelukkende Ret til Fiskeri i Laastrup Aa paa den ommeldte Strækning, og i denne Henseende henvist til, at han ved det under 17 Juli 1874 udstedte Skjøde, hvorved hans Moder Ane Margrethe Kjeldsen, Enke efter Proprietær Kjeld Kjeldsen, overdrog ham Lynderupgaard, tillige har faaet overdraget „den hende tilhørende „Endels Fiskeriret“ i Lille Veile eller Laastrup Aa“, hvilket Skjøde er thinglæst den 17de September næstefter, dog med Retsanmærkning om, at Sælgerinden mangler thinglæst Adkomst til den ommeldte Fiskeriret, hvorefter en af Sælgerinden Skjødet meddelt Paategning om, at hun under 3die Maj 1875 havde erholdt saadan Adkomst, er den 13de Januar 1876 bleven thinglæst uden Retsanmærkning, samt at Omfanget af denne Fiskeriret fremgaar af, at det i de Jordebøger, der ere vedheftede to Skjøder af henholdsvis 22de Septbr. 1824 og 15de Juni 1829, hvorved Lynderupgaard overdrages Indstævntes Ejendomsformand, hedder „Lynderupgaard ejer Fiskeriret i sine Endels Fiskevande i Lilleveileaa eller Laastrup Aa fra Fruens Dam og til Blaa Busk“. Citanten har derimod, idet han iøvrigt har erkjendt, at Indstævnte er egeberettiget til Fiskeri i Lilleveile eller Laastrup Aa paa den nysnævnte Strækning ud for de Jorder, der henhøre under Lynderupgaard eller det derfra bortsolgte Gods, bestridt, at der tilkommer Indstævnte en saadan Ret udfor Citantens Jorder, idet han har gjort gjældende, at hans Gaard, Matr. Nr. 13a i Skals, ingensinde har hørt under Lynderupgaards Gods, samt at han, da Aaen dels løber gennem, dels langs med de til hans Ejendom hørende Jorder, i Medfør af Lovens 5—10—42 maa være berettiget til Fiskeri indtil midtstrøms samt i Aaens hele Brede, forsaavidt den paa begge Sider begrænses af hans Jorder. Der findes imidlertid at maatte gives Indstævnte Medhold i, at den ham ifølge fornævnte Skjøde tilkommende Fiskeriret maa være en Ret til med Udelukkelse af alle Andre at drive Fiskeri i den paagjældende Strækning, idet

herfor taler ikke blot Fiskerirettens Betegnelse som en „Endels Fiskeriret“, men navnlig ogsaa de Afgjørelser, der i ældre Tid have fundet Sted mod Hensyn til Spørgsmaalet om Lynderupgaards Eneret til Fiskeri i Laastrup Aa, hvorved dog bemærkes, at forsaavidt Indstævnte i denne Henseende har villet gjøre gjældende, at Spørgsmaalet skal være endelig afgjort ved en under Sagen fremlagt Højesteretsdom af 16 Januar 1798, ved hvilken de hoverigjørende Bønder under Lynderupgaard bleve kjendte uberettigede til Fiskeri i Lynderupgaards Endelsfiskevande i den paagældende Strækning af Laastrup Aa, har Indstævnte ikke mod Citantens Benægtelse ført noget Bevis for, at Gaarden i sin Tid har henhørt under bemeldte Gods. Derimod har Indstævnte fremlagt dels Aktsbeskrivelse af en den 13de Juni 1726 ved Rinds-Gislum Herreders Ret afsagt Dom, hvorved et af den daværende Ejer af Lynderupgaard til „samtlige Skals Mænd og Beboere“ gjort Forbud mod at befatte sig med Fiskeri i hans „Endels Frihed“ bl. A., som det hedder, langs op ad Aaen til begge Lande til Fruens Dam eller Stenkilde Bæk, er „i alle Maader“ kjendt ved Magt at stande, efter at navnlig flere Vidner edelig havde forklaret, at Ingen i deres Minde havde fisket paa bemeldte Strækning uden Tilladelse af Ejeren af Lynderupgaard, dels en ved Rinds-Gislum Herredsting den 14de Juni 1731 afsagt Dom i en Sag, der af den daværende Ejer af Lynderupgaard, Magister Jens Reenberg, var anlagt, som det hedder, „kontra en Del Skringstrup Beboere og ellers i Almindelighed for Alle“ i Anledning af, at en Del Mænd af Skringstrup havde brugt Fiskeri „udi Laastrup Aas Frihed“, hvilket Fiskeri Reenberg forment at være hans „Endels Fiskeri“, som strækker sig „op og neder langs Aaen til begge Lande fra det saakaldte Fruens Dam eller Stenkildebæk til blaa Busk“, tilkjendte Lynderupgaard bemeldte Endelsfiskeri, „som bevises“, hedder det i Dommen, „med Tingsvidne her af Retten udstedt den 31te May 1726 og ydermere stadfæstes med Tingsvidne af Rinds Herreds Ting udstedt Aar 1483 med deri indførte Lovhævd af anno 1477, saavel som med Kong Christian den førstes Dom af anno 1477“, hvilke Dokumenter ses at have været fremlagte i Retten. I Overensstemmelse hermed har ogsaa den ovennævnte Højesteretsdom kjendt de hoverigjørende Bønder under Lynderupgaard uberettigede til Fiskeri i Lynderupgaards Endels Fiskeri i den titbemeldte Strækning af Laastrup Aa, og blandt de Beviser, hvormed Ejeren af Lynderupgaard siges i Kommissionsdommen at have godtgjort sin Endels Fiskeriret, nævnes bl. A. en Domsakt fra Rinds-Gislum Herreders Thing, dateret den 14de Novbr. 1740, som tilkjender Lynderupgaard Endels Fiskeri paa det nævnte Sted, der betegnes paa samme Maade som i den ovennævnte Dom af 1731. Efter hvad der saaledes er oplyst, findes der at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Laastrup Aa som Følge af den Lynde-

rupgaard i samme tilkommende Endels Fiskeriret ikke henhører til de i 5—10—42 omhandlede fælles ferske Vande, og da Citanten kun under Henviſning til dette Lovbud og iøvrigt uden at angive nogensomhelst ham ſærlig tilkommende Fiskeriret, har beſtridt Omfanget af den Indſtævnte ved Skjødet af 17 Juli 1874 overdragne Fiskeriret, der efter det Anførte maa antages at beſtaa i Ret til med Udelukkelse af alle Andre at drive Fiſkeri i Laaſtrup Aa paa Strækningen mellem Fruens Dam og Blaa Buſk eller Aaens Udløb i Limfjorden, maa det billiges, at Citanten ved Underretsdommen er kjendt uberettiget til at drive Fiſkeri derſteds. Da det derhos er in confesso, at Citanten har fiſket paa bemeldte Strækning, og det Indſtævnte herved tilføjede Tab ifølge Overenskomſt mellem Parterne er faſtsat til 50 Kr., maa det ligeledes billiges, at det er paalagt Citanten at betale 50 Kr. i Erſtatning til Indſtævnte. Derimod findes Sagens Omkoſtninger i 1ſte Inſtants efter Omſtændighederne at burde hæves, og med denne Forandring vil Underretsdommen ſaaledes være at ſtafæſte. Processens Omkoſtninger for Overretten ville ligeledes være at ophæve. Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ſes ingen Stempelovertredelse at være begaaet.

Onsdagen den 7 Februar.

Nr. 72. Bestyrelsen for Diakonissestiftelsens Industriloteri og Overretssagfører Jacob Holm

contra

Fabrikant **J. Westermann** (Firma J. L. Ehlerts Efterfølger)
og Overretsprokurator **Tvermoes**.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Septbr. 1881: De Indstævnte Bestyrelsen for Diakonissestiftelsens Industriloteri, bør under en Mulkt af 5 Kr. til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse for hver Dag, de ſidde denne Dom overhørig, fra Citanten, Fabrikant J. Westermann (Firma J. L. Ehlerts Efterfølger) modtage 100 Damaskes Duge, hver med 6 Servietter à 10 Kr., mod 10 pCt. Rabat og kontant Betaling. Processens Omkoſtninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Kontracitanten for Højesteret har frafaldet Paastanden om Bøde for Misbrug af hans Firmas Navn, vil den indankede Dom være at stadfæste i Henhold til de iøvrigt deri anførte Grunde, hvorved dog maa bemærkes, at Forligsklagen ikke har kunnet afskjære Hovedcitanterne fra paa den skete Maade at paaberaabe sig en i September 1875 indgaaet Overenskomst, men at denne ikke findes at kunne medføre, at der skulde tillægges Kontracitanten yderligere Erstatning, idet han i hvert Fald maa anses at være gaaet ind paa Betingelserne i Gevinstfortegnelsen for den paagjældende Trækning.

Forsaavidt Hovedcitanterne og Overretssagfører Holm i Henhold til dertil meddelte Bevillinger have for Højesteret paastaet Mortifikation af to af Indstævnte, Overretsprokurator Tvermoes, under Proceduren i forrige Instants brugte Yttringer, bemærkes, at der under denne Sag ikkun kan være Spørgsmaal om at prøve, hvorvidt disse Yttringer maatte være strafbare efter Lovgivningens Bestemmelser om Skikkelighed for Retten, men til at statuere dette skjønnes der ikke at være aldeles tilstrækkelig Føje, og om desuagtet under nærværende Sag at mortificere Yttringerne, hvilket for Højesteret alene er paastaet, bliver der ikke Spørgsmaal.

Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen regnes fra denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betale Hovedcitanterne 10 Kroner og Kontracitanten lige saa meget.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Citanten, Fabrikant J. Westermann (Firma J. L. Ehlerts Efterfølger) har anbragt, at Diakonissestiftelsens Industrielotteri ved Slutseddelen af 1 December 1877 gjorde Bestilling hos ham paa Tillægsgevinsterne under Lit. A i 5te Trækning, der skulde foretages i Februar 1878, ligesom han paa Gevinstfortegnelsen til samme Trækning blev opført til Leverandør af den under Litra A faldne Tillægsgevinst, „en Damaskes Dug med 6 Servietter fra J. L.

Ehlerets Efterfølger". Gevinsterne vare opførte paa Fortegnelsen med et Antal af 3600, fordelte under 3 Literæ A, B og C efter de Vindendes Valg. Efter Lotteriets Trækning den 8de og 9de Februar 1878 kom Citanten imidlertid kun til at levere ca. 200 Gevinster, idet Lotteriets Bestyrelse, uagtet den til ham gjorde Bestilling og uagtet han paa Gevinstfortegnelsen, der var uddelt i mange Exemplarer, var opført som Leverandør, har dels in natura dels igjennem Anvisninger udleveret til de Vindende et betydeligt Antal Duge og Servietter, der ikke hidrørte fra Citantens Fabrik. Da Citanten i Anledning af den skete Bestilling vil have bundet en betydelig Kapital til Opfyldelsen af den ham paa-hvilende Leverance, og der saaledes ved Lotteriets Optræden, afset fra det Misbrug, som Lotteriet har tilladt sig med hans Firmas Navn, er tilføjet ham et økonomisk Tab, har han under nærværende Sag paastaet de Indstævnte, Bestyrelsen for Diakonissestiftelsens Industrielotteri, dømte til Betaling af en passende Erstatning i Anledning af den nævnte Misligholdelse, saaledes at enten Citanten kommer til at levere et saa stort Antal af den omhandlede Gevinst, som efter Lotteriets Bøger i 5te Trækning 1878 er udleveret in natura eller pr. Anvisning, med Fradrag af 200 Stkr., der hidrøre fra ham selv, eller de Indstævnte til at betale Erstatning herfor efter af Retten udmeldte uvillige Mænds Skjøn, med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 18de Marts 1879, indtil Betaling sker, samt en passende Bøde for Misbrug af Citantens Firmas Navn, tilligemed skadesløse Sagsomkostninger.

De Indstævnte have principaliter paastaet Frifindelse for Citantens Tiltale, in subsidium, at Lotteriet kun tilpligtes at modtage 100 Duge med 6 Servietter af den tidligere leverede Kvalitet à 10 Kr. mod sædvanlig Rabat og kontant Betaling, men iøvrigt frifindes, derimod have de Indstævnte protesteret imod, at der paalægges Lotteriet nogen Erstatning efter uvillige Mænds Skjøn eller nogen Bøde. I hvert Tilfælde have de Indstævnte gjort Paastand paa Sagens Omkostninger.

Til Støtte for Søgsmålet har Citanten fremlagt dels en den 1ste December 1877 dateret Meddelelse til ham fra Lotteriets Forretningsfører, hvori det hedder: „I Anledning af æret Forespørgsel undlader jeg ikke herved at give dem Advis om følgende Leverance i 5te Trækning (Februar 1878) Tillægsgevinsterne under Litra A., bestaaende af „en Dug med 6 Servietter = 10 Kr.“, dels den trykte Gevinstfortegnelse for bemeldte Trækning, hvori der nævnes de Gevinster, der skulde bortspilles, og dissers Leverandører, og bl. A. anføres 3600 Gevinster: A En Damaskes Dug med 6 Servietter fra J. L. Ehlerets Efterfølger, eller B to pletterede Lysestager fra Fabriken Argentina eller C en Messing Kaffekande fra Hendr. Jacobsen & Co., hver af de under A B C anførte Gevinster til Værdi 10 Kr. Paa Gevinst-

fortegnelsen findes en Passus saalydende: „Hvor der gives den Vindende Valg mellem to eller flere Gjenstande, maa Anmeldelse om det trufne Valg inden en Uge efter Trækningen være sket til Hovedkontoret gennem paagjældende Kollektør, da i modsat Fald den paa Gevinstfortegnelsen først opførte Gjenstand vil blive fremsendt“, ligesom det endvidere er bemærket paa Fortegnelsen: „Efter derom truffen Overenskomst mellem Lotteriets Bestyrelse og de foran nævnte Leverandører har den, der vinder en Gevinst til Værdi af fra 400 til 12 Kr. begge inklusive, Adgang til hos en af Lotteriets Leverandører at udvælge sig andre indenlandske Fabrikata til samme Værdi som Gevinsten“.

De Indstævnte have gjort gjældende, at Gevinstfortegnelsen ikke er en Udtalelse til Citanten, men kun rettet til Spilleren, og de have ikke villet erkjende, at der ved den omhandlede Meddelelse fra Forretningsføreren ved Lotteriet til Citanten af 1ste December 1877 er gjort nogen Bestilling; de have i saa Henseende bl. A. fremhævet, at Meddelelsen Intet indeholder om Bestillingens Omfang og Betalingsvilkårene, navnlig hvilken Rabat Citanten skulde give m. v., og at Meddelelsen kun er en Underretning til Citanten om, at man i Fremtiden vilde faa Brug for en Del Varer af en bestemt Art, afgiven til ham for at sætte ham i Stand til at sørge itide for at være saaledes forsynet, at han kunde opnaa Fordelen ved en ikke ubetydelig Afsætning; Meddelelsen underretter kun Citanten om, at han i Fremtiden kan vente, at der vil blive gjort en Bestilling hos ham. Ligesom Lotteriets Forretningsfører saaledes ikke ved Meddelelsen af 1ste December 1877 har gjort nogen Bestilling af Duge, har han efter de Indstævnets Formening heller ikke paa den Tid kunnet gjøre nogen Bestilling, da det først efter Trækningens Udfald vilde vise sig, hvad der havdes Brug for, hvilket bl. A. beroede paa, hvor mange Lodsedler der blev afsat, og i hvilket Omfang de Vindende gjorde Brug af den dem tilstaaede Adgang til i Stedet for de paa Gevinstfortegnelsen anførte Gjenstande at vælge andre indenlandske Varer. Derimod blev der, efter at Trækningen var foretaget i Februar 1878, gjort en Bestilling hos Citanten, idet Lotteriets Forretningsfører da rekvirerede og fik udleveret hos ham til Vindende i bemeldte Trækning 205 Stk. Duge, der betales. De Indstævnte have vel erkjendt, at Forretningsføreren ved Siden heraf efter Trækningens Foretagelse ogsaa købte 100 Duge hos en ustævnt Trediemand til Vindende i samme Trækning, men de have hertil anset ham berettiget. Der kan imidlertid ikke gives de Indstævnte Medhold heri. Den Omstændighed, at Meddelelsen til Citanten af 1ste December 1877 ikke indeholdt Noget om, hvor stort et Antal Duge Citanten skulde levere, kunde ikke betage Meddelelsen Karakteren af en bindende Bestilling, saalidt som det kan komme i Betragtning, at der ikke i samme udtales Noget om Rabatten, da det efter Indholdet af de

Indstævntes subsidiaere Paastand maa antages, at det paa den anførte Tid har været vedtaget mellem Parterne, hvorledes Rabatten skulde beregnes, hvilket ogsaa fremgaar deraf, at Citanten paa sin Regning for en Del af den heromhandlede Leverance, nemlig anførte 205 Stk. Duge, har beregnet 10 pCt. Rabat og Regningen derefter har faaet Paategning af Lotteriets Forretningsfører om at være befunden rigtig. De Indstævnte have erkjendt, at Meddelelsen er fremkaldt ved en Forespørgsel af Citanten paa Lotteriets Kontor, om han snart igjen kom til at levere Varer til Lotteriet; da nu Forretningsføreren i Anledning af denne Forespørgsel har givet Citanten „Advis om følgende Leverance i 5te Trækning (Februar 1878) Tillægsgevinsterne under Litra A, bestaaende af en Dug med 6 Servietter == 10 Kr.“, og herved henvist til Gevinstfortegnelsen for bemeldte Trækning, i hvilken Citanten er anført som Leverandør af Gevinsten under Litra A en Damaskes Dug med 6 Servietter til Værdi 10 Kr., er der herved givet Citanten Tilsagn om Leverancen af de Duge, for hvilke Lotteriet i 5te Trækning fik Brug efter Trækningens Udfald og de Vindendes Valg dels mellem forskellige Gevinster, dels mellem Gevinster og andre indenlandske Varer, og Lotteriet har derfor været uberegtiget til at rekvirere Duge hos en anden Fabrikant og udlevere disse til Vindende i 5te Trækning, uden at det kan komme i Betragtning, at Lotteriet havde forpligtet sig overfor bemeldte Fabrikant til at modtage et større Antal Duge til en senere Trækning, hvorpaa 100 Duge vare Afdrag. Derimod kan Citanten ikke med Føje besvære sig over, at Lotteriet har leveret de Spillere, der vandt Duge, Anvisninger, hvorefter de hos andre af Lotteriets Leverandører kunde udvælge sig andre indenlandske Fabrikata til samme Værdi som Dugene, da Citanten efter Indholdet af den paa Gevinstfortegnelsen for Trækningen i Februar 1878 angivne Overenskomst mellem Lotteriets Bestyrelse og Leverandørerne har været pligtig til at finde sig heri. Det er vel oplyst og af Citanten under Proceduren paaberaabt, at der i September 1875 blev indgaaet en Overenskomst mellem Lotteriets Bestyrelse og Leverandørerne, hvorefter den Vindende kun havde Adgang til at udvælge sig andre indenlandske Fabrikata hos den samme Leverandør, der paa Gevinstfortegnelsen stod anført som Leverandør af den faldne Gevinst, men da Klagen til Forligskommissionen til Støtte for Citantens Paastand alene anfører Meddelelsen af 1ste December 1877 og Gevinstfortegnelsen til Trækningen i Februar 1878, kan det ifølge Forligslovgivningen ikke tilstedes Citanten under Sagen at fremkomme med andre faktiske Grunde for denne Paastand. Citanten har vel endnu gjort gjældende, at Gevinstfortegnelsen til Trækningen i Februar 1878 kun angaar Bytningen af Gevinster til Værdi fra 400 til 12 Kr., medens den af ham leverede Gevinst havde en Værdi af 10 Kr., saa at Lotteriet har forpligtet sig til ikke at lade fore-

tage nogen Ombytning af de ham tildelte Gevinster; men det er indlysende, som det ogsaa maatte være Citanten bekendt, at dette kun er en Skrive- eller Trykfejl, da der paa Gevinstfortegnelsen overhovedet ikke findes nogen Gevinst til Værdi 12 Kr. De Indstævnte ere derfor kun pligtige til at modtage fra Citanten det Ontal Duge med tilhørende Servietter, som Lotteriet har udleveret in natura til Vindende i 5te Trækning 1878, hidrørende fra andre Fabrikanter end Citanten, og da det er in confesso, at dette er 100 Stk. Duge, ville de Indstævnte altsaa være at tilpligte at modtage fra Citanten 100 Stk. Damaskes Duge, hver med 6 Servietter à 10 Kr. mod 10 pCt. Rabat og kontant Betaling. Tvangs-bøden for Modtagelsen bestemmes til 5 Kr. for hver Dag, Dømmen siddes overhørig, og tilfalder Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse. Hvad angaar Citantens Paastand om Bøde for Misbrug af hans Firmas Navn, vil denne Paastand allerede af den Grund ikke kunne tages tilfølgende, at Retten savner Kompetence til at idømme en saadan Bøde. Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve. Stempelovertrædelse er ikke begaaet.

Torsdagen den 8 Februar.

Nr. 92. Gaardejer **Jens Lassen Møller** som Værge for
Vorup Kirke, samt Vorup Sogneraad (Klubien efter Ordre)
contra

Inspektionen for St. Mortens Kirke i Randers ved dens For-
mand, Sognepræst **P. Scharling** (Nellemann efter Ordre),
betr. Retten til Vorup Sogns Kirke- og halve Kongetiende.

Randers Bythings Dom af 20 Maj 1878: Vorup Kirke bør være berettiget til for Aaret 1877 og alle efterfølgende Aar at oppebære og bruge Kirketienden fra Vorup Sogn som sin rette Ejendom, og bør derfor Indstævnte, St. Mortens Kirke i Randers, fra samme Tid ophøre at nyde samme. Derimod bør Vorup Sogns halve Kongetiende fremdeles tilhøre St. Mortens Kirke som dennes Ejendom, og bliver Indstævnte derfor forsaavidt at frikjende for Tiltale i denne Sag af Citanten, Vorup Kirkeværge og Sogneraad. Sagens Omkostninger ophæves og de de befalede Sagførerere, Prokurator Jacoby, R. af D. og Kancelliraad, Prokurator Bredstrup, tilkommende Salærer af 50 Kr. til hver blive at udrede af det Offentlige. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 Juni 1881: Hovedcitanterne, Inspektionen for St. Mortens Kirke i Randers, bør for Tiltale af Kontracitanterne, Gaardejer **Jens Lassen Møller** af

Vorup som Værge for Vorup Kirke og Vorup Sogneraad ved dets Formand, Gaardejer Laurs Christian Møller, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, og der tillægges de for Parterne henholdsvis for Underretten og for Overretten beskikkede Sagførere, Kancelliraad Bredstrup og Prokurator Jacoby i Randers samt Kancelliraad Møller og Justitsraad Neckelmann, i Salær, de to Førstnævnte 80 Kr. og hver af de Sidstnævnte 100 Kr., hvilke Salærer udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Efter Indholdet af det i den indankede Dom nævnte Thingsvidne af 1567 og Kongebrev af 1568 maa det antages, at Vorup By udgjorde et særskilt Sogn med sin egen Sognekirke, til hvilken Sognets Kirketiende blev ydet, indtil Kirken omtrent Aar 1551 blev nedbrudt og Sogneboerne henviste til Sct. Mortens Kirke i Randers som deres rette Sognekirke, hvorefter Kirketienden er bleven ydet til denne Kirke. At dette skulde være begrundet i nogen særlig Adkomst for Sct. Mortens Kirke til bemeldte Tiende tyder Intet paa, hvorimod det maa antages at være sket i Medfør af Lovgivningen som en umiddelbar Følge af Sognets Henlæggelse til Kirken. Men naar saaledes Sct. Mortens Kirke alene i sin Egenskab af Sognekirke for Vorup Landsogn har nydt Kirketienden fra dette, maatte dens Ret til at oppebære den ogsaa ophøre, naar den, fordi Sognet paany fik sin egen Kirke, mistede denne Egenskab, og Tienden maatte ifølge sin i Lovgivningen grundede Bestemmelse ligesom forhen tilkomme den i selve Sognet værende Kirke, uden at der kan være Spørgsmaal om, at Sct. Mortens Kirke skulde have vundet Hævd paa den alene i Medfør af Loven udøvede Ret til at oppebære Tienden. Da det nu maa antages, at den i Dommen ommeldte ny Kirkebygning i Vorup Landsogn ifølge kongeligt Rescript af 19de Septemher 1874 er bleven Sognekirke for dette Sogn, og dettes Forbindelse med Sct. Mortens Kirke derved er bleven ophævet, vil Vorup Kirke i Henhold til Citanternes Paastand være at kjende berettiget til for Aaret 1877 og fremdeles at oppebære den omhandlede Kirketiende.

Hvad derimod angaar den halve Kongetiende af Vorup Sogn, da maa det i Henhold til det i Overretsdommen for denne Tiendes Vedkommende særligt anførte billiges, at Citanternes Paastand om sammes Tilkjendelse er forkastet.

Processens Omkostninger for alle Retter ville være at opheve og de Parternes befalede Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Vorup Kirke bør være berettiget til for Aaret 1877 og fremdeles at oppebære Vorup Sogns Kirke-

tiende. Iøvrigt bør de Indstævnte for Citanternes Tiltale i denne Sag fri at være Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 2 Kroner og de Indstævnte ligesaa meget. Advokaterne Klubien og Nellemann tillægges i Salarium for Højesteret hver 150 Kroner, der tilligemed de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser lyde saaledes: Efter at der i det til Randers Kjøbstad stødende Landdistrikt eller Landsogn Vorup, hvis Beboere tidligere havde søgt St. Mortens Kirke i bemeldte Kjøbstad og ligeledes til denne havde erlagt den af Distriktets eller Sognets Jorder gaaende Kirketiende og halve Kongetiende, var blevet opført en Kirke, og samme den 3 December 1876 var af Biskoppen over Aarhus Stift indviet til at benyttes som Sognekirke for Vorup Sogn, for hvilket der alt den 15 Januar 1875 var beskikket en Præst, som tillige var kaldet til anden residerende Kapellan ved St. Mortens Kirke, have Kontracitanterne, Gaardejer Jens Lassen Møller af Vorup som Væрге for Vorup Kirke i Forbindelse med Vorup Sogneraad, efter Stævning til Hovedcitanterne, Inspektionen for St. Mortens Kirke i Randers, under denne Sag i 1ste Instants paastaet Vorup Kirke kjendt berettiget til for Aaret for 1877 og fremdeles bestandig at oppebære og bruge Vorup Sogns Kirke- og halve Kongetiende som nævnte Kirkes rette Ejendom, og da ved Underretsdommen denne Paastand er tagen til Følge, forsaavidt angaar Kirketienden, medens Hovedcitanterne — der procederede til Frifindelse i alt Fald for den halve Kongetiendes Vedkommende — iøvrigt ere frifundne for Kontracitanternes Tiltale, er Sagen nu af begge Parter indanket her for Retten, hvor saavel Hovedcitanterne som Kontracitanterne, Sidstnævnte ved Sogneraadets Formand, Gaardeier Laurs Christian Møller af Vorup, have gjentaget deres ovenanførte i 1ste Instants nedlagte Paastande.

Det maa anses in confesso, at Vorup Landdistrikt eller Sogn omtrent fra Midten af det 16de Aarhundrede ikke har havt nogen egen Kirke, og at fra samme Tid den i Sagen omhandlede Kirke- og halve Kongetiende af Sognets Jorder uafbrudt er oppebaaren af Randers St. Mortens Kirke, til hvilken Sognets Beboere i det nævnte Tidsrum stadig have søgt, og der er til nærmere Oplysning i saa Henseende under Sagen fremlagt Gjenparter dels af et i 1567 ved Randers Bything optaget Thingsvidne, dels af et Kongebrev af 31 Januar 1568, saaledes som disse Aktstykker findes anførte i Hofmans Samling af Fundationer og Gavebreve.

Under bemeldte Thingsvidne er det af 2de Mænd, der tilforn havde været Værger for St. Mortens Kirke, vidnet og kundgjort, at det var dem fuldt vitterligt, at siden Kong Christian den Tredie undte og tillod, at Vorup Sogn skulde være lagt til Randers og Vorup Kirke være øde, havde de oppebaaret Tienden af Vorup Sogn paa St. Mortens Kirkes Vegne i 16 Aar tilligemed Landgilden af et Kirkeboel i Vorup, hvorhos alle Danne-mænd og menige Mænd, som vare tilstede, under Thingsvidnet bevidnede, at siden Vorup Kirke blev nedbrudt og ødelagt, havde Vorup Folk søgt St. Mortens Kirke i Randers, samt at dennes Værge havde oppebaaret den forommeldte Tiende og Landgilde. Ved Kongebrevet af 31 Januar 1568 blev det kundgjort, at da Borgmestere og Raadmænd i Randers havde for Kongen andraget, at Sognekirken i den for Randers liggende By Vorup ifølge Kong Christian den Tredies Befaling var bleven afbrudt, og Folket befalet at skulle søge til St. Mortens Kirke i Randers og holde den for deres rette Sognekirke, samt et i Vorup beliggende Boel, der tilforn laa til Vorup Kirke, at skulle høre og blive til St. Mortens Kirke, og de, da de ingen Brev havde faaet herpaa, nu begjærede saadant, saa havde Kongen bevilget, at fornævnte Boel i Vorup altid derefter maatte ligge og blive til St. Mortens Kirke i Randers, og Kongens Undersaatter i Vorup By besøge samme og holde den for deres rette Sognekirke i Overensstemmelse med, hvad Kong Christian den Tredie havde gjort og forordnet. Efter Indholdet af disse Aktstykker, om hvis Ægthed der ikke findes Føje til at rejse Tvivl, kan det ikke, som Hovedcitanterne have forsøgt, bestrides, at Vorup By i sin Tid har havt en Sognekirke, der maa antages, ligesom andre deslige Kirker, at have været beneficeret med sædvanlig Tiende, og som ifølge kgl. Befaling eller Bevilling er bleven nedbrudt omtrent Aar 1551, idet Byens eller Sognets Beboere samtidig henvistes til at søge St. Mortens Kirke i Randers, eller at denne først fra den Tid af har oppebaaret Tiende fra Vorup og da erholdt Nydelsen af samme som Følge af den skete Henviſning til Kirken af Beboerne i Vorup, og efter Sagens Oplysninger maa det endvidere antages, at St. Mortens Kirke ikke, efter at den havde begyndt at oppebære bemeldte Tiende, har erhvervet nogen skriftlig Adkomst paa den, idet en saadan Adkomst navnlig ikke udtrykkelig er given ved det ovenanførte Kongebrev af 31 Januar 1568, paa hvilken Omstændighed der dog, naar henses til, at det maa have været en Betingelse for, at St. Mortens Kirke fra det paagjældende Tidspunkt kunde oppebære den nedbrudte Vorup Kirkes Tiende, at samme da ikke tilhørte nogen Privat, ikke kan lægges videre Vægt, eftersom der overhovedet først efter en Kirketiendes Overgang i privat Eje bliver Spørgsmaal om særlig Adkomst paa den. Kontracitanterne have nu søgt at gjøre gjældende, at den ommeldte Henlæggelse af Tienden af Vorup Sogn til St.

Mortens Kirke har været en midlertidig Foranstaltning, der ikkun kunde gjælde, saalænge Vorup Sogn ikke havde sin egen Kirke, men Beboerne vare henviste til at søge St. Mortens Kirke i Randers, og at Forholdet nærmest maatte betragtes som en Art Leieforhold, saaledes at St. Mortens Kirke oppebar Tienden af Vorup som et aarligt Vederlag for den Medbenyttelse af St. Mortens Kirke, der tilkom Beboerne af Vorup, samt at Tienden derfor nu, efter at Vorup Sogn atter har faaet sin egen Sognekirke og saaledes ikke længere benytter St. Mortens Kirke, uden Videre maa falde tilbage til Vorup Sogn og navnlig tilfalde dettes ny Sognekirke, hvorhos de særlig have paastaet, at dette maa gjælde ikke blot for Kirketiendens Vedkommende, men ogsaa for den halve Kongetiende af Sognet, idet begge disse Tiendeparter efter Kontracitanternes Anbringende have tilhørt den ældre nedbrudte Vorup Kirke og Indtægterne af samme samtidigt ere tilfaldne St. Mortens Kirke. Efter det ovenanførte Indhold af Thingsvidnet af 1567 og Kongebrevet af 1568 er der imidlertid ingen Føje til at antage, at den af Kong Christian den Tredie truffene Ordning af Forholdet mellem St. Mortens Kirke og Vorup Sogn kun skulde have Karakter af et midlertidigt Brugsforhold, idet det tvertimod henimod Slutningen af Kongebrevet udtrykkelig siges, at det i Brevet særlig omhandlede Boel „altid herefter“ maatte ligge og blive til St. Mortens Kirke og Kongens Under-saatter i Vorup By besøge samme osv., men uden at Kongebrevets Indhold iøvrigt giver nogen Anledning til at antage, at alene Overdragelsen af Bolet skulde være en endelig Foranstaltning, men at saadant ikke ligesaavel skulde gjælde med Hensyn til den øvrige i Brevet ommeldte Omordning, og forsaavidt Kontracitanterne endvidere til Støtte for deres ommeldte Anbringende have paaberaabt sig, at der indtil den seneste Restauration af St. Mortens Kirke har været særegne for Beboerne af Vorup bestemte og som saadanne mærkede Stolestader i bemeldte Kirke, eller at Vorup Landsogn i enkelte Henseender har været stillet anderledes end et andet under St. Mortens Kirke hørende Landdistrikt, og dets Karakter som selvstændig Sogn forsaavidt opretholdt, som det har havt sin egen Degn, hvorhos der af vedkommende Præst i Randers er blevet afgivet særskilte Vota til Ansættelse af den aarlige Kapitelstaxt, vil der ikke kunne tillægges disse Omstændigheder nogen videre Vægt i den heromhandlede Henseende. Idet der saaledes maa gaas ud fra, at den af Kong Christian den Tredie truffene og senere af Kong Frederik den Anden bekræftede Ordning af Forholdet, der medførte, at den nedbrudte Vorup Kirkes Ejendomme, navnlig i alt Fald Kirketienden af Sognet saavel som det ovenommeldte Kirkebol, bleve inddragne under St. Mortens Kirke i Randers og Beboerne af Vorup Sogn henviste til denne Kirke, var en endelig og for alle Vedkommende bindende Afgjørelse, maa Ejendoms-

retten til det omhandlede Kirkegods ogsaa anses definitivt at være gaaet over til St. Mortens Kirke i Randers, selvfølgelig med den dertil ved Overdragelsen knyttede Forpligtelse til at taale Vorup-Beboernes Medbenyttelse af bemeldte Kirke, og selv om der iøvrigt kunde anses at være nogen Mangel tilstede i Kirkens saaledes erhvervede Adkomst til den omhandlede Kirketiende, maatte en saadan i alt Fald anses hævet ved den gennem et Tidsrum af over 300 Aar fortsatte uhindrede Udøvelse af Raadigheden over samme. Det følger derhos af Forholdets Natur, at den St. Mortens Kirke saaledes tilkommende selvstændige Ret til Vorup Kirketiende ikke har kunnet betages den enten ved de af Beboerne af Vorup ensidig truffne Foranstaltninger for atter at faa deres egen Kirke eller ved de Regjerings-handlinger, hvorved dette Resultat endelig er opnaaet, og det er ogsaa saa langt fra, at der foreligger Noget, der tyder paa, at det skulde have været Regjeringens Hensigt ved Gjenoprettelsen af Vorup Sogn som selvstændig Mænighed med sin egen Sognekirke at bevirke, at Kirketienden uden særligt Samtykke fra St. Mortens Kirkes Bestyrelse henlagdes til den ny Kirke i Vorup, at det tværtimod af en under Sagen fremlagt Kommunikation af en Skrivelse fra Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet af 18 August 1875 fremgaar at Ministeriet ikke har anset sig berettiget til ved Resolution at berøve St. Mortens Kirke Adgangen til at erholde det omtvistede Spørgsmaal afgjort ved Domstolene, hvorhos Ministeriet indskrænker sig til at udtale en Formening om, at St. Mortens Kirke ikke bør undslaa sig for at imødekomme Vorup Sogns i alt Fald i Billighed grundede Krav paa at erholde idetmindste Kirketienden af Sognet tilbage til dets egen Kirke, hvilken Henstilling fra Ministeriets Side Randers Byraad iøvrigt, efter hvad der er oplyst under Sagen, forinden denne blev anlagt, har tilbudt Vorup Segneraad at gaa ind paa, men uden at dette hermed var tilfreds.

Efter hvad saaledes er anført, maa Kontracitanternes Paa-stand om, at Vorup Kirke kjendes ejendomsberettiget til den omhandlede Kirketiende, anses ubeføjet, og hvad saaledes gjælder om Kirketienden maa i endnu højere Grad gjælde om den ovenommeldte halve Kongetiende af Vorup Sogn, idet det ikke er godtgjort, at denne Tiendepart nogensinde har tilhørt den ældre nedbrudte Kirke i Vorup, medens det, som meldt, er in confesso, at den er bleven oppebaaren af St. Mortens Kirke i Randers i flere Hundrede Aar, men uden at denne Kirkes Adkomst til samme iøvrigt kjendes. Som Følge heraf ville Hovedeitanterne i det Hele være at frifinde for Kontracitanternes Tiltale i denne Sag. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge de for Parterne beskikkede Sagførere henholdsvis for Underretten og for Overretten i Salær, de to Førstnævnte hver 80 Kr. og

de to Sidstnævnte hver 100 Kr., hvilke Salærer blive at udrede af det Offentlige.

Under Sagens Behandling i 1ste Instants og den befalede Sagførelse sammesteds har intet ulovligt Ophold fundet Sted. Derimod kan Sagen ikke anses at være fremmet med tilbørlig Hurtighed af de befalede Sagførere for Overretten; men der findes dog efter Omstændighederne ikke tilstrækkelig Føje til i denne Anledning at anse nogen af dem med Mulkt. Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at have fundet Sted.

Fredagen den 9 Februar.

Nr. 75. **Sidsel Pedersdatter**, Enke efter afdøde Gaardmand Christen Nielsen af Horslunde (Salomon)

contra

Gaardejer **Hans Peder Pedersen Knak** af Lille Løitofte (Zahle),

angaende Ejendomsretten til forskjellige Løsøregjenstande.

Lollands Nørre Herredsthings Dom af 20 April 1880: Indstævnte, Gaardejer Christen Nielsen, bør til Citanten, Gaardejer Hans Peder Pedersen Knak, enten udlevere i uskadt Stand de Gjenstande, han eller hans Hustru har udtaget af afdøde Ane Hansdatters Bo, nemlig: 1 poleret Himmelseng, 1 Egetræs Dragkiste, 1 poleret Kommode, 1 brunmalet Klædeskab, 1 brungultmalet Hjørneskab, 1 poleret Bord, $\frac{1}{2}$ Dusin Knive, 1 Sølvbæger, 3 Sølvspiseskeer, 8 Sølvtheskeer, 1 Sukkertang af Sølv, 1 Fyrbækken, 5 Dynner, 1 brunmalet Bord, 6 polerede Stole, 1 Spejl i forgyldt Ramme, 1 Terrin, 2 Stegefade, 1 Bakke, 3 Lysestager, 12 Tallerkener, 5 Par Kopper, 7 Par Lagener, 2 Dreiels Duge, 1 Par hvide uldne Dækkener, 7 Horkærreds Skjorter, 2 lange Puder og Halvdelen af Gangklæderne, eller betale Citanten disse Gjenstandes Værdi med 661 Kr. med Rente 5 pCt. p. a. fra den 4de Marts f. A., til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 Febr. 1881: Saafremt Citanten, Gaardmand Christen Nielsen af Horslunde, efter lovlig Omgang inden Retten med sin Ed bekræfter, at han har modtaget de i Sagen omhandlede Gjenstande af Indstævnte, Gaardejer Hans Pedersen Knak af Lille Løitofte, som en Gave til sig eller sin Hustru til en Erindring om hendes

afdøde Forældre, bør han for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Men trøster Citanten sig ikke til saadan Ed at aflægge, da bør han enten tilbagelevere Indstævnte de omhandlede Gjenstande eller betale ham 661 Kr. med Renter 5 pCt. aarlig fra den 4de Marts 1879, til Betaling sker. Sagens Omkostninger for begge Retter ophæves. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse er den sagsøgte Gaardmand Christen Nielsen afgaaet ved Døden uden at have aflagt den ved Dommen foreskrevne Ed, hvortil Fristen da endnu ikke var udløben, og hans Enke, Hovedcitantinden, der hendsidder i uskiftet Bo efter ham, er i hans Sted indtraadt i Sagen og har, næst principalt at procedere til Frifindelse, subsidiært paastaaet Sagens Udfald gjort afhængigt af hendes egen Benægtelsesed.

Det maatte paaligge Kontracitanten at føre Bevis for hans i og for sig lidet sandsynlige Anbringende om, at han ved Udleveringen af de under Sagen omhandlede Løsøregjenstande — hvilken efter begge Parters Fremstilling skete i den Hensigt, at de herefter skulde tilhøre Hovedcitantinden og hendes Mand — stod i den ved hendes urigtige Meddelelse om det paagjældende Testaments Indhold fremkaldte fejlagtige Tro, at hun havde Ret til det halve Indbo. Et saadant Bevis har han imidlertid ikke ført, og der findes end ikke tilvejebragt saa megen Formodning for Rigtigheden af det nævnte Anbringende, som efter Danske Lovs 1—14—6 maatte udfordres, for at der skulde kunne paalægges Hovedcitantinden Benægtelsesed. Der vil derfor være at tillægge hende Frifindelse for Kontracitantes Tiltale.

Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Hovedcitantinden bør for Contracitantes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Contracitanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Indstævnte, Gaardejer Hans Peder Pedersen Knaks Forældre ved

Testament af 9 Oktober 1869, thinglæst den 12te s. M., havde bestemt, at deres Gaard Matr. Nr. 5 a i Lille Løitofte med Avl og Afgrøde, Besætning og Inventarium, Ud- og Indbo af alle Slags, saaledes som det ved deres Død forefandt, skulde efter den Længstlevendes Død tilfalde og tilhøre Indstævnte, der med sin Hustru boede sammen med Testatorerne paa bemeldte Gaard, imod at han bl. A. udbetalte til sin Søster Sidsel Pedersdatter, i Ægteskab med Citanten, Gaardmand Christen Nielsen af Horslunde, 4000 Rd., afgik den Længstlevende, Ane Hansdatter, ved Døden den 29de November 1878, ved hvilken Lejlighed Indstævntes fornævnte Søster var tilstede paa Gaarden, og, da hun Morgenen efter Dødsfaldet blev kjørt hjem af Indstævnte, medtog hun Testamentet, som, efter hvad der maa anses in confesso, havde været opbevaret i den Afdødes Chatol, for at indlevere det paa Skifterettens Kontor i Nakskov, hvad hun ogsaa gjorde et Par Dage efter, ligesom hun ogsaa ved samme Lejlighed maa antages at have faaet hjem med sig en Komode, der havde tilhørt den Afdøde. Nogle Dage efter Begravelsen indfandt derhos Citantens Hustru sig med sin Søn hos Indstævnte, og der blev da af denne udleveret hende en Del Løsøre gjenstande af Afdødes Efterladenskab, der bleve kjørt over til Citantens Gaard, dels af dennes og dels af Indstævntes Folk. Indstævnte har nu under Anbringende af, at den saaledes foregaaede Udlevering til Citanten af en Del af Afdødes Efterladenskab var sket, fordi Citanten og dennes Hustru havde foregivet for Indstævnte, der lige saa lidt som hans Hustru kjendte det nærmere Indhold af Testamentet og ikke havde gjennemlæst det efter Ane Hansdatters Død, førend Citantens Hustru fik det med sig, at Afdødes Ud- og Indbo ifølge Testamentet skulde deles imellem dem, idet Indstævnte, der stode paa, hvad der saaledes var blevet ham sagt, i Henhold hertil lod hans Hustru udtage og tilegne sig de ommeldte Gjenstande, og at det først var ved senere i Skifteretten at se Testamentet, at Indstævnte blev bekjendt med Urigtigheden af Citantens Foregivende, under nærværende Sag i 1ste Instants ved Lollands Nørreherreds Ret søgt Citanten tilpligtet at tilbagelevere de af ham modtagne Gjenstande, nemlig: 1 poleret Himmelseng af Værdi 10 Kr., 1 Egetræs Dragkiste (20 Kr.), 1 poleret Komode (20 Kr.), 1 brunmalet Klædeskab (14 Kr.), 1 brungult malet Hjørneskab (12 Kr.), 1 poleret Bord (16 Kr.), 1 brunmalet Bord (12 Kr.), 6 polerede Stole (30 Kr.), 1 Spejl i forgyldt Ramme (8 Kr.), 1 Terrin og 2 Stegefade (8 Kr.), 1 Bakke og 3 Lysestager (3 Kr.), 12 Tallerkener og 5 Par Kopper (6 Kr.), $\frac{1}{2}$ Dusin Knive (2 Kr.), 1 Sølvbæger (20 Kr.), 3 Sølvspiseskeer (24 Kr.), 8 Sølvtheskeer (12 Kr.), 1 Sølvsuccertang (3 Kr.), 1 Fyrbækken (2 Kr.), 5 Dyner [4 uldne og 1 linned, hvoraf 2 blaastribede, 1 rødstribet og 1 brunstribet] (200 Kr.), 7 Par Lagner af Hør- og Blaarlærred (70 Kr.), 2 Dreils Duge (16 Kr.), 1 Par hvide uldne

Dækkener (8 Kr.), 7 Hørlærreds Skjorter (21 Kr.), 2 lange Puder, blaastribede, den ene ulden, den anden linned (24 Kr.), Halvdelen af Gangklæderne (100 Kr.), eller betale deres Værdi 661 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. aarlig fra Forligsklagens Dato den 4de Marts 1879 til Betaling sker, samt at betale Sagens Omkostninger, og da denne Paastand er tagen til Følge ved Underrettens Dom af 20 April f. A., dog saaledes at Sagens Omkostninger ere ophævede, har Citanten nu ved Stævning af 13 Maj f. A. indanket denne Dom her for Retten, hvor han ligesom ved Underretten principalt har procederet til Frifindelse og subsidiært har paastaet de ompurgte Gjenstandes Værdi ansat efter de af Citanten for Underretten i et den 29de April 1879 fremlagt Indlæg opgivne Priser, hvorefter Værdien ialt bliver ikkun 328 Kr. 50 Øre, eller efter uvillige Mænds Skjon, dog ikke over de af Indstævnte angivne Værdier. Indstævnte har principalt paastaet Underretsdommen stadfæstet, i alt Fald saaledes, at Værdien af de omhandlede Gjenstande paa Citantens Bekostning fastsættes af uvillige Mænd, dog ikke lavere end de af Citanten anførte Værdier, og subsidiært paastaet, at Sagens Udfald, saavel hvad Hovedspørgsmaalet som hvad Værdiansættelsen angaar, gjøres afhængig af Partsed. Begge Parter have derhos paastaet sig tillagt Sagens Omkostninger i begge Instantser hos Modparten. Citanten har som Begrundelse af sin Paastand om Frifindelse dels benægtet, at Indstævnte har været ubekjendt med det paagjældende Testaments Indhold, da han overgav Citanten de omprocederede Gjenstande, i hvilken Henseende han har anført, at Indstævnte var nærværende, da Testamentet i sin Tid blev oprettet og hørte det oplæse, at Testamentet, der var blevet thinglæst, derefter i en Aarrække har været opbevaret paa de Afdødes og Indstævntes fælles Bopæl og ligget i en Skuffe, til hvilken Indstævnte og hans Hustru havde Adgang, saa at det maa anses utænkeligt, at de efter den Interesse, de havde i dette Dokument, ikke skulde have læst det endog mange Gange, og gjort sig nøje bekjendt med dets Indhold, samt at Indstævntes Hustru den Dag, Ane Hansdatter var død, gjennemlæste Testamentet, forinden hun overleverede det til Citantens Hustru, for at denne skulde gjøre sin Mand bekjendt med dets Indhold og derpaa afgive det til Skifteretten, dels anbragt, at de omhandlede Gjenstande ere af Indstævnte skjænkede ham eller rettere hans Hustru til en Erindring om hendes Forældre, og gaar hans Fremstilling i saa Henseende ud paa, at Indstævnte og dennes Hustru ved den Afdødes Begravelse gjentagende opfordrede Citanten til at komme næste Dag til dem for at afhente noget af Afdødes Tøj, som de allerede strax efter Dødsfaldet havde talt om at Citantens Hustru skulde have til Erindring om sin Moder, og at det var i Henhold hertil, at hans Hustru og Søn indfandt sig hos Indstævnte og medtog Gjenstandene, der langt fra udgjorde Halvdelen af Afdødes

Løsøre. Rigtigheden af denne Fremstilling har Indstævnte bestemt benægtet, idet han har fastholdt, at han var ubekjendt med den paagjældende Bestemmelse i Testamentet og alene har overladt Citanten de omhandlede Gjenstande i den af Citanten og Hustru fremkaldte Forudsætning, at han efter Testamentet var berettiget til at faa dem, og har han derhos til nærmere Oplysning ladet optage et Thingsvidne, hvorunder tvende Vidner have forklaret, at de have hørt Indstævntes Hustru yttre, at dersom det stod i Testamentet, at de skulde dele med Citanten, havde hun ikke noget derimod, men at i modsat Fald vilde hun ikke være tilfreds dermed, samt at da Citantens Hustru var tilstede paa Indstævntes Gaard og udtog eller fik udleveret en Del af Indboet, gik Indstævntes Hustru og græd og var meget utilfreds. Vel kan det nu hverken herved eller ved de af Vidnerne iøvrigt afgivne Forklaringer saa lidt som ved den Omstændighed, at Indstævnte efter hvad der er oplyst maa antages at have en meget slet Hukommelse, anses godtgjort, at Indstævnte, dengang Citanten erholdt de omprocederede Gjenstande udleverede, var ubekjendt med Testamentets Indhold i det heromhandlede Punkt, eller at Udleveringen fra Indstævntes Side skete i den Tro, at Citanten havde Ret til det halve Indbo, og at Citanten var sig bevidst eller havde Anledning til at formode at Indstævnte svævede i en saadan Vildfarelse, da han modtog Gjenstandene, men da paa den anden Side Citanten Intetsomhelst har oplyst, der kan støtte hans Anbringende om, hvad der skal være passeret mellem Parterne, eller at der her foreligger en Gave fra Indstævntes Side, og da det i og for sig synes mindre rimeligt, at Indstævnte for at give sin Søster en Erindring om Moderen eller Forældrene skulde have overladt hende en saa stor Del af Afdødes Indbo, bestaaende af de forskjelligste større og mindre Brugsgjenstande, skjønnes herved i Forbindelse med hvad der i Sagen i det Hele foreligger om det mellem Sagens Parter Passerede, Rigtigheden af Indstævntes Fremstilling at være i den Grad bestyrket, at der findes Feje til at gjøre Sagens Udfald afhængigt af Partsed, og bliver det da, idet Bevisbyrden maa anses at paahvile Indstævnte, Citanten, der vil have at aflægge saadan Ed, saaledes at han, saafremt han edelig bekræfter sit Udsagn om, at han har modtaget de omhandlede Gjenstande af Indstævnte som en Gave til sig eller sin Hustru til en Erindring om hendes afdøde Forældre, vil være at frifinde for Indstævntes Tiltale, medens han i modsat Fald vil have at tilbagelevere Indstævnte Gjenstandene eller erstatte ham deres Værdi, som, da Citanten ikke har oplyst noget til Støtte for sit Anbringende om, at Indstævntes Værdiansættelse er for høj, vil være at tilsvare i Overensstemmelse med denne. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne i begge Tilfælde at burde ophæves, saavel for Underretten som for Overretten. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 355. Højesteretssagfører Hansen

contra

Bertheline Charlotte Hyhne (Defensor Bagger),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 9 Decbr. 1882: Arrestantinden Bertheline Charlotte Hyhne bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maanedg og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Juel og Nyegaard, med 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførererne Hansen og Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Bertheline Charlotte Hyhne, der er født den 3die Oktober 1840 og mange Gange tidligere straffet, bl. A. ifølge denne Rets Domme af 25 Septbr. 1875 og 6 Januar 1880 henholdsvis efter Straffelovens §§ 253 og 275, jfr. § 268, med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og efter Straffelovens § 230, 1ste Led, og § 1 i Lov af 3 Marts 1860 med lige Straf samt senest ifølge Rettens Dom af 3 August 1880 efter sidstnævnte Lovbestemmelse med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 42 Dage, tiltales under nærværende Sag for Tyveri, Bedrageri og Falsk og er ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold: Medens Arrestantinden i Tiden fra den 28de September til den 9de Oktober d. A. bestyrede Huset for Arbejdsmand Jens Madsen under dennes Hustrus Fraværelse, stjal hun i flere forskellige Gange dels et Lagen, et Par Sko, 6 Alen Lærred og et Forklæde, tilsammen af Værdi 6 Kr. 75 Øre, tilhørende nævnte Madsen, dels en Kjolenederdel med Overkjole af Værdi 4 Kr., tilhørende den hos Madsen logerende Pige Caroline Kehler. Samtlige stjaalne Gjenstande beroede frit fremme i Lejligheden eller i uafsaasede Gjemmer sammesteds. I Bedrageri har Arre-

stantinden gjort sig skyldig dels ved den 3die Oktober d. A. svigagtigt at pantsætte et Skjært af Værdi 3 Kr. som af fornævnte Madsens Hustru, Karen Jensen, var laant hende til Brug, dels ved, da hun den 10de s. M. forlod Madsens Hus, svigagtigt at medtage og tilegne sig en Kjolenederdel, et Forklæde, en Vest og et Schawl, tilsammen af Værdi 4 Kr., hvilke Gjenstande ligeledes af Madsens Hustru vare laante hende til Brug, dels endelig ved i September d. A. at fravende ovennævnte Caroline Køhler et Beløb af 3 Kr. paa den Maade, at hun ved falskelig at foregive, at hun var sendt af Madsens Hustru for paa dennes Vegne at anmode Køhler om et Pengelaan af denne Størrelse, formaaede Sidstnævnte til at udbetale hende Beløbet, som hun derefter forbrugte til egen Fordel. Endelig har Arrestantinden den 8de Oktober d. A., da hun af en Person, der for Boghandler Henrik Christian Andersen kolporterede et Hefteskrift og nogle Olietryksbilleder, lejede et saadant Billede, bl. A. paa Vilkaar, at Billedet, som hun strax erholdt udleveret, skulde være hendes Ejendom, naar hun i Leje havde betalt et Beløb af 13 Kr., falskelig underskrev den i denne Anledning oprettede Lejekontrakt med det opdigtede Navn „C. Hansen“, hvilket Navn hun for Kolportøren, der paa Andersens Vegne modtog Kontrakten, opgav at være hendes Navn. Arrestantinden, som udelukkende indlod sig paa den nævnte Transaktion i den Hensigt at skaffe sig Penge ved paa ulovlig Maade at disponere over Olietryksbilledet, der er vurderet til 6 Kr., pantsatte svigagtig dette den følgende Dag uden at have betalt nogen Del af den betingede Leje. Som Følge af Foranstaaende vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens §§ 231, 1ste Led, 253, 251 samt 275, jfr. 268, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 89.

Bager N. Hansen (Hansen)

contra

Kreaturforsikringsforeningen for Danmark ved dens
Forretningsfører, Grosserer H. L. Jürgensen (Ingen),
betræffende Citantens Pligt at betale efter en indgaaet Kaution.

Horsens Bythingsretsdom af 16 Septbr. 1879: Indstævnte, Bager N. Hansen, bør for Tiltale i nærværende Sag af Kreaturforsikringsforeningen for Kongeriget Danmark fri at være og Sagens Omkostninger være ophævede.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 Februar 1881: Indstævnte, Bager N. Hansen, bør mod Extradition i kvitteret Stand af det ovenomhandlede Kautionsbevis til Citanterne, Kreaturforsikringsforeningen for Kongeriget Danmark, betale 707 Kr. 23 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 12te December 1878, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Idet der efter Sagens Oplysninger ikke findes tilstrækkelig Føje til at statuere, at Citanten ikkun er indgaaet paa den af ham overtagne Cautionsforpligtelse under den Forudsætning, at den under Sagen omhandlede Instrux for den indstævnte Forenings Agenter i Henseende til Regnskabsaflæggelse og Indsendelse af Kassebeholdning i det Væsentlige vilde blive opretholdt, og at de Indstævnte maatte have indset dette, — samt iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under denne Sag have Citanterne, Kreaturforsikringsforeningen for Kongeriget Danmark, i 1ste Instants søgt Indstævnte, Bager N. Hansen i Horsens, til i Egenskab af Selvskyldnerkautionist ligeoverfor Foreningen for en tidligere Agent for samme, Kjøbmand P. Petersen i Horsens — der, da han den 1 Oktober 1878 fraaadede denne Stilling, skal have været Foreningen 707 Kr. 23 Øre skyldig — at betale Citanterne det nævnte Beløb med Renter, og da Indstævnte ved Underrettsdommen er frifunden for Citanternes Tiltale, have disse nu indanket Sagen for Overretten, hvor de have gjentaget deres nysanførte Paastand, medens Indstævnte derimod procederer til Underrettsdommens Stadfastelse, og in subsidium har ligesom i 1ste Instants paastaaet sig frifunden for Citanternes Tiltale mod at betale dem 100 Kr. eller 200 Kr. eller i alt Fald 469 Kr. 27 Øre.

Ved et under Sagen fremlagt, den 6 Januar 1865 dateret Bevis har Indstævnte forpligtet sig til at indestaa som Kautionsist og Selvskyldner til Østifternes Kreaturforsikringsforening for, at ovennævnte Petersen prompte og rigtig aflægger Regnskab for og gjør Indbetaling af de ham fra bemeldte Forretning anbetroede

og i dens Interesse inkasserede Summer, i hvilken Henseende han navnlig i Beviset erkjender, at Foreningens Opgjørelse af dens Mellemværende med Petersen skal være forpligtende for ham, hvorhos det til Slutning hedder: „Det bemærkes med Hensyn til det stempede Papir, dog uden at derved sættes Grændser for mit Ansvar, at dette Kautionsbevis antages i det Højeste at komme til at angaa 100 Rdlr.“ Det maa derhos anses oplyst under Sagen, at Petersen, da han den 1 Oktober 1878 frattraadte sin Stilling som Agent for Citanterne, ifølge disses Opgjørelse — hvis Rigtighed i saa Henseende Petersen ved en Paategning paa Opgjørelsen erkjendte — skyldte Citanterne 469 Kr. 27 Øre samt at Citanterne senere have ladet udbetale til en Interessent i Foreningen 237 Kr. 96 Øre som Rest paa et Erstatningsbeløb af 640 Kr., der i den nysnævnte Opgjørelse fuldt ud var godskrevet Petersen, men hvoraf denne ved Opgjørelsens Affattelse ikke havde betalt den paagjældende Skadelidende det anførte Restbeløb, og der maa derfor gaas ud fra, at Petersen i sin Stilling som Agent for Citanterne i det Hele har paadraget sig et Ansvar til disse til Beløb 707 Kr. 23 Øre.

Indstævnte har nu først villet gjøre gjældende, at „Kreaturforsikringsforeningen for Kongeriget Danmark“ er et helt andet Selskab end „Østifternes Kreaturforsikringsforening“, i Forhold til hvilken han indgik den omhandlede Kaution, og at denne derfor ikke kan være forbindende for ham ligeoverfor Citanterne; men da det fremgaar af Sagens Oplysninger og iøvrigt ogsaa maa anses in confesso, at den førstnævnte Forening ikkun er en Fortsættelse af den sidstnævnte, der paa en den 20 Juni 1866 afholdt Generalforsamling vedtog for Fremtiden at kalde sig „Kreaturforsikringsforeningen for Kongeriget Danmark“, uden at det af Indstævnte er oplyst, at Foreningen ved denne Navneforandring er undergaaet nogen væsentlig Forandring i Henseende til Virksomhedsomraade eller Risiko, maa Indstævntes heromhandlede Indsigelse anses ubeføjet.

Indstævnte har dernæst til Støtte for sin Frifindelsespaastand endvidere paaberaabt sig dels selve Kautionsbeviset, i hvilket det formentlig skal være forudsat, at det højeste Ansvar, der kan komme til at paahvile ham efter samme, beløber sig til 200 Kr., dels Indholdet af en af ham under Sagen fremlagt saakaldet „Instrux for Agenterne og Sognemændene i Østifternes Kreaturforsikringsforening“, der efter hans Anbringende blev ham overleveret, da han paatog sig Kautionsforpligtelsen, i hvis § 11 det navnlig blandt Andet bestemmes, at Agenten inden den 15de i den første Maaned af hvert Kvartal har at indsende Afregning og lade medfølge sin Kassebeholdning, og at denne, hvis den i Mellemtiden skulde være bleven 50 Rdlr. eller derover, strax bør indsendes til Forretningsførereren, idet Agenten aldrig maa have Mere end 50 Rdlr. i Kassen af Foreningens Midler, hvorhos det

udtales, at det bliver nøje at paase af Forretningsføreren, at Agenterne, inden 14 Dage ere forløbne af hvert Kvartal, indsende det forløbne Kvartalsregnskab, og har Indstævnte i saa Henseende navnlig anbragt, at de nysanførte Bestemmelser i Instruxen — hvilke han efter sin Formening var berettiget til at stole paa vilde blive overholdte af Foreningen — ikke ere blevne efterkomne idetmindste i de senere Aar, idet det af den ovenommeldte af Citanterne foretagne Regnskabsopgjørelse skal fremgaa, at Petersen siden 1 Januar 1877 ikke har indsendt noget Beløb til Foreningen, men derimod til forskjellige Tider siddet inde med betydelig større Beløb af Foreningens Midler end de i Instruxen ommeldte 50 Rdlr., saasom navnlig den 1 Januar 1878, da han af Foreningen blev debiteret for en Saldo af 1580 Kr. 29 Øre. Af den ovenommeldte Bemærkning i Kautionsbeviset, der, som det fremgaar af samme, kun havde til Hensigt at afgive Normen for Beregningen af det stemplede Papir, kan der imidlertid ikke — som ogsaa i Beviset særlig er udtalt — udledes nogen Begrænsning af Indstævntes Ansvar, og hvad angaar den ommeldte Instrux, med Hensyn til hvilken Citanterne iøvrigt ikke have villet erkjende, at den er bleven leveret Indstævnte ved Kautionsens Indgaaelse, da kan den ikkun anses bindende for dem, for hvem den var bestemt, nemlig Foreningens Agenter og Sognemænd, og alene forsaauidt Foreningens Bestyrelse forlangte den overholdt, idet det efter Forholdets Natur maa tilkomme Bestyrelsen af en saadan Forening til enhver Tid at tage Bestemmelse om de underordnede Funktionærers Forretningsgang, forsaauidt Foreningens Love ikke indeholde særlige Forskrifter i saa Henseende — hvad ikke er oplyst at være Tilfældet med Hensyn til de heromhandlede instruktoriske Bestemmelser — og ligesom Indstævnte derfor ikke i og for sig har havt Føje til at betragte de oftnævnte Bestemmelser som uforanderlige eller bindende for Foreningen, saaledes indeholder det af ham underskrevne Kautionsbevis, der danner Grundlaget for hans Forpligtelse, ikke heller nogensomhelst Henviisning til Instruxen eller Antydning af, at hans Ansvar skulde være betinget af Overholdelsen fra Foreningens Side af saadanne Bestemmelser i Henseende til Forretningsgangen som de ommeldte. Der kan derfor, selv om det kunde anses oplyst, navnlig ved den ovenommeldte Regnskabsopgjørelse, at Petersen har siddet inde med saa betydelige kontante Beholdninger af Foreningens Midler, som af Indstævnte paastaet — i hvilken Henseende Citanterne iøvrigt have anbragt, at da Agenterne efter Forretningsgangen strax debiteres for de vedkommende Beløb, naar Kvitteringer for Præmier m. m. sendes dem til Inkassation, kunde Opgjørelsens Saldo ikkun vise, hvad Petersen til de givne Tidspunkter har siddet inde med i det Hele, dels af Kvitteringer, dels af kontante Penge — ikke gives Indstævnte Medhold i hans herpaa støttede Ind-

sigelse mod at indfri sin Kautionsforpligtelse, og idet der ej heller er Føje til at tage nogen af hans ovenanførte subsidiære Paa-stande til Følge, vil han saaledes være at tilpligte mod Extradition i kvitteret Stand af det omhandlede Kautionsbevis at betale til Citanterne 707 Kr. 23 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 12te December 1878, indtil Betaling sker.

Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at have fundet Sted.

Nr. 374.

Advokat Halkier

contra

Niels Mogens eller Mogens Mikkelsen

(Defensor Levinsen),

der tiltales for Tyveri.

Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 4 Decbr. 1882: Arrestanten Niels Mogens Mikkelsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt betale alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard, 12 Kr. og til Defensor, Kammerassessor, Prokurator Poulsen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 2 Januar 1883: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Kancelliraad Møller, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Niels Mogens eller Mogens Mikkelsen for Tyveri. Ved Arrestantens egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er det tilstrækkelig godtgjort, at han i afvigte Efteraar har 5 Gange paa 4 forskellige Steder i Horsens om Aftenen, efter at det var blevet mørkt, eller om Morgen, førend det endnu var blevet lyst, stjaalet 6 Skind, der — hvad han forud havde bemærket — vare ophængte i Porteller Gaardsrummene ved de paagjældende Ejendomme, hvis Porte vare uaflaasede. Skindene solgte Arrestanten for en Pris af 2 til 4 Kr. pr. Skind til Forskjellige, og forsaavidt de ere bragte tilstede igjen, ere de blevne udleverede til de Bestjaalne, der iøvrigt alle have frafaldet Krav paa Erstatning. For sit ovenanførte Forhold er Arrestanten, der er født i Aaret 1847 og tidligere straffet ifølge Hads Herreds Extraretsdom af 30 November 1874 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og ifølge Overrettens Dom af 15 November 1880 efter bemeldte Lovs § 230, cfr. § 54, med samme Art Fængsel i 3 Gange 5 Dage, ved Underretsdommen rettelig anset efter samme Lovs § 231—1 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og bemeldte Dom — — — vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 348.

Advokat Levinson

contra

Mathias Hansen (Defensor Buntzen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 Decbr. 1882: Arrestanterne Julius Emil Jansen eller Jans og Mathias Hansen bør straffes med Forbedringshusarbejde, Jansen i 18 Maaneder, Hansen i 2 Aar. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Bloch og Salomonsen, 20 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Jansen med $\frac{4}{5}$, dog at Arrestanten Hansen deraf in solidum med ham betaler $\frac{1}{4}$, og af Arrestanten Hansen med $\frac{1}{5}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Mathias Hansens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinson og Etatsraad Buntzen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanterne Julius Emil Jansen eller Jans, der — — — og Mathias Hansen, hvis opgivne Alder af 30 Aar af Retten er skjønnet at stemme med hans Udseende og som senest ved Højesteretsdom af 14de November f. A. er anset efter Straffelovens § 230, 1ste Led, og § 1 i Lov af 3 Marts 1860 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, tiltales under nærværende Sag for Tyveri, Førstnævnte tillige for Bedrageri, og ere ved deres egne Tilstaaelser samt det iøvrigt Oplyste overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold: Den 8de August d. A. traf Arrestanterne tilfældigt sammen paa Frederiksberg, og da de Begge vare i Pengeforlegenhed bleve de enige om i Forening og til fælles Fordel at bestjæle Arrestanten Jansens Fader, Skibsrheder Cornelius Carlsen Jans. I dette Øjemed begave de sig omtrent Kl. 10 om Aftenen ind til dennes Bopæl paa 3die Sal i Ejendommen Nr. 53 i Havnegade, hvor de, efter at være stegne op ad Hovedtrappen, til hvilken Adgangen var fri, først ved Hjælp af to Arrestanten Hansen tilhørende Nøgler forsøgte at oplukke den aflaaede Dør, der fra Trappegangen førte umiddelbart ind i et af de til Lejligheden hørende Værelser. Da dette imidlertid ikke lykkedes, laante Arrestanten Jansen, under det urigtige Foregivende af, at han boede hos Faderen og var bleven lukket ude fra dennes Lejlighed, hos en i Ejendommens Kjælderetage boende Værtshusholder en Nøgle, der passede til den ovennævnte Dør, og efter at han derpaa med denne Nøgle havde aabnet bemeldte Dør, gik begge Arrestanterne ind i Lejligheden, mellem hvis enkelte Værelser der var uhindret Forbindelse, og hvor de tilvendte sig en Del Skibsrheder Jans tilhørende Gjenstande, nemlig et kontant Pengebeløb af ca. 50 Kr. i danske Penge samt nogle fremmede Mønter af Værdi 28 Kr., en Sparekassebog, hvorpaa indestod 207 Kr. 94 Ø., Klædningsstykker, Sølvtøj, Vin og Spirituosa m. m. til en samlet Værdi af 601 Kr. 20 Ø. Størstedelen af de nævnte Gjenstande, som beroede dels aabenlyst eller i uafaaede Gjemmer i Lejlighedens forskellige Værelser, dels i et aflaaet Skrivebord, som Arrestanterne aabnede med en til et andet Møbel hørende Nøgle, dels i et aflaaet Sølvskab, som de aabnede ved med en Knibtång at frabryde dets Bagklædning, medtog Arrestanterne dog ikke, da

de mellem Kl. 11 og 12 forlod Gjærningsstedet uden at aflaae Lejligheden, hvorimod de pakkede dem sammen dels i en Arrestanten Jansen tilhørende Kiste, som henstod i Lejligheden, dels i en Sæk, og først afhentede dem næste Morgen, ved hvilken sidste Lejlighed de endnu forefandt den tidnævnte Dør uafloaset, saaledes at Adgangen var uhindret. Den 21de s. M. om Aftenen stjal Arrestanten Hansen i en aaben Pavillon i den til Etablissementet Marienlyst ved Helsingør hørende Have, hvortil Adgangen var uhindret, 6 Duge og 2 Servietter, der tilhorte Forpagter Olaf Jørgensen og ere vurderede til 16 Kr. Som Følge af Foranstaaende ville Arrestanterne være at anse, Jansen efter Straffelovens §§ 230, 2det Led, 253 og 251, Hansen efter samme Lovs § 231, 1ste og 2det Led, og findes Straffene efter Omstændighederne at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde for Jansen i 18 Maaneder, for Hansen i 2 Aar.

Onsdagen den 14 Februar.

Nr. 11. Grosserer **Johan A. Neiiendam** (Hansen)

contra

Kammerherre, Oberst **H. Castenschiold** (Hindenburg efter Ordre),

angaaende Injurier.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Juli 1880: De ovennævnte, i en af Indstævnte, Grosserer Johan A. Neiiendam til „Foreningen til Dyrenes Beskyttelse i Danmark“ indgiven skriftlig Erklæring af 21de Juni 1878 indeholdte, for Citanten, Kammerherre, Oberst Castenschiold, fornærmelige Sigtelser bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte for sit Forhold i saa Henseende erlægge til Statskassen en Bøde af 300 Kr., eller, hvis han ikke inden den nedenfor bestemte Frist fuldt betaler Bøden, hensættes i simpelt Fængsel i 40 Dage. Saa bør Indstævnte og til Statskassen betale de Retsgebyrer og det Skriversalær, som skulde have været erlagt, og det stemplede Papir, som skulde have været forbrugt, dersom Sagen ikke for Citantens Vedkommende havde været beneficeret, og i Salær m. v. til Citantens beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Kaas, 50 Kr. Overretsprokurator Lassen bør til Kjøbenhavns Fattigvæsens

Hovedkasse bøde 40 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved de Højesteret af Citanten forelagte, for en stor Del efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Vidneforklaringer kan han ikke anses at have godtgjort Rigtigheden af de i Dommen ommeldte Sigtelser mod Indstævnte. I Betragtning heraf og forøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde maa det billiges, at der i Medfør af Straffelovens § 217 er idømt Citanten en Bøde, men denne findes dog ikke at burde bestemmes højere end til 100 Kroner, i hvis Sted i Mangel af fuld Betaling simpelt Fængsel i 10 Dage vil træde. I Henseende til den givne Mortifikation og Processens Omkostninger, derunder Salæret til Indstævntes befalede Sagfører, samt den Citantens Sagfører idømte Bøde maa det have sit Forblivende ved Dommens Forskrifter. Processens Omkostninger for Højesteret ville være at ophæve, og det Indstævntes befalede Sagfører for denne Ret tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør til Statskassen bøde 100 Kroner eller, hvis han ikke inden 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse fuldt betaler samme, hensættes i simpelt Fængsel i ti Dage. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande.

Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner. Advokat Hindenburg tillægges i Salarium for Højesteret 200 Kroner, som udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Nærværende, af Citanten, Kammerherre, Oberst Castenschiold, efter meddelt Bevilling til fri Proces imod Indstævnte, Grosserer Johan A. Neiiendam, anlagte Sag er foranlediget ved en af Indstævnte til „Foreningen for Dyrenes Beskyttelse i Danmark“ indgiven skriftlig Erklæring, hvori der bl. A. forekommer følgende Udladelser: „Undertegnede Grosserer Neiiendam har paa Generalforsamlingen

for „Foreningen til Dyrenes Beskyttelse“ opfordret Bestyrelsen til hos Ministeriet at indlede en Undersøgelse af det Dyrplageri, som under Hr. Kammerherre Castenschiolds Kommando og paa hans Ordre udvistes, og som jeg var bleven anmodet om at fremdrage, nemlig den uforsvarlige Behandling, som en sort Hest Nr. 55 ved 1ste Eskadron i Jægersborg den 21de Maj 1878 erholdt ved Træningen — — — „samt den Behandling, som en graaskimlet Hest paa hersteds Husarkaserne ved en lignende Lejlighed fik, nemlig frygtelige Pidskeslag, der foranledigede Op-
svulmen af Dyrets penis, saa at den gennem store Smerter var forhindret i at stalde.“ Da Citanten nemlig anser de anførte Udladelser fornærmelige for sig og aldeles ubeføjede, har han paastaet dem kjendte døde og magtesløse at være, saa at de ikke komme ham til Skade paa Ære, gode Navn og Rygte, samt Indstævnte anset med Straf efter Lovens Strengthed for at have fremsat dem samt paalagt Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Citantens beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Kaas, hvilket Salær i alt Fald paastaas udredet af det Offentlige. Indstævnte har principaliter paastaet sig pure frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger, subsidiært har han paastaet sig frifunden mod, at de brugte Udtryk mortificeres. Foreløbig bemærkes, at der ikke kan gives Indstævnte Medhold i, at Sagen kun skulde dreje sig om mundtlige Udladelser fra Indstævntes Side, fordi de paagjældende Udladelser oprindeligt skulde være fremsatte mundtlig af Indstævnte paa en Generalforsamling i „Foreningen til Dyrenes Beskyttelse“, medens den foreliggende Erklæring kun skal indeholde et Referat af disse mundtlige Yttringer; thi Udladelsernes nuværende Karakter som skriftlige kan selvfølgelig ikke betages dem paa Grund af, at de tidligere maatte være fremsatte mundtlig.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 9 Marts 1883.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgivet af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1882—83.

Nr. 57.

Onsdagen den 14 Februar.

Nr. 11. Grosserer Johan A. Neiiendam (Hansen)

contra

Kammerherre, Oberst H. Castenschiold (Hindenburg efter Ordre).

Indstævnte har ikke godtgjort Rigtigheden af sine Sigtelser, idet aldeles Intet er oplyst med Hensyn til Citantens Forhold til den graaskimlede Hest, og der med Hensyn til den sorte Hest kun foreligger et enkelt Vidnes Forklaring om, at de ved den paagjældende Lejlighed Tilstedeværende udtalte Misbilligelse og Harme over den Behandling, Dyret blev underkastet, medens de Forklaringer, som ere afgivne af de øvrige Vidner, der tildels ere særligt sagkyndige og have medvirket ved Hestens Dressering, ikke give Føje til at antage, at den Behandling, hvorfor Hesten, der synes at have været meget ustyrlig og endog at have bragt sin Rytter i Fare, var Gjenstand, har været haardere end nødvendig, for at overvinde dens Trods, ligesom der aldeles Intet foreligger om, at Hesten har haft nogen Men af den tilføjede Tugtelse. At nu de paaklagede Sigtelser, der referere sig til Citantens Embedsvirksomhed, og som Indstævnte endog indleder med en Opfordring til Bestyrelsen for Foreningen om at foranledige en Undersøgelse af Ministeriet, ere fornærmelige for Citanten, maa Retten finde utvivlsomt, og, forsaavidt Indstævnte har villet gjøre gjældende, at den fornærmelige Karakter, de mulig under andre Forhold vilde kunne have, i alt Fald in casu maa bortfalde af Hensyn til, at saavel Citanten som Indstævnte ere Medlemmer af „Foreningen til Dyrenes Beskyttelse“, og at det var til bemeldte Forening, hvis Formaal ikke indskrænker sig til at assistere Politiet i Hævdelsen af Straffelovens § 297, men ligesaa meget gaar ud paa at forhindre, at der tilføjes Dyrene uogen unødvendig Lidelse, at Erklæringen blev afgiven, kan der

ikke tillægges de saaledes releverede Omstændigheder nogen Betydning, idet Erklæringen efter sin hele Affattelse ikke giver Anledning til at antage, at der sigtes til noget Andet, end hvad Lovgivningen betegner som en strafbar Behandling af Dyrene, ligesom det jo ogsaa af den i Erklæringen indeholdte Opfordring til en Henvendelse til Ministeriet er klart, at det ikke var Meningen, at Forhandlingerne om Citantens Forhold skulde føres alene i Foreningen og fra et ved dennes særlige Tendentser bestemt Synspunkt. Da det endelig ej heller kan komme i Betragtning, at Indstævnte i Erklæringen angiver, at han selv ikke kjender de formentlige Fakta, han beretter, men gjengiver, hvad han har hørt af Andre, idet han dog fremsætter de derpaa byggede Sigtelser som sine, vil Indstævnte for sit Forhold i saa Henseende i Medfør af Straffelovens § 217 være at anse med en Statskassen tilfaldende Bøde, der findes passende at kunne bestemmes til 300 Kr., og i hvis Sted der, saafremt den ikke betimelig fuldt udbetales, træder Hensættelse i simpelt Fængsel i 40 Dage. De paaklagede Sigtelser ville derhos efter Citantens Paastand være at mortificere. Sagens Omkostninger vil Indstævnte have at tilsvare efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder i Refusion af Udlæg og Salær til Citantens beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Kaas, hvis Sagførelse har været forsvarlig, 50 Kr.

Da Sagen har henstaaet paa Indstævntes Sagfører, Overretsprokurator Lassen, fra den 9de September 1878 til den 5te Januar d. A., uden at dette kan anses tilstrækkelig begrundet ved det af ham i Løbet af den Tid optagne Thingsvidne og en i den Anledning stedfundne Procedure, og da han derved findes at have gjort sig skyldig i en utilbørlig Forhaling af Sagen, vil han i Medfør af § 14 i Frd. af 16 Januar 1828 have at bøde 40 Kr. til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse.

Nr. 339.

Advokat Halkier

contra

Christian Clausen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 98 og 101.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 9 Septbr. 1882: Tiltalte Christian Clausen af Kattebjerg bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale Sagens Omkostninger, deriblandt Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne,

Kancelliraad Borch og Kramer, med 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 Novbr. 1882: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salar til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Wolff og Kalko, betaler Tiltalte Christian Clausen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag tiltales Christian Clausen for Overtrædelse af Straffelovens §§ 98 og 101, og er det i saa Henseende ved de afgivne Vidneforklaringer godtgjort, at Tiltalte, der den 5te Juli d. A. om Eftermiddagen indfandt sig paa Odense Banegaard, samtidig med at et Tog afgik til Børgense, og i en brutal og uforskammet Tone forlangte at komme med Toget, har, efter at Stationsinspektør Holst havde betydet ham, at dette ikke kunde lade sig gjøre, og derhos forbudt ham at opholde sig paa Perronen, udstødt forskjellige Skjældsord mod Inspektøren, der var iført sædvanlig Tjenesteuniform, samt at han, da Inspektøren, paa Grund af hans Vægning ved at efterkomme de til ham rettede Opfordringer om at forlade Perronen, havde taget fat i ham for at føre ham bort, har revet sig løs fra denne og med sin Stok tilføjet ham et Slag over venste Arm og Haand. Tiltalte har derimod under Forhøret vedblivende paastaet, at han, paa Grund af sin i høj Grad berusede Tilstand, aldeles ikke kan erindre, hvad der den paagjældende Eftermiddag passerede paa Odense Banegaard, og han vil derfor hverken kunne bekræfte eller benægte Rigtigheden af de under Sagen afgivne Vidneforklaringer, men efter det Oplyste vil der ikke kunne tages noget Hensyn hertil, idet samtlige Vidne-

forklaringer gaa ud paa, at Tiltalte vel ved den nævnte Lejlighed var noget beruset, men ikke i højere Grad, end at han jo fuldt vel vidste, hvad han sagde og foretog sig. Herefter vil Tiltalte, der er født den 15de Januar 1844 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, for det af ham udviste Forhold være at anse efter Straffelovens § 100, cfr. § 98 og § 101 med en Straf, der findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og Underrettsdommen, hvorved Tiltalte i Medfør af Straffelovens §§ 98 og 101 er anset med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, vil saaledes forsaavidt være at forandre.

Nr. 317.

Advokat Hindenburg

contra

Heinrich Frederik Peter Zangenberg

(Defensor Henrichsen),

der tiltales for Voldtægt eller Forsøg herpaa eller dog for det i Straffelovens §§ 185 eller 176 omhandlede Forhold.

Merløse-Tudse Herreders Extrarets Dom af 3 Juli 1882: Arrestanten, Malersvend Heinrich Frederik Peter Zangenberg af Holbæk, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder samt udrede alle af Aktionen flydende Omkostninger, hvorunder i Salær til Aktor, Sagfører Ohlmann, og til Defensor, Prokurator Christensen, 10 Kr. til hver. Saa betaler han ogsaa i Erstatning til Pigen Emma Christine Hansen af Sønderjernløse 20 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 Oktbr. 1882: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 1 Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Mundt og P. A. Petersen, betaler Arrestanten Heinrich Frederik Peter Zangenberg 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved de under Sagen afgivne Vidneudsagn i Forbindelse med Tiltaltes egne Forklaringer og de iøvrigt foreliggende Op-

lysninger maa der anses tilvejebragt et tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte ved den i den indankede Dom omhandlede Lejlighed har gjort sig skyldig i Forsøg paa Voldtægt. Det maa derfor billiges, at han er anset efter Straffelovens § 168, jfr. § 46, og det findes at kunne have sit Forblivende ved den i Overretsdømmen valgte Straf af Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ligesom ogsaa Dommens øvrige Bestemmelser tiltrædes.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Henrichsen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende, fra Merløse-Tudse Herreders Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Heinrich Frederik Peter Zangenberg aktioneret for Voldtægt eller Forsøg herpaa, eller dog for det i Straffelovens § 185 eller § 176 omhandlede Forhold, og er han, som er født den 11te Decbr. 1858 og tidligere har været straffet ifølge Holbæk Kjøbstads Extraretsdom af 8 Marts 1875 i Medfør af Straffelovens § 229 Nr. 4, 1ste Led, jfr. §§ 37, 47 og 54 med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage og ifølge Kjøbenhavns Kriminal- og Politiretsdom af 9de April 1881 for Betleri med Tvangsarbejde i 18 Dage, ved Extrarettens Dom af 3 Juli d. A. i Medfør af Straffelovens § 168, jfr. § 46, anset med Straf af Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, hvorhos han er tilpligtet at betale i Erstatning til Pigen Emma Christine Hansen af Sønderjernløse 20 Kr., og at udrede Aktionens Omkostninger. Sagens Omstændigheder ere efter de dels før dels efter Extraretsdømmens Afsigelse optagne Forhører følgende: Den fornævnte Pige Emma Christine Hansen, der er født den 27de Augnst 1863 og maa anses at være uberygtet, har edelig forklaret, at da hun, der tjente hos en Gaardejer i Sønderjernløse, den 30te Maj d. A. om Morgenen Kl. 4 vendte hjem fra en Fest i Løvenborg Skov til sin Husbonds Gaard, blev hun paa Vejen indhentet af Arrestanten, der dengang var hende ganske ubekjendt, og som gav sig til at følges med hende, idet han tog hende i den venstre Skulder og begyndte en Samtale med hende, under hvilken hun dog kun gav ham ganske korte Svar paa hans Spørgsmaal. Da de vare gaaede saaledes et Stykke Vej og vare komne til det Sted, hvor Vejen drejer af til Sønderjernløse, bød hun ham Godmorgen, idet hun mente, at deres Veje nu skiltes, men han tilbød

da at ledsage hende hjem og, uagtet hun frabad sig dette som unødvendigt, fulgte han dog efter hende, og da de havde gaaet omtrent 60 Alen uden at vexe noget Ord, greb han hende pludselig bagfra i hendes Skuldre og kastede hende ned i den høje Vejgrøft, hvorefter han med Magt optog hendes Klæder indtil over Bæltstedet, opknappede sine Buxer og lagde sig paa hende, men da hun vedblev at gjøre Modstand og skrige om Hjælp, lykkedes det hende at afværge Samleje, skjøndt han flere Gange holdt hende med sin Haand for Munden og greb fat i hendes Kjønsele. Efter at Arrestanten saaledes i nogen Tid havde mishandlet hende i Grøften, rejste han sig op, hvorpaa hun krøb op af Grøften, men han greb da igjen fat paa hende og kastede hende om paa Vejen, hvor han atter blottede hendes Kjønsele og lagde sig paa hende med de Ord, at han dog vilde en Gang have Samleje med hende før han gik, men hun fik dog ogsaa denne Gang efter sin Formening afværget Samleje, skjøndt hun blev trykket og mishandlet i den Grad, at hun omtrent var bevidstløs. Tilslidst rejste Arrestanten sig imidlertid op fra hende, men greb hende da i det ene af hendes Ben og slæbte hende omkring paa Vejen, hvorved hun fik sit Tøj spoleret og sit Shal iturevet, ligesom det efter hendes Hjemkomst viste sig, at hendes Paraply var bleven knækket, uden at hun ved, hvorledes det er gaaet til. Først da der kom en Murerlærling Johnsen tilstøde, forlod Arrestanten hende, hvorefter hun begav sig hjem, hvor hun strax aabenbarede det Passerede for sin Medtjenerinde Christiane Marie Nielsen.

Den nævnte Murerlærling William Arnold Johnsen har edelig forklaret, at da han den paagjældende Morgen kom til Gaarden Jægersholm, hvor han dengang havde Arbejde, hørte han Skrig af en Pige og kunde fra det højere liggende Sted, hvor han stod, tydelig se, at Arrestanten kastede Emma Christine Hansen ned i Vejgrøften og kastede sig over hende, at de imidlertid hurtig kom op af Grøften, men at Arrestanten derpaa kastede Pigen om paa Vejen og laa nogen Tid ved Siden af hende, uden at Johnsen kunde se, hvad de foretog sig, og at Arrestanten derefter tog Pigen ved Benet og trak omkring med hende paa Vejen, idet Pigen under alt dette vedblev at skrige; da Johnsen imidlertid kom ilende til, slap Arrestanten Pigen og bortfjernede sig. Endvidere har Tjenestekarl Hans Jørgensen af Jægersholm edelig forklaret, at han den paagjældende Morgen paa Vejen fra Sønderjornløse mødte Emma Christine Hansen, og da han saa, at hun græd, spurgte hende om Grunden hertil, hvorpaa hun fortalte ham, at en Person, som dengang gik noget borte paa Vejen, havde overfaldet hende, stødt hende omkuld og holdt Haanden for hendes Mund, hvorved hun var bleven vaad og tilsolet paa sine Sko og Klæder, hvad hun viste Jørgensen; denne vinkede da ad den paapegede Person, som imidlertid gav sig til at løbe,

men paa Jørgensens Raab blev stoppet af en Mand, der kom dem imøde, og da Jørgensen kom hen til ham, forklarede han, der viste sig at være Arrestanten, at „Pigen havde givet ham Lov, men at hun saa, da det kom til Stykket, ikke vilde“. Endelig har Emmas Medtjenerinde Christiane Marie Nielsen, lidt over 14 Aar gammel, forklaret at da Emma den paagjældende Morgen Kl. mellem 4 og 5 kom hjem, var hun forknyt og tilsmudsket, hendes Sko vare vaade og smudsige, hendes Kjole tilsolet fra Øverst til Nederst, hendes Shavl smudsigt og iturevet, ligesom hendes Paraply senere viste sig at være knækket, og at Emma da fortalte, at hun var bleven saaledes tilsolet derved, at en fremmed Mandsperson, der var kommen til hende paa Vejen og havde givet sig i Følge med hende, hvad han var vedbleven med mod hendes Ønske ogsaa efter at de vare komne til den Vej, der gaar til Sønderjærnløse, ved denne Vej havde kastet hende om i Vejgrøften og, efter at hun var kommen op, atter kastet hende omkuld paa Vejen og snurret hende omkring i Støvet samt været meget uartig imod hende, hvorhos Emma tilføjede, at hendes Bryster vare blevene trykkede slemt og at hun følte Smerte i Benene. Arrestanten har vedgaaet, at han, som ikke tidligere havde kjendt eller talt med Emma Christine Hansen, den paagjældende Morgen, da han kom fra Festen i Løvenborg Skov, gav sig i Følge med hende, men har forklaret, at han, efter at de havde fulgtes lidt ad, tog hende om Livet og beholdt denne Stilling, ogsaa efter at Emma, hvor Vejen til Sønderjærnløse drejede af, paa hans Tilbud om at følge hende hjem, havde bedet ham lade hende gaa, idet han da bad hende om Samleje, hvad hun ogsaa strax lovede at tilstaa ham, naar han vilde følge hjem med hende. Arrestanten har derhos forklaret, at medens de saaledes gik ved Siden af hinanden, gled Emma, som kom den højre Grøftkant for nær, ned i Grøften og trak Arrestanten med sig, og at han da begyndte paa at ville have Samleje med hende, hvis Klæder han optog til over Bæltstedet, men uden at komme videre, da Pigen ikke vilde tillade ham at optage Klæderne eller have Samleje med hende, medmindre han, hvad hun gjentog i Grøften, vilde følge hjem med hende, og han har endvidere tilføjet, at han ingen Grund havde til at antage, at Pigen vilde tilstede ham Samleje i Grøften, da hun strax bestemt modsatte sig, at han tog Klæderne op, og skreg, hvilken Modstand og Skrigen da ogsaa bevægede ham til at afstaa fra sit Forsæt. Vel har nu Arrestanten, efter at denne Forklaring var oplæst for ham og af ham ratihaberet, under den fortsatte Examination i samme Forhør søgt at forandre den derhen, at han, der havde travlt og skulde skynde sig hjem, havde tænkt, at da Emma saa villig var gaaet ind paa at love ham Samleje i hendes Kondition, vilde hun nok ogsaa indrømme ham saadant i Grøften, og at det ogsaa først var, da han havde optaget hendes Klæder og hun laa blottet, at hun gav

sig til at skrige og gjøre Modstand for at hindre videre Skridt fra Arrestantens Side, men til denne Forandring i den ovennævnte Forklaring, der af Arrestanten var afgivet gjentagne Gange og under Konfrontation med Emma Christine Hansen, vil der ikke kunne tages noget Hensyn, da den ikke støttes ved nogen- somhelst Omstændighed. Arrestanten har endvidere forklaret, at da han rejste sig op fra Grøften paa Grund af Pigens Skrigen, gav hun ham paa hans Begjæring Tilladelse til at kysse hende og han har iøvrigt vedholdende benægtet Rigtigheden af Emmas Forklaring, navnlig at han havde opknappet sine Buxer, holdt hende for Munden, kastet hende om paa Vejen og søgt at opnaa Samleje eller trukket hende ved Benet omkring paa Vejen, ligesom han har benægtet, at Murerlærling Johnsen kom saa nær hen til ham og Pigen, at Arrestanten deraf skulde have ladet sig paavirke. Derimod har Arrestanten indrømmet, at han, da Hans Jørgensen vinkede ad ham, søgte at undløbe, idet han har angivet som Grund hertil, at han frygtede for at faa Prygl af Jørgensen. Emma Christine Hansen har nu bestemt modsagt, at hun skulde være gledet ned i Grøften med Arrestanten, hvad ogsaa Murerlærling Johnsen edelig har benægtet Rigtigheden af, og Emma har endvidere benægtet, saavel at Arrestanten har begjært og faaet et Kys af hende, som at hun har lovet ham Samleje, naar han vilde følge hjem med hende. Hvad dette sidste Punkt angaar, skjønnes der ej heller at kunne tillægges Arrestantens Forklaring nogen Betydning; thi foruden at den strider mod, at Pigen efter Arrestantens eget Udsagn kort forud havde frabedt sig hans Ledsagelse til hendes Hjem, saa maa det, naar henses til, at det Omforklarede passerede henved Kl. 5 om Morgenen og at Arbejdet for Pigens Husbond begyndte Kl. 4¹/₂, hvorfor Pigen, da hun kom hjem, fik Skjænd af sin Husbond, fordi hun kom for sent, anses for aldeles usandsynligt, at hun, der, som anført, tilmed var en uberygtet Pige, paa den omspurgte Tid skulde have villet tage en fremmed Person med sig hjem i en saadan Hensigt. Om det nu end ikke mod Arrestantens Benægtelse kan anses bevist, at han har kastet Pigen ned i Grøften, maa det dog efter det Foreliggende anses tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten, da han og Pigen vare komne ned i Grøften, har, uden at han havde nogen Grund til at antage, at Pigen vilde tilstede ham Samleje, i den Hensigt at opnaa saadant, med Magt optaget Pigens Klæder og kun paa Grund af Pigens Modstand og Skrigen ladet sig bevæge til at afstaa fra sit Forsæt og at han saaledes har gjort sig skyldig i et Forsøg paa Voldtægt. Hvad derimod Pigens øvrige Sigtelse mod Arrestanten angaar, da kan der, skjøndt denne Sigtelse støttes ved Murerlærling Johnsens Forklaring, ligesom ogsaa den Tilstand, hvori Pigen og hendes Klæder vare, efter at Arrestanten havde forladt hende, samt Arrestantens Beredvillighed til at erstatte Pigen den hendes Klæder

tilføjede Skade med det Beløb af 20 Kr., som hun derfor har fordret, tale mod ham, dog ikke mod hans bestemte Benægtelse anses tilvejebragt et tilstrækkeligt Bevis for, at han, efter at Pigen var kommen op af Grøften, har gjort et nyt Forsøg paa at tilvinge sig Samleje eller paa anden Maade mishandlet Pigen. Efter det Anførte maa det billiges, at Arrestanten ved den indankede Dom er anset skyldig i Overtrædelse af Straffelovens § 168, 1ste Led, jfr. § 46, men Straffen, han herfor har forskyldt, findes at burde bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Torsdagen den 15 Februar.

Nr. 379.

Advokat Henrichsen

contra

Frederik Thorvald Reimer (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 9 Januar 1883: Arrestanten Frederik Thorvald Reimer bør straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Nissen og Bøcher, med 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Henrichsen og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Frederik Thorvald Reimer, der er født den 21de Novembør 1842

og senest ved denne Rets Dom af 21 August 1880 anset efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, er under nærværende, mod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist om at have gjort sig skyldig i denne Forbrydelse under følgende nærmere Omstændigheder: Efter at Arrestanten den 24de Novbr. f. A. om Eftermiddagen havde været inde i Gaardspladsen til Ejendommen Nr. 70 paa Kalkbrænderivejen for at benytte den derværende Retirade og ved denne Lejlighed havde bemærket, at der i bemeldte Gaardsplads henstod en Ballie med Vadsketøj, bestemte han sig til at stjæle noget af dette, og begav sig i denne Hensigt paany gennem den aabne Gadedør og Forstuegang ind i Gaarden, hvor han fra Ballien tilvendte sig noget af det fornævnte Vadsketøj af Værdi 10 Kr. og tilhørende Værtshusholder Niels Peter Christiansen. Da han imidlertid frygtede for, at Tyveriet skulde blive opdaget, hvis han bar Tøjet ud ad samme Vej, ad hvilken han var kommen, kastede han det fra Gaarden ind paa en tilstødende Stenplads, der ved et 2³/₄ Alen højt Plankeværk var adskilt fra Gaarden, gik derpaa atter gennem Forstuegangen og Gadedøren ud paa Vejen og steg herfra over et 2¹/₄ Alen højt Stakit ind paa Stenpladsen, hvor han opsamlede det stjaalne Tøj, som han saa medtog. Som Følge af Foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Led, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 321.

Advokat Klubien

contra

Carl Emil Christensen og Sophus Marius Hansen

(Defensor Hindenburg)

der tiltales for Bedrageri, Førstnævnte tillige for Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 Novbr. 1882: Arrestanterne Carl Emil Christensen og Sophus Marius Hansen bør straffes, Christensen med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og Hansen med Tugthusarbejde i 2 Aar. Aktionens Omkostninger, derunder Sakærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Nissen og Engberg, med 15 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Christensen med ²/₃, dog at heraf in solidum med ham Arrestanten Hansen tilsvares Halvdelen, og af sidstnævnte Arrestant med ¹/₃. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet der ikke kan tillægges de Højesteret forelagte nye Oplysninger nogen Indflydelse, vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden for Christensen findes at maatte forlænges til 2 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Carl Emil Christensen bestemmes til to Aar. Advokaterne Klubben og Hindenburg tillægges i Salarium for Højesteret hver 40 Kroner, der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanterne Carl Emil Christensen og Sophus Marius Hansen for Bedrageri, Forstnavnte tillige for Falsk, og er det i saa Henseende ved Arrestanternes egne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold: Da Arrestanten Christensen den 16de August d. A. var bleven løsladt efter i nogen Tid at have hensiddet i Varetægtsarrest som sigtet for Tyveri, besluttede han paa bedragerisk Maade at skaffe sig Penge i Overensstemmelse med en Plan, som han derefter iværksatte. Han indrykkede nemlig den 22de næstefter i Berlingske Tidende et Avertissement om, at en rask Mand kunde faa Plads som Bud og Karl, mod at stille en Sikkerhed af ca. 200 Kr. for, hvad der vilde blive ham betroet, idet det var hans Hensigt at fralukke en eventuel Lysthavende Penge, ved at give Anvisning paa en fingeret Plads. Dagen efter traf han Arrestanten Hansen, hvem han meddelte sin Plan og hvad han havde foretaget til dennes Iværksættelse, hvorefter de bleve enige om at hjælpe hinanden ved Bedrageriets videre Udførelse og at dele Udbyttet af dette. De lejede derpaa til Brug ved deres Forehavende et Værelse, som de søgte at give et forretningsmæssigt Udseende ved paa et Bord at lægge nogle Telegramblanketter og da der efter Avertissementet blandt flere Lysthavende meldte sig Tjener Rasmus Nielsen, tilskrev Arrestanten Christensen denne et Brev, som han undertegnede med det fingerede Navn Fuldmægtig V. Beckmann, og anmodede ham om at møde hos denne paa det lejede Værelse, hvor Nielsen ogsaa indfandt sig den 25de August. Arrestanten Christensen gav her

Nielsen Anvisning paa en Plads hos en herboende navngiven Grosserer, der iøvrigt var ham ganske ubekjendt, og førte Forhandlingerne mellem dem til, at der den paafølgende Dag oprettedes en skriftlig Kontrakt om Tjenesteforholdet, hvilken Arrestanten som den ene Kontrahent underskrev med det nysnævnte fingerede Navn. Nielsen paatog sig at stille den forlangte Kaution og udleverede Arrestanten Christensen en paa 200 Kr. lydende Sparekassebog, som Christensen ifølge Aftalen atter skulde levere tilbage til Nielsen, naar han paa behørig Maade havde faaet besørget noteret, at dens Paalydeude ikke kunde hæves uden Samtykke af den foregivne Principal. Efter at være kommen i Besiddelse af Bogen, hævdede Arrestanten Christensen 190 Kr. paa samme og kastede den derefter bort. Da Nielsen første Gang forhandlede med Christensen, var Arrestanten Hansen tilstede og foregav, at han var fratraadt den Plads, der nu tilbødes Nielsen, og at han af den havde haft en maanedlig Indtægt af 90 Kr., men i hvad der senere blev foretaget for at bedrage Nielsen har han ikke deltaget, ligesom han heller ikke har haft noget Udbytte af Bedrageriet, idet Christensen, da han traf sammen med denne, fortalte ham, at deres Plan var mislykkedes og selv beholdt alle Pengene, af hvilke han ved sin Anholdelse den 6te Septbr. d. A. havde forbrugt den største Del. Medens nu Hansen ikke af Hensyn hertil for det mod Nielsen udøvede Bedrageri vil kunne undgaa Ansvar som Gjerningsmand, ville dog de af Christensen ved Udfærdigelsen af Brevet og Kontrakten begaaede Falsknerier ikke kunne tilregnes ham til Straf, da de ere skete uden hans Vidende og ikke kunne anses indbefattede under den mellem Arrestanterne truffne Aftale. Endvidere er det for Arrestanten Hansens Vedkommende godtgjort, at han har gjort sig skyldig i Bedrageri overfor Forlægger Lars Nielsen, idet han, der i Slutningen af August Maaned d. A. af denne var bleven antagen til at kolportere nogle Skrifter og til Forevisning for Abonnenterne som Præmier havde modtaget en Del Gjenstande, svigagtig har pantsat flere af disse, nemlig et Uhr, to Kjæder, en Medaillon og en Ring, tilsammen af Værdi 50 Kr. Arrestanten Christensen er født den 20de November 1857 og Arrestanten Hansen den 3die August 1854. Begge to ere Personer, som oftere forhen have været straffede bl. A. for Ejendomsindgreb, nemlig Christensen 4 Gange for Tyveri og Hansen 2 Gange for denne Forbrydelse og 4 Gange for Bedrageri tildels i Forbindelse med Falsk. Senest ere de straffede, Christensen ifølge Højesteretsdom af 25 Juli f. A. efter Straffelovens §§ 146 og 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og Hansen ifølge denne Rets Dom af 29de Marts f. A. efter Straffelovens § 253, jfr. tildels §§ 54 og 55, med lige Arbejde i 2 Aar. Som Følge af Foranstaaende ville de nu være at anse Christensen efter Straffelovens § 251 og § 275, jfr. §§ 268 og 270, og Hansen efter §§ 251 og 253, og findes

Straffen at burde bestemmes for Førstnævnte til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og for Sidstnævnte til Tugthusarbejde i 2 Aar.

Nr. 230. Gaard ejer **Rasmus Nielsen** (Selv)

contra

Gaardmand **Bendt Jensen** (Ingen),

angaaende Paastand paa Annullation af en uden foregaaende Indvarsling under 16 Marts 1878 af vedk. Skifteret gjort Extradition af et Dødsbo.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 April 1882: Denne Sag afvises. I Kost og Tæring bør Citanten, Gaardmand Rasmus Nielsen af Veiby, til Indstævnte, Gaardmand Bendt Jensen sammesteds, betale 50 Kr. inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Inden Kronborg vestre Birks Skifteret blev den 16de Marts 1878 uden foregaaende Indvarsling af Arvinger eller Kreditorer Boet efter den 9de December 1876 afdøde Aftægtsmand Niels Jensen af Veiby extraderet Indstævnte, Gaardmand Bendt Jensen sammesteds, til fri Raadighed i Overensstemmelse med hans derom nedlagte Paastand, der var støttet dels paa en Bestemmelse i et mellem Afdødes Svigersøn Niels Andersen og ovenmeldte Niels Jensen den 8de Novbr. 1847 oprettet og den 17de s. M. thinglæst Dokument, hvori der indrømmedes Sidstnævnte, som da skjødede Førstnævnte bemeldte Gaard, en Aftægt, ifølge hvilken Bestemmelse Ejeren af ommeldte Gaard mod at bekoste Afdødes Begravelse skulde erholde samtlige hans Efterladenskaber, dels paa at Indstævnte i 1862 havde kjøbt bemeldte Gaard paa en for

nævnte Niels Andersen afholdt Auktion med de Rettigheder og Forpligtelser, hvormed den tilhørte ham. Dette Extraditionsdekret har Citanten, Gaardmand Rasmus Nielsen af Veiby, der er gift med en af Niels Andersens Døttre og til Fordel for hvem dennes øvrige Børn og Enke havde udstedt Afkald paa Arv efter denne samt til hvem nævnte Enke, der hensidder i uskiftet Bo efter sin i 1879 afdøde Mand, har meddelt Transport paa sin Ret til sin Faders, ovennævnte Niels Jensens Efterladenskaber, ifølge Stævning af 20 November 1880 indanket her for Retten, hvor han principalt har paastaet bemeldte Extradition annulleret med Paalæg til Skifteforvalteren om at reassumere Boet og subsidiært den af Indstævnte i Skifteretten nedlagte Paastand nægtet Medhold og Skifteforvalteren paalagt som Konsekvens deraf at reassumere Boet, hvorhos han i begge Tilfælde har paastaet sig Sagens Omkostninger tillagt skadesløst hos Indstævnte.

Indstævnte har derimod principalt nedlagt Paastand paa, at Sagen paa Grund af Appelfristens Udløb afvises, og at der hos Appellanten tilkjendes ham Omkostninger eller Kost og Tæring med et passende Beløb, subsidiært paa, at det indankede Extraditionsdekret stadfæstes og at Sagens Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt tillægges ham hos Appellanten.

Den af Indstævnte nedlagte Afvisningspaastand findes nu ogsaa at maatte tages tilfølge. Selv om det nemlig maatte antages, at den stedfundne Extradition af Niels Jensens Bo til Indstævnte ikke burde have fundet Sted uden foregaaende Indvarsling til de i Boet Interesserede, findes den i saa Henseende stedfundne Undladelse dog kun at kunne have havt til Følge, at Fristen for Paaankning af Skifterettens derom tagne Beslutning først blev at regne fra det Øjeblik, da denne Beslutning bevislig kom til Paagjældendes Kundskab, og, da det nu er in confesso mellem Parterne, at Citanten i alt Fald siden den 8de Juni 1880 har været vidende om det indankede Dekret, idet Udskrift af samme og overhovedet af den i Niels Jensens Bo stedfundne Skiftebehandling noget forinden var bleven ham udlaant i en da mellem Sagens Parter ved Kronborg vestre Birk verserende Sag, og der var hengaet mere end 12 Uger fra det nævnte Tidspunkt, inden Stævningen i nærværende Sag udtoges, var saaledes Appelfristen for bemeldte Dekret i Medfør af § 88 i Lov af 30 Novbr. 1874 udloben. Efter Omstændighederne vil der være at tillægge Indstævnte i Kost og Tæring hos Citanten 50 Kr.

Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 371.

Advokat Klubien

contra

Ole Sørensen (Defensor Hindenburg),

der tiltales for Tyveri og Meddelagtighed heri.

Ramsø-Thune Herreders Extrarets Dom af 17 November 1882: Arrestanten Ole Sørensen, Arrestantinden Karen Marie Hansen og Tiltalte Poul Nielsen i Thune bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, henholdsvis i 3 Gange 5 Dage, 5 Gange 5 og 3 Gange 5 Dage. Saa bør og Arrestanten Ole Sørensen betale i Erstatning til Gaardmand Niels Olsen i Kjøge Hastrup 1 Kr. 50 Øre. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jacobsen og Hude, 20 Kr. til hver, udreder Arrestanten Sørensen med $\frac{1}{5}$, Arrestantinden Hansen med $\frac{3}{5}$, dog at Tiltalte Nielsen in solidum med hende deraf erlægger $\frac{1}{6}$, og sidstnævnte Tiltalte med $\frac{1}{5}$, dog at Arrestantinden Hansen deraf in solidum med ham tilsvaret det Halve. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Januar 1883: Underretsdommen bør, saavidt paanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Raasløff og Alberti, betaler Arrestanten Ole Sørensen 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Ramsø-Thune Herreders Extraret hertil indankede Sag, der i 1ste Instants foruden Arrestanten Ole Sørensen omfattede tvende Medtiltalte, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, er bemeldte Arrestant tiltalt for Tyveri og Meddelagtighed heri. Forsaauidt Arrestanten er sigtet for Tyveri er det ved hans egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse tilstrækkelig godtgjort, at han en Dag i Begyndelsen af August f. A., da han i Utide forlod sin Tjeneste hos Gaardmand Niels Olsen i Kjøge Hastrup, frastjal sin Husbond et til 2 Kr. ansat Par Lædersko, der henstod i et Lokale, hvorigjennem han passerede til og fra sit Kammer. Det er endvidere paa samme Maade godtgjort, at han den 30te September f. A. efter at være bortgaaet af sin Tjeneste i Svansbjerg, begav sig til Carlsunde for at stjæle noget Uld hos en derboende Gaardmand, som han tidligere havde tjent. Efter at have faaet at vide, at denne Gaardmand ikke længere holdt Tjenestefolk, begav han sig Kl. 9 om Aftenen ind i hans Gaard, hvortil Adgangen gennem Porten altid var uhindret selv om Natten, og da han saa Lys hos Gaardmanden, opholdt han sig inde i Gaarden mellem nogle Stakke, indtil han saa Lyset slukket og saaledes antog, at Gaardmanden var gaaet til Ro. Han gik derefter, som det maa antages lidt over Kl. 10, ind i et Kammer i Udhuset tæt op til Beboelseslejligheden, til hvilket Kammer Adgangen ligeledes var fri gennem en aaben Gang og en lukket, men uafaaet Dør, og tilvendte sig af en derværende større Beholdning 4 $\frac{1}{2}$ Uld af Værdi 4 Kr. Forsaauidt Arrestanten dernæst er sigtet for Meddelagtighed i Tyveri, foreligger Sagen ikke Overretten til Paakjendelse, da Sagen kun er appelleret ifølge Arrestantens Begjæring og det ved Underrettens Dom er antaget, at ingen til offentlig Paa-tale kvalificeret Meddelagtighed i Tyveri er overført Arrestanten. Det maa herefter billiges, at Arrestanten, der er født den 26de Maj 1862 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 228, og da derhos den i bemeldte Dom for Arrestanten bestemte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage efter Omstændighederne findes passende, — -- vil Underretsdommen saaledes, saa-vidt paaanket er, være at stadfæste.

Nr. 360.

Advokat Klubien

contra

Peder Mortensen (Defensor Henrichsen),

der tiltales for Vold.

Ramsø-Thune Herreders Extrarets Dom af 22de September 1882: Tiltalte, Handelsmand Peder Mortensen af Ørsted Hestehave, bør til Statskassen bøde 20 Kr. eller, saafremt denne Bøde ikke fuldt betales, hensættes i simpelt Fængsel i 4 Dage. Saa bør Tiltalte og i Erstatning til Gaardbestyrer Hans Andersen i Kløvested, betale 11 Kr. 49 Øre samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Hude og Jacobsen, 10 Kr. til hver. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 Decbr. 1882: Tiltalte, Handelsmand Peder Mortensen af Ørsted Hestehave, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Erstatning og Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne P. A. Petersen og Juel for Overretten betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, der i det væsentlige tiltrædes, vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at kunne forkortes til 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Henrichsen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Ramsø-Thune Herreders Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Handelsmand Peder Mortensen af Ørsted Hestehave, der er født den 20de August 1843 og tidligere anset ved Højesteretsdom af 30 Juli 1867 efter Straffelovens § 228, cfr. § 46 og 247, med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og ved Københavns Kriminal- og Politiretsdom af 27de Oktober 1868 efter Straffelovens § 251 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, aktioneret for Vold.

Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at Tiltalte den 3die Maj d. A. om Aftenen, efter at Gaardbestyrer Hans Andersen af Kløvested i Forening med nogle Andre havde været inde hos ham paa hans Bopæl, og derefter var kommen udenfor Huset, har taget en Stok, som Hans Andersen havde i Haanden og som var forsynet med krumt Haandtag og et Fingerbøl paasat som Dupsko, fra ham og med samme tildelt ham flere Slag i Hovedet, saa at han faldt om og blødte stærkt. Hans Andersen har forklaret, at Tiltalte umiddelbart før Overfaldet havde bebrejdet ham, at han nok var Prokurator for en Mand, med hvem Tiltalte havde en Proces, og at Tiltalte, da Hans Andersen hertil svarede, at dette var enfoldigt sagt, da han hverken kunde læse eller skrive ordentlig, rev Stokken ud af Haanden paa ham og tildelte ham de anførte Slag i Hovedet. Tiltalte har imidlertid paastaaet, at Hans Andersen, efter at have givet anførte Svar, greb ham i Halstørklædet, kastede ham baglæns op i en i Gaarden henstaaende Vogn og med sin Stok tildelte ham et Par Slag over venstre Skulder, samt at det først var derefter, at Tiltalte, efter at være kommen ned af Vognen, tog Stokken fra Hans Andersen og slog ham med samme, for at værgе sig mod yderligere Overfald. Men ligesom Tiltalte i et senere Forhør har forandret sin Forklaring derhen, at Hans Andersen ikke kastede ham op i Vognen, men satte ham op imod Vognen, saaledes har Tiltaltes Hustru udsagt, at Hans Andersen kun tog Tiltalte i Vesten med begge Hænder og trængte ham op imod Vognen uden at tilføje ham anden Overlast.

Der vil derfor ikke kunne tages Hensyn til Tiltaltes Forgivende, at han tildelte Hans Andersen Stokkeslagene for at værgе sig imod ham. Ifølge de under Sagen fremlagte Lægeattester bibragtes der Hans Andersen ved ommeldte Lejlighed et Saar i venstre Tinding hen imod Panden, ca. 2 Centimeter langt og $\frac{1}{2}$ Centimeter bredt, der løb skraat opad og bagtil og som blødte stærkt, ligesom der noget nedenfor venstre Øje var Pletter, hvor Blodet var traadt ud under Epidermis, men ingen af Kontusionerne ville medføre Skade for hans Helbred.

For sit anførte Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 203, og findes Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Overensstemmelse her-

med vil den indankede Dom, der har anset Tiltalte efter bemeldte § sammenholdt med § 40 in fine med en Bøde til Statskassen af 20 Kr. og i Mangel af dennes Betaling med simpelt Fængsel i 4 Dage, være at forandre, medens Underrettsdommen bliver at stadfæste med Hensyn til den Tiltalte idømte Erstatning til Hans Andersen og de ham paalagte Aktionsomkostninger.

(Hermed endte Højesteretsaaret 1882—83.)

Færdig fra Trykkeriet den 16 Marts 1883.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.